

BOŽJE GOSPODARJENJE 1

Jakob Lorber

Prazgodovina človeštva

Zahvala vsem, ki sodelujete pri prevajanju teh knjig, posebej žal že pokojni Suzani Gerčar, ki kot prvi gre zasluga, da tudi v Sloveniji lahko beremo te po Božjem nareku napisane knjige, katere je med leti 1840 in 1864 zapisoval Božji služabnik Jakob Lorber.

Obilo Božjega blagoslova

Predgovor

Kot prvo glavno delo Jakoba Lorberja "Božje gospodarstvo" je iz leta 1852 na podpisu naslovne strani prve izdaje kot urednik naveden Dr. C. F Zimpel (1800 – 1878), ki je kasneje postal svetovno znan po svojem spagyričnem homeopatskem načinu zdravljenja. Nehote se vprašamo: kako je prišlo do te presenetljive povezave Lorberja in Zimpela, dveh velikih umov, ki sta si v svojih življenjih in usodah tako zelo nasprotna? Posrednika sta bila na eni strani Lorberjev zvesti prijatelj Anselm Hüttenbrenner, ki mu je Lorber narekoval številna sporočila, ki jih je prejemal prek notranjega glasu in, ki je tudi neutrudno prepisoval vse, kar je Lorber prejel od Gospoda od svojega imenovanja za "Božjega pisnega služabnika" leta 1840 in na drugi strani pesnik in zdravnik Dr. Justinus Kerner iz Weinsberga, s katerim si je Hüttenbrenner dopisoval. Leta 1850 je Kerner pri Landherru v Fleilbronn dal natisniti dolgo izgubljene spise prvobitnega krščanstva, ki jih je na novo razkril Lorber: "Jezusovo dopisovanje z Abgarom Ukkama" in "Pavlovo pismo Laodiceji". Zimpel je prek Kernerja izvedel za Jakoba Lorberja in odpotoval v Gradec, da bi ga osebno spoznal.

Zimpel je kasneje o tem med drugim pisal v epilogu k prvi izdaji knjige "Božje gospodarjenje": "Sodba gospoda, ki ga javnost zelo spoštuje in je imel zadnjih dvanajst let priložnost skoraj vsak dan opazovati revnega preroka. Po doktorju Justinu Kernerju je bila to njegova podpora zanj. ... Odločil sem se za objavo dela, v katerem me je utrdilo osebno poznanstvo z avtorjem in njegovo večmesečno opazovanje. O njem lahko povem tole: 1. Je goreč izpovedovalec Jezusa Kristusa in zato ne more biti lažni prerok, še posebej pa ne v skladu s prvim Janezovim pismom, IV/2. 2. Ta neškodljivi, tihi in pobožni človek brez znanstvene izobrazbe ima plemenito srce in vedno deli z vsemi, ki imajo manj od njega, svoj majhen dar, ki je v vsakem primeru sestavljen le iz miloščine, ki jo prejema od svojih prijateljev. Posvetni um bi ga kot takega zagotovo razglasil za nespametnega. Ali je to lahko slab znak pri preroku? Zagotovo ne! Ko piše ali narekuje svoje razglase, sporočila, razodetja, kakor koli jih že imenujem, ni nobenega vprašanja o knjigi ali ponovnem branju zadnjega napisanega ali narekovanega stavka, pa naj je prekinitev trajala pet minut ali pet tednov ali pa je prišlo do kakršne koli motnje. Tako je narekoval še eno delo z več sto listi najgloblje modrosti."

Jakob Lorber (1800-1864) je izviral iz Spodnje Štajerske in se je po končanem šolanju kot učitelj in vsestranski glasbenik naselil v deželni prestolnici Gradec, kjer je poučeval glasbo, občasno koncertiral in komponiral. Toplo prijateljstvo z družinama Anselma Hüttenbrennerja (direktorja glasbenega konservatorija v Gradcu) in njegovega brata Andreasa Hüttenbrennerja (dolgoletnega graškega župana) ga ni vedno obvarovalo pred hudimi materialnimi težavami, zlasti v njegovih poznejših letih. Kljub številnim sposobnostim Lorber ni mogel najti varne zaposlitve, dokler mu ni bilo s posredovanjem Anselma Hüttenbrennerja ponujeno mesto drugega dirigenta v opernem gledališču v Trstu, ki ga je sprejel.

Toda med pripravi na potovanje mu je notranji glas, ki ga je zgodaj zjutraj 15. marca 1840 med jutranjo molitvijo jasno slišal v svojem srcu, rekel: "Vstani, vzemi pero in piši!" Lorber se je globoko pretresen usedel za mizo, položil papir in pero ter na enak način prejel začetek "Božjega gospodarstva": "Tako govori Gospod meni in v meni za vsakega človeka in to je resnično, zvesto in zanesljivo".

Jakob Lorber je preostanek svojega življenja žrtvoval v neomajni zvestobi temu poklicu kot "Božji služabnik", dokler ni 23. avgusta 1864 odšel domov.

Jakob Lorber je zapustil 25 obsežnih knjig, kar je bilo v čisto fizičnem smislu izjemen dosežek. Še bolj velika pa je vsebina tega najčudovitejšega mističnega dela, kar jih premoremo in, ki je nedvomno najbolj vzvišeno, najgloblje in najbolj duhovno delo v relevantni svetovni literaturi.

V tem smislu vsebina prvega glavnega verza, ki nam ga je posredoval Jakob Lorber, "Božje gospodarstvo", že daleč presega vse, kar nam je bilo doslej znano iz Svetega pisma ter mitoloških in znanstvenih besedil o tem velikem tematskem področju duhovnega stvarjenja, padca duhov, nastanka sveta in človeškega rodu, pa tudi o njegovi prazgodovini po potopu grehov.

V tem velikem delu doživljamo duhovni in materialni dogodek, ki se je razširil v nepredstavljive kozmične resničnosti bivanja in se vanj projiciral na večplasten in pogosto dramatično ganljiv način, tako v svoji prostorsko-časovni kot v svoji neskončno-večni razsežnosti. Veliko stvari iz Svetega pisma se nam razkrije, vpeljemo se v stvari, ki so bile prej skrivnostne; toda za njimi se vedno znova odpirajo nove skrivnosti, ki še niso dostopne naši domišljiji. ..

Prikaz moralno-duhovnega razvoja Adamskega človeka nas od Adama in Eve naprej sooča z vsemi možnimi arhetipi "homo sapiensa" in njegovega vedenja ali slabega vedenja, v katerih se danes zlahka in pogosto globoko prepoznamo. In "konec časov" tistega časa se nam zdi enako aktualen kot potek neredko dramatičnih prazgodovinskih dogodkov, ki so postopoma pripeljali do velikih mest in visoko tehnoloških civilizacij z izjemno polarizacijo bogastva in revščine, ter do krvavih bojov za oblast in vojn. Vse to se je žal končalo z namernim samoiniciativnim katastrofalnim vesoljnim potopom, s hitrostjo, ki ni nič manj hitra od tiste, ki je značilna za našo sedanjo dobo.

Žal sodobne raziskave in znanost še niso upoštevale Lorberjevega dela, ki bi jim lahko dalo kakršnokoli hrano za razmišljanje, čeprav so že odkrile marsikaj od tega, o čemer se tu govori in o čemer se pogosto poglobljeno razpravlja, vendar si tega ne znajo pravilno razlagati in še vedno iščejo, v mnogih primerih pa niti ne slutijo.

Založba Lorber

Božje gospodarjenje

Gospodov predgovor

Pisec tega dela je resno iskal in našel, kar je iskal. Prosil je in bilo mu je dano; in ker je trkal na prava vrata, so se mu odprla in po njem tudi vsem, ki so dobrega srca in dobre volje. Tistim pa, ki ne iščejo s srcem, marveč zmeraj samo s svojim dozdevno čistim, posvetnim razumom, ter preverjajo in kritizirajo, in namesto da bi trkali na živo ime Večnega darovalca vseh dobrih darov, trkajo samo na trdo in mrtvo lupino materije, tem ne bo dano in se jim ne bo odprlo. Kajti Gospodov duh se svetu nikoli ne razodeva po pameti razumnikov, marveč samo v preprostem srcu in po njem tistim, ki pred svetom razumnih veljajo za neumne in so tudi razglašeni kot takšni; toda pamet razumnih bo kljub temu kmalu izničena pred preprostostjo neumnih.

Kdor bo to delo bral s ponižnim in hvaležno vernim srcem, bo deležen vsakršne milosti in blagoslova in bo v njem lahko spoznal pravega avtorja. Kasti golih razumarjev pa je tako in tako vseeno, ali bere Daniela ali sira Walterja Scotta ali Rousseauja ali Hegla; kajti posvetni razum dojema vse po posvetno in mu je globlje sporočilo od zgoraj le prazno slepilo neukih, po naravi z bujno domišljijo obdarjenih ljudi, ki se hočejo s svojimi mistifikacijami uveljavljati in nekaj doseči, ker po samo razumski poti ne morejo ničesar doseči zaradi pomanjkanja potrebnega razuma! Toda to naj pač nikogar ne zmede! Kako pogosto so že sumničili štiri evangelije; mar zato v srcih resničnih vernikov veljajo kaj manj?! Kolikokrat so že modrijani tega sveta Mene, Gospoda in Darovalca življenja in vseh zanje resnično koristnih darov, razglašali samo za človeka, za hipnotizerja, tudi za sleparja in celo za povsem izmišljeno osebo in Me kot takega še v tej uri razglašajo milijoni! Vendar pa to ne zmede ostalih milijonov. Ti so, kot izpolnjevalci in ne le poslušalci Moje besede, v preproščini svojega srca zaznali, da je bil Jezus iz Nazareta več kot samo to, za kar ga mnogi posvetni učenjaki imajo ali tudi nimajo. Zato naj se pri tem knjižnem delu nihče ne ozira na mnenje sveta, ki povzdiguje samo to, kar mu je podobno, marveč naj posluša edino glas srca preprostih! Ta bo pred očmi dobrega Darovalca vsakomur dal to kar mu gre. Pamet posvetnih pa bo našla dovolj priložnosti za spotikanje nad tem delom. Blagor tistemu, ki ob tem ne bo doživel popolnega brodoloma!

Kdor bere to delo in ga ima za duhovni navdih, pa mu ni jasno, 'ali izhaja od kakšnega nižjega ali višjega duha' je še zelo slep, in zagrinjalo posvetnega razuma še zelo zastira uvid njegovega srca.

Tistemu, ki živo veruje Vame, gotovo niso tuje Moja moč, dobrota in najpopolnejša modrost, in spoznal bo in spoznati mora, da imam Jaz več kot dovolj moči in modrosti, in da bom s polja, ki ga obdelujem, gotovo zmogel za zmeraj pregnati sovražnika; kajti Jaz in Satan še nisva nikoli orala iste brazde!

Žal je tak razum sebičnega sveta; sam je mračen in zaradi tega nikjer ne vidi nič drugega kot temo; toda v očeh tistih, ki jih je Oče poučil in vzgojil - je vse povsem drugače, kajti resnično čistim in razsvetljenim je vse čisto in dobro razsvetljeno.

Tistim pa, ki pravijo, da temu delu manjka preprostosti, miru in preudarnosti in

določene globine v celotnem pogledu na svet, da bi veljalo kot dano od zgoraj, bodi le kratko povedano: najprej naj preiščejo v svojem srcu, ali morda prav njim ne manjka ravno tega, kar pogrešajo v tej besedi. Sicer pa so dali to mnenje samo zato, da so kot evropski učenjaki o tem delu vendarle tudi nekaj povedali, ne da bi prodrli v njegovo celotno globino; kajti za to je očitno potrebno več kot le enkrat površno preleteti kakšno poglavje tega dela.

Kaj sploh razumejo taki bralci s preprostostjo?! Menim pa, da spisu, ki je kljub zelo potrebnemu, za omejeni človeški vpogled skrivnostni polnosti in globini tega, kar daje, napisan tako, da ga lahko prav dobro razumejo celo otroci, če so le nekoliko večji branja in zmorejo misliti nekoliko dlje kot segata abeceda in poštrevanka, pravzaprav ne bi smelo manjkati določene preprostosti. Podobe in jezik pa nikdar ne pogojujejo preprostosti nekega spisa, marveč edino njegovo lažje razumevanje, da bi se bolje v njem znašlo še tako preprosto srce; vse drugo pa - kot: zastarel, okoren jezik in več tisoč let stare prispodobne - je prav tako malo preprosto kot razumnost modrijanov tega sveta. Kar pa zadeva potrebnega miru in razgledanosti in zahtevane globine v celotnem pogledu na svet, vsebuje predloženo delo vse to toliko bolj, kolikor bolj mu nergajoči posvetni razum očita, da mu tega primanjkuje; kajti to, kar daje srcu mir, mora imeti samo v sebi miru v izobilju. Razumu pa seveda ne more dati miru, ker ta ni sprejemljiv za mir, in zato pač v nobenem spisu ne more najti miru, tako kot reka, dokler ni dosegla najgloblje globine morja. Če pa bi se razum posvetnih modrijanov uspel ponižati in bi se spustil iz svoje dozdevne višine v preprostosti polno življenjsko kamrico srca, tedaj bi tudi v tem delu našel pogrešani mir in ravno v tem miru tudi najpopolnejšo razsodnost. Toda dokler vsemogoči vetrovi dvoma vrtijo razum sem ter tja podobno vetrnici na vrhu stolpa posvetne modrosti, ta verjetno nikjer ne more najti miru, ki ga sam nima, in tako tudi privajene razsodnosti ne, ki jo uživa na svoji vetrovni višini.

Če pa kdo v tem delu pogreša določeno globino celostnega pogleda na svet, temu že vnaprej povem, da piscu tega spisa sploh ni šlo za to, da bi s tem delom pri tistih, ki ga bodo v resničnem miru in preprostosti svojega srca brali kot to, kar pravzaprav je, razvijal takšen pogled na svet, ki je žal med ljudmi zdaj že kar preveč razširjen, marveč le za to, da bi prebudil občutek pobožnosti in hvaležnosti, iz njega pa obudil in za večno oživil živo vero in pravo ljubezen do Boga in do bližnjega.

Drugič pa bodo tisti, ki bodo to delo brali s pravim čutom, vendarle lahko poglobili svoj pogled na svet, ne da bi potrebovali pomoč učenjakov, ki s svojimi praznimi razumskimi preizkušnjami pač nikoli ne bodo dosegli tistih pravih globin celostnega pogleda na svet in na svetove, ki so pravim bralcem razpoznavne že samo v tem delu, - da sploh ne omenjam drugih in kasnejših del, v katerih bodo tako rekoč dovolj razumljivo in izčrpno prikazani in razkriti sonce in z njim materialno in predvsem duhovno vsi planetarni in sončni sistemi ter sistemi osrednjih sonc.

Če pa bo v nekem delu dovolj jasno predstavljen tako materialni kot še posebej duhovni razvoj vsega ustvarjenega od prazčetka - torej skoraj že skozi večno zaporedno trajanje časov in sprememb, in bo kljub temu kdo še zmeraj našel premalo globine v domnevno pomanjkljivem pogledu na svet, - resnično, potem pa tudi v vseh nebesih ne bi našli mazila za oči, s katerim bi se takšni raziskovalci lahko rešili svoje obžalovanja vredne kratkovidnosti!

»Mi preprosti in razumsko slabotni Božji ljubljenci, tako lahko povsem upravičeno

rečejo pravi bralci tega dela, «ki sicer razen Božje univerze v naših srcih nismo nikoli obiskovali nobene druge, niti v Parizu niti v Jeni in Gottingenu, pa kljub vsemu ne bi menjali z vso vašo preslavno posvetno modrostjo; kajti naše intenzivno gledanje v globine velikih stvaritev našega svetega Očeta nam je ljubše kot vaše tisočletno raziskovanje z zavezanimi očmi. Kako daleč segajo vaši daljnogledi in vaše matematične linije, lahko vidimo iz vaših koledarjev, in vaše poti nam niso tuje; toda za to, da bi izmerili, kako daleč sega jasen pogled našega v Bogu umirjenega srca, so pa vaši teleskopi in vaše matematične linije odločno prekratki in premalo natančni!»

Kdor torej hoče to delo brati v resnično korist svoje duše, naj ga bere v vsej preprostosti svojega Bogu vdanega srca in naj ga ne ocenjuje s posvetnimi človeškimi merili, marveč zmeraj le kot zelo skrben gospodar svojega srca, tako bo v tem delu našel v izobilju vsega, česar nekateri maloštevilni visoko izobraženi bralci žal niso našli.

Zdaj pa obilo blagoslova in vse milosti pravim bralcem, ki so čistega srca in dobre volje! Amen.

1. Poglavje

Opomin nebeškega Očeta Svojim otrokom

(15. marca 1848, po 6. uri zjutraj)

Tako mi je govoril Gospod in v meni (Jakobu Lorberju) za vsakogar in to je resnično, zvesto in zanesljivo:

1 Kdor hoče govoriti z Menoj, naj pride k Meni in Jaz mu bom položil odgovor v njegovo srce; vendar samo čisti, katerih srce je polno ponižnosti, bodo zaslišali zven Mojega glasu.

2 In kdor Mi daje prednost pred vsem svetom, Me ljubi kot nežna nevesta svojega ženina, z njim bom hodil z roko v roki. Zmeraj Me bo gledal kot brat brata, in kakor sem ga gledal Jaz že od vekomaj, še preden je bil.

3 Bolnim pa povej: naj se ne žalostijo v svoji bolezni, marveč naj se resno obrnejo Name in naj Mi vendar povsem zaupajo. Tolažil jih bom in reka dragocenega balzama se bo izlila v njihovo srce, in neusahljiv vrelec večnega življenja bo privrel iz njih; ozdraveli bodo in bodo poživiljeni kakor trava po dežju.

4 Tistim, ki Me iščejo, povej: Jaz sem resnični Povsod in Nikjer. Sem povsod, kjer Me ljubijo in izpolnjujejo Moje zapovedi, - nikjer pa tam, kjer Me samo molijo in častijo. Ali ni ljubezen več kot molitev, in izpolnjevanje zapovedi več kot čaščenje?! Resnično, resnično, povem ti: Kdor Me ljubi, Me moli v duhu, in kdor izpolnjuje Moje zapovedi, ta je, ki Me resnično časti! Mojih zapovedi pa ne more izpolnjevati nihče, razen tistega, ki Me ljubi; tisti, ki Me ljubi, pa nima nobene druge zapovedi več, razen te, da ljubi Mene in Mojo živo besedo, ki je resnično, večno življenje.

5 Slabotnim oznani iz Mojih ust: Jaz sem močni Bog. Vsi naj se obrnejo Name; spopolnil jih bom. Iz lovcev na komarje bom naredil krotilce levov, in boječi naj porušijo svet, močni tega sveta pa bodo razpršeni kakor pleve.

6 Plesalcem in plesalkam povej brez strahu, da jim Satan vsem skupaj grdo gode.

Zgrabi jih namreč za noge in se z njimi tako hitro vrti, da dobijo vsi vrtoglavico in ne morejo niti stati niti hoditi, niti sedeti niti spati, niti počivati, niti videti niti slišati, niti čutiti niti vonjati niti okušati, niti občutiti, so kakor mrtvi, - zato jim ni mogoče niti svetovati niti pomagati. In če bi se še hoteli obrniti k Meni, bi se jim godilo kakor nekomu, ki ga prime silak za noge in ga hitro vrti okrog sebe; četudi bi pogledal navzgor proti nebu, ne bi videl sonca, ampak samo svetlo progo, ki bi ga oslepila, da bi zaprl svoje oči in sploh ne bi mogel nič več videti.

7 Čigar telesne oči so slepe, temu ostane odprt še duhovni vid; kdor pa duhovno oslepi, ostane slep na veke.

8 Igralcem pa povej, da najprej zaigrajo svoje življenje, potem pa tudi vse tisto, kar so prejeli. Kajti igra je vodnjak, poln strupene nesnage; igralci pa mislijo, da je skriti zlati izvir. Zato vsak dan rijejo po njem, vsrkavajo njegov kužni zadah v nosnice, se neprestano zastrupljajo, in namesto domnevnega zlata najdejo smrt duha.

9 Tisti, ki imajo Sveto pismo in ga ne berejo, so podobni žejnemu človeku ob vodnjaku s čisto vodo, ki je nočejo piti iz določenega duhovnega strahu pred njo kot stekli psi, ki namesto da bi svoje gobce namočili v vodo in ozdraveli, grizejo najtrše kamne, da bi si pogasili žgočo žejo - ali pa dopustijo iz nekakšne nemarne lenobe, da jim določeni leni služabniki gasijo žejo s smrdljivim blatom iz najbližje mlake, da potem vsi skupaj bedno poginejo.

10 Pohotnežem in pohotnicam pa povej: kdor blodi v mesu, blodi v smrti in njegovo poželenje se bo kmalu spremenilo v hrano črvom. Samo kdor hodi v duhu, pride do svetlobe, pravira vsega življenja; njegov delež mu bo večno ostal in se množil.

11 Sužnjem sijajnih oblačil in zasvojenim z modo resno povej, da stojijo goli pred svojim najpravičnejšim sodnikom. Njihov blišč bo izginil kot pena in se skupaj z oblastizeljnostjo spremenil v največje suženjstvo - in večno se bodo morali sramovati svoje norosti. Mar ni velik norec tisti, ki hoče pozlatiti kup nesnage, dragulje pa vdelati v najbolj umazano blato namesto v zlato?! O, da je zdaj na svetu toliko norcev! Svetlobo imajo za temo in temo za svetlobo!

12 Na vzhodu že stoji zvezda, ki bo prekrižala pot Orionu, in ogenj velikega psa jih bo vse požrl; in Jaz bom veliko množico zvezd zalučal z neba na zemljo, da bodo pokončani vsi hudobneži in bo Moja svetloba svetila vsepovsod.

13 Jaz, Jehova, Bog od vekomaj, Resnični in Zvesti do zadnjega opomina. Amen.

14 Tebi, ki si to slabo zapisal, velja to najprej, nato pa vsem ostalim. Amen. To govori Prvi in Zadnji. Amen.

2. Poglavje

Gospodove zapovedi ljudem

(16. marca 1840)

Tako mi je govoril Gospod in v meni za vsakogar; in to je resnično, zvesto in zanesljivo:

1 Ti si sodomski Lot; toda pazi, da se ne zadušiš v nečistovanju in bo dediščina vlačuge tvoj delež; kajti ti si kot nihče pred teboj in za teboj. Ti si kot človek popolnoma mesen in služiš njegovemu poželenju, kot duh pa si povsem svoboden z odprtimi očmi in ušesi. Svoje telo mažeš z blatom, nad tvojim duhom pa se izlivajo tokovi svetlobe; tvoje telo se hrani skupaj s svinjami, medtem ko tvoj duh obdaja tisoč angelov. Svoje zemeljsko srce si napolnil z gnojem in blatom, Jaz pa sem si v srcu tvojega duha pripravil bivališče. Zabavaš se z vlačugami, medtem ko ti Jaz govorim kot brat bratu; smrdiš kot mlakuža, tvoj duh pa vdihava dehteče vonjave najvišjih nebes; ti si gnusoba, tvoje oko pa sijee svetleje kot sonca. Zato očisti svoje meso in postani eno z Menoj, da bom Jaz postal eno s teboj!

2 Povej materam: svojih hčera naj ne vzgajajo v strahu pred moškimi in pred svetom - kajti človek je v skušnjavi slepo pokoren tistemu, ki se ga boji, ta pa bo zlahka postal zmagovalec -, naj jih raje vzgajajo v strahu in ljubezni do Mene, da bom Jaz postal zmagovalec, da bodo zaničevale svet in radostno uživale v Moji brezmejni ljubezni. Naj jih ne vodijo na javna mesta, da bi našle moža, marveč k Meni, k Meni naj jih pripeljejo, in povem ti: niti eno njihovih hrepenenj ne bo ostalo brez blagoslova in neizpolnjeno; kajti Jaz sem bogat Bog, ki ima vsega v neskončnem preobilju, in lahko vse daje in bo tudi dajal v največjem izobilju.

3 Reveži naj ne beračijo pred vrati bogatašev, kjer bodo doživeli usodo pritepenih psov in se bo njihovo srce napolnilo z žalostjo in grenkobo, marveč naj s trdnim zaupanjem pridejo k Meni, in Jaz jih bom vse poživil. Lačnega bom nasitil, žejnega napojil, nagega oblekel, bolnega ozdravil; hromi bo skakal kakor jelen, gobavi bo očiščen, slepi bo videl, gluhi slišal in slabotnega bom naredil krepkejšega od leva; strahopetec bo postal pogumnejši od žrebička in starec bo našel mir. Revež je Moj najbližji brat; Jaz skrbim zanj. Zato naj se ne pusti oskruniti psom; kajti bogataši tega sveta so Satanovi bratje in hudičevi otroci pekla.

4 Mojim prijateljem in prijateljicam povej: naj Mojih služabnikov in hlapcev ne ljubijo bolj kot Mene! Svojega zveličanja naj ne polagajo toliko v njihove, marveč v Moje roke in se Mi povsem zaupajo. Kajti služabnik mora ravnati strogo po zapovedi, če noče biti spoznan za nevrednega; edino zakonodajalec je nad zakonom in tudi lahko nadenj postavi kogar hoče. Dokler pa so pod jarmom, bodo sojeni; kdor pa pride k Meni, tega lahko Jaz oprostim sodbe.

5 Moja Cerkev na zemlji je očiščevalna kopel; kdor se je umil, naj pride k Meni, da ga osušim s toploto Svoje ljubezni in ga obdržimo. Kdor pa je zadovoljen s čofotanjem in namakanjem, temu se godi tako kot mlinskim kolesom, ki so stalno v vodi.

6 Če se je kdo resnično spokoril, naj pride k Meni, da ga sprejemem kot izgubljenega sina in ga ohranim v Svoji moči. Kajti hlapec lahko svetuje, jaz pa lahko storim; služabnik lahko poučuje, odrešenje pa je samo Moje delo: hlapec lahko moli, toda samo Jaz lahko blagoslavljam. Moj služabnik mora pravično soditi;

toda pravico milosti ima samo Gospod. Zato naj ob služabnikih in hlapcih ne pozabijo Gospoda!

7 To jim povej zvesto od besede do besede, povsem brez strahu; če hočeš ljubiti Mene, se ne smeš bati sveta, - kajti Jaz sem več kot ves svet.

8 Jaz sem za svet prav majhen junak, ki nič ne velja. Učenjaki Me gledajo komaj še čez ramo in Me komaj še priznavajo za poštenjaka. Nekateri pa so Me že povsem odslovili; za te torej sploh ne obstajam več. Nekateri Mi še priznavajo kakšno Božjo potezo, vendar le za trenutek; potem pa se dajo poučiti posvetnim modrijanom. Sramotno Me odslovijo in veljam le še za Boga starih žensk.

Nekateri Moji vzvišeni služabniki in hlapci Me uporabljajo samo še kot javni uradni pečat in kot zunanji božanski okvir svojega popolnega nesmisla ter svoje grobe, mračne neumnosti in norosti. Nekateri pa Me sicer še pustijo tičati v Mojem božanstvu; toda zato moram dovoliti, da za svoje časne koristi naredijo iz Mene kar hočejo in sicer, kar je najhuje: biti moram goli nesmisel! Ljubezen in usmiljenje smem imeti samo tako dolgo, dokler je njim všeč; potem pa moram postati neizprosnejši od kamna in se moram pustiti preoblikovati v najsramotnejšega tirana! Skakati moram od enega sodnega stola do drugega in izrekati obsodbo za obsodbo; Moja ljubezen mora torej trajati samo časno, Moja tiranija in z njo povezana najstrožja sodniška služba pa večno! O neznanski norci! Moja brezmejna potrpežljivost, krotkost, ponižnost in večna ljubezen do Mojih stvaritev njihovi sebičnosti seveda ni niti malo pogodu; toda kmalu jim bodo prekrižani vsi računi! Te imam že pred Seboj, in mera njihovih dejanj je skoraj polna, in plačilo jih čaka.

9 Za tistega, ki Me ne pozna kakšen sem in kdo sem, bi bilo bolje, da o meni sploh ne bi nič vedel, - tedaj bi ga namreč še lahko oživel tam v kraljestvu duhov; tako pa so nesprejemljivi za Mojo pomoč, kajti s tem, da Me v sebi uničijo in tako tudi ubijejo, ubijejo življenje v sebi in postanejo mladike, ločene od vinske trte.

10 To pa zdaj povem: Jaz sem edini, večni Bog v Svoji troedini naravi kot Oče po božanstvu, kot Sin po popolni človeškosti, in kot Duh po vsem življenju, delovanju in spoznanju. Jaz sem od vekomaj Ljubezen in Resnica sama. Nikoli nisem od nikogar nič sprejel. Vse, kar je, je od Mene, in kdor nekaj ima, ima to od Mene. Kako sem potem tiran in krut sodnik s pogubnimi obsodbami?! - O vi norci! Jaz vas ljubim, vi pa Me zaničujete. Jaz sem vaš Oče; vi pa Me delate rablja. Kjer Jaz blagoslavljam, tam vi preklinjate; kjer Jaz gradim, tam vi podirate; kar Jaz zdravim, vi upognete; kjer Jaz sejem, tja vi napeljujete uničevalne poplave; v vsem Mi nasprotujete. Ko bi bil Jaz takšen, kot pravite vi, da sem, - resnično, povem vam, Zemlje že dolgo ne bi bilo več, da, celo nikoli ne bi bila ustvarjena! Ker pa sem, kakršen sem, je vse, kakor je bilo in kakor zmeraj bo; in tudi vi boste takšni kot hočete biti, brez moje obsodbe, - kajti kar boste iz sebe naredili, to boste. Iz tistih pa, ki Me sprejemajo takšnega, kot sem, in Me ljubijo tako, kot jih ljubim Jaz, bom naredil, kar hočejo, da bosta njihova svoboda in veselje popolna na veke.

11 Mojim služabnikom in hlapcem povej: Moje službe niso menjalniške in prekupčevalske! Kajti kdor Mi služi zaradi denarja, Mi ne služi iz ljubezni; kdor Mi pa ne služi iz ljubezni, Mi je njegova služba tuja, in Jaz mu bom povsem tuj, saj Mi ne služi iz ljubezni; z njim sem že obračuna!. Kako pa je zvest tisti hlapec, ki brez pooblastila, kakor tat, proda Gospodove zaklade za sramotno ceno?! - Iškarriot Me je prodal vsaj za trideset srebrnikov, ne da bi vnaprej vedel, kaj se bo z Menoj

zgodilo; bil je zaslepljen in se je izgubil. - Zdaj pa Me kot že mučenega, ubitega in vnovič vstalega spet vsako minuto prodajate za najsramotnejšo ceno. O vi najgnusnejši tatovi, vi morilci, le s čim naj vas primerjam? Vi zmajevi otroci, vi gadja zalega, vi kačji zarod! Tako Mi služite, takšne vas moram najti?! Saj sem po Svojem ljubem Pavlu vendar govoril, da naj tisti, ki služi oltarju, tudi živi od oltarja, toda samo iz del ljubezni, ki povzroča vse dobro; vi pa nimate dejanj ljubezni, - zato ste roparji in tatovi in zahrbtni morilci evangelija in resnice. Ali veste: Kakršno delo, takšno plačilo! Ljubezni se ne da kupiti za denar, ljubezen se prejme samo za ljubezen. Jaz sem Ljubezen sama in Me nikoli ne morete dobiti za kakšno drugo ceno kot samo za ljubezen. Z ljubeznijo sem vas vse odkupil; zato jo od vas vseh spet zahtevam. Kdor Mi torej hoče služiti, naj Mi služi v ljubezni, v kateri sem zanj umrl na križu; in kdor hoče priti k Meni, naj pride k Meni v ljubezni, ki je na križu krvavela zanj.

12 Svetnim uradnikom in svetni gosposki brez strahu povej, da njihove službe niso višje kot službe Mojega kraljestva. Vsako službo pa, ki je zoper Mojo, bom v kratkem uničil; gorje njenim služabnikom! Kajti Jaz sem Najvišji; Moja postava je večna tako kot Jaz, in bo ostala večno kot Jaz. Na molje, ki hočejo glodati Mojo postavo in iz svojega blata spet narediti zakone, da bi uničili Mojo postavo, se bo ta sesula kot težko breme ter jih uničila, kot da jih nikoli ni bilo. Vsakemu, ki se pregreši proti Mojim zapovedim, lahko odpustim, če se poboljša, uvidi in obžaluje svojo napako, se potem obrne k Meni in ostane v Meni in Jaz v njem; toda tistega, ki hoče spodkopati Moj zakon, bo ta zadušil, in odtlej ga nikoli več ne bo. Vsi posvetni zakoni spodkopavajo Mojo zapoved, če jih niso iz Moje ljubezni dali možje, ki jih je poučil Moj Duh. Gorje tiranom, gorje despotom, ki vladajo zaradi prestola in oblasti in ugleda; kajti do njihovega časa manjka samo še eno, in izkusili bodo oblast slabotnih! Zemlja je Moja in polje je Moje; to govori Resnični, večni Bog ljubezni in modrosti, in oznanja to neumnežu za modrijane. Amen. Jaz, Jehova, amen.

3. Poglavje

Gospod kot Oče Svojih otrok

(20. marca 1840)

Tako mi je v meni govoril Gospod in za vsakogar, in to je resnično, zvesto in zanesljivo:

1 Jaz sem dober gospodar; niti drobtinica se ne bo izgubila. Kdor naloži svoje bogastvo pri Meni, temu bo prinašalo visoke obresti in ostal bo vknjižen v Mojem srcu, in obresti bodo rasle na vekov veke. Ozri se kvišku, ti norec, in poglej zvezdnato nebo! Kdo je že kdaj preštel sonca, katerih število je neskončno, in vse zemlje, ki sem jih ustvaril ob vsakem na tisoče?! In povem ti, Jaz, ki sem resničen in zvest v vsaki Svoji besedi: Za en novčič dam zemljo in za požirek sveže vode sonce. Resnično, povem ti: Najneznatnejše dejanje ljubezni do bližnjega bo neznansko, neizrekljivo poplačano!

2 Vprašuješ Me, ali so povsod ljudje kot tu na zemlji, na kateri prebivaš, in povem ti: Da, povsod so ljudje, ki izhajajo iz Mojega drobovja in Me spoznavajo po njem;

in takšni, ki izhajajo iz Mojih rok in Me spoznavajo po Mojih rokah; in takšni, ki izhajajo iz Mojih nog in Me spoznavajo po Mojih nogah; in takšni, ki izhajajo iz Moje glave in Me spoznavajo po Moji glavi; in takšni, ki izhajajo iz Mojih las in Me spoznavajo po Mojih laseh; in takšni, ki izhajajo iz Mojih ledij in Me spoznavajo po Mojih ledjih; in sploh vsi, ki izhajajo iz vsakega posameznega dela Mojega telesa in Me po njem spoznavajo. In njihovo življenje in njihova blaženost ustreza delu, iz katerega so izšli, in vsi so Moja bitja, ki so mi ljuba; kajti Jaz sem Ljubezen in sem vsepovsod Ljubezen sama.

3 Toda ljudi te zemlje sem priklical iz središča Svojega srca in jih ustvaril po Svoji podobi, da ne bi bili samo Moje stvari, marveč Moji ljubljene otroci, ki naj Me ne spoznavajo kot Boga in Stvarnika, marveč samo kot svojega dobrega Očeta, ki jih bo po kratki preizkušnji spet vzel k Sebi, da bodo imeli tam vse, kar ima On sam, in bodo večno prebivali pri Njem in z njim vladali in sodili veselje. Toda glej, vsa Moja ustvarjena bitja Me kot svojega Stvarnika ljubijo v hvaležnem veselju svojega obstajanja; Moji otroci pa ne marajo svojega Očeta in zaničujejo Njegovo Ljubezen!

4 Glej, žalosten sem, ko vidim, kako vsako uro tisoči in tisočkrat tisoči venejo in umirajo! O, ko bi jim le lahko pomagal! Ali ni žalostno, ko vsemogočni ne more pomagati?!

5 Že spet Me sprašuješ, kako je to mogoče? O da, povem ti, da je zelo mogoče! Glej, vsa Moja bitja so odvisna od Moje oblasti, toda Moji otroci so vezani na Mojo Ljubezen! - Moja oblast ukaže in se zgodi; toda Moja Ljubezen samo želi in v vsej krotkosti ukazuje svobodnim otrokom, svobodni otroci pa si zamašijo svoja ušesa in nočejo gledati obličja svojega Očeta. Zato ker so svobodni kot sem svoboden Jaz, jim ne morem pomagati, če sami nočejo. Kajti Moja oblast presega vse; toda Moja volja je podložna Mojim otrokom. To pa naj si vsak zapiše za uho: Jaz sem vaš Oče, sem pa tudi vaš Bog, in razen Mene ni nikogar več. Me hočete kot Očeta - ali kot Boga? - Vaša dejanja Mi bodo dala odločilen odgovor.

6 Zapomnite si torej: Ljubezen prebiva samo v Očetu in se imenuje Sin. Kdor jo zaničuje, bo zapadel mogočnemu Božanstvu in bo za večno oropan svoje svobode, in smrt bo njegov delež; kajti Božanstvo prebiva tudi v peklu, toda Oče prebiva samo v nebesih. Bog sodi vse po Svoji oblasti; toda milost in večno življenje je samo v Očetu in se imenuje Sin. Božanstvo ubija vse; toda Sin ali Ljubezen v Meni ima življenje, daje življenje in oživlja.

7 Vse to govori dobri Gospodar in skrbni Oče vsem Svojim otrokom, da bi se poboljšali in nekoč prevzeli dediščino, ki sem jim jo od vekomaj tako skrbno pripravil in ohranil.

8 Svojim prijateljem in bratom pa povej v vsej ljubezni: Jaz, njihov ljubeči Oče, sem že razprostrl obe Svoji roki, da bi jih vse skupaj zmeraj, zmeraj, pritisnil na Svoje srce. Nikar naj se ne odvrnejo več od Mene, marveč naj nepremično gledajo v Moje obličje, in Moje oko jim bo povedalo, celo glasno jim bo oznanilo, kako zelo jih ljubim, in kako iskreno jim hočem dobro.

9 Povej jim: Njihove grehe sem zbrisal izpred Svojih oči in jih opral, da so beli kot sneg; zdaj ni nobene ovire več. Nočem jim več biti nevidni Oče; zmeraj naj Me gledajo in se z Menoj igrajo in šalijo ter se veselijo; vse svoje skrbi naj preložijo Name.

10 O, s kakšnim veseljem bom vnaprej skrbel zanje! O, kaj so vse radosti in

blaženosti Mojih nebes Zame, Očeta, v primerjavi s tem, da Me Moji ljubljeni otroci ljubijo kot edinega, resničnega Očeta!

11 Glej, vse blaženosti dam za to edino, ki sem jo namenil samo Zase, in zato naj Moji otroci tudi nikogar razen Mene, Mene Edinega, imenujejo za svojega očeta; kajti to tudi sem in sem z vso pravico, in nihče Mi je ne more vzeti, ker sem Jaz Edini in razen Mene ni nobenega več.

12 Glej, vse (to pomeni: tvoje prijatelje in brate) ti bom naštel po imenu: H L V T S S A A S S. (razlaga je na koncu knjige). Vsi naj sprejmejo Moj očetovski pozdrav, in če hočejo, se jim bodo še danes odprla nebeška vrata, ki so oči njihovega duha, in Jaz bom še danes prebival v njihovih srcih. Toda eno naj še vztrajno delajo, namreč, svoje meso naj do čistega umijejo v vodnjaku, v katerem je živa voda, in vzamejo naj palico, ki je do polovice črna in do polovice bela; prelomijo naj jo na pol in črni del vržejo svetu pod noge, belega pa držijo zase v znamenje, da so za zmeraj prelomili s svetom in z njegovim mesom.

13 To pa pomeni, da morajo resno iti vase, se povsem spoznati in potem srcu zvesto in resnično priznati svoje napake, ki so jih odkrili. Jaz bom očistil nesnago iz njihovih src in jih napolnil z ognjem Svoje Božje-očetovske ljubezni. In tako očiščeni naj se potem pokažejo duhovniku v spovedi in po njem; in potem bom prišel Jaz in bom pri oltarju z njimi obhajal veselo gostijo.

14 Povej jim še, naj se nikar ne spotikajo v Cerkvi in nad Cerkvijo; kajti vsako jed, ki jo priporočam, očistim za tistega, ki jo hoče uživati v duhu in resnici, in potem jo naj uživa brez skrbi. Kar dam Svojim otrokom, je čisto in na zunaj ne bo oskrunjeno za tiste, ki so prejeli Moj blagoslov. Tempelj bom blagoslovil, in kraj, kjer se bodo nahajali, bo svet; kajti Jaz, njihov sveti Oče, bom sredi med njimi tam, kamor bodo šli, in noben las se jim ne bo skrivil.

15 Vendar pa jim povej povsem jasno in zanesljivo: Moja ljubezen jih čaka in Svojih rok ne bom sklenil prej, dokler ne bodo vsi počivali v Mojem naročju, kjer bodo svojega ljubečega, svetega Očeta gledali iz obličja v obličje in njihovega veselja ne bo nikoli konec. Amen!

16 Povej vsem, ki Me iščejo, da sem zmeraj doma, nikoli ne odhajam, in da nisem določil samo nekaterih ur ali dob, ko lahko pridejo k Meni, tako kot k zemeljskim kraljem in posvetnim velikašem. Torej ne samo na sabat ali ob praznikih, marveč vsako minuto mi je prijetno ljubeče srce, in celo ponoči nisem še nikoli pred nikomer zaprl vrat; kadar koli boste torej potrkali, bom rekel 'Naprej!'.

17 Ti moraš in zdaj že moreš odkrito priznati, ali sem te kdaj prisilil v nekaj ob določenem času, ali ni bilo zmeraj prepuščeno tvoji svobodni volji, da si se napotil k Meni in Me vprašal o tem, kar si hotel vedeti, in ali sem ti kdaj ostal dolžan odgovor! In če si Me vprašal iz pekla, sem ti odgovoril; in če si bil na zemlji, sem govoril s teboj; in v nebesih sem govoril s teboj. Podnevi in ponoči je Moje uho zmeraj obrnjeno k tebi. Saj kar tu pišeš, pišeš samo, kadar imaš čas in si pripravljen, in Meni je zmeraj povsem prav, in dokler hočeš, in kolikor hočeš, in glej, Meni je prav! Zato jim povsem zvesto povej: Meni je popolnoma vseeno; kadar koli pride kdo k Meni, bo uslišan in sprejet!

18 Povej otrokom, naj se nikar ne norčujejo iz Mene, marveč naj to vzamejo zares! Povej jim da Jaz vseskozi nisem šaljivec niti ne poznam nobene šale; resno menim z vsemi, z velikimi in majhnimi, z mladimi in starimi, z moškimi in ženskami,

Ne poznam nobenih izjem.

19 Kajti glej, stvari, ki so zanič, v trenutku uničim in izničim za večno; toda za Svoje otroke imam tudi obilico kazni, in nepokorneže bom kaznoval do zadnje kaplje njihove krvi, tedaj bodo vsaj zagotovo spoznal, da sem gospodar v hiši, če Me že nočejo spoznati kot ljubečega, svetega Očeta.

20 Gorje pa tistim, ki Moje očetovsko kaznovanje napačno razumejo ali napačno razlagajo! Povem še enkrat: Gorje jim! Te bo Oče zavrgel in potem se bodo srečali s svojim večno neizprosnim Bogom. To ti povem kot slabemu, lene mu hlapcu . Amen. Jaz, Jehova, amen.

4. Poglavje

Prava Cerkev

(22. marca 1840)

Tako mi je govoril Gospod, in v meni za vsakogar; in to je resnično, zvesto in zanesljivo:

1 Moja milost je bogat zaklad; kdor je bo deležen, ne bo nikoli trpel nobenega pomanjkanja, časno in večno. Zato naj se vsak prizadeva, da si jo čim hitreje prisvoji; kajti dajem jo vsakomur, ki jo le hoče.

2 Glej, če hočete odpuščanje svojih grehov, vam bodo odpuščeni, če se boste resnično spokorili po Jezusu, ki je Moja živa beseda in ljubezen v Meni. Vrata v nebesa so vam odprta, in če hočete priti tja, lahko vstopite in tam gledate obličje vašega svetega Očeta, ki sem Jaz, večni Bog Jehova.

3 To lahko storite s pomočjo žive besede, ki je Jezus Kristus ali večna ljubezen in modrost v Meni, od koder prideka vse dobro in resnično. Ljubezen vam je dana od samega začetka; kajti ona je vaše pravo življenje tako kot je to v Mojih stvaritvah moč, ki sicer tudi izhaja iz Moje ljubezni, vendar pa ni ljubezen sama, ker v njej ni svobode. Ta moč je zgolj delovanje ljubezni, ki pa je tako rekoč brez življenja. - Zato je tudi vse, kar izhaja iz moči, pravzaprav le mrtva materija, katere življenje je zgolj navidezno, - v resnici pa je smrt.

4 Zato, če kdo svojo ljubezen naveže na ta materialni svet, bo moč smrti zadušila njegovo ljubezen, in posledica je potem usoda materije ali smrt.

5 Kdor pa svojo ljubezen usmeri k Meni in jo naveže Name, poveže svojo ljubezen spet z ljubeznijo ali z življenjem vsega življenja; ta bo potem povsem oživel.

6 Zdaj pa glej: Ljubezen sama po sebi je slepa in temna in prav zato svobodna in neodvisna, - toda ravno zaradi tega tudi v veliki nevarnosti, da se izgubi in propade.

7 Zato dodajam ljubezni do Mene tudi primeren delež svetlobe, to pa je dar, ki se imenuje milost; z njo se naseljujem v vsakem človeku po meri njegove ljubezni.

8 Zato bom nadenj, ki ljubi in s tem v sebi oživlja Mojo postavbo, ki je najvišja ljubezen, izlil potoke svetlobe, in njegovo oko bo predrlo zemljo in bo gledalo globine nebes.

9 Povej otrokom, in povej vsem, katere koli vere že so - katoliške, protestantske, judovske, turške, brahmanske ali pa so mračni pogani -, skratka vsem naj bo povedano: Na zemlji je samo ena prava Cerkev, in to je ljubezen do Mene v Mojem

Sinu, ki je Sveti Duh v vas in se vam razodeva po Moji živi Besedi, in ta Beseda je Sin, in Sin je Moja ljubezen, in je v meni, in Jaz Ga povsem prešinjam, in Midva sva eno, in tako sem Jaz v vas in vaša duša, katere srce je Moje prebivališče, je edina prava Cerkev na zemlji. Edino v njej je večno življenje, in ona je edina zveličavna.

10 O Glej, Jaz sem Gospod nad vsem, kar je! Jaz sem Bog, večni in mogočni, in kot tak sem tudi vaš Oče, sveti in nadvse ljubeč. In vse to sem v Besedi; Beseda pa je v Sinu in je v Ljubezni, in Ljubezen je v postavi, in postava vam je dana. Če jo sprejemate in se po njej ravirate, ste jo sprejeli vase; tedaj bo v vas oživela in vas bo dvignila in osvobodila, in potem ne boste več pod postavo, marveč nad njo v milosti in svetlobi - vse to je Moja modrost.

11 In to je blaženost ali Božje kraljestvo v vas ali edina zveličavna Cerkev na zemlji, in v nobeni drugi ni večnega življenja kot edino v tej.

12 Mar mislite, da stanujem v zidovih, ali v ceremoniji, ali v molitvi, ali čaščenju? O ne, zelo se motite, kajti nikjer tam Me ni, - ampak edino tam kjer je Ljubezen, tam sem tudi Jaz; kajti Jaz sam sem Ljubezen ali življenje. Jaz vam dajem Ljubezen in življenje in Se povezujem samo z ljubeznijo in življenjem, nikoli pa z materijo ali s smrtjo.

13 Zato sem premagal smrt in Si podredil Božanstvo, da imam vso oblast nad vsem, kar je, in Moja ljubezen naj vlada večno in oživlja vse, kar ji je podrejeno.

14 Le kako lahko mislite, da vas pričakujem v smrti, ko sem vendar Življenje samo?! Zato pojdite najprej v pravo Cerkev, kjer je življenje, šele potem v mrtvo, da bo po vas oživela!

5. Poglavje

Skrivnost stvarstva

1 Kdor ima ušesa, ki slišijo, naj posluša in kdor ima oči, ki vidijo, naj gleda; kajti glej, razkril vam bom veliko skrivnost, da boste lahko videli, kako se vam vaš nadvse ljubeči, sveti Oče razodeva kot brat iz obličja v obličje. Kajti otrokom mora biti razodeto veliko gospodarjenje njihovega Očeta od vekomaj!

2 Božanstvo je bilo od vekomaj sila, ki je prešinjala vse neskončnosti in je bila in je in bo večno Neskončnost sama. V središču Njene globine sem bil Jaz od vekomaj Ljubezen in Življenje samo; toda glej, bil sem slep kot zarodek v materinem telesu! Božanstvo pa Si je ugajalo v Ljubezni in Se je vse stisnilo k Svoji Ljubezni. In Ljubezni je postajalo čedalje bolj vroče v njenem središču, in gmote Božanstva so se prerivale tja, in vse moči in sile so drvele Nanjo.

3 In glej, tedaj je nastalo veliko hrumenje, bučanje in divjanje, in glej, Ljubezen je bila preplašena in stiskana od vseh strani, tako da je najgloblje vztrepetala! In Ljubezen se je zavedla, iz hrumenja je nastal zvok, zvok pa je v Ljubezni postal Beseda, in Beseda je spregovorila: "Bodi svetloba!" In tedaj je v srcu zaplapolal plamen prižgane Ljubezni, in nastala je svetloba v vseh prostorih neskončnosti!

4 In Bog je v Sebi videl veličastvo Svoje Ljubezni, in je z močjo Božanstva okrepil Ljubezen, in tako se je Božanstvo za večno združilo z Ljubeznijo, in iz toplote je izšla svetloba.

5 In glej, tedaj je Ljubezen videla vsa veličastva, katerih število nima konca, v Božanstvu, in Božanstvo je videlo, kako je vse to iz Ljubezni prešlo Vanj, in Ljubezen je videla v Božanstvu Svoje misli in se jih je silno veselila. Tedaj se je Ljubezen znova, vnela, in moči Božanstva so hrumele okrog nje, in glej: misli Ljubezni so same bile Ljubezen in bile so brezštevilske.

6 Tedaj je Božanstvo videlo Svoje veličastvo, in Ljubezen je občutila svojo moč. In tedaj je Ljubezen v Božanstvu govorila: "Ohraniva misli veličastva in naj izstopijo, da bodo postale svobodne in Naju občutile in videle, kakor jih Midva občutila in vidiva, in sva jih občutila in videla, še preden je svetloba osvetlila njihove oblike!"

7 Tedaj je Beseda prešla v Božanstvo, in Božanstvo je vsepovsod postalo Ljubezen. In glej, zdaj je Božanstvo prvič spregovorilo: "Bodi!" In brezštevilska truma duhov se je sprostila iz Boga, in Ljubezen je zagledala Samo sebe poneskončeno in je videla vso Svojo neizmerno popolno lepoto.

8 Toda vsa ta bitja še niso bila živa in še niso niti čutila niti videla; kajti bila so še ,zunaj Ljubezni, v Božanstvu nameščene oblike.

9 Ljubezni jih je bilo žal in zganila se je; in zmeraj bolj je Božanstvo čutilo, da jih je potrebno izročiti kot ujetnike Ljubezni, in Ljubezen je vse prežela. In glej, zdaj so oblike oživele, začudile so se druga drugi in se ogrele ob plamenih Božje Ljubezni in s tem prejele samostojno gibanje in živahnost! Toda niso se še prepoznale.

10 Tedaj je Ljubezen znova spregovorila: "Storiva, da se prepoznajo, da bodo tako lahko prepoznale Mene in pa Meni tudi Tebe!"

11 Zdaj se je Beseda znova dvignila v Božanstvu, in v Njem je zazvenela Beseda, in Beseda je postala postava, in postava je bila Ljubezen in je oblivala vse.

12 In glej, zdaj so bili oblikovani trije, iz njih pa jih je izšlo sedem! In ti trije so bili enaki Ljubezni, Svetlobi in Božanstvu; in teh sedem je bilo enakih sedmerim Božjim duhovom, ki se imenujejo in se bodo večno imenovali: 1. Ljubite Ljubezen. 2. Bojte se Božanstva, ki ubija, - da ne boste ubiti, 3. Ljubezen v vas je sveta; zato se med seboj spoštujte, kakor vas Ljubezen v Božanstvu spoštuje in se vas veseli. 4. Vsak je svoja last in last Božje Ljubezni; zato naj ne bo nihče plen drugemu. 5. Nihče naj nikoli ne zakrije svojega obličja pred drugim, da drugi ne bi vedel, kakšna je Ljubezen, da boste kakor Ljubezen, ki vas je priklicala v bivanje. 6. Vaša notranjost naj bo tudi vaša zunanost, da v vas ne bi nastal napačen vzgib in bi bili pogubljeni. 7. Vaša zunanost naj bo zvesti odsev vašega notranjega ogledala, v katerem Se ogleduje Ljubezen Božanstva; sicer se bo notranje ogledalo razbilo in vaša podoba bo postala strašna.

13. Tedaj je Božanstvo v neskončnih prostorih zagrmelo prestopnikom strašansko kazen, in tako jim je bilo v največjem strahu ukazano čaščenje Božanstva, in ukazano jim je bilo ljubiti Ljubezen. In bili so izvrženi v največjo svobodo in so lahko delali, kar so hoteli in nič naj jih ne bi oviralo v njihovi svobodi, dokler se ne bi spoznali v svoji svobodi in svoji ponižnosti; da bi postava postala njihova in bi bili nato popolnoma svobodni.

14 Toda zdaj so se spoznali v svoji veliki oblasti in nadvse bleščeči čudovitosti in veličastvu, in najvišji teh treh, enak Svetlobi Božanstva, se je vnel v svojem poželenju, da bi se povsem polastil Božanstva. Z njim se je vnel velik del duhov, ki so nastali po njem; in z njimi se je v srdcu vnelo tudi Božanstvo tako kot ostala dva nižja duhova in je zalučalo hudobno krdelo v največjo globino Svoje jeze.

15 In ta dva in vsi tisti, ki so izšli iz njiju, in teh sedem, katerih število je bilo pravično, so bili najdeni v zvestobi svoje ponižnosti in bili so sprejeti v kroge Božje oblasti; in Ljubezen je videla, da so bili čisti, in veselila se je njihove dovršenosti. In glej, moč Božanstva v Ljubezni se je dvignila, in Božanstvo Se je zganilo, in ustvarjeni so zaznali gibanje Božanstva, in Božanstvo Se je premaknilo k Svoji Ljubezni, in ustvarjenim so se odprle oči, in prvič so videli večno Ljubezen.

16 Tedaj so ostrmele brezšteviline množice, in začeli so radostno vzklikati in se močno veseliti; kajti videli so Božjo oblast v Ljubezni in videli so Ljubezen v sebi in tudi moč, ki jih je ustvarila, in spoznali so sebe in spoznali Ljubezen in spoznali Boga.

17 Zdaj Se je Božanstvo zganilo, in ustvarjeni so se Ga prestrašili, in Ljubezen je videla njihov strah in videla, da je bil njihov strah upravičen, in strah je postal pokorščina, in pokorščina je bila ponižnost, in ponižnost je bila njihova Ljubezen, in Ljubezen jim je postala postava, in postava njihova večna svoboda, in svoboda je postala njihovo življenje, in življenje njihova blaženost na veke.

18 Zdaj glej, večna Ljubezen jih je nagovorila, in razumeli so besedo! Njihovi jeziki so se razvezali, in prva beseda, ki so jo izgovorili s svojimi ustnicami, je bila Ljubezen. In Božanstvu je bil všeč zven njihovega govora; in Ljubezen je ganila Božanstvo, in ganjenost se je oblikovala v ustvarjenih, in oblika je postala glas, in glas je bil druga beseda za Boga.

19 In šele zdaj so bili ustvarjeni dovršeni. In Ljubezen je govorila ustvarjenim: "Prvi med vami (Lucifer) se je izgubil; zato ga bom Jaz nadomestila in bom večno med vami!"

20 Tedaj so se znova razvezali njihovi jeziki, in njihova kolena so se upognila, in molili so Ljubezen.

21 Zdaj glej dalje, kaj vse je storila Ljubezen, in Bog v Ljubezni, in Ljubezen v Bogu! - In Ljubezni je bilo žal izgubljenih; toda Božanstvo je vztrepetal v srdu, in v vseh prostorih Božje neskončnosti se je zaslišal močan grom. In grom je prodril do središča večne Ljubezni, in Ljubezen je edina razumela grom Božanstva, in grom je v Njej postal Beseda in spregovoril: "Vsa oblast naj Ti bo podložna; stori po Svoji volji in govori 'Bodi!', in bo!"

22 In glej, Ljubezen je bila najgloblje ganjena, in pritekla je prva solza iz očesa večne Ljubezni, in ta solza je tekla iz srca Božanstva in se je imenovala in se imenuje in se bo večno imenovala usmiljenje.

23 Ta solza je postala veliko vodovje, in vodovje se je razlilo v prostore neskončnosti in razlilo se je v največjo globino jeze Božanstva in ublažilo ogenj Božjega srda.

24 In glej, Božji Duh je v Svoji moči lahko vel nad vodovjem usmiljenja, in vodovje se je razdelilo. In Bog je govoril iz Svoje Ljubezni, in Njegova Ljubezen je bila Beseda, in Beseda se je spustila v najgloblje globine in je plavala nad vodovjem, in vodovje se je razdelilo kot rosne kaplje in je bilo na veliko in malo razpršeno v vse prostore neskončnosti po številu izgubljenih, ki nima konca.

25 In glej, zadnja kaplja, ki je preostala, je bila središče vodovja in je bila središče usmiljenja; in ta ni bila razdeljena, marveč je ostala tam, kjer je preostala, in je bila določena za središče in prizorišče največjih dejanj večne Ljubezni.

26 In zdaj glej: iz te zadnje kaplje je bila ustvarjena zemlja, na kateri prebivate

ti in tvoji bratje! Iz drugih kapelj pa so bila ustvarjena neštivilna sonca, zemlje in lune; in glej, tako sta nastala vidno nebo s svojimi zvezdami, soncem, luno in zemlja z morji in kopnim!

27 Zdaj pa glej in povzdigni svoje oči, in razumel boš čudeže večne Ljubezni! Zmeraj vidiš sončni sij, lunino svetlobo ter lesketanje zvezd v vseh mogočih položajih, ki jih imenujete ozvezdja; vidiš tudi naj raznovrstnejše oblike v vseh treh kraljestvih zemlje. Toda do zdaj še nihče ni dognal in pravilno razumel, kaj in od kod je sončni sij; in kako mu je to bilo dano, in lunina svetloba, in sijaj zvezd in njih lesketanje in njihovi najrazličnejši položaji, in vse tvorbe na zemlji.

28 Kajti glej, Moji otroci morajo biti poučeni o vseh lepih stvareh, ki jih njihov sveti, ljubeči Oče podarja Svojim otrokom, ki Ga spoznajo in samo Njega nadvse ljubijo, svojega bližnjega pa zaradi Ljubezni do svojega Očeta.

29 Zdaj glej: ko so po oblasti usmiljene Ljubezni večnega in neskončnega Boga nastala sonca z zemljami, še niso imela ne sija, ne soja, ne brlenja, ne lesketanja, kajti na nastalih soncih in zemljah in lunah je še vladala temna noč; toda v središča sonc je večna Ljubezen vsadila majhno iskro Svoje milosti in ta iskra je hitreje kot blisk presijala temne gmote, in glej, zasvetila so zemljam z velikim sijem, kot še sijajo danes in bodo svetila, dokler jim iskra milosti ne bo odvzeta.

30 In glej, tedaj so zasijale tudi zemlje in lune in bile so dodeljene soncem v pravem številu, in Ljubezen je dihnila vanje z močjo in oblastjo Božanstva; in glej, svetloba je trepetala na soncih, morja na zemljah so valovila in se vrtinčila v svojih valovih, in zračni tokovi in vetrovi so veli nad zemljami enako kot Božji Duh nad vodovjem usmiljenja! In lune so se mogočno dvignile nad svoje zemlje, katerim so bile dane kot sad drevesu, in so začele krožiti okrog njih v velikih krožnicah kot stalne spremljevalke njihovega nastanka; in kjer jih je bilo veliko, so bile združene v ustaljene krožnice v znamenje Ljubezni otrok, ki naj bi srepeli v obličje svojega Očeta kot lune svoje zemlje, da zaradi svoje prhkosti ne bi bile iztrgane iz svojih krožnic in uničene (lune krožijo okrog svojih zemelj, ne vrtijo pa se okrog svoje osi in kažejo svojim zemljam zmeraj isto stran - op.prev).

31 Kajti glej, lune niso trdne, marveč zelo prhke in so podobne trdnejši in bolj čvrsti morski peni in so gole in brez vode; in Zemljin zrak je tam (na luni) kot voda na zemljah, zrak (na luni) pa je enak etru med sonci in zemljami. In določene so (lune), da sprejmejo posvetneže in da zgrabijo duhove materije, in preskusijo njihovo stanovitnost in jih naredijo zrele za sprejem milosti.

32 In kopno na zemljah je z usmiljenjem ublaženi srditi del Božanstva; s trdnimi vezmi oklepa zašle duhove do tistega določenega časa, ko bodo nezavedno osvobojeni in prestavljeni, in sicer posamezno zvezani, v nežnejšo, toda še zmeraj zanje dovolj trdno materijo, iz katere bodo lahko izšli šele, ko jih bo znova prebudila večna Ljubezen; in morja in vodovja so jih polna, da bi s tem postali ponižni; in zrak jih je poln, da bi s tem postali prečiščeni. In večna Ljubezen je oblika; toda jeza Božanstva je na zemlji samo ublažena, vendar zato ni odpravljena.

33 Prav posebno pa si zapomni to: V središču sonca počiva iskra milosti in daje z ognjem jeze Božanstva svetlobo svetu. V središču zemlje pa se nahaja iskra Božjega srda enaka ognjenemu zmaju in drži zvezana hudobna krdela, strjena kot kamne, ki jih mora najprej omehčati voda usmiljenja, da bi se lahko kdo znova rodil za drugo preskušnjo za svobodo in večno življenje. In zdaj dojem skrivnost svojega

bitja in se čudi veliki ljubezni večne Oblasti, ki je že tolikokrat dopustila, da si se zmeraj znova rodil, da bi tebe, ki si bil izgubljen, znova pridobila za večno življenje, za svobodo, za postavo, za ljubezen in za svetlobo in za to, da bi gledal Njeno obličje; in glej, to vse bom razodel in dal spoznati tebi in s tem tudi mnogim drugim, da boste končno enkrat lahko spoznali, kako nadvse dobra mora biti večna Ljubezen, ker za vas neposlušne neutrudno stori in prenaša toliko velikega in čudovitega!

34 Glej, tako je z dihom usmiljenja Ljubezni dano zemljam gibanje okrog njihovih sonc in okrog njihovih središč, v znamenje, da naj otroci vse svoje početje usmerjajo po gibanju zemelj okrog sonc, in lun okrog zemelj in naj bodo slabotni kot lune in močni kot zemlja, prerojeni pa naj bodo kot sonce. In slabotni naj gledajo moč Ljubezni, ki jih nikoli ne pusti pasti, če se kot lune nenehno obračajo k obličju Ljubezni in Jo tako v manjših krogih obkrožajo od vseh strani, vendar pa jih Njena moč prav tako privlači in drži v veliki krožnici. In močni naj bodo kot zemlja, da se bodo sami od sebe vrteli okrog svoje osi, nenehno pripravljeni na sprejem svetlobe in toplote iz milosti Ljubezni, ki razsvetljuje in ogrevajoče oživlja z močjo, ki je v njej, da bodo lahko obrodili raznovrstne sadove iz del ljubezni, s katerimi se lahko nasitijo slabotni in poživijo prerojeni in jih uživajo novorojeni; in novorojeni iz vodovja usmiljene Ljubezni, v katerih je milost popolna, naj bodo enaki soncu in njihova svetloba naj sveti povsod, in njihova toplota naj oživlja slabotne in naj oplaja močne slabotnim za hrano, da bo eno občestvo med otroki istega Očeta.

35 In še globlje poglej, kako in zakaj sem Jaz vse tako pripravil! Glej, luna ima madeže in mnogo temnih mest, in zemlja ima hladna toda trdna tečaja, ima visoke gore in globoke doline, izvire, potoke, reke, veletoke, jezera ter majhna in velika morja; in sonce ima pege, velike in majhne. Zdaj glej, vse to so učinki ljubezni in milosti, ali v prispodobni toplote in svetlobe: to vse je večna Ljubezen in oblast Božanstva po Njej. Zato glej slabotne in luno, kako so si podobni, in razodelo se ti bo njeno bistvo; opazuj močne pri vsem njihovem početju in pred tvojimi očmi se bo razodela zemlja, in od enega do drugega tečaja mora negibno mirovanje Duha v Ljubezni postati Ljubezen, da se vse, kar obdaja Duha, giblje v stalnem redu in je s tem lahko dejavno za skupni cilj večne ohranitve. Kajti glej, vse je odvisno od miru; brez tega se ne da nič doseči, in kdor ni takšen kot sta Zemljina tečaja, ta ne predre svoje najgloblje notranjosti kot predre črta med tečajema središče zemlje. In vaša Ljubezen mora biti hladna kot led na tečajih, da boste sposobni sprejeti vso toploto Božje ljubezni. Kajti glej, kar je toplo, ni primerno za sprejemanje toplote; kar pa je mrzlo v svojem miru, je sposobno sprejemati toploto v polnosti in jo oddajati v vse dele življenja. Kajti glej, kdor sprejme toploto, ki je Božja Ljubezen, in jo trdno zadrži v sebi in je noče oddajati, je skopuh in se bo razkrojil v sebi in bo izginil kot led ob ognju; kdor pa jo sprejema tako kot tečaja in jo oddaja vsem, ki so okrog njega, blizu in daleč, pri njem je Božja Ljubezen na pravem mestu in povsem ustreza volji velikega in svetega Darovalca.

36 Ta Ljubezen bo obrodila številne sadove in se bo povzpela do svetlobe in milosti in bo nepremično gledala neizmerne globine Božanstva tako kot tečaji, ki zrejo v neskončne prostore stvarstev Božje ljubezni, in s široko odprtimi očmi vsrkavajo nežne žarke iz neizmernosti vseh brezkončnih prostorov, v katerih krožijo

neštevilna bitja usmiljenja, vsako po svoje, in se s tem od očaranosti in užitka vнемajo v svoji ljubezni do Ljubezni in za Ljubezen, in tako postanejo kot sonce samo svetilni, enaki svetlobi Zemljinih tečajev.

37 Zato, kdor ostane stanovit in v središču ljubezni spoznanja, kar je milost, bodo njegova ledja žarela iz Božje ljubezni kakor Zemljin pas, in njegove oči se bodo bleščale od spoznanja kot tečaja, in njegove roke se bodo gibale kot reke, potoki in izviri, in dejanja se bodo zlivala v morja Božjega usmiljenja, ki so osoljena z milostjo in s spoznanji večne Ljubezni in večnega življenja.

38 No, tu imate ključ, s katerim boste lahko odprli in pregledali zemljo, ki vas nosi.

6. Poglavje

Prispodoba ozvezdij

1 Zdaj pa povzdigni svoj pogled od zemlje k soncu, ki je zvesta podoba prerojenih! Glej natančno in kmalu boš ugotovil, da so včasih na njegovem pasu pege. Glej, naravno vzeto, kot pravite vi, so to izbruhi od znotraj navzven, podobni zemeljskim vulkanom, in so prispodoba za izbruhe srda Božanstva in majhne sledi njegove vseuničujoče oblasti, ki jih po naravi sveta na zemljah deloma spoznamo po velikih in majhnih nevihtah, odvisno od velikosti peg. Zato pa je Ljubezen zmeraj toliko bolj dejavna in znova vse ublaži z vodo usmiljenja, na soncu pa z velikimi valovi brezmejnega morja Svoje usmiljene milosti. In glej, tako je spet vse v najboljšem redu, in zunaj tega reda, v katerem sem Jaz večna Ljubezen sama od vekomaj, iz katerega in v katerem je bilo ustvarjeno vse, kar je, ne more nič niti obstajati niti nastati; in kdor po svoji svobodni volji izstopi iz tega reda, ravna zoper Ljubezen in bo propadel za zmeraj.

2 Zdaj si gledal sonce in ga dojel po naravi, ki je in mora biti preprosta, da lahko obstaja za namen, za katerega je in mora biti po redu Ljubezni.

3 Potem obrni svoje oči k prerojenju duha, in k Božjemu ljudstvu, in k postavi ljubezni, in k življenju svobode v svetlobi milosti iz vodovja usmiljenja, in sonce bo razkrito lebdelo pred tvojimi očmi, in nobena guba na njem ti ne bo ostala skrita!

4 Toda glej, tudi sonce ima prav tako svoja tečaja, iz katerih se vsa njegova svetloba in njegova toplota iz središča miru milosti razliva po vsem njegovem obodu; in če ne bi imelo tečajnega miru, tudi svetlobe ne bi imelo. Kajti glej, mir je nujno potreben za sprejem svetlobe in toplote, in mora biti enak miru Ljubezni v Bogu; samo iz miru prihaja sprejemljivost za življenje in svetlobo.

5 In glej, kadar je zrak miren, je tudi čisto in vedro na zemlji; če pa pihajo divji vetrovi v različne smeri, se pojavijo kmalu črni oblaki in zatemnijo svetlobo.

6 Vaša poželenja so enaka vetrovom, obdajajo vas z vsakovrstnimi skrbmi, ki preprečujejo, da bi svetloba milosti pritekala v vas tako kot oblaki, ki jih vetrovi preganjajo sem ter tja in ovirajo sončne žarke, da bi svetili na zemljo.

7 Zato vas ne bi smelo prav nič skrbeti, marveč vsa svoja poželenja in iz njih nastale skrbi usmerite k Meni in jih preložite Name, da boste mirni in bom lahko Jaz nenehno deloval v vas.

8 In glej, kakor se zemlja pravilno vrti okrog svojih mirujočih tečajev iz Mojega reda, ki ga povzroča oblast Moje ljubezni, da nobena stran ne ostane neosvetljena,

tako naj tudi vsa vaša dejanja izvirajo iz Moje ljubezni, ki je prvotno in naknadno v vas - odvisno od vaše sposobnosti - po dani Besedi večne Ljubezni v postavi milosti in usmiljenja; in kakor noč poživlja zemljo, bo Ljubezen poživila vas, in kakor Zemljin dan boste razsvetljeni s svetlobo iz sonca milosti.

9 Bodite enaki zimi, ki je mrzla v mirovanju, zato pa tudi najbolj sposobna za sprejemanje toplote do največjih globin zemlje. In pri komer je nastopila zima, pri tem bo nastopila tudi pomlad, ki je enaka prvemu življenju ljubezni v vas, in bo nastopilo poletje v največji dejavnosti iz življenja ljubezni, ki je v vas postala močna po milosti, in bo nastopila mirna jesen s sadovi del ljubezni in milosti, v kateri boste potem kot novorojeni povsem vstopili v življenje sonca, da boste gledali obličje svojega svetega Očeta, in tako kot sonce svetili vsemu svetu s pomočjo velike moči milosti, ljubezni in usmiljenja vašega nadvse dobrega, svetega Očeta.

10 Toda kdor ni enak Luni in ne postane enak Zemlji, tudi ne more postati enak Soncu, - marveč je podoben kometu, ki nima niti najmanjše trdnosti; vse njegovo bitje je ukradeno iz izlivov milosti sonc; njegova pot je tako neurejena kot so poti tatov in roparjev; strah pred svetlobo ga žene iz ene globine svetov v drugo; in večno ne bo našel miru; svetloba ga bo zasledovala na vseh poteh in razsvetljevala njegovo ničevost.

11 Končno se mu bo godilo kot zvezdnim utrinkom, ki so vrženi iz milosti in zavrženi zaradi svoje ničnosti in jih plen milosti použije; kajti ukradena svetloba jih bo za večno uničila, in potlej jih ne bo več, podobno kot prezgodnje drevesne sadeže, ki zabrstijo na svetlobi, še preden jih je Ljubezen utrdila; niso pa obstojni, ker so premalo povezani z ljubeznijo, zato so zmeraj slabotnejši, dokler ne padejo z drevesa in jih poteptajo ter uničijo.

12 Zdaj glej, razkrita so ti bistva in pomen sonc, zemelj, lun, kometov in zvezdnih utrinkov, kakor tudi vsi posamezni deli, od največjih do najmanjših!

13 Duh Ljubezni in milosti je v vas in je v vsej modrosti. Kdor ga posluša, bo vse doumel v največji globini; spraševal bo mrtve, in odgovorili mu bodo; spoznal bo žive in njihova ljubezen ga bo poživila in njihova svetloba ga bo razveselila; svoje uho bo položil na zemljo, in trava mu bo pripovedovala skrivnosti ljubezni, in tla zemlje mu bodo razkrila svoje globine, gore bodo prisluhnile njegovemu glasu, in zvok njegove govorice bo prodril do osrčja zemlje; če bo gledal morje, bodo žarki njegovih oči razsvetlili vse morske kaplje in prodrli v vsako zrnco peska; in duhovi, ki v njih še obsojeni čakajo, se bodo vrnili k svetlobi njegovih oči, tako kot ribe in morska golazen in vodovja k baklji, ki ponoči visi nad gladino, in se bodo dali ujeti za odrešenje iz ujetništva večne noči in bodo spoznali ljubezen in potešili svojo žejo iz vodovja usmiljenja in se bodo dali voditi k slabotnosti, h krepkosti in k moči iz Očetove ljubezni in iz ljubezni Besede, ki je ljubezen v Očetu, in iz ljubezni Duha, ki je moč v obeh.

14 In glej, vse to in še marsikaj drugega vas bo naučil Moj Duh, če boste poslušali Njegov glas! Toda Njegov glas ni močan, marveč zelo tih, - toda prav zaradi tega vseprešinjajoč kot toplota ljubezni in kot svetloba milosti in kot moč usmiljene ljubezni vašega svetega Očeta.

7. Poglavlje

Pradavnina zemlje in lune. Stvarjenje Adama in Eve

1 Zdaj glej, pokazal vam bom organsko stvarstvo od začetka do konca in od najmanjšega do največjega, kako sem ga ustvaril po Svoji ljubezni in po Svoji modrosti in po večnem redu iz obeh, ki je Beseda večne oblasti in moči v globini Božanstva. In glej, v vseh prostorih neskončnosti ni ničesar, niti velikega niti majhnega, kar ne bi bilo ustvarjeno po Njej!

2 In glej in poslušaj: Tako so tedaj nastali zemlja in luna in sonce in zvezde; toda zemlja je bila še gola, in njena površina je še bila podobna morski gladini. In nad vodovjem so lebdeli gosti oblaki in segali globoko v mrtve prostore svetov, in sončna svetloba ni mogla razsvetliti kaplje usmiljenja. In luna je bila pokrita s hlapci kaplje, in šele v teh hlapih se je rodila zemlja in se nasitila luna. In sonce je bilo nad obema z žarki svoje svetlobe iz toplote ljubezni v Bogu - kot koklja nad svojimi piščeti - in zemlja je dozorela in luna se je ločila od prsi svoje matere.

3 Tedaj so se razdelili veliki oblaki in se pomaknili k mirovanju na tečaje, in Zemljin pas se je sprostil, in sonce se je videlo v vodovju, in zemlja je hvaležno odsevala sprejeto svetlobo nazaj v oddaljeno naročje sonca in videla s široko odprtimi očmi, kako se luna kopa v izlivih žarkov milosti večne Ljubezni iz sonca.

4 In glej in poslušaj dalje: zemlji je bilo prijetno; kajti bila je napolnjena z ljubeznijo usmiljenja in videla je svojo ljubljeno, luno, kako živahno kroži okrog nje. In ljubezen je napela svoje mogočne prsi z dihom usmiljenja, kot bi hotela še enkrat ponuditi otroku svoje z mlekom milosti prenapolnjene prsi; toda glej, mleko se je sesirilo zaradi toplote usmiljene ljubezni, in je postalo trdno kopno, in je štrlelo nad morji. Morja pa so upadla nazaj v globine, in so bila enaka vodi, ki se je po usmiljenju Božje ljubezni s soljo milosti v vsej moči in oblasti ločila od sesirjenega mleka za ublažitev njegovega srda.

5 In glej, tedaj je postalo mirno na zemlji in v vseh prostorih Božje neskončnosti, in večna Ljubezen se je prvič povsem sklonila k zemlji in v Svoji vsemogočnosti in moči dahnila nad površino zemlje, in Njen dih je bil brezštevila polnost misli v živih oblikah vseh vrst za prihodnje odrešenje izgubljenih.

6 In glej, tedaj so iz kopne zemlje vzkalila zelišča, rastline, grmovje in vsakovrstna drevesa, in v morjih, jezerih, tokovih, rekah, potokih in izviri je mrgolelo golazni, rib in vsakovrstnih živali; in po zraku so letali vsakovrstni ptiči. In število vsake vrste tako v vodah kot tudi na kopnem in v zraku je bilo enako številu človeka, ki je bil ustvarjen iz tega števila, in bilo je enako številu milosti Ljubezni in bilo je enako številu prihodnjega odrešenja in prerojenja, ki je nastalo in izšlo iz njega.

7 In zdaj glej in razumi, česar doslej še nihče ni videl in razumel: večna Ljubezen je vzela število iz Sebe, in število je bilo red in večna postava v Njej, iz katere in v kateri je Sama večno obstajala, obstaja in bo obstajala v vsej oblasti in moči Božje svetosti. In Ljubezen je vzela glino enako smetani sesirjenega mleka in oblikovala z roko Svoje oblasti in z roko Svoje moči po številu Svojega reda prvega človeka in mu v nosnice vdihnila oživljajoči dih. In dih je v njem postal živa duša, in duša je povsem napolnila človeka, ki je bil ustvarjen po številu reda, iz katerega so bili ustvarjeni duhovi, in svetovi v prostorih in zemlja in vse, kar je na njej, in luna in

sonce.

8 In zdaj glej, tega prvega človeka na zemlji, ki je izšel iz rok oblasti in moči večne Ljubezni, so usta usmiljene milosti poimenovala 'Adam' ali 'Sin usmiljenja in milosti'.

9 In zdaj dobro pazi: Ta Adam je zavzel mesto prvega padlih duhov; ni mu bilo dano spoznati, kdo je bil, in glej, dolgočasil se je, ker se ni spoznal, in tudi ni mogel najti ničesar, kar bi mu bilo podobno.

10 In glej, tedaj ga je navdihnili večna Ljubezen, nevidna njegovim še slepim očem duše, in zaspal je prvič v milini usmiljene Ljubezni. In milina usmiljene Ljubezni je oblikovala v Adamovem srcu, kakor v sladkih sanjah, njemu podobno bitje silno ljubko in prav tako zelo lepo.

11 In večna Ljubezen je videla, da se je Adam silno razveselil ob notranjem zrenju svojega drugega jaza. Tedaj se ga je usmiljena Ljubezen dotaknila na strani, kjer mu je bilo dano srce, enako srcu Božanstva za sprejemanje ljubezni in življenja iz ljubezni v Bogu, in mu s tem odvzela samoljubje, da bi po prihodnji postavi usmiljene milosti sama Sebi pripravila bivališče, in postavila Adamovo samoljubje, ki ga je radostilo, telesno zunaj njegovega telesa in ga imenovala 'Caiva' ali, kot ste že navajeni reči, 'Eva', kar je toliko kot vzor odrešenja od samoljubja in iz njega izhajajočega prerojenja.

12 In glej, tedaj se ga je dotaknila usmiljena Ljubezen in ga prebudila k gledanju svojega samoljubja zunaj sebe in videla, daje bil vzradoščen, ko je gledal svojo ljubezen zunaj sebe in je bil nadvse vesel; in ljubezen zunaj njega, ki se je imenovala Eva, se je razveselila človeka Adama in se nagnila k njemu ter sledila vsakemu njegovemu gibu.

13 In glej, tedaj je večna Ljubezen prvič nagovorila Adama: "Adam!" In on je prvič spregovoril: "Tukaj sem, Gospod slave, oblasti in moči!"

14 In večna Ljubezen je znova spregovorila: "Glej svojo pomočnico!" In Eva je odgovorila: "Glej, Gospod, dekla poslušno leži ob nogah Tvojega sina in čaka njegovih ukazov!"

15 In glej, usmiljena Ljubezen se je silno veselila del Svoje oblasti in moči po milosti Svojega usmiljenja in je govorila naprej in ju poučila o vsem, in ju naučila spoznati, imenovati in uporabljati vse stvari. In ko sta vse razumela, poznala in znala uporabljati, jima je usmiljena Ljubezen znova spregovorila: "Poglejta, naučila sta se vsega, zdaj poznata vse in lahko uporabljata vse, razen **enega**, in to zadnje vaju bom zdaj naučila, in v vaju položila moč za ploditev in razmnoževanje vama enakih; toda šele tedaj, ko se bom vrnila in vaju našla oblečena z oblačili poslušnosti, ponižnosti, zvestobe in prave nedolžnosti. Gorje pa vama, če vaju najdem naga; zavrgla vaju bom in bosta umrla!"

8. Poglavlje

Padec v greh

1 In glej, tedaj Si je večna Ljubezen zakrila obraz in Se oddaljila po številu reda za nekaj časa in iz Svoje globine usmiljenja je bila slepa in ni hotela in ni mogla vedeti, kaj bosta storila novo ustvarjena v sodbi Božanstva za preskušnjo njune

svobode v kratkem zemeljskem času po ljubezni usmiljenja. In pokrajina, ki jima je bila dana za bivanje na kopnem, je bila dolina in vrt in se je imenovala raj; to je bila dežela, v kateri sta pozneje obilno tekla mleko in med, in bil je to kraj, ki se je v velikem času časov največjih dejanj večne Ljubezni imenoval 'Betlehem' in se bo tako imenoval odslej za večno, in bila je to točka, kjer je večna Beseda v mesu telesno prvič zagledala svetlobo Svoje milosti, ki je v kaplji usmiljenja sijala z daljnega sonca, lune in zvezd.

2 In glej, njuno poželenje je postajalo vse silnejše v sodbi preskušajočega Božanstva v Njegovi jezi. In stalo je drevo v vrtu, in to drevo je rodilo najlepša jabolka. Zamikala so Evo in je rekla Adamu: "Glej, Adam, močno me skomina ta sadež! Če hočeš, bom enega utrgala in poskusila in potem ti ga bom dala kot prvi dar iz moje roke!"

3 In glej, Adam je molčal in premišljeval o Evinih besedah. In notranji glas, ki je bil svet, ker je prihajal vanj iz Božanstva, mu je rekel: "Če bosta jedla od sadu tega drevesa, bosta umrla!" In Adam se je tega zelo prestrašil, tako da ni mogel odgovoriti ljubljeni Evi.

4 In poželenje je naraščalo v Evi; potegnilo jo je pod drevo in ji ukazalo, naj utrga jabolko z njega. Tedaj je Adam spoznal, da je Eva postala nezvesta njegovemu srcu in se je razžalostil ter rekel:

5 "Eva, Eva, kaj delaš? Glej, Gospod oblasti, moči in življenja naju še ni blagoslovil! Glej, sadež smrti držiš v svoji roki; vrzi ga proč, da ne bova umrla naga pred Gospodom pravičnosti!"

6 In glej, tedaj se je Eva v svojem poželenju prestrašila Adamove resnosti in je sadež smrti spustila na tla. Takoj jo je poželenje minilo in osvobodila se ga je; Adam je bil zelo vesel Evine osvoboditve iz zank smrtonosnega poželenja.

7 Toda glej, iz Evinega srca izgnano poželenje je ležalo na zemlji in jezna obsodba Božanstva ga je oblikovala v podobo velike kače, ki je vzela sadež smrti v svoje čeljusti, splezala na drevo in se ovila okrog njegovih vej in vejic vse od korenin do vrha krošnje in je srepo gledala Evo. In Eva je to opazila in pogledala kačo, in po njej je to opazil tudi Adam; toda kače še ni videl.

8 In glej, Eva se je približala kači in z veliko naslado opazovala njeno zapeljivo zvijanje okrog drevesa in mavrično lesketajoče se barve njenega hladnega luskinastega oklepa.

9 Kača pa se je premaknila in položila jabolko v naročje že sedeče Eve, potem pa spet dvignila glavo in nagovorila Evo z besedami:

10 "Eva, glej svojo hčer, ki si jo zavrгла, ovito okrog drevesa tvoje naslade! Ne zavrni skromnega daru, ki sem ti ga položila v naročje, marveč brezskrbno uživaj sad svoje ljubezni; ti ne le, da ne boš umrla, marveč se boš nasitila za spoznanje vsega življenja o Bogu, ki se Ga bojiš, ko pa je On vendar slabotnejši od tebe!" In glej, kačin jezik se je razcepil in postal ostrejši od puščice, in sklonila je glavo k Evinim prsim; kot da bi jih hotela poljubiti kot otrok; toda tedaj je zasadila svoji dve strupeni puščici v Evine prsi, in Eva je v kači zagledala svojo lastno podobo.

11 In zdaj je tudi Adam opazil, kaj se je zgodilo pod drevesom, in nadvse mu je ugajala druga Eva, in ni opazil, da je bila samo kača. In glej, tedaj se je vnel tudi on v svojem poželenju in strasti do druge Eve, vzel je sadež iz njenega naročja, postal nezvest svoji ljubezni in z nasladnim poželenjem užival prepovedani sad iz

Evinega naročja; in v tem užitku je spoznal, daje prvi, ki se je izgubil zaradi velikega napuha svojega slepega samoljubja v kraljestvu svetlobe večne Ljubezni in je padel v morje srda večno neizprosno ubijajočega Božanstva.

12 In zdaj glej, ko se je tako spoznal in je zaslepljena Eva po njem spoznala sebe, je iz globine njegovega srca privrelo veliko kesanje, in Eva se je zavedla, da je naga in sramovala se je svoje in Adamove nagote, in vsa osupla je pokrila svojo nagoto z listi figovega drevesa. In tudi Adam je stegnil svoje roke po njih, da bi pokrill svojo nagoto, skril se je v votlino in tam jokall ter točil solze velike bolečine; in Eva se je skrla za trnov grm in silno žalovala zaradi svoje zapeljevalne krivde.

9. Poglavje

Gospodova sodba

1 In glej, tedaj je večna Ljubezen z oblastjo in močjo Svojega usmiljenja odmaknila roko oblasti in roko moči s Svojih oči vse razsvetljujoče milosti, in svetloba milosti je prodrlla v votlino, kjer je jokall Adam, in za trnov grm, kjer je žalovala Eva.

2 In Adamove solze so bile shranjene v naročju zemlje in so se imenovalle in se imenujejo thummim ali kamni, iz katerih simbolično sije svetloba sedmerih Božjih duhov, in so se strdile v svetlobi milosti iz topline Ljubezni, enake njegovemu pravičnemu kesanju kot trajni spomenik razsvetljujoče modrosti. In raztresene so bile po vsej zemlji za tolažilno znamenje prihodnjega prerojenja, ki naj bi bilo kot te Adamove solze sposobno sprejemati in najlepše odsevati veliko svetlobo iz milostnega morja usmiljenja večne Ljubezni, in naj bi kljubovalo vsakršni trdoti posvetnih skušnjavo .

3 In solze jokajoče Eve za trnovim grmom so bile shranjene v zemlji in so bile obarvane enako kot njena upravičena rdečica sramu zaradi zlorabe Adamove posvečene ljubezni v njej.

4 In večna Ljubezen je videla, da je bila vsaka teh Evinih solz pravična pred Adamom, sinom usmiljene Ljubezni; in toplina večne Ljubezni je strdila te solze v kamenčke, imenovane urim, ki so postali simbolično znamenje Evinega pravičnega žalovanja. In glej, ena solza je padla na trnov grm, ki jo je zakrival, in glej, ta solza je bila solza izgubljene nedolžnosti in je obarvala dotlej beli cvet tega grma; in cvetovi so pordeli v znamenje Evine izgubljene nedolžnosti. In glej, ljudje zdaj sicer poznajo že vse rastline na zemlji, - njihovega resničnega duhovnega pomena pa ne poznajo in ga ne bodo poznali ne razumeli, dokler si ne bodo prisvojili prerojenja, ki je usmiljenje večne Ljubezni po milosti odrešenja v sebi.

5 In zdaj glej še eno skrivnost, ki mora biti razkrita zaradi pregrešnega napuha posvetnih otrok! In glej, solza Evine pravične nedolžnosti je oplodila dva cvetova na grmu, ki sta skozi vse viharje časov med veliko vojno Jehove z ljudstvi zemlje zvesto ohranila svoj blagoslov večne Ljubezni, in sta v času prihoda milosti od zgoraj oživila Abrahamovo ženo za predpodobo velikega dela usmiljene Ljubezni, in oživila sta Zaharijevo ženo za resnično izvršitev največjega vseh dejanj usmiljene Ljubezni večnega Boga.

6 In zdaj obrni svoje oči vnovič k Adamu in Evi, obišči ju z Menoj, in opazuj, kako

sem ju našel Jaz, večna Ljubezen, naga, zapuščena, jokajoča in žalujoča v pravičnem kesanju in pravičnem sramu, in kako sem priklical Adama in ustvaril Evo

7 In glej, nista si upala pogledati obličja svojega Očeta; kajti bila sta prestrašena zaradi velikega groma smrtonosne sodbe iz globine srda Božanstva.

8 In plameni jeze Boga, Neskončnega, so se strahovito valili skozi neskončno prostorje na zemljo, na kateri je zdaj bivala velika Ljubezen pri Svojima skesanima in žalujočima padlima otrokoma, ki ju je ustvarila Njena usmiljena milost.

9 In glej, prišlo je do hudega boja med večno Ljubeznijo, ki Se je zaradi kesanja in žalovanja znova usmilila ustvarjenih, in med razsrjenim Božanstvom, ki je hotelo vse uničiti za spravo s Svojo nepodkupljivo svetostjo.

10 Kajti glej, plameni jeze razsrjenega Božanstva so hitreje kot blisk planili na zemljo, prodrli do njenega središča in jo vžgali na vseh koncih in krajih, in požirajoči plameni so švigali vse do lune, vse do sonca, zajeli so celo vse zvezde! In glej, tedaj je bila vsa neizmerna neskončnost ognjeno morje, in strašansko grmenje je bobnelo skozi vse neskončne prostore, in zemlja je tulila, in Luna je jokala, in sonce je bridko tožilo, in vse zvezde so kričale glasneje od neizmerne grmenja, od prevelikega strahu in bolečine grozečega večnega uničenja, in njihovo silno vpitje je s strašnim bobnenjem odmevalo iz neskončnih globin srda Božanstva, in glasovi so klicali:

11 "Mogočni, vzvišeni Bog, omili Svojo veliko jezo, in pogasi uničujoče plamene Svojega nadvse pravičnega srda, in v Svoji svetosti prizanesi nedolžnim; kajti ognjeni srd Tvoje jeze bo pokončal pravične in bo uničil večno Ljubezen v Tebi, Tebe samega pa bo ujel v Tvoji nadvse veliki oblasti in moči svetosti!"

12 Glej in poslušaj z odprtimi očmi in odprtimi ušesi, kaj je tedaj odgovorilo razsrjeno Božanstvo; vendar te govorice ni razumel nihče razen večne Ljubezni, ki je v času izbruha srda Božanstva na tuleči zemlji varovala skesani novo ustvarjeni par, in z veliko oblastjo in močjo Svojega usmiljenja odvrnila mogočni plamen srda, da ni dosegel kraja Adamovega kesanja in Evinega žalovanja.

13 In zdaj poslušaj in dobro razumi strašne besede jeze iz globine srda Božanstva, ki so se glasile:

14 "Kaj Mi koristi tuljenje in besnenje zemlje, kaj lunin jok, kaj pretresljiva tožba sonc, in kaj žalostno tarnanje zvezd?! Kajti Jaz sem sam, zapuščen od Svoje Ljubezni, ki Mi je postala nezvesta in Se je podala na zemljo k dvojnemu izvršku hudobije! Kaj bom brez nje? Zato bom do temelja uničil vsa Njena dela, vse bom uničil, da ne bo ničesar, kar bi Mi lahko v prihodnjih večnostih odtegnilo Mojo Ljubezen in jo oddaljilo od Mene! In Jaz hočem ostati Bog, Edini, v vseh večnostih, kakor sem bil od vekomaj; in ti, trhla zgradba stvarstva Moje oslabele Ljubezni, sesuj se v ničeve ruševine, v nič, da bom spet našel Svojo Ljubezen in jo znova okrepil z oblastjo in močjo Svoje večne svetosti. Amen!"

15 In glej, tedaj so se sprostile vezi stvarstva v vseh prostorih Božje neskončnosti, in ruševine so med velikim treskanjem, grmenjem, tuljenjem, besnenjem, hrumenjem in žvižganjem, skozi obširne prostore zgrmele proti največji globini svojega uničenja, in tako je bilo tudi z zemljo, ki je prav tako razdejana ležala v prostranem naročju usmiljene Ljubezni.

16 In novo ustvarjena sta trepetala od strahu ob strašnem pogledu na ta veliki grozljivi prizor uničenja, katerega razsežnosti ne bo v vsej njeni polnosti nikoli

povsem dojel noben ustvarjen duh; kajti bila je neskončna.

17 In zdaj glej in poslušaj dalje, kaj je tedaj spregovorila in storila usmiljena Ljubezen! Poslušaj besede Ljubezni v Njeni oblasti, in glej velika dejanja usmiljenja v njihovi moči, ter poslušaj in razumi te besede, ki so se glasile:

18 "Veliki, vsemogočni Bog vse oblasti, vse moči in vse svetosti! Umakni Svojo silno togotno jezo, in pogasi ogenj Svojega vseuničujočega srda, in poslušaj v miru Svoje svetosti besede Svoje večne Ljubezni, ki je edino življenje v Tebi, večno kot Ti ter mogočno in močno kot Ti iz Nje in Ona iz Tebe, in ne uniči življenja v Njej in Sebe po Njej, marveč bodi milostljiv namesto pravičen, in pusti Ljubezni, da Ti bo zadoščevala, in zahtevaj spravo za Tvojo ranjeno in užaljeno svetost, in Tvoji Ljubezni ne bo prevelika nobena žrtev, ki bi jo mogel terjati od Nje za večno spravo Tvoje svetosti!"

19 In zdaj glej, poslušaj in daj razumeti, kaj se je nato zgodilo in kaj je Božanstvo odgovorilo! Ogenj je ponehal. Iz vseh prostorov je zavel nekoliko manj močan veter, pomešan s še močno donečim grmenjem med letečimi razbitinami razdejanih svetov, ki so podobne velikim bliskom še goreče švigale od ene neizmernosti do druge. In Ljubezen je razumela grmenje Boga, ki je srdito govoril:

20 "Vso krivdo bom naprtil Nate, tako kot razbitine svetov na zemljo, in Ti boš poravnala sramoto Moje svetosti, ki je večna vez med Menoj in Teboj! In glej, prekel bom zemljo, da ne bi noben madež onečistil Moje svetosti in bi Jaz tako kot ti postal nesveti Bog; in to prekletstvo naj bo prepuščeno Tvoji krivdi, ki jo moraš vzeti Nase in jo poravnati za Mojo svetost, in s Svojo krvjo oprati zemljo prekletstva sramote zaradi Adamovega greha!"

21 In glej, poslušaj in daj razumeti, kaj je na to odgovorila Ljubezen, in sicer naslednje: "Veliki, presveti Bog vse oblasti in moči! Zgodi se po Tvojih besedah!"

22 In glej, tedaj je naenkrat ugasnil ves ogenj na zemlji in v vseh prostorih stvarstva! In razbitine razdejanih sonc, zemelj in lun je spet sestavila oblast in moč Ljubezni, ki jo je Božanstvo uslišalo, in jih je vnovič uredila, kot so bili urejeni ob svojem nastanku; za večno znamenje njihovega tedanjega popolnega razdejanja pa so jim ostali nepopravljivi sledovi, enaki ranam večne Ljubezni, ki je pozneje v velikem času časov za vse krvavela na križu.

23 Tu in tam pa so na površini, v globinah in morjih zemlje še obležali ostanki drugih svetov, kot znamenja Božje oblasti in moči, obenem pa tudi kot zgovorne priče nadvse velikih del usmiljene Ljubezni.

24 Glej in poslušaj dalje in razumi, kaj se je še dogajalo: Ko je tedaj večna Ljubezen sprejela zahteve in s tem že vnaprej zadostila veliki Božji svetosti, je dalo Božanstvo v rahlejšem šumljanju in pihljanju, znova razumljivo samo Ljubezni, slišati Svojo sveto voljo in je govorilo z nadvse blagim glasom naslednje:

25 "Glej, Tvoje veliko usmiljenje se je dvignilo v Meni in je stopilo pred Moje vsevidne oči, in Jaz sem v miru Svoje svetosti spoznalo Tvojo veliko iskrenost in večno zvestobo in sem preštelo kaplje Adamovega kesanja in Evinega žalovanja in sem postalo zaradi Tvojega velikega usmiljenja popolnoma sočutno.

26 In glej, zato bom v tem času umaknilo svoje sodbe in po tvoji želji izlilo obilje milosti namesto pravice in bom spet popravilo škodo, ki so jo povzročile Moje sodbe. In razen Mene ne more nihče ničesar popraviti, ker ni nihče dober razen Mene, Svetega Očeta; kajti to bodi odslej Moje ime na veke. In Ti, Moja Ljubezen,

si Moj Sin; in svetost - vsemogočna vez med Nama in med vsem, kar je izšlo iz Naju - bodi Sveti Duh, ki naj napolni vsa veselja in vse neskončnosti in vse večnosti, amen. In to govori zdaj dobri, sveti Oče. Amen.

27 In zdaj povej Ti, Moj ljubljeni Sin, tudi skesanemu in žalujočemu paru - in vtisni jima povedano globoko v njuni srci -, da naj zapovedi ljubezni neomajno izpolnjujeta do konca svojega življenja, in Jaz jima bom potem poslal Srednika med Menoj in njima v času, ki sem ga določil, da bo poravnal veliko krivdo in olajšal veliko, težko breme njune neposlušnosti.

28 Dotlej pa naj čakata v vsej potrpežljivosti in krotkosti, in kruh, ki jima ga bom le občasno dajal, naj hvaležno uživata v potu svojega obraza, in naj se ne nasitita do časa Srednika, ki ga bom obudil iz njune srede, popolnega in dobrega, kakor smo Mi popolni in dobri in sveti vekomaj.

29 In povej jima še, da sem Svoje sodbe ustavil samo za tiste, ki bodo natančno izpolnjevali Moje stroge zapovedi; kršilcem pa naj bodo za večno zagrožene v vsej strogosti večno svete resnice, in se bodo natančno izpolnile ob najmanjšem prestopku!

30 To govori sveti in edini dobri Oče po Svojem Sinu, ki je večna Ljubezen v Njem, in po Svetem Duhu kot delujoči milosti iz Naju dveh za prihodnje odpuščanje greha, ki zdaj povzroča veliko truda njunim telesom, in bo zmeraj časno usmrtil za doseg življenja po smrti - po času obljubljenega Srednika.

31 To govori edini sveti in edini dobri Oče. Amen, amen, amen.

10. Poglavje

Gospodova sprava

1 Glej in poslušaj, doumi in razumi, kaj je spregovorila in storila večna Ljubezen. - Ko je dobri, sveti Oče končal Svoj zelo resni govor, s katerim je naznanil milost za postavo in zagrozil s sodbo kršilcem postave prevelike milosti, ter obsodil greh na smrt, je bila večna Ljubezen ganjena do največje globine Svojega usmiljenega srca in je drugič točila solze sočutja in solze največjega veselja in preblaženega ugodja zaradi velike, prizanesljive milosti predobrega in presvetega Očeta in je v najgloblji ganjenosti vsega Svojega bitja rekla Adamu in Evi:

2 "Ti, Adam, si zdaj videl najstrašnejše Božje sodbe, ki so potekale pred tvojimi očmi, in Eva jih je videla in občutila po tebi; zdaj pa bom tudi njej odprla oči in ušesa, in ona - kot tudi vsi, ki bodo izšli iz nje, in jih bo neskončno, kot je zvezd na nebu in trave na zemlji in peska v morju - naj v prihodnje z lastnimi očmi gleda in z odprtimi ušesi sliši, kako je Božanstvo sodilo v svojem srdu in kaj je nato storila večna Ljubezen v Svojem brezmejnem usmiljenju.

3 In postavo sem ti vtisnila v srce, kakor jo moraš ti vtisniti v Evino srce; in v znamenje, ki naj opozarja vaju in vse, ki vama bodo sledili, na Božjo sodbo zaradi vajinega greha, bom tu in tam ustvarila ognjenike, ki bodo občasno bruhalo ogenj do konca časov; in zapustila vama bom blisk, ki naj vaju opozarja na nekdanje razdejanje, in grom, ki mu bo zmeraj sledil, naj vama z vso močjo oznanja ime velikega in močnega Boga, če bi Ga kdaj mogla ali hotela pozabiti.

4 In solze sočutja in velikega milostnega veselja svetega Očeta sem postavila za

večno znamenje kot novo stvarstvo okrog širnega nebesnega prostorja, in te naj vama svetijo v vsaki zemeljski noči in naj vaju poživljajo ob somraku življenja in naj vama naznanjajo nov dan.

5 In zdaj poglejta navzgor proti nebu; te solze svetijo v mnogoteri razvrstitvi in v mnogovrstnem sijaju. - Tiste z rdečkasto svetlobo so znamenja Mojega sočutja, bele pa so znamenja veselja zaradi velike milosti presvetega in predobrega Očeta. In tisti belkasto svetlikajoči se široki pas, ki se sredi širnega nebesnega prostorja vleče nad zvezdami sočutja in veselja, in je prav tako sestavljen iz zvezd davnine, nastalih iz solze usmiljene Ljubezni, ki se je že tedaj usmilila padlih duhov, naj vam služi kot znamenje večne, svete zaveze med večno Ljubeznijo, ki je ustvarila vas in vse kar obstaja, in med Božanstvom, ki sodi vse po Svoji večni svetosti.

6 In zdaj poglej, ti Adam, in tudi ti, Eva, v Moje levo oko, ki nad Mojim srcem nežno in milostno sije k vajinemu desnemu očesu - vidita, še ena solza visi na njegovi trepalnici, in vidita, ta solza je večja kot vse, ki so se iz tega očesa že prelele za vaju!

7 Tam, kjer je velik pas na daljnem nebu razdeljen, tja rada glej ta in bodita zmeraj hvaležna in globoko ganjena, ko bosta gledala tja; kajti to mesto naj služi vama in tudi vsemu stvarstvu za večno znamenje vajinega preloma zvestobe z Menoj in Mojega tedanjega preloma z Božjo svetostjo iz usmiljenja do vaju. Mesto pa, kjer je videti, kot da bi se pas znova združil, naj vaju spominja na veliko posredovanje večne Ljubezni, ki sem Jaz od vekomaj, med nedotakljivo Božjo svetost jo in med vama, ki sta zagrešila nezvestobo pred obličjem Njegove brezmejne svetosti.

8 In zdaj vidita, od tam je ta solza, in tam je mesto vajinega nastanka!

9 In ta solza bo vama in vajinim potomcem nekoč vzšla kot lepa Zvezda jutranjica, ki bo razsvetlila vsa ljudstva zemlje, ki vama bodo v času časov sledili po vajinih stopinjah kesanja in žalovanja, še prej pa bo oprala zemljo smrdečega blata greha in bo vajine solze kesanja in žalovanja očistila kačje nesnage.

10 In zdaj poglej ta še enkrat sem: To solza bom potočila na še en beli cvet tega grma, med dva že oplojena Evina cvetova, in iz nje bo nekoč zacvetela čista žena, ki bo kači strla glavo. Kača jo bo sicer ugriznila v peto, toda njen strup ji ne bo škodoval; in iz nje bo izšlo to, kar je zdaj pred vama, lepa zvezda jutranjica vsem ljudstvom na zemlji, ki so dobre volje, in večna obsodba vsem upornim kačjim otrokom!

11 In duhovi iz naročja Očetove svetosti se bodo v telesu spustili na zemljo in bodo vajinim otrokom oznanili čas milosti in način prihoda Njega, ki stoji zdaj pred vama, in ki Ga zdaj še slišita in vidita, in Ga odslej ne bosta več slišala in videla do obljubljenega prihoda po zagotovilu svetega Očeta po Meni kot večni Ljubezni v Njem.

12 In zdaj sta slišala vse, kar vama je potrebno vedeti za prejem Mojega blagoslova! ""

13 In tako bodita blagoslovljena z roko oblasti in z roko moči večne Ljubezni svetega Očeta in moči Duha, ki je sveta iz Naju obeh, in se plodita in množita ter napolnita zemljo z živim sadom tega blagoslova!

14 In kadar koli se bosta približala drug drugemu zaradi tega blagoslova, darujta prej Meni svoji srci! Če bosta to opustila, bo kača, ki še živi in bo večno živela v

srdu Božanstva, v vama pokvarila sad, in ti, Eva, in vse tvojega spola boste namesto sadov blagoslova rodile sadove pogubljenja. In ti bodo uničili veliko število otrok blagoslova in svetlobe, in njihovega divjanja in besnenja ne bo konca; in tako bosta vidva vsem zapustila greh kot dediščino, in vajina krivda bo postala očitna do velikega časa časov in tudi še po njem.

15 In ta dar Mojega milostnega blagoslova vajinim srcem naj vama bo dan kot sveta služba, ki sta mi jo dolžna opravljati zmeraj, ko se približata drug drugemu zaradi tega Mojega blagoslova. Ta nova in lahka zapoved, ki sta jo pravkar prejela iz Mojih ust, naj bo prva Cerkev, ki jo ustanavljam pred vama v Svoj spomin, in naj vaju hvaležno spominja na dejanja usmiljene Ljubezni in vaju vodi nazaj k svetemu strahu Božjemu!

16 Brezgrešnega duha vama bom kot poslanca poslala od zgoraj s plamenečim mečem v roki, da vaju bo vodil in vama pokazal vso zemljo od enega njenega konca do drugega; in ta vama bo razsvetil vse zablode sveta, vaju pa tudi kaznoval, če bosta skrenila z Mojih poti.

17 Vse to vama govori večna Ljubezen v imenu svetega Očeta, amen."

11. Poglavje

Kajново in Abelovo rojstvo

1 In glej, tedaj je izginila Ljubezen izpred oči ustvarjenih in se vrnila v sveto Očetovo naročje.

2 In zdaj, glej, ti Moj leni in zelo malopridni najeti hlapec, ki si še zelo naglušen; kot kakšnemu šolarčku ti moram vsako besedo posebej narekovati v pero, pa Me še zmeraj ne razumeš in Me pogosto sprašuješ dvakrat, trikrat, petkrat, pogosto do desetkrat, in glej, Jaz ti vselej potrpežljivo ponovim vsako besedo! Zato bodi bolj pazljiv, da boš napredoval hitreje kot doslej; kajti svet bo zelo kmalu potreboval dovršitev tega dela Moje velike milosti! To naj ti povem Jaz, vaš sveti Oče, ki sem v vsem Svojem bistvu sama Ljubezen!

3 Zdaj pa piši dalje! – Novo ustvarjeni par je bil tedaj povsem sam na širni zemlji, in obljubljeni angel se je pojavil s plamenečim mečem v svoji desnici; ko sta ga zagledala, sta se zelo prestrašila, tako da sta zbežala izpred njegovih oči in zatrepetala od velikega strahu v vsej svoji notranjosti.

4 In zdaj, glej, strah je pospešil Evin čas, in z bolečinami je bila rešena prepovedanega sadu, ki ga je kača v Adamovi slepoti položila vanjo.

5 In Adam si je ogledal goli sad in opazil, da mu je bil ta podoben, in se ga je zelo razveselil; in Eva je opazila Adamovo veselje in z vsem poželenjem je stisnila ta sad svoje ljubezni na svoje polne prsi.

6 In glej, tedaj jo je zbadlo v prsih, podobno kot pri kačjem piku, in položila je sad na zemljo v velikem strahu in trdnem prepričanju, da je že spet grešila.

7 Toda glej, tedaj se je pred prestrašenim in boječim parom pojavil

velik angel nežnega obličja, in ju nagovoril s strogim glasom:

8 "Ne bojta se Jehovovega hlapca, ki je poslan k vama od zgoraj, da bi vama pokazal zemljo in vama razsvetlil vse zablode sveta - in vaju in vajine potomce tudi kaznoval, če bi kdaj skrenili s poti večne Ljubezni in neskončne Božje svetosti.

9 Vidita, ta sad za vaju ni več greh; vendar pa je posledica trojne neposlušnosti Bogu in smrt vajinega mesa, ki sta jo s svojim poželenjem v sebičnosti spočela v svojem mesu. Tega sadu ne smeta zavreči, marveč ga po volji od zgoraj obdržita v pričevanje o vaju in vajinem ponižanju, da bosta nekoč lahko spoznala, kako je po vama prišel greh na svet in po grehu smrt; sad sam pa imenujta Kajn, ali Prinašalec smrti!"

10 Govor sla od zgoraj je pomiril prestrašeni par, in Eva je spet vzela v svoje še trepetajoče roke na zemljo položeni sad, in na Adamov ukaz je po angelu ponudila dojenčku polne prsi, da je pil iz njih zemeljsko življenje.

11 In angel je stopil na Adamovo levo stran, Eva s sadom v desnici pa se je postavila na Adamovo desno stran, da bi njeno srce ostalo prosto vsakega bremena in bi še naprej bilo naklonjeno človeku na vseh poteh in stezah.

12 In tako sta vzorno hodila po zemlji, da bi si ogledala njene kraje in pripravila bivališča za svoje prihodnje potomce, in da bi jim sejala kruh po oblasti in moči, ki jima ju je dala Ljubezen po veliki milosti usmiljenja.

13 Kajti zemlja in vse, kar je bilo na njej, je bilo podložno Adamovi volji, in morje in vodovje je zvesto ubogalo celo najmanjše Adamove namige in mu je bilo podložno vse od gladine do dna, ter spoštljivo dajalo oporo nogi svojega gospoda, da je lahko po mili volji varno hodil po njem; in podložni so mu bili vetrovi, in njegov glas so ubogale živali v vodi, na kopnem in v zraku.

14 In Adam je strmel nad svojo močjo, in videl in spoznal je, nad čem vsem mu je večna Ljubezen podelila tolikšno moč, in se je nadvse veselil tako velike milosti od zgoraj, in je rekel Evi:

15. Eva, moja žena, glej, Gospod oblasti in moči, naju je blagoslovil; darujva Mu svoji srci, da bo Njegov blagoslov uspeval na zemlji po Njegovi veliki obljubi in bo po tebi ugledal svetlobo milosti kot novi prebivalec tega kraja!"

16 In Eva, polna ponižnosti in srčnega veselja, je dejala: "Adam, glej svojo deklo, ki ob tvojih nogah čaka na namig svojega gospodarja zemlje, in zgodi se mi po tvoji volji; vzemi moje zadolženo srce in ga daruj Gospodu!"

17 In Adam je v vsej vdanosti Gospodu storil Evi, kakor mu je ukazal Gospod.

18 In glej, blagoslov je na Evi postal viden, in Adam se je tega veselil, in tudi Eva je občutila v sebi veliko radost. In zdaj poslušaj, kaj je Jehovov angel govoril veselemu paru, in njegove besede so bile dobro premišljene kot besede iz višave in kot besede iz globine, in bila je večna Ljubezen sama, ki je govorila po angelovih ustih, in besede iz angelovih ust so se glasile:

19 "Adam! Zdaj si veliko doživel na dolgem potovanju po zemlji; in videl si njeno kopno in njeno vodovje in videl si tudi, kaj raste in se giblje na površju in v globini; in videl si vse od velikega Mamuta pa do najmanjšega črvička; in videl si močnega morskega psa in vse živali vodovja do najmanjših prebivalcev v kaplji; in videl si tudi vse ptice v zraku, od

velikanskega orla do drobnega kolibrija in od tega do najmanjše mušice; in preskusil si vse njihove moči, njihovo sposobnost in njihovo koristnost; in iz tega si spoznal, kako bogato je večna Ljubezen poskrbela zate in po tebi prav tako tudi za Evo.

20 Nagovoril si gore in odgovorile so ti; vprašal si morje, in odgovorilo ti je; s svojim glasom si ogovoril globine zemlje, in odgovor ni izostal, s svojim glasom si nagovoril vsa drevesa, grmovje, rastline, zelišča in vso travo, in povedali so ti svoja imena in ti spoštljivo pripovedovali o svoji sposobnosti in kako jih lahko po svoji svobodni volji uporabljata; in prav tako so ti vsaka po svoje, povsem dobro slišno in razločno, odgovorile

tudi vse živali, ki si jih nagovoril z glasom svojih prsi, in ti pokazale, kako daleč so določene za tvojo službo in slepo podložne tvoji volji; in vetrovi so te poučili, kako jih lahko uporabljaš po svoji volji; in vse to je videla in slišala in razumela tudi Eva.

21 Glej zdaj, Adam in tudi ti, Eva, vsega tega ti večna Ljubezen ni dala tako kot življenje in Evo, marveč ti je to podarila Njena velika milost, vse to pa boš obdržal samo tako dolgo, dokler boš to modro uporabljal po volji svetega Očeta; toda eno za drugim bo izginilo iz območja tvoje velike oblasti, če ne boš svoje čudi zmeraj ohranil povsem čiste pred Jehovovim obličjem. Zato bodi moder, kot je moder veliki, predobri in presveti Oče tam zgoraj nad vsem stvarstvom in tam spodaj v globini pod njim!

22 In tak kot si ti, in kot naj bi bil v prihodnje po volji svetega Očeta in po svoji lastni volji, naj bodo tudi vsi tvoji potomci, vse Evine potomke pa take, kot je ona pod tvojim vodstvom pred tvojimi očmi.

23 In če kdo ne bo tak, kot si zdaj ti, in naj bi bil in ostal v prihodnje, bo sicer za nekaj časa ohranil ta dar; toda dar milosti mu bo vzet takoj, ko ne bo več tak, kot si zdaj ti, in naj bi bil in ostal v prihodnje. In celo Evine potomke se jim bodo povzpele nad glavo in jim bodo do zadnjega vlakna nezveste in bodo tekale za psi in se hranile s kačjim blatom in svoje otroke bodo dojile z gadjimi prsmi; zastrupile bodo tvoje potomce in bodo telesno in duhovno umrli grenke smrti v večni in strašni sramoti.

24 In zdaj glej, Adam, in poslušaj, Eva! Zdaj sta še v raj, tam, kamor vaju je večna Ljubezen postavila pred in po vajinem grehu, ter pred in po razdejanju; toda ko bi se kdaj spozabila in ne bi zvesto izpolnjevala postave Ljubezni in zapovedi modrosti svetega Očeta, vaju bom s tem plamenečim mečem izgnal iz tega lepega vrta, in se vse dokler bosta živela ne bosta smela vrniti vanj; pa tudi nobeden vajinih potomcev ne, vse do časa obljube; šele po njej pa otroci odrešenja in iz odrešenja nastalega novega stvarstva večne Ljubezni.

25 To si dobro zapomni, Adam, in premisli tudi ti, Eva! Sad, ki bo izšel iz tebe, Eva, ta živi sad, Adam, imenuj Abel in ga za zmeraj daruj Gospodu veličastva; kajti njegovo ime je Sin blagoslova in bo prva pred-podoba Njega, ki bo nekoč v času vseh časov prišel popoln od zgoraj iz naročja oblasti in moči Božje svetosti.

26 In zdaj, ko sem vaju vodil, vama pokazal in povedal vse, popolnoma po volji večne Ljubezni, je delo mojega poslanstva večne Ljubezni v Očetu vse svetosti in dobrote dopolnjeno, in vidno vaju moram zapustiti; toda nevidno vama bom sledil na vsakem koraku in bom štel vse vajine korake po nespremenljivi Jehovovi volji.

27 Videla pa me bosta lahko zmeraj, ko bosta Gospodu veličastva v vsej vdanosti

darovala svoji srci; in jaz bom dal vajin dar v posodo, jo odnesel k Bogu, in jo izpraznil pred Sinovim obličjem, in tedaj se bo veliki, sveti Oče veselil vajinih del.

28 Toda zagledala me bosta tudi, če bi se hotela oddaljiti od postave ljubezni in od zapovedi svetega Očeta; videla me bosta, kot me vidita zdaj s plamenečim mečem v desnici, ko vaju izženem iz vrta in tebi, Adam, odvzamem velik del darov večne Ljubezni iz Njene velike milosti in te potem zapustim slabotnega in boječega se najmanjšega šuma trave,

29 In zdaj glej, ti slepi pisec te Moje nove žive besede v tebi, kot tudi v vas vseh, in opazuj Adama, kako je bil v raju popoln človek, razen v eni stvari, kakšne sposobnosti je imel, kako je bil popoln gospodar zemlje; in vse te njegove popolnosti so bile samo Moj dar, in obdržal jih je do takrat, ko Me je le enkrat samkrat pozabil, potem ko je postal angel neviden njegovim očem.

30 In zdaj glej, vse to, kar je imel Adam kot darilo, vam hočem dati kot trajni dar in še veliko več in še večje od tega, namreč Samega sebe, in vse, kar je Moje, naj bo tudi vaše, če Me boste ljubili in nič drugega kot ljubili!

31 Toda, kje je vaša ljubezen, ki sem jo tako drago odkupil in bi jo rad obdržal za zmeraj?! O, te je še tako zelo malo na zemlji! Tako lahka in tako blaga je, vi pa je nočete in je tudi ne iščete tam, kjer vas pričakuje, in zaničujete njeno visoko ceno!

12. Poglavje

Gospodova obljuba

1 O vi Adamovi otroci! Zakaj nočete raje postati Moji otroci? O koliko truda in napornega dela je treba, da si v potu svojih rok pridobite pičli Adamov kruh, ki je poleg tega še oškropljen s kačjo slino in prepojen z gadjim strupom, in s katerim se v svoji nezmernosti nahranite v časno in potem tudi večno smrt!

2 Moj kruh pa je namazan z medom Moje ljubezni in prepojen z mlekom Mojega večno svobodnega življenja, in bi ga lahko uživali v vsem preobilju, in vam na veke ne bi škodoval, marveč bi vas krepil in vas obogatil z vso Mojo oblastjo in močjo večno in že tudi časno, če bi ga le hoteli sprejeti. - Glejte, kmalu po Mojem največjem dejanju, ki je veliko delo odrešenja za vas, je bil ta Moj kruh še zelo drag, in ljudje so si ga lahko kupili samo v majhnih količinah in še to le v zameno za svojo kri in telesno življenje. Ta Moj kruh je imel takrat v ustih kupcev še grenak okus in še ni bil namazan z medom tuzemske ljubezni in prepojen z mlekom svobodnega življenja, marveč tako med kot tudi mleko sta bila žalujočim kupcem v pravi meri dodana šele v kraljestvu duhov; in glej, kljub temu so bile velike množice kupcev!

3 Zdaj pa, ko ga dajem z medom in mlekom povsem zastonj, za res prav majhno povračilo vaše ljubezni vsakemu, ki si ga le želi, zdaj glej, ga pa bridko zaničujejo in zasramujejo celo velikega, prijaznega Darovalca, ki je resnično poln najvišje ljubezni do vas!

4 Zapomnite si torej: zdaj sem dal na široko odpreti vrata Svojih nebes. Kdor koli

hoče vstopiti, naj pride in naj pride kmalu in naj pride takoj; kajti prišel je čas milosti, in novi Jeruzalem prihaja k vam na zemljo, da bodo vsi, ki Me ljubijo, v njem našli prebivališče in bodo nasičeni z medom in mlečnim kruhom in se bodo do sitega napili čiste vode življenja in jo bodo v preobilju zajemali iz večnega Jakobovega vodnjaka!

5 Toda četudi bo prihod tega Mojega velikega mesta neizmerno velika milost vsem Mojim otrokom, pa bo vendar tudi s svojim močnim zidovjem zadušilo vse slepce in zmečkalo vse gluhe; kajti njegova velikost bo zavzela vso površino zemlje! In kdor ga ne bo videl prihajati in ne slišal njegovega šumenja skozi čisti zrak zemlje, ta ne bo nikoli več našel prostora na zemlji, kamor bi se lahko skrnil pred njim in ušel njegovemu bremenu.

6 Kajti glej, breme njegovih palač bo zdrobilo gore in jih zravnilo z dolinami, in njegove hiše bom postavil nad mlakuže in močvirja; in ves mrčes, ki prebiva v njih, bodo zmečkali temelji hiš velikega mesta Boga, vašega svetega Očeta v nebesih in na zemlji.

7 In pravi pastir bo klical Svoje ovce in poslušale bodo Njegov glas in ga prepoznale do vseh koncev zemlje, in prišle bodo in se po mili volji pasle na prostranih pašnikih večne Ljubezni svetega Očeta, ki so veliki vrtovi novega svetega mesta velikega kralja vseh ljudstev, ki so bila, so in bodo vekomaj.

8 In ti vrtovi bodo raj, ki ga je izgubil Adam, Jaz pa sem ga znova našel in zvesto ohranil za njihovo večno bivališče.

9 Zaradi tega sem vam že tudi obširno do podrobnosti pokazal Svoje veliko gospodarjenje od večnosti; in pokazal sem vam stvarjenje od prvega do zadnjega; in pokazal sem vam prvega človeka vse od njegovega prvega nastanka; pokazal pa vam ga bom tudi še naprej, vse do njegovega konca; in pokazal vam bom veliko vlačugo in porušeni Babilon in vas potem vodil v Svoje veliko sveto mesto in vam dal v njem trajno bivališče na veke, če Me boste ljubili tako, kot vas ljubim Jaz, nad vse!

10 Poglej nebesa in poglej zemljo! Nekoč bosta telesno prešla in bosta obstajala samo duhovno; toda vsaka Moja beseda, ki vam jo govorim, bo obstajala telesno in duhovno takšna, kot prihaja iz Mojih ust v vsej oblasti in vsej moči svetosti, večno, večno, večno, amen!

13. Poglavje

Izgon iz raja

1 Zdaj pa se spet vrni k Adamu in Evi, in glej, kako je naprej potekalo njuno telesno življenje in življenje obeh njunih potomcev pred vsevidnimi očmi Jehovove svetosti! In glej, kratek čas, ki je po vašem štetju trajal trideset zemljinih krogov okrog sonca, in jih vi imenujete 'leta', je živel par v krogu svojih blagoslovljenih potomcev, katerih število je bilo enako številu let, z izjemo Kajna, ki ni bil blagoslovljen.

2 In zdaj glej dalje, kaj se je zgodilo! Adam je odšel, da bi prepotoval pokrajino, in občudoval njeno lepoto na Gospodov dan, ki mu ga je v njegovem srcu že zapovedala večna Ljubezen, in potem še večkrat angel, kot dan počitka v spomin na velika dejanja usmiljene Ljubezni in spoštljivo premišljevanje neizmerne svetosti

Boga, dobrega Očeta in nadvse všeč mu je bil svet, tako da je v svojih mislih povsem pozabil na Boga.

3 In prišel je na obalo velike reke, ki se je imenovala Eheura ali Spomni se časa Jehove! - kajti to (ime) je klical močno šumeči tok -, toda Adam, zatopljen v posvetne misli, tega ni opazil in tudi ni razumel smisla govora šumečih valov reke.

4 In ko je tako hodil vzdolž obale, se je z levo nogo naenkrat zapletel v rastlino, ki se je razpredala po zemlji in se končno ovijala okrog velikega drevesa; in padel je na trdo zemljo in občutil veliko bolečino na svojem telesu in to je bil zanj nov občutek; razjezil se je nad rastlino, jo besno pogledal in vprašal, ali ne pozna svojega gospodarja.

5 In rastlina je odgovorila: "Ne, ne poznam te!"

6 Tedaj si je Adam rastlino natančneje ogledal in je ni prepoznal. Znova jo je vprašal: "Kako se imenuješ in za kaj te lahko uporabim?"

7 In glej, veter je zavel skozi listje in šumenje mu je postalo razumljivo, in glasilo se je: "Oberi jagode z mojih vej in iztisni sok iz njih ter ga pij, in razkrila se ti bosta moje ime in moja uporabnost!"

8 In glej, Adam je v slepoti svojih posvetnih misli storil, kar mu je svetovala ovijalka; pozabil je na Gospodov dan in vzel nekaj jagod ter jih poskusil; bile so zelo sladke; razveselil se je tega novega odkritja in se ježil na angela, da mu ni pokazal tudi te tako okusne rastline.

9 In nabral je veliko jagod in jih prinesel domov ravno ko je sonce zahajalo.

10 In Eva, ki jo je spremljal Kajn, mu je prišla naproti; edino onadva sta bila v skrbeh za Adama, ker nista vedela, kam je odšel - vsi ostali so namreč dobro vedeli in na Gospodov dan jih ni skrbelo za Adama, njihovega telesnega očeta, ker so bili otroci blagoslova in so na ta dan mislili Nanj in Njegovo večno Ljubezen - in odvzela sta mu velik del njegovega bremena. Pripovedoval jima je o tem novem odkritju; in Eva je bila tega zelo vesela in je s Kajnovo pomočjo naredila z jagodami, kakor je rekel Adam.

11 Tedaj je Adam vzel iztisnjeni sok in rekel: "Raziščimo njegovo ime in kako ga uporabiti!"

12 In glej, tedaj se je močno napil soka in ga potem dal poskusiti Evi in Kajnu in končno vsem razen Abelu; ta se še ni vrnil, ker je gorel še ogenj na oltarju, ki ga je postavil, da bi daroval Jehovovi svetosti in Ljubezni, kar je bilo Gospodu všeč.

13 In upijanili so se Adam in Eva in vsi, ki so poskusili sok; in v pijanosti so se vneli Adam in Eva in vsi iz Adama in Eve rojeni v divjem mesenem poželenju in so z Adamom in Evo vred nečistovali in nečistovali, medtem ko je Abel molil pri Jehovovem oltarju.

14 In ko so opijanjeni nečistovali in pozabili na Boga ter daritev svojega srca, ki je bila zapovedana in so jo bili pred tem zmeraj dolžni opraviti, tedaj se je angel s plamenečim mečem v desnici najprej prikazal Abelu in mu prijazno rekel:

15 "Jehovi je zelo všeč tvoja daritev, in sicer tako, da te je izvolil za rešitelja tvojih staršev, bratov in sester in niso bili uničeni danes, na Gospodov dan, ker so Ga pozabili in so svojo čud prepustili zemlji in niso mogli postati deležni blagoslova, ki po ustaljenem redu na ta dan prihaja od zgoraj v vse prostore neskončnosti!

16 Zato sem znova prišel vidno, da bi najprej spravil tvojo daritev v to posodo usmiljene Milosti, ki je večni Sin v Očetu, in jo odnesel pred Njegovo najsvetejše

obličje, punčico očesa večnega Očeta, še prej pa bom kaznoval kršilce postave Ljubezni in zapovedi svete milosti in jim odvzel velik del darov, jih udaril s slepoto in jih izgnal iz raja.

17 Zdaj pa zapusti svoj daritveni oltar in se postavi na mojo levico, da bo kaznujoča desnica ostala prosta za kršilce, in pojdi z menoj v prebivališče greha! In ko bom speče grešnike prebudil iz omame nečistovanja in bodo silno prestrašeni bežali pred mečem pravičnosti, jim sledi kot so begunec in nosi za starši svojega telesa majhen del izgubljenega daru in jima ga potem daj za okrepitev, ko se bosta utrujena in izčrpana jokajoč zgrudila na zemljo v oddaljeni deželi, ki se imenuje Ehuehil ali Dežela pribežališča. In v njej postavi tudi daritveni oltar, enak temu; ta bo poslej gorel, tudi pod vodovjem, ki bo nekoč prišlo nad vso zemljo, in bo postal gora, nedostopna za vsako umrljivo nogo do časa vseh časov, ko bo nagnil svojo glavo v dolino, ki se bo imenovala Betlehem, ali Majhno mesto velikega kralja, ki bo nekoč postalo največje na zemlji; kajti njegova svetloba bo svetila bolj kot svetloba vseh sonc duhov. Na tem novem oltarju pa boš daroval Gospodu zahvalne daritve iz vseh kraljestev (Mišljeno je celotno stvarstvo: mineralno, rastlinsko in živalsko kraljestvo, op.prev.) zemlje v tej deželi bega, da bo postala rodovitna grešnikom in bo krepila skesane in tolažila žalujoče!"

18 In ko je angel končal svoj govor Abelu, sta vstala in z resnim korakom odšla k Adamovemu bivališču, ki ga je bil s svojo oblastjo in močjo naredil iz visokih ceder, ki sta rasli tesno druga ob drugi, okroglega in zelo prostornega - po obliki podobnega Salomonovemu templju -, nedaleč od votline kesanja in trnjevega grma žalovanja. Bivališče je imelo dva vhoda, ozkega proti vzhodu in širokega proti zahodu.

19 In glej, bilo je okrog polnoči - prej ni smelo biti zaradi Gospodovega dne ko je vstopil Gospodov angel z Abelom na vzhodni prag.

20 Ko je Abel prestopil prag, je začel jokati nad veliko nesrečo, ki naj bi in bo zdaj doletela njegove.

21 Tedaj mu je rekel angel z blagim glasom: "Ne jokaj Abel, ti blagoslovljeni sin milosti, in stori, kar ti bom zapovedal iz večne Ljubezni, ki govori po mojih ustih, in se ne prestraši gromkih besed, ki bodo namenjene tem spečim grešnikom!"

22 In Abel je storil, kakor mu je zapovedal angel; ko je bil povsem pri svojih, je angel strahotno resno izgovoril gromke besede groze in velikega strahu nad grešniki, ki so se tedaj prebudili, in z veliko oblastjo in močjo zaklical:

23 "Adam, vstani, spomni se svoje krivde in pobegni od tod; kajti zate v prihodnje tu ni več obstanka! Po svoji krivdi si izgubil raj zase in za vse svoje potomce do časa vseh časov, izgubil si tudi velik del darov, ker si pozabil Gospodov dan in si se opil s sokom rastline, ki je bila kačja mojstrovina, izmišljena, da bi zaslužnija tvojo svobodo, omrežila tvoje noge in zmedla tvoje čute, da bi pozabil Boga, in da bi te uspavala v hudem grehu.

24 Zato beži izpred obličja Ljubezni, kamor hočeš! Povsod pa, kamor boš pribežal, boš naletel na preobilno pravično Božjo jezo; toda delež ljubezni ti bo pičlo odmerjen!"

25 In glej, tedaj je Adam vstal z zemlje z Evo in vsemi drugimi, ki so tam spali, pijani zaradi omamne pijače iz kačje rastline, zaradi katere so bili izgubljeni vsi, razen Abela, ki je ostal trezen, ker ni pil opojne pijače in ni pozabil Gospodovega

dneva (Nota bene. Tako tudi vi kot resnični otroci tako svetega in dobrega Očeta, kot sem Jaz, ne bi smeli nikoli pozabiti svetega počitka sabata kot resničnega Gospodovega dneva, in ob nedeljah delati, kar vam je zapovedano).

26 In ko je Adam zagledal angela, se je z vsemi svojimi nadvse prestrašil, tako da ni mogel v opravičilo izgovoriti niti ene besede, in je bil ves otrpel od strašne groze; kajti šele zdaj se je začel zavedati, kaj so on in vsi njegovi storili pred Jehovovim obličjem.

27 Tedaj se je vrgel na obraz pred Gospodovim angelom in jokal in glasno prosil usmiljenja; kajti plameneči meč mu je odprl oči, in v tej strašni svetlobi kaznujoče pravičnosti je spoznal vso težo in velikost nesreče, v katero je s svojo nepremišljenostjo pahnil sebe in vse svoje.

28 Toda angel je stal z zavezanimi očmi in zamašenimi ušesi, kakor mu je ukazala Očetova ljubezen, in je z Jehovovo oblastjo in močjo govoril glasneje kot vse grmenje:

29 "V pravičnosti ni milosti in v obsodbi ni svobode; zato beži, preganjan od pravičnosti, ki kaznuje, da tvojih obotavljivih nog ne bodo dohitele Jehovove sodbe! Kajti kazen je plačilo pravičnosti. Kdor ga sprejme, kakor ga je zaslužil, še lahko računa na usmiljenje; kdor pa se upira pravičnosti in njenim posledicam, je izdajalec nedotakljive Božje svetosti in bo zapadel Njegovim sodbam, kjer ni več svobode, marveč večno ujetništvo v Božjem srdu.

30 Zato beži, jokaj in prosi, kamor te bodo nosile tvoje noge; kjer ti bodo odpovedale svojo službo, tam ostani, jokaj, prosi in moli, da ne boš pogubljen ti in Eva in vsi zaradi tebe!"

31 In glej, tedaj je Adam znova vstal in hotel zbežati po Gospodovem ukazu, ki mu ga je posredoval angel; toda glej, ni mogel, kajti njegove noge so bile kot ohromele. In začel je drgetati in trepetati po vsem telesu, saj ga je prevzel velik strah pred Božjo sodbo, s katero mu je zagrozil Gospodov angel.

32 Tedaj je Adam spet padel na obraz ter jokal in nadvse glasno kričal: "Gospod, Ti vsemogočni, veliki Bog v Svoji veliki slavi vse svetosti, ne zapri popolnoma srca Svoje brezmejne ljubezni in usmiljenja meni slabotnemu pred Teboj; podari mi samo toliko moči, da bom jaz najnevrednejši mogel bežati pred Tvojimi sodbami po Tvoji najsvetejši volji, kateri so podložna vsa Tvoja živa bitja kot tudi jaz od glave do pete. Gospod, usliši mojo prošnjo!"

33 In glej, večna Ljubezen je po angelovih ustih govorila - tako kot Jaz zdaj govorim po tvojih nečistih ustih:

34 "Abel, poglej očeta svojega telesa; primi ga pod roko! In poglej njegovo ženo, Evo, mater svojega telesa, kako gineta na zemlji, in dvigni ju, da ju boš okrepil, in tudi vse druge za beg, in dobri, sveti Oče te bo vesel, ko boš pokazal ljubezen slabotnemu očetu svojega telesa, padli materi in vsem svojim bratom in sestram, tako blagoslovljenim kot neblagoslovljenim; kajti tvoja moč jih bo okrepila in obilje blagoslova v tebi jih bo poživilo! In z roko otroške ljubezni in z roko bratovske zvestobe jih vodi z vso potrpežljivostjo in ljubeznijo do kraja, ki ti ga bom pokazal s tem, da se bodo tam vsi od utrujenosti zgrudili na tla!

35 Tam ostani in pusti, naj si utrujeni odpočijejo; ti pa se zberi pred Menoj, da ti bom podelil veliko obilje moči za krepitev tvojih staršev po meri njihove potrebe in sprejemljivosti in za poživitev tvojih bratov in sester po njihovi potrebi in

sprejemljivosti. Zdaj pa stori, kar sem ti zapovedal, iz ljubezni do njih in iz pokorščine do Mene!"

36 In glej, tedaj sta pobožnega Abela prežela velika ljubezen in usmiljenje, pokleknil je in se ves v solzah zahvalil Bogu iz dna svojega srca, in potem je, okrepljen od zgoraj, prijel slabotne starše za roke in iz velike ljubezni storil, kar mu je zapovedal Gospod.

37 In ko je Adam opazil, da sin pomaga njemu, materi in prav tako tudi vsem ostalim, je ganjen spregovoril: "O ti moj ljubljeni sin, ker si mi prišel pomagat v tej naši veliki stiski, sprejmi tudi moj blagoslov v zahvalo in v tolažbo tvojega slabotnega očeta in tvoje slabotne matere!"

38 In ti, ki si še vreden ljubezni svetega Očeta, se zahvali Gospodu namesto mene in nas vseh, ki smo nevredni izgovoriti Njegovo najsvetejše ime!

39 In tako bežimo po Gospodovi volji!"

40 In glej, tedaj je angel zamahnil z mečem pravičnosti, in vsi so hiteli zmeraj naprej, dneve in noči brez miru in brez počitka.

41 In tako so dospeli v že omenjeno pokrajino, ko je sonce bilo v zenitu in je močno pripekalo; in krog in krog ni bilo videti nobene trave na tleh, kakor daleč je segal pogled, in tudi nobenega drevesa in nobenega grma. In glej, tam sta se Adam in Eva z ostalimi izčrpana zgrudila na zemljin vroči prah in zaprla oči, utrujene od omamnega spanca, in spala sta kot nezavestna, zvezana z zankami slabosti v nemilosti.

42 In glej, angel Gospodov, ki jih je doslej spremljal, je stopil k Abelu, ki je še zmeraj čutil oblast in moč od zgoraj, in rekel:

43 "Abel, glej, od vseh daritev, ki si jih v vsej čistosti svoje narave daroval Gospodu svetosti, ni bila nobena večja od te in nobena Mu ni bila tako prijetna! Zato sprejmi po volji od zgoraj ta meč pravičnosti iz roke svojega brata od zgoraj - kajti glej, tako sva otroka istega svetega Očeta -, ter ravnaj z njim po oblasti modrosti in po moči ljubezni v dobro tvojih, in prižgi v njih oslabele življenjske moči, in znova vnemi ljubezen do Ljubezni svetega Očeta, in zaneti plamen pravičnega strahu Božjega v njihovih srcih! Jaz pa te ne bom zapustil, marveč bom tebi, svojemu nadvse ljubemu bratu, nevidno stal ob strani, kadar boš hotel, pa tudi vidno, zmeraj pripravljen, da ti služim v Gospodovi volji.

44 Izročitev meča pa pomeni tvojo popolno svobodo, enako moji, in tako je Gospodova volja postala tvoja in te je postavila nad postavo in ti dala zapovedi v last, in zdaj si tako kot jaz nesmrtni sin Ljubezni svetega Očeta v čistem svetlobnem kraljestvu svobodnih duhov!

45 In zdaj stori svojim telesnim staršem ter bratom in sestram po svoji ljubezni in svoji modrosti!"

14. Poglavje

Adamovo spoznanje in kesanje

1 In glej, tedaj je Abel padel na kolena, prežet od prevelikega veselja nad neizmerno milostjo od zgoraj, in je rekel: "O ti veliki, presveti in predobri ljubi Oče, poglej tu Svojega ubogega služabnika, ki pred Teboj v prahu in z občutkom popolne nevrednosti gleda iz najgloblje globine k Tebi Vsemogočnemu in Vse usmiljenemu

v Tvojo najvišjo višino, in usliši prošnje otroka, ki prosi milosti za svoje slabotne starše in vse svoje brate in sestre, in ne odvzemi mi moči, ki mi je največji dar iz Tebe, in dopusti, naj se v potrebni moči in oblasti milostno izlije nad njih v odpuščanje greha in vnovično pridobitev življenja iz Tebe!

2 Usmiljeno in milostno preoblikuj to pokrajino kot Ti je najbolj všeč, da bo postala rodovitna in bodo slabotni našli hrano za okrepitev svojih udov in bodo lahko potešili svojo pekočo žejo ob izviru sveže vode in tudi živali naj pridejo, ki jim bodo lahko služile in ubogale njihovo voljo.

3 O Ti veliki, presveti in predobri ljubi Oče, usliši mojo slabotno prošnjo, da bo poveljano Tvoje sveto ime v srcih Tvojih skesanih!"

4 In zdaj glej in poslušaj, kaj se je zgodilo, ko je pobožni Abel končal svojo, Meni všečno molitev: Glej, hladen vetrič je začel pihljati prek mrtve puščave, in svetli oblaki so zagrnili širni nebesni prostor, začelo je deževati v vsej puščavi, in med dežnimi kapljami so padala semena vseh vrst v majhne brazde, ki jih je močan Jehovov dež naredil v sicer pustem pesku. In v trenutku je širna puščava ozelenela s travo, rastlinami, grmovjem in drevjem tisočerih vrst, in na mestu, kjer je klečal pobožni Abel, ko je v duhu in resnici molil k Meni, je zraslo drevo, visoko skoraj do oblakov, z dolgimi vejami in širokim listjem, polno kruhovih sadežev prijetnega in sladkastega okusa, in dali so mu ime bahahania ali okrepčilo in poživilo slabotnih, ki ga pri vas še zdaj poznajo kot kruhovec.

5 In iz svetlih oblakov, ki so rosili blagoslov, je blagi glas spregovoril pobožnemu Abelu: "Abel, Moj ljubi, osvobojeni sin, zamahni z mečem v svoji levici nad spečimi in jih prebudi h kesanju in poboljšanju njihovega življenja pred Menoj v vsej prihodnosti, in bodi jim resnična predpodoba Njega, ki bo nekoč prišel v velikem času časov, in povej jim, da do tedaj nihče ne bo več prost postave, in da bodo zapovedi dotlej in še dlje držale ujete tiste, ki ne bodo postali deležni prerojenja po Sinu, ki bo pot, svetloba, resnica in večno življenje kot edini zmagovalec nad smrtjo.

6 Ti pa si svoboden kot angel svetlobe in boš sprejet, potem ko bo že v kratkem povsem dovršena podoba velikega Prihajajočega, katerega moraš s svojo zmeraj večjo ponižnostjo, ljubeznijo in veliko pobožnostjo tudi ti šele postati vreden, kljub vsemu preganjanju in mučenju, ki te bo še doletelo od bratov in sester v poveljanie Mojega imena."

7 In glej, Abel se je, silen in skoz in skoz močan, znova dvignil z zemlje in nad njo v zraku lebdel v znamenje resnične svobode, kakor mu je bilo ukazano.

8 In glej, nove življenjske sile so pritekale v speče, ki so se precej prebudili, vstali in se, globoko ganjeni od prevelikega občudovanja blagodejnih sprememb v puščavi, ozirali na vse strani in so hoteli vriskati od veselja; toda tedaj je vstal Adam, in ob njegovi strani tudi Eva, in rekel svojim otrokom:

9 "Otroci, ne vriskajte in ne veselite se prezgodaj, marveč jokajte in se z menoj in Evo najprej kesajte naše velike krivde in pomislite, kaj smo izgubili! Zemeljski raj in vse njegove dobrine ne pomenijo nič; kot vidim jaz in z menoj vidite tudi vi, nam je namreč Gospod v Svojem prevelikem in brezmejnem usmiljenju spet povrnil toliko, da bi ob tem novem, velikem, neizmernem bogastvu Njegove neizmerne ljubezni zlahka pozabili izgubo preobilnih dobrin zemeljskega raja. Toda pogledjte živali zraka kot tudi kopnega, ki hitijo semkaj, pogledjte travo, rastline, grmovje in vsa drevesca in velika drevesa in pihljajoče vetrove in jih vse povprašajte in

prisluhnite, ali boste od koder koli dobili kak odgovor!

10 Jaz sem to storil takoj, ko sem se prebudil, in se prepričal, da so vse stvari onemele do mene in ne razumejo več mojega glasu. Žvrgolenje ptic, tuljenje živali, žuborenje tega potočka in šumenje trave, rastlin, grmovja ter vseh drevesc in dreves je sicer takoj prodrlo v moje uho; toda kako sem se prestrašil in sem še zmeraj popolnoma prestrašen, ker vsega tega nisem razumel in še zmeraj ne razumem!

11 Toda glejte, nisem se prestrašil zaradi tega, ker mi je bilo odvzeto to razumevanje, marveč sem se prestrašil zaradi neskončno večje izgube milosti svetega Očeta nad in pod vsem stvarstvom!

12 Glejte, vse kar sem izgubil jaz, ste po meni izgubili tudi vi, ker ste grešili po meni in z menoj, razen enega, ki ga nisem več vreden imenovati svojega sina, ki je ostal v polnosti blagoslova in milosti v vsej svoji oblasti in moči čist in pravičen pred vsevidnimi očmi presvetega in predobrega Očeta, Njegove Ljubezni in Njegovega Duha.

13 In to je moj ljubljeni Abel, ki nam ga je pa nadvse pravični Oče tudi vzel, ker ga moje oči nikjer več ne vidijo, gotovo zato, da bi jaz in po meni vsi vi občutili, kaj se pravi, zaradi greha lahkomišelnosti nepokorščine do Gospodovih tako blagih postavljubezni in tako lahkih zapovedi milosti pasti iz milosti večne Ljubezni v strogo Gospodovo pravičnost.

14 O otroci, vzemite si k srcu vse to, kar sem vam zdaj povedal, in preskusite ter se sami prepričajte, ali sem vam govoril resnico; in potem pridite in sami presodite, kakšen čas je - ali naj zaradi prevelikega kesanja jokamo in žalujemo, ali pa bi lahko našli še kaj, kar bi lahko razveselilo naša srca!

15 Da, otroci moji, eno samo veselje kot dar Svoje velike milosti nam je večna Ljubezen svetega Očeta pustila - in tega se moremo in smerno veseliti -, in to je velika milost kesanja in žalovanja sama!

16 Vidite, edino to nam je Gospod še pustil: solze kesanja in žalovanja! Zahvalimo se mu za to iz vse globine svojih src!

17 O kako presrečni smo, ker nas je Gospod še tako bogato obdaroval! Kaj bi bili brez te milosti?!

18 Zato v najglobljem občutku naše popolne zavrženosti pokleknimo na zemljo in jokajmo in žalujmo tako dolgo, dokler ne bo pritekla iz naših oči še zadnja solza, da bomo Gospodu vrnili, kar je Njegovega in česar smo popolnoma nevredni; On naj potem po Svoji najsvetejši pravičnosti naredi z nami, kar je in je bila od vekomaj Njegova dobra volja!"

19 In glej, zdaj je pokleknil Adam z vsemi svojimi na zemljo in storil, kakor je spoznal po neznatnem delčku milosti, ki mu ga je še ohranilo tiho in skrivno usmiljenje večne Ljubezni v Očetu, in je jokal in bridko tožil z vsemi svojimi razen Kajna. Ta je sicer tudi, tako kot ostali, pokleknil na zemljo, toda njegovo oko je ostalo suho in razjezilo ga je, ker ni mogel jokati tako kot ostali, in vstal je ter odšel. In ko je tako hodil in strmел na zelena tla, je nenadoma zagledal kačo, ki se je plazila po tleh; tedaj se je sklonil, jo zgrabil, raztrgal na koščke ter besno in ježno pojedel njeno meso in ga naredil za svojega

15. Poglavje

Kajnovno priznanje

1 In glej, ko je Kajn to storil, je prišel za njim pobožni brat Abel in ga v imenu večne Ljubezni nagovoril takole:

2 "O brat, zakaj si jedel kačje meso, ko je vendar pripravljeno veliko sadja, da poteši tvojo lakoto?! Glej, naš oče Adam je pil sok rastline, ki je ni poznal; zvito in prekanjeno mu ga je pripravila kača z vso spretnostjo svoje brezmejne hudobije v njegovo in vseh njegovih potomcev pogubo, in je s tem grešil pred Gospodom vse pravičnosti in po njem vsi vi; jaz sam sem bil obremenjen s težo krivde pred Bogom in sem se moral pokoriti tako kot vi vsi, ki ste pili sok pogubljenja, zato sem tako kot vi moral zapustiti raj; telesno sem moral vzeti nase vaše breme, duhovno pa ves vaš blagoslov, in sem bil dvakratno obremenjen zaradi vas.

3 In glej, ti si jedel celo meso žive kače z njeno krvjo vred! Kajn, zakaj si to storil?"

4 In tedaj si je Kajn opomogel od svoje jeze, od svojega besa in svojega srda in je pogledal Abela in rekel: "Glej, kar sem storil, sem storil iz maščevanja, da bi kači uničil njen zarod, in da bi uničil sebe, ker nisem bil nikoli spoznan za vrednega Gospodovega blagoslova; saj tak kot sem, nisem postal po svoji krivdi, marveč po krivdi staršev, ki sta bila pred menoj, ko me še ni bilo, in sem nastal, ker sta grešila pred Jehovovimi očmi.

5 Zakaj se moram pokoriti in naj delam pokoro za svojo krivdo, za nastanek katere nisem mogel nikoli ničesar prispevati, ker sem bil samo sad greha, ne pa njegov vzrok - in sem moral zaradi tega ostati brez blagoslova, ki ste ga bili vsi vi deležni v polnosti, in sem se moral, obremenjen z nezaslužnim Jehovovim prekletstvom, mukoma premikati sem ter tja, medtem ko ste vi skakali kot jeleni?!

6 In zdaj glej, kaj je bil vzrok mojega dejanja; kača v travi me je namreč nagovorila: 'Pojej me, in se nasiti z mojim mesom, in poteši svojo žejo z mojo krvjo, pa boš postal gospodar zemlje, in vsi tvoji potomci bodo vladali na njej, in njihova moč in oblast bo močnejša kot moč in oblast vseh blagoslovljenih; ne dajem ti nobene zapovedi, ampak moč, da boš vladal, in moč, da si boš vse podvrgel!'

7 In glej, tako je kača govorila dalje: ' Moje meso te bo uničilo v tvoji nepravilni krivdi pred Bogom, in moja kri ti bo dala novo bit brez krivde, obdarjeno z vso oblastjo in močjo!' - Tedaj je kača utihnila in jaz sem jo zgrabil, jo raztrgal in pojedel, kakor si pravkar videl!"

8 In glej, to je ganilo Abela in z desno roko je zavihtel meč pravičnosti nad Kajnovno glavo; in Kajnu so se odprle oči in uvidel je svojo veliko krivdo, ker je dolžil Boga in svoje starše, in je občutil v sebi vso krivdo in videl je nedoumljiva pota večne Ljubezni v Njeni skrivni in brezmejni modrosti, in videl, kako je bil pravzaprav on sam zapeljiva kača, ki je v njem postala človek po brezmejnem usmiljenju večne Ljubezni, da bi se, seveda po večji preskušnji, v svoji nekdanji neblagoslovljeni slabosti zavedla te slabosti in se v tej spoznani slabosti, končno, v vsej svobodi svojega bitja lahko obrnila h Gospodu vse oblasti in moči, od koder bi potem, tako kot že blagoslovljeni, dobila blagoslov v največji polnosti oblasti in moči in bila po tem blagoslovu znova sprejeta v veliko milost neskončno usmiljene Ljubezni.

9 In videl je, da je bila kača, ki jo je pravkar zaužil, on sam v svojem še

hudobnem delu, in videl, da ji je samo s svojo jezo znova vdihnil zemeljsko življenje, in da so bile kačine besede njegove lastne iz še najglobljega temelja njegove prabiti pred stvarjenjem vidnega materialnega sveta.

10 In videl je še, kako je s tem kačo znova sprejel vase, ali kako se je pravzaprav sam okrepil v vsej hudobiji in iz nje izvirajoči laži, in videl je, kako globoko je znova zapadel smrti.

11 Tedaj je prevzet od silnega kesanja padel na zemljo in jokal ter nadvse glasno vpil: "Veliki, presilni, premočni in presveti Bog! Šele zdaj spoznavam svojo neskončno krivdo in slabost pred Teboj, Tvojo pravičnostjo, pa tudi pred Tvojo brezmejno Ljubeznijo!

12 Glej, jaz nisem vreden, da bi živel; zato me v temelju uniči za večno, da odslej ne bom več večni, in da bo ta tako velika, povsem moja krivda s tem izbrisana za vse prihodnje Adamove in Evine potomce!"

13 In glej, tedaj je njegov brat spet vzel meč v levo roko in znova zamahnil, - toda nad Kajnovimi prsmi.

14 In glej, Kajna je zdaj preželo novo življenje, in ni čutil več lakote po smrti; zato pa je začutil v sebi toliko večjo lakoto po življenju. Toda najti ni mogel ničesar, kar bi mu lahko takoj potešilo to lakoto. In ker ni ničesar našel, se je znova obrnil k Abelu in rekel:

15 "Glej, brat, močno sem lačen hrane življenja, ki ima v sebi življenje, ne pa smrt, tako kot kačino meso in njena hladna kri! Kajti glej, brat, ker me je obšlo spoznanje o bistvu moje biti, in sem spoznal kakšen sem bil prej in kakšen sem zdaj, občutim močno kesanje in veliko lakoto in pekočo žejo po Božji ljubezni in po njenem velikem usmiljenju! Glej, jokam brez glasu, in kesam se brez solza; zato me nahrani z glasom Ljubezni, in pogasi mojo veliko žejo s solzami kesanja!

16 Zdaj poslušaj in usliši: Jaz, največji, sem postal manjši kot prah; jaz, najmočnejši, sem postal slabotnejši od komarja; in jaz, najbolj bleščeči, sem postal bolj črn kot središče zemlje!

17 In tako sem zdaj pred teboj, ki si kot majhen duh nastal iz mene, pa si že v vsem večji, kot sem bil jaz takrat, ko še ni bilo sveta, tedaj ko sem v svoji preveliki moči ujel samega sebe in sem zato postal najslabotnejši med vsemi; kajti tisti, ki so imeli veliko, so izgubili veliko, tisti, ki so imeli malo, pa so izgubili malo, in jaz, ki sem imel vse, sem tudi izgubil vse, in to po lastni krivdi, in ostali so izgubili veliko ali malo tudi samo po moji pekoči krivdi.

18 O brat Abel, zato ne omahuj, in ponudi mi jed življenja, da ne bom jokal brez glasu, in ponudi mi, neblagoslovljenemu, pijačo, da ne bom poginil v kesanju brez solza!"

19 Tedaj je Abel znova stopil na zemljo in pristopil h Kajnu, ter mu rekel: "Kajn, ti slabotni brat mojega telesa in sin Adama in Eve, vstani in pojdi za menoj! Pripeljal te bom nazaj k staršem ter vsem bratom in sestram; tam boš našel v polnosti tisto, po čemer tako silno koprneš, in boš nasičen in tvoja žeja bo potešena.

20 Toda ko se boš nasitil in si pogasil gorečo žejo, tedaj se spomni Gospodove ljubezni in Njegove usmiljene milosti, in pomisli, da je prvo zadnje in zadnje prvo!

21 In zdaj hodi za menoj v vsej potrpežljivosti in krotkosti - in vsa tvoja krepkost naj bo v prihodnje potrpežljivost, in vsa tvoja moč naj bo v prihodnje krotkost -; in tako boš tudi ti še našel milost pred Njim, čigar Ljubezen je neskončna in brezmejna

na vekov veke"

16. Poglavje

Gospodovo naročilo Abelu

1 In glej, vstala sta in odšla tja, kjer je stalo veliko drevo med jutrom in poldnevom, gledano s kraja, kjer je bil Kajn, ki je bil med večerom in polnočjo, in sta se vrnila k svojim, ki so vsi skupaj še žalovali in jokali, ležeč na zemlji.

2 In ko sta prišla do njih, je Abel rekel Kajnu: "Poglej tu množico sadov, ki so pravi sadovi kesanja in žalovanja; zato se skloni k njim in se nasiti ter poteši svojo žejo!"

3 In ko je Kajn voljno storil, kar mu je po Meni svetoval njegov brat, glej, je začel glasno jokati s tožečim glasom, in iz njegovih oči so se vlili potoki solz velikega kesanja.

4 In glej, večni Ljubezni sta bila vseč kesanje in žalovanje; in po angelovih ustih je spregovorila pobožnemu Abelu, ki se je prav tako topil v solzah sočutja, kar je bilo Ljubezni v največje veselje, rekoč:

5 "Abel, blagoslovljeni sin Ljubezni, stopi k Adamu in Evi, staršema svojega telesa, in ju opogumi, in pokaži jima drevo življenja, ki sem vam ga Jaz blagoslovil najprej za telesno hrano, potem pa tudi za okrepitev vaše ljubezni!

6 In reci Adamu, naj znova okrepljen potolaži svoje otroke in naj jih nahrani s kruhom z drevesa življenja za okrepitev njihovih teles in njihove ljubezni; in reci Evi, naj gre h Kajnu in ga ohrabri ter pripelje k Adamu; in Adam naj mu poda levico in z njo prime njegovo desnico, nato pa naj položi svojo desnico na Kajново glavo in trikrat dihne vanj, in naj ga sedemkrat dvigne z zemlje; in tako bo Kajn po svoji zvestobi postal sposoben postopnega sprejemanja blagoslova iz Mene.

7 Ti, Abel, pa vzemi meč v svojo desnico in pojdi za Menoj prav daleč proti jutru na visoko goro v veliki puščavi! Tam boš našel odprtino; vanjo zasadi meč z držajem navzdol, tako da bo njegova konica obrnjena proti nebu in bosta njegovi plameneči rezili obrnjeni eno proti poldnevu in drugo proti polnoči.

8 Nato pa poklekni in se zahvaljuj Bogu, dokler plamen meča ne bo ugasnil in bo iz njega zrasel trnov grm, ki bo imel rdeče in bele jagode; in potem oberi z grma tri bele in sedem rdečih jagod, in se nato spet vrni nazaj k svojim! In ko boš po štiridesetih dneh prišel nazaj domov, Mi tam postavi daritveni oltar, kakor si ga prostovoljno in brez naročila postavil v raju; nanj položi snope in sadeže, in ga prižgi z ognjem ljubezni, ki ti ga bom po velikem blisku poslal od zgoraj.

9 Potem pa vzemi iz zemlje glino, jo dobro pregneti in naredi iz nje posodo, ki bo zgoraj široka, spodaj pa ozka, podobna tvojemu srcu. To posodo napolni s čisto vodo, in jo potem postavi na Jehovovo ognjišče k daritvenemu plamenu ljubezni. In ko bo voda zavrela, vzemi najprej bele jagode in jih vrzi v vrelo vodo; potem pa čez nekaj časa stori enako tudi s sedmimi rdečimi. In ko boš videl, da so se vse jagode zmeščale, odmakni posodo z ognja, vzemi iz nje z desnico mehke jagode po vrsti, kakor si jih dajal v vodo, in jih položi v levico, pusti, da se ohladijo in jih nato pojej po znanem vrstnem redu; potem pa vzemi posodo z vodo, v kateri so se kuhale jagode meča, in jo izlij na Jehovovo ognjišče, in to prazno posodo izroči nato očetu tvojega telesa.

10 In jagode te bodo okrepile v modrosti in ljubezni, in voda bo omilila ogenj ljubezni; posoda pa naj bo zanesljivo znamenje Adamu in vsem njegovim potomcem, kakšna naj bodo njihova srca, prekuhana z vodo usmiljenja, v kateri so se na ognju ljubezni zmeščali sadovi pravičnosti za hrano otrokom blagoslovljene ljubezni, ki so potem postali svobodni za sprejem Duha Božje svetosti.

11 In zdaj pojdi ter natančno izpolni, kar sem ti zapovedal Jaz, večna Ljubezen! In ko bo vse to opravljeno, bom spet govoril s teboj in nato s tvojimi po ustih Mojega angela, ki je kerub ali usta modrosti in ljubezni svetega Očeta. In zdaj pojdi ter stori tako!"

12 In glej, Abel je storil, kar mu je bilo ukazano, in je šel proč od svojih, potem ko je prej očetu svojega telesa izročil blagoslov po Moji skrivni volji, ki mu je bila razodeta v njegovem srcu.

13 In Adam ga je jokajoč objel, Eva pa ga je žalostna pritisnila na svoje srce, in vsi njegovi bratje in sestre so mu prijazno stisnili roko v slovo zaradi Jehovovega opravljanja; in tudi Kajn je pristopil in mu ponudil svojo desnico ter se pred njim priklonil do tal; tako je Abel med obojestranskim blagoslavljanjem in z velikim blagoslovom od zgoraj odšel, spremljal pa ga je Gospodov angel.

17. Poglavje

Nov bogoslužni in življenjski red

1 In ko je natančno izpolnil Božjo besedo in se od tam spet vrnil k svojim, ki so ga z vsem hrepenenjem svojih src pričakovali, in ko je tudi tam opravil daritev po navodilu večne Ljubezni, in je Adamu izročil prazno posodo na tak način in s takšnim pomenom, kot mu je bilo zapovedano, je večna Ljubezen znova odprla angelova usta in govorila:

2 "Abel, zelo poslušni sin Moje blagoslavljaajoče usmiljene ljubezni, tebe imenujem zdaj za duhovnika in učitelja vseh svojih bratov in sester in za tolažnika svojih staršev. In tako Mi na vsak sabat zjutraj, ko sonce vzide, prinesi v daritev najlepše in najčistejše sadeže, ki jih bom pozneje še bolj natančno opisal, in zvečer, ko sonce zaide, prižgi daritev z ognjem ljubezni; pokazal ti bom, kako je naravno skrit v nekem kamnu in kako ga lahko zmeraj dobiš iz njega! Ne pokrivaj pa si glave od polnoči do naslednje polnoči, da bo tvoja glava prosta za sprejem Moje velike milosti; vsi tvoji bratje pa si naj glave razkrijejo šele zjutraj in spet pokrijejo zvečer. Sestre tvojega telesa pa si naj zakrijejo obraz in glavo ves sveti dan; samo Eva sme opoldne trikrat pogledati k Božjemu oltarju.

3 Adam pa si naj nikoli ne pokrije glave v znamenje, da je on oče vašega mesa, in da ga boste zmeraj spoznali po njegovi glavi, ter mu povsod izkazovali spoštovanje in ljubezen.

4 Gorje tistemu, ki bi si kdaj drznil svojemu očetu v čem nasprotovati! Nanj se bom ozrl z jeznimi očmi; kajti očetova glava je enaka Božji svetosti. Vsakdo je lahko uslišan, če se kesa v srcu; toda tistega, ki se dotakne najmanjšega delčka Moje svetosti, bo zgrabil neugasljivi ogenj in použil vsako solzo kesanja v njem in bo uničen za večno!

5 Kdor pa se s hudobnim srcem dotakne svoje matere in nasprotuje njeni

ljubezni, tega nočem več pogledati v vsej njegovi stiski. Kajti mati je enaka Ljubezni v Meni; kdor jo zaničuje, bo težko hodil po vročih Jehovovih poteh.

6 Enako tudi, če je brat zoper brata, bo izgubil Mojo milost, in Moje usmiljenje bo daleč od njega; in če kdo zaničuje svojo sestro, se bo pred njim zaprlo Moje srce.

7 Kajti vaši bratje so tudi bratje Moje Ljubezni, in vaše sestre so paša za oči Moje Ljubezni.

8 Zato spoštujte očeta in ljubite mater, in bodite drug drugemu podložni v vsej ljubezni, da se boste lahko bali Mojega imena Jehova, in da boste lahko ljubili Mojo Ljubezen, in vas bo na dan Moje velike svetosti lahko trojno vodila velika svetost Mojega Duha za dosego sedmere modrosti za šest dni ljubezni, da boste pravično ravnali pred Mojimi očmi.

9 In ti, Abel, nauči zdaj vse svoje brate, vsakega posebej, različnih del, da bodo lahko drug drugemu služili v ljubezni in svetovali v najrazličnejši modrosti.

10 In svoje sestre nauči izdelovati niti iz trave in rastlin, nauči jih tudi te niti spletati v široke trakove in iz njih pripravljati oblačila za svoje brate in potem tudi zase, da se bo ljubezen ohranila v svojem redu.

11 Adamu, Evi in tebi pa bom poslal od zgoraj raznobarvna oblačila Adamu belo, Evi rdeče in tebi modro z rumenimi robovi. Teh barv pa naj nihče drug ne vzame za svojo obleko, marveč naj svoja oblačila pisano prebarvajo; na njih ne sme biti črnega madeža in ne smejo biti raztrgana, razen, ko bi kdo grešil. Ta naj v kesanju raztrga svoja oblačila, jih namaže z ogljem in si na glavo potrese pepel v znamenje, da je grešnik pred Menoj in je raztrgal oblačilo milosti, ker se je umazal z barvo neposlušnosti in je smrt prišla nadenj!

12 Kajn pa naj poželi najlepšo sestro, ki se imenuje Ahara ali Evina lepota, in naj z njo odide na polja ter naredi brazde v zemljo z orodjem, ki ga bo že pripravljenega našel tam. V brazde naj poseje zrnje, ki ga bo tam veliko našel, in plod naj imenuje pšenica. Ko bo dozorel in bo zrnje postalo trdo in klasje rjavo, naj skrbno pobere zrnje iz klasja in naj ga zmelje med kamni. Moko naj primerno navlaži z vodo in iz tega naj zgnete testo. Testo naj potem položi na ploščat kamen, ki ga je razgrela sonce, in naj ga pusti ležati na njem tretjino dneva.

Nato naj ga vzame od tam in mu da ime kruh; potem pa naj ga razlomi, se zanj zahvali Bogu in ga potem zaužije s svojo ženo Aharo.

13 Vselej, ko bo na svojih poljih požel, naj tudi Meni daruje prvih deset snopov.

14 Če Mi bo ostal zvest, bom zmeraj z veseljem sprejel njegovo daritev iz zemlje; če pa Me bo pozabil, njegova daritev ne bo sprejeta in se ne bo dvignila k nebu, marveč bo ostala na zemlji ob njegovih nogah.

15 In tako naj živi in množi svoj rod; vendar pa naj Mi prej trikrat daruje svoje srce, Aharino srce pa sedemkrat. Če bo to opustil, se bo razkrila njegova nezvestoba in postal bo hudoben, in kača bo živela po njem, in bo živela neprestano kar naprej v vseh njegovih hčerah, ki bodo zaradi tega obdarjene z zunanjjo lepoto, zato pa notranje toliko bolj grde; in pogubile bodo vse njegove sinove in bodo s svojim strupom okužile otroke Moje Ljubezni in Mi odtujile Moje sinove.

16 In Jaz bom nekoč njegov rod povsem iztrebil z zemlje! Vse to mu odločno povej in ga pri tem spomni Mojega svetega imena Jehova in Mojega dneva sabata!

17 Tebi, Moj pobožni Abel, pa bom pokazal čredo krotkih živali in ti jih dal, da jih

boš pasel. In ime, ki jim ga boš dal, bo njihovo pravo ime; in če jih boš poklical po imenu, te bodo prepoznale kot pastirja in bodo povsod sledile tvojemu glasu.

18 Ti pa Mi v prihodnje ne daruj več sadežev kot po vrnitvi z Jehovove gore, marveč prvence tvoje črede, ki so najlepši in najčistejši sadovi, ki sem jih že prej omenil.

19 In sicer položi poprej suh les počez na ognjišče, potem položi na to krvavo daritev, zahvali se Mi in potem jo prižgi z ognjem, ki sem ti ga pokazal v kamnu, in ki ga boš dobil iz njega po Mojem nasvetu.

20 In v znamenje, da Mi je tvoja daritev všeč, se bo njen dim zmeraj hitro dvigal k nebu, kot da bi se mu zelo mudilo. Pepel pa, ki ga pokrij s kamnom, pusti ležati na oltarju tri dni; tretji dan pa pridi in odstrani kamen s pepela in glej, lep ptič z bleščečim perjem se bo dvignil iz njega in poletel proti nebu. In potem bo zapihal veter in bo odnesel pepel v vse pokrajine zemlje za prihodnje vstajenje mesa, kar so dela resnične ljubezni po modrosti Svetega duha, ki bo dan otrokom v velikem času časov in vsem tujcem, ki jih bo žejalo po njem.

21 Jejte skupno zjutraj, opoldne in zvečer, - toda zmeraj zelo zmerno in zmeraj v velikem strahu Gospodovem; prej in potem se Mu vselej zahvalite, da bo s tem jed blagoslovljena in ji bo odvzeta smrt.

22 Če bo kdo kdaj to opustil, bo kmalu nato občutil hude posledice. Kdor bo to trikrat pozabil, ga bom kaznoval z dolgim spanjem; kdor pa bo opustil zaradi lenobe, bo postal debel kot vol in masten kot svinja in neumen kot osel, in otroci se bodo norčevali iz njega in se na ves glas smejali zaradi njegove odvratne postave. In če bo hotel znova postati enak tistim, ki so bili zmeraj poslušni, se bo moral veliko postiti in jesti suh kruh.

23 Kdor pa bo to opustil iz trdovratne neposlušnosti in omalovaževanja te Moje lahke zapovedi iz ljubezni do vas, nadenj bo prišlo poželenje nečistovanja in vsakršnega prešuštvovanja; zlahka bo padel v greh in po njem v smrt, in moral bo prestati velik boj, da bo premagal močno kačo Evinega zapeljevanja, in Jaz ga ne bom pogledal prej, dokler ne bo v velikem kesanju premagal svojega mesa.

24 Zjutraj jejte sadje dreves; opoldne pa jejte od drevesa življenja; in zvečer pijte mleko in med, ki ga bodo po Mojem naročilu za vas zbirale na drevesnih vejah številne živalce nebesnega zraka, ki jih imenujete celie (kar dandanes imenujete čebele). Ime celie pa pomeni toliko kot nebeška skrb. Tri dni pred sabatom zakoljite ovco, jo očistite krvi, jo podnevi specite na ognju iz kamna, zvečer pa jo veselo pojejte.

25 Pa tudi Kajn s svojo ženo Aharo naj pride k vam in je z vami meso krotke živali; sicer pa naj ostane na polju in tam je svoj kruh s sadeži.

26 In zdaj veste vse, kar vam je zaenkrat potrebno. In ko bo prišla zima, da zemljo okrepi, vam bom Jaz od zgoraj poslal oblačila iz ovčjih kožuhov za Adama, Evo in tebe; kožuhe od ovac, ki jih boste zaklali za večerjo, pa naj zbirajo tvoji bratje in jih posušijo na soncu ter jih shranijo za pokrivanje svojih teles v času zime po vzoru, ki vam ga bom dal od zgoraj. In ko se bodo kožuhi posušili, naj jih sedemkrat operejo v sveži vodi, nakar bodo kožuhi postali mehki in čisti, povsem primerni za uporabo."

18. Poglavlje

Kajnova in Abelova daritev

1 In glej, tedaj je angel stopil k Abelu in ga bratovsko poljubil in vsem, posebno pa Kajnu, izrecno priporočil najstrožjo poslušnost za prihodnjo pridobitev popolne svobode in iz nje izhajajoče moči in trdnosti, ki je velika moč milosti usmiljene Ljubezni, da bi v sebi kačo spremenili v podobo Ljubezni in iz tega spočeli sadove blagoslova, in nikoli več jeze Božanstva.

2 In zdaj glej, ti Moj neumni in še zmeraj zelo nespametni pisar, počasni in leni hlapec (to je Jakob Lorber), in poslušaj z obema ušesoma, kaj se je dogajalo dalje. - In glej, vsi so šli, kakor jim je bilo določeno in so storili, kakor sem jim v Svoji največji ljubezni zapovedal, in tako so živeli v najlepšem redu deset zemljinih poti okrog sonca.

3 Toda glej, tedaj je nastopil zelo vroč dan, in sonce je močnejše kot sicer žgalo nad glavami otrok in nad Kajnovim telesom, tako da seje ta razjezil nad veliko vročino in prekel sonce; toda otroci so bili potrpežljivi in so se umivali s svežo vodo, ki jih je osvežila in okrepila, in sojo tudi pili in si z njo gasili pekočo žejo ter hvalili in slavili Boga za tako veliko milost, da jim je iz Svoje večne ljubezni pustil potoček za čase stiske in preskušnje.

4 In glej, nedaleč od Kajnove koče, ki jo je postavil po svojem spoznanju iz drevesnih vej in jo pokril s pšenično slamo, je tekla mogočna reka, ki sem jo Jaz priklical iz globin gora; te so enake luninim goram, ki so tam sredi velikega območja Ahala (zibelka otrok slabičev in Adamovih potomcev - in je stara dežela, ki jo še dandanes imenujete Afrika).

5 In glej, Kajn ni hotel uporabljati vode; in postal je v veliki vročini len in nedelaven in ni vedel, kaj naj stori; tudi k Meni se ni obrnil s prošnjo za nasvet, še manj pa na svojega brata Abela.

6 In glej, tedaj je nastopil Gospodov sabat in s tem tudi čas daritve. Tedaj je vzel Kajn, jezen in len zaradi velike vročine, deset snopov, v katerih ni bilo več zrnja, ker so mu bili polni pretežki, da bi jih znosil do svojega daritvenega oltarja, pa še žal mu je postalo zrnja, iz katerega bi si lahko trikrat pripravil kruh, zdaj pa naj bi zaman zgorelo. In tako je postal hudoben in je položil prazno slamo na oltar in jo prižgal; toda glej, dim se ni dvignil k nebu, marveč se je valil po zemlji, zaradi česar se je Kajn še bolj razjezil v svojem srcu.

7 Obenem pa je tudi pobožni Abel prižgal svojo daritev pred Gospodovimi očrni in govoril, ves prevzet: "O Ti dobri, sveti Oče, ki mene slabotnega z vso močjo Svoje vroče ljubezni tako milostno gledaš skozi veliko oko Svojega sonca! Tvoja velika ljubezen sicer žge mojo kožo, - toda moje srce toliko bolj vneto bije Zate v tej veliki toploti Tvoje neizmerne ljubezni do nas grešnikov.

8 Ah, nekoč je zemljo žgala Tvoja jeza, o Jehova; toda zdaj gori iz Tebe ljubezen, o Ti sveti Oče!

9 O kako sladka je ta pripeka čistega ognja življenja iz Tebe; to je sveta mala šola, ki me bo šele usposobila za prihodnji sprejem najčistejšega življenja iz Tebe! O, kako neizmerno dober moraš biti, najsvetejši Oče, ker nam že tu na tej zemlji daješ tako močno občutiti nedoumljivo veličino Svoje velike milosti!

10 Da, ta ogenj, ki sem Ti ga prižgal iz svoje šibke ljubezni, kako hladan je v

primerjavi s Tvojim in kako majhen in temen v primerjavi s tem, kar na nas nevredne sije iz Tvojega oddaljenega sonca, ki je majhna kapljica iz neizmernega morja Tvojega brezmejnega usmiljenja!

11 Zato pa vendar milostno sprejmi tudi ta majhen dar od mene za vse nas kot skromno zagotovilo naše vroče ljubezni do Tebe, najboljši, najsvetejši Oče, in trajno nas ohrani v tej Svoji vroči ljubezni, ki jo zdaj daješ nam vsem tako milostno občutiti iz Tvojega sonca, amen.

12 In Tvoja naj bo vsa oblast in moč nad vsem, kar je pred Teboj tu na zemlji; in edino Ti sam si vreden sprejeti vso hvalo, čast in slavo od nas, ki se po Tvoji veliki usmiljeni milosti smemo imenovati Tvoji blagoslovljeni otroci, amen."

19. Poglavje

Kajn umori Abela

1 In glej in poslušaj naprej! - Kajnovu daritveno ognjišče pa je bilo samo sedemkrat deset korakov oddaljeno od Abelovega, ki je bilo obrnjeno proti jutru, Kajnovu pa proti večeru.

2 In glej, ko je Kajn opazil, da se je Abelov dim dvigal proti nebu, njegov pa valil na zemljo, se je razsrdil v svojem srcu; toda obraz je naredil blag, da ne bi bilo opaziti togote. Medtem je Abel molil za Kajna, ker je zaznal njegovo zahrbtnost.

3 In Gospod je zaslišal Abelove prošnje in je na njegovo pobožno željo opozoril razsrjenega Kajna in mu s krepkim glasom očital:

4 "Kajn, zakaj si Mi postal nezvest in si dopustil, da je jeza prevzela tvoje srce, in zakaj pretvarjaš svoj obraz in lažeš s svojimi očmi? Zlo snuješ zoper Abela! Ali ni tako? - Zanikaj, če moreš!

5 Slišal sem, kako si preklinjal Moje sonce, in videl prazne snope, s katerimi si Me odpravil v svoji lenobi in svoji skoposti, in sem te večkrat videl prešuštvovati v tvoji veliki lenobi, potem ko si skoraj vselej opustil, kar ti je bilo ukazano storiti, preden bi spal s svojo ženo. In povej, mar ni tako?

6 In glej, potrpežljivo sem te opazoval in te nisem kaznoval s svojo desnico in se v Svoji svetosti nisem razsrdil nad teboj! Zato pretehtaj Moje besede, in postani pobožen v svojem srcu, in prijeten Mi boš, in tvoja daritev bo znova sprejeta. Če pa boš nasprotno vztrajal v skrivni hudobiji svojega srca, si bo greh pripravil počivališče pred tvojimi vrati in bo vladal nad teboj, in ti in vsi tvoji potomci boste postali njegovi sužnji in hlapci in smrt bo prišla nad vse vas.

7 Zato zdaj ne dopusti, da bi njegova volja zavladala nad teboj, marveč seje krepko loti in si jo podvrzi, da boš postal svoboden, - gospodar svoje volje, ki je doslej v temelju hudobna, ker je iz tebe in ne iz Mene!"

8 In glej, Kajn se je sklonil do zemlje, kot bi se hotel kesati svoje krivde. Toda glej, tedaj je ob svojih nogah zagledal kačo in se je močno prestrašil, hitro se je spet dvignil z zemlje in hotel pobegniti k Abelu; toda glej, kača se je ovila okrog njegovih nog, da se ni mogel premakniti z mesta.

9 In kača je dvignila svojo glavo, odprla svoj gobec, premaknila svoj dvojni jezik, in rekla Kajnu: "Zakaj hočeš zbežati pred menoj? Kaj sem ti storila?! Glej, jaz sem

bitje, enako tebi, in se moram plaziti v tej bedni podobi; odreši me, in postala bom enaka tebi in bom lepša od tvoje žene Ahare, in ti boš postal enak Bogu, močan in mogočen nad vsem, kar je na zemlji!"

10 In glej, tedaj je Kajn spregovoril kači: "Glej, ti lažeš; ko sem te našel v travi, te raztrgal in pojedel, si me ogoljufala! In kako naj zdaj zaupam tvojim besedam?! Kajti tedaj sem moral veliko trpeti zaradi tebe; zato poznam tvojo laž in nikoli več ne morem zaupati tvojemu glasu. In, ali nisi prej tudi slišala Jehovovih besed od zgoraj?!"

11 Zato, če je v tebi le za spoznanje resnice, mi s svojim glasom razloži vse to, in me prepričaj o nasprotnem, pa ti bom verjel in storil po tvoji želji!"

12 In glej, kača je znova spregovorila: "Glej, vsega tega je kriv tvoj brat Abel! On si hoče prigrabiti vladarsko oblast, da bi te kot prvorojenca, oropal pravice; vse to pa počne tako zvito, da zaslepi celo Ljubezen Božanstva in se dela pobožnega pred Njenimi očmi, da bi ga vendar pustila vladati nad vsem, kar je na zemlji, tebe bi pa z zaničevanjem brcnil proč. Kajti tedaj, ko si me našel v travi in storil, kar sem ti svetovala, bi bil postal gospodar nad vsem, če ne bi zahrbtna zvijačnost tvojega čednega brata prej odkrila, kaj naj bi se zgodilo s teboj, - zato je takoj prišel k tebi s hlinjeno bratovsko ljubeznijo, kot da bi ti hotel pomagati; da, saj ti je tudi pomagal, toda ne na prestol, ki pripada edino tebi, marveč v bedo in v popolno ničnost tvojega vzvišenega bitja, kar bi vendar moral sam pri sebi že zdavnaj občutiti.

13 Glej, nevoščljiv ti je bil celo te malenkosti, ker je Gospod tvojo daritev sprejel kot njegovo, in je znal s sramotnim prilizovanjem obrniti že itak slabotno Jehovovo voljo tako, da je zavrnil tvojo daritev in ti je povrh vsega moral obesiti na vrat še prav robato svarilo.

14 In glej, že to mu ni bilo prav, da te Gospod ni pri priči uničil. Zato le pogledj tja, kako hoče z zvijačno molitvijo pregovoriti Gospoda, da naj na tebi izpolni, kar je doslej še milostno opustil.

15 In zdaj glej, to pa je Abelova največja zvijača, da hoče s svojim najsramotnejšim zahrbtnim hlinjenjem Gospoda pripraviti do tega, da bi mu nazadnje v Svoji zaslepljenosti izročil vso Svojo oblast, nakar bi Ga ta Abel vrgel s prestola. In tako bi potem Bog medlel na zemlji; on pa bi bil vladajoči Bog na Jehovovem prestolu na veke.

16 Zato zdaj vstani; zadnjič je, da ti lahko še dam potrebno moč, da bi rešila Boga in tebe! Zato pojdi hitro k njemu in ga nagovori s sladkimi besedami, da ti bo voljno sledil semkaj! Tu pa ga bom jaz zgrabila za noge in roke; ti pa potem vzemi kamen, in ga močno udari po glavi, tako da ga boš pognal v smrt, s katero je po Jehovi zagrozil tebi! In tako se boš rešil sicer zanesljive smrti in boš odprl oči slepi ljubezni prevaranega Boga, ki te bo potem naredil za gospodarja na zemlji in ti bo podvrغل smrt greha."

17 In, tako pregovorjen v hudobiji svojega srca, je Kajn odšel k Abelu in mu s priliznjenim glasom rekel: "Brat, brat, pridi vendar sem k meni in me reši kače, ki me hoče znova uničiti!"

18 Abel pa mu je odvrnil: "To, kar misliš, da bi se šele lahko zgodilo, se je že zgodilo; kar pa ti v svoji pokvarjenosti želiš meni, bom storil jaz v svoji ljubezni tebi. Smrt, ki mi jo nameravaš zadati, bo prišla nadte; in moja kri, s katero boš napojil

zemljo, bo vpila k Bogu in se bo zgrnila na tvojo glavo in na vse tvoje otroke; in kamen, s katerim boš ubil svojega brata, bo postal kamen spotike, in ob njem se bodo pobili vsi tvoji otroci; kača pa bo izpridila vso kri na zemlji in otroci blagoslova bodo klicali maščevanje nad tvojo kri; in potem vas bo zagnila velika tema, in nihče ne bo razumel glasu svojega brata, tako kot ti že zdaj ne razumeš več mojega, ker si se dal zaslepiti svoji lastni veliki hudobiji v podobi kače v sebi in zunaj sebe, ki je bila, je in večno bo resnično prekletstvo pravične Božje sodbe!

19 In glej, kakor mi je Gospod pokazal načrt vseh tvojih skrivnih hudobij in mi dal vedeti o tvoji veliki jezi, tako vem, kaj hočeš storiti in kaj boš storil z menoj, in zakaj!

20 O ti, katerega slepota bo trajala do konca časov, pelji me tja kot nedolžno žrtev in stori mi po hudobiji, ki je v tebi in zunaj tebe, da bo tvoja kača kaznovana kot večna lažnivka in boš lahko potem izkusil, kateri od naju dveh je ogoljufan!

21 In sramota, ki si jo prizadejal Gospodu, te bo ujela, in po dejanju se ti bodo odprle oči in ušesa, da boš lahko videl, kako me bo Gospod sprejel k Sebi kot zadnjo Njemu vsehno daritev iz tvoje roke; kajti odslej ti ne bo več dana daritev, marveč smrt, s katero si žrtvoval svojega brata.

22 In glej, jaz imam vso oblast nad teboj, in zlahka bi te uničil tako kot tisto goro tam onkraj reke proti polnoči!

23 In glej, poklical bom goro in rekel: 'Tu sem jaz, Abel, blagoslovljen od Gospoda, poln oblasti in moči Svetega duha; zato izgini in propadi, da bo Kajn spoznal, kako velika je njegova laž!'

24 In zdaj vidiš, Kajn, kako mogočna gora ne biva več po moči duha Ljubezni, ki prebiva v meni. In glej, prav tako lahko bi mi bilo uničiti tebe! Toda zato, da boš videl, da v Bogu ni slabosti in v tvojem bratu nobene sramotne oblastiželjnosti, ti sledim voljno kot jagnje v zakol."

25 In glej, zdaj je Kajn prav prijazno prijel Abela za roko in rekel: "Abel, kaj misliš o meni?! Tvojo pomoč iščem, ti pa me hočeš že vnaprej obdolžiti svoje smrti; pridi vendar, in me spremljaj do kraja, kjer te čaka kača, in jo uniči, kot si goro, in osvobodi mene in opraviči sebe kačjih očitkov!"

26 In Abel mu je kratko odvrnil: "Kakšna je razlika med teboj in kačo?! - Mar meniš, slepec, da sem tudi jaz bratomorilec?! - Zato ti bom sledil in umrl za življenje, ti pa boš ostal živ za smrt!"

27 In glej, to so bile Abelove zadnje besede Kajnu, in Abel ni spregovoril več s Kajnom; in tako je voljno sledil, kamor ga je vodil Kajn.

28 In ko sta prispela do kraja, kjer je kača čakala na Kajna, je bil to kraj, kjer se je Kajnova zahrbtnost znova pokazala in je ovila Abelove noge in roke in ga vrgla na zemljo, vzela velik kamen in z njim razbila Abelovo glavo, da sta njegova kri in možgani poškopila zemljo daleč naokrog.

29 In kača se je ločila od Abelovih nog, vzela kamen v svoje žrelo in ga odnesla pred Kajnova vrata in se skrila v pesek pod trnjevim grmom, svobodna.

20. Poglavje

Kajново prekletstvo in beg

1 In glej, tedaj so se od vseh strani zbrali črni oblaki nad Kajново glavo, in silne strele so švigale na vse strani, spremljalo pa jih je strahotno grmenje; in od vseh strani so začele divjati silovite nevihte in strašna toča je klestila po bogatih žitnih poljih in jih popolnoma uničila. In to je bila prva toča, vržena z nebes, in toča je bila znamenje ljubezni brez usmiljenja, ker je bilo Božanstvo znova užaljeno zaradi Kajnovega zločina nad njegovim bratom Abelom.

2 In glej, hudobni Kajn je zbežal v svojo kočo in našel svojo ženo, ki je vsa tresoča ležala na tleh, in nekaj svojih večinoma neblagoslovljenih otrok, ki so ležali kot mrtvi poleg nje. Tedaj se je zgrozil in preklel kačo. Odšel je iz koč in našel kamen, ki ga je bežeča kača položila pred njegova vrata. Spotaknil se je ob njem in silovito padel na zemljo ter znova preklel kačino hudobijo in smrtonosni kamen.

3 In ko se je s svojim bolečim telesom spet dvignil, je šel na obrežje reke, ki je bila zelo blizu, da bi poiskal prekleto kačo, ter jo ubil.

4 Toda glej, ko je prišel na obalo, je zagledal strašno pošast, šeststo šest in šestdeset komolcev dolgo, sedem komolcev široko in debelo, z desetimi glavami, kako je plavala proti njemu po toku navzgor. Videl je tudi, kako je iz vsake glave kot krona raslo deset rogov.

5 In glej, ko je bila ta pošastna kača tik ob njem, ga je nagovorila z vsemi svojimi desetimi glavami hkrati in rekla: "No, ti močni Kajn, morilec svojega brata Abela, če se želiš spoprijeti z menoj, kar začni svoje uničevalno delo!"

6 Nekoč v travi, ko sem bila še slabotna, si me seveda lahko raztrgal in použil moje meso in kri; toda zdaj ti kaj podobnega ne bi smelo več uspjeti, kajti dobra hrana, ki si mi jo pripravil s krvjo svojega brata, me je naredila veliko in močno. In zdaj, če si še takšne volje, da bi me rad uničil, pa začni napajati svoje maščevanje z mojo krvjo. Ker pa imaš samo deset prstov, ne pa deset rok, in zato ne moreš zgrabiti vseh glav naenkrat, te bo preostalih osem prebodlo s svojimi rogovi in te požrlo s svojimi osmimi gobci !"

7 Tedaj se je Kajn močno prestrašil in zbežal izpred kačinega obličja in znova je preklel kačo in videl, kako strašansko ga je kača ogoljufala. Mislil si je: ' Kdo me bo zdaj spravil z večno pravičnim Bogom, ko mojega brata Abela ni več?! O ti trikrat prekleta kača, - ti si morilka mojega brata in zdaj si hotela postati še moja! O, ko bi vedel, da bi morala propasti, ko bi propadel jaz, sedemkrat bi njegovo smrt maščeval na samem sebi!'

8 In glej, tedaj je stala kača za njim v podobi nadvse mikavne deklice in mu rekla: "Kajn, stori to, in jaz bom pojedla tvoje meso in popila tvojo kri in tako bova spet popolnoma eno in bova vladala vsemu svetu."

9 In Kajn je pogledal mikavno lepotico in rekel: "Da, to je tvoja resnična podoba; tako si najstrašnejša! Kdor te bo videl s tvojimi desetimi glavami, bo zbežal pred teboj kot pred sodbo Božanstva; tisti pa, h komur boš prišla v tej podobi, bo tekal za teboj, te lovil, te ljubil bolj kot Boga in se imel za najsrečnejšega, ko ga boš zgrabila s svojimi zmeraj smrtonosnimi rokami, in ljudje ti bodo postavljali templje in oltarje, lizali bodo tvojo slino in jedli tvoje blato.

10 In ko te ne bi sam videl z desetimi glavami, bi tudi jaz postal tvoj suženj; toda

zdaj te popolnoma poznam in v tej podobi se mi gnusiš bolj kot v prejšnji desetero glavi."

11 Lepa deklica je znova spregovorila: "Toda Kajn, le kako se moreš bati teh mojih nežnih udov in teh mojih mehkih prsi?"

12 "O molči", je tedaj rekel Kajn, "tvoji nežni udje so prav tako številne kače polne grenkega strupa, in pod tvojimi mehкими, napetimi prsmi tiči neprebojni oklep, s katerim in na katerem bodo tvoje kačje lovke zadušile moj ubogi in slabotni rod! Kajti v tej podobi si boš celo velikana Leviatana podredila za naj poslušnejšega služabnika!"

13 In glej, tedaj se je kačja ženska v svoji notranjosti tako razsrdila, da je vse njeno bitje sijalo kot sonce, in privzela je podobo Abela prav prijaznega obraza in znova dejala Kajnu:

14 "Kajn, ti slepi norec, moj hudobni brat, glej, tisti, ki si ga ubil s kamnom, stoji zdaj poveličan pred teboj in ti ponuja svojo roko, da bi se spravil z njim, in ne boj se podobe kače, katera si ti sam! Kdo pa je postal nezvest Gospodu, ti ali kača? Si spal ti ali je spala kača s tvojo ženo, kot to delajo psi, brez zmeraj zapovedane predhodne daritve? Je bila kača ali si bil ti tisti, ki je preklinjal vročino in v največji lenobi daroval Gospodu prazno slamo? Povej, je pobesnela kača ali si pobesnel ti v hudobnem ljubosumju zoper svojega brata? Ali ni bila nasprotno kača le zunanja podoba tvoje lastne hudobije v tebi, s katero si v svoji veliki blodnji pregovoril samega sebe, da bi ubil svojega brata?"

15 In kako zdaj preklinjaš kačo, katera si vendar ti sam, in končno imaš celo lastnega brata za poosebljeno kačo?! Ali ti ni rekel tvoj lastni brat, dokler je še živel telesno - ko si šel k njemu, da bi ga odpeljal v smrt in si se v svoji veliki zvijačnosti pretvarjal, naj bi te rešil kače - ali misliš, da je tudi on bratomorilec?!

16 Povej in odgovori, ali ni tako; in če je drugače, potem naprej preklinjaj kačo. Mene, ki sem prišel od zgoraj, da bi ti pomagal kot poveličani brat, pa ne imej za kačo, marveč imej za kačo samega sebe, in mi podaj svojo roko, ki je še zmeraj omadeževana z bratovo krvjo, da jo bo moja bratovska ljubezen očistila njene velike krivde in bi ti lahko znova našel milost pred Gospodovimi očmi!"

17 In glej, tedaj je Satan ujel Kajna v njegovi veliki slepoti, in ta je že hotel zapeljivcu ponuditi roko. Toda glej, tedaj je švignil silen blisk z neba med lažnivca in Kajna, in dozdevni Abel je ležal kot kača na tleh, in Kajn je drgetal po vsem telesu, pričakujoč zanesljivo sodbo od zgoraj.

18 Tedaj pa je spregovoril Jehova iz oblakov: "Kajn! Kje je tvoj brat Abel, - kam si ga skril?"

19 Kajn pa si je ob pogledu na kačo na tleh hitro opomogel in rekel: "Kako to, da sprašuješ mene po njem? Sem mar jaz njegov varuh?"

20 In Jehovov glas je spregovoril siloviteje kot prej: "Kri tvojega brata, s katero si napojil zemljo, vpije k Meni! Videl sem tvoje dejanje; kje je Abel, tvoj brat?"

21 Kajn pa je rekel: "Gospod, moj greh je tako velik, da mi ne more biti nikoli odpuščen!"

22 "Da", je rekel Jehova, "zato bodi preklet na zemlji, ki je posesala Abelovo kri; in če boš v prihodnje na njej obdeloval polje, ti ne bo več dala kruha, in odslej boš nemirno begal in blodil po njej brez strehe kot divja zver, in se boš hranil s trnjem in osatom!"

23 Tedaj se je Kajn silno prestrašil in rekel s trepetajočim glasom: "Gospod, Ti najpravičnejši, glej, danes me izganjaš iz te dežele, in bežati moram pred Tvojim obličjem in brez prestanka begati po zemlji. In meni revežu se bo potem zgodilo, da me bo ubil, kdor me bo našel; zato mi bodi milostljiv zaradi mojih svojcev!"

24 In glej, Jehova je spregovoril: "Ne, nihče naj ne ubije Kajna, - marveč kdor bi ubil Kajna, bo sedemkrat ubit! Da pa se ne bo nihče spozabil nad teboj, te bom zaznamoval na čelu s črnim madežem, da te ne bo nihče več spoznal in ubil."

25 In zdaj, glej, je Kajn s svojimi pobegnil izpred Mojega obličja onstran Edena daleč v notranjost dežele Nod. Eden pa je bila lepa gričevnata dežela, polna najboljšega sadja; Kajnu je bila všeč in se je hotel naseliti v njej. Ko pa je pogledal proti gričevju, je povsod videl stati moža, jeznega obraza in oboroženega s kamnom v roki, kot da bi čakal na Kajna, da bi maščeval njegov zločin; ta prikazen pa je bila plod njegovega velikega strahu. In videl je, da tu ne sme ostati.

26 Bežal je naprej proti jutru in došel v prostrano nižino; tu se je utrujen zgrudil na tla in spal tri dni in tri noči. Potem pa je z gora zapihal močan veter, prebudil speče in žvižgal in šumel nad prostranimi ravninami in končno se je umiril v nižinah dežele, ki se je imenovala Nod ali Suho morsko dno.

27 Kajn je znova pogledal proti visokim vrhovom gora in ni odkril nobenih mož več; in ni vedel, kaj naj zdaj počne. Čez čas pa je razprostrl svoje roke in glasno zakričal: "Gospod, Ti popolnoma pravični, če iz te velike daljave še prodre moje kričanje do Tvojega ušesa, se zavoljo otrok in moje žene ozri milostno prek teh vrhov na zaznamovanega begunca pred svetostjo Tvojih oči, ki so zaznamovale moje čelo s temo greha, da me s prostim čelom ne bi prepoznali kot storilca zločina, ki je zaznamovan na mojem čelu, na rokah in na prsih velikega grešnika, katerega greh je prevelik, da bi mu bil lahko kdaj odpuščen."

28 In glej, izza visokih gora se je spustil oblak, sedeminsedemdeset velikosti moža visoko nad beguncem, in močan glas je spregovoril iz oblaka, in to je bil Abelov glas, ki je rekel: "Kajn, poznaš ta glas?"

29 In Kajn je odvrnil: "O brat Abel, če prihajaš zato, da bi se pravično maščeval nad menoj, svojim morilcem, mi stori po pravičnosti; toda prizanesi svoji blagoslovljeni sestri in njenim otrokom!"

30 Tedaj je glas znova spregovoril: "Kajn, kdor počenja hudobijo, je grešnik; kdor hudo vrača s hudim, je hlapec greha; kdor stori dobro za dobro, ta je dolg poravnal in nič mu ne bo preostalo za delež; kdor dobro večkratno povrne, je vreden svojih bratov; toda pred Bogom velja samo eno, in to je: delati dobro za hudo, in blagoslovljati tiste, ki preklinjajo dobrotnika, in dati življenje za smrt!"

31 In glej, kot zadnji prihajam k tebi; zato se me ne boj, ker sem poslan k tebi od zgoraj, da ti najprej pokažem, da je Gospod resničen in zvest v vseh Svojih obljubah, drugič pa, da ti povem, da moraš s svojimi ostati v tej deželi in se hraniti s sadeži, ki jih boš našel v njej, in da bi ti tudi pokazal, da ti je tvoj brat po veliki Očetovi ljubezni, ki je v njem, odpustil tvoje dejanje.

32 Mojo kri pa poplačaj s svojimi solzami kesanja, dokler ne bo z njimi umit madež s tvojega čela; in s svojo ženo živi v strahu pred Gospodom in tako vzgajaj tudi svoje otroke. In če boš to storil svobodno sam od sebe iz strahu pred Gospodom, boš ostal in živel tak, kot si, izobčenec; toda v ljubezni boš ganil otrdelo

srce pravičnosti."

21. Poglavje

Gospodova pogodba s Kajnom

1 In glej, Kajn se je pomiril v svojem velikem strahu. Oblak je izginil, on pa je točil solze kesanja; in šel je iskat hrano za svoje, in razmišljal je, koliko se je oddaljil od raja, in kako je vendar povsem zapravlil Gospodovo ljubezen in kako je zdaj izgnan v trdo pravičnost, stoječ na pragu Božje sodbe. In ko je tako razmišljal, je še bolj točil solze kesanja, in zmeraj jasneje mu je postajalo, kako silno velika mora vendar biti njegova krivda pred Bogom, in mislil je tudi, ali ne bi bilo le še kako mogoče, da bi kdaj kljub vsemu le prejel še vsaj trohico ljubezni.

2 In tako je preiščeval sem ter tja, gor in dol. In glej, zatopljen v takšne misli, je s svojimi dospel do bogato obloženega robidovega grma. Ker pa so bili vsi silno lačni, so hoteli takoj planiti nadenj in se po mili volji najesti njegovih jagod.

3 Toda glej, tedaj se je Kajnu porodila dobra misel, in rekel je svojim: "O moja žena in moji otroci, hitro umaknite svoje roke, ki ste jih prehitro stegnili po tej obilni hrani; kajti ne vemo še, ali vsebuje življenje ali smrt! In zato pokleknimo prej na zemljo in priznajmo pred Bogom našo veliko krivdo in Ga v prahu svoje nemoči prosimo, naj prej milostno blagoslovi ta sad; in ko bo iz Svojega prevelikega usmiljenja to morda le storil, se Mu moramo, nevredni, najprej zahvaliti in šele potem se lahko s strahom in trepetom zmerno nasitimo z njim."

4 In glej, tedaj so vsi za par korakov odstopili od grma in storili po Kajnovi volji in njegovem pravem spoznanju. Kajn je naprej glasno molil in jokajoč govoril: "O Ti najpravičnejši, veliki, sveti Bog, poglej milostno na nas črve v prahu nemoči pred Teboj, Vsemogočni, ki v svoji največji krivdi ne upamo dvigniti svojih oči k Tvoji neizrekljivi svetosti! O spomni se naše slabosti, in ne dopusti, da bi se mi, ubogi, skesani, veliki grešniki, pogubili!"

5 Glej, grm pred nami rodi, kot je videti, dobre sadove v hrano nam grešnikom; toda ne upamo si jih jesti, ker smo zaradi svoje velike hudobije oslepeli, in zato ne moremo več videti, ali sta v njih smrt ali življenje.

6 Zato nam milostno naznani, kakšnega duha je ta sad, da bi Te šele potem lahko prav prosili, da bi mu Ti, o nadvse pravični, hotel odvzeti kačji strup in potem spustiti nanj eno samo rosno kapljico Svojega blagoslova, da ne bomo propadli. O Gospod, Ti pravični, Ti sveti, usliši, usliši, usliši našo slabotno prošnjo!"

7 In glej, ognjenordeč oblak je priplaval z gora v dolino nad grm; in iz njega je švignil silen blisk z bučnim treskom v grm. In glej, velika kača se je sikajoč splazila iz njega in se z odprtim žrelom usmerila proti Kajnu; ta pa se je je nadvse prestrašil. Toda glej, bliski niso prenehali in so jo najhitreje pregnali v vroči pesek prostrane puščave; in ko je povsem izginila Kajnu spred oči, je ta znova obrnil svoj obraz h grmu in se tiho zahvalil Bogu za to milostno rešitev iz strašne nevarnosti.

8 In glej, tedaj je tudi videl, kako so iz tega ognjenega oblaka začele padati velike kaplje na grm, tako, da je bila zemlja okrog njega daleč naokoli vsa mokra.

9 In Kajn je s svojimi videl veliko Gospodovo radodarnost; znova je skupaj z njimi

padel na kolena in se iz vsega srca zahvalil Bogu za vse velike dobrrote in rekel topeč se v solzah: "O Gospod, Tvoja pravičnost je velika in nedoumljiva, - toda kako velika mora biti šele Tvoja ljubezen, saj si se spomnil največjega grešnika s tako velikimi dobrimi deli, o Ti večna Ljubezen! Kako velika mora biti hudobija, ki Te vendar ne bi hotela spoznati!"

10 In glej, iz tega blagoslov rosečega oblaka se je zaslišal glas, ki je govoril te razumljive besede: "Poslušaj, Kajn! Svojo pravičnost sem spremenil v ljubezen; vendar pa bo Moja ljubezen samo pri tistih, ki Me v prihodnje ne bodo iskali samo v stiski in nadlogi, marveč v svojem veselju in v svoji svobodi.

11 Glej, Jaz ti bom dal možnost dva tisoč let. V tem času naj nikogar ne zadene Moja pravičnost; in iz te Svoje pravičnosti bom pripravil veliko posodo in jo postavil nad zvezde - iz Svoje ljubezni pa bom pripravil drugo posodo in jo postavil pod zemljo. In tako lahko delate, kakor hočete: Če boste počenjali hudobijo, bodo vaša dejanja polnila posodo pravičnosti, in če se bo napolnila, se bo razpočila in se izlila nad hudobneže in jih vse skupaj pobila. Posoda ljubezni pa, če bo ostala prazna pod zemljo, bo sprejela mrtve za dolgo očiščevalno trpljenje. In tedaj bodo tisti, ki se bodo tam očiščevali, prestavljeni v ozvezdja za dolg boj; tisti pa, ki se bodo tam zakrknili v svoji notranji hudobiji, bodo nekoč vrženi pod dno te posode, kjer bo večno jokanje in škripanje z zobmi v Božji jezi.

12 Zdaj pa stopite h grmu, orošenemu z blagoslovom, in jejte od njega za potešitev vaše lakote, pri tem pa zmeraj pomislite, čigav je ta dar!

13 In naselite se po nižinah dežele; toda nihče od vas naj si ne drzne stopiti s svojo nogo na gore, kajti njihovi vrhovi so sveti in določeni za prebivališče Mojih otrok! Kdor od vas bo kdaj prekršil to zapoved, bo postal plen živali-stražarjev, ki prebivajo tam - to so medvedi, volkovi, hijene, levi, tigri in tudi velike, žive kače, ki se bodo zadrževale najnižje, prav tako tudi vse krotke živali, ki vam bodo pozneje postale podložne.

14 Če pa bi kdo izmed vas postal povsem pobožen in bi prestal ognjeno preskušnjo Moje ljubezni, temu bo dovoljeno prodreti v trebuh gora, in tam nabirati rudo in železo in iz tega pripravljati orodja, ki jih boste potrebovali.

15 In zdaj jejte, plodite in množite se moški in ženske, in branite se kačjega semena s svojim pravičnim strahom pred Menoj, ki sem Bog, Večni, Pravični in Sveti, amen!"

22. Poglavje

Hanoh, Kajnov sin, kot zakonodajalec

1 In zdaj glej, nekaj časa so potem jedli in delali, kot jim je bilo zapovedano. Kajn je zopet spoznal svojo ženo in spočel z njo sina in mu dal ime ' Hanoh', kar pomeni ' Kajnova čast'. In Kajn je sklical vse svoje otroke, in rekel: "Otroci, pogledjte tu novega brata, ki mi ga je dal Gospod za gospodarja nad varni, za kar ga bom naredil, da bo med vami red in bo konec vašega zmerjanja in vaših prepиров. On vam bo dal zapovedi in bo hvalil zveste in kaznoval kršilce, da bomo tudi mi postali ljudstvo, veliko in slavno, enako Božjim otrokom, ki zakonov ne potrebujejo, ker imajo ljubezen, ki jih je osvobodila, nas pa je zaradi mojega greha položila pod njihove noge, ki nas bodo pohodile, če - brezpravni in neurejeni - ne bomo imeli

nekoga, ki nas bo zastopal in opravičeval pred njihovo veliko oblastjo.

2 Glejte, njihov Bog je tudi naš; toda oni imajo v Njem dobrega Očeta mi pa sodnika! Oče pozna njihovo ljubezen, in Njegova oko in uho sta pri njih. Ni pa tako pri nas. Prepuščeni smo samim sebi in lahko delamo, kar hočemo; vendar pa, če hočemo obstati, potrebujemo zakone in red. Sicer bi lahko v zmerjanju in prepiru iz samovolje pobili drug drugega, in tako bi se posoda pravičnosti napolnila predčasno, in vsi skupaj bi bili pokončani zaradi velike teže naših grozodejstev, ki bi nas pokopala pod seboj. Zato poprimimo vsi skupaj in zberimo kamne, velike in majhne, in postavimo visoko in trdno prebivališče zanj, za vsakega od nas pa majhno v velikem krogu okrog njegovega, da bo lahko vse nadzoroval in opazoval naše delo in početje, On pa naj bo prost vsakega dela kot poglavar v naši sredi in naj se hrani z delom naših rok.

3 Za zdaj pa sem v imenu Božje pravičnosti, kot oče vas vseh, zakonodajalec jaz, in gorje tistemu, ki bo neposlušen mojim zapovedim! Zadelo ga bo moje prekletstvo; potem pa do prekletega ne bom čutil usmiljenja v svojem srcu, ker v njem ni več ljubezni marveč samo pravičnost.

4 Vidite, kjer je ljubezen, tam je tudi usmiljenje, in ljubezen velja za pravo; kjer pa je samo pravičnost, tam lahko velja samo pravica za pravo in sodba za sodbo, plačilo za plačilo, zvestoba za zvestobo, poslušnost za zakon, sodba za neposlušnost, kazen za prekršek, prekletstvo za izdajstvo in smrt za smrt.

5 In to naj bo trditev tega mojega sklepa, da vam vsem zdaj prisegam pri nebesih in njihovi neizprosni pravičnosti, in pri zemlji, trdem prebivališču Božjega prekletstva, da bo vsakega kršilca zadelo ostro in natančno, kar sem vam vsem zdaj oznanil po svojih ustih kot oče in kot poglavar.

6 Potem pa pride vaš brat kot vaš resnični gospod in zakonodajalec po svojem pravičnem spoznanju in svobodni samovolji, - zato bo tudi prost zakona, ker vam mora vsako njegovo svobodno dejanje postati in ostati zakonito, dokler se mu ne bo zdelo potrebno, da ga spet razveljavi.

7 Zdaj vam je znana moja volja, in po njej se ravnajte in delajte, če hočete s pomočjo zakonov v strogi pravičnosti ohraniti red zato, da se izognete sodbi, ki bi vas vse zadela, ko ne bi bila v pravičnosti postavljena sodba za sodbo."

8 In glej, zdaj so vsi odšli od tam in se lotili dela, da bi tako zgradili mesto, in gradili so ga šestdeset let. Ker so se jim zgradbe pogosto zrušile, so potrebovali veliko časa, da so zgradili bivališče novega poglavarja in so ga lahko dokončali šele, ko sem Jaz Hanohu v sanjah pokazal, kako morajo graditi, ker so se mi smilili ubogi otroci, ki so bili pri gradnji izpostavljeni pogostim in velikim zlorabam doslej sicer zelo urejenega in strogo po zakonu pravičnega Kajna, ki je zdaj vodil svoje pravično, v poslušnosti do vseh zakonov kot tiran v velikem strahu in v bojazni pred kaznimi brez milosti in usmiljenja, ker v njem ni bilo ljubezni - pri tem pa ni pomislil, da poslušnost, ki je le posledica velikega strahu, pravzaprav ni nikakršna poslušnost, marveč golo samoljubje. Kdor namreč ljubi samega sebe, izpolnjuje zakon zgolj iz golega strahu pred kaznijo, ki vselej sledi njegovi prekršitvi, ker se nadvse smili samemu sebi, če občuti bolečino kazni v svoji nemočni slabosti; ko pa najde že najmanjšo priložnost, da ga nihče ne vidi, bo preklinjal zakon in njegovega dajalca in ga bo ob prvi priložnosti poteptal.

9 In če si bo pridobil oblast, bo dvakrat bolj okrutno planil nad vse zakone, naj si

bodo dobri ali slabi, in jih bo razveljavil in poteptal z brezsrčnim zakonodajalcem vred. (Nota bene: to naj dobro premislijo tudi vsi današnji voditelji in zakonodajalci; kajti tudi njih čaka enaka usoda, če mislijo, da je strah edino sredstvo za ohranitev reda in njihovih privilegijev ob nemi poslušnosti sužnjev; sicer bodo vsi prav kmalu občutili, kakšne sadove bodo prej ko slej, ali tukaj ali pa gotovo nekoč onstran, rodili zakoni, ki ne izvirajo iz najčistejše, najnesebičnejše ljubezni.)

10 Kajti glej, Kajn je ravnal tako - po svoje zakonito - okrutno zato, ker pri Meni ni našel popolne milosti in pripravljenosti, ko je po hudobnem dejanju prelival solze kesanja. Vendar pa tega nisem mogel storiti, ker je bilo njegovo kesanje zmeraj namenjeno zgolj izgubi milosti, nikoli pa Moji ljubezni.

11 In glej, kdor tako žaluje, ne žaluje resnično globoko zaradi izgube življenja, marveč nasprotno le zaradi izgube udobja; in tako je njegovo kesanje zlagano, ker mu ni nič do popolne združitve z Menoj. In če bi mu potem tudi hotel dati, česar ni zahteval in česar noče, bi s takšno zamenjavo volje prejel samo smrt, ker je ravno svobodna volja pravzaprav človekovo najresničnejše življenje.

12 In glej, tako je bilo tudi s Kajnom, ker je izgnal ljubezen in se zato oprijel pravičnosti, ne da bi pomislil, da brez ljubezni ni pravičnosti, in da je pravičnost pravzaprav najvišja ljubezen sama, brez katere bi vse propadlo in bi moralo nujno propasti.

23. Poglavje

Ukazi Hanoha kot Tirana

1 In glej, ko je bilo mesto zgrajeno, je Kajn vzel Hanoha in ga popeljal v razkošno bivališče, ki je bilo zgrajeno zanj. V navzočnosti svojih otrok in tudi že vnukov mu je izročil oblast nad njimi in ga pozval, naj jim vsem da zakone po svojem pravem spoznanju, prosto po svoji samovolji, rekoč:

2 "Glej, Hanoh, tu v tem samo zate zgrajenem bivališču ti izročam z vso oblastjo in močjo očetovske pravice. Vodi moje, svoje in vse njihove otroke po svojih samovoljnih zakonih, ki se jih morajo zvesto držati; kajti ni toliko pomembno, ali je zakon takšen ali drugačen, vse je odvisno le od njegovega natančnega izpolnjevanja, in zato se bo glasilo: 'V skladu s tem ravnati, prav ravnati, - zoper to ravnati, povsem napačno ravnati!' ; zato pa mora vselej slediti kazen po meri prestopka.

3 In tako bomo potem prosti po izpolnjevanju, ne po zakonu, za katerega je vseeno kakšen je, saj je pomembno samo njegovo izpolnjevanje.

4 Vendar pa si ti kot zakonodajalec prost vsakega izpolnjevanja, ker mora biti tvoja svoboda sveta zaradi zakona; kajti če bi tudi tebe vezal zakon, bi te ta oviral pri delovanju v nujno svobodnem območju, ker bi bil potem sam ujet vanj. Zato moraš biti ti zunaj zakona, svoboden kot nekdo, ki zakonov ne pozna; toda vsako tvoje dejanje jim mora biti najstrožji zakon, ker so ti povsem izročeni; in če hočeš, morajo ravnati tako kot hočeš ti, - in tako naj ne bo nobeno njihovo početje nič drugega kot samo tvoja volja. "

5 In novi poglavar je odprl svoja usta in zelo ukazovalno rekel: "Poslušajte torej, vsi moji podložniki, moški in ženske! Nihče naj nima ničesar za svojo lastnino, marveč za edino mojo, da bo tako konec prerekanja in prepиров med vami! Zato

boste v prihodnje vsi vi služili samo meni in delali za moje shrambe; za to boste dobili hrano primerno svoji marljivosti, in najzvestejši bodo smeli priti bliže k meni kot manj zvesti. Nadzorniki in izterjevalci pravic in izvrševalci pravičnih kazni bodo imeli boljšo hrano. Gorje neposlušnemu! Tega bom dal izgnati v gore in zveri ga bodo tam zadavile in raztrgale. Tisti pa, ki bodo prelomili moje zakone zaradi lenobe, nepazljivosti in lahkomišelnosti, bodo kaznovani s šibami do krvi; tisti pa, ki si bodo drznili meni kot poglavarju v čemer koli nasprotovati, bodo kaznovani s kačami do kostnega mozga, jezik jim bodo iztrgali in jih vrgli kačam v hrano. In kdor me bo kdaj postrani pogledal, naj mu iztaknejo oči, da odtlej ne bo mogel več gledati svojega poglavarja. Lenuh pa naj postane prenašalec tovorov in naj ravnajo z njim kot s tovarno živaljo, s palicami in krepeli, da bodo postale njegove noge poskočnejše in roke gibčnejše.

6 Sicer pa vam ne dajem nobenega zakona razen, da popolnoma izpolnujete moje želje in ukaze, ki vam jih bom dajal ob katerem koli času, tako podnevi kot tudi ponoči, amen."

7 In glej, tedaj se je prestrašil celo Kajn in še bolj vsi ostali. Odšli so globoko zaprepadeni iz Hanohovega bivališča in preklinjali v srcih svojega krutega očeta Kajna, ki jim je za njihove velike napore pripravil tako bedno usodo.

8 In ko se je zvečerilo, so postali vsi lačni; niso pa si upali jesti; žalostni so odšli k Hanohu, in rekli: "Gospod, ves dan smo delali; zdaj pa nam daj tudi jesti, tako kot si obljudil!"

9 Hanoh pa je vstal in rekel: "Kje so sadovi vašega dela? Prinesite jih semkaj in mi jih pokažite, položite jih v moje shrambe, in potem vam bom dal vsakemu po pravici!"

10 In šli so in prinesli, kakor jim je bilo ukazano, nekateri veliko, drugi malo, in položili k njegovim nogam.

11 Kajn in njegova žena pa nista prinesla ničesar v prepričanju, da sta svobodna. In glej, tedaj je Hanoh razdelil sadeže in rekel: "Kdor je delal, naj tudi je; kdor pa ni delal, naj tudi ne je."

12 In tako sta se morala Kajn in njegova žena tokrat postiti. In glej, Kajn je s svojo ženo jokajoč zapustil Hanohovo bivališče in tudi med vsemi svojimi otroki in vnuki ni našel niti enega sočutnega srca. Tedaj je šel ven na polja in jedel tam od preostalih sadežev; in ker zanj ni bilo pripravljeno stanovanje, je s svojo ženo prenočil pod milim nebom.

13 In ko so naslednji dan spet prišli tja njegovi otroci, da bi delali, so ga že videli zbirati sadeže. "Glejte", so govorili, "prvič dela v tej deželi; prav se mu godi, saj je hotel tako: namesto ljubezni pravico!"

14 In glej, ko so spet neprenehoma delali do poldneva - nekateri so zbirali sadeže, drugi gradili še več bivališč in shramb, zopet drugi pa so skrbeli za udobje svojega poglavarja in njegove žene ter otrok - so vsi znova prišli k njemu v razkošno bivališče in mu prinesli sadeže in druga znamenja svojega neutrudnega prizadevanja, ter želeli jesti po pravici, enako tudi Kajn s svojo ženo.

15 In glej, tedaj se je Hanoh jezo dvignil in resno rekel: "Kako pogosto na dan pa hočete jesti?! Ali mislite, da zbirate sadeže zase, da bi jih potem lahko brezskrbno požrli?! Od česa pa naj živim jaz in moji služabniki, katerih naloga ni, da bi delali tako kot vi, marveč, da nosijo gospodarja na svojih rokah?! Zato izginite

izpred mojih oči in nihče od vas naj si nikoli več ne drzne prestopiti praga tega mojega razkošnega bivališča! Svojim služabnikom bom naročil, da bodo odslej vsak dan od vas pobirali sadeže za mojo hišo; vi pa lahko skromno jeste samo od sadežev, ki so sami popadali z grmov in dreves, - tako zbiralci, kot tudi tisti, ki gradijo. In to naj bo nova zapoved, ki jo morate zvesto izpolnjevati; gorje kršitelju!"

16 In glej, zdaj je zelo žalosten spregovoril Kajn in globoko ganjen vprašal Hanoha: "O Hanoh, veliki poglavar, moj nekdanji sin, povej po svojem srcu prav in pravično, ali tvoj oče in tvoja mati nista izvzeta od vsega tega, kar si modro zapovedal svojim podložnikom po svoji samovolji? In če moram biti enak svojim otrokom, ukaži, da naj prehranjujejo tudi svoja postarana, nadložna in zelo slabotna očeta in mater. Ali pa mi milostno dovoli, da odidem od tod na konec sveta, da odslej ne bom več gledal bridkosti svojih otrok, ki trpijo pod težkim jarmom svobodne pravičnosti."

17 In glej, tedaj je rekel Hanoh: "Le kaj me sprašuješ?! Ali ne delam prav, če delam tako, kot si me poučil in mi dal oblast?! Saj si vendar sam razglasil, da sem samo jaz izvzet od zakona; zase pa nisi naredil nobene izjeme! Kako zahtevaš zdaj protizakonito kaj takega od mene, in me hočeš s tem prisiliti, da bi na tebi, prvem zakonodajalcu, brez milosti pokazal strogo pravne posledice neposlušnosti v svarilen zgled drugim?! In če tako ravnam, povej, ali ne delam prav?! Ker pri nas ni ljubezni, marveč samo gola pravica, kako me moreš proti zakonom moje svobodne samovolje nagovarjati k nekakšni izjemi kot milosti, ki se nikoli ne more skladati s pravicami zakonov tvojega poglavarja?! Ni mi mar, da si moj oče! Saj sem vendar nastal po tebi, ne da bi kakor koli to sam hotel! In tako si me vendar spočel brez moje volje in me brez nje naredil za poglavarja!

Povej mi torej, ker sem nastal in sem to, kar sem, in tak kot sem, povsem brez svoje volje, ker je pač nisem imel, in tudi brez kakršnega koli pogoja, marveč le čisto naključno zaradi tvoje strasti, in poglavar zaradi tvoje častihlepnosti, kakšno obveznost imam zaradi tega, pravno gledano, do tebe?

18 Zato beži izpred mojih oči, kamor koli hočeš, da te ne bodo dohitele stroge posledice pravičnosti! To naj bo edina milost, ki ti jo lahko sam svobodno podarim, ker lahko storim, kar hočem; in zdaj pojdi in beži!"

24. Poglavje

Kajnova izselitev k morju

1 In glej, Kajn je začel jokati in je s svojo ženo in štirimi otroki, dvema dečkoma in dvema deklicama zbežal od tam, in je po štiridesetih dneh prišel do morske obale. Ob pogledu na veliko vodovje se je prestrašil, ker je bil povsem prepričan, da je prišel do konca sveta. In mislil je: Če bi me Hanoh zasledoval, kam naj potem bežim?

2 Pred menoj je konec sveta, levo in desno so visoke gore, na katere ne smem stopiti, Gospodova milostna oko in uho pa sta mi odtegnjena. Tudi vidim same tuje, neblagoslovljene sadeže; le kdo bi si jih upal jesti? In naša zaloga, ki smo jo vzeli s seboj, je pošla! - Kaj naj zdaj storim?

3 Kljub vsemu bom še enkrat poskusil glasno kričati h Gospodu; ali me bo uslišal, ali pa nas bo pustil propasti, in tako se nam bo končno zgodilo po Njegovi volji, ki

je v svoji veliki slepoti v vsem tem dolgem času gotovo nismo nikoli spoznali.

4 In glej, tedaj je začel Kajn po sedeminsedemdesetih letih znova moliti k Meni, brez prestanka tri dni in tri noči, in je nepretrgano vpil: "Gospod, Ti pravični, Ti najbolj ljubeči, poglej milostno na Svojega največjega dolžnika in stori mi po Svoji sveti volji!" In te besede je ponavljal tisoč in tisočkrat.

5 In zasmilil se Mi je, ker je tako silno in bedno kričal. Glej, tedaj sem poslal k njemu Abela v ognjenem plamenu, ki ga je nagovoril z besedami: "Kajn, vstani s tal in poglej mi v obraz, in potem mi povej, ali me še prepoznaš! "

6 Kajn se je dvignil in boječe opazoval plamen in ga ni prepoznal niti po glasu niti po postavi, in potem ga je vprašal, trepetajoč od silnega strahu: "Kdo si, nenavadno bitje v tem plamenu?"

7 In Abel mu je odgovoril: "Jaz, tvoj brat Abel, sem v plamenu Božje ljubezni pred teboj! Kaj hočeš, da se ti naj zgodi?" - "O brat", je rekel Kajn, "če si to ti, - glej, sem povsem brez volje! Moj sin Hanoh mi je odvzel vse, tudi mojo voljo; zdaj sem popolnoma brez nje, in glej, tako kot smo tu smo vsi povsem brez nje! Zato ne morem reči nič drugega kot: Meni in nam vsem naj se zgodi po sveti Gospodovi volji!"

8 Tedaj je Abel dejal: "Poslušaj torej! To je volja Gospoda, mojega Očeta in tvojega Boga, da jeste od vseh sadežev, ki jih boste našli tu, brez strahu in bojazni; kajti kača te je pregnala semkaj in je ostala doma pri tvojih otrocih v mestu Hanohu z vsem svojim strupom in vas bo odslej pustila pri miru. Kajti če je človek žrtvoval svojo voljo, tedaj hudobna zalega nima več kaj početi; kdor pa je svojo voljo podredil kači, je njen ujetnik, in konec je njegovega delovanja.

9 Kdor pa je zbežal iz njenih že zelo močnih zank, in je tako rešil zadnjo kapljo svoje volje in jo položil na zemljo pred Jehovovo obličje, temu bo On dal novo voljo iz Sebe, da bo v prihodnje lahko ravnal kot Gospodovo orodje. In tako je tudi zate Gospodova volja, da v prihodnje ravnaš po Njegovi volji; in če bi tebe in tvoje nekoč našli Hanohovi potomci, potem vas ne bodo prepoznali, ker vas bo Gospodova ljubezen ožgala, da boste za zmeraj ostali črni.

10 Ime Kajn ti bo odvzeto in dobil boš drugo ime, in to bo Ateope, to pomeni Brezvoljni po Božji volji. In takšen kot si zdaj, moraš s svojimi iz trstja in ločja splesti zelo veliko trdno košaro, sedem dolžin moškega dolgo, tri dolžine moškega; široko in eno dolžino moškega visoko, in jo potem zasmoliti z različnimi smolami. In ko boš z vso marljivostjo to opravil, jo moraš postaviti k veliki vodi in si zbirati sadeže za štirideset dni; in ko boš to storil, položi sadeže v košaro in končno vsi skupaj stopite vanjo!

11 In potem bo Gospod z velikega vodovja poslal močno plimo, ki bo dvignila košaro z vami in vas bo odnesla v daljno deželo sredi tega velikega vodovja, kjer boste popolnoma varni pred vsemi Hanohovimi zalezovanji.

12 In tam v tem velikem vodovju bodo blizu in daleč naokrog majhni otoki, in če vas bo preveč v eni deželi, iščite naslednje, in tako po Gospodovi volji naselite vse otoke v velikem vodovju.

13 In če ne boste pozabili Gospoda, vam bo nekoč omogočil naselitev velike, trdne dežele, kjer boste ostali do konca sveta, ko bo očiščena prekletstva s potopom, ki se bo kmalu izlil nanjo, in bo utopil in pobil Hanohove potomce in tudi zelo veliko Božjih otrok, ki se bodo pustili ujeti lepim Hanohovim hčeram.

14 Vendar pa vas, ki ste brez volje, ne bodo dosegle vode tega potopa, ker vas je Gospodova volja postavila na vodovje Njegovega velikega usmiljenja. - In če boste kar koli potrebovali, tako in tako veste, kje je veliki Darovalec, ki vas ne bo zapustil, če ga vi ne boste zapustili v svojih srcih.'

15 In zdaj stopi bliže, ti, Kajn!" In glej, Kajn je stopil k plamenečemu bratu Abelu, in Abel ga je objel; in postal je tako črn kot oglje, in njegovi lasje so postali kodravi kot kožuh. In tako se je zgodilo tudi vsem še preostalim petim.

16 In tedaj je rekel Abel: "Zdaj, brat Ateope, si prost vsake krivde, ki je ostala pri Hanohu, in zato ravnaj zdaj le po Gospodovi volji! Amen."

25. Poglavje

Razvoj Kajnovega rodu

1 In glej, Abel je tedaj izginil in Ateope je jedel od sadežev, prvič v svojem življenju resnično vesel, in je storil natančno tako, kot mu je bilo zapovedano.

2 In tako je potem njegov zadnji rod do danes naselil vse otoke v vodovjih, in po velikem uničenju kačje zalege s potopom z neba tudi velike celine, ki jih dandanes imenujete Afrika, Amerika in Avstralija. In njegov rod ni izumrl v potopu in je do tega zadnjega časa še zmeraj isti v pričevanje grozodejstev Mojih in Hanohovih otrok, nekdanjih in zdajšnjih.

3 In glej, tako živi ta Ateope naravno in duhovno kot stalni opazovalec vašega početja do te ure skrit na majhnem otoku sredi velikga vodovja, ki ga noben smrtnik ne bo nikoli našel.

4 In glej, jedel je in pil od sadov vseh vrst in spočel še sedemsto otrok v tisoč letih. Potem pa sem ga Jaz prerodil in ni več jedel ne pil, ker je bil za zmeraj nasičen z Mojo ljubeznijo, ki je najboljša hrana. Kajti kdor se nasiti z njo, večno ne bo videl ne okusil, ne občutil smrti, in potem ne bo nikoli več čutil lakote po kakšni hrani niti žeje po kakšni pijači. In njegovo umiranje bo živ izstop iz življenja k življenju v življenje življenja živih po Živem, ki sem Jaz sam.

5 In tako nasičen živi Ateope še do te ure telesno kot prvi sin človekov na prostranem obličju zemlje in lahko gleda početje vseh ljudi, in je torej stara priča vseh Mojih dejanj vse do vas.

6 Ateope je poznal Noeta, Abrahama, Mojzesa, vse preroke in Melkizedeka, velikega duhovnik.

7 In bil je priča Mojega rojstva in Mojega novega stvarstva po največjem vseh Mojih del, namreč po delu odrešenja. In tako bo tudi ostal ohranjen do popolnega prihoda Mojega svetega mesta, kar se ravno začinja dogajati, kjer bo tudi popolnoma sprejet kot zvesti vratar; kajti razen Mene nihče ne pozna kače tako popolnoma kot on, ki mu je prizadejala največ hudega.

8 Glej, to je torej Kajnova zgodba, zdaj, dana vam v zrel razmislek o vas samih, da boste ob njej toliko prej in toliko lažje našli sami sebe, do korenin spoznali svojo hudobijo in jo uničili v najglobljih temeljih, da boste tako v Moji ljubezni znova našli že tako dolgo izgubljeni raj in končno postali resnični, zvesti meščani Mojega novega, velikega, svetega mesta, tako kot sem to Jaz, vaš najzvestejši, najsvetejši in najboljši Oče že od vseh vekov večno. Amen.

26. Poglavlje

Hanohovo brezbožno vladanje

1 Zdaj pa se za trenutek obrni nazaj k Hanohu, in Jaz vam bom že takoj pokazal, kako je bilo tam po preteku samo tridesetih let!

2 In glej, Hanoh si je izbral najlepšo ženo in poleg nje še dve priležnici in je z njimi nad vse nečistoval. S tem se je njegov razum tako omračil, da je povsem pozabil na svoje vladanje; in kar je le še mislil, je le na udobno življenje, sijaj, mehkobo oblačil in nečistovanje.

3 Kakor hitro so mu njegovi podložniki le prinašali veliko in dobrih jedi iz najrazličnejših sadežev in se je bleščalo njegovo bivališče od mehkih oblačil, spletenih iz najfinejše trave, ki je rasla ob vznožju gora, je bil povsem zadovoljen in prepustil zakone zakonom in vladanje vladanju.

4 Toda glej, tedaj so njegovi podložniki opazili, da je postal mlačen, in izrabili so njegovo slepoto. Tedaj so tudi njegovi služabniki opazili, kako so stvari urejene; bili so pretkani in zviti kot kača sama, zato so poskušali svojega gospodarja na vse mogoče načine uspavati; z lažjo so - tako rekoč po poglavarjevem uvidevnem naročilu - tudi podložnikom dovoljevali vse mogoče zabave, če so jim ti le pridno prinašali zmeraj številnejša darila.

5 In glej, ker so ti služabniki videli, da so lahko nekaznovano počeli, kar so hoteli, so začeli vladati in dajati podložnikom zakone: prvič, poglavarju izkazovati božje češčenje z vsakovrstnimi daritvami, in drugič, dati poglavarju najlepšo hčer kakšnega podložnika; in podložnik, ki jo bo lahko daroval, bo oproščen vseh dajatev, in bo postal svobodni lastnik svoje hiše in imel dostop v poglavarjevo hišo in se bo lahko tam zabaval z njegovimi služabniki in lahko bo vsako leto enkrat videl svojega poglavarja in se mu zahvalil za tako veliko milost, s katero ga je odlikoval.

6 In glej, kača je izvedla resnično dober udarec, kot pravite! Kajti starši so začeli svoje hčere zadrževati doma; uporabili so vsa sredstva, da bi te postale čimbolj nežne in lepe in bi si z njimi nekoč morda pridobili tudi svobodni stan. In takšna lepotica ni potem pogledala nobenega preprostega več, ker se je čutila določeno za poglavarja.

7 Kaj pa se je zgodilo zaradi takega obojestranskega varanja? Nič drugega kot najhujše, kar si sploh lahko predstavljate v svoji domišljiji, namreč: Služabniki so končno prevzeli vso oblast z zvijačo; poglavarju Hanohu so namreč z zelo spretnim govorjenjem dopovedali, da ni več poglavar, marveč bog ljudstva, in da bi bil nevreden takšne neskončne visokosti in neizrekljive vzvišenosti, kot je zdaj njegova božanska, če bi zemeljskim črvom dajal zakone, zato hočejo iz neizmerne spoštovanja do njegove nadvse vzvišene svetosti to poniževalno delo prevzeti nase; in mu ni treba storiti ničesar drugega kot samo z namigom izraziti svoje zadovoljstvo ali nezadovoljstvo in naklonjeno ter milostno sprejeti zaklade, ki bi jih v vsej zagnanosti zbirali zanj.

8 Sicer pa naj bi se ljudstvu pokazal samo enkrat letno; tedaj pa bi vsi padli na tla pred njim in ga molili v prahu; in če bi hotel potem kateremu teh prašnih črvov izkazati posebno milost, naj bi to storil s tem, da bi s svojo sveto nogo krepko stopil na črvovo glavo.

9 In če bi hotel kdo postati deležen te visoke milosti, recimo zaradi darovanja

lepe in mikavne deklice, naj ga pri priči dvignejo z zemlje in naj gleda božansko vzvišenost gospoda vse oblasti in moči, in potem naj postane svobodni meščan svetega mesta vzvišenega boga Hanoha.

10 In glej, takšni zviti govori njegovih priliznjenih služabnikov so tako zelo laskali njegovemu sebičnemu napuhu, da je pri priči privolil v vse. O kakšen neznanski norec!

11 In glej, zdaj so služabniki dosegli, za kar so si že dolgo prizadevali, namreč zakonodajo, kaznovanje in s tem celotno vladanje, in tako je zdaj bilo namesto enega deset poglavarjev, ki niso delali nobene razlike med ljudmi, svojimi brati, in živalmi, in so jih delili samo na razumne in nerazumne zveri. In samo, če se je kaki takšni razumni živali posrečilo uspešno izpeljati kakšen zvito-hudobni udarec v njihovo korist, so ji podelili pravico, da se je smela imenovati tudi človek.

12 In ko je teh deset knezov videlo, kako živalski ljudje slepo ubogajo njihove zakone - seveda zaradi prevelikega strahu pred neskončnim trpinčenjem - si je postopno vsak izmed njih med svobodnimi meščani izbral prav tako po deset služabnikov in jih povzdignil v nekakšen plemiški stan skupaj z njihovimi ženami in otroki. Zato pa so jim seveda morali dati svoje hčere, če so jim bile dovolj lepe in mikavne, za vlačuge, s katerimi so spočeli na stotine in tisoče otrok, ki so jih vse izročili živalskim ljudem v preživljanje; in ko so odrasli, so dečki prav tako postali živalski ljudje, deklice, ki so bile po kačini zvijači večinoma zelo lepe in mikavne, pa so spet naredili za vlačuge in so pogosto spali z njimi že v njihovem dvanajstem letu ter jih s tem naredili nerodovitne. In ko so potem po kratkem času izgubile vse svoje čare, so jih izgnali k živalim, da so morale delati zanje; imenovali so jih Huhora, kar po vaše pomeni Človek, ki neguje živali.

13 In glej, tako se je ta način življenja nadaljeval več kot trideset let. Potem pa, ker so se ljudje na nečisti način namnožili na več sto tisoč in so se razširili daleč naokrog po deželi, in jih zaradi tega ni bilo moč nadzorovati - in v to je brez sumničenja privolil njihov zdaj povsem nemočni in nedejavni bog Henoh - zgradili še deset mest in jih poimenovali z imeni deseterih poglavarjev. Njihova imena so bila:

14 Kad (tat), Karak (zvodnik), Nohad (slepar), Huid (hudobnež), Hlad (hladni), Uvrak (kačje seme), Farak (okrutni), Molakim (lažnjivec), Uvrahim (fini priliznjenec) in Tahirak (veliki hudodelec).

15 In zdaj glej, vsako teh mest je bilo zgrajeno natančno po vzoru mesta Hanoha; in tako je bila tudi sredi vsakega postavljena visoka trdnjava, enaka Hanohovemu visokemu bivališču in bila obdana z obzidjem in jarkom. In pomisli: ker ljudje takrat še niso imeli orodij, kot so krampi, lopate, motike in rovnice, so morali uporabljati svoje roke in s svojimi prsti riti po zemlji kot krti!

27. Poglavje

Politika Hanohovih svetovalcev

1 Nočem se spomniti trpinčenj, ki so se pri takšni gradnji dogajala, marveč vas hočem peljati h glavni stvari. - Ko so bila mesta povsem dograjena, je deset knezov obiskalo Hanoha in mu govorilo: "Hanoh, veliki, vzvišeni bog vse oblasti in moči (Nota bene. Čeprav je bil že slabotnejši od mušice in sploh ni imel nobene oblasti

več) in največji gospodar vse pravičnosti (Nota bene. Za temelj ni imela nič drugega kot krajo, prešuštvo, goljufijo, vso hudobijo, brezčutnost, kačjo zalego, okrutnost, laž, prilizovanje in vsemogoče zločine)! Glej, tvoje ljudstvo je postalo veliko pod najmodrejšim vodstvom tvoje brezmejne, nedoumljive in nespoznave pravičnosti (Nota bene. To je bila resnično brezmejna, zanj povsem nedoumljiva, še bolj pa nespoznava pravičnost) in se je razširilo po vsej prostrani deželi tvojega božanskega veličastva, in se zaradi tega ne da več nadzirati s tega tvojega visokega bivališča, če pa jih spustimo izpred oči, bi delali, kar bi hoteli; da, lahko bi zašli celo tako daleč, da bi namesto tebe, ki mu pripada vendar edinemu vse čaščenje, vnovič začeli klicati in moliti starega Kajnovnega Boga, ta stari Bog pa bi se lahko znova spomnil, da bi koga izmed njih uslišal in mu dal nepremagljivo oblast, nakar bi ta zbral okrog sebe veliko ljudstva, nas napadel in nas končno vse skupaj uničil. (Nota bene. Takšna zaskrbljenost se pač spodobi za tako mogočnega boga!)

2 In mi končno tudi nimamo dovolj poštenih služabnikov, ki bi hodili vsepovsod okrog, odvezemali sadeže in jih prinašali semkaj; in končno bi nas ti služabniki po poti prelisčili in sami pojedli, kar je zemlja najposlušneje rodila samo zate, o veliki bog!" (Nota bene. Torej velikega boga začenja mučiti tudi skrb, da bi umrl od lakote?!)

3 In glej, tedaj je bil Hanoh v veliki zadregi in ni vedel, kaj naj stori, ker poprej ni izvedel da in kako se je namnožilo njegovo ljudstvo. Končno pa se je dvignil in z vreščočim glasom prestrašeno spregovoril: "Kako bi bilo, ko bi jih, preštevilne, postopno pomorili in pobili in vzpostavili prvotno število slabosti in bojazljivosti? Kaj mislite vi, moji najzvestejši?" (Nota bene. Dober namen za božansko pravičnost!)

4 In glej, tedaj je spregovorila deseterica: "O najpravičnejši bog, pomisli, kaj je mogoče in kaj ni! (Nota bene. Najmodrejši in najpravičnejši bog se je torej moral svojim služabnikom dati poučiti tudi o mogočem in nemogočem!) Kajti glej, prvič bi jih mnogo planilo nadte in nad nas in bi nas vse skupaj uničili, če bi ubili le enega, in drugič, spomni se posode nad zvezdami, o kateri nam je Kajn pogosto pripovedoval, in če bomo začeli počenjati grozodejstva, kaj se bo potem zgodilo!" (Nota bene. Torej je bilo velikega, mogočnega boga vendarle še strah starega Boga?!)

5 In glej, tedaj jim je Hanoh rekel: "Poslušajte torej in razumite mojo voljo, ki se glasi: Vsak izmed vas mojih najzvestejših služabnikov naj se vseli v eno od desetih mest, mu gospoduje in vlada v mojem imenu in daje zakone po pravem uvidenju in pravem spoznanju, ter naj bo zelo pazljiv, da se bodo izpolnjevali! Če bo kdo od vas kdaj popustil v vsej vnemi, bom nadenj postavil tistega, ki bo najzvestejši in najbolj vnet med vami. Po prinašanju sadov vas bom cenil! Prvi, ki bo prinesel darove kot pravični davek za moje sveto veličanstvo, bo tudi kot prvi žel hvalo pravičnosti, in jaz bom od njega sprejel malo, kot bi bilo veliko; tisti pa, ki bodo prinašali za njim, pa bodo morali prinesti veliko, in jaz bom to sprejel, kot bi bilo le malo, ker bom po tem ocenil njihovo lenobo in bom pravično pohvalil ali pravično pogrjal njihovo ravnanje; zadnji pa bo izročen prvemu, da se bo poboljšal v gorečnosti in v strogosti

vseh pravičnih stvari. Kajti stroga pravičnost je edini temelj kraljestva, ki ga imamo mi v popolni lasti.

6 To je moja pravična in stroga volja, ker jaz sem vaš bog in gospodar, ker ne morete in tudi ne smete imeti nobenega drugega z vsemi svobodnimi in služječimi podložniki. Nekoč je sicer bil neki stari Bog, ki je bil tudi zelo mogočen, dokler je bil pravičen; potem pa, ko je opustil pravičnost in je hudodelcem izkazoval enako dobroto kot pravičnim zaradi nekakšne ljubezni, podobne našemu nagnjenju do lepih žensk, se je s tem povsem uničil in ga zdaj ni več.

7 Zato pa sem zdaj na njegovem mestu jaz, kakor me vidite; zato bo tudi klicanje tega starega Boga zelo malo koristilo, ker ga ni nikjer več. Zato se morate v vseh zadevah obračati name, ki imam zdaj vso oblast in moč! Amen."

8 (Nota bene. Take in še veliko hujše obtožbe moram še dandanes poslušati od mnogih stotisočev, ki svojo golo nespamet - ki je dana vsem živalim po njihovih ostrih čutih - postavljajo na moj prestol, in tako molijo sami sebe in se zdaj ne imenujejo več bogovi - ker jim to ime zveni preveč preprosto in bedasto nizkotno -, marveč filozofi ali posvetni učenjaki in še izobraženci in doktorji vseh vrst. Ti, najmračnejše vrste, Me hočejo celo prisiliti, da bi šel najprej k njim v šolo, če bi hotel tem nadvse učenim biti Bog tega tako zelo razsvetljenega časa; Jaz pa pravim, da je deževnik razumnejši od njih, čeprav ima on en sam čut. Pravim tudi, da bodo ti kmalu začudeno ostrmeli in vendar ne bodo videli več kot voluhar v zemlji, in z odprtimi in zelo dolgimi ušesi ne bodo slišali več kot riba v vodi, ki nima glasu in tudi sluha ne.)

9 In glej, ravno to je bila desetim vladarjem dobra, neusahljiva voda na njihov mlin; kajti tu je Hanoh presegel njihove najgloblje želje in jim dal strogo zapoved, kar jim je bilo zelo prav. Kajti šele zdaj so bili takšni, kot so bili, upravičeni počenjati vsako nesramnost, ki si jo je mogoče zamisliti, in varati ljudstvo in svojega neumnega boga.

(15. maja 1840)

10. In zdaj glej: Ko je bog Hanoh s tem končal svoj govor, je odpustil teh svojih deset služabnikov. Ti pa so odšli, navidez globoko ganjeni od tako silnega govora; v svojih srcih pa so bili nadvse veseli, da je Hanoh tako neumen in je zaradi bojazni in skrbi njihovo lastno voljo naredil za strogi zakon, in nazadnje začel sam sebi verjeti, da je bog. Toda v zadnji točki so se silno motili; kajti Hanoh je sam zase zelo dobro vedel, da ni bog, ker sta mu njegova slabost in izčrpanost še preveč jasno kazali, kako je z njegovim božanstvom!

11 Toda le druge je hotel obdržati in utrditi v tej veliki slepoti in biti bog zaradi dobička. Mislil si je: "Slepcem je lahko pridigati, saj ne razlikujejo med črnim in belim in imajo dan za noč in obratno!" Toda v tem se je motil tudi on. In tako je bil njihov odnos resnično tak kot med norci, ker so imeli zmeraj drug drugega za večjega norca in za bolj neumnega od sebe.

12 Ko pa so se spet zbrali v svoji sejni sobi, jim je začel Kad govoriti: "No, bratje moji, ki še imamo Kajna za našega očeta in smo videli očaka Adama in pramater Evo, ki je Hanoh ni videl in je ne pozna, niti ne bo nikoli videl Adama. Glejte, Kajn, naš oče, je bil hudodelec, kakršen nobeden izmed nas nikoli ni bil in nikoli ne bo, ko pa se je obrnil na Adamovega Boga, mu je Ta dal to, kar je hotel.

13 No, kaj nam je treba še več?! Mi vemo in smo priče Njegovih velikih del, ki smo jih videli in slišali; tako vemo, kje prebiva veliki Oblastnik! Storimo, kar je storil

Kajn v stiski, tudi mi v preobilju - in bodite prepričani, da se bo kmalu izkazalo in videlo, kdo je resnični gospodar v deželi nižine! Zato naj postavi vsak izmed nas temu Bogu daritveni oltar in Mu tam daruje sadove dežele, in zaradi tega ne bo ob oblast; in potem bo Hanoh, norec, lahko dolgo čakal na to, da bi se mi, ki smo videli Adama in Evo, klanjali veličanstvu njegove namišljene svetosti!"

14 In glej, ko je Kad končal svoj govor, je Karak vstal in rekel: "Bratje, če je tako, je pa stvar že dobljena! Glejte, kar se mene tiče, povsem soglašam s Kadom; ali ne bi bili največji norci v vsem Hanohu, če bi ga mi mogočnejši krmili za nič drugega kot za krepitev njegove norosti in ga poleg tega še pitali, da bi postal še pohotnejši in bi spal z našimi najlepšimi ženskami, in ko mu ne bi več teknile, bi še morali, kot veste, imeti za izredno milost, če bi kateremu izmed nas kakšno prepustil?! Glede tega mislim, da najlepše obdržimo zase! Manj lepe dajmo svojim služabnikom; ostale naj bodo last naših podložnikov, Hanoh pa lahko zato postane krvoskrunilec svojih lastnih hčera, okuša sramoto svoje lastne pesti, shujša kot kozlova noga, je naj s teleti in pije s ptiči! In zakaj mu ne bi mi storili enako, kot je on storil z našim očetom?! Pridržal si je tudi pravice, ki si jih je pozabil pridržati oče Kajn in je moral bežati, ko je vendar bil tako njegov kot naš oče! In glejte, on je samo naš nori brat; le kaj bi nam lahko preprečilo, da mu ne bi poplačali Kajnovega bega?! - Glejte, to je moje mnenje, koristno vsakemu izmed nas, ker bom jaz naredil staremu Bogu ravno tako, kot se je zdelo pametno, prav in učinkovito Kadu!"

15 Vsi so enoglasno soglašali s Karakovim govorom, nakar je vstal No-had in začel govoriti: "Vi poznate mojo službo in mojo stroko, ki sem jo po Hanohovi volji vodil zvesto, prizadevno in z vso vnemo! Vendar, če vas vse vprašam, kaj sem v vsem tem dolgem času pridobil od tega, mi bo vsak izmed vas gotovo odgovoril: Nič več in nič drugega kot nič! To se pravi: Največjemu goljufu sem pomagal goljufati in sem bil s tem sam ogoljufan goljuf. Zaradi prevarantstva sem moral pred množico slabo živeti, se javno - zgolj zaradi neumnega svetohlinstva - kot najstrožji pravičnik odreči vsakemu prijetnemu užitku, da me je na samem namesto, da bi me pohvalil in mi dal odškodnino in povračilo za javne nevšečnosti, me je zaradi nerazumljive norosti še najsureveje opominjal in zagrozil z najsurevejšimi grožnjami. Vsem vam je bilo laže in ste lahko za svojo zabavo storili veliko, kar je bilo meni nemogoče, ker sem stal prav na vrhu njegove pravne norosti in sem moral izpolniti in natančno uresničiti vsako njegovo najbolj norih in najodvratnejših želja, da so tako s pomočjo moje prisiljene hinavščine, na kar sem se seveda dobro razumel - ali sem se pravzaprav moral razumeti -, dobile nekakšen pravni videz, za kar sem se potem kot pravni goljuf zaradi veljavnosti svoje prevare moral znova pustiti prevarati, in to trikrat: najprej od Hanoha zaradi prava, drugič od samega sebe zaradi ljudstva, in tretjič od ljudstva in vseh vas zaradi Hanoha. Mislim, da sem vam razkril zadosten vzrok svojega popolnega nezadovoljstva in vam s tem tudi vrgel pred noge svojo goljufivo podobo. Razsodite torej sami, ali nimam prav, če zdaj iz hvaležnosti za takšna priznanja snamem trikratno prevaro s sebe in jo z vso silo zaženem na Hanohovo glavo, ko ga bom razkrinkal pred ljudstvom. In potem naj gleda on, kam jo bo ubralo njegovo božanstvo, in naj ga lovi kot šepavec jelena. In tako bom tudi storil, kar se zdi dobro Kadu, in bom najnatančneje izpolnil Karakov nasvet, in moje dajatve naj ne škodujejo njegovim očem, in dirjanje mojih kamel ne bo nadlegovalo njegovega ušesa. In tako vzamem

v posest mesto z mojim imenom"

16 In glej, tedaj so rekli preostali: "Nohad je povsem pravilno govoril in zato naj tudi ravna prav in dobro."

17 Nato je vstal Huid in zagrmel s svojim glasom kot grom v hudobni zbor in govoril ostreje kot vsi ostali: "Dobro me poslušajte, bratje in sinovi Kajna, izobčenca, in razumite vsako mojo zelo pomembno besedo!"

18 Kdo bi mogel prešteti vse kaplje krvi, ki so zaradi mojih krepih rok po sodbi Nohada, prevaranega, tekle iz hrbtov in ledij ubogih in slabotnih ljudi, ki so prav tako kot Hanoh in mi Kajnovi potomci, ne morda zaradi kršitve kakšne zapovedi ali zaradi kakšne lenobe, tudi ne zaradi kakršnega koli najneznatnejšega kaznivega vzroka, marveč samo, kot vsi veste, čisto in edino v njegovo zabavo in preganjanje dolgočasje, da niti ne omenjam tistega trpinčenja pri gradnji vseh teh mest, - in sicer tako, da mi je povsem nerazumljivo, kako so ti reveži lahko ostali pri življenju ves ta dolgi čas mučeništva. Ob vsakem ugovoru nam je Hanoh znal predstaviti krhkost znane posode pravičnosti nad zvezdami, povsem pa je pozabil tisto za ljubezen pod zemljo!

19 Toda vprašam vas vse odkrito in z vso uvidevnostjo, ali se ne bi ljudstvu bolje godilo pod razbitinami posode pravičnosti kot pod našimi neprestanimi udarci z žilavimi šibami, trdimi krepeli in čvrstimi gorjačami! In povejte, kaj je pa storil za posodo ljubezni pod zemljo? Mislim, da se bo, razen potokov krvi naših bratov, v njej našlo prav malo! In če si ne bi mi z zvijačo prisvojili oblasti, - ali ne bi on kot bog vse grozote gotovo tudi začel pobijati enega za drugim?

20 Mi sami smo morali biti okrutni, dokler smo še bili njegovi služabniki, da ne bi bil do nas sumničav. Toda zdaj so mesta zgrajena, ljudstvo je razdeljeno, oblast je naša kot tudi priznavanje starega Boga in obljubljene daritve; kaj potrebujemo še več? Če nas je ljudstvo ubogalo, ko smo ga trpinčili, nam gotovo ne bo postalo nezvesto, če mu z modrejšimi in milejšimi zakoni od zdajšnjih zakonov polnih krutosti, hočemo ozdraviti in mu tudi bomo ozdravili prizadejane rane. Glejte, mene imenujete hudobni; toda rad bi vam postavil odločilno vprašanje: Kdo je pravzaprav hudobnejši, ali jaz ali Hanoh ali Kajnova kača! Zdi se mi, da je Hanoh mojster vse hudobije, in da je morala kača vso svojo zalego položiti v njegovo , srce, - sicer ne bi bilo mogoče, da bi se brat zoper brata domislil takšnih grozodejstev po svojih in bratovih bratih!

21 Zato menim, da bi si ga podredili in mu naložili delovno obveznost in ljudstvu dopustili, da bi mu postopno poplačevalo njegovo okrutnost, namesto da prinaša dajatve njegovemu veličastvu; in potem lahko naloži pravični davek na lastni hrbet in ga nosi kamor hoče."

22 "Prav in modro govoriš, brat Huid," so rekli zbrani, "in Hanohu naj se zgodi tako kakor si govoril. Tvoj govor nas je vse zadel v oko, ki je pogosto gledalo njegove velike zločine!"

23 In glej, tedaj se je dvignil Hlad, ter kratko in jedrnato povedal: "Bratje, vi veste, kako sem moral biti brezčuten do vsega, da bi nekako poosebiljal stroge zakone ali samovoljno Hanohovo krutost kot neizprosni zakon in sem zaradi tega moral kazati prijazen obraz ob vseh njegovih hudobijah. Četudi nisem sam pretepal, sem bil vendar nadzornik in sem moral šteti Huidove udarce in udarce vseh njegovih pomagačev in jih spoštljivo sporočati Hanohu. Glejte, tedaj sem se moral kazati

brezčutnega, čeprav to niti najmanj nisem bil; zdaj pa se hočem spreobrniti, kot vidite! Do Hanoha pa bom tak, kot sem se moral tako pogosto kazati ljudem, našim bratom; do bratov bom topel, Hanohu pa hladen plačnik krivic, ki so jih ti morali prestati ob njem. Moja zvestoba do njega naj bo hladno povračilo, in moje prizadevanje naj me naredi za prvega med vami, glas njegove pohvale naj se spremeni v tuljenje in rjojenje, in naj postane balzam za ušesa tolikokrat trpinčenih; in s krvjo z njegovega hrbta naj si bledoličneži pordečijo svoja lica!

24 Ker sicer povsem soglašam z vsemi vami, se mi zdi, da moja sodba ni krivična, če ravnam po svojem čutu, ki je moral dovolj dolgo kot otrpel opazovati vse Hanohove hudobije in zločine. Kajti kdor ima čut in je sprejemljiv za bolečine in muke, ga ima gotovo tudi za dobrodelnost; to sem nešteto krat videl. Zato v prihodnje vladajmo z dobrimi deli; tistemu, ki bi počenjal zlo, naj se zgodi po meri njegovega dejanja, vendar s prizanesljivostjo, ker je tudi on brat; poslušnemu in dobrodelnemu pa naj se dobro desetkratno povrne z dobrim. In šele potem darujmo staremu Bogu vredno daritev, ki Mu bo gotovo všeč, če Mu bomo vrnili to, kar sta Kajn in Hanoh za vse nas tako pregrešno lahkomišlno izgubila."

25 In glej, zdaj so vsi vstali, se priklonili Hladu, in rekli: "O brat! Od vseh nas je tvoja sodba najpravičnejša; ti si najbližji Adamovim otrokom. Zato bodi ti naš vzor, po katerem bomo urejali in usmerjali vse svoje postopke; in tega se hočemo tudi trdno držati.

26 Topla kri ubogih bratov je stalila led okrog tvojega srca in zdaj bruha iz njega obilje toplote; zato deluj v tej toploti, in nas vse ogrej s svojim preobiljem!"

27 In glej, tudi Uvrak je vstal in spregovoril: "Bratje, glejte in poslušajte! Vse vaše sodbe so pravilne, prave in pravične; toda Hladova je po mojem mnenju gotovo najpravičnejša. In tako se povsem strinjam z njim, razen v eni stvari, ki je silno pomembna, in ta je: velika, previdna zvitost v vsem, česar koli se bomo lotili. Kajti glejte: biti pravičen, dobro delati, soditi prav in pravično, pravično povračilo, zanesljiv red, - to so stvari, ki so javno koristne tako za ljudstvo kot tudi za nas vse; in vse te stvari zadostujejo za odnos med nami in ljudstvom. Toda zdaj vedo tudi vsi svobodni meščani mesta Hanoha, da smo mi vladarji, Hanoh pa je za te neumnike pravi bog, česar si nihče izmed njih, tudi za tisoč udarcev, ne bo dovolil odvzeti; in še bolj kot vsi ti svobodnjaki, je v tej blodnji utrjeno naše ljudstvo.

28 Če se torej takoj lotimo Hanoha, jih bomo s tem naravnost naščuvali na nas. In če bi Hanoh stopil v sredo mednje in jim pojasnil, da smo mu zvezali roke zato, da ne bi mogel odvrniti naših zločinov, ki smo jih počenjali nad njimi, - če bi se to zgodilo, bi ljudstvo planilo na nas in mi bi bili uničeni pod bremenom množic.

29 Zato sta zvijača in velika, previdna prebrisanost nujno potrebni, če hočemo uresničiti svoje načrte, da nam bo stvar lahko koristila. Ker sem bil njegov najskrivnejši svetovalec v vseh zadevah, tudi najbolje vem, kako stvari stojijo. Zato lahko povsem zanesljivo povem: Hanohu je potrebno vsaj tri leta dajati zahtevani davek zaradi zunanjega videza, med tem pa je potrebno lepo ravnati z ljudstvom, da si bomo pridobili njegovo naklonjenost, in potem je potrebno razumnejšim pogostejše govoriti o Hanohovi ničvrednosti in o vseh njegovih prevarah in grobih predrznostih, pokazati jim moramo sledove starega Boga in jim poleg tega še razložiti, kako je nam vsem, pa čeprav je bilo videti še tako brezizhodno, šlo samo zato, da bi jih kot brate rešili trdega in težkega Hanohovega jarma, in da se je to

moralo zgoditi zdaj, sicer bi bili vsi skupaj pokončani.

30 Lahko vam povsem zagotovim: če bomo ljudstvo tako poučili in ravnali z njim po Hladovem nasvetu, bomo pridobili neprecenljivo prednost, in zdi se mi, da nam celo stari Bog ne bo odrekal oblasti, če Mu bomo poleg tega tudi še darovali. Sem pa tudi prepričan, da bo Hanoh od ljudstva dobil povrnjeno, kar sta že zelo modro predvidela moja uvidevna in nadvse izkušena predgovornika Huid in Hlad.

31 Vzemite si k srcu moj govor, moji bratje in vzvišeni Kajnovi sinovi!" - In glej, vsi so se priklonili, in rekli: "Amen, tako naj se zgodi, da bo govor vsakogar postal veljaven zoper Hanoha, ki je zločinsko izgnal našega očeta in sramotno zaničeval starega, mogočnega Boga."

32 Tedaj so ostali spet sedli na svoje sedeže; toda Farak je stal, in se najprej ogledoval okrog sebe, kot bi hotel videti, ali govorniki niso kaj prikrili, kar bi si ne upali povedati; in kar je iskal z očmi, je tudi kmalu in zlahka odkril njegov razum. Nato je začel gromko govoriti in njegov govor, oster kot meč na bojnem polju, ni prizanašal nikomur:

33 "Bratje - če ste še vredni tega častnega imena -, slišal sem vaše govore, v katerih ste pred menoj glasno izrazili svoje misli, skrita pa so ostala vaša zahrbtna poželenja, zato ste drug drugemu lagali o svojih načrtih in ste s tem postali uporniki drug proti drugemu, ker se je vsak od vas nameraval skrivaj odpraviti k Hanohu in ga obvestiti, da je ravno on iz prevelike zvestobe do njega pred pomembnim nastopom vladanja sklical zborovanje knezov, kot ga pravkar imamo, in jih pozval, naj glasujejo, in da so vsi sramotno sodili o Hanohu. Tako naj bi Hanohu postalo jasno, v kakšne roke je zaupal deset vladavin, - nakar bi mu Hanoh zaupal oblast in ga postavil za edinega vladarja nad nami; ostali pa bi si kot Hanohovo plačilo lahko med seboj razdelili Kajnovo usodo.

34 O vi podleži in izvržki hudobije! Vprašajte se, ali ste že kdaj z eno samo pošteno potezo kaj dosegli! Kajti vse, kar sem jaz in ste vi, vam je uspelo postati z zvijačo, premetenostjo, prevaro, prilizovanjem in hinavščino. Ali ubogo ljudstvo še zmeraj ni dovolj trpelo? Ali ni že itak postalo tako bedno, da skoraj ni več podobno človeku? Ali ni že tako in tako pod vašimi udarci prelilo skoraj zadnjo kapljo krvi? In kdaj smo mu storili kaj dobrega zato, ker nas je tako dolgo voljno hranilo za nič drugega kot za vsemogoča trpinčenja, ki si jih je mogoče zamisliti?! Ali nimajo tisti, ki ste jih vi imenovali poživinjeni ljudje, prav take pravice do vsega, kar rodi zemlja? Bilo jim ni dovoljeno jesti zrelih sadežev, marveč samo gnile! Vi pa s tem še niste zadovoljni in jih hočete narediti še tisočkrat nesrečnejše in bednejše kot so že tako in tako?!

35 Vse to meje spodbudilo k temu, da vam brez strahu povem: Če hočete vladati ubogim ljudem, čeprav niste vredni, da so vaši bratje, ne bodite več hudobni in zahrbtni, in jih vodite pred obličjem Boga, resničnega in starega, in bodite tudi Hanohu resnični bratje, ne pa sleparji zaradi svojih golš in požiralnikov, in postanite z resnično zvestobo vredni tega, kar ste postali z goljufijo in zvijačo, sicer se stari Bog ne bo ozrl na vaše daritve in bo prišel slabotnim na pomoč zoper vas in vas bo naredil za sužnje pošastim, katerim ste vi dali ime, ki je zraslo na vašem zelniku! Dobro premislite govor Okrutnega, amen."

36 Glej, ko je Farak končal svoj govor, so ostali obsedeli kot okameneli in niso izustili niti ene besede opravičila, večina pa je mislila pri sebi: "Ta nas je skrivaj

prehitel pri starem Bogu; kako bi nas sicer mogel tako dobro oceniti?! In ker je pač tako, kdo bo mogel obstati ob njem?! Če bi ga lahko uničili, potem bi bilo lahko; toda zdaj - kdo bi se mogel zoperstaviti njegovi moči? Še preden bomo dvignili roko, nas bo njegova že pogubno zadela; zato mirno počakajmo, kako se bodo stvari obrnile, potem pa se bo že pokazalo, kaj bo treba storiti."

37 In glej, ker si nihče več ni upal govoriti, je Farak še enkrat stopil naprej, in jih vprašal: "No, kako vam je? Nima nihče več poguma, da bi nastopil kot govornik in mi odgovoril? Kje je zdaj vaša zvijačnost, vaša prevara, vaša zvitost, vaše prilizovanje, vaša hinavščina, kje vaše laži, kje vaša oblast, kje vaše vladarstvo in kje vaš ogoljufani bog Hanoh?"

38 Da, povem vam, nema govorica vaših misli ni ušla mojemu ušesu, in kakor koli se bodo stvari obrnile, boste povsem pravilno storili, kar bo pač po zakonu in pravičnosti potrebno; kdor od vas pa ne bo ravnal natančno po tem, bo izobčen, kakor je bil Kajn, o katerem pravite, da je vaš oče, čeprav je vendar ravnal po zakonu, - toda preveč slepo in prestrogo, s čimer je ujel sam sebe in je moral bežati pred svojim lastnim delom. Kam, tega ne ve nihče, razen starega Boga; in če bi On hotel to komu razodeti, bi ta to potem tudi vedel. Vendar to ni Njegova volja. Glejte, bil je pravičen iz strahu pred sodbo Starega, in zaradi tega je grešil s svojim ravnanjem, ker ni storil ničesar iz ljubezni, ki mu jo je stari Bog še posebej zapovedal.

39 Vi ste celo odpravili pravičnost in na njeno mesto postavili zvijačo, prevaro, premetenost, laž in še neštete druge nagnusnosti, ki zaradi svoje podlosti sploh nimajo imen, in verjamete, da vas bo stari Bog rade volje podprl v vseh vaših neštetih podlostih, če mu boste le kak slepi ogenj hlinili kot daritev. O, silno se motite; Stari ima ostre oči in vas natančno pozna, kakšni ste, od prvega do zadnjega. Zato je Njegovo uho daleč od vas in vas nikoli ne bo uslišal v vaši neizmerni podlosti, četudi bi Mu kot daritev prižgali vso zemljo, če ne boste prej očistili svojih src z ognjem brezmejne ljubezni do svojih zaradi vas slabotnih bratov in nesrečnih sester, in se vzdržali nečistovanja, ki zelo slabo pristaja dvestoletnim možem v vladarski službi.

40 Zdaj odgovorite na moja vprašanja, če morete, ali pa mi, če si upate, naravnost v obraz povejte, kaj še boste storili, tako kot sem vam jaz to brez strahu povedal; kajti meni ne gre za oblast niti za kakšno vladarsko službo kot vam, marveč samo za natančno izpolnjevanje dolžnosti moje službe, in za odobravanje Starega, - zato tudi nisem nikoli storil nobene krivice, niti nisem, tako kot vi, osramotil nobene ženske niti device in še manj deklice stare dvanajst let in manj, zaradi česar ste me imenovali tudi Okrutni, ker nisem hotel biti tako kot vi, len podlež!

41 To naj bodo moje zadnje besede, da veste, koga imate pred seboj, namreč mene, Okrutnega, ki ga pa ne boste nikoli pobliže spoznali, kot le toliko, kolikor je potrebno, da ne bo vse večno - da, večno, pravim - propadlo v znova prebujenem srdcu starega, večnega, svetega Boga! Zato naj me nihče podrobneje ne sprašuje, od kod in s čim! Amen"

28. Poglavje

Posvetovanje desetih knezov

1 In glej, ker si nihče od teh, ki so že govorili, ni upal ugovarjati Faraku, je končno vstal Molakim, se obrnil k Faraku, ga ostro pogledal v oči, in rekel: "Brat, tvoj govor je bil oster in je vsakega zadel v jedro; vendar glej, naši govori so bili dobri in pravični, razen tega, da bi zavrgli Hanoha; razvrednotila pa so jih notranja, napačna poželenja, ki so se prebudila v nas šele ob pogledu na nam zaupane vladarske službe.

2 Če pa bi v sebi zatrli vsa ta predrzna poželenja in bi hoteli postati resnični, zvesti bratje tako ljudstvu kot tudi Hanohu, kolikor je prav in primerno, ali bomo tedaj še tudi podleži?"

3 In Farak je odgovoril: "Poželenje je življenje volje; če bi pa hoteli v sebi zatreti vsako poželenje, kako boste potem delovali kot vladarji?! - Zato naj nihče v sebi ne zatira poželenja, ki je iskra ljubezni do Boga; le v napačno smer se poželenja ne smejo obrniti.

4 Usmeriti bi morali vse sile v to, da bi pridobili Boga v Njegovi ljubezni, in da bi potem uravnali vsa dejanja po spoznanju najvišje volje v nas, ki bo naše samoljubje ob občutku njegove ničnosti in nedoumljive slabosti obdržala v vsej ponižnosti.

5 Napačna smer zanje pa je sebičnost ali popolna slepota in gluhoti naše volje; vsa njena dejanja se ravnaajo le po lastnih potrebah in ne upoštevajo potreb enakopravnih bratov.

6 Glej, napačna poželenja se potem v nas zmeraj bolj bohotijo in napihnejo ter zadušijo ponižnost in rojevajo napuh; in v tem položaju bi se človek rad rešil svojega velikega bremena; ker pa kot slep in gluh ne vidi in ne sliši ničesar, kar bi mu lahko pomagalo, v svojem napačnem poželenju hlasta za vsemi mogočimi rečmi, ki si jih lahko zamišlja njegova slepota in sebičnost, in s tem samo kopiči nova bremena na bremena, ki s svojo preveliko težo zadušijo Božje življenje v nas in nas naredijo za živali Zemljine materije in za hrano smrti, ki domuje povsod v materiji kot tudi v ognju, vodi, zraku in v zemlji, ki je mati mesa ali smrti; kajti kjer je meso, tam je tudi smrt. Zato bomo v mesu tudi vsi umrli.

7 Kdor torej živi v samoljubju, ta živi v ljubezni svojega mesa; kdor pa svoje meso ljubi, ima poželenje po smrti, in smrt bo prešla v njegovo poželenje in ga ujela v vseh vlaknih življenja in ga tako použila in ubila. In tako bo postal blato smrti in bo gnojil polja, kjer je posejan sad večnega pogubljenja. - Zdaj veste vse; ravnajte in živite, ali storite in umrite, amen."

8 In glej, nato je znova spregovoril Molakim: "Bratje, vi poznate mojo službo in stroko; v to, da naj lažem Hanohu, prav tako pa tudi ljudstvu, me ni zapeljal Hanoh, niti ljudstvo, marveč vi vsi, izjema je Farak; edino vam sem moral kazati središče svoje znanosti. Zdaj pa odvržem slepila levo in desno k Farakovim nogam in povem odkrito in pošteno: Če bo prišel Bog z nebes, njegov govor ne bo modrejši od Farakovega!

9 Odkrito priznavam, če ne bi bil naš brat, bi pokleknil pred njim in ga molil; toda on je človek kot mi, - odkod mu toliko modrosti?!

10 Glejte, jaz sem slep in gluh kot vi; toda notranji glas mi pravi: Glej, Bog nevidno govori po Farakovih ustih! Ta glas ubogajmo, upoštevajmo in po njem

ravnajmo, če hočemo živeti; sicer se bodo solze naših bratov zbrale v velik potop in nas vse skupaj utopile v našem velikem nečistovanju, goljufanju in zločinski zvijačnosti."

(22. maja 1840)

11 In glej, tedaj se je opogumil tudi Uvrahim, stopil naprej, in rekel: "Amen - hvala staremu Bogu, da je milostno odprl usta Faraka, našega brata, brez katerega bi se vsi skupaj pogubili, ker smo bili že globoko ujeti v svoja smrtonosna poželenja in smo hoteli drug drugega izdati, s tem pa bi prišla na vse nas smrt kot pravična sodba iz višine svetosti ali iz globine srda starega Boga.

12 Bil sem prefinjen priliznjenec in sem s tem povzročil več zla kot vi in Hanoh z vsem nasiljem; kajti če ne bi bilo mene, bi on že zdavnaj opustil svoje božanstvo, ki sem mu ga po Uvrakovem navodilu in z Nohadovo in Tahirakovo pomočjo pravzaprav jaz pripisal, potem ko mi je že večkrat skrivaj pripomnil, da mu to božanstvo notranje povzroča zelo veliko strahu in ga ne pusti pri miru noč in dan, če je sam; da je že večkrat prekel to nesrečno Uvrakovo misel, ki se je zdaj zaradi ljudstva ne more več znebiti, - in vendar ga v njegovih prsih žge bolj kot ogenj.

13 In glejte, tukaj odlagam vso svojo priliznjenost v prepričanju, da bo Farakova modrost tudi lahko postopno ozdravila to veliko rano našega brata, tako kot je, upam, odprla oči nam vsem, da lahko vidimo prepad, na katerega skrajnem robu smo se udobno nahajali, ne da bi slutili veliko nevarnost za svoje življenje in z njim tudi za vse, kar mu daje kakršno koli vrednost.

14 In ti, dragi brat Farak, bodi meni in nam vsem zvest vodnik k svetlobi iz višav resničnega Boga, kin am je postal tuj, enako kot naš praoče Adam, in vodi nas vse po tebi dobro znani volji edino resničnega Boga, pa tudi vse ljudstvo kot tudi naše uboge, nedolžne brate, za katerih prestopke smo krivi edino mi s svojo brezmejno hudobijo; in kar se bo tebi, o brat, zdelo dobro kot edino tebi znana volja od zgoraj, to bomo z združenimi močmi, z milostjo od zgoraj zmeraj voljno pripravljeni najnatančneje izvršiti.

15 Zato zdaj tudi jaz odlagam svoje vladarstvo k nogam resničnega Božjega prijatelja, in bom nadvse srečen, če se bom smel imenovati le za zvestega služabnika pred edinim v tej deželi, ki je izmed nas tolikih tisočev našel milost pred Bogom, edino resničnim in edinim, ki nima nikogar, ki bi mu bil enak.

16 Zato razumite vsi mojo dobro premišljeno voljo: Mesto Farak naj nam bo vsem sveto mesto. Tam bomo zmeraj dobili moder nasvet, da bomo lahko po njem modro ravnali. On sam pa naj bo naš knez in vodja po Božji modrosti v njem in naj bo edino središče med nami, Hanohom in vsem ljudstvom, da bomo vredni postati in biti, ne morda vladarji, kar ne pomeni nič, odkar smo videli Božjo modrost, marveč samo voljni, zvesti hlapci, ki se bodo veselili blagra ljudstev in Božje modrosti v našem bratu Faraku in Hanohove popolne ozdravitve in tako tudi ozdravitve vsega svobodnega in podložnega ljudstva.

17 Amen, pravim v imenu vseh; in ti, o brat Farak, poglej me v svoji modrosti, in bodi nam vsem brat, poglavar, vodja, svetovalec in modri prijatelj ! Amen."

18 In glej, Uvrahimov govor je znova oživil tako Tahiraka kot tudi ostale, ki so pred Farakom hinavsko govorili z besedami, polnimi koristoljubja; in tako je tudi on začel govoriti kot kdo, ki je nosilec zla in v katerem se zbira vse zlo; kot nekdo, ki

si je lastil Božje pravice in Božje stvari - kot za večno nedotakljivo Božjo svetost, Njegovo pravičnost, Njegovo ljubezen, Njegovo vsemogočnost, nazadnje celo vse stvarstvo, kot da bi ga mogel z enim prstom uničiti, ker naj bi, kot je večkrat rekel, spoznal zvijače starega Boga; drznil se je celo lotiti Moje moči, in napovedal je javni spopad z Mojo vsemogočnostjo, in ko Jaz iz ljubezni nisem hotel zavihetati meča Svoje jeze proti bednemu črvu v prahu - kot Neskončni proti nič, ki ga je komaj mogoče videti zaradi njegove neizrecne majhnosti v primerjavi z Mojo večno veličino in neskončno oblastjo je govoril vsakomur: Moja slabost naj bi se bala njegove moči.

19 Kaj praviš, Moj hlapec, o takšnem izzivanju?

20 In glej, to izzivanje še vseeno ni bilo tako smešno kot tisto, s katerim Me tisočkrat huje izzivate do te ure.

21 Poglej na korenino naše duhovščine! Ko govori on, svetni svetnik na prestolu, moram Jaz zares molčati in se tudi varovati, da bi s kom govoril; če bi on to izvedel, telesno življenje mojega govorca ne bi bilo varno.

22 Trna v Mojem očesu Mi tudi ni treba podrobneje opisati, ker ga boste tudi brez tega vsi zlahka našli. Samo še nekaj časa! - In zdaj spet k stvari!

23 In glej, ta Tahirak je, ko se je sunkovito obrnil, zbranim na kratko spregovoril v vzvišenem tonu zaključne besede: "Bratje, ki ste modro in mogočno govorili pred menoj, da me je pretreslo do najglobljega temelja vse moje hudobije in sem spoznal svojo ničevost in svojo brezmejno slabotnost in vso svojo veliko krivičnost v vsem svojem dejanju in nehanju, - tvoji modrosti, brat Farak, mi ni treba šele naštevati vseh mojih gnusnosti, ker je tudi nemodremu dovolj znana moja dozdejšnja služba in stroka najpodlejših zločinov.

24 Vidite, jaz sem preslab za vaš zbor, da bi mogel spregovoriti kakšno besedo opravičila; rečem samo toliko, da sem temeljni kamen vsega zla med vami in ljudstvom in Hanohom; zato tudi ničesar ne zahtevam, niti kneževstva, niti hlapčevstva, še manj služabništva, marveč naj se mi od vseh vas zgodi kot očetu Kajnu. In tako bo temeljni kamen vse hudobije iztrgan iz majave stavbe vsega hudodelstva, da se bo potem porušila, in da se bo na njeno gnusno mesto lahko postavila boljša in trajna stavba Farakove pravične modrosti iz resničnega in mogočnega Boga.

25 Vidite, bratje, to je edino plačilo, ki sem si ga od vseh vas res najbolj zaslužil, - zato vam tudi ne upam postaviti nobene nepravilne zahteve, ker zdaj dobro vem, da stari Bog z menoj ne more in ne sme imeti več milosti in usmiljenja zaradi Svoje svetosti, ki sem jo edino jaz tako neznansko oskrnil.

26 Zato sem dovolj povedal in zdaj z vsem zaupanjem in ponižnostjo pričakujem pravično in nadvse zaslužno sodbo Farakove božanske, prave in močne modrosti!

27 In če mi hočete dopustiti, da vzamem s seboj na beg za Kajnom svojo ženo in svoje otroke, naj bo to prepuščeno vašemu usmiljenju. In tako naj se mi zgodi po Farakovi volji, amen."

29. Poglavje

Hanohovni nasledniki

1 In glej, tedaj je Farak še enkrat vstal in rekel: "Glej, brat Tahirak, Bog in vsi

svobodni duhovi storjenega v vseh večnostih ne morejo več narediti nestorjeno; toliko manj moremo to mi, slabotni ljudje! Pomisli sam, če je v nekem človeku vsaj kakšna iskrica božje modrosti, ali ne bi morala soditi in govoriti tako:

2 Ta človek je silno grešil iz svojega hudobnega spoznanja, ker ni imel milosti od zgoraj in je bil slep v svoji sebičnosti v največjo škodo samemu sebi in vsem, ki so bili v stiku z njim; Božja usmiljena ljubezen pa je poslala od zgoraj svetel blisk, ki ga je spremljal močan grom, da je ob njem uvidel vso svojo nizkotnost in zaslišal nešteto svojih grozot. In človek bi se tedaj začel bati in potem resno obžalovati vse svoje hudobno početje iz globine svojega srca in bi s tem odvrnil od sebe vso svojo hudobijo in bi tudi svojo voljo podredil Božji milosti, - povej mi, kaj bi ti sam storil takšnemu človeku? (Odgovor: Odpustiti in ga sprejeti, kot da ne bi nikoli grešil, in se močno veseliti, da se je tako daleč izgubljeni spet našel, in je iz ječ najtemnejše blodnje našel izhod k svetlobi božje milosti!) Prav in pravilno si odgovoril, čeprav si samo človek; koliko bolj pa bo najmodrejši Bog kot pratemelj vse resnice in ljubezni odobral to pravilnost, ker On najbolje ve, kako in s čim in zakaj smo tolikokrat grešili!

3 Vedi: Mi trdosrčni ljudje sodimo naše brate, ki so zašli, po številu zločinov, če so se kesali ali ne; Bog pa iz Svoje ljubezni in modrosti ne sodi storjenih in obžalovanih prestopkov, marveč samo storjene in ne obžalovane. Čeprav storjeno ne bo nikoli prešlo, marveč ostane ohranjeno v Božjem neminljivem spominu kot temni madež na naši življenjski črti; toda ta črta ne bo sojena na začetku, niti v sredini, marveč na koncu, ker ta črta raste in se podaljšuje bodisi ravno iz ljubezni in pravice, ali pa neravno in ukrivljeno iz hudobije in vse krivičnosti iz nje.

4 In glej, tako je zdaj moč Božje modrosti izravnala tudi tvojo ukrivljenost, in zato ne obsojaj samega sebe, marveč odslej svojo življenjsko črto zvesto in pravično podaljšuj naravnost do resničnega Boga in se večkrat ozri na črto, ki ti jo je Bog izravnal, da odslej ne boš skrenil z ravne smeri, ker boš potem zlahka odkril vsak ovinek in ga takoj izravnal z milostjo od zgoraj, ki ti bo potem razsvetlila veliki cilj tvojega življenja v kraljestvu večne ljubezni in vsega življenja iz nje.

5 In zdaj pojdi, v vsej zvestobi prevzemi, kar ti je zapovedal Hanoh, in se spominjaj tega mojega govora, tako tudi vsi vi ostali z menoj, Farakom (Okrutnim) vred, in bodite bratje Hanohu, bratje med seboj in bratje ljudstvu, ki ga vodite po volji mogočnega, močnega, krepkega, najmodrejšega in najbolj ljubečega Boga. Amen."

6 Po tem zaključnem govoru so vsi vstali in se priklonili Faraku in rekli: "Farak, ti modri iz stare Božje modrosti! Zdaj vsi spoznamo tvojo veliko oblast in nedoumljivi uvid vseh stvari; čeprav ne razumemo, kako si prišel do tega, pa bomo vendar storili, kakor se ti zdi dobro in prav, ker vidimo, da tvoja modrost temelji na ljubezni, ki ne dovoli, da bi bil kdo prikrajšan, če poleg tega še hoče hoditi po njenih lahkih poteh, kar bomo vsi storili, ker hočemo storiti iz tvoje modrosti in po njej.

7 Ti pa glej, da boš tudi Hanoha spravil na pravo pot kot si nas, amen."

8 In glej, tedaj so vsi zapustili svoje prostore in se napotili v svoja mesta in so po Farakovem nasvetu delali modro in dobro, in vse ljudstvo se je veselilo pod njihovim vodstvom.

9 In ko je Farak na podoben način zlahka spreobrnil tudi Hanoha, je Hanoh vstal, zgrabil krepko Farakovo roko in rekel: "O brat, resnično si govoril in dobro naredil;

kajti kjer živi ustvarjeno bitje, tam je še pričakovati ljubezen in milost od zgoraj kot pri meni; samo v smrti vse preneha. Zdaj še vse živi, - tako se lahko še veliko popravi; zato bom ozdravil vse rane, ki so bile prizadejane mojim ljudstvom, in to vse ob tvoji modri bratovski strani, ki je s tako veliko uvidevnostjo zmogla odvrniti tako veliko nesrečo od mene, hudo prevaranega, in tudi od ubogega, prevaranega ljudstva."

10 In glej, tako se je potem ta, že nekaj boljša vladavina valovito nadaljevala več kot petsto let, tudi še pod sinovi, to se pravi Hanohovimi otroki in vnuki, kot je bil njegov najmlajši sin Irad (siloviti, kot Farakov učenec), ki je vladal sto let, njegov najmlajši sin Mahujel (fatalist ali oznanjevalec usode), ki je tudi vladal sto let, potem njegov najmlajši sin Metuzael (postavljaivec cilja in odkritelj narave in njenih sil), ki je vladal sto deset let, in končno njegov sin Lameh, ki Me je skoraj povsem pozabil in je vladal dvesto let (bil je izumitelj smrtnih kazni, ki so se izvajale predvsem pod njegovo vladavino).

11 Toda glej, pri Lamehu se moram zadržati nekoliko dlje, ker z njim preneha vse vladarstvo in na njegovo mesto stopi malikovanje in mamonizem (oboževanje denarja in bogastva), pa tudi prekleta naravna filozofija kot največja mojstrovina brezmejne kačine hudobije.

12 In glej, Lameh, ki je bil srednji sin, pravzaprav sploh ni bil upravičen do vladanja, ker je bil po prastarem, ustaljenem običaju upravičen do prevzema oblasti edino le najmlajši sin, samo v primeru njegove smrti ali siceršnje nesposobnosti tedaj prvorojeni, in če bi umrl tudi ta, potem šele srednji.

13 Zdaj pa je še povsem dobro živel Metuzaelov najstarejši sin Jored (skrivni modrec po načinu že davno umrlega Faraka), in njegov najmlajši brat Hail (zvesti Joredov učenec in zakoniti vladar).

14 In glej, Lameh pa, surov, mračen, častihlepen, krivoprisežnik, ki si je za svojo častihlepno izfilozofiral, da je prav tako upravičen do vladanja, se je v sebi raztogotil nad starim običajem; in ker ga je poleg tega obdajalo tudi krdelo enakomislečih, hudobnih pajdašev, je tedaj, ko je ravno zaradi Metuzaelove smrti prišel čas Hailovega nastopa vladanja, iz oblastiželjnosti sklical posvetovanja, da bi ugotovil, kaj bi bilo mogoče storiti, da bi zanesljivo dosegel svoj hudobni namen.

15 In glej, eden, ki se je imenoval Tatahar (krvoločnej, tudi pes krvoslednik), mu je dal okrutni nasvet: "Nas je sedem in sedemdeset po številu, močnih kot drevesa, drznih kot tigri, pogumnih kot levi in okrutnih kot hijene, ti pa si mojster nas vseh; zato mislimo, da ti z močnim kijem v roki ne bo težko narediti konec Joredovi modrosti, tam v gozdu blizu gora, kjer smo zadnjič lovili tigre. In ko bo potem kakšna požrešna hijena s svojimi ostrimi in močnimi zobmi zmlela njegove kosti, ji lahko iz hvaležnosti za posladek vržeš tudi še dečka Haila, kar bo za te lačne gozdne zverine dobrodošla malica. Potem bomo rekli ljudstvu, da so ju v gorovju pri lovu na hijene, zaradi prevelikega zaupanja v svojo skrivno modrost, torej zaradi vratolomnega poguma, hijene raztrgale in požrle. In ker si potem ti edini zakoniti Kajnov, Hanohov, Iradov in Mahujelov naslednik in si Metuzaelov sin, kdo ti bo potem še odrekal oblast in vladarstvo?!"

16 No, Lameh, kaj meniš, - ali ta nasvet, kot noben drug, ne vodi zanesljivo do cilja? - Pojdi in stori, mi ti stojimo ob strani, in uspeh je zagotovljen!"

17 In glej, ta nasvet je prišel Lamehu kot naročen, in že naslednji dan je iskal

priložnosti za to, - kmalu jo je tudi našel s kačino pomočjo. Ko je opazil, da sta šla Jored in Hail na sprehod proti gozdu, je odšel s svojim krdelom pajdašev hitro po drugi strani v gozd in tam za gostim drevjem pričakal oba brata; in ko sta bila v gozdu, je nenadoma planil na Joreda, ga pobil z enim udarcem in storil s Hailom po Tataharovem nasvetu.

18 In glej, obema pa se je to zgodilo zaradi tega, ker sta se prevzela v svoji modrosti in sta kot knežja sinova pozabila, da je prava modrost samo v največji ponižnosti, in da je s tem, ko je ponižnost zapostavljena, tudi modrost oskrunjena; in ker je bilo pri njima tako, jima ni bilo mogoče niti svetovati niti pomagati, ne da bi nujno prizadel njuno svobodo, česar pa Jaz nikakor ne morem storiti, ker Mi najmanjši del svobode pomeni neskončno več kot vse naravno in telesno življenje vseh živih bitij na Zemlji. Zato tudi dopuščam nasilje v vojnah, četudi zaradi svobodne volje in svobodnega delovanja enega samega človeka.

19 To naj bo opozorilo tudi tebi, ki si Moje precej prizadevno orodje, če bi se pred svojimi brati morda prevzel (niti skrivaj, še manj pa javno) zato, ker sem ti dal dar modrosti. Kajti glej, če bi kakor koli nečistoval, ali kradel v stiski, ali se gostil in popival, potem bi ta pri ljudeh redki Božji dar v tebi oslabil; če pa bi se zaradi njega prevzel, bi ti ga Jaz takoj vzel in te pustil nagega in zapuščenega v gozdu zmote, potem bi prišle krvoločne zveri in bi te požrle, da nazadnje ne bi od tebe ostalo nič drugega kot slabo ime.

20 Glej, v ponižnosti si ta dar prejel, v ponižnosti ga moraš ohraniti, in v vsej ponižnosti ga moraš spet oddajati vsem bratom.

30. Poglavje

Lameh postane kralj

(3. junij 1840)

1 In glej dalje! - Ko je Lameh to storil svojima bratoma v gozdu na čelu Tataharjevega krdela, se je vesel vrnil nazaj v Hanoh in dal razglasiti vsemu ljudstvu v Hanohu in zunaj njega, in prav tako desetim mestom in njihovi okolici, kaj se je dogodilo vratolomnima bratoma Joredu in njegovemu gojencu Hailu, zaradi česar se je zgrozil ves Hanoh z desetimi mesti in vse ljudstvo v njih in zunaj njih. Tedaj so se zbrali pametnejši in tudi nekoliko bolj razumni ljudje iz mest in vsega ljudstva, kakih tri tisoč po številu, brez žena in otrok, ki so ostali doma.

2 In tako se je potem to majhno krdelo mož napotilo v Hanoh k Lamehu, kjer je eden izmed njih govoril za vse: "Kje je gozd, kjer se je to zgodilo mlademu kralju in njegovemu modremu bratu Joredu, dovoli nam, da gremo poiskat kraj grozote, da bi morda še našli nekaj žalostnih ostankov, ali morda še kakšne druge sledove, ki bi nas prepričali o resničnosti tega sporočila, da bi lahko tam pošteno objokovali tako veliko nesrečo in nato poiskali hijeno, ki bo še gotovo imela krvav gobec, da jo bomo zadavili in pobili z našimi kiji in kamnali ves njen rod kot dolžno spravo za Joreda in Haila."

3 "Da," je rekel Lameh, "pravilno ste se odločili; jaz kot zdaj vaš zakoniti kralj bom sam v vaši sredi storil enako, in moj prvi služabnik Tatahar naj nam bo s svojimi oboroženimi tovariši vodnik!"

4 In glej, ljudstvu je ugajala hitra Laraehova odločitev, in rekli so: "Glejte, glejte in poslušajte! Huhuhorah (to pomeni: še živi pravi kralj !); tudi on je moder in naj bo naš kralj!"

5 In nato so vsi vstali in pod Lamehovim vodstvom odšli v tigrov in hijenin gozd in tam tudi kmalu našli še s krvjo omadeževan kraj grozote. Tam so žalovali in jokali in zbrali raztresene ostanke oblačil, da bi jih žalostni objokovali.

6 In ko so tam opravili svoje prazno žalovanje in zbrali brezvredne Joredove in Hailove relikvije, so zapustili kraj grozote in šli, polni notranjega besa, proti sredini gozda, razdeljeni v gruče po sto, v razdalji tridesetih razprostrtih rok, da bi poiskali podlo hijeno; in glej, pokazati se ni hotela niti ena žival, kaj šele hijena. Zato so rekli: "Razvpita zverina je gotovo pobegnila v gore! - Pogum! Četudi si še nikoli noben smrtnik od Kajna ni upal stopiti na kakšno goro, borno zdaj mi prvič utrli pot; kajti dober razlog imamo za to, in noben bog ne more obsojati tega koraka, ker pravično nastopamo proti tem razvpitim, požrešnim zverem. Zato še enkrat: Pogum, - pa če vsi propademo!"

7 In glej, Lameh je na to odgovoril: "Vaš glas je moja volja in vam na uslugo. Zato pojdite in storite, kot ste se odločili; jaz pa vas bom s Tataharjem čakal in pazil na zver vseh zveri, ki bo morda ušla vašemu močnemu udarcu!"

8 S tem je bilo teh tri tisoč zadovoljnih in so šli klecajočega, oklevajočega koraka in so se komaj upali ozreti naokrog zaradi vrtoglavice ob pogledu na višine, na katere so se povzpeli in globine, ki so jih pustili za sabo. In glej, tri dni so iskali hijeno, vendar se jim ni hotela pokazati niti ena; zato so se naveličali in so s svojimi kiji tolkli po več kot dvanajst sežnjev visoki in povsem navpični skali, ki jim je preprečevala nadaljnji vzpon, in preklinjali gozdove in gore, ki so prebivališče vseh pošasti, in so terjali račun od dreves, skal in kamnitih sten, in so pljuvali na zemljo sramoto njenega krvoskrunstva in jo do obisti prekleli in preklinjali so sonce, da je sijalo ob takem grozodejstvu, in prav tako zvezde in luno, ki so lahko gledale tako nezaslišano podlost. Eden izmed njih pa je bil največji in najmočnejši in se je imenoval Meduhed (kar pomeni 'najmočnejši').

Ta se je obrnil, ter kratko, toda zelo odločno nagovoril od jeze razvneto množico:

9 "Kakšna neumnost pa je to? Glejte, svoje kije razbijate in drobite na tej mrtvi, trdi, nepremagljivi steni, in si s svojimi pljunki delate spolzko pot nazaj! Ko se bomo vračali domov, in nas bodo napadle hijene, tigri, levi, medvedi in velike kače, pomislite, kako se boste branili! Če je stari Bog že tu postavil nedosegljivi cilj našemu slepemu, jalovemu maščevanju, kako zlahka nam more postaviti še veliko strašnejšega na poti domov! Zato pomislite, da se s Starim ni dobro prepirati, ker bi lahko celo drevesa in kamne oživil, če bi imel premalo živali, da bi nas vse skupaj pobile in usmrtille zaradi naše neumnosti in neposlušnosti, ker srno stopili na gore kljub najstrožji zapovedi Kajna, Hanoha in Faraka, najmodrejšega in najpravičnejšega. In kdo ve, ali nad to steno morda ne prebivajo višja bitja, o čemer se med ljudstvom še zmeraj šušlja; kajti zaman te gore ne stojijo tu! In če bi nas morda samo eno takšno bitje opazilo, kaj je potem veliko število nas mušic proti takšnemu Božjemu velikanu?! Zato se ponižno vrnimo še za dne, da nas ne bo uničilo prekletstvo noči, ki nam je že od nekdaj bila velik sovražnik - kakor je dan nadloga, pa vendar ni naravnost povezan s tako velikimi nevarnostmi kot noč. Zato storimo vsi po tem premišljenem nasvetu. Amen."

10 In glej, kakor hitro so se po tem govoru osvestili in odločili, da se vrnejo, je Meduhed zagledal velikega moža, ki je stal na polici skalne stene; in mož je bil Set, Adamov sin in Abelov namestnik, ki je pozneje prejel od Mene po angelskem bratu Abelu navodilo, naj gre z Adamom in Evo v obljubljeno deželo, in se tam naseli na gorah, od koder se od daleč vidi nekdanji raj, o čemer bom pozneje govoril še bolj podrobno.

11 In glej, Set jih je nagovoril s trdnim glasom, ker je bil eden tistih, ki jim govorica vseh ustvarjenih bitij še ni postala tuja, in rekel je: "Vi surovi sinovi Kajna, bratomorilca, ki ste popolnoma pozabili Boga! Kakšna pravična kazen Boga, ki je moj Oče in Oče Adama, ki še živi, in tudi Oče vseh njegovih otrok, ki živijo na višinah, vas je pripeljala semkaj v močne roke vaše pogube? O vi kačja zalega, kakšni ste?! O vi hrana hijen, povejte, kaj hočete tu na tem svetem kraju! - Kaj iščete tu na tem kraju, ki vam je tako strogo prepovedan? - Izginite od tod in vsi skupaj padite v žrelo zagroženi kazni, namreč v smrtonosno žrelo, ki mu ne boste ušli, ali pa vas bo ta skalna stena pokopala za zmeraj!"

12 In glej, tedaj je Meduhed padel na kolena in glasno prosil za usmiljenje in milost. Seta pa, ki je bil toliko bolj napolnjen z Mojo ljubeznijo, ker je govoril samo Moje besede, je hitro omehčal Meduhedov tožeč glas, in je rekel:

13 "Meduhed, edino ti smeš pogledati navzgor k meni, k veliki Božji bližini, ker si svoje brate odvrnil od velike zlonamerne (objestne) hudobije pred vsevidnimi Božjimi očmi; zato vedi edino ti, kje in kdo je ta požrešna hijena: Glej, ta tisočkratna hijena je ostala v globini na konici kačinega jezika Tataharjevega krdela, in se imenuje Lameh!

14 Naj si ja nihče izmed vas ne drzne položiti roke nanj! Sedeminsedemdesetkrat gorje tistemu, ki bi se spozabil nad njim, - ker bi takšen prehitel Božji čas, kar pa bi bilo najstrašneje, ker bi takšen raztrgal vez Božje ljubezni in s tem razvezal široki, neizmerni pas najostrejših sodb Božanstva, ki bi vrglo na vso zemljo velike ognjene stebre in bi tako v ognju uničilo ves svet. Zdaj pa s svojim krdelom vstani in pojdi v miru domov, in ne glejte proti Hanohu, marveč glejte nase in na Boga, ki je zvesti rešitelj tistih, ki se zmeraj ozirajo k Njemu, - tako v veselju kot tudi v stiski! Amen."

15 In glej, tedaj je Set postal ves svetel; oni pa so se prestrašili in zbežali izpred njegovega obličja čez drn in strn. Ravnino so dosegli šele pred sončnim zahodom, in sredi noči tudi svoja bivališča, ki so bila deset ur poti oddaljena od gora.

31. Poglavje

Izselitev pod Meduhedom

1 In glej, preden so se razšli, ko so dosegli domača tla, jih je Meduhed še kratko nagovoril: "Bratje, zelo dobro me poslušajte; kajti to, kar vam bom zdaj povedal, je silno pomembno. Videli ste moža na polici skalne stene v visokem gorovju in slišali ste gromki zven njegovega silnega glasu, in ste na koncu tudi še opazili, kako ga je obdala močna svetloba, da smo se zgrozili in strašen strah je bičal naše noge, da so skakale čez drn in strn, in tako smo prispeli semkaj v domači kraj.

2 Slišali ste, kako je omenil nam dobro znano, tisočkratno hijeno; slišali ste tudi njegovo opozorilo s sedeminsedemdesetkratnim maščevanjem in končno ste tudi

vsi slišali njegov nezaslišani govor o kazni z ognjenimi stebri

3 Zdaj sodite sami, kaj storiti v takih okoliščinah! - Če ga pustimo živeti, bo z vsemi nami kmalu storil tako, kot je brez sramu storil s svojima bratoma; če pa ga pravično kaznujemo, bomo od zgoraj sedemdesetkrat kaznovani z ognjem. Zato smo zdaj med dvema smrtonosnima nakovaloma; če storimo eno ali drugo, zmeraj nas čaka gotova smrt. - Moj nasvet bi bil zato takšen

4 To strašno skrivnost - kot skrivnost smrti - pokopljimo globoko vase, potem vzemimo svoje žene in otroke in nato v temni noči tiho zapustimo to grozovito deželo in se odpravimo proti jutru, kjer smo že večkrat opazili nizko hribovje, in potem pobegnimo prek njega; tam se bo že pokazalo, ali je še kakšna dežela razen te dežele zločina. In tudi če bi bil tam konec sveta, mislim, da je bolje tam mirno živeti in v starosti zaspiti, kot pa tu v stalnem nemiru pojiti zemljo z lastno krvjo ali biti sežgan v pepel.

5 Kajti tako je govoril tudi velikan na skalni polici: 'Ne glejte proti Hanohu, marveč glejte nase in na Boga, ki je zvesti rešitelj tistih, ki se nenehno ozirajo Nanj tako v veselju kot tudi v stiski!', - ki je pri nas gotovo dosegla najvišjo točko.

6 Zato, bratje, ki vas vse, kot mene žge pravičnost, zaupajte v Boga, katerega nam je ostro oznanil velikan na gori, in storimo to raje danes kot jutri, ko bi lahko bilo že prepozno; zato pogum, v Boga zaupajte, jutri pa bomo pozdravili sonce že tam na oddaljenem hribovju! Pohitite in pripeljite svoje ljudi in svojo lastnino, tako kot sadeže in živali, in v tri tisoč trenutkih se spet dobimo tukaj, oboroženi s kiji, amen!"

7 In glej, amen je odgovorilo tudi krdelo, in po dveh urah, ko so bili vsi pripravljeni za potovanje, je bilo dve po polnoči. In ko je Meduhed preštel vse očete in ugotovil, da so vsi zbrani, se je zahvalil Bogu in teklen na čelu velike skupine deset tisoč moških in dvajset tisoč žensk in prav toliko kamel in velikih oslov, ki mu je sledila.

8 In ko je sonce vzšlo, so že zdavnaj dosegli oddaljeno, nizko hribovje, kar se seveda ne bi moglo zgoditi brez Moje posebne pomoči, ker je bilo hribovje oddaljeno trideset ur ravne poti.

9 Tu so dve uri pasli svoje živali, počivali ter jedli od sadežev, ki so jih vzeli s seboj, in se na Meduhedovo zapoved zahvalili Bogu za tako čudežno rešitev. Meduhed pa se je, spodbujen od Duha, v spremstvu desetih mož, nekoliko oddaljil, padel pred očmi desetih spremljevalcev na zemljo, se vnel za Boga in v luči svoje ljubezni zagledal veliko hudobije v svojem srcu in začel zaradi tega jokati in tožiti od kesanja nad svojo veliko krivdo.

10 In ker sem videl, da mu je v resnici šlo Zame, sem z razločno in čitljivo ognjeno pisavo zapisal v njegovo srce naslednje besede: "Meduhed, vstani pred obličjem Mojega velikega usmiljenja! - Rešen si z vsemi tistimi, ki so ti, ganjeni od tvoje ljubeče skrbi, sledili semkaj. Toda tukaj se ne morete in ne smete dolgo muditi, še manj pa ostati, marveč, kakor vidiš to ozko dolino, ki se vleče proti jutru, in majhno reko, ki teče tja, za njo hodi tudi ti s svojo skupino sedemdeset dni dolgo, in ko boš potem prišel do ogromnega nepreglednega vodovja, počivaj tam prav tako sedemdeset dni. Potem pa pridi spet tako kot danes v srcu k Meni in Jaz ti bom pokazal pot, po kateri boš šel po vodovju v oddaljeno, veliko deželo, kjer boste brez prelivanja krvi varni pred vsemi zalezovanji grozovitega Lameha, bratomorilca. In ko boste lačni, jejte sadeže, ki jih boste med potjo našli, in pijte dobro vodo iz reke,

ki naj bo vaš kažipot do velikega vodovja, in spomnite se kot danes vsi vašega velikega, nad vso bitnost vzvišenega Boga, in mislite, da imam Jaz na zemlji ljudstvo, kateremu sem sveti, ljubezni polni Oče!

11 In pomisli, ko je ta zemlja kot rosna kaplja kanila iz Mojega velikega očetovskega srca, in sonce kot solza usmiljenja iz Mojih vsevidnih oči, o tedaj ste bili še tudi vi Moji otroci! Zato poskusi, mala čreda, po ljubezni postati, kar si nekoč bila, še preden je zemlja nosila nečisti rod in je veliko sonce žgalo iz Moje milosti! - Zdaj pa se odpravite na pot in pojdite v Mojem imenu! Amen."

12 In glej, nato je Meduhed veliki skupini glasno zaklical te besede in je bil ves prevzet, po njem pa prav tako tudi vsa skupina, in urno se je odpravil in storil natančno po Moji razodeti volji.

13 In zdaj glej, ko je Meduhed po sedemdeset dnevnem potovanju prišel do naprej določene obale velikega vodovja, ki ga dandanes imenujete Tihi ocean, in je ob obalah rumenkasto, deloma pa se tudi - na globljih mestih - povsem modro svetlika zaradi mešanih barv na dnu, obilice bakrenih soli in sončnih žarkov, ki se lomijo v njem. Tam se je s svojo skupino utaboril vzdolž obale, v okolici, ki je bila zelo bogata in obložena z dobrim sadjem, in je bila ravno tista, kjer sem ga hotel imeti.

14 In ker je Meduhed - in tudi vsi, ki so mu sledili - videl, da sem Jaz dober vodnik, je pred skupino hvaležno padel na svoj obraz in se Mi zahvalil iz globine svojega srca, množice pa so bolj ali manj, vendar vse, sledile njegovemu dobremu zgledu, kar Mi je zelo ugajalo.

15 In glej, ko je Meduhed opravil svojo zahvalo, ganjen v svojem srcu zaradi Moje velike milosti, je vstal, pogledal po skupinah, ki so od hvaležnosti še zmeraj ležale na tleh, in začel jokati od veselja nad Mojim tako velikim usmiljenjem, ki je toliki množici rešilo življenje in vrnilo zlato svobodo že tako dolgo v obupnem hlapčevstvu živčim in jim dalo tako bogato in pod Mojo popolno zaščito tako varno počivališče.

16 In ko so se kmalu nato okrepčane in vesele dvignile tudi množice, je Meduhed stopil na majhno vzpetino, kakšnih sedem sežnjev ali, še natančneje, sedem višin moža visoko nad prostrano ravnino, in jim tam na dolgo in na široko spregovoril z besedami, ki so mu bile od zgoraj dane v srce, in ni izrekel niti ene več, niti ene manj in je bil torej v Mojem imenu pravičen oznanjevalec množicam, ki so bile potrebne svetlobe in ljubezni. Besede njegovega dolgega in obširnega govora pa so bile:

17 "Bratje, poglejte me, ter z odprtimi ušesi in srci poslušajte besede, ki vam jih bom zdaj razodel po Božjem notranjem ukazu; zelo so namreč pomembne!

18 Poslušajte: Bog, Najvišji, nas je čudežno osvobodil iz Lamehovich morilskih rok in nas zvesto pripeljal semkaj na konec sveta in začetek velikega vodovja. Poglejte to deželo, lepo in čudovito, kot bi se iz visokih nebes spustila na zemljo, gotovo bi vsak izmed nas želel, da bi se mogel ali smel za stalno naseliti v njej. Toda volja od zgoraj iz Božje višave ni takšna, ampak smemo tukaj ostati samo sedemdeset dni; kajti v tem času nas bo izsledila okrutna Lamehova vojska s Tataharjem na čelu. In gorje vsakemu, ki bi padel v njegove okrutne roke; raztrgal bi ga kot tiger jagnje!

19 Zato mi je Gospod v Svoji veliki milosti pokazal kraj, kamor moramo oditi, in kjer bomo našli orodja, enaka tistim, ki so jih že dobili Njegovi veliki otroci, ki

prebivajo na gorskih višinah zemlje, da bomo tudi po tem spoznali, da On hoče biti in bo tudi naš Oče, če se bomo voljno podredili Njegovi preveliki ljubezni, ki je doslej tako čudovito skrbela za nas, kot še ni nikoli skrbelo niti najboljše očetovsko srce za svoje otroke, četudi bi imelo vsega v največjem izobilju.

20 Potem pa vzemimo orodje in z njim podirajmo vitka drevesa, odstranimo z njih skorjo in veje, potem jih obtešimo po štirih straneh, zgoraj kot mirno vodno gladino, in pripravimo deset tisoč najlepših in najboljših debel, ki imajo majhno listje. Vsako tako pripravljeno deblo naj bo deset moških dolžin dolgo, in naj bo en moški korak široko; šele potem bomo skupaj zbili po trideset debel z žebli, ki jih bomo veliko našli pod orodjem. In ko bo temelj zbit, moramo na straneh po dolžini pritrditi tri debela eno za drugim, po širini pa po dve po vsaki strani; potem pa je potrebno notranjost dobro zasmoliti z drevesno smolo, ki naj jo medtem v velikih količinah naberejo ženske in otroci.

21 In te novogradnje zgradimo vzdolž obale, zadnji dan pa še v vsak vogal teh gradenj pritrdimo veliko, zeleno listnato vejo v znamenje dosežene zmage s pomočjo velike milosti od zgoraj. Kaj bo dalje treba storiti, to pričakujemo zadnji dan po veliki obljubi, ki mi je bila dana, ko so se naše oči še v velikem strahu in trepetu ozirale proti Hanohu; in tako delajmo vsi, združeni kot bratje, ker nimamo vladarja, ki bi mu morali dajati v nebo vpijoče davke, - razen našega velikega Boga, ki je Gospod vse oblasti in moči, neskončen od vekomaj, in je tudi Gospod, mogočen in pravičen nad vsemi gospodi, kjer koli po vsej zemlji bi bili krivični, zdaj in v vseh prihodnjih časih kot okrutneži in morilci svojih bratov. Našemu Bogu, ki nam hoče biti Oče, smo dolžni ljubezen in brezpogojno pokorščino; kdor bi se temu upiral, ne bo kaznovan s šibami in krepeli, niti ga ne bodo kaznovali njegovi bratje, marveč Bog sam ga bo kaznoval z odvzemom Svoje milosti.

22 To je vse, kar je za zdaj potrebno vedeti; zato se zberite, okrepčajte se s hrano in pijačo, zahvalite se Gospodu, potem pa se hitro lotite zapovedanega velikega dela, amen."

32. Poglavje

Meduhedova visoka pesem

1 In glej, ko je Meduhed končal ta svoj govor, so pred Bogom vsi padli na svoje obraze, se Mu zahvalili in Ga eno uro slavili iz globine svojih src; potem so veseli vstali in šli, kakor jih je vodil Duh milosti, nekoliko naprej v notranjost dežele in našli tam v prostrani votlini obilo najrazličnejšega orodja: motike, različne sekire, obličje, vseh vrst nože, žage, kladiva, svedre, kotomere, dleta in milijon dvojnih žebeljev - ali kot pravite vi spon. In glej, tega so se nadvse razveselili, da so poskakovali in vriskali od veselja nad Mojo, zanje tako nedoumljivo veliko milostjo. (Nota Bene. Glejte, kar vam tu dajem, je veliko več kot ta orodja; toda nihče se še ni tako prav našel, ki bi se Mi v največjem veselju svojega srca primerno zahvalil. Zapomnite si to, topoumni častilci Mojega imena in izbirčni sladokusci Moje besede, in odprite na stežaj vrata ljubezni, ki je novo, sveto mesto v vaših srcih, da lahko pošljem tja Moje angele, da bodo prej očistili vse trge, ulice in skrivne kotičke, kot tudi vsa bivališča v njem, da se bom potem mogel vseliti Jaz in Mi boste hiteli naproti in veselo klicali: ' Hozana na višavah, in mir vsem ljudstvu, ki so dobre

volje; hvaljen bodi Gospod, ki prihaja jezdec na oslici; aleluja Sinu Davidovemu; aleluja knezu miru; aleluja Njemu, ki prihaja v imenu Gospoda Boga Sabaota; On edini je vreden, da prejme od nas vso hvalo, vso slavo in čast; On je sveti, edini Oče naših src, amen!')

2 Zdaj pa naprej! - In glej, vzeli so orodje z žebli in vse skupaj odnesli na obalo, tam so si odpočili, se okrepčali z jedjo in pijačo, in že naslednji dan s hvaležnimi srci odšli na delo in Me hvalili celo med zgrešenimi udarci, - zato je tudi njihovo delo napredovalo tako hitro in dobro, da je bilo videti pravzaprav bolj čudež kot pa delo; in tako je po štirinajstih dneh na obali stalo dokončanih dvesto petdeset velikih bark, varno pritrjenih z vrvmi, da jih počasi naraščajoča plima velikega morja ni mogla odplaviti.

3 In glej, tako jim je po zvesto opravljenem delu ostalo še dobrih petdeset dni za popolni počitek, med tem pa sem jim po Meduhedu, ki je postal prav pobožen in ljubeč, postopno dal tudi boljše vedenje o Meni, kot tudi sabat, ob katerem naj bi počivali v Moji ljubezni, se vzdržali vsakega dela, in se v tem počitku ves dan povsem posvečali Meni, in če bi to kar naprej delali, bi nazadnje vsi postali tako modri, kot je bil Farak in je zdaj Meduhed; da, če se ne bi samo trudili, da bi v globokem strahospoštovanju in v čistem spoznanju Mojega imena postali pobožni, marveč bi Me še veliko bolj začeli ljubiti v vsej ponižnosti svojega srca in rasti v tej ljubezni, potem bi Jaz tudi njim postal dobri Oče, in smrt bi jim bila spet odvzeta, ker bi bili kot otroci sprejeti v mogočno naročje Božje ljubezni do določenega velikega Zemljinega časa vseh časov, ko bi potem vsi skupaj prišli k velikemu Očetu in večno gledali Njegovo obličje in se nasičevali ob neizmerno bogatih izlivih Moje ljubezni.

4 In glej, ko so vse to slišali iz Meduhedovih ust, so vriskali zaradi tega in se trumoma drenjali k Meduhedu z željo, da bi vsak dan izvedeli kaj o Meni, česar sem se veselil v nebesih Jaz, prav tako pa tudi vsi angeli prastvarjenja.

5 Tako sem jih po Meduhedu naučil tudi ohranjati besede v znamenjih, in znamenja so bile ustrezne podobe, za katerih naravno lupino se je skrival duhovni pomen; in tako so se v tem kratkem času naučili tudi pisati in brati.

6 In glej, tako sem si zelo hitro oblikoval ljudstvo, ki v svojih potomcih obstaja do današnje ure, - kje pa, o tem nekoliko pozneje! Ko so bili torej tako dobro pripravljeni, sem jim po Meduhedu dal slišati visoko pesem, v ozadju polno modrosti in ljubezni, ki je že bila zapisana in obstaja še dandanes - kje pa, tudi o tem nekoliko pozneje! - in se je glasila:

Prisluhnite dobro, vsi kasnejši otroci milosti Moje, kako
na veliko gostijo vabim vas vse,
Pridite vsi zvestih src k Meni, veselo hvalite Moje ime
po navadi, kot vas učil Meduhed je pobožno in zvesto,
ko zahrepenel je v srcu kot prvi po Meni.

Zgledujte se po njegovi čisti in dobri misli, opazujte njegove oči, usta, ušesa in brado, nežno in belo, kot znamenje modrih, pobožnih besed. V vsem tem mu bodite enaki, če hočete Moji ljubi in zvesti otroci postati, odrešeni vsega zla kačje zalege hudobne.

Glejte, kmalu bom zemljo opral vse gnusobe, zaman bodo grešni hlastali po Moji ljubezni!

Če boste pa v srcu pobožni in zvesti ostali, prizanesljivo bom mirno vas gonil Svoje valove, dobro vas skril v visokih deželah te zemlje, ko srd Svoj odvezal bom težkih vezi.

Glejte, tulili bodo tedaj vsi rodovi na zemlji!
Tedaj velikašev utihnil posmehljiv bo krohot!

In voda visoki valovi, hrumeč prek hribovja, nosili bodo le redke otroke, palčke Moje ljubezni, ki postali so majhni kot otroci mušice, ker ljubezen postala je šepava in hodila ob bergli.

Poglejte navzgor k Mojih nebes presvetlim prostorom, ozrite se k zvezdarn, milosti Moje žariščem, glejte sonce, ki tiho razsvetljuje pota te zemlje, glejte luno, ki spremlja zemljo brez godrnjanja; glejte, kako vsi svetovi nemo poslušni Moji so volji; tako opravljajte svoja dela tudi vi zmeraj v tišini.

Hočete vedeti, kakšna so bitja te zvezde?

Čujte! Jaz pravim: natančen odgovor ljubezen vam da!
Če v srcu ljubezen brez vsake bo pege, za luč vam bom baklo dal milosti Svoje; tedaj bo vsak zlahka v svetlobi plamteči, prebral veliko ime Boga brez vse zmote!

O drobno srce, vklenjeno v prsi preozke, poznaš mar izvir, od koder si zraslo veliko?

O, da se nikdar navezalo ne b' na materijo mrtvo, čisto brezskrbno pustilo jo plavat' v oblakih, saj Stvarnik vseh teh stvari, v primeri s srcem ničnih, z ljubeznijo sam je navezan na srce edino.

Kar vi, slabotni otroci človeški, si domišljate, da je veliko, O kako majhno je vendar ljubezni to Moji!

O kako ničeve vse stvari so v širnih vesoljih, tako kot ljudje, katerih srca so prazna ljubezni!

Zato za veliko imejte samo zvestobo Moji ljubezni in, kar ji najbližje je: grešnika kes le resnični!

Jaz sam sem velik le v ljubezni Svoje delovanju, in duh svobodni, ki je z njo povezan trdno, a Mojih sonc vam nepoznana pot, ki vas, kot vse, na vašo le slabost spominja, kaj ona je v Božanstva Mojega neskončni veličini?

Nič drugega kot le odvrženi lahki ovoj pršice!

Če do središča vseh svetov povzpeli bi se radi, in slišali
drvenja hitrih sfer glasove, izmerili tam moč vseh sonc
svetlobe, in vsa največja dela moje vsemочи dojeli, bi s
tem se mar približali kaj bolj ljubezni Moji?
Ne, pravim Jaz; v vse dvome svoje bi se zavozlali!

Četudi bi lahko veliki voz na nebu tam vodili in kot duhovi
hitro se za zvezdami podili, četudi bi iz svojih ust lahko
dahnili svetla sonca, in jih kot Jaz potapljali v morja
valove, vsa vaša moč v primeri z Mojo bi ne bila nič
drugega kot prah in pesek v starih kamnolomih.

Poglejte gori na neba modrino, poglejte prek valov do
roba morja;
Verjemite Mi, pravim vam: ni meja tam,
kjer podnevi greje sonce, zvezda brezbroj ponoči sije,
In polnina velikega morja ni primerljiva le eni kapljici v
kraljestvu zvezd sijajnih.

Zato na Me, Velikega, poglej, človeška mala čreda, in
vedoželnost hranite Zame edino! iščite ljubezen Mojo na
vseh koncih!

Kamor koli zrl boste radovedno,
povsod odkrili boste znamenja imena Moj'ga;
In vendar veže naj nič drugega vas kot ljubezen Moja!
Veselo vest o Meni vam oznanjala celo bo trava,
če obvarovali boste Hanohovih vseh se grehov;
Če pa ljubili boste zvesto se kot pravi bratje in v
blagor vseh koristili vse svoje ude, prišla od zgoraj
k vam bo milost prevelika, in vas učila bo, kako
naj hvalite Očeta!

Zdaj padite na zemljo, vaših grehov mater,
otresite ves prah, to kačino ničevo hrano smrti.
Zahvalite veseli spet se v srcih Meni Rešeniku.
Nikdar ne obžalujte časov, posvečenih Meni; naj
v vaših srcih zmeraj vlada moč ljubezni Moje, tako
nekoč vas vse bo milosti svetloba prenovila!

7 In zdaj glej, ko je Meduhed to nadvse pomembno pesem življenja iz Moje
milosti, ki je iskrica Moje neskončne ljubezni in vsega usmiljenja iz nje, do konca
zapisal in jo tudi ljudstvu prebral, je nastalo med njimi nebrzdano veselje, ki ga je
lahko ublažil samo čudež iz nebes, in ta čudež je bil nenadni dež; in ta dež je bil
dež ljubezni iz Mene, ker je bilo njihovo veselje pravično; kajti veselili so se
spoznanja Mojega imena še bolj pa Moje ljubezni, najbolj pa so se veselili tega, da
jim je nadvse veliki in sveti Bog v nedoumljivi ljubezni tako poučno govoril z višave
po Meduhedu, kot Oče otrokom bede.

8 In glej, tako jih je dež razgnal v njihove šotore, ki so bili narejeni iz vej, trave in bele gline, in tam so v majhnih skupinah radostno slavili Moje ime do polnoči in s svojo slavo ne bi prenehali, če jih ne bi obiskal s pošteno zasluženim, mirnim, sladkim spanjem.

(Nota bene. Kot vaš resnični Oče sem vam dal že večja razodetja, rimana in nerimana; toda vse od rimskega polkovnika in kananejske žene iz evangelija dalje, z majhno izjemo apostolov in nekaterih mučencev, še nikoli nisem našel tako velikega veselja, posebno pri vas pa še sploh ne. Sicer ga tudi ne zahtevam, marveč vam samo povem, da Me začnite zmeraj bolj in bolj ljubiti; to je Moja volja do vas. Zaradi tega si ne otežujte srca; kajti, česar zdaj še ni, bo pač nekoč gotovo nastalo, ko Me boste поблиže spoznali in s tem razširili svoja srca, da se bom mogel Jaz naseliti v njih s polnostjo Svoje milosti, česar si lahko zelo želite, ne pa bojite, kot nekateri med vami, kar v ljubezni ne sme biti. Amen.)

33. Poglavje

Odhod Meduheditov

(8. julija 1840)

1 In glej, ko je preteklo še ostalih petdeset dni, jih je Meduhed, ki sem ga Jaz spodbudil, sklical vse skupaj, in jih nagovoril z vzvišenim govorom, ki se je glasil: "Možje, prijatelji in bratje z vsemi vašimi ženami, otroki, hlapci in deklami, ki so zdaj po volji od zgoraj prav tako naši ljubi bratje in sestre, pridite vsi k meni in se po že znanem redu postavite okrog majhnega griča, da boste lahko dobro slišali voljo najvišjega Boga, ki mi je bila znova razodeta!

2 Gospod hoče, da zberete vse orodje in ga položite v barke na slamo, ki vam je doslej služila za ležišča, od vsakega enako število; in ko boste to opravili in s še preostalimi žebliji pritrdili veje z obilnimi listi v vogale, šele potem spravite tja nabrane sadeže in jih varčno uporabljajte trideset dni, in jih previdno položite v vogale pod veje na figove liste! Kamele in osle pustite tukaj, Lamehitom v znamenje, da smo bili tu, in tudi za znamenje, da jim zapuščamo živalsko in smo rešili samo človeško in s tem tudi Božje; okrog orodja pa položite za čevelj visoko drobne veje, in jih pokrijte z vašimi odejami in slamnatimi plašči, živalske kože pa vrzite po orodju. In ko bo vse to opravljeno natančno po tem Božjem naročilu, ki mi ga je dal, tedaj pridite še enkrat semkaj k meni h griču, da vam bom po volji od zgoraj dal še nadaljnja navodila, kako se vesti; potem se bomo skupaj zahvalili Bogu in Ga slavili zaradi Njegove neizmerne in brezmejne dobrote in usmiljenja.

3 Pojdite zdaj in hitro storite, kar vam je bilo po meni zapovedano od zgoraj, amen."

4 In glej, tedaj so se vsi priklonili pred Meduhedom, se v srcu zahvalili Bogu za ta nauk in odšli zelo voljno in hitro na zapovedano delo; in v sedmih dneh po vašem štetju je bilo vse najlepše urejeno.

5 In ko so vse končali, kot jim je bilo ukazano, so prišli po ponižni Meduhedovi želji spet vsi skupaj h griču in se Mi tam zahvalili pred njegovimi očmi za tako hitro in srečno opravljeno delo.

6 In ko je Meduhed videl njihovo delo, ki so ga opravili, in videl, da so bili spet kakor prej vsi zbrani okrog griča, polni veselja in pobožnosti v srcih, jim je začel

znova govoriti:

7 "Možje, prijatelji in bratje, žene in sestre, poslušajte! Gospod, naš veliki, vsemogočni Bog hoče, da naj se vas po stodvajset odpravi na vsako barko, in sicer štirideset moških in osemdeset žensk, otroci pa naj sedijo ali ležijo po kožah na orodju. Ženske pa naj sedijo na vejah in odejah in plaščih; vi možje pa stojte okrog žensk in svoje obraze obračajte v smer, kamor bodo plule barke in bo pihal veter, jejte samo enkrat na dan in to opoldne. Svojo potrebo pa tako vi kot ženske in otroci opravljajte na zadnjem delu barke v vodo; vendar pri tem držite drug drugega, da ne bi nihče padel vanjo. Možje pa naj ves čas ne spijo niti sedijo, še manj pa ležejo; kajti Gospod bo ohranil vaše ude krepke in vaše oči budne ves čas, ki ga bomo preživeli na valovih velikega vodovja po Njegovi sveti volji. Ženske in otroci ne smejo sami segati po sadežih, marveč naj si hrano ponižno izprosijo od mož in očetov, da bomo postali ljudstvo po Božji volji in Njegovem večnem, vsemogočnem redu, Njemu všeč, in končno vredni Njegove neskončne ljubezni in milosti, ker se nočemo in se ne bomo dotaknili niti lasu na svoji glavi brez Njegove svete volje!

8 Ko pa bomo v Gospodovem imenu vsi na barkah, naj bo starešina vsake od njih pripravljen, da bo na znamenje z neba, ki bo dano z močnim bliskom, z ostrim nožem pri priči prerezal vrv; potem bo zavel veter in bo pognal barke na odprto morje, in sicer že pred očmi Tataharja in njegovih morilskih krdel, ki bodo dospeli na obalo v trenutku, ko bomo mi že kakih tisoč dolžin moža oddaljeni od obale.

9 Tedaj jih boste videli lučati kamenje v vodo; nobeden pa nas ne bo več dosegel. Kajti Božja desnica nas bo hitro vodila izpred njihovega hijenskega obličja in nas bo vodila tja v veliko, daljno deželo, ki je oddaljena trideset dni in noči od kopnega in se nahaja skoraj sredi velikega vodovja in se imenuje Ihypon (to je, varni vrt), in ta dežela nam bo po volji od zgoraj ostala, dokler bo svet stal; spoznali pa jo bomo po tem, da bomo že iz velike oddaljenosti zagledali visoko gorečo goro, vso v plamenih Božje ljubezni (Fudžijama, 3780 m, na otoku Hondo, Japonska). Tam bo en sam dohod v notranjost, in še ta bo potekal med dvema takšnima gorečima, visokima gorama; na vodnih straneh jo bodo stalno oblivali najvišji viharji na valovi. Poleg tega pa bo še obdana z najvišjimi gorami, v katerih ne prebivajo niti tigri, hijene, levi, medvedi niti volkovi in kače, marveč bodo podobne do nebes segajočemu zidu, na katerega se ne bo mogel nihče zlahka povzpeti.

10 V notranjosti dežele pa bodo velike, nepregledne ravnine, polne najčudovitejšega in najslajšega sadja, in prav tako lepih, koristnih, krotkih živali, ki nam bodo dajale svoje mleko za zdravo hrano; in zemlja bo imela okus po medu in mleku in bo brez peska in kamenja in jo bomo lahko jedli kot dober kruh. In poslušajte, tako govori Gospod: Na vsej zemlji ni nikjer več dežele, ki bi bila po odličnosti podobna tisti, kjer ni nikoli niti prevroče niti premrzlo, marveč vlada tam večna pomlad

11 Tako se ljudje, ki bodo živeli po Božji volji, ne bodo tam nikoli postarali, in njihovo umiranje bo podobno rahlemu spanju; potem pa bodo prišla nevidna bitja, takšnega človeka skrivaj spet oživila in ga ponesla k Bogu. Tam pa ne bo ostal niti prašek, ki se je prilepil na noge takšnega znova oživiljenega

12 Kdor pa bo kdaj preslišal Božjo voljo v svojem srcu, bo tudi umrl, toda telesno nikoli ne bo več vstal. In prišli bodo črvi zemlje in se lotili njegovega mesa in ga

bodo požrli z lasmi, kožo in kostmi vred; njegova duša in duh pa bosta morala znova tisočletja služiti za podlago goram, v mračni zavesti svoje bede in svoje popolne ničnosti, dokler ju končno po milostni volji od zgoraj ne bo sprejela kakšna žival, od koder se bosta morala bedno, nemo in brez besed prebiti od stopnje do stopnje skozi ves živalski svet, da bi končno spet lahko dosegla dostojanstvo človeka. To si dobro zapomnite; kajti tedaj boste morali več tisočkrat umreti, preden boste znova dosegli življenje iz Božje ljubezni in milosti! Pomislite, kaj vam Gospod tu sporoča

13 S svojimi ženami pa v prihodnje ne spite pred svojim štiridesetim letom, potem pa nikar pogostejše, kot je z Božjim blagoslovom potrebno za spočetje človeka. In nihče naj nima več kot največ dve do tri žene; kajti vse, kar bi bilo več od tega, bi se vam pred Bogom računalo kot velik greh, in bi vaše življenje na zemlji naredilo kratko in nadložno, oslabilo bi vašo ljubezen do Boga in vas nazadnje oropalo vse modrosti, ki je samo Božji prostovoljni dodatek tistim, ki se natančno držijo Njegovih zapovedi.

14 In končno: Tako kot tu, tudi tam ne imejte ničesar za svojo last, marveč kot Božjo lastnino; in kdor bi trdil: Ta travna bilka pripada meni!, tega bo Bog v trenutku kaznoval s slepoto, da v prihodnje ne bo nikdar več mogel pobrati sadu z zemlje, marveč se bo moral naučiti vse svoje življenje živeti od Božje ljubezni in ljubezni svojih bratov

15 Grešniki naj ne jedo nič drugega kot travo in grenko listje bornih dreves kot žival, na stopnjo katere so se z grehom ponižali; in dokler ne bodo zadostili za svoje grehe, naj si ne drznejo jesti nič drugega, če hočejo ohraniti svoje življenje. Posebno pa se to tiče nečistnikov, in predvsem tistih mladih žensk, ki bodo iz lastne naslade pogostejše spolno občevali; kajti telo takšne ženske bo Gospod napolnil s kugo, in naj bo izobčena na skrajno mejo te velike dežele, kjer ne raste nič drugega kot trava in listje. Končno pravi Gospod, naš veliki, vsemogočni Bog, da se ljubite med seboj, in nihče naj ne postane sodnik drugega, marveč naj gre šibkejši k močnejšemu, da ga ta podpre in mu pomaga potovati po deželi; najmodrejši pa naj služi vsem in naj bo svetovalec svojim bratom.

16 Zdaj torej, ko ste jasno in razumljivo slišali Božjo voljo, se z menoj zahvalite Bogu v svojem srcu in recite: Gospod, Ti vsemogočni, veliki Bog, zahvaljujemo se Ti z vso gorečnostjo našega še slabotnega srca; okrepi ga, Ti veliki, dobri, močni, večni Bog, da se ti bomo nekoč, Tvoje neskončne svetosti bolj vredni kot zdaj v svoji neskončni slabosti, lahko zahvaljevali, Te slavili in častili, in da bi bili s tem, kakor si nam tako milostno obljubil, nekoč tudi vredni vsaj v najmanjšem delcu biti podobni Tvojim otrokom. Zdaj pa, o veliki Bog, zgodi se Tvoja volja, in vkrcajmo se v barke, Ti pa nas vse vodi, kakor Ti je všeč! Amen

17 In glej, ko so opravili to kratko molitvico, so z Meduhedom zapustili ta kraj in se veselega srca vkrcali na barke.

18 In glej, vse se je zgodilo natančno tako in tedaj kot je Meduhed napovedal. Lamehova krdela hijen in tigrov so pod kačinim vodstvom besno zasledovala uboge Meduhedite; toda prav tako hitro sem tudi Jaz gnal barke s svojim majhnim ljudstvom od obale, in prav tako potem tudi mirno, pa vendar hitro, do obal velike dežele, ki jo obliva veliko vodovje

19 Lamehite pa sem s čedalje bolj naraščajočimi morskimi valovi zasledoval do

gora, kjer so jih na tisoče raztrgali in požrli hijene, tigri, levi, medvedi, volkovi in kače; kajti kolona zasledovalcev je štela sedem tisoč moških in sedem tisoč žensk. In od tega se jih v Hanoh ni vrnilo več kot sedem mladeničev in sedem deklet, ki so tam povedali, kaj se je zgodilo, in so pripeljali nazaj nepoškodovane živali, ki so jih zapustili Meduhediti, petintrideset tisoč kamel in prav toliko oslov in jih izročili Lamehu in mu pripovedovali vse, kar so videli, - kako je namreč žareč blisk z brezoblačnega neba udaril med njih in ubežnike, ki jih je na koncu sveta, kjer je veliko, neizmerno vodovje, z veliko hitrostjo odneslo daleč proč po vodovju. Potem pa so vode začele naraščati in so jih gnale visoko v gore, kjer so planile nanje nepregledne trume znanih krvoločnih zveri in so jih vse, razen njih, raztrgale in požrle; njih same pa je rešilo edino to, da so se skrili med veliko množico kamel in oslov. In Lameh naj dobro premisli, kaj se je zgodilo, in zdi se jim, kot da bi nad zvezdami prebival velik kralj, s katerim se ljudje ne bi smeli nikoli drzniti bojevati, in naj bi Ga raje molili in častili zaradi Njegove nedoumljive oblasti, ko so Mu poslušni celo morje, vetrovi, bliski in vse krvoločne zveri, - kar so videli z lastnimi očmi in so slišali močan glas, ki je živalim ukazoval kot grom in je tako govoril tudi z mogočnimi elementi, kot je silni vihar iz zvezdnih višav

20 In glej, ko je Lameh to zvedel, se je razsrdil v svoji notranjosti in sklenil, da se Mi bo maščeval. To pa je bila posledica tega, ker si je kača povsem prilastila njegovo srce. Zato je rekel mladeničem, ki so se vrnili: "Poslušajte, vas sedem nedolžnih! Od zvezdnega kralja hočem imeti zadoščenje in tisočkratno povračilo škode; pojdite ven, ker veste, kje je mogoče govoriti z Njim, in Mu v mojem imenu zapovejte, kaj zahtevam! In če se bo upiral, Mu povejte, da Ga preklinjam, in če je še tako velik in mogočen, Ga bo med mojim zasmehljivim krohotom Njegovo ljudstvo raztrgalo in razmesarilo, tako kot so Njegove živali moje ljudstvo. Kajti On je z vso svojo oblastjo nad vetrom in vodo samo slabotno jagnje v primerjavi z menoj, kraljem levov. V gozdove pa povsod podtaknite ogenj, in zažgite vse gore, da se bodo Njegove zveri vsepovsod spekle, da bo lahko potem sedel k bogato obloženi mizi in použil meso in kosti požganih zveri; če pa jih ne bo pustil sežgati, naj le spelje poplavo čeznje, da jih bo Njegova oblast utopila

21 O, jaz poznam tega lahkomišelnega nadzvezdnega kralja zelo dobro! Vse, kar dela, dela iz strahu pred menoj; kajti On pozna mojo veličino, oblast in moč, ki Mu dajo dovolj opraviti in Ga bodo nazadnje povsem uničile, če ne bo ugodil moji pravični zahtevi in vsaki moji želji.

22 Pojdite zdaj in naredite, kar sem vam zapovedal; vzemite s seboj može, oborožene z ognjem in v primeru zavrnitve zažgite gore!

23 Mladeniči so se oddaljili in se posvetovali med seboj, kaj bi lahko storili. "Zakaj", so govorili med seboj, "če je res tako zelo mogočen, zakaj potem ne gre sam? Kajti besneti je lažje kot se bojevati, in groziti v slepi togoti lažje kot grožnjo izpolniti. Kar je on govoril, to bi lahko povedal tudi vsak izmed nas, toda kaj bi to koristilo? Kako daleč segajo njegove in naše roke, ve in vidi vsak človek; toda kdo je kdaj videl samo en prst nadzvezdnega kralja, da bi lahko izmeril vso Njegovo oblast in moč? Lameh je mušica samo v primerjavi s Tataharjem in njegovim spremstvom; in kje je ta in vse njegovo spremstvo? Zdaj je nas sedem še vsa njegova osrednja moč in smo videli nerazumljivo oblast velikega, nevidnega kralja nad zvezdami, slišali smo Njegov govor, pred katerega močjo je zatrepetal ves

zemeljski krog kot nekdo, ki ga je stresel mraz do kosti in mozga.

24 Zato storimo to, kar hočemo mi, in pojdemo ven, in namesto da bi Mu grozili, Mu izrekajmo raje hvalo in slavimo Njegovo veliko oblast in moč; morda nas bo sprejel kot je sprejel Meduheda, in potem naj Laméh doma meri svojo moč in od jeze grize kamenje!

25 Mi pa bomo raje služili tako mogočnemu in velikemu kralju, ki nas gotovo tudi lahko, tako kot Meduhedove trume, obdrži nad valovi."

26 In glej, kakor so modro sklenili, so tudi izpolnili svoj Meni všečen sklep, vzeli so svoje žene in kamele in osle, obložene s sadeži, in odhiteli tja, kjer so videli vodovje, in počivali na obali velikega oceana.

27 Tisti pa, ki je imel glavno besedo, je spet spregovoril: "Tu smo zdaj! Kam naj gremo? Ne vemo; zato prosimo velikega kralja, naj nas sprejme v Svojo službo in nam pokaže kraj, ki je naš resnični cilj, ker smo se verjetno samo po njegovem skrivnem navdihu izmaknili Lamehovim krempljem in svobodni prišli semkaj.

28 Zato, ker še nimamo imen, Te spoštljivo kličem z vso zavestjo in duhom, o veliki, nevidni kralj vse oblasti in moči. Najprej sprejmi zahvalo nas vseh za rešitev iz hijeninih zob in iz Lamehovih krempljev. In prav tako Te prosim, da bi zdaj tudi nas vodil po Tvoji volji na kakšen varen kraj, kjer bi Ti potem lahko nemoteno služili; kajti mi vemo, da si Ti mogočen gospod in poznamo Lamehovo popolno ničnost, morali bi biti njegova opora, vendar pa to nismo hoteli postati, ker smo videli veliko moč Tvojega veličastva in jo tudi boleče občutili; slišali pa smo tudi divje, ničevo, prazno drevje zdaj povsem nemočnega Lameha.

29 Zato usliši našo skupno prošnjo in nam razodeni Svojo voljo - ali pa nas uniči; kajti bolje je, da nas uničiš Ti, kot da bi služili Lamehu!"

30 In glej, ko je zdaj teh sedem s svojimi sedmimi ženami končalo svojo kratko, toda zelo odkritosrčno molitev, je začel pihati z gora ne premočan vihar, in v viharju je pritekla pred majhno družbo zelo velika hijena, razjarjena in od besa žarečega pogleda in je pred njimi obstala in jih srepo premerila od pet do glave, kot bi si hotela iz na smrt prestrašene družbe izbrati najboljši grižljaj. In glej, ko so hoteli vsi pobegniti v vodo, se je govornik opogumil in rekel z nadvse močnim glasom: "Poslušajte me! Ostanimo, kjer smo, obdani z nepremagljivo oblastjo velikega kralja, in verjemite, čeprav bi nas uničil, nas bo tudi v uničenju ohranil; in ne bojte se tako zelo te majhne hijene, ko smo tako srečno ušli morilskim krempljem veliko večje, in to toliko bolj, ker smo tam, kjer nobena hijena nima več oblasti napadati in razmesariti ljudi. Kajti, če nas je veliki, mogočni kralj nad zvezdami tam v gorah rešil iz zob tolikih tisočev najkrvoločnej-ših zveri, ko smo bili še proti Njemu, - zakaj bi nas hotel uničiti zdaj, ko hočemo biti vendar Zanj?

31 Verjemite mi, gotovo nas bo On vse ohranil! Vsi glejte name; z zaupanjem bom šel k hijeni in ji vtaknil glavo v gobec! In če mi bo storila kaj žalega, potem pobegnite, bežite v vodo, ali kamor koli hočete; če pa boste videli, kako bom svojo glavo nepoškodovano izvelkel iz njenega žrela, tedaj padite na zemljo in se zahvalite velikemu kralju, - kajti tedaj se nam je že zelo približal!"

32 In glej, kar je rekel, je tudi pri priči storil, - poln zaupanja je šel k razjarjeni in pobesneli hijeni, ki je široko odprla svoj gobec, tako da je cela njegova glava imela v njem dovolj prostora.

33 In glej, tako kot je svojo glavo vtaknil v gobec, prav tako nepoškodovano - ne

da bi se mu skrivil en sam las - jo je spet izvlekel! Tedaj je vsa družba ostrmela in takoj padla na zemljo in se Mi zahvalila, seveda še zelo nevešče, kolikor pač je doumela v globini svojega srca.

34 Ko so se skoraj povsem izčrpali s svojimi izlivi zahvale in hvale, je v največje začudenje hijena začela povsem razumljivo govoriti:

35 "Vi pozni Kajnovi in Hanohovi potomci, vstanite in me pogledajte! Pogledajte mojo srdito in besno podobo! Jaz sem samo krvoločna zver, določena, da zvesto stražim gore in na njih živče velike otroke Boga, ki Ga vi v svoji slepoti imenujete veliki kralj; toda povejte mi, ali sem jaz kot žival kdaj koli prekršila Božjo voljo! Moje življenje je prah in zemlja; moj čas je samo nekaj let, dni in utripov srca; jaz ne morem pričakovati ničesar; kar mi omogoča moja krvoločnost, to je vse, kar sem od svojega Stvarnika dobila za svoje obstajanje; kdo izmed vas pa me je kdaj videl, da bi brez Božje volje prestopila predpisane meje, naj vzame kamen in me pobije!

36 Vendar se obotavljate, - ne, kot bi ne imeli poguma za to, marveč, ker občudujete mojo pokorščino Božji volji! In glejte, kako mora vas ljudi, ki pričakujete večno življenje, krvoločna zver v skladu z Božjo voljo poučiti o tem, kako ste povsem pozabili na Boga, in s tem tudi na svoje poslanstvo! Glejte, nobena krvoločna zver ni tako divja, da bi vsaj ob hudi lakoti napadla sebi enako, jo raztrgala in s tem potešila lakoto! Edino vi ljudje, ki naj bi večno živeli, drvite v krdelih pobijati svoje brate, z njihovo krvjo mazati zemljo in vanjo zakopavati njihovo meso, ne morda zaradi potrebe, marveč zgolj iz čisto peklenške oblastiželjnosti!

37 O sramujte se, vi ljudje, ki naj bi bili gospodarji sveta! Kje je vaša veličastnost? Vas je štirinajst, jaz pa sem sama in na smrt ste se prestrašili ob pogledu name, - nesrečno žival, ki je bila po volji velikega Boga prvotno določena samo za to, da bi služila vam!

38 Pojdite z menoj v gozdove in se prepričajte, ali ena sama žival gospoduje nad drugo; in če postane prepirljiva in nevoščljiva, bo pri priči izobčena iz družbe, ker ni bila po Božji volji, ki vlada v nas. In nikoli ne boste videli, da bi ena žival drugo prisilila, naj gre z njo na lov, da bi jo kot lenuha hranila, - razen če je katera oslabela; tedaj ji druga žival privleče kakšen plen k čeljustim v votlino, kjer prebiva. In nobena se s svojimi ostrimi in močnimi zobmi ne loti tilnika ali drobovja druge, dokler se ni ohladila in začela razpadati; to nas uči Božja volja v naši notranjosti, in bodite prepričani: nobena žival niti svoje glave ne dvigne brez Božje volje!

39 Zoper sebe ne poznamo nobenih lastniških meja razen meja naše narave in našega telesa; vi ljudje, ki ste povsem pozabili Boga, delite zemljo, in potem pravi kralj, knez ali njihov protežiranec: 'To dam za majhno odškodnino tebi, to pa protežirancu in njegovim boljšim služabnikom zaradi njihovih naklonjenih in prizadevnih pesti! Vse ostalo ljudstvo pa lahko uporabljate kot tovarno živino, ki ji morate dati le toliko, da z največjo težavo ohrani svoje življenje, da more opravljati nadležno obilno delo za lenuhe; in če bi se upirali, jim grozi najprej popolno mučenje, potem pa smrt!' Če pa bi si takšen suženj celo domišljjal, da je tudi on brat kralja ali kneza ali kakšnega drugega velikaša enakih pravic, - ali ga ne bi pri priči umorili?! - O povejte, kje na vsej zemlji je še kaj grozovitejšega od vas ljudi?! Ali ni kača, jaz ali lev, tiger, krvoločni volk in besni medved pravi sveti angel v primerjavi z vami ljudmi? O, ko bi nam bila dana ljubezen kakor vam, kako bi ljubili Boga! Toda celo brez ljubezni ga po svoji natančni poslušnosti ljubimo

neskončnokrat bolj kot vi, ki niste pozabili zgolj Njegove ljubezni, iz katere vas je ustvaril, marveč celo Njega samega, ki vas je ustvaril!

40 Vprašajte kamne, vprašajte travo, vprašajte zrak, vprašajte vodo, vprašajte vendar vse, kar se vam bo pripetilo, samo človeka ne, - in vse vam bo oznanjalo velikega Boga in pripovedovalo o neskončnih čudežih Njegove ljubezni; edino vi svobodni ljudje, ki naj bi večno srečno živeli, ste lahko povsem pozabili svojega Stvarnika, svojega neskončnega dobrotnika! - Ni čudno, da ste brez imena; s kakšnim imenom bi vas sploh lahko imenovali? Hudiči poznajo Boga in bežijo pred Njim; satani tudi poznajo Boga, Ga sovražijo, da je Bog in gospodar njihovega bivanja; kdo pa ste vi, ki ste iz hudičev, Satanov, po Njegovi brezmejni ljubezni postali svobodni ljudje in ste Ga popolnoma pozabili in imate v svoji mušji slabosti celo sami sebe za bogove, ker lahko s kamni in krepeli udarjate drug po drugem in postavljate votle kupe kamenja, ki jih potem imenujete mesta? Vidite, takšni kakršni ste, niste nič; travna bilka je več, in hijenina tacaje svetišče v primerjavi z vso brezštevilno zalego takšnih ljudi, kot ste jih zapustili v Hanohu, in kot ste doslej bili tudi vi sami!

41 Skratka, tako hoče veliki Bog: dokler ne dobite drugega poslanstva hodite sedemdeset dni v šolo k nam hijenam, da se boste pri nas naučili najprej človečnosti in ljubezni do bližnjega, pri tem pa tudi znova spoznali Boga; in ko boste ob nas, krvoločnih, divjih zvereh, znova spoznali svojo enakost in Boga po naši topi in slepi pokorščini, - šele tedaj vam bo Gospod vseh živih bitij po nas dodelil mirno bivališče.

42 Zdaj mi pa voljno sledite po Božji volji brez strahu - razen edino v strahu Božjem! Voljnemu se ne bo zgodilo nič hudega; neposlušni in tisti, ki ni voljan, pa tudi ni vreden, da bi ga raztrgali hijenini zobje, marveč naj tukaj počaka na Lamehovo, Satanovo in satanskega kneza usodo!"

43 In glej, tako je vseh štirinajst oseb sledilo srditi hijeni v temno gorsko votlino in se tam po Moji dopustitvi od narave zveri učilo enakih pravic človeštva, ljubezni do bližnjega, pokorščine in tako tudi znova spoznati Mene in popolnoma zaupati Vame, s čimer so potem tudi uvideli veliko razliko med resničnim človeštvom in živalmi, obenem pa so se tudi naučili spoznati, kako globoko pod živalmi so bili prej, - in vse to po Moji posebni milosti, po kateri so lahko v divjih živalih videli Mojo voljo in jo v vsej njeni polnosti občutili.

44 (Notabene. Bolj kot tedaj bi bila takšna šola potrebna vam zdaj! Kajti tedaj so bili ljudje kot otroci sveta slabi zaradi teme; zdaj pa so hudobni v svetlobi, in knez teme priznava, da je postal šušmar v hudobiji v primerjavi s prefinjenostjo otrok sveta, in dogaja se mu že tako kot marsikaterim slabim staršem, ki jih njihovi otroci prekašajo v vsakovrstnih spoznanjih.)

34. Poglavje

Pristanek Meduheditov na Japonskem

1 Pustimo zdaj to majhno družbo v šoli ustvarjenih bitij in naj jedo divje jagode, travo in korenine do določenega časa; mi pa se obrnimo k Ihyponu (dandanes Japon, tudi Japan) in pričakajmo tam prihajajoče Meduhedite in se še nekaj časa zadržimo pri njih.

2 Po tridesetih dnevih in nočeh so torej Meduhediti ob Mojih ugodnih vetrovih po

manjših ovinkih zaradi mirnega morja srečno in zdravi prispeli na omenjeni veliki otok, med glasnim vriskanjem, hvalnicami in slavospevi Mojemu imenu, in sicer ob širokem izlivu reke, ki je mirno tekla iz notranjosti kopnega, in jih je ob razmeroma močnem, ugodnem vetru na svojem mirnem in precej širokem hrbtu na njihovih barkah odnesla daleč v notranjost dežele.

3 Ko so bili povsem v središču, je Meduhed padel na obraz, ves prevzet s čudovito lepoto dežele, in se Mi skoraj eno uro zahvaljeval v tihi globini svojega srca, oči in ušesa vseh pa so bile obrnjene k njemu.

4 In ko je končal svojo Meni všečno molitev in v njej tudi spoznal Mojo nadaljnjo zveličavno voljo za rešeno ljudstvo, je spet vstal in čakal, dokler se niso barke tesno dotikale druga druge.

5 Ko se je vse to zgodilo po Moji volji ob plitvi obali, je po Mojem notranjem ukazu stopil na vsako barko in z vso ljubeznijo opominjal množice, naj nikar ne prestopijo kopnega prej, dokler se ne bodo v svojih srcih tri ure zahvaljevali Gospodu za to neskončno milost. In šele potem ko bo Gospod podarjeno lepo deželo pred njihovimi očmi blagoslovil z vidnim znamenjem, bo najprej on kot prvi stopil na kopno. Potem naj postavijo na kopno najprej svoje otroke in končno naj se izkrcajo še sami z ženami; in tedaj naj spet z obrazi padejo pred Bogom na zemljo in molijo Njegovo svetost in slavijo Njegovo brezmejno dobroto in neskončno ljubezen.

6 In glej, ko so to opravili v največjem veselju svojega srca, so na Meduhedov klic pogledali kvišku in videli, kako je svetel oblak zagrnil vso deželo; in opazili so velike kaplje, ki so eno uro padale iz oblaka. Potem so videli, kako se je ta blagoslovljeni oblak spet razdelil, in majhno mavrico, ki je žarela pod njim; in od jutra so začutili pihljanje zelo rahlega vetra, ki jim je po Meduhedovih ustih glasno oznanjal, da sem Jaz zanje zdaj blagoslovil deželo, - nakar so v že omenjenem redu stopili na kopno in tam v največjem veselju svojega srca znova storili, kot jim je pobožni in modri Meduhed ljubeznivo svetoval. In ko se je to zgodilo, je Meduhed spet sklical vse k sebi in nastopil z jedrnatim govorom, v katerem je rekel:

7 "Možje, bratje, sestre in tudi vi otroci, ki že razumete moje besede! Vsi si dobro zapomnite, kar vam bom zdaj po veliki Božji milosti razodel! To naj bo temelj vsega našega mišljenja in ravnanja, da ne bomo svete Božje volje nikoli izpustili izpred oči svojega srca, in jo bomo s hvalo in zahvalo zmeraj izpolnjevali do pike natančno. Kajti, kar koli pride od Njega, je veliko, sveto in zato tudi nadvse pomembno; in če bi se našim posvetnim očem zdelo še tako majhno, je vendar neskončno veliko vredno, ker je od Boga, ki je zdaj Gospod nas vseh, in mi, če bomo zelo voljno poslušali Njegovo voljo, lahko še tudi postanemo enaki Njegovim velikim otrokom, ki ste jih spoznali pod skalno steno nad Hanohom, kot nam je vsem obljubljeno.

8 Glejte, tako hoče Gospod, naš veliki Bog, ki nam hoče postati najsvetejši Oče, da se prvič ljubimo, in sicer vsak svojega bližnjega kot brata in sestro sedemkrat bolj kot samega sebe. Vsak bodi strog do sebe in blag in poln ljubezni do svojih bratov in sester. Nikoli naj nihče ne misli, da je večji in več vreden od najslabotnejšega med vašimi brati; kajti pri Bogu ne velja nič drugega kot čisto, ponižno srce. Komur bo Gospod kdaj, kakor meni, podaril Svojo milost, naj se ima za najmanjšega in naj bo pripravljen, enako kot jaz, služiti vsem in po Božji volji vsem dajati dober zgled. Edino otroci so zaradi svoje začetne slabotnosti in nujne

vzgoje svojim staršem dolžni brezpogojno pokorščino; in ko bodo v sebi prišli do spoznanja Božje volje, naj stopi na mesto pokorščine, ki ste jo odtlej dolžni edinole Bogu, otroška ljubezen in največja mera spoštovanja do staršev. Vendar morate po Božji volji najmodrejšega med vami zmeraj poslušati in gledati nanj, da boste voljno izvedeli za Božje sklepe, tako za skupnost kot za vsakega posameznika; vendar pa se varujte tega, da bi takšnemu modrecu kdaj izkazali več spoštovanja, ljubezni in čaščenja kot kateremu drugemu, še ne modremu, vendar pa zelo voljnemu, ljubemu bratu.

9 In vaše spoštovanje modreca iz Božje milosti naj ne bo v ničemer drugim kot samo v ljubezni do Boga, v ljubezni do bližnjega in v najvoljnejši poslušnosti Božjim zapovedim po ponižnem srcu modrega brata.

10 Nikoli naj ne pride neresnica na vaše ustnice; kajti laž je temelj vsega zla. Daleč od vas naj bo vsaka škodoželjnost nad grešnikovo pokoro, marveč naj vaša ljubezen pomaga padlemu bratu spet na noge.

11 Dežela pripada vsem enako, brez razlike; kar bo zemlja bogato obrodila, naj vzame potrebni, da se nasiti, in močni naj rad zbira za slabotne.

12 Živali si udomačite, da vam ne bodo odtegnile svojega toplega mleka.

(13. julija 1840)

13 Vsak naj bo podložen svojemu bratu in pripravljen, da mu služi; toda nikoli ne ukazujte drug drugemu, marveč se zmeraj srečujte z ljubeznijo, da boste v ljubezni lahko nekoč vsi postali otroci enega Očeta.

14 Ker Gospod zmeraj daje več, kot bi bilo človeku potrebno za ohranitev njegovega življenja, zaradi tega ne bodite nezmerni v vsakršnem uživanju, marveč po Božji volji zaradi svojega zdravja zmerni v vsem, kar delate ali uživate; kajti tako govori Gospod: 'Blagoslovljena naj bo prava mera in pravi cilj; nezmernost pa naj bo prekleta in preklete brezciljne poti, in po njih naj hodita samo kurbarija in nečistost in tam najdeta noč pogubljenja in večne smrti!' Zato zbirajte presežke blagoslova, in povsod postavite skladišča, vendar ne tako kot Hanoh, iz kamenja, marveč lesena. V zemljo zabijte štiri lepo obtesana debla, tako da v lepem štirikotniku štrlijo dve višini moža nad zemljo. Nanje položite prav tako štiri prečna debla kot že veste. Potem postavite nad to tudi enokapno streho, in jo pokrijte s trstjem in travo. Med štirimi lesenimi stebri, ki štrlijo iz zemlje, naredite prav tako iz trstja spletene stene, pustite pa na vsaki steni odprtino, štirikrat tako veliko kot moška glava, in z jutrove strani tudi vrata, vendar brez rešetke, da lahko po potrebi vsak svobodno vstopi. Znotraj pa zabijte do polovice takšne shrambe več majhnih kolov v zemljo, da štrlijo ven približno za polovico višine moža visoko. Nanje pritrdite tanjše količke; na to pa prav tako položite pletenice iz trstja, in potem položite nanje viške blagoslova za svoje brate in tudi zase. V drugo polovico pa zberite in položite posušeno, dolgo travo, do kolen visoko nad zemljo, kot ležišče, da boste na njem ponoči spali in odpočili svoje utrujene ude in si okrepčali notranjost.

15 Svoje orodje in ostale priprave pa položite pod pletenice z zalogami. Vendar naj si nihče nikoli ne prilasti takšne hiše, marveč tu naj dela eden za vse in vsi za enega in s tem vsi za vse, da ne bo nihče med vami in vsemi vašimi potomci nikoli trpel pomanjkanja.

16 V bližini gora, iz katerih se ne kadi ali celo gori, kot jih vidite od tod v daljavi, naredite za velikost moža globoke jame; tam boste našli kruhovo zemljo, ki jo že poznate, katero pa uživajte zelo zmerno, in to ne vsak dan, marveč samo tu in tam po Božji volji za svoje zdravje, če boste imeli drisko.

17 Dalje boste na gorah, na katere se smete zdaj tudi povzpeli, če ne gorijo, našli lepe, zelo trde, gladke kamne; te zbirajte in prinašajte pred svoja bivališča. Najprej boste na njih drobili zrnje neke trave, in iz moke s pomočjo vode zamesili testo v posodi, ki jo boste veliko našli na obali reke, poleg tega pa si pripravite peč, ki jo že poznate, in si na njej pecite zdrav kruh. Kot drugo pa vzemite tudi takšne kamnite plošče, ki so nekoliko mehkejše, ki jih je tudi obilo ob vznožju negorečih gora, in si na njih tudi zaznamujte vse to tako, kot že znate, da bodo tudi naši poznejši potomci zvedeli za vam razodeto Božjo voljo.

18 Zato poslušajte! Tako govori Gospod: 'Dokler boste vi in vaši potomci spoštovali ta zapovedan red, tako dolgo se tudi nobeno tuje ljudstvo ne bo moglo približati tej deželi in vas motiti v vašem miru, in Jaz sam vas bom naučil spoznavati in pripravljati tisočero lepih in koristnih stvari; Če pa boste kdaj nehali spoštovati Moj red in Me celo pozabili in se ne boste hoteli vrniti k Mojemu redu, tedaj bom obudil drugo ljudstvo in ga pripeljal semkaj, da vas bodo podjarmili in zaslužnili. Tedaj bo nastopil cesar, ki bo porušil vaše svetišče in vas bo premagal in dal veliko pobiti, in vas bo kot osle vpregel v plug in vas strahoval kot kamele. Ta vam bo zaplenil vse, da boste stradali, in prepovedal vam bo, da si pogasite žejo s sokom sadežev, ampak vas bo gonil k vodi kot domače živali. In zanj boste morali, kot za Hanoha, graditi mesta in dobro hraniti njega in njegove služabnike, da bo postal krepak, ko vas bo pretepal in pobijal.

19 Potem za svoje delo ne boste več dobili sadežev in kruha, marveč mrtva znamenja (denar, op. prev.) po opravljenem delu, za ta znamenja pa vam bodo dali kakšen grižljaj; da, če se še tudi potem ne boste vrnili nazaj k Mojemu redu, boste morali kot davek na delo cesarju brez odškodnine vrniti celo petino trdo pridobljenih znamenj, kar bo pomenilo, da boste morali celo prositi, da bi vsaj smeli delati, in za takšno dovoljenje boste morali potem plačevati omenjeni davek.

20 In povem vam, da v vsej deželi ne bo niti koščka zemlje, ki si je cesar ne bi prilastil. In potem bo razdelil zemljo kot fevd svojim varovancem in dvorjanom; vas pa bo naredil za sramotno lastnino svojih varovancev in dvorjanov, in ti bodo gospodarji nad vašo smrtjo in vašim življenjem in vam bodo dajali jesti kuhano travo in slabe korenine, kajti najboljše sadeže si bodo prilastili sami. In kdor se bo potem spozabil nad takšnim sadežem, bo pri priči kaznovan s smrtjo.

21 Potem bo cesar vzel vaše najlepše žene in hčerke za potešitev svoje pohote in pohote svojih ljubljencev ter dvorjanov, vi pa boste morali svoje dečke metati v reko, in namesto njih hraniti njegove otroke, da vas bodo potem trpinčili. Jaz pa bom potem do konca časov zamašil Svoja ušesa, da ne bom slišal vašega joka in stoka, in potem se vam bo godilo tisočkrat huje kot se vam je pred tem v Hanohu.

22 Tudi vse to si dobro zapomnite, in zapišite v zapovedane mehke kamne!

23 Tako glejte, moji ljubi bratje, kaj je Božja volja; zato storite, kot vam je svetovano, in tako boste zlahka in še tisočkrat lažje ostali samostojno ljudstvo brez kakršne koli izgube svojih pravic. Zato postanite polni ljubezni in milosti, in tuje vam bodi hudobno koristoljubje, potem boste ostali, kakor ste, Božje ljudstvo. - In

končno hoče Božja volja, da te barke eno za drugo povežete med seboj s pomočjo drogov nad njimi in tako zgradite most čez reko, da bomo lahko stopili na kopno tudi na drugi strani reke in ga uporabljali, kakor bomo hoteli.

24 Zdaj padite na svoja obličja in se zahvalite Gospodu za to veliko milost poučenja in razodetja Njegove volje v naš največji blagor, in recite z menoj:

25 'O Ti veliki, predobri, presveti, vsemogočni Bog, zahvaljujemo se Ti v prahu svoje ničevosti! Naj iz globine naše hudobije prodre slabotni glas naše zahvale do Tvojih svetih ušes, in milostno poglej na naše ponižno in plaho srce! O Gospod, mi ne vidimo, kako velika je praznina naše čudi; zato nas milostno navdaj s toploto Svoje ljubezni, in nikoli ne odtegni Svoje milosti od nas ubogih otrok greha! Če bi se kdaj spozabili in ravnali proti Tvoji najsvetejši volji, nikar ne dopusti, da bi nas kaznovali ljudje, marveč nas kaznuj Ti po Svoji pravičnosti in veliki milini, in preoblikuj nas v naših srcih po Svojem velikem usmiljenju, da bomo nekoč vredni biti vsaj najmanj podobni Tvojim otrokom! In tako ostani Ti naš veliki, sveti Bog in vseh nas Gospod, nekoč pa postani tudi naš ljubi, najsvetejši, najsvetejši Oče! - O Gospod, usliši naše ponižne prošnje in milostno sprejmi našo slabotno prošnjo! Amen.'

26 Zdaj pa pojdite in izpolnite vse po času in nasvetu, in prepričajte se o vsem, da boste lahko spoznali, kako resničen in zvest je Gospod! In ko boste vse opravili, in nikoli pozabili Gospoda nadvse prositi za Njegov blagoslov pred in po vsakem delu, pred in po vsaki jedi, pred in po spanju, pred sončnim vzhodom in po njem, pred sončnim zahodom in po njem - prav posebno pa pred spolno združitvijo in po njej -, tedaj boste spočenjali otroke življenja in svetlobe, v nasprotnem primeru pa le otroke smrti in teme.

27 Jaz pa bom vse svoje življenje ostal tukaj v bližini reke, kjer smo pristali; in tam nad reko v tisti prostrani votlini na lepi gori bo moje in mojih otrok prebivališče, da me boste lahko zmeraj našli, kadar koli si bo kdo kaj zaželel. To votlino in goro mi daje Gospod v posest iz ljubezni do vas, da me boste lahko zmeraj našli.

28 Vaša pa je vsa velika, lepa dežela. Jaz bom po Božji volji postal že zelo star in bom še pozna priča vseh vaših dobrih ali slabih dejanj. In od vseh, kolikor vas je tukaj živih, bom jaz zadnji in vam bom sledil pred Gospodovo obličje.

29 Vi, mojih deset spremljevalcev, ki ste že tudi postali modri, vzemite ljudstvo in ga modro vodite in razdelite po deželi in učite jih, kar jim je potrebno; k meni pa prihajajte zmeraj ob polni luni zaradi posvetovanja in pouka. Amen."

30 In glej, ko je Meduhed končal svoj govor, se je vse ljudstvo priklonilo pred njim, še enkrat brez Meduhedovega ukaza padlo na zemljo in se Mi zahvalilo za tako zdravilen nauk, nato so spet vstali in se spoštljivo nahranili, potem so legli na zemljo, počivali in molili tri dni. Nato so vstali, vzeli orodje in najprej postavili most, nato pa so z Meduhedovim blagoslovom odšli po navodilih, ki jim jih je dal, na vse strani po deželi in Me povsod hvalili in slavili. In, kot se zlahka uvidi, so mnogi izmed njih postali modri na Meduhedov način in so tako živeli kot srečno ljudstvo okrog devetnajst stoletij, skoraj do Abrahamovih časov, in Noetov vesoljni potop jih ni dosegel.

31 Pozneje pa so Name začeli zmeraj bolj pozabljati, ker sem jih naredil za najbolj izobraženo in najbogatejše ljudstvo na zemlji, in vdali so se različnim rezbarijam in so s tem povsem zapadli v črno magijo in kurbanje vseh vrst.

32 In potem, ko sem jim šest stoletij gledal skoz prste, in nisem videl nikogar in spet nikogar, ki bi se vsaj malo potrudil, da bi se skesal, poboljšal in spreobrn timer, sem obudil, kot sem jim že po Meduhedu zagrozil, v pokrajini današnje Mongolije ljudstvo kot vseveljavni Božji bič, in sem jih po nevidnem angelu popeljal proti Ihyponu; od današnje Kitajske sem jim naredil otočni most, o katerem še danes več otokov v nekoliko ukrivljeni vrsti priča, da so tako kot Izraelci prek Rdečega morja in tudi skoraj hkrati po suhem dospeli tja. Jaz pa sem tedaj s pomočjo zemljinega ognja okrog Ihypona ustvaril in dvignil iz morja množico večjih in manjših otokov, kot pribežališča za nekaj zelo redkih modrih, ki so tam prebivali v votlinah in Mi v tišini služili, dokler jih nisem odpoklical s sveta.

33 V takšnih votlinah se kot priče Moje ljubezni najdejo še tudi takšne popisane tablice, ki jih zdaj seveda nihče ne bi mogel brati, in sicer še veliko manj kot egipčanske hieroglifier, ki jih ne more brati nihče razen povsem prerojenih, samo tu in tam ugame kaj malega kakšna močna, meseno bolna zaspana duša s svojim le na kratke trenutke prebujenim otroškim duhom.

34 In tako je v votlini (ki se je prej ali takrat imenovala Meduhedova votlina) še zdaj vam že znana visoka pesem, kot tudi nekaj znanega orodja; vendar je ta votlina zdaj nedostopna, ker je na visoki gori, kar sem povzročil pozneje z ognjem in še do zdaj trajajočimi potresi.

35 In tako je ta dežela še dandanes v cesarski, pol mongolski in pol praihyponski ureditvi. Kdor ne verjame, naj potuje tja in se prepriča; toda to mu ne bo dosti koristilo, če še ni dosegel popolnega prerojenja. In če ga je kdo, bo z jasno razsvetljenimi očmi gledal ne le vso površino zemlje, marveč tudi njene globine vse do temelja.

36 (Kajti vse, kar vam tukaj dajem, je resnično in povsem za Moje otroke; kajti tega ne dajem svetu, marveč Svojim slabotnim otrokom. Zato ti ne smejo Moje ljubezni in modrosti in Mojih besed in Moje milosti meriti z merili sveta. Jaz namreč nočem, da bi blestel pred svetom, marveč hočem le, da Me vi ljubite. Kajti Jaz imam dovolj sonc, da bi lahko pred svetom bleščal. Če pa boste vi Moj spis grajali s svojo posvetno učenostjo, kaj menite, kaj bom nekoč storil Jaz z vašimi posvetnimi neumnostmi? - Zato se učite od Mene; šele, ko vas bom poučil, boste videli in spoznali, čigava pravila so višja, - Moja ali posvetna. Kajti svetu velja beseda za smisel, Meni pa velja smisel v besedi, - zato tisti, ki ne zbira z Menoj, zelo močno raztresa!)

37 Preden vas bom vodil naprej po tem Mojem gospodarstvu, vam bom na kratko povedal nekaj o Svojem Angelu (nanaša se na pesnitev Angel), - posebno pa tistim, ki ob skoraj vsaki vrstici iščejo tako imenovane slovnične napake zaradi sveta. Če njihovo srce pri tem ni zvijačno, naj tam, kjer je Moj slabotni skrivni zapisovalec Moje nove besede zaradi svoje stare navajene nepazljivosti zapisal kakšno črkico 'n' preveč ali premalo, to po svojem uvidu dopolnijo, tako tudi pravopisne napake in pikice na 'i'; toda tistega, ki bi si drznil prestaviti tudi eno samo besedo, ali spesniti boljšo rimo ali po nepotrebnem iskati kakšno manjkajočo opombo, bom pogledal z jeznim očesom. Ne iščite besede v smislu, marveč smisel v besedi, če hočete spoznati resnico; kajti resnica je v duhu, ne pa duh v resnici, kar bi bilo nemogoče, ker je duh svoboden in gospoduje nad vsakim pravilom, tako da črpa resnico iz sebe. Ker pravite to celo že o svojih genijih, zakaj potem gledate Mojega

duha s tako kritičnimi očmi, kot da bi vam kak šolar dal v popravilo slabo nalogo?! - Zato, če kdo misli, da s Svojo obleko nisem primeren za svet, naj Me obdrži doma; toda za vsakogar bo bolj zaslužno, če bo Mojemu spisu dodal kakšno pravilo, ki ga bo izluščil iz njega, kot pa posvetno kritiko, - kajti veliko bolj osrečuje dajati kot jemati! To dobro razumite! Amen.

35. Poglavje

Pridiga živali o pokori

(27. Julija 1840)

1 Zdaj se pa vrnimo nazaj v hijenino šolo in obiščimo naših štirinajst učencev in še tam spoznajmo, kako daleč je v tem kratkem že znanem času to majhno ljudstvo v tej izredni šoli pravzaprav poboljšalo svojo nrav.

2 Glejte in si dobro zapomnite, in nihče naj nima zamašenih ušes in zaprtih oči, da bo lahko slišal še krepko besedo iz čeljusti že znane hijene, prav tako pa tudi tigra, leva, volka in medveda. Kajti ljudje so polni laži, in drug drugemu ne morejo povedati nič resničnega, saj vam je že izkušnja pogosto pokazala, kako zelo so v zmoti učenjaki, ko svoje zmotne nauke preganjajo z drugimi, ki so pogosto še slabši kot preganjani in prelomljeni. Tako tudi za vas ni odveč slišati trdne besede s področja nehlinjene narave, polne bistva in moči, in si iz tega zapisati dober notabene v srce, da bi iz tega spoznali, kako resničen, pravičen in zvest je vaš sveti, večni Oče.

3 Kajti glejte, ko se jim je uspešno iztekel določen čas, je znova stopila hijena, polna besa, pred prestrašeno družbo, da bi s strahom zbudila toliko večjo pozornost njihove nravi, in z Mojim dovoljenjem spregovorila s sproščenim okornim jezikom iz široko odprtega gobca:

4 "Vstanite od mrtvih! Tako hoče veliki, vsemogočni Bog in Gospod vseh Svojih neštetih stvari! Kratek čas je hitro pretekel; hitro so se menjavali dnevi in noči vašega slabotnega obstoja. Tedaj, ko sem vas jaz hijena vodila po mogočni volji najvišjega Boga, ste videli polno luno, ki vam je razsvetljevala strme poti od vrtoglavih višin do votline, v kateri smo prebivali jaz in moji otroci, in ki smo vam jo voljno odstopili, da ste se lahko tukaj okrepcali v svežem hladu zemlje. Zdaj spet pogledajte luno in glejte, kako je znova postala velika in polna, ko je poprej povsem izgubila svojo svetlobo, nato pa postala kot otrok, potem mladenič in zdaj znova podobna možu, polna moči in veličastva.

5 Kar vam ona neprenehoma zelo poučno kaže v kratkih obdobjih, to nekoč zvesto posnemajte v svojem življenju. Vaša posvetna svetloba mora pojemati enako lunini svetlobi, da boste postali sposobni sprejeti - ko boste povsem oddali svojo prejšnjo posvetno svetlobo, ki je vaš prevzetni razum -, novo svetlobo iz visokih nebes, ki je resnična ljubezen brez sebičnosti, in iz nje milost velikega, svetega Boga.

6 Glejte, tako kot zdaj govorim z vami jaz, vam lahko po milostni dopustitvi od

zgoraj govori vsaka stvar. Če pa boste ostali trdovratnega, oblastiželjnega srca, potem padite pred nas, ki vas opominjamo s tem govorom, in pomislite, kako globoko pod nami ste - in kako visoko nad nami so Božji otroci!

7 Povejte, katero žival ste že kdaj videli vladati nad drugo? Katero žival ste videli, da si je kaj prilastila? Katero žival ste videli, da je drugi kdaj kaj vzela? Ali ste kdaj videli, da se morimo med seboj ali lažemo in goljufamo ali nečistujemo samo zaradi potešitve svoje strasti?

8 Povejte, kdaj ste nas videli storiti dejanje, ki ne bi bilo popolnoma v skladu z našo naravo?

9 Ali ne bi bilo prav, da bi se živali od vas naučile koristno uporabljati svoje sile?! - In zdaj, kot vidite, vam moramo mi, krvoločne zveri šele kazati krotkosti in modro življenjsko resnost in vas ju učiti! O sramujte se, vi gospodarji sveta, ker ima mušica, ki brenči okrog mojih ušes več modrosti, kot je imate vi in ves Hanoh z desetimi mesti vred; kajti četudi je trajanje njenega življenja omejeno na komaj nekaj dni in ni vidnih sledov njenega delovanja, pa je vendar celo v tem zelo kratkem življenju storila neskončnokrat več kot vi od Kajnovih časov z vsemi vašimi gradnjami mest in mučenji bratov, kajti ona je izpolnila Božjo voljo, ki vlada v njej, in je hvaležna za to ničevo kratko bivanje. Edino vi ljudje, ki naj bi večno živeli, ste lahko pozabili na svojo vrednost in še bolj neskončno vrednost presvete ljubezni večnega, svetega Boga v svojem duhu!

10 Mi mrtva bitja se hvaležno veselimo nemega, kratkega življenja, vi živi pa ste se lahko veselili, ko ste s pohlepnim jezikom lizali nesnago smrti!

11 O Ti veliki, sveti Bog, zakaj nisi raje ustvaril samih hijen, tigrov, levov, volkov in medvedov, ki zmeraj izvršujejo Tvojo sveto voljo?! In nikoli se ne bi smel spomniti ustvariti niti enega samega človeka, ki ni pozabil samo Tvoje presvete volje, marveč celo Tebe samega!

12 O pogledjte sem, vi lepi, gladki ljudje, oglejte si mojo zastrašujočo, kosmato, bedno postavo; ali ni kot bi bila ovita v noč Božjega prekletstva, vaša pa nasprotno v najvišji blagoslov večne ljubezni?!

13 Toda kako to, da dajemo mi pod ovojem smrti zahvalo Stvarniku, - vi pa pod vašo blagoslovljeno kožo zgolj posmeh, zasramovanje, zaničevanje in končno celo popolno pozabo Stvarnika?!

14 Od tod izhaja, da ste vi s svojo nepokorščino postali izvržek pekla, medtem ko moj rod, ki je v popolnem hlapčevanju Božji oblasti hodil po livadah te zemlje mnogo tisočletij pred vami, tudi pod trdim pritiskom svoje divjosti ni nikoli nehvaležno izstopil iz ureditve, ki mu jo je zapovedal Bog!

15 O premislite dobro te besede krvoločne zveri, in se dvignite do dostojanstva, da se boste lahko imenovali vsaj ustvarjena bitja, in glejte, ali vam bo nekoč uspelo, da boste postali ljudje, in tedaj pomislite, kako visoko nad vami bodo potem šele Božji otroci, in da bi jim lahko postali in bi jim tudi morali postati vsaj podobni, če že ne enaki. - S tem sem svoj govor končala; vi pa ostanite in poslušajte še druge rodove! Amen."

16 In glej, ko je hijena končala ta roteči govor, je pred prestrašeno družbo besno planil silno velik tiger, jo pogledal zelo resno, in se potem urno mahajoč z repom obrnil proti govorniku in voditelju, ga nekaj trenutkov srepo motril, končno pa odprl svoj smrtonosni gobec in začel govoriti, kot sledi:

17 "Sihin! To naj bo tvoje ime, - to se pravi, to ime naj ti pove, da si sin zemeljskega neba, ki je nebo živali, ki imajo dušo iz sončnega ognja, ki je spregovorila vaši duši, ki je duša iz Boga, dana vam v veliko sramoto pred menoj in vsemi krvoločnimi zvermi gozdov in goščav, ker je pozabila velikega Darovalca, medtem ko si naša duša še nikoli ni drznila niti za las prekoračiti Njegov red, čeprav smo tudi mi obdarjeni s petimi čutili tako kot vi, in imamo spomin, poželenje in razlikujemo zemljo in vodo, ogenj in zrak, mokro in suho, dan in noč, visoko in nizko, strmo in ravno, toplo in hladno, in imamo tudi zelo oster vid, pred katerim se niti pokvarjen duh ne more skriti, marveč se smrtno prestrašen zgrozi pred njim, ker vidi pred seboj neizprosne, močnega, pogumnega sodnika, ki je prišel, da bi ga prvič razkril in raztrgal njegovo palačo iz blata in pil njegovo nečisto kri, da ne bi bile z njo omadeževane posvečene gore.

18 Vi vsi ste z lastnimi očmi videli, kaj se je nedaleč od tu zgodilo Tataharjevi vojski; mislite, da so vas osli in kamele zavarovali pred našo pravično jezo? - O ne, hudo bi se motili, če bi tako mislili! Bog nam je ukazal, naj vam prizanesemo; in niti enega ni bilo med nami, ki ne bi pri priči ubogal volje vsemogočnega Stvarnika!

19 In vi ljudje, ki nimate le pet najplemenitejših čutov, marveč poleg tega še neumrljivo dušo in Božjega duha v njej, vi ste lahko pozabili Boga in povsem namenoma prezrli Njegovo najsvetejše ime in voljo?

20 O ti bedni rod, ti nizkotno človeško bitje, resnično gnila pošast širne zemlje! Povej, kaj si ali kaj hočeš biti, če je zate Bog, Sveti, tvoj nadvse ljubeči Stvarnik, po katerem edinem obstajaš tako ti, kot vse kar je, postal nič?! - On, ki ti je vrhu tega iz prevelike ljubezni podaril še najpopolnejšo svobodo, da bi nekoč tebe, izvržek pekla, pritegnil čedalje bliže na Svoje ljubeče očetovsko srce! Za to, za vse to mora biti On, nadvse ljubeči, sveti Oče, preklet in pozabljen - O Ti veliki Bog, podpri mojo moč, ki me hoče ob pogledu na te pošasti zapustiti, da bom lahko izpolnil Tvojo sveto voljo!

21 Pogledajte travo! Ona hvali Boga, kajti v svoji nemosti pozna Boga, vi pa v svoji živi svobodi ne veste nič o Njem! Da, glejte te gore, glejte kamenje, glejte vode, glejte nas, da vse, kar lahko zaznate s svojimi pogledi, ušesi in drugimi čuti, hvali, časti in slavi Boga, - in vsa nebesa so polna Njegove velike milosti, Njegove slave in Njegove neskončne časti! S čim pa ste napolnjeni vi, da ste ga lahko tako povsem izgubili izpred oči in iz svojih src?!

22 Skratka - s temi besedami končujem! Ne bi vas mogel še dlje gledati in zadržati svojo pravično jezo! Zato vas zapuščam po volji Najvišjega in vam povem samo še, da si zapomnite - ko vas bo večna Ljubezen rešila iz naših šap, ki so nežne v primerjavi z vašimi rokami, katerih se še drži bratovska kri, ter vas osvobodila in določila za ljudstvo zemlje - kaj vam je tukaj po Božji volji povedal in pokazal okrutni tiger, iz katerega oči se reži in bliska krvoločnost, je pa vendar v primerjavi z vami pravo jagnje!

23 Učite se od narave, če je onemelo vaše srce do tako močnega Božjega glasu! Amen."

24 In ko je tiger končal svoj krepak in učinkovit govor, je prišla vrsta na leva, ki je prežal za goščavo in tudi nenadoma silovito skočil izza nje pred že nekoliko opogumljene Sihinove oči, se postavil in široko odprl svoje žrelo in kot omenjeno, tudi začel govoriti: "Poslušajte vi gluhi, in glejte, vi slepci, ki bi hoteli biti vladarji

zemlje, vi močni kralji, knezi in gospodarji sveta v svoji mušji slabosti! Kaj menite, kaj bi bila prva dolžnost svobodnega bitja, ki lahko po svoji volji uporablja moči, ki mu jih je podaril Bog, ki ga nič ne ovira in ga ne more ovirati, da bi mislilo iz ljubezni velikega, vsemogočnega Stvarnika?

25 Glejte, buljite vame kot razbita skala in veste manj kot trhlo drevesno deblo! Ali ne bi bila prva dolžnost, hrepeneti po najsvetejši volji Njega, ki je tako vam kot meni dal življenje - in sicer vam neumrljivo, meni pa umrljivo -, in jo voljno izpolnjevati in tako doseči izgubljeno milost, ki jo je izčrpala vaša strašna nepokorščina?!

26 Ste storili kdaj to, ali morda zdaj počnete? - O ne, Boga še nikoli niste spoznali; in česar ne poznate, do tega tudi nimate nobenih dolžnosti, - to je vaša gnusna tolažba! Moram pa vam to povedati in vas vprašati, kako sploh morete pozabiti Njega, na katerega bi vas vendar moral spominjati vsak dan in vsaka noč, in vzhajajoče sonce, luna in svetle zvezde glasno oznanjati Njegovo veliko veličastvo.

27 Glejte, jaz sem močan, krut prebivalec te negostoljubne okolice, polne mrtvih kamnov in bodečih, trnovih grmov, trudoma si moram, zaradi svoje narave tudi na krut način, iskati boren živež in hvaležno sprejeti, kar mi Božje sodbe le skopo odmerijo, in moram vrh tega pogosto cele dneve trpeti in prenašati najhujšo lakoto. Zato vam pravim: Če bi mi kdo v moji

veliki stiski samo z nekaj kapljami vode pogasil pekočo žejo in poživil z njo moj osušeni jezik, - kot angel varuh bi mu hvaležno sledil, delil z njim svoj zadnji grižljaj in umrl iz ljubezni do svojega dobrotnika!

28 Toda vi ljudje - ne le, da pretepate, mučite in ubijate svoje brate, ki delajo za vas - ste celo Bogu nehvaležni, preklinjate Njegov blagoslov in Njegovo milost in sprevračate Njegovo veliko ljubezen v najbolj strupeno kačino nesnago!

29 O Lameh, Lameh! Gozdove si hotel zažgati, da bi nas uničil, ker smo bili poslušni volji velikega Boga! Kaj pa naj mi storimo tebi, ki si pozabil Boga in si umoril svojega brata, nas pa si hotel pred Pravičnim obdolžiti uboja?!

30 Glejte, mi ne iščemo maščevanja, čeprav so nam dobro znani njegovi načrti; samo vi nehvaležni ljudje se hočete maščevati nad nedolžnimi! Zato se učite od mene hvaležnosti in poslušnosti Bogu; šele potem odidite ven in postanite to, za kar vas je naredila in poklicala Božja najvišja ljubezen! Amen."

31 In glej, ko je lev končal svoj govor, se je priplazil tudi krvoločni volk, začel tej že dobro prebujeni družbi lepo pridigati in jih resno opozarjati na dolžnost poslušnosti in medsebojne ljubezni v Bogu in vsem njegovim bitjem, ko je rekel:

32 "Poglejte semkaj, pred vašimi očmi in ušesi in plahimi srci stojim jaz, strašni, krvoločni volk, ki me je poklicala in prebudila velika usmiljena ljubezen vsemogočnega, svetega Boga - ki je večna moč, poln najvišjega, najpopolnejšega življenja iz Sebe in v Sebi, neviden vsem bitjem, ki so se oskrunili v Njegovi milosti, ker je On Najsvetejši -, da bi vam naznanil Njegovo sveto voljo, katero ste vi na tako sramoten bratomorni način pozabili v vsej sebičnosti, samoljubju, oblastiljelnosti in iz tega tudi v vsem zaničevanju tistega, kar bi vas kakor koli lahko spominjalo na obstoj velikega Boga in Njegove nedotakljive svetosti.

33 Zato je večna Ljubezen v vaše največje ponižanje in neizrečno sramoto obudila ravno nas, najbolj zaničevane in najstrašnejše zveri, da bi vam oznanjale, prvič, poslušnost v vsej krotkosti in ponižnosti, in drugič, da bi vam slepim s svojim

ravnanjem in življenjem, zdaj pa tudi z besedo našega razvezanega jezika, krepko in odločno pokazale Božjo voljo do vas ljudi, ki bi naj bili in postali neumrljivi.

34 In ta sveta volja, v kateri obstaja in bo večno obstajala vsa moč in oblast, vsa modrost in krepost, večno življenje ter preblazena in presrečna svoboda, se glasi tako: Vsi vi ste popolnoma enaki pred Bogom in s tem bratje in sestre; zato naj nihče nikoli niti ne sanja o kakšni prednosti pred drugimi. Kajti niti moč, lepota, mladost, starost, krepost, modrost, ali kar koli drugega vam nikoli ne sme dajati pravice do kakšne prednosti, marveč z vsemi temi darovi v vsej ljubezni in vdanosti v Božjo voljo samo pomagajte drug drugemu in priskočite na pomoč tistim, ki jih je Bog namerno manj obdaroval, da bi tako vam dal priložnost, da se vadite v božanski kreposti večne, vam vsajane ljubezni predobrega Stvarnika.

Kajti samo iz najčistejše, največje ljubezni se je Božja vsemogočna svetost dala ganiti, da je iz Sebe ustvarila vas slabe, nehvaležne ljudi, ki ste pozabili čast, ljubezen in Boga, potem pa zaradi vas še brezštevilo, neskončno množico bitij vseh številnih vrst, ki naj bi vam služile na vse načine, ki si jih je mogoče zamisliti.

35 Samo vi trikratni slepci, in gluhi kot noč, ne vidite in ne slišite nič od vsega tega, kar bi vam bilo zmeraj samo v dobro, marveč sta vas vaša sramotna, neredna, poželjiva čutnost in mesena ljubezen omračila v vsem in vas tako pahnila v kremplje pravične, zaslužene smrti!

36 Zato pomislite, kaj bi morali biti in kaj bi bili lahko, in kaj ste zdaj: nič drugega kot bedne krinke in lutke peklenške kače!

37 Spremenite svoje čute, uredite svoje poželenje, umijte se z ljubeznijo, postanite drug drugemu enaki v ponižnosti, v poslušnosti in v urejeni vzgoji svojih otrok; prenehajte z nečistovanjem in spočenjajte svoje otroke v Božjem blagoslovu, in jim bodite resnični očetje in matere v Božji ljubezni in milosti; učite jih najprej ubogati vašo modro ljubezen in v njej najti veliko Božjo ljubezen, sveto Božjo voljo in tako tudi neprecenljivo Božjo milost; šele tedaj boste spoznali, da teh svetih besed nismo govorile vašim ušesom me hudobne živali, marveč je Božja ljubezen milostno govorila po naših razvezanih jezikih!

38 In če boste postali takšni, kot vas je zdaj naučila ljubezen večnega, svetega Stvarnika, potem vam ne bodo spregovorile samo živali, kot pravkar doživljate, marveč vse stvarstvo, in smrt se bo izgubila iz vaših src, in z živimi očmi in široko odprtimi ušesi boste v veliki jasnosti zaznavali globine Božjih čudežev. Dobro premislite, kaj vam je tu res čudovitega povedal volk, in iz tega mislite v svojih strtih srcih, kako so Božji večni ljubezni in svetosti zlahka mogoče vse stvari, - in potem boste po Božji milosti v sebi zaznali še bolj nenavadne stvari! Amen."

36. Poglavje

Spomin na Adamovo nepokorščino in Božjo milost

1 In glejte, ko je volk - pazite: volk, pravim - čudovito zaključil ta govor, poln modrosti iz Mene, je veselo poskočil na prosto, in naenkrat je stal velik medved, kot imate navado reči, kot bi padel z neba, pred vase zatopljeno, skrušeno družbo, in jo gledal z zmedenimi, nemirnimi očmi, kot bi hotel s tem pokazati, da je njihova čud zmedena in nemirna tako kot njegove oči. Ko je tako dobro označil stanje njihove čudi, je končno tudi on odprl svoj gobec in jim po Moji volji začel govoriti

trde in zato tudi utrjevalne besede, polne resnobe in dostojanstva, rekoč:

2 "Kaj je Bog, kaj ste vi, in kdo sem jaz? - Potem ko je Bog, Večni, Sveti, Vsemogočni, naredil iz Sebe po Svoji vsemogočni besedi bistva, ves ta vidni, neskončni svet z vsemi sonci, zemljami, lunami, morji, gorami, dolinami in velikimi ravninami, in potem nanj posadil vsakovrstne rastline, kot so trave, zelišča, grmi in drevesa, in sicer drugega za drugim po Svojem modrem redu, tako tudi nekoliko pozneje v istem redu postopno vsakovrstne živali, in je videl, da je vse to popolnoma ustrezalo Njegovi svetosti in bilo dobro, tedaj je spregovorila Njegova Ljubezen v sami Sebi k Bogu v osrčju Njegove neskončne, vsemogočne Svetosti:

3 'Zdaj je vse dobro pripravljeno; naredimo torej tudi človeka iz najfinejše gline kot popolno podobo iz Mene tako po Moji ljubezni kot tudi po Moji milosti, tako da Nas bo spoznalo in hvalilo samostojno življenje zunaj Nas, in da bo nekoč po njem in v njem odrešeno vse stvarstvo, tako da se bo znova svobodno zavedlo svojega smotrnega bivanja iz Mene!'

4 In glejte, kakor je bilo sklenjeno, tako se je tudi pri priči izvršilo. Po nekaj trenutkih je bil tu svobodni, večni človek v vsem svojem čudovitem veličastvu, obdarjen z vsemi popolnostmi, odlikami in s še večjimi sposobnostmi za doseg še bolj neskončne popolnosti, da bi postal podoben svojemu prasketemu izvoru, namreč, da bi iz vsega duhovnega posvečevalnega območja in v njem postal podoben svojemu velikemu Bogu.

5 Imel je oblast govoriti z vsem stvarstvom, in nobeno sonce ni bilo postavljeno tako visoko in daleč, da ne bi moglo slišati njegovega krepkega, vprašujočega glasu; tudi si noben največji angelski duh ne bi drznil ostati dolžan odgovora velikemu vpraševalcu in govorniku.

6 In Bog, sam viden Svojemu ljubljencu, je govoril in se pogovarjal z njim kot brat z bratom in mu je rekel: Pogledaj Me, Moj ljubljeni Adam! (Kajti tako se je imenoval in se še danes imenuje prvi človek, ki še živi.) Ne za to, da bi te preskušal, marveč, da bi te popolnoma osvobodil in te s tem naredil tako Sebi enako močnega, kot da bi bila eno, ti dajem lahko, kratko zapoved, samo za zelo kratek čas; to pa izpolnjevaj, dokler ne bom kmalu znova prišel k tebi. Če jo boš zvesto izpolnjeval, bom ostal pri tebi in tako boš imel potem z Menoj vse, kot da sva eno.

7 Glej, vse se mora uklanjati tvoji oblasti; toda pogledaj tam nedaleč proč drevo, obloženo z lepimi sadeži; tega še nisem blagoslovil iz nadvse modrega vzroka! Zato ne smeš prej okusiti sladkega soka jabolka; kajti tisti dan, ko boš jedel od njega pred Mojim blagoslavljanjem vnovičnim prihodom, boš grešil, se zastrupil in oslabil, se utrudil, oslepel, oglušil in umrl! O Moj ljubljeni Adam, dobro premisli besede svojega ljubečega Stvarnika, in nikar Mi ne pokvari Mojega največjega dela Moje ljubezni in modrosti, ki je že tako napredovalo!

8 Kajti zdaj ni več odvisno od Mene in vse Moje vsemogočnosti, marveč edino in samo od tebe, zaradi tvoje svobodne volje, ki sem ti jo s težavo podelil.

9 Lahko se ohraniš, ali pa pogubiš! - Zato izpolnjevaj to lahko zapoved in postani potem drugi Bog iz Mene in v Meni!'

10 In glejte, komaj se je dan sedemkrat zamenjal s temno spremljevalko, ko je tudi že prvi človek, ki ga je Bog postavil tako nadvse visoko in povsem svobodnega, po poželjivem, uničujočem pogledu svojega drugega jaza slaboten, gluhi, slepi, pa kljub temu zavedajoč se, v svojo lastno največjo škodo pozabil Boga in zlohotno

postal neposlušen tej tako lahki in najvišje ljubezni polni zapovedi svojega predobrega in svetega Stvarnika.

11 Zaradi tega se je razsrdil Večni, Sveti in razdejal vse vidno stvarstvo pred obličjem skesanega grešnika. Niti enemu samemu kamnu, ki bi bil velik kot jabolko, ni prizanesel, kot tudi nobeni živali, ki je tudi že tisočletja pred nehvaležnim človekom hvaležno živela na še pustih livadah zemlje. Tedaj je vse popolnoma propadlo v neskončnem ognjenem morju Božje jeze.

12 Bogu ni bilo nič več sveto; kriv ali nedolžen, - to je bilo silni jezi vseeno. Nad vsemi in v vseh neskončnih prostorih je Njegov glas strahotno silovito grmel večno uničenje vsemu stvarstvu. Svetovi so zatrepetali, ko so razpadali v svojih temeljih, in ruševine so tuleč in strašno tožeč letele od ene neskončnosti do druge pred razjarjenim Božjim obličjem.

13 Toda tedaj se je zgodilo nekaj, česar večno ne bo razumel noben angel: Medtem, ko je On, Sveti, s Svojo desnico v jezi uničeval vse, zaradi oskrunjenja po grehu velikega grešnika, je Njegova enako sveta levica varovala jokajočega grešnika! In samo ena majhna grešnikova solza je kanila v tako silno in strašno jezo žareče Božje oko, in glejte, ves srd je izginil, in že se je neposlušnemu človeku smehljalo novo stvarstvo v vseh in iz vseh neskončnih prostorov, in na zemlji in vseh svetovih je spet veselo mrgolelo brez števila ustvarjenih bitij v pomoč neposlušnemu človeku.

14 Kakor je bil pred grehom, tako obdarjen je ostal tudi po njem še skoraj trideset let v vsej nedoumljivi oblasti in moči; padel je znova, ker je v omami naslade prevzetan pozabil svojega tako ljubečega Stvarnika. Stvarnik ga je izgnal (to pomeni: nosil ga je na Svojih rokah) iz raja, medtem ko je na drugem kraju puščava morala zacveteti pod stopinjami velikega grešnika.

15 Bratomorilca Kajna je kaznoval s prerodovitno deželo, ker je jokal nad svojim zločinom, in ga poleg tega še osvobodil iz krempljev njegovega sina Hanoha, in mu podaril morje in vse dežele v njem; prav tako tudi. Meduhedu z njegovim velikim ljudstvom; in zdaj se uresničuje Njegova neskončna ljubezen v zadnjem času spet na vas, in Njegovo srce ni zaprto niti pred največjim grešnikom Lamehom!

16 O glejte, glejte, najnevrednejši ljudje, kakšno neskončno ljubezen je skazal Bog do vas in jo kljub vsem vašim neizrečnim grehom še zmeraj skazuje!

17 Poslušajte Njegov glas, ki vam iz mene oznanja Svojo milost! Glejte tam proti poldnevu veliko deželo, že pripravljeno za vas; glejte, kako vas je On nevidno varoval na Svojem velikem, ljubečem srcu pred našim pravičnim besom!

18 In poslušajte, v tistem trenutku, ko bom končal svoj zapovedani govor in boste jokajoč padli pred Njegovo ljubezen, vas bo po angelu vidno prijel in vas z mehko roko vodil v to lepo, že omenjeno deželo.

19 O ljudje, pomislite, kaj je Bog, kaj ste vi in kaj lahko postanete in naj bi postali po Njegovi neskončni ljubezni; v svoji milosti pred Bogom pa tudi pomislite, kdo in kaj smo mi uboge zaničevane živali, in tako kot On - ki ni samo vaš in naš Stvarnik, marveč hoče biti tudi resnični Oče in pravzaprav že dolgo je in je bil, še preden smo bili ustvarjeni svet in mi - s svojo ljubeznijo nesebično objemite vse stvari in pomislite: Tudi mi nema bitja, ki ne govorimo, se veselimo življenja. Zato v svoji veliki ljubezni iz Boga nekoč ob velikem prihodnjem dnevu pustite tudi nas ugledati novo svetlobo svobodnega življenja iz Boga, v katerem naj večno živi in bo živelo

vse stvarstvo!

20 Zdaj padite pred Boga, vašega svetega Očeta, in točite skesane solze resnične ljubezni, - potem pa hvaležno pustite, da vas dvigne nežna roka vseмогоčnega Stvarnika, zdaj tudi vašega ljubečega Očeta, in Njegova blagoslavlajoča desnica naj vas vodi v omenjeno deželo, in tam postanite takšno ljudstvo, kot vas bodo po ustnicah velikega bratovskega angela še bolj mogočno poučila Njegova lastna, sveta usta! Amen."

(3. avgusta 1840)

21 In glej, ko je medved končal svoj govor, jim je hitro izginil spred oči, in na njegovem mestu se je v trenutku pojavil angel, oblečen v belo, bleščečo obleko, in bil je sam pobožni Abel, ki je pravzaprav neviden govoril že po živalskih dušah (sicer pa je zmeraj tako, da, kadar koli spregovorijo naravni predmeti po vidčevih ali prerokovih ustih, tedaj kakšen angel iz stvari spregovori v dušo vidca ali preroka in ta šele potem to z ustreznimi naravnimi besedami sam zapiše ali še laže takoj kratko in jedrnato pove, seveda pa le videc ali prerok razume, kajti je eno težje in drugo lažje; zaradi tega so že apostoli sami kot tudi vsi prejšnji preroki in vidci več govorili kot pa pisali).

22 Šele potem, ko je teh štirinajst ljudi obeh spolov zagledalo angela, jim je ta začel iz Mene govoriti nežne besede, kakor zvesto in resnično sledi:

23 Otroci mojega zlobnega nekdanjega brata Kajna, ki še živi in bo še naprej telesno živel do konca časov, nedosegljiv za vse umrljive do skorajšnjega konca vse hudobije, ko bo po času časov Vseмогоčni kasnejšim potomcem po majhnem vidcu razodel velike stvari in se bo podrobno spominjal vašega hudobnega praočeta (kar se pravkar dogaja in se je že zgodilo), premislite dobro, kaj vam bom zdaj povedal in oznanil po najsvetejši volji Boga, vseмогоčnega, večnega Stvarnika, kot tudi nadvse ljubečega Očeta vseh angelov, očakov in ljudi! Slišali ste čudovite besede iz čeljusti najkrvoločnejših živali, ki jih je Bog po meni pomiril in jim dal moč govora za vas, ki ste bili pokvarjeni bolj kot vse te živali zaradi velike hudobije Hanohove kače, in zdaj predvsem Larnehove, ki je postal veliki zločinec in je zdaj silno odvraten vsemu stvarstvu, in na čigar tilniku že leži kot svetovi težko breme Božjih sodb, ki pozorno opazujejo že skoraj povsem napolnjeno posodo zločinov nad zvezdarni.

24 Ker ste torej bili in ste še najmlajši, ki ste bili prisiljeni združiti se s Tataharjevo kačjo vojsko proti svoji nekoliko boljši volji, se vas je neizmerna Božja ljubezen usmilila in vam dala najprej spoznati neskončni zločin Lameha, bogotajca, v njegovem nadvse ošabno - oblastnem vladarskem besu. Nato vas je na čudežni način zelo hitro pripeljala semkaj, čeprav je bila pot dolga in bi jo človek z običajnim korakom težko prehodil v stodvajsetih dneh, potem ko vas je pred vsem tem rešila iz smrtonosnih krempljev zveri, kjer je našel pravično kazen zloglasni Tatahar, in vam je po njegovi smrti pokazala vašo lastno smrt in zdaj poslala k vam mene, ki sem že dolgo popolnoma živ, da bi vas prebudil iz smrtnega spanja in vam pokazal življenje v ponižnosti in stalni prostovoljni pokorščini najsvetejši Božji volji, in vas odpeljal v deželo, ki jo je za vas pripravila večna Božja ljubezen. In ko boste v ljubezni do Njega v vsej ponižnosti popolnoma spoznali sami sebe, šele tedaj boste tudi po podeljeni milosti spoznali resnično, sveto in nadvse veliko vrednoto življenja in vas, iz tega pa potem najsvetejšo in največjo vrednoto življenja v večni Ljubezni

svetega, vsemogočnega Stvarnika vseh stvari in ljubečega Očeta vseh angelov in ljudi ne le te zemlje, marveč še nešteti drugih svetov, o katerih niste doslej še nikoli niti slutili; kajti to vedeti je dano samo Božjim otrokom in angelom.

25 Vendar pa se bodo nekoč svetovi priklonili pred to zemljo, ker bo njena svetloba večja kot svetloba vseh nebes, kajti od tod bo Božja svetost nekoč svetila vsem ljudstvom dobre volje. In če boste ostali zvesti v ponižnosti in prostovoljni poslušnosti najsvetejši volji večnega, velikega Očeta, bo ta svetloba prodrla tudi do vas in vas oživila skoz in skoz; vendar pa, če bi se kdaj povzdignili drug nad drugega, tedaj vas bo dosegla ta najsvetlejša in najsvetejša svetloba, ki izhaja iz najgloblje globine Boga, le toliko, kot prodre svetloba najbolj oddaljenega ustvarjenega sonca v najtemnejšo zemljino noč.

26 Glejte, Lamehovi potomci bodo zaradi svojega napuha s svojimi kolovodji kmalu dosegli nebesni svod, ga predrli s svojo nizkotno, slepo in gluho togostjo kot mračni, hudobni zločinci, ravno na tistem mestu, kjer stoji zelo krhka velika posoda, že zdaj skoraj povsem polna različnih grozodejstev. Ta velika posoda bo potem zgrmela na zemljo, polna grehov in najstrašnejših Božjih kazni; tam bodo potem v poplavi kurbirskega blata zločinov utonili in se zadušili vsi zločinci in bodo potegnili s seboj številne Božje otroke, ki se bodo v svojih srcih pustili ujeti kačnim hčeram in bodo z njimi sramotno nečistovali in spočenjali otroke Božje jeze in Božjega prekletstva, ki se bodo imenovali otroci pekla in zmajevi dojenci, in ne bo prizaneseno več kot osmim osebam.

27 Vendar bo Gospod, preden se bo vse to zgodilo, tristo let pošiljal učitelje in preroke, ki jih bodo svarili pred Njegovimi kaznimi in jim bodo oznanjali pokoro v odpuščanje njihovih grehov in v popolno preoblikovanje njihovega smrti polnega navideznega življenja peklenske noči, in jim bodo kazali sled resničnega življenja iz neskončne Božje usmiljene ljubezni in milosti, in jim bodo čudežno celo v malem vnaprej kazali obliko velike Božje kazni.

28 Potem se bo zgodilo, da bo hudobna zalega zgrabila učitelje in preroke, in jih bo deloma pobila, deloma se jih oklenila s svojimi kačjimi lovskami in jih potegnila v mlakužo svojega nečistovanja, in jih bo duhovno pokvarila in ubila in jih povrh tega naredila še za morilce svojih lastnih otrok (Nota bene. Kot pri vas zdaj v vaših Meni nadvse vseh resursnih časih!).

29 Tedaj bo Bog zadnjega učitelja - brata edinega pravičnega sina, ki se bo imenoval Noe, to pomeni ' Pravični sin', z imenom Mahal -, na njegovo lastno željo še pustil obhoditi mesta grozodejstev in tam pridigati. Ta bo izkusil hudobijo in sam postal hudoben, končno bo zapustil Boga in propadel v mlakuži.

30 Šele tedaj se bo omenjena posoda, polna greha in kazni, razbila in obložena z vsem prekletstvom zgrmela na zemljo in jo bo iz svojega središča prižgala na vseh hudobnih točkah, in samo zaradi redkih pravičnih bo potem Božja usmiljena ljubezen odprla mogočne nebeške zapornice in s silovitim valovjem preplavila celo najvišja gorovja za ublažitev peklenskega ognja, in da bi ohranila in očistila otroke, kot tudi zemljo samo, da bi ta nosila boljši rod po Božji volji.

31 Vendar pa vas ne bosta obiskala niti ogenj niti poplava, če boste ponižno poslušno izpolnjevali Božjo voljo, ki vam je zdaj razodeta, in se ljubeče glasi:

32 Vaša prva misel bodi Bog, Njegova volja, Njegova ljubezen in milost; in ko se bo dan napotil v zvezdnato naročje noči in bo zadnji žarek lepega Božjega sonca

ugasnil nad prostranimi livadami zemlje, tedaj se v tej preskusni svetlobni misli svojega neumrljivega duha napotite k blagoslovljenemu počitku svojega telesa.

33 Ne skrbite za telesno hrano; kjer je Gospod blagoslovil kakšno deželo, tam njenim prebivalcem ne bo treba nikoli trpeti lakote, dokler bo njihovo prizadevanje usmerjeno v to, da bi imeli zmeraj pred očmi in v srcu samo najsvetejšo, vse blagoslovljajočo voljo večnega, velikega Očeta; kajti ljudje so bili ustvarjeni zato, da bi spoznali Boga in Njegovo najsvetejšo voljo, po njej živeli in z besedo in vsem dejanjem hvalili in slavili najsvetejše ime velikega, večnega Boga!

34 In če boste to delali v vsej ponižnosti in prostovoljni poslušnosti iz čiste, nesebične ljubezni do Boga, vam bo tudi On zmeraj pripravljen milostno oznaniti Svojo najsvetejšo voljo, deloma s pomočjo govoreče narave, deloma pa tudi neposredno po Svoji lastni, živi besedi, ki bo glasno govorila v vaših srcih.

35 Če pa boste le en sam dan to opustili v navidezni samozadostnosti, ki bo preskušnja za vas, bo srce tistega, ki bi mogel pozabiti Boga, obteženo najprej s svarilno žalostjo in bo moral biti sedem dni nem kot trhlo drevo. In kakor bodo zemljina tla pod koraki poslušnega celo do njegovih ust poganjala, obrodila in zorila najplemenitejše sadove, prav tako bo zemlja pod koraki neposlušnega postala puščava in ne bo rodila ničesar razen prahu, kamenja, trnja in osata in strupenih jagod.

36 Kajti neskončna Božja ljubezen in modrost daje vsakemu svoje. Pobožnim, poslušnim otrokom daje kruh, med, mleko in sladke sadeže telesno in duhovno, neposlušni, napuhnjeni kačji zalegi pa daje kamenje, prah, trnje in osat in strupene jagode, duhovno in telesno, da se hudobna zalega pogubi, mrtvi duh pa se, če je le mogoče, ohrani in polagoma znova oživi v neskončni usmiljeni ljubezni velikega, večnega, edinega nad vse najsvetejšega Očeta.

37 Glejte, vsi ste enaki, - tako vi moški kot ve ženske! Vendar ženske pokrivajte tako svoje sramne dele kot tudi vse telo, predvsem pa glavo, da ne bi vaše pohotno bitje zburilo moža k nečistovanju, tako kot kača z veliko, skrivno pohotnostjo svojih zapeljivih oči zvabi svobodni ptičji rod v ubijajoče ujetništvo svojih strupenih čeljusti; kajti ve ženske ste najpoprej otroci kače in polne njenega strupa. Zato bodite predvsem spodobne kot čebelja matica, ki si s svojim bitjem ne upa na sončno svetlobo, marveč se dan in noč skrbno plazi nad celicami svojih nedolžnih otročičev; takšne bodite tudi ve in v vsem poslušne svojim možem, kolikor to zahteva najsvetejša Božja volja. Vendar, če bi vas moški hotel - kar ne bi smeli niti pomisliti - prisiliti v kaj zoper najsvetejšo Božjo voljo, je tudi vam dovoljeno razkriti svojo glavo pred moškim in ga ljubeznivo opozoriti na njegove dolžnosti, ki izhajajo od Boga. In če boste vse to tako natančno izpolnjevale, vas bo Gospod zasipal z velikimi milostmi in boste postale sladka paša za oči v neskončni lepoti večnega, svetega Očeta, večne in neumrljive.

38 Vam možem pa naj ne bo dana nobena druga zapoved kot najsvetejša volja najvišjega Boga, ki se vam bo zmeraj razodevala; kdor izmed vas pa bi je kdaj koli vendarle ne upošteval v svojih prsih, pred njim se bodo sveta Božja usta in tudi usta narave bolj in bolj zapirala. Potem mu bo, ker se je od Boga obrnil navzven, dan tudi zunanji zakon, ki ga bo naredil za sužnja greha in peklenškega hlapca, če ne bo takoj zlomil svojega srca, ga očistil v ponižni poslušnosti in ga potem proseč in po dolgi molitvi v strahu in ljubezni predal Bogu, da bi mu ga znova blagoslovil

in posvetil s Svojo najsvetejšo voljo. - (Nota bene. To naj bo tudi vam dobro znamenje, kako in zakaj si prizadevajte za prerojenje!)

39 Zdaj pa vstanite in oblecite ta oblačila, ki so vam jih pripravili Božji otroci - te tukaj vi moški, in one tam ve ženske -, da se boste razlikovali po spolu tudi v noši oblačil, nravno, spodobno in olikano. Vendar pa se varujte vsakega sijaja in napuha; obleka naj vas telesno samo pokriva in varuje pred prehladom v hladnih nočeh, duhovno pa naj vas pripelje (' Pripelje 'je dopolnilo založbe v nemškem izvirniku) k Bogu v toploti večne ljubezni, krotkosti in poslušnosti.

40 In tu naj vsak izmed vas vzame tudi povoj in si z njim zaveže svoje oči, da se ne bo nikomur zvrtilo pred prepadi, prek katerih vas bom vodil; in ko bomo dospeli na določen kraj in mesto, pustite spet prosto pot svetlobi vaših oči in nadvse veseli glejte tam vašo preddomovino, ki vam jo je čudovito pripravila prevelika ljubezen nadvse dobrega in presvetega Očeta. Tam se okrepčajte z blagoslovljeno hrano zemlje in jejte iz rok dveh velikih Božjih otrok, moža in žene, ki vas bosta tam že pričakovala, za večno življenjsko okrepčilo svojega duha. Zdaj mi pa sledite po najsvetejši Božji volji! Amen."

41 In glej, tako jih je Moj ljubi Abel sedem dni in noči hitro vodil do določenega mesta, ki je bilo oddaljeno več kot trideset dni hoda, in sicer brez počitka in brez hrane; kajti ta čas so bili Moji gostje, in so jim - kot imate navado reči - letele pečene piške v usta, to pomeni: med tem časom sem jih Jaz duhovno hranil; duh pa je krepil dušo in duša je krepčala telo; in tako so ob tej Moji resnično nebeški hrani prav lahko vzdržali.

42 In ko so povsem nepoškodovani dospeli na določeno mesto in kraj, sta takoj prišla oba Božja otroka ali otroka Moje ljubezni, ki sta jih tu pričakovala, Ahujel in njegova žena Aza ('Sin nebes' in njegova žena kot 'nemo pravično hrepenenje'), kot vnuka Adamovih otrok pred Setom, jim snela povoje z oči in jim najprijazneje zaželela dobrodošlico. Zdaj je teh štirinajst malih silno ostrmelo nad obema velikima otrokoma Moje ljubezni, ki sta merila kot mora meriti človek, namreč šeststo šest in šestdeset palcev mož in šest in šestdeset palcev manj žena, medtem ko so rešeni merili toliko kot vi, to je šestdeset palcev (Palec je dolžinska mera, 1/12 čevlja, to je 2,5-3,3 cm).

43 In ko so spet uporabljali lastne oči in ušesa, jih je angel znova nagovoril: "Otroci tuje kraj, ki je določen za vas, in ta dva velika Božja otroka imejte za starša, ki vam ju je dal Bog, in jima sledita v vsem; kajti to je Božja volja, ki sem jo pri svojem prvem nagovoru moral zamolčati.

44 Ta dva vam bosta zmeraj potrdila, kar bo Bog govoril vašim srcem in vas bosta zmeraj prebudila, če se bo vašega duha polotil spanec, in vas bosta naučila mnogo koristnih reči, ki jih boste potrebovali, tako telesno kot duhovno. Spolno pa se nikar ne spoznajte prej, dokler vas ta zdaj vaša starša ne bosta po najsvetejši Božji volji blagoslovila; in tudi ko boste blagoslovljeni, se strogo varujte vsakega nečistovanja, marveč čistost naj blesti na vašem čelu kot zimzelen, in nesloga, jeza, nevoščljivost, lakomnost in nečistost naj nikoli ne oskrunijo posvečenega spočenjanja vaših otrok, marveč zmernost v vsem in Božja ljubezen nad vsem naj bo vaše pravilo. Če boste tako delali, boste dolgo živeli in slovo z zemlje bo potekalo v veliki svetlobi neskončne milosti večnega, svetega Očeta, kjer vas šele čaka resnično plačilo kot večno življenje v prostranem naročju najsvetejšega, nadvse ljubečega Očeta v

visokih nebesih tam nad zvezdami in nekoč, ah, nekoč pa v samem Njegovem ljubečem srcu!

45 Vendar vam bosta o tem bolj podrobno povedala vaša starša, ki ju je dobro poučil Bog in ne potrebujeta mojega pouka pred vašimi očmi! - Božja ljubezen vas blagoslovi in Njegova milost naj vas razsvetli in vas vodi k življenju! Amen, amen, amen."

46 In glejte, to je ustanovitev Sine ali Kitajske, dežele, ki je bila obvarovana potopa in je še dandanes v celoti mnogo boljša kot druge dežele na zemlji, razen nekaj neumnosti, ki so jih privlekli tja šele pozneje po stiku z drugimi ljudmi hudobnega sveta. Tam naj si nikoli ne drzne oznanjati Mojega evangelija kak neprerogeni! Amen!

37. Poglavje

Prazgodovina kitajskega ljudstva

(10. avgusta 1840)

1 Preden se bomo vrnili nazaj v Hanoh, vam moram nujno povedati še nekaj več o prebivalcih Kitajske. Zdaj pazite in glejte, prvič, kar zadeva velikost velikih otrok Moje ljubezni iz Adama je vaša predstava zmotna, če si s tem predstavljate telesno velikost, marveč je tu šeststo šestinšestdeset palcev polno število Moje ljubezni v človeku. Palci pa kažejo mero dobrega iz ljubezni do Mene; od tega jih je šeststo usmerjenih k Meni, potem šestdeset k bližnjemu in končno šest k sebi. In ženina mera je enaka Božji meri moža; vendar se ženina ljubezen do bližnjega in do sebe razlikuje za šestinšestdeset in v tem mora žena brezpogojno v vsem ubogati moža. Ker je ustvarjena iz moža kot samoljubje, lahko sebe ljubi samo v možu, če naj bo njena ljubezen pravična; in ker je najbližja možu, je tudi njena ljubezen do bližnjega najprej v možu in zaradi tega ta razlika.

2 Sicer pa sta bila ta dva, kot tudi vsi Adamovi otroci, v resnici tudi telesno znatno večja kot zelo oslabei Kajnovi otroci in veliko mogočnejša, močnejša in s krepkeje razvitimi mišicami, žilami in notranjimi organi.

3 (Nota bene. Podobnost človekovega števila s številom Mojega nasprotnika pa izvira iz tega, da je pri tem ravno nasprotno, da bi bil tako najgnusnejše bitje pred Mojimi očrni.)

4 Zdaj glejte, kakor je bil Sihin prvi, ki je svojo čud obrnil k Meni, tako je bil tudi najposlušnejši sin teh staršev in je tudi ostale skrbno vodil v poslušnosti; zato je rekel Ahujel, ko ga je ob navzočnosti Aze in vseh ostalih poprej blagoslovil v Mojem imenu:

5 "Sihin, blagoslavljam te v imenu mojega in tvojega Boga! Dežela naj se imenuje po tvojem imenu. Vzemi svojo najlepšo sestro za ženo in spočenjaj z njo v vsem blagoslovljenem redu otroke, enake Božjim otrokom in jih imenuj 'sinovi neba', in 'hčere zemlje'; in ko bo Božja ljubezen vzela Moj veliki rod z zemlje, potem naj bodo tvoji potomci ljubeznivi, modri voditelji potomcev tvojih bratov!

6 Išči ljubezen in dana ti bo modrost, in tvoje pleme ne bo izumrlo do konca vseh časov; kajti Gospod bo tvojemu plemenu dal veliko potomcev, da bo tvoje ime živelo do konca vseh časov.

7 Tebi je dana samo ena žena; vendar naj nekoč moške v vsem redu vzamejo

tudi več žena zaradi spočetja potomcev; vendar se varujte vsakega nečistovanja in neblagoslovljenih spočetij. In če se boste po vsem tem ravnali, bo vašega ljudstva v tisoč letih že toliko, kot je trave na zemlji in zvezd na nebu.

8 Jaz s svojimi maloštevilnimi potomci vas bom blagoslavljal in vodil še petsto let; potem bo pa prišla vrsta nate do konca časov. Čas pa merite po zrelosti sadeža, ki bo petkrat dozorel v času, ko bo zemlja enkrat obkrožila sonce. In kolikorkrat boste spoznali kakšno stvar, pogledjte vase; tam boste našli znamenje, in s tem znamenjem zmeraj označite tisto stvar. Svoja opravila pa izrazite z različnimi ustreznimi črtami in njihovo izvršitev s pikami; s tem zapišite vse, kar boste v prihodnje še slišali, se naučili in izkusili od nas, in tisto, kar je nujno potrebno, pokazali tudi svojim otrokom do konca časov za prihodnje veliko pričevanje o hudobni kačji zalegi. Amen."

9 Vendar zaradi neokrnjene svobode duha tudi to ljudstvo ni ostalo zmeraj povsem isto. Po računanju kakšnih sto dvajset let po vesoljnem potopu so Sihinovi potomci prav tako narasli v številno ljudstvo in pogosto zašli v različne prepire in tako oblikovali stranke, ki so se razlikovale po svojih običajih in bogoslužju. Nekateri so trdili da so voditelji lahko samo prvorojenci; drugi so govorili, da prvorojenstvo ne pomeni nikakršne prednosti, ker so se pogosto pojavile prvorojenke, - zato bi morale vodenje zmeraj pripadati bolj razumnemu srcu. Tega so se oprijeli spet drugi iz ljudstva in govorili: 'Če gre samo za srce, zakaj ne bi bilo sposobno za vodenje tudi razumno srce nižjega brata?' Nekateri pa so spet zavrgli vse to in govorili: 'Kakor je bilo v začetku, tako naj ostane do konca časov!' Nekateri so rekli, da bi morali povsod in zmeraj vprašati Boga^ za nasvet in nikoli soditi ali ravnati samovoljno. Na to so odvrnili spet drugi: 'Če je tako, potem lahko to počne vsakdo; čemu potem sploh eden ali tudi več voditeljev?' - Drugi so spet govorili, da se Bog ne razodeva vsakemu, da ne bi zaradi tega ljudje postali drug drugemu nepotrebni. Na to so odvrnili spet drugi:

'Če naj vsak videc uči, kar je slišal, in vodstvo prepusti Bogu, čemu potem eden ali več voditeljev?' Spet drugi so pripomnili: 'Kdo pa nam zagotavlja, da bo takšen videc in učitelj, ki bi se rad povzdignil, tudi zmeraj govoril Božjo besedo?' Spet drugi so rekli na to: 'Res, če pa učiteljem ne moremo in ne smemo več brezpogojno verjeti, potem so nam voditelji in učitelji vendar nepotrebni!' In še več podobnega zbijanja šal, zaradi česar se je tudi zgodilo, da je bila ustanovljena množica sekt in je kraljestvo zaradi tega razpadlo na zelo različne vodstvene veje in veje nauka in je tako razcepljeno potem obstajalo do leta 3700 po Adamovem nastanku, ko je nastopil celo vašim boljšim zgodovinopiscem že nekoliko znan graditelj Hehu-Tsinove linije (obrambnega zidu) z imenom Či-Ho-ang-Ti (Modri edini voditelj ljudstva), začel ljudstvu zelo mogočno oznanjati in jim prerokovati, kako naj bi nedaleč od njihove deželne meje veliko ljudstvo skrivaj vohunilo o njih; in če ne bodo vsi skupaj poprijeli in vzdolž vsega kraljestva zgradili visokega in širokega zidu, bo to silno močno ljudstvo z velikimi množicami vdrlo v deželo in jih vse skupaj pobilo.

10 Njemu sem dal oblast, da se bo temu vdoru upiral tako dolgo, dokler zid ne bo dokončan; vendar samo za deset let, zato naj se pač kar se da potrudijo in čimprej dovršijo to veliko, sveto delo, po Moji volji, ki mu je bila razodeta, sicer jim bo slaba predla.

11 Vse, kar je le imelo roke, je poprijelo, in v osmih letih in pol je bil zid dokončan, v dolžini več kot osemsto sedemdeset tisoč dolžin moža in širok devet dolžin moža in visok devetnajst dolžin moža in je bil na vsakih sto dolžin opremljen s še deset dolžin višjimi stražnimi stolpi, v katerih je moralo izmenoma nepretrgano stražiti po sto mož, kar seveda ni trajalo predolgo, ker se je ta lažni prerok sam razkrinkal pred ljudstvom s tem, daje zbral vse njihove verske spise in dal sežgati in uničiti vse, kar v njih ni ustrezalo njegovemu pravemu despotskemu duhu.

12 Tako mu je uspelo to, pred njim zelo razdeljeno, veliko državo, znova združiti, seveda samo z nasiljem, in vladati kot resnični tiran skoraj šestdeset let. Njegov sin enakega imena je postal mlačen in popustljiv; zato pa je moral njegov sin, tretji naslednik teh dveh tiranov, ob splošni ljudski vstaji s svojim življenjem plačati velik zločin, ko je krvavo preganjanje pobožnih, s katerim je začel že njegov stari oče, nadaljeval še bolj okrutno.

13 Država se je potem spet razdelila na mnoge dele, dokler ni nato v 3786 letu sveta Liehu-Pang (cestni razbojnik) zbral vojske somišljenikov, si kot vojskovodja vse podvrgel in se končno razglasil za edinega vladarja (cesarja) in Sina nebes. On je zbiral, kolikor je bilo mogoče, stare, kakor koli skrite spise in legende, uredil religijo, nastavljal duhovnike, ki so morali varovati svetišče, in razdelil ljudstvo na nekakšne razrede ali kaste, ki jih pod pretnjo smrtne kazni ni smel nihče prestopiti.

14 S tem je ustanovil tako imenovano nebeško kraljestvo ali veliko dinastijo (Han) in ga razširil celo onstran zidu, precej daleč na zahod. In tako je trajalo to kraljestvo do četrtega stoletja pred velikim učlovečenjem Moje Besede, ko je spet utrpelo precej močan razpad in pri tem izgubilo del Tatarije in Mongolije in se tako razdelilo v tri sovražna kraljestva, ki so se imenovala Cenkui, in šele v četrtem stoletju po velikem učlovečenju Moje Besede, je ugasnil ta rod, in to kraljestvo je v enaki nebeški obliki zaradi ljudstva in duhovnikov prišlo pod mongolsko-tatarskega vladarja, ki se je dvignil v okolici Bajkalskega jezera, pod katerega znosno vladavino se nahaja še dandanes.

15 Tu imate zdaj celo, zelo kratko zgodovino Kitajske. Kdor težko verjame, naj potuje tja in se prepriča; toda ne bo mu šlo veliko bolje kot če bi potoval na Japonsko. Slepemu svetilka tudi ob belem dnevu nič ne koristi; tistemu, ki dobro vidi, pa je dovolj sončna svetloba!

16 No, ko smo zdaj tako dobro poskrbeli za naših štirinajst študentov, se za kratek čas vrnimo nazaj v Hanoh in si še malo oglejmo Lamehovo divje početje; in ko se bomo tam do Noetovih časov do sitega najezili, bomo še na kratko obiskali očaka Adama, takoj potem pa bomo odprli nebeške zapornice. Amen."

38. Poglavje

Lamehova družina

1 Zlahka si morete predstavljati, da so zaradi tolikšnih izselitev v enem letu tako Hanoh kot tudi ostalih deset mest postali zelo zapuščeni, da je Lameh poleg tega izgubil še svoje zveste privržence, in je zato tudi njegova oblast, od katere si je toliko obetal, postala toliko kot nič.

2 Če si predstavljate te okoliščine, boste brez velikih težav zlahka uvideli, da je

bil Lameh prisiljen vsaj za nekaj časa - kakšnih trideset let - v svojem vladanju ubrati milejše strune, da mu je ljudstvo spet postalo podložno in začelo delati zanj, da je lahko vsaj s svojimi brezskrbno žrl kot svinja in leni vol.

3 Njegovi pa so bili: dve ženi, namreč Ada in Cila (to pomeni: 'dobro premišljena krepost v veselju', in 'tiha vdanost in potrpljenje'). Ada je imela dva sinova, namreč Jabala (ki je bil oče prebivalcev koč ob vznožju gora) in Jubala (glasbenika in izumitelja pastirske piščali in gosli, glasbila, ki je bilo podobno vašemu, samo da je bilo izdelano iz enega kosa lesa, ki ga je mukoma obdelal s kamnitimi dleti in brusi).

4 Cila pa je imela sina Tubal Kajina in hčer Naamo. Po Moji milostni dopustitvi je bil Tubal Kajin mojster obdelovanja kovin, Naama pa je krotila divje živali in s tem svojemu bratu in njegovim pomočnikom omogočila dostop do gora, ki so bile bogate z rudami; telesno je bila nadvse lepa in imela je tudi najbolj ponižno, a vendar toliko pogumnejšo dušo, njene oči pa so imele veliko moč, tako da so se pod njenim pogledom trdni kamni zmehčali kot vosek in trdi zobje zveri postali mehki kot globlji puh.

5 Glejte, to je bila Lamehova družina, poleg nekaj služabnikov, ki so mu ostali, in nekaj sobaric in ničvrednih priležnic, torej vsega skupaj kakšnih trideset oseb, ki so morale vse skupaj pridno delati, da so dobile kaj jesti in kaj za pokrivanje telesne nagote, kot že rečeno, približno trideset let, ko je ljudstvo, bolj zaradi dobrih izumov kot zaradi Lameha, znova začelo potovati v Hanoh, da bi tam nakupilo koristne kovinske predmete, kar se je dogajalo tako rekoč z zamenjavo. Tudi so potovali semkaj ljudje iz drugih desetih mest, da bi slišali Jubalovo glasbo, ki je omeščala njihova srca in jih znova naklonila Lamehu; tudi Naamina velika lepota je vabila vsa srca, - in za nesrečnega so imeli tistega, ki ni videl Naame, in je zaradi tega cele dneve jokal in tarnal.

6 Da boste pa vendar videli, kako je bilo to mogoče, vam bom dodal kratek opis njene postave. Ta Naama je prav ta, ki se je izgubila v staro, črno poganstvo kot kovačeva soproga in boginja lepote pod posebnim imenom 'Venera'. Od Sare in Rahele ni telesno nikoli stopala po zemlji takšna lepotica kot je bila Naama. Visoka je bila pet čevljev po vašem merjenju. Njeni lasje so bili bolj črni kot oglje. Njeno čelo je bilo belo kot sveže zapadli sneg, proti očem čisto rahlo zardelo. Oči so bile velike in popolnoma nebeško modre, zenice ognjeno črne, veke sveže in blage, tako tudi temne obrvi. Nos je bil raven in se je končal v nežnih, mehkih koncih, pod katerimi je dvoje odprtini s svojo mehko zaokroženo obliko dajalo ljubeč pogled. Usta so bila prav tolikšna kot oko, in njihove nežno dvignjene ustnice so prekosile vsako vrtnico. Njena nasmejana lica, najlepše, pravilne oblike, so bila nadahnjena z najnežnejšo in najrahljšo rdečico vseh vrtnic in njihova barva je bila podobna s snegom pokriti vrtnici, kjer zadnji žarek ljubezni te kraljevske cvetlice zasije na bleščeče beli površini snega. Tudi njena brada je bila takšna, kot je ni več na zemlji. Njen vrat ni bil niti predolg niti prekratek, marveč ravno pravšnji, gladek in okrogel, brez vsakega najmanjšega madeža. Začetek prsi se je od vratu razlikoval samo po nežno-bujni izboklini, tako ramena in tako tilnik, vse v pravilnem in najboljšem razmerju. Prsi so bile bolj podobne eterični, belo-nežni življenjski izboklini kot pa nečemu mesenemu, na katerih vzvišeno bujno nežni okroglini se je zdelo, da sta začeli brsteti dve lepi, mladi vrtnici. Njene roke so bile tako polne, mehke in nežne, da si tega ne morete niti predstavljati; kajti takšne roke se

pojavljajo samo v nebesih. In v takšnem najlepšem razmerju je bilo tudi vse njeno telo pokrito z bleščečo belino snega v eterični nežnosti in mehkobi.

7 Ta Naama je postala žena svojega brata; z njo je spočel sedem sinov, ki so bili videti zelo nerodni in spačeni; bili so zelo podobni vašim tako imenovanim bebcem. Vzrok za to pa je bil, da se je Naama po očetovi volji, zaradi njegove oblastiželjnosti, morala prepogosto predajati v povsem nečiste namene; kajti tako so vsi moški znova postali podložni Lamehu. Oči vseh so bile uprte v Naamo in ušesa vseh poslušna Lamehovim lakomnim ukazom; Naama je namreč ostala do svojega osemdesetega leta predmet občudovanja, medtem pa je ljudstvo znova močno naraslo in sledilo vsem Lamehovim namigom. Ko je Lameh videl, kako mogočen je spet postal, je postajal zmeraj bolj strog in trši; za upornike je celo uvedel že prej omenjeno okrutno smrtno kazen.

(28. avgusta 1840)

8 Ravno v Naaminem času so po Mojem ukazu Adamovi otroci poslali prvega dobrega sla z gora v Hanohovo dolino, da bi tam oznanjal Moje ime, in sicer ravno na dvoru samega Lameha. In glej, Lameh je sla lepo sprejel; sel pa je bil Adamov vnuk, ki je izviral od Adamovih vnukov pred Setom, in se je imenoval Hored ('Strašni'); bil je velik, moder in ni imel niti žene niti otrok. In ko se je Lameh po Horedovem pouku zatopil vase, je izkazal temu slu veliko čast, sklical ves ženski del dvora in prosil sla, naj si izbere najlepšo ženo. In glej, tedaj je Hored proti Moji volji pogledal Tubal Kajinovo ženo, in ta je morala na življenje in smrt ubogati Lamehov ukaz.

9 Čeprav je bila Naama takrat stara že skoraj osemdeset let, pa je bila še kljub temu tako lepa, da bi morala zdaj kakšna osemnajstletna, nadvse bujna gospodična pred njo popolnoma pobledeti. Tubal Kajin je bil že brez tega od prej navajen na nezvestobo; zato mu ta dogodek ni segel tako močno do srca, in to toliko manj, ker mu je Hored zagotovil, da mu prvič, divje živali ne bodo mogle nič več storiti zaradi orožja in kovinskega oblačila, in drugič, priskrbel mu bo več močnih pomočnikov z gora, ki ga bodo varovali pred vsem in mu šele pokazali, kako iz kovin izdelovati različne koristne stvari.

10 Tubal Kajin je bil s tem tudi povsem zadovoljen, in tako je bila stvar sramotno končana. Hored je zapustil Hanoh in se s svojo ženo vrnil v gorovje.

11 Samo o pomočnikih od zgoraj je ostalo le pri obljubi; kajti Hored s svojo ženo ni prišel več do svojih, marveč si je poiskal samotni kraj, da mu ne bi nihče zavidal njegove sreče.

12 Tubal Kajin pa je bil zaradi te prevare prisiljen, da je pregovoril svojega brata Jabala, Adinega sina, naj mu pomaga; na gorah si je postavil kočje in v njih prebival kot stražar in šele tako nastopil kot znani Prebivalec koč.

13 Tako sta začela s pravo proizvodnjo kovin. Naredila sta stotine deloma uporabnih, deloma pa tudi okrasnih, lepih, bleščečih stvari, ki so jih z zamenjavo za sadeže hitro razgrabili. Da, skoraj iz vseh mest, kot tudi iz drugih predelov dežele so potovali ljudje k varnim kočam in tam kupovali to, kar so potrebovali ali pa iz želje po razkošju, in bili so tako navezani na Tubal Kajina, da so mu pripeljali svoje sinove v uk, in tako je ljudstvo v kočah zelo hitro tako naraslo, da se jih je Lameh začel bati.

14 Tedaj je mislil sam pri sebi: 'Kaj hočem, kaj naj storim? Dejanje, ki sem ga

storil svojima bratoma, leži kot težko breme na mojih prsih. Veliki Strašni z gora, ki je postal moj drugi zet, mi je močno očital moj zločin; ukazal mi je, naj ljudstvu priznam to grozodejstvo. Toda, če to storim, moje življenje ni več varno; če pa tega ne storim, imam zoper sebe Boga in Njegove velike otroke na gorah, ki me bodo, neposlušnega, uničili.'

15 In glej, močan glas je spregovoril iz njegovih prsi: 'Razodeni to svojim ženam in jim povej: Lamehove žene, poslušajte moj govor, in si dobro zapomnite, kar vam povem: Pobil sem moža sebi za buško in mladeniča sebi za rano; - Kajn naj bo maščevan sedemkrat, toda Lameh sedeminsedemdesetkrat!'

16 In glej, tako je bilo Lamehu prav; in pri priči je storil, kot mu je svetoval glas. Ko pa sta njegovi ženi to slišali, sta se tako silno prestrašili, da sta poslej onemeli in zato tega tudi nikomur nista mogli povedati. Čez nekaj časa sta ga skrivaj zapustili in odšli k svojima sinovoma v koče. Toda še preden sta jih dosegli, sta ju ustavila dva prebivalca gora, njun govor se jima je povrnil, in vzela sta ju s seboj na posvečene višine gora.

17 Ko sta komaj dospeli na gore, sta takoj povprašali po Naami. Vendar sta jim vodiča povedala, da je Hored izginil iz njihovega vida zaradi nezvestobe in nevoščljivosti, in jim ni bilo dano videti, kam se je zalezel kot kakšen črv; in če bi se (ženi) pustili blagosloviti (vodičema), bi ju vzela za svoji ženi. Kajti Ada je bila stara stodeset let, Cila pa šele sto let in sta bili obe še čudovito lepi in sta bili videti tako dobro ohranjeni, kot bi bili stari šele štiriindvajset let.

18 Dali sta se blagosloviti in sta postali njuni ženi, nakar sta s svojima možema odpotovali k Adamovemu prebivališču; ta pa je bil star že devetstodvajset let, in tudi on naj bi jih blagoslovil.

19 Ko jih je Adam zagledal, je spregovoril ves ganjen: "Poslušajta, sinova otrok mojih otrok, jaz poznam vse svoje potomce, ki so prejeli moj blagoslov po Abelovem blagoslovu od večne ljubezni; vendar teh dveh žensk ne poznam! Od kod sta?" In oba sta odgovorila: »To sta pobegli Lamehovi ženi, ki sta pobegnili zaradi njegovega zločina.«

20 In Adam je rekel: »Kaj govorita? Jaz poznam Matuzalemovega sina, in ta je star šele stošestindvajset let in ni še nikoli spoznal ženske!' Kaj torej govorita? Prekleta naj bo laž in usta, ki so jo izgovorila, in jezik, ki govori neresnico pred Božjim obličjem! Zato, pri prekletstvu morilca Kajna govorita, - odkod sta ženski?«

21 »Ne srdi se, oče Adam! Tudi iz Kajnovega naročja je v prekleti nižini nastal neki Lameh; ta je umoril dva brata. Ti ženski sta bili pobožni v prekletstvu; zato naju je Gospod zbudil, da bi rešili, kar je bilo izgubljeno. In če sva izpolnila voljo od zgoraj, se ne srdi, oče, marveč blagoslovi, kar je Gospod odrešil!«

22 In glej, Adam je postal ganjen, in je rekel: »Kar je Gospod rešil, je že blagoslovljeno, in tu bi bil moj blagoslov samo greh, - pojdite torej v miru! Kako naj bi to, kar je Bogu všeč, meni ne ugajalo?! – Zato ohranite zaklade večne ljubezni in usmiljenja! Amen.«

39. Poglavje

Začetek in vzrok propada otrok višine

1 In glej, nato so zapustili rodovnega praočeta in šli in hranili te zaklade skoraj premočno v svojih srcih, in sicer tako, da je Zame preostal samo zelo majhen prostor, kar seveda nikakor ni bilo več po Mojem redu. Postopno se je njihovo srce omračilo, in postajali so čedalje bolj čutni. Takšni so postali tudi njihovi otroci, in kmalu je bilo le še malo razlike med njimi in Hanohiti.

Nota bene, dne 25. junija 1841: "Tu pa stošestindvajset let ne pomeni starosti, marveč nakazuje samo stanje, v katerem človek še ni zavzel pravega odnosa, ki je sto za Boga, deset za brata in bližnjega in ena za sebe! Če znaš računati, računaj in boš odkril, kdaj je človek sposoben za prerojenje. Lameh še ni spoznal žene zato, ker v duhu še ni dosegel tiste stopnje, ki je postavljena za temeljni kamen večnega reda. Ans. W. H. (Anselm W. Htittenbrenner) je star šele stosedemintrideset let; - tu mora od sedem in tudi od tri še marsikaj odpasti. Amen. To govorim Jaz, vaš Oče. Amen. Amen. Amen." - Matuzalem je bil tedaj star dvestotriintrideset in Lameh šestinštirideset let. Prim 110. Poglavje, vrstico 7! (Op. založbe Lorber.)

2 Ko so Adamovi otroci opazili, da sta ti dve ženski bili nenavadno lepi, so vprašali oba, odkod sta ti ženski.

3 Ta dva (oba vodiča) pa sta odgovorila: "Iz Hanohove nižine; tam jih je še več tisočev, ki izhajajo iz Kajnove krvi! Pojdite tja in tam oznanjajte Gospodovo ime, in deležni boste enakega plačila. Hored je šel tja in je bil poplačan; midva sva šla tja, in plačilo nama je privezano na srce!" - Vprašali so po Horedu in oba sta odgovorila: "Bratje, najina ljubezen naju je v svoji blagoslovljeni sladkosti oslepila; zato ne veva, kam se je obrnil. Vendar si misliva, da je ubral Ahujelovo in Azino pot, in vi veste, da se ne more dospeti tja prej, ko sonce osemdesetkrat vzide in zaide; vendar mu ni treba zavidati njegove sreče, marveč izvršite Jehovovo voljo in pojdite ter v Hanohu razglasite Njegovo sveto ime, in ne boste prikrajšani za plačilo."

4 In tistih, ki so to slišali, je bilo sedem po številu, in odpravili so se v nižino. - Vendar bomo še prej pogledali v Hanohovo nižino in jih tam pričakali, še preden bodo nastopili tam in kot nepoklicani delovali v Mojem imenu zaradi časnih interesov.

5 Glejte, Lameh zdaj ni imel nikogar več, ki bi ga tolažil. Nobena stvar ga ni pritegnila, glasba pa je dramila njegovo vest in v njenem nežnem valovanju je zmeraj slišal le zadnji izdihljaj svojih umorjenih bratov, in glas piščali mu je presunil kamnito srce. In tako je preklinjal Jubala, da je izdelal to bedno stvar, da ga zven vsakega tona ne le sedeminsedemdesetkrat ubije, marveč mu zmeraj povzroči tisočkratno smrt. - Zaradi tega, ker je zmeraj tako silno vznemirjal njegovo vest, je moral tudi Jubal zapustiti dvor in se ni smel več prikazati, če mu je življenje še kaj pomenilo.

6 Tudi njegove najlepše priležnice - pa čeprav so bile še tako mikavne, mu niso mogle zbuditi niti najmanjšega veselja več, zato so raztrgale svoja oblačila ter jokale in žalovale. Ko pa je Lameh to videl, je šel k njim in rekel: "Moja Ada je

izgubljena in moje Cile ni več; kaj naj počnem z vami? Pojdite na polja in delajte, da vaš želodec ne bo prazen v Hanohu in ne boste umrle na mojem dvoru; kajti jaz ne potrebujem nikogar več, razen samega sebe! Če bi še imel svojo oblast, bi se morali sonce, luna in vse zvezde ukloniti mojemu srdcu; toda odkar ni Tataharja, sem oslabil, in tako ne morem več - niti s številnimi usmrčitvami, ki so bile izvršene po mojem pravičnem zakonu - povrniti svoje izgubljene oblasti. Zato bom odstranil vse in bom ostal sam s svojimi redkimi hlapci in svetovalci in ostalimi služabniki in bom svojo vladavino omejil samo na moje mesto. Vse drugo pa naj bo prepuščeno brez zakonu in svobodno, in kdor koli se bo približal mojemu dvoru, naj bo kaznovan s smrtjo!

7 In zdaj izginite, da ne boste prve, ki jih bo zadela ta obsodba; in nobena naj si ne drzne odgovoriti niti ene besede, če noče gledati, kako bom svoj srd hladil v njeni krvi!"

8 In glej, tedaj se je naglo oddaljil, dekleta pa so pobegnili - bilo jih je trideset po številu, neznansko lepa, stara od dvajset do štirideset let. Ko so prišla na prosto, so se spustila na zemljo, se posvetovala med seboj, kaj naj storijo, - in niso uspela ničesar skleniti. In glej, ko so tako premišljevala sem ter tja, so naenkrat zagledala sedem velikih, krepkih mož, ki so stali okrog njih in so se silno prestrašila zaradi nenadejanega presenečenja. Ko pa so možje opazili njihovo zadrego, so jih nagovorili takole:

9 "Ne bojte se, mladi, lepi otročiči, kajti nič hudega se vam ne bo zgodilo! Mi ne prihajamo iz Hanoha, da bi vas usmrtili, marveč prihajamo od zgoraj, z gora, in vas hočemo rešiti; in če želite, vas bomo ob priznavanju Jehovovega Božjega imena blagoslovili in vas po silni ljubezni Boga, pre-mogočnega Očeta našega očeta Adama, sprejeli za svoje ljubljene žene. Toda potem nam morate slediti na višine, kamor je Naama sledila velikemu Horedu, in tja, kjer sta se v varnem naročju dveh bratov, Aholina in Joliela, srečni znašli Ada in Cila, ki sta bili prej ženi Lameha, okrutnega bratomorilca."

10 Tedaj so deklince vstale in rekle: "Nas je trideset po številu, vas pa je samo sedem; če sme vsak izmed vas, kot smo nekoč slišale, vzeti samo eno ženo, je vprašanje, kaj naj potem počne preostalih triindvajset?"

11 In sedmeri so odgovorili: "To ni tako kot mislite! Čeprav je Jehovova vsemogočna ljubezen v začetku, kot nas je poučil naš še živi rodovni oče Adam, ustvarila samo enega moža in eno ženo, pa je nam otrokom Bog vendarle dovolil vzeti štiri, tudi pet in še več žena zaradi ploditve. Zato nikar ne pomišljajte, dajte se blagosloviti in sledite nam!"

12 In glej, ko so dekleta to slišala, so se nadvse razveselila in so korak za korakom sledila možem. In ko so se povzpeli na gore, sedmeri niso vedeli, kako naj si med seboj razdelijo te zaklade ljubezni. Tedaj so padli na svoje obličje in vpili k Meni za nasvet. - In glej, pristopil je Set in rekel: "Vstanite, in ne skušajte Boga s krivoprisežnimi srci, da bi Svetega vprašali, kako bi med seboj razdelili nečisti ulov, ampak pojdite k Adamu, obžalujte tam vaš velikanski prekršek in nato razdelite ženske med svoje brate; toda šele potem, ko jih bo oče Adam blagoslovil, da boste opravičeni pred Bogom; kajti vi veste, da je Bog svet, in da Njegova dežela ne sme biti oskrunjena z neposlušnostjo in pohotnostjo vašega nečimrnega srca!"

13 In glej, po tem opozorilu so sedmeri z dekleti sledili Setu pred Adamovo bivališče in ga našli, ko je skupaj z Evo molil in vzdihoval k Meni ob Enošu (pridigarju Mojega imena), ki je bil Setov sin, in ob Henohu ('Jehovova volja'), nadvse pobožnim Jeredovim sinom. Set je takoj poročal očetu Adamu, kaj se je zgodilo, in ga prosil, naj se usmili Kajnove krvi, da bo tako spet spustil red, ki ga je teh sedem skalilo.

14 Adam pa je rekel: "O ti moj ljubljeni sin Abel-Set, - da, ti si zvesta podoba mojega pobožnega Abela; ti si mi po volji, ker si tako kot je bil on povsem napolnjen z ljubeznijo! On je iz ljubezni blagoslovil morilca, ti pa iščeš blagoslov za kri mojega sovražnika!

15 O bodi tisočkrat blagoslovljeno, ti obujeno Božje seme, in blagoslovi s tem blagoslovom tako globoko oskrunjeno kri, in razdeli kri med otroke! In kakor je vseč Gospodu, naj si vzame vsak po eno dekle, in nobene več, in naj ne ostane več tukaj v Jehovovi deželi, marveč naj po sončnem zahodu odide za trideset dni daleč in naj se naseli v dolini in naj ne pride prej k očetom, ki živijo tukaj, dokler ne bo sonce stokrat dokončalo krožnice svoje poti; kajti ti, moj ljubljeni Abel-Set, že tako in tako veš, napolnjen z Jehovovo milostjo, kako svet je ta kraj, na katerem se tolikokrat imenuje Njegovo sveto ime iz vsakih ust, kjer stoji tvoj daritveni oltar, kjer tudi Enoš oznanja sveto voljo najvišjega, svetega Očeta, in kjer Henoh skrajno izpolnjuje to sveto voljo. Zato ravnaj v Jehovovem najsvetejšem imenu in v mojem imenu, ki je sveto ime, ker sem ga kot prvi nerojeni, z Božjo sveto roko ustvarjeni človek, prejel iz Njegovih najsvetejših ust!

16 Ljubezen naj te vodi, in milost naj te večno spremlja! Amen!"

17 In glej, Enoš in Henoh sta pospremila očeta Seta iz Adamove koče. In Eva je jokala od veselja, ker je videla Adama tako srečnega, in je rekla: "Adam, kako se vendar veselim zmeraj, ko si tako resnično srečen! Toda ko znova pogledam nase, postanem spet žalostna, ko vidim, kako velika je moja krivda, in koliko zla je že izšlo iz nje; - kako mora biti šele s Kajnovimi potomci! O Bog! Kako velika grešnica sem!"

18 Adam pa je tolažeče odvrnil: "Ljubljena žena, ti moj drugi jaz, tvoja žalost je zmeraj pravična in Gospodu vseč. Zato bodi mirna v svojem srcu in misli, da ničesar ne zmoremo brez Boga; toda z Bogom, kot nas je učil Henoh, zmoremo vse. Zato brez Boga tudi nikoli ne moremo najti popolnega miru; zato pa tudi vse darujmo Gospodu. Glej, On je mogočen, moder in poln ljubezni in bo tudi našel pravo sredstvo, da bo znova izravnal; kar se je zaradi naju ukrivilo. Zato ne skrbi; Gospodova ljubezen bo ob svojem času spet vse poravnala! Amen."

19 In glej, tedaj se je pramati zahvalila Adamu, on pa jo je zadnjič blagoslovil z Mojim imenom in živel nato še deset let, ona pa še trideset.

20 Set pa je storil, kot mu je svetoval Adam. Sedmeri pa so začeli jokati, ker bi se morali oddaljiti. In Setu so se zasmilili v srcu, in je padel na obraz in Me rotill, govoreč v srcu: "O Jehova! Glej, solze teh otrok me žgejo, in vendar je moja ljubezen le sovražstvo v primerjavi s Tvojim neskončnim usmiljenjem! Naznani mi iz Svojih ustih po Henohu, kaj naj storim; ali pa me pusti umreti kot Abela, da ne bom videl solza osirotelih otrok! O Jehova! Usliši, kot zmeraj, tudi tokrat moje prošnje! Amen."

21 In glej, Henoh je pogledal proti nebu, in Jaz sem mu odprl usta, in je začel

govoriti: "Svoje uho sem položil na zemljo in sem dobro slišal Setovo ljubezen. Če bi teh sedem dalo dekleta svojim tridesetim samskim bratom, sami pa bi živeli še deset let čisto, tedaj lahko ostanejo; če pa ne, naj se poberejo izpred Mojega obličja, kot jim je naročil Adam! Amen."

22 In ko so sedmeri to slišali, so se razveselili v svojih srcih ter hvalili in slavili Boga za tako veliko milost in so z velikim veseljem odpeljali dekleta svojim bratom, spremljali pa so jih Set, Henoh in Enoš.

23 Ko pa so bratje zagledali dekleta, so se prestrašili in niso vedeli, kaj bo iz tega, zato so se jih branili sprejeti. Ker pa sem Jaz opazil pripravljenost sedmerih, sem spregovoril po Henohovih ustih:

24 "Pri sedmerih sem videl nesebično srce, ki se je veselilo, ker bodo naredili veselje svojim bratom; zato naj obdržijo dekleta, blagoslovljena za njihovo srce, vsak po štiri in najstarejša dva po pet; toda zapovedane čistosti se morajo držati! Amen."

25 In glej, Set, Enoš in Henoh so jih blagoslovili in jih zapustili, hvaleč Moje ime ter odšli in to povedali Adamu.

40. Poglavje

Adamov govor o njegovem padcu

(14. septembra 1840)

1 In ko je to Adam slišal od Seta, Enoša in nadvse pobožnega Henoha, ga je zelo razveselilo, ko je videl, kako neizmerno je Moja ljubezen vzvišena nad človeško ljubeznijo, in se je nemalo čudil, ko se je zavedel, da se je Moja ljubezen spustila celo v globine prekletstva h gladki kačji zalegi, in povedal, popolnoma ganjen, naslednji kratki govor, ki je bil potem še dolgo slaven in se je ohranil do vesoljnega potopa, vendar pa ni bil zapisan, marveč se je prenašal samo od ust do ust. Ta govor pa se je glasil takole:

2 "O otroci moji! Široko odprite svoje oči in pogledjte prek prostranih livad zemlje, ki je zdaj, do koder vam seže pogled, že skoraj povsod posejana z mojimi blagoslovljenimi otroci! Pogledjte tudi dol in pregledjte vse temne, prostrane doline, in pogledjte proti jutru tisto nadvse visoko, zmeraj gorečo goro! Pregledjte vso zemljo, če morete, in pogledjte mene, prvega človeka te zemlje, - da, kaj govorim, glejte me kot tistega, ki bi moral biti prvi, ki je kot ustvarjeno bitje v duhu bil pred vsem stvarstvom. Bil sem bleščeč bolj kot središče sonc in sem hotel biti večji od Boga! In Bog mi je pokazal moč Svoje svetosti, in jaz sem bil preklet in vržen v neskončne morske globine Božjega srda, kjer me je premetavalo skoz neskončne globine od enega prekletstva do drugega. Da, tako so gotovo morale preteči večnosti za večnostmi; ne glede na to pa v vsej širni neizmernosti ni bilo najti nobenega prostorčka več, kjer bi v tej veliki ničnosti lahko našel kakršno koli počivališče.

3 In ko sem tako padal iz ene neskončnosti v drugo in zmeraj bolj in bolj padal, večno, večno in zmeraj večno, tedaj sem se začel zavedati Božje veličine in Njegove neskončno in večno trajajoče oblasti, in spoznal sem nesmiselnost svojega prizadevanja.

4 Vendar pa sem si mislil: 'Kaj ti zdaj koristi to spoznanje? Preveč sem oddaljen od Boga, in On ne more nič več vedeti o meni; kajti v tej neskončni ničnosti ne

vlada nič drugega kot večno pozabljenje Boga. Večno sem padal od jeze do jeze, kjer so neskončni ognjeni valovi nepretrgano butali v moje čelo in so široki ognjeni jeziki lizali moje drobovje in me žgali bolj ko razbeljene kovinske plošče; jaz pa sem se sam pogreznil v te večnostno globoke tokove jeze. Kje je zdaj razjarjeni Bog, in kje sem jaz? - Tu je sama gluha, neskončna noč!

5 In glejte, ko so se v meni menjavale takšne skesane misli, sem naenkrat opazil sebi podobno bitje, ki je iz večnih višav velo za menoj. Bitje me je z bliskovito hitrostjo dohitelo, me zgrabilo z mogočno roko, me nežno smehljaše pogledalo in reklo: 'Lucifer, ti ubogi, padli duh, ali me poznaš?'

6 In jaz sem rekel: 'Kako naj bi te prepoznal v tej prazni, mračni ničnosti?! Če pa me lahko uničiš in narediš enakega tistemu, ki ga nikoli ni bilo, ni in nikoli več ne bo, tedaj stori to, in vnaprej se ti bom zahvalil, da se po mojem uničenju ne boš brez zahvale vračal iz te praznine nazaj k svojim višinam, ki jih ne poznam!'

7 In bitje je govorilo: Poslušaj! Nočem te uničiti, marveč ohraniti in po tujih poteh pripeljati nazaj tja, od koder si poln pregrešnega napuha padel!'

8 In jaz sem rekel: 'Stori, kar moreš; toda pomisli na brezmejno Božjo jezo! Glej, bil sem velik in sem propadel; zato pomisli - četudi bi bil še večji od mene ob mojem nastanku -, da je Bog večni in neskončen, poln togote in plamteče jeze!'

9 In bitje je odvrnilo: 'Ali nisi nikoli izmeril tudi ljubezni v Bogu? - Glej, tudi če so valovi jeze visoki, pa Njegova ljubezen vendar sega še vse do tja, kjer so globoki tokovi srda večno presahnili pod brezmejnimi robovi neskončnosti, kjer se začenja druga neskončnost!'

10 In jaz sem nato odvrnil: ' Glej, ko sem bil še vladar svetlobe, mi je bil pokazan medel plamenček. Tega bi moral moliti; kajti to naj bi bila Božja večna ljubezen. Tega pa v svojem bleščečem sijaju nisem mogel verjeti in sem se zdel strašno vzvišen nad medlim plamenčkom. In glej, tedaj se me je polastil bes moje svetlobne višine. Vnel sem se še bolj in sem hotel s svojo svetlobo povsem uničiti plamenček; toda tedaj me je zgrabila Božja jeza, in vržen sem bil semkaj v to večno, temno praznino, ki sem jo dosegel šele po večnostih.'

11 In glejte, tedaj sem nenadoma zagledal plamenček, kako je lebdel nad glavo tega bitja, bitje pa mi je spet dejalo: 'Lucifer, ali me zdaj prepoznaš?' - In jaz sem odgovoril: 'Da, Gospod, prepoznam Te; Ti si Božja ljubezen in segaš dlje kot neskončni valovi Njegove jeze. Ozri se name v Svoji milosti, in ustvari mi trden prostorček, da bom lahko našel mir v tej večni praznini!'

12 In glejte, tedaj je iz jasnega očesa večne Ljubezni pritekla solza v temne prostore večnosti in nastalo je veliko vodovje. In Ljubezen je dihnila prek velikega vodovja v globini, in vode so se razdelile, in iz vodovja je nastalo nešteto kapljic. In plamenček nad glavo večne Ljubezni se je v trenutku razširil in prižgal kapljice v nešteta velika sonca; sonca pa so v toploti večne Ljubezni porajala zemlje, te pa svoje lune.

13 In glejte, iz središča Božje solze je priplavala k meni zemlja, in Ljubezen jo je blagoslovila in dihnila vanjo; zemlja pa je zacvetela kot vrt, in bila je gladka, lepa in ravna; toda nobenega živega bitja še ni bilo na njej. Ljubezen pa je le pogledala zemljo, in na njej, kot tudi v morjih in drugih vodah, na kopnem in v zraku je mrgolelo vsakovrstnega življenja.

14 Glejte, vse to sem videl in zdaj se tega popolnoma zavedam po posebni

Gospodovi milosti. - Ko pa je bila zemlja tako postopno pripravljena po volji Božje ljubezni, v skladu z večnim redom, je Ljubezen usmerila svoje oči v Božjo višavo in spregovorila:

15 'Sveta Očetova oblast, ustvariva človeka in mu daje živo dušo, da bo to, kar je padlo, našlo počivališče, in se ponižalo pred Teboj in Menoj in vso oblastjo Najine svetosti!'

16 Tedaj je zagrmelo iz ognjenih večnih prostorov, in grom je bil Božji glas, in ta glas je razumela samo Ljubezen, in ona je nato oblikovala iz fine gline - pogledjte - te noge, ki me nosijo že več kot devetsto let, roke in - skratka, takšnega kot stojim pred vami, me je oblikovala večna Ljubezen!

17 In tako sem nastal. Toda bil sem še mrtev in nobenega giba še nisem mogel storiti. Tedaj se je večna Ljubezen sklonila nad to mrtvo telo in mu z oživljajočim odemom skozi nosnice vdihnila živo dušo v njegovo notranjost; in glejte, tedaj sem oživel, kakor živim zdaj, jaz, prvi človek širne zemlje, in zagledal sem veliko stvarstvo in ga nisem bil vesel in naveličal sem se svojega čudovitega obstojanja in nisem mogel dojeti, kako, kdaj in kaj, zakaj in odkod sem prišel; kajti moje z dušo oživljeno telo ni moglo videti ustvarjajoče večne Ljubezni.

18 In glejte, tedaj je večna Ljubezen potopila telo v prvo spanje, in mi rekla: 'Glej svoje počivališče! Pojdi v srce tega živega stanovanja; saj sem ga zate skrbno pripravila. V njem boš našel popisano tablo, na kateri bo z velikimi ognjenimi potezami zapisana Božja volja; po njej se ravnaj in se odpovej svoji volji, namesto nje pa sprejmi Božjo voljo!

19 Glej, to je tuja pot, po kateri te hočem pripeljati nazaj! Nikoli ne glej nase, marveč zmeraj na Božjo tablo; tedaj boš večno živel z Menoj in s prestola vladal nad neskončnostjo! Toda gorje ti, če še enkrat padeš; tedaj ti bo Ljubezen celo v prekletstvo, in Jaz bom dala človeku drugega duha, ki bo izšel iz Mene, - ti pa boš moral znova zapustiti to stojišče na vekov veke, in nikoli več ti ne bo dan čas, razen večnega ognja v Božji jezi in v prekletstvu Ljubezni!

20 Zato pomisli, kaj to pomeni! Božja jeza se da ublažiti, če posreduje Ljubezen; če pa bo Ljubezen sama zoper tebe in te bo preklela, le kdo te bo potem varoval pred večnim srdom Božanstva, in katero sredstvo bo potem posredovalo med teboj in Božjo jezo? Povem ti: nobeno drugo - kot sodba in pogubljenje! Kajti ti si Božje delo iz Mene. Kje pa je bitje, ki bi moglo ganiti Božje veličastvo? Kajti delo naj ravna po volji svobodne oblasti večne Božje svetosti - svobodna volja ti je bila namreč dana zato, da bi lahko v sebi spoznal voljo večne Božje oblasti -, če pa tega nočeš, nisi nič vreden, in potem boš spoznal neskončno Božjo oblast, ko te bo izgnala v večno, pekočo ničevost.

21 Kajti Bog se ne ozira na nobeno bitje, in Mu tudi milijarde takšnih duhov, kot si ti, večno ne pomenijo nič; kajti On zmore v vsakem trenutku ustvariti neštete milijarde še večjih duhov, kot si ti, in jih potem spet za večno uničiti, če ne ustrezajo Njegovemu večnemu veličastvu!

22 Zato pomisli, kaj je Bog in kaj On hoče, in kaj si ti in kaj boš s podarjeno svobodno voljo storil, da bi se v tebi moglo razodeti veliko Božje veličastvo, in tako tudi v vseh, ki so nastali iz tebe in so v tebi in s teboj padli!

23 Glej prostrani grob zemlje in tudi vseh nešteti zvezdnih svetov! Jaz ti vzamem veliko breme tistih, ki so padli s teboj, in jih položim v zemljo in v zvezde, in nobeno

zrnce prahu naj ne bo neizkoriščeno in naj do časa skriva v sebi živo bitje, enako tebi.'

24 In glejte, tedaj je Ljubezen vzela duha in ga položila v moje speče telo; in duhu je zelo ugajalo v meni, ko je videl, da je bil na varnem in osvobojen tako velikega bremena, ki ga je tako dolgo moral nositi, zdaj pa lahko sam stanuje v živem stanovanju, ki ga je zanj pripravila večna Ljubezen.

25 In ko sem bil tako združen z duhom, glejte, tedaj me je večna Ljubezen prebudila. Prebujen sem stal kot edini človek pred obličjem vsega neizmernega stvarstva, in nisem videl nikogar razen sebe, zemljine trave in njenega grmovja in dreves in tudi svetlečega sonca na daljnem, modrem obzorju. Tedaj sem se prestrašil. Zapustil sem tisto mesto in začel iskati družbo in nisem našel niti enega bitja, ki bi mi bilo podobno!

26 In ko sem se utrudil od iskanja, sem se spet zgrudil na zemljo in polastilo se me je sladko spanje. In glejte, v tem spanju sem sanjal naslednje: Sredi svojega srca sem videl neskončno mikavno bitje, in to bitje je spregovorilo v meni:

27 'Poglej me, kako sem lep in mikaven in oblikovan kot ti in se lahko povsem ogledam! Čeprav je tudi moja postava nekoč bila ena sama velika svetloba, ki je pošiljala svoje žarke po neskončnih prostorih in použivala sama sebe v takšnem preobilju, pa vendar nisem nikoli mogel videti svoje oblike, marveč sem bil sam svetloba, v kateri so se razkrivale neštete oblike. Odvzete so mi bile oblike, v katerih sem se videl in izkusil neskončnokrat pomnoženega; toda zato mi je zdaj samemu dana oblika, in ta oblika je lepša kot vsa moja nekdanja duhovna svetloba, in v tej obliki sem si tako zelo všeč, da sem izredno zadovoljen sam s seboj in ljubim samega sebe in ti me ljubiš, in v sebi čutim veliko poželenje do sebe in te lahko pritegnem k sebi, kadar hočem, in ti moraš zmeraj slediti privlačnosti mojega poželenja!'

28 In glejte, resnično sem v sebi občutil veliko veselje nad samim seboj. In ko sem tako v tem veselju še zmeraj globoko in še globlje spal, sem videl svetlobno roko, ki je prodrla skozi mene vse do središča srca in zgrabila moj drugi jaz. In ta se je v začetku upiral; toda kmalu je podlegel mogočnim prstom Jehovove ljubezni; kajti svetlobna roka je bila roka večne Ljubezni!

29 Kmalu je mogočni Božji prst zdrobil rebro mojemu drugemu jazu, segel v njegovo notranjost, potegnil črva iz njegove notranjosti in končno spet zaprl mesto, kjer si je mogočni Gospodov prst utrl pot za odstranitev samoljubnega poželenja. Potem pa ta moj drugi jaz ni bil več videti tako mikaven kot poprej, in njegova oblika je bila enaka moji, in nič več me ni privlačila k sebi, pač pa naju je oba pritegnila večna Ljubezen. Tedaj sem videl, kako je duh zadremal, in v tem dremežu se je razdelil in se izlil v vse moje dele, in postala sva popolnoma eno.

30 Ko se mi je to še sanjalo, glejte, me je naenkrat prebudil nežen glas, in ta glas je bil Gospodov in me je nagovoril: 'Adam, ti sin zemlje, zbudi se in poglej svojo pomočnico!' - In pred seboj sem zagledal Evo in bil neizmerno vesel; kajti videl sem svoj drugi jaz, ki je stopil iz mene, in se me silno veselil, in to veselje je bila prva ljubezen, ki sem jo občutil jaz, prvi, nerojeni človek, in sem prvič videl svojo ljubljeno ženo - in ljubil sem jo čisto v najčistejšem naročju večne Božje ljubezni v vsej polnosti prvega življenja!

31 In glejte dalje, v tem sladkem občutju sem preživel tri dni in tri noči. Tedaj pa

sem naenkrat občutil nekakšno praznino v sebi, in nisem vedel, kaj naj bi bilo vzrok, ali kaj bi lahko bilo ali nastalo iz tega!

32 Pusto je postalo okrog mojega srca in suho v ustih, - in glejte, tedaj je naenkrat stala pred menoj večna Ljubezen, videti je bila tako mila in ljubeča, dihnila je vame, me okrepčala, in rekla: 'Adam, glej, lačen in žejen si hrane in pijače, in tvoja ljuba, ki naj se imenuje Eva, nič manj. - Poglej drevesa, ki jih bom zdaj blagoslovila; njihov sad jejta za krepčilo tako vajinega telesa kot tudi vajine duše. Toda od tistega drevesa tam sredi vrta ne smeta jesti, dokler ne bom znova prišla in blagoslovila vaju in drevo; kajti tisti dan, ko boš jedel od drevesa, se bo vate naselila smrt. Sicer boš skušan; toda bodi stanoviten do tretjega, tako boš uničil črva smrti, ki gloda to drevo, očistil boš Evo, ter sebi, njej in vsem, ki so in bodo nastali iz vaju, pripravil nadvse svobodno, blaženo, večno življenje v Bogu.

33 Glej, zato sem ustvaril čas, da bi tvoja preskušnja trajala le kratko - priborjeno življenje pa večno!

34 Glej, ni se ti treba bojevati z nobeno tujo silo, marveč le s samim seboj; kajti Jaz sem ti podvrgel vse, edino tebe samega pa nisem mogel in nisem smel, da bo življenje postalo tvoje lastno. Zato ne prekrši te lahke zapovedi, in dvigni se nad samega sebe, da boš lahko živel večno!

35 Glej, črv je pregrešnost v tvojem temelju in nosi v sebi želo smrti; zato ne zagrizi v želo črva, ki sem ti ga pred Evo odvezel iz tvojega srca v spanju in iz njega ustvaril Evo, ki ti je ljuba, ker je nastala iz tvoje ljubezni, njeno meso pa iz tvojega poželenja in je v njej ostala korenina smrti, ki jo moraš oživiti s svojo poslušnostjo!

36 Ljubljeni Adam, glej, Jaz, večna Božja Ljubezen, iz katere izvira vse življenje, ti prosem: Ne uniči tako velikega dela, ki se kaže na tebi! Saj veš, kako dolgi časi časov so pretekli od takrat, ko sem te prestregel v večnem padanju od življenja k smrti! Glej, gotovo bi morala preteči milijarda takšnih zemeljskih let, če bi že takrat obstajal čas, in Meni ni bilo žal nobene skrbi, da bi rešil tebe, ljubljenega ustvarjenega brata; toda ker sem Jaz storil tako veliko, stori vendar ti še to malo in Mi v sebi vrni Mojega ljubljenega brata, da bova v Bogu, najinem svetem Očetu, znova mogla postati ena Ljubezen za večno. Amen.'

37 In glejte, tedaj me je Ljubezen zapustila. Jaz pa sem jedel in pil in se okrepčal - za neposlušnost! O otroci, poslušajte, postal sem neposlušen večni Ljubezni!

38 Zemlja vam lahko pripoveduje o veličini mojega zločina; saj ni ostal kamen na kamnu, in neskončnost je bila napolnjena z veliko silo Božje jeze!

39 Skril sem se in točil grenke solze kesanja; in večna Ljubezen ni zavrnila mojih solz, in Evine solze so Ji bile prijetne. O otroci, poslušajte, Ljubezen je vse spet popravila! - Jaz sem znova grešil na sabat in glasno jokal nad svojo zavrženostjo. In glejte, Ljubezen je poslala angela, ki me je popeljal iz vrta skušnjave v deželo, ki jo Set še prav dobro pozna, v

deželo poboljšanja, toda tudi v deželo žalovanja - in spet v deželo veselja. Kajti ko sem odvezel prekletstvo s Kajnove glave, ki je zaradi mojega žela smrti postal poguben, saj je nastal zaradi soka jabolka, ki ga je oslinil črv smrti, mi je Gospodova Ljubezen dala mojega ljubljenega Abela-Seta, - in pred sto leti nas je novi angel večne Gospodove ljubezni vse pripeljal semkaj v deželo spoznanja Boga in Njegove večne resnice, kjer je Abel zasadil meč in z grma nabral rdeče in bele jagode!

40 Glejte zdaj, otroci, neizmerno Božjo Ljubezen, kaj vse je meni in vsem vam

storila, še dela in bo še večno delala! Zato bodite veseli, če večna Ljubezen obišče tudi Kajnove otroke; vendar pa ne sme nihče izmed nas nikoli oditi tja brez Gospodove izrecne zapovedi, kajti tamkajšnja zemljina tla so odpadki črvov! Zato, če ni Gospod koga prej blagoslovil, naj si ne drzne hoditi tja! Kajti vse zlo je zdaj v ženskah, ki so od tod; zato se ne onečistite z njimi! Amen!"

41. Poglavje

Henohov poklic za oznanjevalca

(21. septembra 1840)

1 In ko je Adam končal ta govor, posebej sem mu dovolil, da ga pove, se je njegova notranjost v njegov lastni blagor znova zaprla. Set, Enoš in Henoh pa so se nadvse čudili in niso mogli dojeti vzvišenega pomena tega govora in so vprašali Adama, kaj je s tem hotel povedati.

2 Toda on jih je le začudeno gledal in je komaj vedel, daje kaj govoril in jih je vprašal, kaj je pravzaprav sploh povedal.

3 Set pa je nato rekel: "O oče, glej, razkril si nam svoj čudežni nastanek vse od začetka bivanja in nam pokazal nedoumljivo vodenje večne Ljubezni. Mi tega nismo razumeli in smo te hoteli prositi za podrobnejša pojasnila; zato nam odpusti zgrešenost naše radovednosti! Le koga ne bi začudile takšne stvari, ki so jih pravkar iz tvojih ust zaslišala naša ušesa?!"

4 Adam pa je vstal, se razburil in rekel: "Če ste slišali čudežne stvari, potem vedite, da izvirajo od Gospoda in ne od mene, in tako vendar tudi veste, komu najprej pripada zahvala in čast!"

5 Zato hvalite Gospoda, ker je On najvišja Ljubezen in modrost sama v vsej svetosti, in mislite, da človek človeku ne more dati ničesar, razen tistega, kar je prej prejel od Gospodove Ljubezni, ker je On edini darovalec vseh dobrih darov! Če sem vam dal kar koli dobrega, vam tega nisem dal jaz, marveč Gospod. Če vam manjka spoznanja, se ozrite kvišku k nebeški svetlobi, in potem boste vendar zlahka spoznali, odkod nepretrgano priteka svetloba vseh svetlob; kajti kjer je kdo dobil kakšen dar, tam tudi veliki, sveti Darovalec ni daleč. Zato Ga iščite, in Ga boste gotovo tudi našli, in razumevanje milosti ne bo izostalo!

6 To si vzemite k srcu; kajti Adam, oče vas vseh, vam tako zdaj kot tudi prej govori o nastajanju (to je nastajanju od Luciferja do Adama) iz ponižajoče se velike milosti večnega, presvetega, predobrega Očeta! Ker pa je Sveti, Ljubeči, storil Svoje, storite tudi vi svoje in bodite poslušni v vseh stvareh! Amen"

7 In glejte, tedaj so se priklonili Adamu in šli svojo pot in se spotoma pogovarjali, kaj bi lahko storili. In Henoh, najmlajši od vseh, ki je zaradi svoje pobožnosti tako in tako bil učitelj Mojega imena, je povzel besedo in rekel svojima očetoma:

8 "Očeta! Adam, zemeljski oče nas vseh je povedal izredno modre in globoke besede. Mi jih nismo razumeli; kajti govoril je, ne da bi vedel, da je tako govoril. Če je tako, potem je vendar lahko razumeti, kako ganljivo je govoril. Kajti, če bi govoril kot človek, kako ga mi kot ljudje ne bi razumeli? Ker pa je govoril - po človeško - stvari iz Božjega imena z jezikom duha, ki je bil priča Ljubezni v Bogu in iz Boga, naše meseno bitje seveda ni moglo razumeti ničesar od vsega tega, kar je od Boga in od duha Ljubezni.

9 Če pa je bilo povedano iz duha Ljubezni po večnem sklepu Jehovove svetosti, je moralo biti povedano za poveljčanje najsvetejšega imena. Mi s svojo kratkovidnostjo tega seveda ne razumemo; vendar pa je Nekdo, ki razume, in ta Nekdo je večna Gospodova Ljubezen; iz Nje je nastalo vse, kar je, in tako tudi naša Ljubezen do Nje. In tako čutim, da bi tisti, ki bi pustil svojo Ljubezen do večne Božje Ljubezni preusmeriti v vse dele svojega bitja, razumel ta govor modrosti; kajti Ljubezen je korenina vse modrosti in modrosti ni nikjer, razen le v Ljubezni do Božje Ljubezni.

10 Zato, o očeta, mi imamo korenino iz Boga; pustimo jo pognati v vse dele našega življenja, in moj občutek mi zelo glasno in jasno pravi, da nam bo večna Ljubezen iz morja milosti ponudila še veliko večjega, globljega in bolj vzvišenega od tega, kar nam je pripovedoval Adam. Iz Adama in Eve smo rojeni; zato imamo veliko mesa, toda malo srčne modrosti. Če pa bodo nekoč ljudje lahko rojeni iz čiste Božje Ljubezni, tistim bo naša modrost v primerjavi z njihovo le igrača."

11 In glejte, ta kratki poučni govor je Setu in Enošu tako zelo ugajal, da se je Enoš obrnil k Setu in rekel: "Oče Set, Henoh je zdaj govoril tako nadvse skrivnostno, da me je spreletelo kot ognjeni tok do mozga in kosti, in moje srce je zatrepetalo pred skrivno modrostjo Božje Ljubezni v njem.

12 Poslušaj oče, njegovo zaznavanje je resnično, ker vse njegovo bitje govori v najčistejši Ljubezni in je polno ponižnosti; zato naj bo odslej on javni učitelj vseh naših bratov in otrok v skrivni modrosti večne Ljubezni. Kajti čeprav je Gospod vsakemu dal Ljubezen in razumnost srca kot čisto milost iz samega sebe, pa je po drugi strani tudi očitno res, da ne more vsak izmed nas dvigniti enakega bremena, in eden ima več moči v svojih nogah, drugi v svojih rokah, tretji v svojih prsih, četrti v svojem hrbtu, in spet kdo drug v svoji notranjosti, in ta v tem, in oni v onem. Tudi ima sicer vsakdo človeški obraz, pa vendar nismo povsem podobni drug drugemu. Zato tudi menim: Henoh ima veliko oblast in moč v svojem srcu, in v tem mu ne bo nihče podoben; kajti Ljubezni ne more nihče imeti, kolikor bi hotel, marveč le toliko, kolikor je je Gospod komu dodelil. On je sicer dal vsakemu Ljubezen, toda ne vsakemu enako; zato jo tudi razumemo različno, da postane brat bratu potreben, s čimer se potem šele izravna vse, kar je Gospod v Svoji modrosti ustvaril neravno.

13 In ti, moj ljubi Henoh, ki si dobro slišal ta moj govor, mi povej, ali ni tako, ali pa more biti, ali naj bo, ali sme biti drugače? Tvoje srce je močno, in pred tvojo razumnostjo moja razumnost nič ne velja; zato govori in uči Gospodove prave poti, in kaži nam vsem Njegove nedoumljive stopinje, in uči nas pravilno hvaliti in slaviti pravično, najsvetejše Gospodovo ime, kakor se spodobi za nas, otroke Njegove večne Ljubezni in s tem tudi otroke našega starega očeta! Amen."

14 In glejte, ko je pobožni Henoh slišal iz Enošovih ust ta dostojanstven in vzvišen govor, je vprašal oba očeta: "Ali pa se bo spodobilo slabotnemu otroku, da bo poučeval tiste, od katerih se mora še sam tako veliko naučiti?"

15 Set in Enoš pa sta mu odvrnila: "Ljubi Henoh, ali ne veš, kako nas je Adam večkrat poučeval?! Očetje so z Gospodovim blagoslovom spočeli samo telesa svojih otrok kot prebivališča za naše mlajše brate; ker pa smo mi le roditelji teles, ne pa tudi Ljubezni, ki je živi duh iz Božje Ljubezni, tako v Ljubezni nismo nič drugega kot zgolj bratje in sestre med seboj in smo s tem tudi otroci enega in istega presvetega

Očeta v nebeških višavah, ki so večno prebivališče svetosti Boga, ki je resnični Oče vseh nas. Zato le poučuj iz svoje ljubezni; bodi pa prepričan: mi bomo gotovo razlikovali bratov in otrokov jezik od Božje milosti; kajti če nekdo oznanja ljubezen, govori kot brat iz srca večne Ljubezni, in njegova beseda bo enaka vzhajajočemu soncu, katerega svetloba ogreva in prepodi meglo iz temnih brazd zemlje. Kdor pa bi oznanjal samo iz svoje modrosti, ki mu je podeljena, bi bil njegov nauk enak opoldanskim sončnim žarkom, ki več ne ogrevajo, marveč le silno in neznosno pripekajo, in se iz strahu pred njimi radi skrijemo v najgostejšo senco!

16 Ti, ljubi Henoh, pa imaš v sebi velik izvir ljubezni in ne le gole modrosti; zato daj, naj to tvoje božansko jutranje sonce vzide nam, tvojim bratom v Bogu!"

17 In Henoh je odgovoril: "Ljuba očeta, če je tako, kar mi tudi moje zaznavanje iz Boga pravi, da je tako, potem sta govorila popolnoma prav; eno sta pa vendarle pozabila, in to je nadvse pomembno, in se glasi: vsakdo lahko poljubno govori in ravna Bogu v čast, kakor in kadar hoče; toda oznanjati v Njegovem imenu zmore samo tisti, komur je dano od zgoraj. Meni je dano samo od vaju, ne pa še od zgoraj; zato oznanjam samo pred vama. Ko pa mi bo dano tudi od zgoraj, šele tedaj bom mogel in smel oznanjati vsem bratom veliko moč imena večne Ljubezni. Kar pa zadeva primerno češčenje velikega imena, že tako in tako vesta, ljuba očeta, kakšna hvala in kakšna slava je Gospodu najbolj všeč, in vesta tudi, da v tem primeru niti besede, niti gibi, niti misli, niti ceremonijalni obredi ne pomenijo kaj dosti, marveč toliko kot nič. Edino ljubezen in poslušnost sta

Mu od vseh daritev, ki Mu jih zmoremo darovati mi ljudje, najbolj všeč! - On, ki je Bog in Oče nas vseh, natančno ve, kaj hoče z nami; zato naj se zmeraj zgodi Njegova sveta volja! Amen."

18 "Da", je rekel Set, "ti ljubi Henoh ti, tudi ta tvoj govor je bil poln modrosti iz neskončne Gospodove Ljubezni in enak lepemu jutru, ki vzhaja v tebi in nežno razsvetljuje naše brazde. Glej, Henoh, vsa resnica je svetloba, ki izhaja iz nežnega plamena večne Ljubezni, in ta najlepša, najčudovitejša svetloba je resnično jutranje sonce srca; da, to je edina svetloba, in razen te svetlobe ni nobene druge in celo sončna svetloba je samo medel odsev te čudovite, edine svetlobe večne Ljubezni. Glej, ta svetloba sveti tako zelo milo v tvojem srcu; zmeraj nas poživlja in ogreva z velikimi, svetega Očeta vrednimi mislimi. Da, ko govoriš, se mi zdi, kot da bi slišal zvoke iz nekega sveta, ki bo enak velikemu svetlobnemu toku iz večnega Božjega jutra nekoč vzšel našim kasnejšim potomcem; - glej, tako zelo nas poživljajo besede tvojega srca. Zato ne molči, marveč govori, in pusti srcu prosto pot, in pokaži nama to, kar si jaz in Enoš želiva.

19 In ko je Henoh to slišal, je pogledal proti nebu in Mi tiho v svojem srcu izrekel naslednje besede: "Sveti Oče, poglej milostno name, Svojega slabotnega otroka! Glej, dajal naj bi, pa vendar nimam ničesar razen svoje ljubezni do Tebe! O Oče, glej, mi vsi smo prašni črvi pred Teboj, vsemogočni, večni, sveti Oče! Nič ni dobrega na nas, razen naše ljubezni do Tebe, ki je prej iz Tebe prišla v nas. S to Tvojo ljubeznijo v nas naj Te, o dobri, sveti Oče, iz vseh svojih moči nadvse ljubimo! Kaj naj le rečem jaz, slabotni, ko mi moja ljubezen do Tebe vselej zadržuje jezik, - zato Te tudi, kot veš, ne morem niti hvaliti niti slaviti, ker mi ljubezen do Tebe hromi jezik.

20 O Oče, zato poglej milostno name, prašnega črva, in mi razveži jezik, če je

Tvoja sveta volja, da bi naj govoril o poveličanju Tvojega imena pred svojimi očeti, brati in otroki! - Ti veš, da so Enoš, Kenan, Mahalalel in moj oče Jered zmeraj oznanjali veliko veličastvo Tvojega najsvetejšega imena; o zato ne dopusti, da bi bil jaz nevreden sin svojih pobožnih očetov!"

21 In glejte, ko je Henoh izgovoril v svojem ljubečem srcu to tiho molitvico, ki je bila resnična molitev, in Mi je tudi bila edina prijetna, in Mi bo tudi edina ostala vseč, ker je bila resnična molitev, sem takoj poslal angela na zemljo, da je okrepčal svojega brata Henoha in mu popolnoma razvezal jezik. In ko se je to zgodilo, vidite, se je Henoh opogumil iz svoje ljubezni in začel takole govoriti:

22 "O ljuba očeta in Božja ljubljena, glejta, ljubezen do Boga me je za kratek čas naredila slepega, gluhega in nemega; Gospod se je ozrl name v svoji ljubezni in Njegova neizmerna ljubezen me je okrepila in razvezala moj slabotni jezik. Glejta, vse to je pravkar storila večna Ljubezen. Šele zdaj morem in smem govoriti; zato poslušajta hvalo svetega Očeta.

23 Glejta, tako hoče Gospod, ki je poln ljubezni, da Ga človek ljubi iz vseh svojih moči; kajti nikjer ni nobene oblasti ali moči razen edino v Bogu. In tako je vsa moč v človeku samo moč ljubezni iz Boga, in ta moč je položena v naše srce in ta moč ni nič drugega kot ljubezen sama. Ker pa imamo ljubezen, je ne smemo obdržati zase, marveč jo moramo darovati Njemu, ki jo je iz Svoje milosti tako čudovito preobilno položil v naše srce.

24 Vidita, nič nimamo, kar bi lahko dali Gospodu, da nismo prej od Njega prejeli; in kakšno veselje bi Mu tudi lahko naredili, če bi Mu mogli dati vso zemljo, ali celo ves svet?! Rekel bi nam: 'Otroci, tega vekomaj ne potrebujem; kajti ko bi imel veselje nad svetovi, bi Si jih vendar lahko v vsakem trenutku ustvaril milijarde in bi imel vse večnosti dovolj prostora. Vendar Mene ne veselijo vaše daritve, ki Mi jih boste pripravljali iz materije, ki je hiša smrti, marveč Me veseli edino le skesano, skrušeno srce, ki Me ljubi. To je tisto, kar je popolnoma vaše kot Moj svobodni dar; to je povsem vaša last. Če hočete, Mi ga lahko vrnete in Jaz se bom vselil vanj s Svojo milostjo, in potem boste večno živeli z milostjo v Moji večni ljubezni, in vse stvari vam bodo postale jasne kot kaplja vode. Če pa se vi sami vselite v svoje srce in potem zapahnete vrata pred Menoj, da ne morem vstopiti kadar hočem, boste kmalu použili kruh življenja v sebi; in ker Mene kot edinega Darovalca kruha življenja z mojim življenjskim darom ne boste več spustili noter, bo večna smrt kmalu postala nujna posledica samoljubja in sebičnosti v vas!

25 'Kajti glejte', nadaljuje Gospod, 'Jaz nisem vesel, kadar jemljem, marveč sem najbolj blažen edino in samo v neprestanem dajanju! Kdor hoče prejeti, naj zmeraj voljno sprejema, ko mu dajem, in naj napolni svoje srce z Mojo milostjo, da se bo nekoč moja ljubezen lahko v polnosti naselila v njem; čigar srce namreč ne bo povsem prežeto z Mojo ljubeznijo, ta ne bo nikoli okusil življenja v sebi, marveč ga bo smrt povsem osvojila. Ravno zdaj je čas, da dam vsakomur najprej milost, potem šele ljubezen iz Mene do časa vseh časov; kmalu nato pa bo ljubezen prva, in kdor ne bo ljubil, ne bo nikoli deležen svetlobe milosti, marveč bo vsakogar uničila svetloba sveta!'

26 In glejta, ljuba očeta, dojemita moj govor in dobro poslušajta, kako Gospod govori še naprej, in Njegove besede se glasijo: 'Poslušajte, otroci Mojega usmiljenja, Moja milost je velik zaklad, in zemlja nima ničesar, kar bi mu bilo

podobno. Moja milost je prava svetloba iz višave Moje svetosti, kot je Moja ljubezen prava jed življenja. Kdor ni sprejel Moje milosti, ne more verovati, da sem Jaz tisti, iz katerega večno priteka vse življenje; kdor pa nima vere, je enak živalim, in bo sojen, kjer hodi in stoji. Vendar pa, če bi bil kdo tak, ki bi Me v svoji ljubezni rad spoznal, se bodo nadenj izlili slapovi milosti, in takšen je potem že vnaprej deležen tega, kar bo nekoč v času časov dano tistim ljudem zemlje, ki so dobre volje.

27 Zato verujte, da bi nekoč mogli doseči ljubezen in po njej življenje, in Me ljubite v svojem duhu, in vsa dela vaših rok in vaše volje naj bodo priče življenja v vas, vaš jezik pa naj vam govori, da ste Božji otroci! Ljudi bom sodil po veri; Svoje otroke pa bom vodil v Svoji ljubezni, in svetloba Moje modrosti naj jim postane večna luč preblaženega življenja v Meni, njihovem nadvse ljubečem, najsvetejšem Očetu, zdaj in na vse veke vekov! Amen.'

28 O ljuba očeta, sta slišala, kaj je Gospod govoril?" - In Set je odgovoril: "Da, ljubljeni Henoh, prav dobro sva slišala; vendar pa nama pri tem ne gre veliko bolje kot z Adamovo pripovedjo; kajti mi vsi imamo sicer milost, toda premalo ljubezni!"

42. Poglavje

Kenanova pesem o desetih stebrih

(28. septembra 1840)

1 In ko je Set izrekel to kratko pripombo o pomanjkanju ljubezni, glejte, so prišli tem trem nasproti še Kenan, Mahalalel in Jered in jih pozdravili v vsej ljubezni in se Mi zahvalili za milost snidenja, in Set jih je vse blagoslovil v Mojem imenu, da so mogli in smeli govoriti pred obličjem Moje Ljubezni in pred obličjem Seta, drugega rodovnega očeta bogato blagoslovljene veje po Adamu, ki sem jo končno v času vseh časov telesno sklenil Jaz sam.

2 In ko so ti trije sprejeli blagoslov, je najprej odprl svoja usta Kenan in rekel: "Ljubi očetje in otroci, poslušajte in dobro premislite moj govor; podal vam ga bom tako zvesto kot sem ga prejel v nočnem videnju. Videl sem deset stebrov, in ti stebri so štrleli iz velikega vodovja, ki je pogosto strahovito butalo v stebre. Na prvem stebru je stal Adam in govoril valovom: 'Poslušajte otroci, Bog, Gospod Sabaot, mogočni, veliki, sveti Oče vseh otrok, ki sem jih spočel, je edini Bog! Kot je ustvaril mene kot edinega človeka na zemlji, tako je On od vekomaj edini Bog, in razen Njega ni nobenega Boga več; kajti neskončnost je od vekomaj do vekomaj polna Njegove časti, svetosti in ljubezni. Zato verujte valovi, da je Gospod edini, en sam, veliki, večni, vsemogočni, sveti, pravični, nadvse modri, nadvse ljubeči, milosti poln, usmiljen, nadvse dober in nad vse vzvišen Bog in zatoorej Oče nas vseh. Umirite se, žuboreči valovi, in zbistrite se, da vas bo mogla svetloba tega edinega Boga presvetliti do temelja vašega življenja! Amen.'

3 In glejte, valovi so se umirili ob Adamovem stebru, in mogočna svetloba je z Božje višave zasijala na umirjeno vodno gladino, da je gladina zablestela kot sonce, in iz dna vodovja je zadonel enoglasni hvalospev, se kot svetel oblak izvil iz vodovja in se dvigal, čedalje svetleje doneč, navzgor k večnim, svetim višavam vsemogočnega Očeta, ki je en in edini Bog.

4 In poslušajte dalje, ljubi očetje in otroci, kaj sem videl v nočnem videnju, sicer ne s telesnimi očmi, - z duhovnimi očmi sem to očaran gledal!

5 Nedaleč od Adamovega stebra je vzvišeno stal skoraj enak steber. Žuboreči valovi so si komaj upali dvigniti bleščeča čela k vzvišenemu stebru in so valovili z nežnim pljuskanjem polni spoštovanja okrog njega, kot bi hoteli reči: 'Glej, umrljivi človek, glej ime Najvišjega, ki je sveto in se ljubeče glasi 'Jehova' ! Nikoli naj grešni jezik ne izgovori tega imena po nepotrebnem; ime svetega Očeta je sveto, zelo sveto, najsvetejše! O ljudje, o otroci', tako so klicali krožeči valovi, ' pomislite, o pomislite, čigavo je to ime! Tedaj pomislite v svojem srcu, da je Bog en Bog, ki Mu je to ime lastno!'

6 In glejte, šele ko sem strmeč to slišal od nežnega žuborenja valov, sem lahko boječe dvignil začuden pogled svojega duha k vrhu stebra in videl o saj sploh ne morem opisati, kako vroče in vendar prijetno mi je postalo okrog srca! -, na bleščečem vrhu stebra sem resnega obraza videl stati tebe, dragi oče, videl sem tebe, Set! In nežno žuborečim valovom si govoril, kar sem ravno prej povedal, ker sem to natančno slišal od njih, in sem verjel in slišal, kot bi slišal iz žuborenja valov, kar si samo ti govoril na sveti višini valovom, ki so z nežnim valovanjem oblivali sveti steber; in kakor sem povedal, tako sem videl.

7 In poslušajte dalje, ljubi očetje, in tako tudi zmeraj ubogljivi otroci! - Tako sem videl nedaleč od Setovega stebra, povsem oblitega s svetlečimi valovi tretji steber; stal je, kot bi ga oblivala rdečkasta svetloba, še bolj vzvišen kot vsi ostali, in vsi valovi, ki so se čedalje hitreje podili okrog drugih stebrov, so tukaj mirovali in izparevali iz svojih rahlo drgetajočih strug ognjen hvalospev Gospodu in večnemu, svetemu Očetu, prežeti s spoštovanjem in ljubeznijo.

8 Hotel sem opazovati, kakšno pot bodo ubrale ognjene pare, - in glejte, moje oči, skoraj zaslepljene od sijaja vzvišenega petja, ki je izparevalo iz miru čistega vodovja, so na svetem vrhu tretjega stebra zagledale, obdanega z bliskajočimi oblaki, tretjega od vas, ljubih očetov, in ta je bil Enoš!

9 Da, ti, oče Enoš, si stal na tretjem stebru in govoril z zelo ognjevitimi besedami valovom, ki so molče poslušali: 'O poslušajte, vodovja zemlje; slišite besede višine in prisluhnite glasu svetega govora! Lahko veselo valovite in se dvigate in upadate šest dni in noči; toda ko pride sedmi dan, blagoslovljen za sveti počitek, Gospodov sabat, sveti dan, poslušajte, tega tudi vi zmeraj praznujte za dolžno hvalo in slavo svetemu Očetu! Kajti večnemu redu je primerno, da se vse, kar diha, živi iz Boga in v ljubečem, mislečem srcu občuti ljubezen večnega, svetega Očeta, spomni počitka in praznovanja svetega dneva; kajti zmeraj najsvetejša volja svetega Očeta je: Šest dni lahko dela vse to vodovje, lahko valovi in plimuje in glasno buči; na sveti sabat pa naj sveti mir kot ognjen oblak, k praznovanju vabeč, vzvišeno plava nad molčečim, priskuškajočim valovjem!'

10 In poslušajte, ljubi očetje in poslušni sinovi, kaj sem vam tukaj povedal, zvesto in natančno, kakor sem slišal.

11 In prisluhnite potrpežljivo, najljubši očetje, in tudi vi, nas ljubeči otroci, kakšne čudeže Božje ljubezni in sijajne milosti sem še naprej in dalje s strmečimi očmi duha zvesto opazoval! O očetje in otroci, kot me vidite in slišite, ko vam drhteč od vneme pripovedujem svojo zgodbo, tako resnično sem stal v prividu kot četrti, osvetljen z rdečkasto svetlobo, na le malo manj vzvišenem stebru, ki je bil tako kot prvi trije živo osvetljen z valovi, ki so živahno pljuskali v vse mogoče smeri. Nadvse začuden zaradi tega tako nenadoma vzvišenega položaja, ki sem ga zavzel kot

očetje, sem žalosten opazil, da so daleč vzdolž stebra valovi postajali čedalje bolj mračni in podivjani in so z gorečo vneto na nešteti mestih nemirno dvigali svoje razpenjene glave, podobne kadečim se goram visoko nad steber, na katerem sem stal, zaskrbljen in žalosten, kot da bi bili otroci, ki bi si z neposlušnim srcem hudobno prizadevali, da bi porušili očetov in tako tudi materin steber in ga porušenega zaničevali s pregrešnimi jeziki in ga poteptali s svojimi nogami, na katere se je prilepilo veliko ubijajočega prahu strašne nehvaležnosti.

12 In ko sem to s krvavečim srcem nekaj časa opazoval, se je iz stebra nenadoma dvignil silen vihar, in se orkansko razbesnel nad razpenjenimi grebeni kot gora visokih nakopičenih valov. In glejte, silni vihar, ki se je dvignil iz stebra, ni trajal dolgo, ko se je divjanje besnečih valov, prisiljenih s kaznovalno močjo orkanov, poglelo k blagoslovljenemu počitku tako, da je tiho, prijetno mrmranje diha, ki je prihajal iz Božjih ust, le tu in tam prekinilo popolno mirovanje bleščečih plasti voljno umirjene razbrazdane gladine tako velikega vodovja. In ko je silna Ljubezen večnega, svetega Očeta s takšnimi presenetljivimi sredstvi dosegla popolni blagoslovljeni mir, je iz mojih ust začel takoj izvirati čudoviti glas. In poslušajte, ta glas je zvenel kot svete besede, ki izvirajo iz ljubečega srca svetega, večnega Očeta iz višav neskončnih, bleščečih področij večne svetlobe, in so se v obilnih, bleščečih tokovih prav glasno razlile daleč čez neskončno, poslušajočo gladino velikega vodovja, in kakor sem slišal, natančno povem smisel tega božanskega glasu, ki je prečudovito zvenel. Smisel pa je nadvse lepo in čudovito ubeseden takole:

13 'Poslušajte drhteči valovi, ki hočete samo divjati', je rekel sveti glas, 'Kenanovemu stebru ste dolžni poslušnost in ljubezen, če hočete dolgo vlažiti mrtvo in razbrazdano skalovje žalujoče zemlje; gorje pa razpenjenim valovom, ki bi se hoteli nagrmaditi in se kdaj dvigniti nad bleščeči Kenanov steber!

14 Z večno močjo Svoje jeze in gorečega srda jih bom nenadoma strdil v razbrazdane gore, kakor koli visoko bi se že hoteli povzdigniti, in jih bom pogreznil tako v časno kot v duhovno, večno trpljenje v ognjeni mlakuži Mojega večnega prekletstva!

15 Toda mirno ubogljivi valovi naj časno in večno zavalovijo v svetlobi večne ljubezni svetega Očeta očetov v blagoslovljenem, živahnem, veselem valovanju, dotekajoč v morja večnega življenja iz Mojega usmiljenja!

16 Dvigujte se zmeraj nad sveti, sijajni Kenanov steber. Tako hoče večni, sveti Oče očetov in sodnik besnečih valov morij življenja v neskončnih vrstah in ognjenih tokovih iz Boga!' Glejte, najljubši očetje, in tudi vi otroci, ki nas ljubite, kakor sem pripovedoval, tako natančno in tako resnično, da, ravno tako sem z notranjim vidom videl polno čudežev in višjega vladanja večne Ljubezni v Bogu in iz Boga!

17 In tako poslušajte dalje, kakšne vse čudeže Božje Ljubezni sem v duhu začuden videl tako jasno in razločno, kot da bi te nenavadne reči povsem telesno stale pred mojimi jasnovidno odprtimi očmi mesenega telesa!

18 Jaz sem še stal na bleščečem stebru, obenem pa sem že nekoliko pogledoval proti petemu stebru; in poslušajte, kako sem strmел ob novo nastalem čudežu božanske ljubezni večnega, svetega Očeta!

19 Steber je bil mračen od tal do vrha, in valovi, ki so divje butali vanj, so bili videti, kot bi žareča lava od jeze uničevala; smrt je hrumela in bobnela skozi žareče globine razbesnelih voda, in val za valom seje strjeval, ko ga je zgrabila plamteča

jeza.

20 In gledal sem v noči hrumečih globin smrti, kjer sem zagledal stvari - o poslušajte, človeški jeziki bi lahko prej otrpnili, kot pa opisali grozovitosti besnečih, s smrtonosnim srdom prežarjenih valov!

21 Ko sem se tega do sitega nagledal s svojimi odprtimi očmi duha v srcu mesene duše, sem potrtega srca uprl pogled na vrh mračnega stebra in zagledal tam, o poslušajte, tebe, Jereda, sina prve blagoslovljene ljubezni mojega sina Mahalalela, ko si zelo resno prosil večnega, svetega Očeta za pobesnele valove, ki se med seboj prerivajo, davijo in morijo!

22 In ko si tako prosil, moj Jered, se je naenkrat iz široko odprtih nebes izlila reka polna usmiljene ljubezni na razpenjene valove, strjene od žara smrtonosne jeze. O poslušajte, tedaj je znova zahrumela in zašumela otrdela gladina morja polnega smrti, in v tej smrtni otrplosti že močno strjeni valovi so se v svoji neizprosni trdoti začeli spet raztapljati in so kot bratje in sestre, nežno valujoč in pljuskajoč pomagali drug drugemu, in se zadovoljno iztekali v naročja in srca, znova ogreta od večne Ljubezni.

23 In ko sem to videl, so naenkrat mogočne roke zalučale plameneči meč v trepetajoče roke prosečega Jereda, in ta ga je urno zgrabil in po Božji previdnosti zavihtel, kolikor daleč je bilo mogoče; in ko se je to zgodilo, sem lahko slišal razločne in razumljive besede:

24 'Ti zemeljski, nezvesti vrvež valov, nikoli več si ne drzni moriti ustvarjenih bitij, ki so otroci večne Ljubezni; kajti Jaz sem Gospod tako življenja kot tudi smrti! Kdor koli bo jeznega srca ubijal brate in sestre, bo gotovo kmalu kaznovan s kaznimi večne smrti duha in duše. Zato drug drugega ne preganjajte in ne pretepajte, ne preklinjajte, ne morite in ne ubijajte; kajti Jaz sem mogočni Bog tako življenja kot tudi časne in večne smrti!'

25 Poslušajte in glejte, najljubši očetje in tudi vi otroci, ki nas ljubite, kakor sem zdaj pripovedoval prav in resnično, tako se je tudi zgodilo od znamenja do znamenja, od besede do besede.

26 In ko sem to slišal in jasno videl, sem takoj obrnil oči k šestemu stebru in videl tam, o poslušajte najljubši očetje in tudi vi otroci, ki nas ljubite, - plahi Kenanov jezik se boji povedati pred vašimi vprašujočimi očmi strašne grozote, ki sem jih jaz, vaš Kenan, moral gledati, kako so se dogajale pri šestem stebru.

27 Videl sem steber oblit s krvjo in odvratnim blatom, in namesto valov, ki so živahno valovili okrog prejšnjih stebrov, poslušajte, so tukaj gomazeli najgrozovitejši in najodvratnejši, brez vsake primere najogabnejši in najgnusnejši črvi.

28 In poslušajte, celo steber, čudoviti steber, je bil kot sicer noben, od tal do vrha umazan in onesnažen s krvjo sramote odvratnih, gnusnih črvov! Pogosto so črvi lazili navzgor, celo vse do vrha; tudi so lazili navzgor v ogromnih količinah, tako da nihče ni mogel zaznati čudovitega znamenja Božje volje.

29 Kakor daleč bi tudi doseglo duhovno oko, vendar ne bi moglo uzreti nič drugega kot zgolj kopice črvov, in videti, kako se te žive kopice mrcvariijo, se z ostudno vnemo znova združujejo v večje črve in potem lazijo in se zvijajo prek drugih naravnost k Mahalalelovemu stebru prekritemu z blatom, ga prekrijejo do vrha, in mu s tem hočejo povsem vzeti božansko obliko, ki naj bi miroljubnim

valovom velikega vodovja življenja oznanjala sveto voljo večnega, svetega Očeta v neskončnem morju svete ljubezni v Njegovem srcu.

30 Vendar poslušajte, kaj se je dogajalo dalje! Nenadoma je zagrmelo razžarjeno nebo; sonce je ugasnilo, in tudi luna ni mogla več pošiljati sija svoje zvestobe, in enako tudi zvezde; te so v neznanskih količinah padale s purpurno razžarjenega neba.

31 In poslušajte, ko se je to zgodilo, so začeli tožiti in jokati nešteti mrtvi iz vseh globin zaudarjajočega blata in so govorili: 'O pokrijte nas, ve razbite zvezde, da vekomaj ne bomo videli Mahalalelovega obličja; kajti ta je prišel v imenu večnega, jeznega Boga kot ognjeni bič, da bi pobil nas bedne črve, ki smo se ovili okrog visokega, čudovitega stebra!'

32 In poslušajte, ko se je to dvignilo iz mračnih globin smrti, so se razpočila nebesa, iz njihovih odprtih razpok so se nad Mahalalelov steber izlili silni tokovi Božjega ognja.

33 Mahalalel pa, razsvetljen z Gospodovim duhom, je govoril: 'Poslušajte, smrdljivi valovi v podobi črvov, Gospodova ljubezen je večna in sveta in čista; zato tudi vi ne nečistujte!'

34 Prišel je čas, ko bo sveti ogenj z nebes opral vas, smrdljive črve, v večnem ognju srda, če se pred tem ne boste oprali v miroljubnih, z ljubeznijo in milostjo prežarjenih, živahnih valovih.'

(2. oktobra 1840)

35 In ko je to prišlo iz ognjevitih Mahalalelovih ust med stalnim bliskanjem in močnim grmenjem, ki ga je spremljalo, o poslušajte, so se začele ogromne količine črvov pogrezati in ko so se poravnali v ravno površino, so ostudne in gnusne oblike tekle kot lava mimo iskrečega se ognja v mračni kovačnici v še najprej motne, vendar postopno čedalje bolj čiste in mirne valove, ponekod so se zlivale, ponekod prepletale, ponekod pa tudi vzvišeno razlivale.

36 In poslušajte, tako je bil red, čudoviti red kmalu znova spostavljen, in po tej spostavitvi Božjega reda sem željno uprl svoje oko v neskončne daljave nad belkasto prečiščeno gladino velikega vodovja, in videl, da se niso nikjer več drenjale ogromne količine, in videl, da so se samo tu in tam temnejši valovi bližali svetlejšim, in so v njihovi bližini tudi sami postajali čedalje svetlejši, nazadnje so celo sami zasijali; in še dalje sem videl, ko sem od neskončnih daljav valujoče gladine velikega vodovja obrnil svoj raziskujoči pogled k Mahalalelovemu stebru, da je bil ta opran vse krvave sramote in se je prav ljubko bleščal v belkasti svetlobi, obdan z ljubkimi, nagajivimi, lesketajočimi valovi.

37 Mahalalel, poslušaj, potem sem te videl, kako si klečal in se zahvaljeval Gospodu, svetemu Očetu sijočih valov; in glej, vsaka beseda, ki je zahvaljujoč se Očetu večne Ljubezni privrela iz tvojih trepetajočih ustnic, je kot bleščeče sonce poletela v neskončne višave večnega, svetega Očeta!

38 In poslušajte, najljubši očetje, in tudi vi, otroci, ki nas ljubite, kakor sem videl in dobro slišal, tako prav in resnično vam zdaj podajam!

39 In ko ste to voljno sprejeli v svoja srca, poslušajte mene, Kenana, še naprej pripovedovati nočne čudeže Božje ljubezni in presvetlo sijoče milosti večnega, svetega Očeta!

40 Poslušajte, ko sem se tega do sitega nagledal v bleščeči svetlobi milosti, izlite

iz večnih višav svetega Boga in Očeta ljubezni in vseh miroljubnih, sijočih valov, tedaj je moje oko nenadoma zagledalo ognjenordeči sedmi steber; in Henoh, pobožni, pošteni Henoh, je lebdel nad tem razžarjenim stebrom.

41 Valovi so zahrbtno oblivali Henohov steber, ki se je dvigal visoko v plameneče višave. Vendar z očmi duha nisem dolgo strmel v to nenavadno podobo, ko sem se kmalu začel zavedati, da je bilo pod prevejanimi valovi, grozovito ukročeno, deloma z muljem dna pokrito, tuje, naropano, nakradeno vodovje.

42 Bile so vode ljubezni in vode milosti, in bile so vode življenja in vode svetlobe, in tako še vse mogoče vrste vod; in vse neštete vode - poslušajte!

- so bile strjene kot prozorni kamni z žarečimi vezmi sramotne, sebične ljubezni.

43 In glejte, očetje in otroci, kako se je dogajalo to samoljubno ropanje; poslušajte, tako kot sem videl, vam bom povedal: dvignile so se mase, ki jih je gnala tatinska vnema, kot ljubki oblaki iz te tako zahrbtne, valujoče gladine velikega vodovja, ki je Henohov steber oblivalo z vseh mogočih nepredvidljivih smeri. Ti oblaki so se valili daleč prek pripadajočih meja stebrov; če so potem zagledali mirne gladine na drugih področjih velikega vodovja, so hitreje kot strele planili navzdol, s pohlepno naglico zgrabili mirne valove, jih razpršili v rahlo meglico, jo nato dvignili in gnali z bliskovito naglico kot vihar v zahrbtno mokre, grozljive, blatne globine svoje mračne drhali. Vanje so pogreznili to tako zahrbtno oropano, mirno vodovje in ga s svojo ukradeno oblastjo strdili v najtrše kamne in ga iz sramotne sebičnosti na najsramotnejši način pokrili z muljem in blatom laži.

44 Vendar to zahrbtno, nadvse predrzno početje ni trajalo dolgo; kajti kmalu sem videl Henoha zažareti veliko bolj kot sonce, in žgoči žarki, ki so prihajali iz njegove glave, so z mogočnimi tokovi v trenutku razsvetlili vse blatne, tatinske globine velikega vodovja, prežarjenega z roparsko krvoločnostjo.

45 In poslušajte, komaj so se žgoči žarki, ki so prihajali iz Henohove glave, dotaknili gladine zahrbtnega vodovja, so se že začeli njegovi valovi peniti, kipeti in bučati. Neskončna gladina je kipela in izhlapevala; zaradi vročih žarkov je bila prisiljena vrniti vsa prej tako zahrbtno ukradena in zaradi sebičnosti in lakomnosti na blatnem dnu zgoščena tuja vodovja. In tuja vodovja, ki so se kot ognjeni oblaki, v neštetih valovih jadno izvijala nižjim, temnejšim in motnejšim param zahrbtnih valov, so se dvigala v čistejše, svetlejše zračne plasti. In glejte, ko so se dvignila iz globin smrti, so zapihali neutrudni vetrovi, ki so prihajali iz Henohovega stebra, in so v vrtincih zelo nežno odnašali na novo porojene otroke vzdolž razdivjane pare zahrbtnega vodovja nazaj v ljubeče, čakajoče naročje vodovja, ki se je ukrotilo po zapovedi Božje milosti. In ko se je to zgodilo po čudežu svete Ljubezni od zgoraj, je Henoh naenkrat mogočno iztegnil svoje roke in govoril z ostro ukazujočim močnim, gromkim glasom:

46 'Zahrbtni, tatinski, roparski valovi, slišite v globine blatnega temačnega dna sveto voljo večnega, mogočnega Boga, in poslušajte z mirno gladino mogočne besede zveličanja, ki kliče: Vsaka kaplja je mnogokrat prešteta v srcu večne Ljubezni, in je zaradi tega vsaka sama zase lastna večni Ljubezni; zato naj nikoli ne postane druga drugi roparski plen. Kajti gorje tatu, zahrbtnemu roparju in morilcu lastnine drugih čistejših voda in bitij; da, gorje vsem valovom, ki hudobno ljubijo samo sebe! Slišite: Zahrbtnost roparjev in tatov ne bo nikoli več valovila v veselih vrtincih, pač pa, poslušajte, jo bo, v otrpli smrti strjeno v žareče kamne večnega

prekletstva, ubijajoča oblast zapovedi takoj, ali pa nekoč gotovo, vrgla v najgloblje globine zemlje. Ne ropajte in ne kradite!, tako se glasi veličastna volja večnega, svetega Boga!

47 To si zapomnite in spoštujte, zahrbtni valovi!' In poslušajte, najljubši očetje in tudi vi otroci, ki nas ljubite, to so bile Henohove poslednje gromke besede s sijočega stebra kot najčudovitejšega, večnega znamenja Božje volje! In ko so izzvenele, te čudovite besede, v daljne, očesu duha samega tuje poljane temnih gladin valujočih grozot, sem lahko razločno slišal besede, ki so se dvigale iz njih. Besede, ki so poslušno šepetale proti stebru: 'Očisti nas vendar, svetli glasnik mogočne volje svetega, večnega Boga, da bomo tudi mi, tako kot druga vodovja, vseč sijočemu, svetemu očesu večne, svete Ljubezni!'

48 In poslušajte, tedaj so začeli iz sijočega stebra veti silni, ognjeni vetrovi in se v bleščeči polnosti ognja večne Ljubezni čudežno primešali valujočim valovom poslušajoče, neskončne gladine. In valovi, ki so bili razsvetljeni s tako svetlečo milino, o slišite, so se zdeli svetli kot površina sonca in so, z bleščečimi valovi obkrožajoč steber, hvalili in slavili Gospoda milosti. Tedaj so vzdolž neskončnih prostorov bleščečih valov harmonično zadoneli sveti odmevi. - Poslušajte, tako sem to videl in vam natanko tako tudi povedal.

49 In ko ste vi, najljubši očetje, in tudi vi otroci, ki nas ljubite, že tako dolgo potrpežljivo in pazljivo poslušali mene, Kenana, duhovnega govorca, poslušajte še naprej, kakšne vse čudeže Božje Ljubezni in milosti sem videl in slišal: ne daleč sem zagledal povsem gladek steber, ki je bil videti skoraj kot lesketajoča se lava; okrog njega pa je valovilo, o slišite, peščeno morje!

50 Iz daljave, tedaj sem mislil in verjel, da vidim resnične valove voda; toda bliže ko so mi prihajali ti prašni valovi, bolj jasno in zato tudi bolj dobro sem videl, da ni voda valovila okrog stebra, pač pa suhi pesek, ki so ga vetrovi vrtinčili, in je preslepil Kenanovo preiskujoče oko, da je mislil, da vidi valovanje vode!

51 Ko sem nejevoljno začuden to opazoval in po dolgem gledanju nisem mogel nikjer odkriti nobene vode, pa četudi bi bila le ena sama kapljica, sem povzdignil oči k nebu in prosil večnega, svetega Očeta Ljubezni za milost, za pomoč in za najmodrejši nasvet; toda nebo je ostalo nemo, obdano z belkastim, le tu in tam motno rdečkastim leskom, in niti najtišji glas ni prodril iz čedalje bolj oblačne svete, večne višine prebivališča več nega, svetega Očeta, ki je bilo sicer tako močno oblito z ustrežljivo ljubeznijo in milostjo.

52 In vidite, varljivi peščeni valovi so se nenehno dvigali čedalje višje, in kolikor višje so se dvigali, toliko gostejši so postajali, da ni mogel niti najbolj jarki žarek prodreti skozi prašno valujoči, varljivi pesek, da bi poživil oko.

53 Vendar slišite, na srečo ta varljiv privid ni trajal dolgo; kajti kmalu sem veselega srca zagledal Matuzalema stati na tistem stebru, ki ga je oblegal mračni pesek, oboroženega z dvoreznim, gorečim mečem. Oči je imel povezane z laneno prevezo, umazano s svetlikajočim prahom, in ušesa zamašena z lepljivo smolo. Vendar glejte, nenadoma je k njemu z bliskovito naglico priletel mogočen orel, bleščeč v nebeškem sijaju. Ta je v zmeraj ožjih krogih obletaval slepo in gluho Matuzalemovo glavo, mu odvezal varovalni povoj z oči ter skrbno in popolnoma izključeval iz njegovih zvoku zaprtih ušes lepljivo smolo. In ko je tako osvobodil Matuzalemove čute varovalnih vezi, je mogočni, svetleči orel kot zvezda, ki še sveti

v daljavi, odletel v svete nebeške višave, od koder je vzvišeno priletel. Matuzalem pa, zvesti in resnični, je z desnico zgrabil dvorezni, goreči meč in ga grozeče kot švigajoči blisk vihtel naokrog.

54 In med vnetim vihtenjem gorečega meča so iz njega švigali plameneči, žareči jeziki kot bi pršele iskre iz močno gorečega smolnatega debela mogočnega drevesa, ki jih obilo raste ob vznožju gora.

55 In poslušajte, nešteti jeziki, ki so bliskovito švigali v vseh mogočih smereh nad neskončno, prašno površino, in z močjo svojega ognja premešali varljivi pesek v kaotično stvar, za katero ni jasno, kaj koristnega bi lahko nastalo iz nje.

56 Poln pričakovanja sem dolgo gledal čudovito početje neprestanega mešanja plamenečih jezikov s temi ogromnimi količinami varljivega peska, in vendar se ni hotelo, čeprav že dolgo zaželeno, prikazati nič drugega kot že povsem belo razžarjen pesek!

57 Vendar glejte, sredi tako hrepenečih želja se je dvignil Matuzalem strašnega pogleda in začel povsem razžarjenemu pesku mogočno oznanjati najsvetejšo voljo večnega, najsvetejšega Očeta. In mogočne besede, ki so vneto vrele iz Matuzalemovih ust, so, povsem podobne velikemu vodovju, strahotno kipele, bučale in besnele, povlekle s seboj pesek in se kot prej jeziki v najširših tokovih razlile na vse strani. In kipenje, bučanje in besnenje je govorilo razločne, mogočne besede, besede oblasti in večne veličine Božje svetosti!

58 Besede, ki so se glasile - slišite očetje in otroci!: 'Ničevi prah, dobro poslušaj voljo Božje svetosti! Lažno, varljivo valovanje naj ti nikoli ne bo lastno; spreobrne se v tekočo, najčistejšo vodo, in kot takšna valovi v večnih, svetlečih valovih; če ne boš nič drugega kot laž, boš nekoč povsem uničen!'

59 In vidite, ko je neskončna površina to slišala, se je zrnce za zrnцем raztopilo v čiste kapljice; te so se v sijoči resnici veselo zbirale in se stekale v neskončno gladino najčistejšega vodovja, ki je valovilo in se povsem umirilo, veselo hvaleč ime večnega Boga; in to vodovje je z Matuzalemovega stebra izpralo pesek, ki se je stebra še trdno držal in je pričal zoper njega, in potem hvalilo steber, ga obkrožalo v svetlečih vrstah, potem ko si je prej z ljubečim poželenjem okrasilo nežne, bleščeče, valujoče glave s svetlobo, ki je obilno iztekala iz stebra.

60 In glejte in poslušajte, dostojanstveni očetje in tudi vi, nam dragi otroci, kakor resnično in zvesto sem videl in tudi z odprtimi ušesi slišal, tako resnično in zvesto vam spet izročam. Resnica, o očetje in otroci, samo resnica je ljubko bistvo ljubezni. Zato bo laž uničena bolj kot kateri koli greh; kajti edino ona je naravnost nasprotna večni resnici Očetove ljubezni.

61 In zdaj poslušajte dalje, najljubši očetje, in tudi vi otroci, ki nas ljubite, kakšne vse čudeže sem jaz, vaš Kenan, še videl s strmečimi očmi! - Zdelo se mi je, kot da bi me bilo s stebrom vred, na katerem sem stal, odnašalo zmeraj naprej in naprej v oddaljena območja drugih stebrov; in, kot se mi je dogajalo prej, tako se je zdaj znova zgodilo, in s svojega vzvišenega stojišča sem videl deveti steber!

62 O očetje in otroci, tam je bilo videti res nenavadno! Poslušajte, iz neskončne globine večnih noči, se je v višino nedosegljivo za oko dvigal strašanski steber, popackan z umazanimi barvami, ki so se lesketale v vsemogočih barvah. Okrog stebra ni bilo videti niti valovanja vode, niti enega zrnca peska, niti sicer kakršnega koli gibanja ali prizadevanja znanih bitij; samo večno trajajoče noči so nemo

obdajale deveti, pisano marogasti, neskončni steber. V tej strašni, brezkončni, mrtvi puščavi sem mislil: 'Kaj naj, le kaj lahko to pomeni? Le čemu stoji tu ta neskončni steber?'

63 In tako sem dolgo premišljeval sem ter tja; vendar kljub vsemu mojemu nekoristnemu razmišljanju ni hotela niti najmanjša iskrica razsvetliti večne, neskončne noči okrog ogromnega, marogastega stebra. O očetje in otroci, tedaj me je postalo strah; kajti celo svetloba mojega stebra je postajala manjša in manjša, in sicer tako, da sem še komaj lahko opazil, da so moje noge še stale na njegovem motno svetlikajočem vrhu. Ko sem moral žalosten doživeti to, sem padel na obraz in začel prav od srca moliti in prositi večnega, svetega Očeta, naj me vendar ne pusti tukaj tako propasti.

64 In poslušajte, ko sem to resnično storil, je naenkrat zazvenel blago-svarilen glas, in rekel: 'Kenan, ljubeče se zatopi Vame, svojega Očeta in Boga, in takoj boš zagledal stvari s povsem drugimi očmi!' - In kakor mi je sveti glas ukazal, tako sem tudi pri priči storil, brez najmanjšega pomisleka o tem nadvse ljubečem glasu.

65 In čujte, ko sem z ljubezni polnim srcem to storil, se je začel steber, ki se mi je zdel neskončen, pogrezati čedalje globlje in globlje v prepad večne noči. In to pogrezanje ni trajalo dolgo, ko je v moja napeto poslušajoča ušesa prodrlo oddaljeno bučanje zelo velikega vodovja, ki je bilo podobno grmečemu bobnenju območij. Še preden sem se lahko prav ogledal, poslušajte, o očetje in otroci, sem že zagledal kot svet velikanske gmote kipečih valov, ki so se silovito valili v mračne, neskončne prostore prejšnje večne noči okrog strašanskega stebra. In poslušajte, to valovanje ni trajalo dolgo, ko sem že videl prejšnji prostor večne noči povsem napolnjen s še kalno, vendar neskončno valujočo vodo. Tudi sem zagledal konec stebra, ki se mi je zdel večni, kako se spušča z večnih nebeških višav in se pogreza v kalno valujoče valove novega vodovja do sijočega vrha, na katerem je stal v bleščeči gloriiji Laméh, Matuzalemov sinek, kot ljubki glasnik svete Božje volje. In ko me je tako zagledal tudi on, je valovom spregovoril naslednje besede:

66 'O poslušajte, velika vodovja! Nikdar več se ne použijte v svojem poželenju; kajti to, da ste dani iz ljubezni in milosti od zgoraj, vam zadostuje za večno. Kajti več kot ena stvar ne more zavzeti enega in istega prostora; zato se nikdar več ne poskusite uničiti s tujim poželenjem, ter valovite in krožite v svojem povsem lastnem območju v hvalo in čast večnega, svetega Očeta!'

67 In čujte, ko je Laméh to modro povedal, so se urno zbistrili in zvalovili valovi, presvetljeni z večno svetlobo Božje volje. Jaz pa, Kenan, sem to zvesto videl; in kakor sem videl in slišal, tako sem vam zdaj tudi natanko in resnično posređoval.

(19. oktobra 1840)

68 In poslušajte, ljubi očetje, in tudi vi otroci, ki nas ljubite, o poslušajte še voljno sklep mojega govora, in pogledajte z menoj, vašim Kenanom, v globine Božje jeze in skozi plamene jeze milost, ki se motno svetlika nezvestim ljudstvom te zemlje!

69 O poslušajte in glejte, kaj vse sem moral slišati in videti na najmračnejšem kraju desetega stebra! Poslušajte, vsi prejšnji stebri so se vendar bolj ali manj svetili s svojo lastno svetlobo, - deveti steber je bil celo obdan s pisanomotnim bleščanjem; toda ta, po vrsti deseti steber ni imel niti ene še tako motnosvetlikajoče točke, bil je celo tako mračen, da sem ga lahko le čutil, kljub največjemu napenjanju duhovnega vida pa ga nisem mogel videti; toda, ali ga je oblivala voda,

ali ga je obdajal pesek ali pa le temni, prazen in ničev prostor, - vse to je bilo povsem prikrito preiskujočemu očesu sanjajočega Kenana zaradi te neverjetno temne, najbolj črne noči okrog desetega stebra.

70 Čakal in čakal sem ves čas in gledal s trikratno močjo svojega vida, ali se ne bo kje prikazal žarek svetlobe; vendar je bil ves moj trud povsem zaman, celo moja najostreje napeta ušesa niso mogla zaznati niti najtišjega šepeta najnežnejšega vetriča!

71 O poslušajte, tedaj me je postalo strah v tej z večno smrtjo napolnjeni puščavi! Nisem mogel niti moliti niti prositi večnega Očeta Ljubezni za čimprejšnjo rešitev iz te tako strahotne noči vse smrti; kajti šele zdaj sem občutil, da ne le oči in ušesa, glejte in poslušajte vendar, ampak celo moj jezik je bil tako ohromljen, da nisem mogel izgovoriti besede.

72 In ko sem moral doživeti to tako grenko izkušnjo, je naenkrat švignil močan blisk iz brezdanje globine večne noči povsem do višav popolnoma zaprtih nebes, ki so se mi zdele železne!

73 Vendar kakor običajno blisku sledi grom, ni bilo pri tem tako neskončnem blisku niti sledu o kakšnem grmenju. In tako kot pred bliskom, je bilo tudi takoj po njem: najtemnejša noč, raztegnjena od ene neskončnosti do druge, in jaz, vaš Kenan, sem silno zahrepenel po svetlobi in življenju; kajti resnično, povem vam, sit sem že bil neskončne noči smrti! O očetje in otroci, noč, o noč, je trajala dolgo, dokler se ni končno prikazala drobna zvezdica na železnem nebu kot edina zapoznala posledica bliska, ki je že zdavnaj prej švignil iz globine proti nebu.

74 Srepa so bile moje tako dolgo zaslepljene oči usmerjene k tej drobceni, svetlikajoči se točki. In ko sem tako strmел v svetlikajočo se točko, o poslušajte, je nenadoma zelo jasno zazvenelo v moja že povsem oglušela ušesa - niso bile besede, niti človeški glasovi, tudi ne šumenje, niti hrumenje niti besnenje -, o poslušajte, to zvenenje je bilo podobno pisku piščali pastirjev, ko hočejo po starem običaju večkrat zbrati okrog sebe Abelove ovce in te potem prihitijo in začudeno strmijo v skrbne pastirje s svojimi k nebu obrnjenimi glavami.

75 Vendar sem jasno slišal samo piskanje, - nisem pa videl Abelovih ovac! - Ko sem to doživel s svojimi že povsem omrtvelimi čuti, mi je kot blisk povsem jasno prešinila dušo beseda, poslušajte, beseda, in ta beseda, da, ta najslajša beseda je spregovorila: 'Jezik, slišiš, Kenan, imaš zdaj razvezan; zdaj moli in prosi Očeta svetlobe, ljubezni, življenja za svetlobo in za ljubezen in za življenje za ta v smrti razbiti steber!'

76 Tedaj sem padel na svoje obličje in začel kar se da hitro moliti in prositi svetega očeta Ljubezni in vsega gibajočega se življenja, naj v Svojem usmiljenju vendar podari od zgoraj svetlo sijoči plamenček milosti, da bodo moje oči mogle gledati strašno veličino in prostrane razsežnosti mračne smrti. In ko sem dovolj dolgo tako z vso resnostjo rotil svetega Očeta, me je nenadoma močan glas poklical po imenu in rekel: 'Hitro se dvigni in poglej velike prepade najtemnejše smrti! Prešuštvo je zaznamovano na mestu desetega porušenega stebra, katerega razbita spodnja polovica ljubezni leži raztresena v najglobljem prepadu smrti, - zgornja polovica milosti pa še kljub temu visi na železnem, neskončnem nebesnem oboku in se ne bo spustila k ruševinam prej, dokler ne bo temelj tega stebra opran in očiščen kačjega blata. Temelj je zemlja, grešna hiša, in kačje blato je mikavno

meso vseh nižinskih žensk iz Hanoha. Zato gorje zemlji, ki je zrasla s krvjo bratov, ki so jih zaradi mesa pohotnih žensk grozovito pomorili in napojili zemljo z njihovo blagoslovljeno krvjo! Kmalu bom izlil z neba veliki potop in bom pobil vse meso zaradi mikavnega mesa žensk, ki je použilo vse to vodovje okrog desetega stebra! O le bohota se, bohota, ti čudovito, mikavno meso vseh žensk kot najzahrbtnjših zmajevih otrok! O bohota se, ti vabljiva hrana črvov mlakuže, ti gnusni smrad Moje slave! Vsak dan se kopaš in umivaš v najfinejši vodi, pripravljeni z vsakršnimi zelišči in dišavami, in si mazliš kožo z najfinejšimi olji, da bi bila še bolj mikavna in privlačna, da bi zapeljevala otroke večnega, svetega Očeta!

77 Zato bodi prekleta z večnim prekletstvom; to pravim Jaz, Jehova, vsemogočni, večni Bog; kmalu, o prav kmalu ti bom pripravil takšno kopel, v kateri se boš lahko večno povsem zadosti nakopala in namazila!

78 In kako se bo to zgodilo, prisluhni Kenan, ti bom (Jaz) prav zdaj pokazal popolnoma razsvetljeno s svetlobo milosti večnega, svetega Očeta; zato se dvigni na svojem zdaj tudi povsem ugaslem stebru in poglej dol v globino, kjer boš opazil, kaj se bo zgodilo, slišiš, kmalu!

79 In poslušajte, očetje in otroci, takoj sem se dvignil in silno zastrmel v globine smrti in videl tam velikanske trume naših otrok, ki so zapuščali svete gore in veselo hiteli navzdol k človeškim hčeram, se tam združevali z njimi in z njimi celo spočenjali otroke kot krepke sinove in mikavne hčere, in videl sem sinove, ki so postali oblastniki in kot takšni potem kruto pobijali, klali in morili uboge, nemočne človeške otroke! Tedaj so tekli potoki krvi človeških bratov in otrok; in poslušajte, potoki nedolžno prelite krvi, so silno kričali po maščevanju k železnim obokom nebes.

80 Tedaj se je nebo razdelilo po sredi in iz sijoče razpoke je jadrno poletel angel navzdol k Lamehovi ljubezni, in ji rekel: 'Naredi vendar, Noe, kot ti je že zdavnaj Gospod zapovedal, ladjo milosti, in se z vso naglico spravi vanjo z vsem tistim, kar ti je Gospod zapovedal; kajti glej, že gori s prekletstvom obtežena zemlja na mnogih mestih, ki jih je prižgala jeza Boga, večnega sodnika! Obtožujoča kri je vendarle, kot vidiš, silno pretresla nebeško milost; zato je sveti Oče sklenil, da bo zemljo opral prekletstva in jo s tem tudi pognojil za boljši rod, ki bo potem izšel iz tebe Noe, ki si Mu še edini ostal zvest!'

81 In glejte, ljubi očetje in tudi vi sinovi, ki nas ljubite, ko je svetleči angel na hitro povedal vse to Lamehovi ljubezni, poslušajte, tedaj so se nenadoma razpočili železni nebesni oboki, in iz njihovih široko zevajočih prepadov in ognjenih razpok so izbruhnili najsilnejši veletoki razpenjene vode kot milosti večnega, svetega Očeta za pogasitev ognja in prihodnjo poravnavo krivde grešne zemlje.

82 In ko so valovi začeli polniti globine zemlje, tedaj sem videl neštete rodove, ki so se dvigali iz globin in tožeč iskali višine gora. Videl sem najmičnejše ženske kot hčere ljudi, z najbolj belim mesom, kako so se z okrvavljenimi prsti in dlanmi preplašeno in utrujeno oklepale ostrih skalnih konic in so na vrtoglavih višinah krvaveče roke dvigale k zijajočim razpokam ognjenih nebes in so z najglasnejšimi, bolečimi glasovi kričale po tolažbi in pomoči. Vendar je bil ves ta vik in krik zaman, in sredi valov, ki so se čedalje siloviteje valili iz zijajočih, žarečih razpok neizprosni nebes, so ognjeni, vrtinčasti vetrovi žgoče in pekoče suvali najnežnejše človeške otroke s skalnih gorskih vrhov, na katere so s takšno težavo priplezali, v besneče valove kot tožečo hrano smrti!

83 In poslušajte, takoj ko so ognjeni vetrovi zdaj tu in zdaj tam grozovito očistili vrhove gora nežnega, belega, najmičnejšega mesa, so srhljivo zaničljivo besneli in tulili: 'Zdaj se pa kopaj in umivaj in mazili, gnusna, vabljiva, hrana hudiča in njegovih pomagačev, in kiti se v dehtečem naročju večne smrti, in sprejmi plačilo za svoje neutrudno prizadevanje, zaradi katerega so padli vsi rodovi na zemlji od Adama, prvega, pa vse do zadnjega prebivalca s prekletstvom obremenjene zemlje, in pojdi po smrtonosni poti vsega mikavnega mesa!'

84 In poslušajte, tako so kričali besneči ognjeni vetrovi vsakič, ko so očistili zdaj eden zdaj drugi vrh mukoma doseženih visokih in strmih gora!

85 Vendar ni trajalo predolgo, poslušajte, to srhljivo davljenje in pobijanje grešnega mesa najbujnejših žensk in vseh sinov zemlje in otrok nebes, ki jih je hudo prevarala njihova zapeljiva zvižgača, da so padli; kajti kmalu sem videl valoviti veliko vodovje prek najvišjih skalnatih gorskih vrhov, in razen mene ni bilo videti nobenega živega bitja in tudi slišalo se ni nič drugega kot samo valovi znova nastalega vodovja, ki so se drenjali ob mojem motno lesketajočem se stebru.

86 Prejšnjih devet primerov me je navadilo, da sem takoj, ko je vodovje napolnilo neskončne globine smrti, že takoj zagledal bleščeči steber, ki je vzvišeno svetel stal nad valujočo gladino voda; in če se steber, kot pri devetem, ni takoj kot takšen pokazal Kenanovemu preiskujočemu očesu, pa vendar ni trajalo dolgo, ko se je na njem že videl ukazujoči Lameh, ki je stopil z nebes; toda zdaj, poslušajte, se ni hotel pokazati noben steber več!

87 Zelo dolgo sem čakal in nemalo strmel, ko sem namesto stebra zagledal, kako po mirnih valovih plava ladja milosti. In ko je dosegla tisto mesto, kjer sem prej jaz, slepi videc, občutil temni steber, - poslušajte, so se umaknili deroči valovi in ladja milosti je obstala na izredno visokem stebru, ki se je dvignil iz vodovja in se je zdaj prav ljubko lesketal.

88 In ko je bila bleščeča ladja zdaj povsem osvobojena vseh valujočih voda, poslušajte, se je na njeni strehi odprlo lesketajoče se okno, skozenj pa so pri priči pogumno odleteli krotki golobi in poleteli daleč nad valovjem.

89 Vendar živahni golobi niso predolgo ostali ter sem ter tja letali nad valovjem; kajti razen ladjinega stebra ni bilo videti nič drugega kot samo drenjajoče se valove. In ker živahni zračni jadralci niso našli ničesar, kjer bi se po daljšem poletu lahko odpočili, so hitro prileteli nazaj k ladji milosti, urno poiskali lesketajoče se okno in skozenj odleteli v ladjo milosti.

90 In ko se je lesketajoče okno znova zaprlo, so začeli takoj, poslušajte, divji, ognjeni vetrovi pihati v vse mogoče smeri neskončno daleč prek gladine valujočega vodovja, ki se mi je zdela večna. Iz valujoče gladine pa so se zaradi tega divjega pihanja ognjenih vetrov začele hitro kot blisk dvigati silne množine oblakov. To silno divjanje vetrov pa ni trajalo dolgo, ko so se tu in tam nad gladino vodovja pokazali štrleči vrhovi gora, - da, mnogi med njimi so začeli celo takoj zeleneti in so bili kmalu podobni ljubkim vrtičkom.

91 In poslušajte, ko se je to pokazalo Kenanovemu preiskujočemu, veselemu očesu, se je znova zabliskalo odpirajoče se okno na strehi ladje milosti, skozenj pa so spet hitro poleteli golobje, in pogumno odleteli do ozelenelih gorskih vrhov, ljubko krožili okrog njih, in prav dolgo obsedeli na njih, zibajoč se na vejah, ki so tam že ozelenele; vendar so jih čez dolgo časa le zapustili in se bogato obloženi z

zelenimi vejicami vrnili nazaj v ladjo, ki jih je čakala.

92 Zdaj pa poslušajte in glejte, ko se je to zgodilo, so začele vode hitro upadati, in gore ter ljubka polja z rodovitno zemljo so se čudežno naglo dvigale iz usihajoče vodne gladine in takoj ozelenele, oživiljeni s toplimi sončnimi žarki, v ljubke trate in livade in rodovitne, bujne vrtove.

93 In tam, kjer je bil steber, o poslušajte, je tako prečudovita dežela rasla čedalje višje in višje okrog stebra, dokler ni končno tudi ladja milosti sama pristala na dvignjeni zeleneči zemlji. Glejte, tedaj se je znova zabliskalo okno na strehi ladje milosti, in velika množica živahnih golobov jo je v hitrem kroženju zapustila in se po daljšem čakanju ni nikoli več vrnila k odprtemu oknu na strehi ladje milosti.

94 Tedaj je Noe kot Lamehova ljubezen v ladji milosti opazil, da je vodovje popolnoma upadlo in je začel odpirati njena vrata in izpuščati iz nje vse obvarovane rodove zemlje in postopoma tudi svoje otroke in njihove žene. In ko so s trepetajočimi srci in tresočimi nogami dosegli zelenečo zemljo, so padli nanjo nasproti Gospodove bleščeče in odprte ladje milosti, ter hvalili in slavili Gospoda kot edinega usmiljenega Rešitelja iz teh zasluženih kazni večnega, svetega Boga.

95 Ko so polni hvaležnosti in ljubezni do svetega, večnega Očeta to zelo dolgo opravljali, se je zelo hitro spustil bleščeč angel in Noetu sporočil veselo novico z nadvse vzvišeno razsvetljenega neba, na katerem, se je pojavila barvna mavrica. In poslušajte, - tako je govoril bleščeči angel.

96 'Poslušaj Noe, ti edina vez Moje ljubezni, iz tebe bom nekoč obudil seme življenja, ki bo smrti iztrgal neštetokrat použiti plen! Kajti žal Mi je mesa pod trdo strjenimi valovi greha;

zato bom nekoč poslal mogočnega Rešitelja in trepetajoče zemlje ne bom nikoli več obiskal s takšnimi kaznimi. Barvna mavrica naj ljudstvom zmeraj oznanja, da do konca časa vseh časov tega ne bom nikdar več storil zemlji; kaj pa se bo zgodilo potem, to vem edino Jaz, večni Oče!'

97 In poslušajte, ljubi očetje in tudi vi otroci, ki nas ljubite! Tako sem vse to videl in natančno slišal, in kakor sem sprejel, tako sem vam tudi izročil, in potem mi ni bilo dano videti ničesar več. In kar sem videl, razložite vi najmodrejši očetje in otroci, polni ljubezni; kajti meni je skrit pomen teh redkih sanj iz Boga."

43. Poglavje

Henoh razlaga Adamov in Kenanov govor

(12. novembra 1840)

1 In glejte, ko je Kenan zelo tekoče in vsečno dokončal svoj govor o sanjah, so vsi uprli vanj svoj pogled in se pred njim priklonili; kajti vsi so se močno začudili, in niso vedeli, kako naj vse to razumejo.

2 Končno, po dolgem strmenju, pa se je vendarle dvignil oče Set in ko je oči hvaležno dvignil k nebu, navzočim otrokom premišljeno spregovoril naslednje besede: "O Kenan, o otroci, kaj je to? Kaj naj to pomeni in kaj bo iz tega?!"

3 Komaj smo se z vsemi svojimi čuti zavedli skrivnostnega govora praočeta Adama; v svojih v ljubezni slabotnih srcih še nismo razumljivo razvozlali niti enega zloga; da, celo Henohov zadnji ognjeni govor mi še lebdi kot temni klobčič pred mojimi čuti: in zdaj prideš celo ti, ljubi Kenan, s preobiljem strašanskih grozljivosti,

katerih smisel more poznati edino Bog; da, skoraj bi trdil, da bi bilo človeku komaj mogoče še ohraniti življenje, če bi mu večni, sveti Oče dal toliko modrosti, da bi razumel te skrivnostne, visoke reči najglobljega nedoumljivega pomena!

4 O Kenan, Kenan, zakaj si moral gledati in zdaj pripovedovati takšno videnje nam ubogim, slabotnim očetom in otrokom in s tem zmesti vse naše čute - in si nas s tem naredil bolj siromašne, kot smo bili poprej, ko nas še niso skrbele v tem govoru razodete poti in sklepi večne Jehovove svetosti, katerih smisel ne more biti razodet nobenemu angelu, dokler je angel samo angel, vendar pa večno ne more biti in ne bo enak Njemu, ki je ljubeči, sveti Oče nas vseh, in je nedoumljiv v vsaki Svoji večni besedi?!

5 O otroci, izbijte si iz glave to, kar ste slišali iz ust ljubega Kenana, in raje z menoj v vsej skesanosti in ponižnosti svojega ljubečega srca priznajte, da mi vsi skupaj ne zmoremo nič! Tudi naj si nihče izmed vas nikoli ne zaželi, da bi to razumel, marveč takšne nerazumljive reči zmeraj prepustimo Bogu, ki bo že vedel, kaj hoče s tem; nam pa je to gotovo dal samo kot kamen spotike, da bi nam slabotnim, prvič, dal spoznati, kako močan je On celo v enem sončnem prašku, in drugič, da bi se sami v svoji ponižnosti preskusili, da sami ne zmoremo nič, marveč da je zmeraj samo On, naš ljubi, sveti Oče, vse v vsem!

6 O otroci, dobro premislite govor vašega očeta Seta in se zato varujte vsake skušnjave! Amen."

7 In ko je Set končal svoj dobro premišljeni govor, je stopil Henoh, nadvse pobožni, pred očete, se jim priklonil in si izprosil dovoljenje, da bi smel pred njihovim obličjem tudi on povedati nekaj besed, in to toliko bolj zato, ker je pravkar posebej zaradi tega prejel notranji poziv.

8 Set ga je pogledal in rekel: "O govori, le govori, ti vedri, pobožni sin večne pomladi! Tudi tvoji ognjeni govori so vendarle samo hladna jutranja rosa v primerjavi s to nezaslišano sončno pripeko iz Kenanovih ust. Vsem nam bo zelo dobro delo, ko bi jo zmogel nekoliko ublažiti; zato le govori - in pravzaprav bi moral že zdavnaj govoriti -, govori! Amen."

9 In vsi so soglašali s Setovo željo, Henoh pa je takole spregovoril: "O ljubi očetje in vsi Božji otroci, poslušajte in dobro razumite te besede iz mojih ust!

10 Če hočete in morete, dvignite svoje poglede navzgor k neizmernim višavam nebes Boga, našega najsvetejšega, najboljšega Očeta, in potem znova povese svoje poglede dol v prav tako neizmerne globine enega mogočnega Boga, katerega oblast nima konca! Mislite, kako veliko je lahko skritega tako v višinah kot v globinah, o čemer se nobenemu človeškemu čutu ni nikoli moglo niti sanjati!

11 Edino Kenan je bil tako srečen, kolikor mi je doslej znano, da je v duhu uzrl samo nekoliko razložen droben sončni prahec, in naš praoče Adam nam je prav tako pokazal samo nekoliko zmetega sončnega prahu - da niti ne omenim mojih govorov, ki bi naj bili ognjeni -, in že temu se tako silno čudimo in se nam zdi nerazumljivo! Kako pa je mogoče, da moremo gledati, kako mimo naših slabotnih oči potujejo svetovi in sonca, pa še kljub temu živimo?! Kdo pa je že kdaj videl čudeže v travni bilki, ki se skromno upogne, ko jo pohodimo?! Kakšna Božja veličina in vzvišenost je v njej, in vendar s svojimi nevrednimi nogami hodimo po njej in še kljub temu živimo!

12 Ali nam v duhu ne gre prav tako kot otrokom, ki tudi nadvse žalostno

ogledujejo trši košček kruha, če jim ga ponudimo v času, ko še pričakujejo mehko mlečno jed?! Ali naj bi jim zato nikoli ne dali kruha, ker so se navadili mehke hrane?! Kako pa bodo s tem dosegli moško moč?!

13 Glejte, prav tako se zdaj godi tudi nam! Ko smo bili še komaj mlečnozobi otroci, nam je sveti Oče dal piti mleka in našim močem primerno mehko hrano; zdaj pa moramo v duhu postati možje! Glejte, zdaj mehka hrana ni več primerna, marveč nam Oče zdaj daje kruh, da bi lahko postali krepki možje v Njegovi milosti, ki stvari ne bi samo gledali, marveč jih tudi razumeli in spoznali Njegovo veliko ljubezen in modrost in iz teh dveh Njegovo presveto voljo!

14 Ko nam je praoče Adam pripovedoval o prejšnjih poteh svojega nekoč zabludelega duha, s katerim in po katerem je zablodil in se izgubil tudi naš, v tem resnično ni toliko nerazumljivega! Saj je vendar moral duh obstajati prej ko telo, kakor tudi Bog prej kot kakšna stvar, ki je šele izšla iz Njega, ker je On pratemelj vseh stvari! Za koga bi naj sicer ustvaril to telo, to trhlo stavbo iz gline, če ne bi že dolgo obstajal nujno potrebni duh, za katerega je pravzaprav Bog, naš sveti Oče, zgradil to njegovo svobodo preskušaj oče bivališče!

15 Saj vendar kokoš ni še nikoli znesla praznega jajca; tudi vemo vsi še predobro, da je morala biti vsebina jajca prej kot pa bela, trda, zaprta lupina! Ali pa bi lahko kdo pametno domneval, da se je duh razvil in izoblikoval šele v telesu? Da, kdor bi to zmoget, bi moral biti vendar še tisočkrat bolj nespameten in veliko bolj nerazumen kot nekdo, ki bi hotel graditi kočjo za nekoga, ki ga še sploh ni, noro misleč, da bo kočja, ko bo že enkrat stala, že sama iz sebe spočela prebivalca!

16 Zakaj le je spočetje pred nastankom, zakaj mož pred ženo? Kako slišimo od daleč šumenje vetra, ko naša drevesa še mirno stojijo? Ko pa je prišel veter nad naša drevesa, tedaj se premika vsaka vejica. No, ali ni moral biti veter že prej, da je prišel do nas in močno razmajal naša drevesa? Drevesa gotovo niso spočela vetra, marveč je veter svobodno prišel nadnje in jih šele oživil.

17 Ali bi nekdo lahko trdil, da je bil kakšen sadež ustvarjen zaradi drevesa, ali je moralo biti drevo prej zato, da je iz sebe spočelo sad?! Kako pa pravite, da je Bog položil v zemljo vsakovrstno seme, iz katerega so potem zrastle vsakovrstne trave, rastline, grmičevje in drevesa in so rodile sadove s semeni, v katerih se spet nahaja novorojeno seme!

18 Če pa Bog nam, Svojim otrokom, v vseh Svojih čudežih kaže večni red, da mora biti življenje ali moč veliko prej kot tisto, kar šele nastane po njem in končno zanj, kako naj bi nas tako zelo čudilo, če nam je Adam v moči višjega razsvetljenja svojega duha pripovedoval dolgo zgodovino svojega duha in nam s tem pokazal, da smo tudi mi vanj vpleteni in smo bili in bodo bolj ali manj vsi naši potomci do konca vseh časov, in nam povrh tega še pokazal, kako svet in velik in vendar tako ljubeč in poln milosti in usmiljenja je Bog, naš vsemogočni Oče, in kako neskončno potrpečljiv in prizanesljiv!

19 In če to izvemo, kako naj bi se potem bali, ko dobro vemo, kako neskončno dober je On, ki nam pusti to izvedeti! Da, Boga se moramo bati, - vendar ne zato, da nam daje kruh, marveč se moramo bati, da Ga ne bi ljubili; kajti kdor je zamudil en trenutek v ljubezni do Njega, je bil mrtev, dokler je bil zunaj ljubezni do Boga. Zato naj bo naše prednostno opravilo, da bomo nenehno ljubili Boga, ker nas je On že tako dolgo prej, po pričevanju našega praočeta Adama, še preden smo bili, tako

silno ljubil, da smo to, kar smo kot Njegovi otroci, postali samo po Njegovi brezmejni ljubezni; in zato naj vsa naša opravila služijo nenehni krepitvi ljubezni do Boga!

20 Glejte neštivilna ustvarjena bitja okrog nas! Ta sicer tudi obstajajo in nastajajo iz te vsemogočne ljubezni; toda ne morejo in ne smejo ljubiti te Ljubezni, ker za ljubezen niso zreli in sposobni, - enako kot mi naši mladini prepovedujemo medsebojno ljubezen, dokler zanje niso dozoreli.

21 Mi pa smo vsi skupaj dozoreli za ljubezen; zato naj bo tudi naše prednostno opravilo nenehno ljubiti Njega, ki nas je usposobil za ljubezen!

22 Kakor pa govori mož svoji ženi, naj ga ljubi v vsem svojem ravnanju in nehanju, ker jo on ljubi z vso svojo notranjostjo; ali pa sme to nezreli deklici reči tudi kreposten deček? Pravite: 'Pri Božji svetosti, ne, dokler drevo ni blagoslovljeno! Gorje tistemu, ki bi se nad tem pregrešil; kajti najprej mora biti zrelost, potem blagoslov in šele po njem ljubezen!'

23 O očetje, da tako govorite, imate seveda popolnoma prav po Božji volji; toda povejte to sami sebi in odgovorite si na vprašanje, ali ne bi bilo, če bi si zreli in blagoslovljeni odrasli tako kot otroci obirali bolhe, to še bolj narobe, kot če bi nezreli otroci spali drug z drugim!

24 Po Kenanu nam je Bog pokazal našo popolno zrelost za svobodno ljubezen do Njega, zakaj pa se čudimo temu, kot da bi bili nezreli otroci, ko bi se vendar morali veliko bolj čuditi, da smo v ljubezni vsi skupaj mlačni in nestanovitni kot vodni valovi, zaradi česar se bo milost v nas razpršila kot sonce na nemirni vodni gladini?!

25 Pravim: Kenanove sanje nam ne povedo nič drugega, kot da naj Boga, našega svetega Očeta, bolj in bolj ljubimo iz vseh svojih moči in v ljubezni obžalujemo vsak trenutek brez ljubezni, ki nas je naredil mrtve za toliko časa, kot smo bili brez ljubezni; kajti živeti in ljubiti je eno in isto. Kdor ima življenje, ta živi v veselju svojega zavednega bivanja in je tako prijatelj svojega življenja; če pa bi nekdo izgubil veselje do svojega lastnega življenja, bi tudi izgubil življenje takoj, ko bi izgubil veselje do njega, in bi ubil samega sebe ter postal samomorilec, kot je Kajin postal bratomorilec, in bi potem dvakratno umrl, najprej iz Božje ljubezni in potem iz svoje lastne ljubezni.

26 Glejte, naše življenje ali naša ljubezen pa je v Bogu, in Bog edini je naša ljubezen in življenje; če pa bi postali slabotni in mlačni v svoji ljubezni do Boga, bi tudi naše življenje postajalo čedalje slabotnejše, in sicer tako, da bi navsezadnje v tej življenjski nemosti gledali stvari v sebi in okrog sebe, kot bi bili slepi in gluhi, in ne bi razumeli nič od vsega tega, kar se dogaja v nas in okrog nas in bi potem, ko bi nas lene in okorne v

ljubezni prišel sveti Oče prebuditi s Svojo milostjo, mislili, da se ne spodobi prebuditi se v ljubezni. O ljubi očetje, varujmo se tega; kajti naš Bog je zelo resen Bog in presvet kot naš nadvse ljubeči Oče in nima veselja z draženjem in skušnjavami; le zakaj naj bi nas skušal On, ki je vse naše lase preštel že veliko prej, preden so zrastle na naši glavi?! Mar ne bo vedel, kaj bomo storili? - O, tega On ne potrebuje!

27 Toda mi toliko bolj potrebujemo Njegovo milost; milost pa ni niti draženje niti skušnjava, marveč je čisti blagoslovljeni dar svetega Očeta, da bi naše oslabele življenje bolj in bolj okrepil v Svoji ljubezni. O očetje, pogledjte zdaj v pravični ljubezni do Boga, našega svetega Očeta, Kenanovo videnje, in zlahka boste

spoznali, da nam Bog v duhu ni predstavil nič drugega kot mrtvo slabotnost naše ljubezni do Njega! Zato postanimo znova močni v ljubezni v Njem in do Njega, tako nam bo že spet postalo jasno vse, kar nam je doslej ostalo skrito! Amen."

44. Poglavje

Adamova razlaga njegove slabosti

1 In ko je Set to slišal, so se mu začele odpirati oči, kakor tudi oči ostalih; kajti zdaj so vsi razumeli, kaj je hotel Henoh s tem povedati, in so bili s tem zadovoljni, ker so spoznali, da je razumel stvari, ki so bile vsem njim nerazumljive, in so Me hvalili in slavili s preprostim srcem zaradi tega, da sem v njihov blagor dal enemu človeku toliko modrosti in pokazal stvari iz višave in globine ter razkril njihov skriti pomen v duhovni blagor tistih, ki so Me iskali v resnični ljubezni.

2 (Nota bene. Vam je zdaj že tudi bilo dano marsikaj in to veliko večjega; samo noben še ni tako prav v srcu prišel k Meni, da bi Me hvalil in slavil v resnični ljubezni in bil čezmerno vesel zaradi takšne velike milosti, ki zdaj tako obilno priteka k vam, in ne bi skrivaj vzdihoval po posvečenju hlapca, ki mora biti orodje Moje milosti za dosti manj plačila, kot je tisto, za katero naj Mi služi vsakdo izmed vas v resnični ljubezni. Pred svetom sem za vas obudil samo enega za norca, da bi mogli biti vi povzdignjeni k veliki časti pred angeli, in ta eden je Moj slabotni, ubogi hlapec (Jakob Lorber), ki je norec, zgodaj prišel k vam z dežele, in je bil dolgo med varni, in nihče ni spoznal, da je norec pred svetom. Toda norec Me je iskal in Jaz sem se mu dal najti in sem ga obudil pred vašimi očmi, da bi vam postal tovarno živinče in vam prinesel nov kruh ljubezni iz nebes, ki je resnični kruh, ker da je ljubezen in ljubezen zahteva. Ko pa bo tovarno živinče na močvirni poti na Sionu, pojdite tja in željno vzemite kruh iz njegove košare; za njegove noge pa se malo brigate in ne vidite, da tičijo prav zaradi vas v žilavem blatu! Jaz pa pravim, če vam tekneto kruh in voda življenja, ne pustite, da bi dobrodušna tovarna žival obtičala! Kdor lahko to stori, naj stori in skrivaj pred svetom osvobodi iz blata njegove noge; sicer bodo njegove noge sčasoma, če bo ostal pri vas, od strahu oslabele, da bo komaj sposoben nositi kruh za vas, razen če ga bom Jaz sam osvobodil, potem ga pa tudi vodil, kamor ga bom hotel. Vendar pri vas ga potem ne bom pustil nikdar več; kajti Jaz imam sicer še mnogo otrok, toda redki so med njimi, ki bi pustili, da se jih uporabi za norce. Kajti bolje in lažje je kruh jesti, ko je že pripravljen; teže pa se je pustiti za majhno plačilo iz ljubezni vpreči v plug kot tovarna živina. To dobro premislite, ter Me hvalite in slavite v svoji poslušnosti! Kateri izmed vas bo v tem kaj storil, ne bo nikoli izgubil niti enega staterja, in ob svojem času mu bo povrnjeno časno in večno; hlapec pa bo tistemu, ki bi to želel storiti, povedal, v čem tičijo njegove noge. Amen.)

3 Potem, ko so Me vsi hvalili in slavili skoraj eno uro dolgo, se je znova dvignil Set in pozval tudi druge, naj se dvignejo, in jim rekel: "Otroci, naš ljubi Henoh je z očitno milostjo od zgoraj dvignil težko breme z naših stiskanih src in jih krepko pognal v neizmerno globino radosti in blaženosti; Bog, naš najsvetejši, najboljši Oče, naj bo za to večno zahvaljen in slavljen! Toda ker je bilo Henohu to dano zaradi nas kot posledica njegove najodličnejše ponižnosti pred Bogom in pred brati - in vse, kar je prejel, nam je brez najmanjšega pridržka zvesto izročil -, ko pa zdaj

veselega srca hvalimo in slavimo Boga, našega najsvetejšega Očeta, mislim, da v svoji ljubezni in veselju ne smemo pozabiti Henoha! Kajti, ko je postal Božji ljubljenec, kako naj bi ne bil tudi naš?!

4 Čeprav vemo, da vse to, kar nam je povedal, prihaja čisto samo od zgoraj, pa vendar verjamem, - ker moramo spoštovati kraj, kjer sta samo stopala oče nas vseh, Adam in mati Eva -, da bi bilo še primerneje, da ne bi pustili brez spoštovanja ust, po katerih je Bog sam govoril našim srcem.

5 O otroci, vzemimo ljubega Henoha v našo sredo in ga ne pustimo več obdelovati neplodne zemlje, da bi mu ponudila trd grižljaj, - marveč, ker ga je Bog, naš najsvetejši Oče, v Svoji neskončni ljubezni milostno naredil za obdelovalca naših v ljubezni slabotnih src, obdelujmo zemljo zanj mi z mnogimi drugimi sinovi in hčerami, ki imajo sicer vsi krepke ude, zato pa toliko slabotnejša srca.

6 Ti, ljubi Henoh, pa boš to tudi voljno in hvaležno sprejel, kar bi ti tvoji očetje iz velike hvaležnosti, hvale in slave do Boga radi dali, da boš imel dovolj prostega časa, da boš srca nas vseh vneto obdeloval po najsvetejši Božji volji!

7 In zdaj, otroci, sledite mi v mojo koč, in okrepimo svoje ude z jedjo in pijačo v imenu našega najsvetejšega Očeta, in potem naj nam naš ljubi Henoh spet pripoveduje o ljubezni! Amen."

(26. novembra 1840)

8 In ko je Set to zapovedal svojim otrokom, so se vsi takoj napotili k Setovi koč, ki je bila postavljena blizu Adamove. In ko so prispeli, so se vsi priklonili pred Adamovo koč, in šele potem pred Setovo, na kar so za kratek čas obiskali praočeta in pramater in Adam jih je pred obedom blagoslovil, kar je navadno vsak dan storil navzočim, oddaljenim pa je izrekel splošni prosti blagoslov. Ko pa so to opravili in se hoteli spoštljivo in vroče hvaležno oddaljiti, glej, je spregovoril Adam z že zelo tresočim, ganjenim glasom:

9 "Ljubi otroci, in ti moj najljubši Abel-Set! Jaz, vaš oče Adam, sem vas zdaj blagoslovil in zdaj odhajate, da bi z jedjo in pijačo okrepili svoje ude, - in to storite, saj s tem delate dobro in prav; toda glejte, jaz sem že postal zelo star in slaboten, kot tudi mati Eva, in ne morem več delati. Vsi udje mi že odpovedujejo; vi veste, da sem zmeraj delal sam in nisem hotel, da naj bi drugi delali zame, da bi s tem dal vsakomur dober zgled.

10 Toda danes pa tega ne zmorem več. Ko ste bili vsi vi nesposobni za delo, sem delal jaz, vaš oče, z milostno pomočjo našega velikega svetega Očeta za vse vas; zdaj pa ne morem več!

11 Otroci, lačen sem in žejen; ko se boste nasitili, se spomnite z majhnim okrepčilom tudi na svojega starega očeta in svojo mater, in dajte tudi meni kaj jedi in pijače, in naju odslej ne pustite več brez vaše oskrbe! In kar boste otroci, storili nama, svojima staršema, storite to iz ljubezni, da grižljaj, ki nama ga boste ponudili, ne bo trd in grenak, marveč bo dobro teknil vašim ostarelim in oslabelem staršem; kajti tega majhnega bremena vam ne bo treba več dolgo prenašati, ker jaz, vaš slabotni oče, gotovo ne bom več dolgo prebival med vami v tej koč in vas zmeraj blagoslavljal, marveč jo bom za večno zapustil in se bom naselil v drugo koč, tja, kamor je odšel Abel. Zato voljno skrbite zame, vašega starega, slabotnega očeta, in prav tako za mater, dokler sva še med vami; kajti po nekaj letih, ki bodo kmalu pretekla, boste žalostno iskali tistega, ki vas zdaj v svoji nemočni slabosti prosi za

jed in pijačo, - toda na vsej širni zemlji ne bo nikjer najti njegove koče. Zdaj, ljubi otroci, pojdite v Božjem imenu in naj vas spremlja moj blagoslov, in okrepčajte svoje ude; vendar ne pozabite svojega starega, slabotnega, lačnega očeta in prav tako stare, slabotne matere! Amen."

12 Ko pa so ti pridni otroci slišali ta Adamov govor, so bili v svojih blagih srcih tako ganjeni, da so vsi začeli glasno jokati in se dolgo niso mogli potolažiti. Končno pa se je vendar dvignil Set in spregovoril, povsem ganjen:

13 "Oče! Otroci! Odkar stoji zemlja in se pne nad njo nebo s svojimi zvezdami, luno in soncem, še nikoli ni bila iz človeških ust izgovorjena tako sveta beseda kot ta, ki jo bom jaz, po Adamu oče vas vseh, zdaj izrekel. Pravim: Prej naj padejo vse zvezde z neba, ter sonce in luna za večno izgubita svojo svetlobo; vsa morja, jezera in reke naj prej presahnejo do zadnje kaplje, in vsa zemlja naj se prej spremeni v goli kamen: da, vse to naj se zgodi prej, preden bi si kdaj zaželeli dati v usta grizljaj, dokler se ne bosta prej dovolj nasitila naš oče Adam in naša mati Eva ob vsakem času dneva!

14 O oče in mati, saj že vendar od nekdanj vesta, kako zelo me je zmeraj veselilo, če sta v dneh svoje moči hotela vzeti kaj od mene; koliko bolj pa bom vesel zdaj, ko potrebujeta našo pomoč, da bom vendarle še enkrat deležen milostne priložnosti, da v najmanjšem delu z največjo ljubeznijo vsaj malo poravnam svoj prevelik dolg do vaju, o oče in mati, in vama povrnem vsaj najmanjši del vajinih velikih dobrih del! O oče in mati, milostno sprejmita to in ostanita do konca časov med nami in nas blagoslavljalta!

15 In ti, Enoš, in Kenan, pohitita v mojo kočo in pri priči prinesita najboljše jedi in sveže pijače, in recita moji ženi Jehi, vajini materi, da sta njen oče Adam in njena mati Eva lačna in žejna, in jo pripeljita semkaj, da se bo tudi ona zaobljubila, kar sem tako sveto pravkar prisegel pred Božjim obličjem! Pojdita zdaj in takoj pridita nazaj! Amen, amen, amen."

45. Poglavje

Adam blagoslovi svoje otroke

1 In glejte, preteklo je komaj sto srčnih utripov, ko sta oba odposlanca ob strani jokajoče Jehe spoštljivo stopila v Adamovo kočo, obložena z jedjo in pijačo, in jo vdano izročila Setu, da bi jima lahko potem on kot najvrednejši, klečeč pred Adamom in Evo, v največji otroški ljubezni in v največjem veselju izročil to, kar sta želela.

2 In glejte, ko je Adam tedaj videl veliko pripravljenost svojih otrok in njihovo veliko ljubezen, je, preden je dal v usta en sam grizljaj povzdignil svoje oči proti nebu in rekel: "O Ti veliki, najboljši, presveti Oče, kako velika mora vendar biti Tvoja ljubezen do nas slabotnih, neposlušnih ljudi, ko najmanjša iskra te Tvoje neskončne ljubezni v mojih potomcih in Tvojih otrocih že tako milo in čudovito odseva k meni, staremu in slabotnemu prvemu človeku na zemlji! O Oče, s Svoje svete višine poglej milostno na Svojega slabotnega, padlega sina, katerega padec je povzročil padec vseh njegovih potomcev, in blagoslovi tudi Ti v Svoji blagosti ljubeči dar mojih potomcev in Tvojih ljubih otrok, da bi lahko mene in mojo zvesto ženo okrepil v najinem nenehnem kesanju zaradi najine neposlušnosti Tebi, o

najsvetejši, najboljši, najbolj ljubeči Oče! Blagoslovi pa tudi te Svoje ljube otroke, in milostno dopusti, da se bo Tvoje sveto ime zmeraj slavilo, hvalilo in poveljevalo! Amen"

3 Ko je Adam to izgovoril, je vzel prineseno jed ter skupaj z Evo veselo jedel in pil, poln hvaležnosti do Mene in prijaznosti do svojih otrok. Otroci pa so se Mi v svojih srcih tiho zahvaljevali za veliko milost, da sem jih počastil s tem, da smejo z velikim veseljem skrbeti za svoje starše. - Vidite, to so Mi bili res ljubi otroci, kakršnih je zdaj prav malo na vsej pokvarjeni zemlji; o, to pa so bili tudi otroci po Mojem srcu! Ko bi vendar bilo veliko takšnih otrok, o, tedaj jim ne bi bil tako skrit Oče, kot moram na žalost zdaj biti mnogim, da povsem ne propadejo v svoji zakrknjeni slepoti!-

4 In ko sta se Adam in Eva nasitila pred obličjem svojih otrok, ki so še zmeraj jokali iz ljubezni, je Adam vstal in se Mi zahvalil z globoko ganjenim srcem ter se po končani zahvali obrnil k svojim otrokom in govorila nadvse prijaznim, od ganjenosti trepetajočim glasom: "Božji blagoslov in moj blagoslov naj bo zmeraj z vami in pri vseh vaših potomcih. In dokler bo zemlja ostala zemlja, naj vaš zdaj tako močno blagoslovljeni rod ostane do konca vseh časov; in tudi na vseh tistih, ki bodo v ravni črti izšli iz vas naj bo v vsem njihovem dejanju in nehanju viden ta moj praočetovski blagoslov iz Boga kot našega najsvetejšega Očeta; in nekoč naj ta moj blagoslov postane viden kot novo vzhajajoče sonce ljubezni in milosti iz Boga Očeta nad vsemi vami in nad vsemi ljudstvi zemlje, ki bodo tedaj videla prihajati na zemljo veliko Božje veličastvo v najgloblji ljubezni in krotkosti, kot Življenje vsega življenja! Amen. - In zdaj pojdite, ljubi otroci, in se okrepčajte in poživite z Božjim in mojim blagoslovom! Amen."

5 Set pa je vstal in rekel: "O, ti ljubi oče, in ti, ljuba mati! Ne bilo bi lepo, ko bi bil ti lačen samo pol dneva, da ne bi iz velike ljubezni do tebe s teboj tudi mi delili tvoje nezaslužene nadloge, za katere smo krivi mi, ker smo šele tako pozno prišli k tebi; zato iz velike ljubezni do tebe in po tebi in s teboj do Boga danes ne bomo nič jedli, da bomo tako mogli toliko glasneje in vredneje hvaliti in slaviti Boga v svoji presrečni treznosti! O oče, sprejmi milostno to našo majhno, pravično žrtev; zato pa dovoli svojemu vnuku Henohu govoriti pred teboj in pred nami o Božji ljubezni, da bodo njegova usta posvečena tudi po tvojem blagoslovu, kakor ga je pred nami posvetil Bog po tvojem preminulem sinu Abelu! O oče, milostno usliši mojo ponižno prošnjo! Amen."

6 Ko pa je Adam to slišal, je bil ganjen do solz, in je rekel: "O otroci, storili ste več, kot sem zahteval od vas! Naj vam v vsem dobrem ne bo nikoli postavljena meja! Delajte zmeraj to, kar vas veseli; vendar tega, kar delate nikoli ne delajte v mojo, ampak zmeraj v Božjo slavo, in ne pozabite svojega očeta v njegovi veliki stiski, zmeraj pa se spomnite slabosti svoje matere!

7 In tebe, ljubi Henoh, ki te je Bog po mojem najljubšem Abelu blagoslovil za govornika in oznanjevalca ljubezni, blagoslavljam tudi jaz v vseh tvojih potomcih, in nekoč naj iz tvojega rodu vstane velik oznanjevalec vsem ljudstvom na zemlji, ki bo z besedo večnega življenja ljudem oznanjal Božje kraljestvo! Amen. - In zdaj govori s svojim blagoslovljenim jezikom! Amen."

8 Ko je Henoh dobil tako močno spodbudo, je bil nadvse vesel in se Mi je najprej zahvalil v svojem srcu, potem pa padel pred Adama, poljubil njegove noge in Evino

obleko, in nato srčno prosil praočeta, naj mu položi na glavo svoje blagoslavljačo roke, da bo šele s tem njegov slabotni jezik postal vreden izgovarjati besede ljubezni pred ušesom in ušesi, ki so nekoč te besede slišale iz ust večne Ljubezni same, da, pred posvečenim ušesom in posvečenimi ušesi, v katera je tolikokrat prihajal Božji glas.

9 Adam pa, potem ko je Henohu storil, kar je ta želel, mu je rekel: "Ljubi Henoh! Prav si zaprosil, tako da je Bogu in meni všeč, in tako je, kot si rekel; toda eno, kar se ti seveda ne bi spodobilo misliti in še veliko manj povedati, moram dodati jaz, in to je: ušesom, pred katerimi in katerim je sveti Božji glas nekoč v največji ljubezni govoril zama!

10 Glej, ljubi Henoh, kot vsakdo izmed vas imam tudi jaz pravico pred očmi vseh priznati svoje napake in se tako ponižati pred Bogom in pred zemljo; toda gorje tistemu, ki bi rad poniževal ime svojega brata in mu jemal čast, ki mu jo je dal Bog sam! Je pa takšna čast last vsakogar od Boga, in nihče nima pravice, da bi napadal tako posvečeno lastnino drugega s svojim jezikom ali s svojo roko; vsak pa ima pravico ponižati se pred Bogom in pred zemljo, to je pred svojimi odraslimi brati, - samo ne pred mladoletnimi, da ti ne bi postali polni napuha in drugače prevzetni.

11 To naj bo vsem vam dober nauk, meni pa velika pomiritev, kajti zaradi njene moči bom šele sam postal sposoben poslušati Božje besede iz Henohovih blagoslovljenih ust! Nekaj povsem drugega je, če govori brat bratu o zemlji, luni, soncu in zvezdah - kajti to so svetne stvari, ki so bile ustvarjene zaradi mene in zaradi vas -, nekaj drugega pa je, če govori brat bratu besede iz Boga o stvareh, ki so Božje; teh ne more in ne sme poslušati nihče, dokler se ni ponižal pred Božjo svetostjo, ki sodi vse.

12 Kdor pa bi menil, da brat govori iz sebe in ne iz Boga, če je bil njegov jezik blagoslovljen, ta bi sam nad sabo izrekel obsodbo v svoji domišljavosti, ker bi mislil, da je tudi on prav tako dober, in da bi Bog lahko in moral govoriti po vsakih ustih, in da to ne bi morala biti ravno Henohova; toda tu pravim jaz, telesni oče vas vseh in zaploditelj vaše duše iz Boga: Temu ni tako! Poglejte cvetlice na polju! Ali ni vsaka drugačna po obliki, barvi, vonju in se drugače uporablja - in vendar je najplemenitejša od vseh samo vrtnica s svojim prečudovitim vonjem in roso, ki poživilja vsako slabotno oko, ko je prej njen vonj poživil srce?! In če opazujete neštete zvezde na nebu, boste odkrili, če jih opazujete natančno, da tudi dve nimata iste svetlobe; toda samo eno med vsemi zvezdami stalnicami imenujete Abelova zvezda, ki sije kot jasna kaplja rose v jutranjem soncu! Bog sicer enako skrbi za sončni prahec ali za sonce, in vseeno mu je ali nasiti mušico ali mameluda; kajti to je tako, kot če ima nekdo veliko, lahko daje od tega veliko ali malo z isto voljo in isto ljubeznijo: tistemu, ki potrebuje veliko, da veliko in tistemu, ki potrebuje malo, da samo majhen dar, in razdeli lahko tudi mnogo darov, enemu to in drugemu ono, in tako vsakemu nekaj drugega. Henoh pa je bil obdarjen z ljubeznijo in je prejel blagoslovljen jezik in razsvetljeno srce; zato naj tudi daje, kar je prejel. In ker je Božja ljubezen postala njegov delež, naj zdaj tudi daje ljubezen, kakor vrtnica daje tisto, kar je prejela, in nihče ne dvomi, da je to, kar daje, prej prejela od Boga, ker je to dober dar, ki prija našim čutom. Kdo bo lahko kdaj dvomil, odkod prihaja Henohov dar, če njegov jezik trepetja od same Božje ljubezni?!

13 Zato govori, Henoh, in okrepi nas, svoje očete, s preobiljem svoje milosti iz

Boga! Amen."

46. Poglavje

O Gospodovih prihodih

1 In glejte, šele ko je oče Adam dokončal ta govor, se je spoštljivo dvignil Henoh in začel govoriti očetom; toda še preden je začel govoriti, se je v tihoti svojega ljubečega srca obrnil Name in Me prosil za milost, da bi mu bilo zdaj dano govoriti o Moji ljubezni in svetosti Mojega imena, ki je večno neizgovorljivo slehernemu jeziku, ker je tako sveto.

2 In Jaz sem mu tudi takoj storil, za kar Meje prosil, in njegov glas sem naredil blagoglasen kot plemenito kovino, in tako je imel govor, poln dostojanstva in miline, in pred njim in za njim ni noben človeški jezik podobno govoril do Mojzesa in vseh prerokov, ki so prav tako govorili s Henohovim jezikom in iz istega duha. Ta govor pa se je glasil tako:

3 "O očetje! Velika milost Boga, našega najsvetejšega Očeta, je prišla med nas kot hladilni vetrič, ki prihaja iz daljnega jutra. Da, sveti, večni Oče je med nami! Ti, praoče Adam boš morda rekel: Henoh, poslušaj, to ni mogoče; kajti Gospod mi je rekel: 'Videl Me ne boš več in Me tudi ne smeš, toda postavil born angela, da te bo vodil, usmerjal in preskušal do časa, ki Mi bo všeč!' Razen, oče Adam, če bi kdo izmed ljudi imel slabotno ženo, ki bi v vedrem jutru pomračila ljubečeveseli obraz svojega moža, ki jo nadvse ljubi, ker mu ne bi hotela slediti v sobano, da bi sprejela blagoslov od Boga, potem ko bi sonce vzšlo in blagoslovilo zemljo iz Boga s svetlimi žarki Božje usmiljene ljubezni! Ko bo mož opazil to neposlušnost v ljubezni, bo rekel: 'Žena, kaj naj počnem s teboj, ker zaničuješ Božjo milost in moč v meni in se upiraš Božjemu blagoslovu?! Glej, da bi zadostil

Božji svetosti v svoji moči, te zapuščam, in naj se te blagoslov ne dotakne prej, dokler te sonce ne bo sedemtisočkrat pogledalo in te zmeraj našlo, kako se umivaš v solzah svojega kesanja! Potem bom poslal nekoga, da te bo blagoslovil v mojem imenu; in šele ko se boš prenovila, se bom vrnil in te od daleč pogledal, ali si postala vredna, da se te dotaknem s svojo blagoslavljačo močjo. Spomin name te bo obdajal in na tvojem polju naj rasteta trnje in osat; toda seme, iz katerega bi lahko nastal potomec iz Boga, naj za zdaj ne doseže tvoje notranjosti!'

4 Ko bi pa mož to povedal, bi zapustil ženo. In ko bi žena opazila takšno sveto resnobo, bi padla na zemljo in začela jokati in tožiti nad seboj in svojo neodpustljivo neposlušnostjo do moževe svete moči iz Boga in bi se od žalosti valjala v prahu zemlje. Ker pa bi soprog tedaj seveda videl veliko resnost ženinega kesanja, bi rekel sam pri sebi: 'Žena silno obžaluje svoj greh in si ne zna niti svetovati niti pomagati zaradi moje trdosrčnosti, ki je varstvo svete moči iz Boga v meni, in njeno toženje je utišalo glas mojega odposlanca. Zato bom v svojem srcu prelomil besedo svoje trdosrčnosti in se dal voditi samo svoji nadvse prizanesljivi ljubezni in bom pred časom šel k njej in jo potolažil in se je dotaknil in posušil njene solze in jo tako znova sprejel za ženo!'

5 Žena pa, ko si je skoraj izjokala oči, šele postopno spozna veliko usmiljenje svojega moža, se končno dvigne z zemlje ter presrečna in presenečena gleda obličje svojega moža. Mož pa jo opomni: 'Žena, strmiš, da sem prelomil besedo;

glej, moja ljubezen me je pripravila do tega, da sem prelomil besedo, in moja trdosrčnost se te je usmilila, ker si jo tako silno omehčala s svojim kesanjem, in tako sem pred zagroženim časom prišel k tebi, da bi te znova sprejel v svoje srce!

-

6 O glej, oče, kakor je ta mož iz velike ljubezni prelomil svojo besedo in pozabil svojo trdosrčnost zaradi ženinega velikega kesanja, tako je tudi Bog, naš najsvetejši Oče že velikokrat prelomil Svojo besedo iz prevelike ljubezni in ni udejanjil Svoje pravične trdosrčnosti, in za skesane je Njegova jeza jeza goloba; toda Njegova ljubezen je podobna močnemu izviru, ki neprenehoma hrani svetovno morje!

7 O očetje, in tudi ti, mati Eva, dvignite svoje oči kvišku in glejte velikega Svetega med nami, - glejte vendar najbolj ljubečega, besedolomnega Očeta med nami, Njegovimi otroki!

8 O oče, svoj govor s tem končujem, zdaj pa naj govori Tisti, ki mi je dal ta govor; kajti pred Njim utihne moj jezik!

9 O Ti sveti Oče, izreci v Svoji ljubezni Ti sam veliki Amen!"

10 In glejte, kakor je Henoh govoril, tako je tudi bilo, in Jaz sem, vsem viden, izrekel veliki Amen. In ko so Me zagledali, so vsi padli na tla pred Menoj in v veliki skrušenosti svojega srca v prahu molili Mene, svojega svetega Očeta. In nihče si ni upal dvigniti svojih oči; Jaz pa sem poklical vsakega po imenu in jim ukazal, naj zravnaajo svoje glave, da bodo mogli spoznati svojega svetega Očeta. In pogledali so kvišku, in Adam Me je spoznal in hotel govoriti; toda njegov jezik ni ubogal njegove prevelike ljubezni, in Meni so se smilili ti slabotni otroci, in tako sem nekaj časa ostal sredi med njimi.

(18. decembra 1840)

11 In glej, zgodilo se je, da si nihče ni upal in od prevelikega strahu in ljubezni sploh ni mogel spraviti niti besede iz svojih ust. In zasmilila se Mi je takšna revščina in brezmejna obupanost, da sem jim vdihnil poguma in moči, da so postali sposobni prenesti grmenje Mojega glasu, in razumeti visoki pomen tega govora iz ust večne Ljubezni, ki se je kot velika poplava izlil iz večnega pravira vsega nastajanja in bivanja.

12 Ko so bili tako okrepljeni vsi njihovi čuti in s tem tudi njihova duša in njihov duh, se je dvignil Adam, ki so ga podpirali njegovi otroci, ter poln ljubezni in ponižnega zaupanja spregovoril: "O Ti sveti Oče, ki si večna Ljubezen sama, Ti si se milostno blago in poln ljubezni v Svojem velikem usmiljenju ozrl na nas, ki smo vsi polni greha; zato si Te drznem jaz, ubogi hlapec greha, v svoji neskončni ničnosti pred Teboj, s trepetajočim srcem prositi in vprašati: O najsvetejši Oče! Kje v nas je vsaj eno samo življenjsko vlakno, ki bi bilo še vsaj malo vredno veselo govoriti, da si zato prišel ali da si sploh lahko prišel k nam, ker je še nepokvarjeno?!"

13 Toda vsi naši lasje so se pokvarili in izpridilo se je vsako vlakno našega življenja! O ko bi nam hotel milostno razodeti, kaj je vendar nagnilo Tvojo Ljubezen, da Se je milostno podala v takšno nizkotnost!

14 O najsvetejši Oče, sprejmi milostno to našo prošnjo in vprašanje; vendar tako kot zmeraj, naj se tudi tokrat zgodi Tvoja najsvetejša volja!"

15 In glejte, ko je Adam pred Mojim obličjem govoril to iz globine svojega srca, so vsi znova padli na kolena in Me molili v svoji za človeka neizrečni ljubezni; Jaz pa sem se jim približal in jim, ko so dovolj pokazali svojo ljubezen, zapovedal, naj

vstanejo ter odprejo svoje oči in svoja ušesa in prisluhnejo Moji besedi.

16 In šele ko se je to zgodilo, sem njihovim srcem namenil naslednje besede, ki so se čutno ali naravno glasile tako:

17 "Otroci, poslušajte! Tako govori Tisti, ki vam je dal neumrljivo dušo in živega duha iz Sebe, da bi spoznali Mojo veliko ljubezen do vas, da vam hočem nekoč dati večno življenje iz vaše ljubezni do Mene in iz Moje ljubezni do vas, ko bo velik dolg ljubezni poplačal isti dolg svetosti v času, ki ga bom za to šele naredil iz Sebe. Kakor sem vse vas naredil iz Svojega usmiljenja, tako bom tudi ta čas pripravil iz Svoje ljubezni.

18 Kakor pa sem zdaj Duh milosti med vami, tako bom tedaj Človek poln najvišje ljubezni med ljudmi. Kakor pa vi tudi zdaj spoznavate, da sem Jaz, vaš Oče, prišel k vam kot visok, večni Duh vse moči in oblasti, in veste tudi, da sem Jaz, ki vam to zdaj govorim, tako Me pa tedaj vaši pozni otroci vendarle ne bodo takoj spoznali kot slabotnega, revnega brata med njimi, in Me bodo preganjali in okrutno mučili in Mi bodo storili, kar je Kajn storil Abelu. Toda težko bo ubiti Gospoda življenja; kajti Moja navidezna smrt bo v večno življenje vsem, ki bodo verovali, da sem Jaz tisti, ki je prišel mednje kot mogočni Rešitelj, obdan z vso oblastjo ljubezni, da bi poravnal krivdo, ki jo je vaša nepokorščina razprostrla nad vami, nad vso zemljo in nad vsemi zvezdami - kajti tudi tam so otroci, ki so prazračetno izšli iz tebe, Adam -, ki pa bo postala nevernim in trdovratnim v njihovi sebični hudobiji večna obsodba in tako tudi večna smrt.

19 In tako bom prišel sedemkrat; toda sedmič bom prišel v ognju Svoje svetosti. Tedaj gorje tistim, ki jih bom našel nečiste! Ti odtlej ne bodo več obstali, razen v večnem ognju Moje jeze!

20 Glejte, enkrat sem že bil tu ob začetku sveta, da sem ustvaril vse stvari zaradi vas in vas zaradi Sebe. Kmalu bom znova prišel v velikem potopu, da bom opral zemljo kuge; kajti globine zemlje so Mi postale gnusoba, polna umazanega blata in polna kuge, ki je nastala iz vaše neposlušnosti. Tedaj, drugič, bom prišel zaradi vas, da ne bo uničen ves svet in bo ostala ena linija, katere zadnji potomec bom sam.

21 In tretjič bom prišel večkrat, kot zdaj nešteto krat k vam, včasih vidno in včasih spet nevidno v besedi Duha, da bom pripravil Svoja pota. In četrtrič bom prišel v veliki stiski telesno v velikem času časov. In takoj nato bom prišel petič v Duhu ljubezni in vse svetosti. In šestič bom prišel notranje k vsakemu, ki bo v svojem srcu nosil resnično, resno hrepenenje po Meni, in bom voditelj tistemu, ki se Mi bo poln ljubezni zvesto pustil vzgajati za večno življenje. Potem pa bom tudi daleč svetu; kdor pa bo tedaj sprejet, bo živel, in Moje kraljestvo bo večno z njim.

22 In končno bom prišel še sedmič, kot že rečeno; vendar bo ta zadnji prihod trajni prihod za vse, ali tako ali tako!

23 Poslušajte in skušajte razumeti: Ostanite v ljubezni; kajti ta bo vaša rešiteljica! Ljubite Me nad vse, - to bo vaše življenje na veke; ljubite pa se tudi med seboj, da vam bo odpuščena kazen! Moja milost in Moja prva ljubezen naj bo z vami do konca vseh časov! Amen." - In njihove oči so se zaprle.

47. Poglavje

O veličini in globini Božje besede

1 Ko so si povsem opomogli, glej, je Adam vstal in spregovoril majhni skupini zbranih: "No, otroci, ste zdaj z lastnimi očmi videli in z lastnimi ušesi slišali? Da, videli ste Gospoda večnosti, Boga neskončnosti, da, našega najbolj ljubečega, svetega Očeta ste videli in slišali Njegov neizrečno sladki glas! Da, On je, kakor je bil, ko sem Ga videl, še preden Ga je videlo umrljivo oko, ki je zdaj obdano s trikratno nočjo smrti, in Njegov glas je isti nespremenjeni glas poln oblasti in moči, katerega neskončno sladkemu zvenu poslušni so sonca in svetovi zapustili svoj nič in so v brezmejnem spoštovanju nastali tam, kjer so in so to, kar so. Da, po zvenu tega glasu je celo najmogočnejši in največji duh postal to, kar je zdaj: nemočni črv v prahu zemlje tukaj pred vašimi očmi; kajti jaz sam sem bil postavljen na njegovo mesto kot bedna, slaba, nehvaležna kreature polna neposlušnosti iz samega sebe!

2 O otroci, glejte, kako nadvse dober je vendar naš Bog, ki je celo naš najbolj ljubeči, najsvetejši Oče! Glejte, ta veliki duh, katerega mesto zavzemam zdaj jaz, ubog in nadvse slaboten prašni človek, je bil poklican, da bi bil brat večne Ljubezni Očetove svetosti; samo sebična neposlušnost je gnala tega velikega, mogočnega duha semkaj v to brezimno nizkost. Ker zdaj ni več mogoče, da bi se mi v vsej svoji ničnosti kdaj zmogli vredno približati božanstvu samo za sončni prahec, Se hoče On, kot ste zdaj vsi dobro slišali, da bi nas pritegnil bliže k Sebi, sam podati v našo ničnost, da bi s tem tej naši ničnosti dal več, kot je kdaj koli zmogla sprejeti največja veličina duha, to pomeni - če sem prav razumel Nam prašnim črvom On noče biti samo Bog, sveti Oče, kar je bil od vekomaj, marveč nam hoče postati celo močni brat, da bi s tem nas nevredne zedinil s Seboj za večno življenje!

3 O otroci, kdo more dojeti takšno neskončno ljubezen?! Kje je srce, ki bi v svoji največji gorečnosti preneslo le najmanjši delček te ljubezni, ki zmore velikega Boga, najsvetejšega Očeta pritegniti dol k nam, da bi se usmilil naše ničnosti in končno celo iz te ljubezni samega sebe oblekel z našo ničnostjo, da bi nam lahko postal vse, vse, vse?!

4 O otroci, moje čustvo mi hromi jezik; zato govori naprej ti, Henoh, ti blagoslovljeni govornik Božji, in naj slišimo čudežno moč tvojega jezika! Toda poslušaj: kjer sem prenehal govoriti jaz, začni govoriti ti o veliki Ljubezni najsvetejšega Očeta! Amen"

5 In ko je Henoh slišal to željo, glej, se je zbral in dvignil s tal, se Mi zahvalil v vsej ponižnosti svojega čistega srca, se končno priklonil vsem in stopil k Adamu in se priklonil pred njim in spregovoril:

6 "O oče mojih očetov! Glej, tu so moji očetje in tvoji otroci; le kako naj bi si ob takšni nezaslišani prikazni drznil začeti premikati svoj jezik pred tistimi, ki jih je Bog pred menoj ustvaril iz tebe in mi jih po naravi postavil za očete?! Zato naj mi to vendar tudi oni ljubeče in potrpežljivo najprej dovolijo, da bom potem v polnem miru svoje notranjosti lahko izgovoril besedo velike Božje milosti pred obličjem vseh očetov in vzvišene matere Eve,"

7 Ko pa so očetje slišali tolikšno ponižno skromnost, so vstali, se priklonili pred Adamom, Me glasno slavili in se Mi zahvaljevali, da sem dal Henohu tako skromno in ponižno srce. In iz obličja vseh je lilo veliko veselje nad čudovitim Henohom. In Adam sam je nadvse hvalil, njegovo uvidevnost in ponižnost in ga ob veselem soglasju vseh prosil, naj začne govoriti o veliki ljubezni Boga, večnega, svetega Očeta.

8 In ko je Henoh to slišal, glej, šele tedaj je začel po notranjem, tihem pozivu Moje milosti in usmiljenja govoriti kot sledi:

9 "O najljubši očetje! Kaj naj, kaj more šibki jezik slabotnega, omejenega, majhnega človeka izreči in trepetaje izjecljati na tem tako zelo posvečenem kraju, kjer je malo prej večna Ljubezen in Modrost najsvetejšega Očeta našim srcem telesno govorila besede, tako tehtne in polne večne vsebine!

10 O očetje, kaj je naša največja beseda v primerjavi z Njegovo najmanjšo, ki je večni oblasti te svete Ljubezni zadostovala, da je iz Sebe ustvarila nešteto večjih in manjših stvari, da bi s tem izpolnila neskončni, večni prostor Svoje volje, medtem ko naši največji govori ne morejo odpihniti niti najmanjšega sončnega prahca iz reda, ki mu je določen!

11 O očetje, glejte, če to prav premislimo, ali nam ne bi moralo biti pri srcu tako, kot da bi stali na žarečem oglju in jaz, govornik, na žgočih žarkih visokega opoldanskega sonca, katerega žarki nad našimi glavami talijo trdo kovino?!

12 Pomislite, Bog je bil, ki je stal tukaj kot mogočni, večni Duh in nam je govoril velike besede iz Sebe, in mi jih ne razumemo in jih večno ne bomo popolnoma razumeli; kajti kako bi naj in kako bi moglo to, kar je iz sebe nič, doumeti večno, neskončno bistvo Boga in razumeti večnega Duha ene same besede iz Božjih ust, ko vendar vsi prav dobro vemo, koliko besedje potrebovala večna Ljubezen in Modrost, daje ustvarila nas in za nas vse neskončno veselje tako popolno in tako nerazumljivo!

13 O očetje, glejte, če to premislimo in bi radi govorili o neskončno veliki Božji slavi, kje naj bi začeli in kje nehali?!

14 Se naj obrnemo k sončnemu prahcu, ki - tako neznamenit in bleščeč pod sončnimi žarki - lebdi v zraku naše majhne koče, ne da bi vedeli, kateri je prvi, da bi mogli začeti pri njem?! Ali kdo pozna zadnjega, da bi lahko primerno ubral pravično hvalo Gospodu, najsvetejšemu Očetu, neskončnemu, večnemu Bogu?!

15 O očetje, ko pa že v naši koči uvidimo nemogočnost, da bi pozdravili prvi sončni prahec, drobcen in vsečen Bogu, in se Mu zahvalili za spoznanje zadnjega, - kje pa bomo začeli, če hočemo stopiti iz naše koče in gledati neskončno mnoštvo prahu po širni zemlji?!

16 In vendar moramo priznati, da vse to, kar se nam zdi neskončno, pomeni pred Bogom toliko kot nič, čeprav bi nas popolno razkritje tudi le enega takšnega prahca zaposlovalo vso večnost, če bi ga hoteli spoznati v neskončni Božji popolnosti.

17 O očetje, glejte torej, tako neznamenit prahec, kot zdaj spoznavamo, je za nas že tako velik; kako veliko mora biti šele neskončno mnoštvo v svojem redu od prvega do zadnjega! - Kje je razen Boga bitje, ki bi v tem lahko doumelo večno modrost najsvetejšega Očeta?!

18 In ker je tako, kaj naj rečemo o zemlji sami in o vseh neštevilnih zvezdah in o vsem tem, kar je na zemlji, in kaj vse je šele v velikih zvezdah?! In kaj bi mogli

reči o nas, zdaj in prabitno?! In vendar je vse to ena sama preprosta beseda iz Božjih ust!

19 O očetje, zdaj šele prav premislite: Koliko besed je vendar pred očmi, ušesi in srci nas vseh izgovoril ta isti večni, neskončni, najsvetejši Oče, po katerega vsemogočnem 'Bodi!' seje neskončnost napolnila z neskončnostmi!

20 O poslušajte, večnost večno ne bo dojela, in neskončnost je premajhna, da bi mogla sprejeti to, kar smo blaženo utrujeni pravkar slišali iz najsvetejših ust!

Mi ljudje si tega ne moremo zamisliti; toda ko se bo vse to po tem najsvetejšem, najvišjem sklepu uresničilo, bosta morala nebo in zemlja sama postati neskončna. Prah bo moral postati zemlja in neskončnost sama se bo morala neskončno povečati, preden bomo razumeli en sam sončni prahec tega, kar namerava najsvetejši Oče nas vseh, da bi nam postal sveti brat!

21 O očetje, glejte, kakšna veličina in globočina je v Bogu, - in jaz ubogi črviček v prahu naj bi si drznil po takšnem govoru nastopiti pred varni z njegovo razlago, ko je bilo to vendar povedano za novo nebo in našo veliko tolažbo - ne pa za to omejeno zemljo?! Mi ne moremo nič drugega, kot le ljubiti Njega, ki zmeraj je in večno bo svet, svet, svet. Vse, kar lahko spoznamo, naj bo v tem, da bi lahko Njega, našega najsvetejšega Očeta, nad vse ljubili, in naša največja modrost naj bo v tem, da bi lahko nad vse ljubiti Njega, ki je skoz in skoz večna Ljubezen sama - in po Njem mi in vse večno! Amen, amen, amen."

48. Poglavje

O Božjem blagoslovu na zemlji

(23. decembra 1840)

1 In ko je Henoh končal svoj opravičujoči govor, se Mi je natihoma zahvalil, da sem mu izbral snov za ta govor; potem pa se je znova priklonil pred Adamom in pred vsemi svojimi očetmi. Adam in očetje pa so se dvignili, vsi skupaj izrekli 'Amen', in objeli sicer zelo plahega Henoha - ki je imel malo poguma za to, da bi se pred kom poviševal, zato pa toliko več poguma, da Me je v tihoti nadvse ljubil iz brezmejne ponižnosti svojega srca in prav tako tudi ubogal svoje očete v vsej otroški ljubezni. Polni ljubezni in močnega zaupanja so se mi zahvalili za milost, da sem med njimi obudil tako ljubečega govornika o ljubezni.

2 Set pa se je še prav posebej zahvalil očetu Adamu za blagoslovitev Henohovega jezika in Me pred obličjem vseh prosil, da naj do konca vseh časov obstane ta blagoslovljeni Henohov jezik pri vseh potomcih iz tega prvega prazaroda.

3 In vsi so izgovorili 'Amen'; Adam pa je blagoslovil Setovo željo in rekel: "Gospod bo ostal zvest v vseh Svojih velikih obljubah do konca časov; naj Mu le vsi naši potomci postanejo čedalje bolj zvesti do konca vseh časov! Amen.

4 Zdaj pa, ljubi otroci, pojdite z mojim mnogoterim blagoslovom in s tem v najsvetejšem imenu našega večnega, predobrega, najbolj ljubečega Očeta v svoja bivališča in si v Bogu odpočijte svoje ude in svojo dušo in duha! Ti pa, Abel-Set, ne pozabi svojega očeta in mi prinesi mojo jed in pijačo in potem z mojim trikratnim blagoslovom stori, kar je bilo naročeno tvojim otrokom! Henoh pa naj ves čas mojega življenja prebiva v moji koči in naj je iz sklede, iz katere bom jedel jaz, zato

pa naj bo pripravljen, meni in vsem svojim očetom, bratom in sestram zmeraj služiti v ljubezni duha iz Boga! Zdaj pa pojdite in storite, kakor ste slišali! Amen."

5 In pri priči so se vsi priklonili pred Adamom in odšli v svoje bližnje koče. Set je s pomočjo svoje žene opravljal svojo dolžnost, Henoh pa je iz svoje borne koče prinesel svoje ležišče k Adamovi koči in končno po opravljeni tihi zahvali v Adamovo kočo samo, kjer mu je stara mati Eva po svojih močeh pomagala pripraviti kar se da mehko ležišče. In ko je bilo vse pripravljeno, je že prišel tudi Set s svojo ženo, otovorjen z jedjo in pijačo in se Mi z ganjenim srcem zahvalil za veliko milost, ki je je postal deležen pred vsemi svojimi starejšimi brati, da sme ponuditi jed in pijačo svojim staršem in ljubemu Henohu, ki se mu je zdel kot vzhajajoča zvezda jutranjica.

6 In ko so povečerjali in opravili zahvalno molitev, je Adam še spregovoril Setu, rekoč: "Abel-Set, ti veš, da je jutri šesti dan tedna, pojutrišnjem pa pride Gospodov sveti dan počitka! Ob času daritve naj se zberejo tukaj vsi moji otroci iz tebe in njihovi otroci in otrok otroci, kot tudi kolikor je le mogoče tistih mojih otrok, ki mi jih je Gospod dal za teboj!

7 Jutri jim sporoči, kot tudi tistim, ki so svoje žene pripeljali iz doline, naj se očistijo, da bodo lahko stopili na ta sveti kraj, nad katerim je lebdel večni Duh vse ljubezni in modrosti v vsej resnici, oblasti in moči, in bodo tu iz Henohovih ust slišali nov nauk iz Boga, ki bo dobro del njihovim srcem, kot je dobro del našemu, ko je bilo napolnjeno s tako neskončnimi pričakovanji iz neizmerne Božje ljubezni. Zdaj, ljubi Set, ti je od mene za danes in jutri znano vse; vse ostalo pa ti bo razodelo tvoje srce, - in tako naj te spremljata Božja milost in moj blagoslov! Amen."

8 In preden se je Henoh odpravil k počitku, je plaho stopil pred Adama in rekel: "O oče očetov, ali bi mi še hotel dovoliti, da bi te obremenil z majhno prošnjo; toda najprej mi odpusti to moje samovoljno vprašanje!"

9 Adam, ves ganjen zaradi te skromne, ponižne prisrčnosti, je potegnil Henoha na svoje prsi, ga poljubljal in ljubkoval ter končno rekel, jokajoč od veselja: "O Ti veliki, presveti, predobri Oče! Kako čudovit sad si mi po Setu dal namesto tako zelo objokovanega Abela! Abel je bil junak pred Teboj in menoj, toda Setov sad je med, ki se cedi iz Tvojega večnega jutra! O zahvaljen, večno zahvaljen za tako veliko milost in usmiljenje!

10 Glej, moja Eva, kako dober je najin Bog, najin Oče! S kakšnimi zakladi naju je obogatil!" - Eva pa je rekla: "O Adam, nič drugega ne morem kot jokati od prevelikega veselja nad tolikšno milostjo in ljubeznijo! Tega nisva niti najmanj vredna; kajti poleg tega svojega izrednega veselja občutim tudi veliko breme, ki po moji edini krivdi pritiska globine zemlje. O Kajn, Kajn, zakaj si moral postati zemlji v prekletstvo?! O Adam, ta misel zmeraj jemlje besede mojemu jeziku, in moje veselje je ovito s trnjem, ki so ga še v raju zalivale moje prve solze! O Adam, pusti me, naj jokam in molim!"

11 Adam pa je rekel: "O žena, pomiri se, Bogu prepusti skrbi in stori, kar prija tvojemu srcu! In ti, moj ljubi Henoh, mi odpri svoje ljubeče srce, in mi povej svojo pobožno prošnjo! Moje srce, moje oko in moje uho so odprti tvojim blagoslovljenim ustom; zato govori, če hočeš, kadar hočeš in kakor hočeš, in meni bo zmeraj prav! Amen."

12 Henoh pa je, ko je to slišal, odprl svoje srce in pred Adamom pošteno popustil vajeti svojemu jeziku in govoril: "O oče mojih očetov, blagoslovi moje ležišče v svoji koči, da bo lahko na njem popolnoma počivala tudi moja duša, ko je dobra mati poskrbela za počitek mojega telesa!"

13 Kajti ko počiva telo, mora duša mirovati; sicer telo slabo počiva in duh se med tem ne more vaditi v opazovanju samega sebe in v upodabljanju svoje praoblike v Bogu. Kakor pa je spanje kot telesni počitek naravno Božje dobro delo, tako je duševni mir tista notranja, tiha toplina večne Ljubezni, iz katere bo duhu šele pripravljena tista snov, s katero se bo popolnoma oblikoval, da bo tako nekoč spet postal resnična posoda za sprejetje Ljubezni in s tem življenja iz Boga.

14 O oče očetov, glej, nikakršna majhna stvar me ni silila, da sem se ti približal in te prosil za blagoslov svojega ležišča! Kajti na svetu ni nič, kar ne bi bilo iz življenja in nam znova vodeč k življenju ne bi kazalo poti zveličanja po neskončnem usmiljenju večne Ljubezni in neizmerne milosti. Toda ljudje naj ne opustijo poprejšnjega blagoslova vsega iz Božje Ljubezni: prikazni, noči, ležišča, miru in vsega v njem in z njim. Potem bodo čistemu človeku videnja v spanju zvesto pokazala dejanja Ljubezni v

duhu in spoznavanje samega sebe mu bo postalo lahko; kdor pa ne upošteva videnj in ne skrbi za blagoslov ležišča in s tem počitka, je podoben slepemu in gluhamu človeku, ljubezen in življenje pa bosta nemo šla mimo njega.

15 Če pa jaz v najmanjšem ne bi mogel zaznati velikega, kako bi mogel potem v velikem zaznati neskončno in v neskončnem večno Ljubezen in neskončno modrost, oblast in moč Boga samega?!

16 Zato, o oče mojih očetov, ne odreci mi blagoslova mojega ležišča in daj moji duši mir, da bo mogla veselo počivati v Božji Ljubezni, da bo potem krepko pričevala o veliki milosti v duhu in vsej resnici iz večnega usmiljenja. Amen."

17 Ko pa je Adam slišal to pobožno prošnjo, se je napotil k Henohovemu ležišču in ga trikrat blagoslovil. In ko je končal z blagoslovom in se vrnil na svoje mesto, je rekel: "Henoh, zgodilo se je po želji tvoje zvestobe Bogu! Toda glej, če si ti potreben takšnega blagoslova, so ga vendar potrebni vsi in gotovo tudi meni ne bi bil odveč; kdo bo pa blagoslovil moje ležišče?"

18 Henoh pa je v vsej Ljubezni in spoštovanju odgovoril: "O oče mojih očetov! Gore so polne tvojega blagoslova, in na tvoje ležišče se je gotovo ozrl On, ki te je že blagoslovil prej, še preden je kakšno človeško oko gledalo navzgor k svetlim bivališčem svetega, velikega Očeta. Če pa je sveti, veliki Oče blagoslovil tebe in vse, kar ti je dal, kako bi lahko ti zahteval naj te blagoslovim, ko sem vendar komaj majhen del tvojega blagoslova iz Boga?!"

19 O bodi povsem pomirjen v Bogu! Kajti vsa zemlja je bila samo tebi položena pod noge iz velikega preobilja blagoslova iz tebe in zate; zato je tudi tvoje ležišče že dolgo dovolj blagoslovljeno in s tem ti je dan prosti počitek in velik mir tvoje duše iz Boga, medtem ko je moja duša le duša iz tebe in tako samo majhen del prevelikega blagoslova, ki si ga bil deležen neposredno iz roke večne Ljubezni najsvetejšega Očeta. Zato le počivaj v popolnem miru na kraju, ki ga je razsvetlila in nadvse blagoslovila najsvetejša navzočnost Boga med nami vsemi! Glej, ne skrbi za to, za kar je Gospod poskrbel že veliko prej, preden je sonce zasvetilo zemlji!

20 Jaz pa se ti lahko le zahvalim za tako veliko milost, da si blagoslovil moje

ležišče; toda blagosloviti tvoje ležišče z mojo roko, o oče mojih očetov, bi bila največja predrznost! Ali kako bi lahko tisti, ki nima nič, kaj dal temu, ki je že veliko prej od Boga prejel vse?!

21 Glej, jaz nisem prejel ničesar razen ljubezni in zato lahko dam naprej tudi le njo tako, kakor sem jo prejel! Toda blagoslov je bil dan samo tebi, in mi sami smo tvoj blagoslov; zato le počivaj v vsem miru svoje duše iz Boga! Amen."

22 Adama pa je govor izredno ganil in je trikrat poljubil Henohova usta ter povedal naslednje globoke besede: "O ti ljubi Henoh ti! Tako je nekoč govoril tudi moj sin Abel, ko je na begu iz raja na svojih ramenih nosil mene in moj blagoslov in mi tega v deželi Euhip zvesto vrnil nazaj.

23 O Henoh, kolikor dlje te poslušam, toliko bolj znan mi postaja zven tvojega govora; tako je, kot da bi slišal sladki glas mojega Abela! Če že tvoje telo ni Abelovo telo, pa je vendar tvoja postava povsem Abelova, in prav tako govor, ljubezen, duh.

24 O Ti veliki, najsvetejši Oče, ljudje bodo komaj desetkrat tako dolgo prebivali na zemlji, kot sem na njej prebival in bom po Tvoji najsvetejši volji telesno še prebival jaz; vendar, tudi če bi živel do konca, le koga bi se še spomnil, ki bi ga moje srce na tej zemlji bolj želelo blagosloviti, kot če bi mi Ti, o Jehova, vrnil mojega Abela?! Vendar se je tudi ta želja, za katero seje zdelo, da je ni mogoče izpolniti, zdaj tako čudovito izpolnila! O Jehova, ne morem se Ti dovolj zahvaliti za neskončno milost, da si mi v Henohu vrnil mojega Abela in z njim ves blagoslov, ki ga imaš za vrednega, da bo iz njegove linije nekoč izšel potomec kot velik, sveti brat vseh mojih otrok iz Tebe! O Jehova, sprejmi milostno mojo najglobljo zahvalo!

25 In ti, mati Eva, glej, nisi zaman tako veselo pripravila Henohu nežno in mehko ležišče; kajti on, ki si ga šeststo let objokovala, se nam je zdaj vrnil v Henohu! Zato se veseli z menoj; kajti glej, on ne bo nikoli umrl. Ostal bo na zemlji dlje kot midva in potem se bo znova, kakor je prišel in kakor je zdaj, vrnil nazaj tja, od koder je prišel! Zato se veseli z menoj, Eva! - In ti, Henoh, povej, ali ni tako?"

26 Henoh pa je rekel: "Da, oče Adam, moje meso je iz Eve in moja duša iz tebe in moj duh iz Boga! Kako naj bi ne bil tisti, ki si ga blagoslovil, ali Abel ali tvoje blagoslovljeno seme, ko je vendar moj duh in Abelov duh isti duh iz Boga! Zato nežno počivaj v miru svoje duše, in tudi ti, ljuba mati Eva, v Bogu! Amen."

49. Poglavje

Adamova in Henohova jutranja molitev

1 In ko je Henoh to izrekel, se je Adam silno vzradoval, in Eva je bila zelo vesela. Za konec pa je spregovoril Adam: "Amen, Gospod, najsvetejši Oče nas vseh, naj bo z nami vsemi, in tako pojdimo k počitku, in ta počitek naj bo z vsemi našimi otroki! Amen"

2 In tako so ti trije legli k počitku in trdno spali do vedrega jutra, ko jih je predramil krepilno svež veter. Ko so legli spat, je po vašem merjenju časa bilo ob devetih zvečer in ko so vstali, prav tako po vašem merjenju, je bilo ob treh zjutraj.- In ko so bili tako okrepljeni povsem budni, je vsak opravil tiho daritev srca, in po tem skrivnem opraviu je Adam pri priči vstal in pred Henohovim in Evinim obličjem zmolil naslednjo molitvico:

3 "O veliki, nadvse ljubeči, najsvetejši Oče, v Tvojem najsvetejšem imenu, ki je

polno oblasti, moči in vsega veličastva, sem pred Tvojim obličjem spet doživel nov dan! O Gospod, naj ves ta dan tako mislim in ravnam, da mi bo pozni nočni klic večerne zarje nežno zašepetal: Adam, vriskaj; kajti svojih oči nisi odvrnil od Jehovovega obličja in svojih nog ne s poti večne Ljubezni, in kakor je šlo sonce tiho osvetljuječ in ogrevajoč prek nebesnega svoda, tako je tvoje srce sledilo tihemu šepetu večnega Duha!

4 O Oče, ki Svojega očesa in ušesa še nikoli nisi odvrnil od mene, ga tudi danes in večno nikoli ne odvrni od mene!

5 O Gospod, kjer bom danes hodil, naj Tvoja ljubezen zdrobi vsak kamen na moji poti, da moja noga ne bo zdrsnila na njem in bi padel, ali da mi kamen, na katerem bi se trdo spotaknil, ne bo poškodoval mojega koraka, in me potem oviral, da ne bi mogel še naprej vzravnano hoditi po Tvoji poti!

6 O Gospod, preštej zjutraj moje lase, in ne dopusti, da bi zvečer eden manjkal, in prav tako tudi vsako kapljo znoja, da zvečer ne bi bila nobena nečista!

7 O Gospod, blagoslovi in okrepi mene slabotnega, da bi lahko, močan iz tebe, danes in vnaprej, dokler Ti bo všeč, v Tvojem najsvetejšem imenu blagoslavljal svoje otroke, ki si mi jih dal!

8 O najsvetejši Oče, usliši mojo slabotno prošnjo v imenu vseh Svojih otrok in vsega stvarstva! Amen."

9 In ko je Adam končal to odkritosrčno molitvico, glej, se je obrnil k Henohu, ki je še tiho molil, in rekel: "Henoh, glej, jaz sem zdaj glasno molil pred Bogom in pred teboj, in prejel sem veliko moč, da bom lahko vse vas vredno in učinkovito blagoslavljal; tako naj pride nate moj prvi blagoslov! - In ker si zdaj blagoslovljen, vstani in opravi glasno tudi ti svojo molitev pred Bogom in pred menoj, da se bova jaz in tvoja mati lahko vredno in nadvse pobožno veselila tvoje nežne jutranje zarje v tvojem ljubezni polnem srcu. Slišal si mojo molitev, v kateri sem iz vse globine svojega srca predstavil Gospodu svojo človeško in očetovsko željo; ker pa ti ne moreš moliti kot oče, marveč kot sin, naj zazveni glas otroške ljubezni tvojega srca! Amen."

10 In ko je ljubeči in pobožni Henoh slišal to Adamovo željo, je takoj vstal, se Meni in Adamu pristrčno zahvalil za prejeti blagoslov in končno začel, po Adamovi želji, Name naslavljaati naslednjo molitvico:

11 "O veliki Bog, o najsvetejši Oče, poln večne ljubezni in neizmerne usmiljenja in najsvetejše milosti! Čeprav dobro vem, da paziš samo na besedo v srcu in ne poslušáš glasu jezika in ne upoštevaš diha pljuč in zaničuješ vsak gib mesa, pa vendar želim ustreči pobožni želji Tvojega sina Adama in uglasiti svoj jezik v Tvojo hvalo.

12 O Ti najsvetejši Oče, glej, kot slaboten otrok sem včeraj stegnil svoje utrujene ude na blagoslovljeno, mehko ležišče in v moči Tvoje miline počival na njem do današnjega svetega jutra Tvoje neskončne milosti in tako sem vstal poln in prepoln Tvojega usmiljenja!

13 Kdo zmore doumeti veličino Tvojih neskončnih dejanj ljubezni, ki si jih storil meni?! O da bi lahko od tega doumel vsaj najmanjši del!

14 Kaj je človek v primerjavi s Teboj, da se ga spominjaš, o Ti, pred katerega najrahljšim dihom bežijo večnosti kot lahke snežinke pred najhujšim viharjem!

15 Kako velika, kako neskončno velika mora biti Tvoja ljubezen, da lahko slabotni

človek še obstane pred Teboj, ko je vendar poln nehvaležnosti v vsej svoji dozdevni ljubezni in ponižnosti pred Teboj, ko vendar večno ne more in ne bo mogel vedeti, kako velik Tvoj dolžnik je, in prav tako tudi ne bo nikoli mogel povsem izmeriti svoje neskončne nizkosti pred Teboj!

16 O najsvetejši Oče, zato milostno poglej s Svoje neskončne višine, oblasti in moči name, prav tako neskončno slabotnega, in premilostno sprejmi mojo nadvse nepopolno ljubezen do Tebe; kajti glej, četudi bi imel v sebi najpopolnejšo ljubezen vseh svojih bratov in očetov, kaj bi bila celo tedaj moja ljubezen?

17 Vesolja so vendar samo kaplje rose pred Teboj! O, tako naj bo torej ta moja slabotna, nepopolna ljubezen do Tebe vse, kar Ti hvaležno zmorem dati; o okrepi me v njej vse bolj in bolj po Svojem usmiljenju! Amen, amen, amen."

50. Poglavje

Henohovo jutranje premišljevanje

(9. januar 1841)

1 In ko je Henoh glasno odmolil to jutranjo molitev, glej, se je Adam veselo dvignil ter hvalil in slavil Moje ime in se Mi goreče zahvaljeval za dar sluha, ki je sposoben slišati tako čudovite reči, in za luč oči, ki zmorejo gledati velike čudeže Mojega usmiljenja, in za glas, ki zmore izreči razumljive besede zahvale, in vso še tako nadvse nedoumljivo in neskončno vzvišenost velikega, svetega Boga kar se da razumljivo približati majhnemu človeškemu srcu. In prav tako se mi je zahvalil tudi za vse ostale čute; kajti prav dobro je uvidel, da sta njihova podaritev in trajno ohranjanje veliko dobro delo velikodušne roke Moje Ljubezni.

2 In ko je tako kot sicer vsak dan znova končal hvalno, častilno in zahvalno premišljevanje, se je vnovič obrnil k Henohu, ki je ob tem tiho v svojem srcu storil enako, in rekel:

3 "Henoh, ti izvoljeni jezik večne Božje ljubezni, glej, imenoval sem te Abel!; vendar sem ti storil krivico in sem bil nehvaležen do Boga! Kajti glej, Abel je bil sicer moj prvi blagoslovljeni sin, ki mi ga je Bog dal, in je bil zaradi tega ljubljenec mojega srca in zvesto orodje v Božji roki, ki mi je bil dan za mojo rešitev; tebe pa je Gospod zdaj v mojem poznem času poslal k meni kot krepilno mazilo, ki naj bi ozdravilo rano v mojem srcu, ki mi jo je zadal Kajn. Če bi bil ti samo Abelova duša in duh v Henohovem telesu, bi bil, kar je bil Abel, in bi bil enak mojemu ljubemu Setu, ki mi ga je Gospod dal namesto Abela; tebe pa je Gospod obudil iz Svoje ljubezni in je to ljubezen položil v Jeredovo seme, da bi ti postal čisti sad ljubezni in bi potem vsem svojim očetom in bratom pokazal nežno pot ljubezni in tudi pokazal, daje ljubezen več kot vsa naša modrost, ki lahko propade, medtem ko ljubezen iz morskega blata ustvarja gore in skale.

4 O Henoh, ti moj ljubi Henoh, pridi sem na moje očetovske prsi in naj ti pokažem, kako močno te ljubim in te blagoslovim, da bo tvoj blagoslov zadostoval do konca vseh časov! Kajti ti si zdaj izlil olje v moje že zelo otrdelo srce, da se znova začneja

mehčati, kakor je bilo tedaj, ko mi je Gospod prvič predstavil mojo ljubo pomočnico; in v mojih mislih se je razvil košat grm vrtnic, in zagledal sem prav na vrhu popek - o Henoh, popek! -, in ta zaprti popek se blešči močneje kot opoldansko sonce! - Vendar nič več o tem; - glej, vse to si povzročil ti!

5 Zato ti nisi niti Abel niti Set, marveč si čisto življenje iz Božje ljubezni po Jeredovem semenu in imaš lastno življenje, ki ne bo nikoli podleglo smrti. Zato od svojega preobilja razdajaj vsem, da bodo tudi oni lahko spoznali, da resnično večno življenje iz Boga ni modrost, marveč edino ljubezen; kajti šele zdaj jaz sam vidim, da bom samo v ljubezni večno neuničljiv. Kajti vsa naša modrost mora biti in bo uničena pred Bogom; toda ljubezen, to majhno ljubezen, bo nekoč Bog povečal, ker je On sam čista ljubezen.

6 O Henoh, ko bo sonce vzšlo, me opomni in govori, amen."

7 In ko je Adam to izrekel, je pritisnil Henoha še enkrat na svoje očetovske prsi, ga še enkrat blagoslovil in mu potem naročil, naj pogleda, ali Set in njegovi otroci še spijo v svojih kočah, in naj tudi pogleda, kako stojijo zvezde in ali se sonce že bliža svojemu vzhodu, in kako je v dolinah, ali je megleno ali brez megle, in kako pihaajo vetrovi, ali je nebo povsem čisto ali je tu in tam oblačno, in ali je trava že rosna.

8 In ko si bo vse to dobro ogledal, naj se spet vrne in mu o vsem natančno poroča ob veličastnem vzhodu jutranjega sonca.

9 In glej, Henoh se je spoštljivo zahvalil Adamu in takoj odšel, da opravi, kar mu je Adam ukazal.

10 Je pa po vašem računanju časa minila četrta ura, ko je Henoh stopil iz posvečene Adamove koč. In ko je tako bil na prostem, glej, se je spomnil v svojem srcu in sam pri sebi na tihem mislil:

11 "O Ti večni, veliki, najsvetejši Oče, poln najnedoumljivejše, najčistejše, najvišje ljubezni! Kako majhna je vendar ta posvečena koča Adama, našega zemeljskega očeta v primerjavi s to Tvojo neizmerno zgradbo! Kako majhne in redke se svetlikajo sicer velikanske ognjene zvezde v Tvoji veliki hiši, in vendar njih število nima konca in hiša ne sten, marveč vse lebdi v Tvoji milosti in so pritrjene na Tvojo ljubezen, in nobena sila razen Tvoje jih ne more voditi po neskončnih krožnicah.

12 O Ti sveti Oče, kako velik, močan in dober si, in kako čudovit moraš biti v Svoji svetlobi, ko je že Tvoja noč tako velika, lepa in čudovita!

13 O Ti moj dobri, sveti Oče, razširi moje preozke prsi, da te bom lahko ljubil s polnimi pljuči; kajti prelepo in preveliko je vse, kar zdaj gleda moje oko! Kako čudovito se dvigajo vrhovi visokih ceder v prosti, svetlikajoči in rahlo gibajoči se zrak, in premikajo svoje veje in vejice, kot da bi ljubeče mahale zvezdam! Potem pa hitro pride kakšna sapica od Tebe: občutijo Tvojo sveto bližino in takoj sklonijo svoje visoke glave k zemlji. Vendar jih kmalu znova dvignejo, ker jih vleče velika, presveta moč Tvoje ljubezni, in Ti šumeč v svobodni višini vriskajo nedoumljivo, globokoumno hvalo. O, kako velika in vzvišena mora biti ta hvala, da ne morem niti slutiti, kako sveto daritev daruje Tebi, vzvišenemu Stvarniku Tvoja ustvarjena narava! Neprenehoma Te hvalijo zemlja, trava, rastline, grmovje, drevesa in vse te lepe zvezde; samo človek lahko spi sredi tako svetih daritev!

14 O Ti predobri, sveti Oče, nikoli Te ne bom prenehal hvaliti; in vsak gibljivi

prahec naj me spodbuja k temu, da ne bom kdaj opustil Tebe bolj in bolj hvaliti!

15 Saj si mi vendar dal srce, polno ljubezni in vse pobožnosti, in zato se bom zmeraj veselil Tvoje tako neskončno velike dobrote in bom zmeraj glasno vriskal v Tebi, svojem Bogu, da si tako poln ljubezni in milosti do vsakega, ki se veseli v Tvojem najsvetejšem imenu.

16 O veselje, veselje, ti najlepši spremljevalec ljubezni, kako sladek si mojemu srcu, ki bije po volji svetega očeta!

17 O kako lahko je biti vesel, ko najsvetejši Oče milostno sprejema veliko hvalo tako od neskončnosti kot od rosne kaplje, ki jo posuši lahni dih jutranjega sonca!

18 O Oče! Ozri se milostno na moje slabotno srce, in sliši nični prahec moje hvale, in med močno donečimi hvalnicami Tvojih sonc ne presliši mojega bednega ščebetanja, ki je morda še slabotnejše od tihega brenčanja ob noči omamljene najneznatnejše mušice!

19 O Ti moj veliki, sveti, nadvse ljubeči Oče, Gospod in Bog, milostno sprejmi to moje zmedeno jecljanje, in daj da zvesto izpolnim voljo praočeta Adama! Amen."

51. Poglavje

Jeredovo veselje nad sinom Henohom

1 In glej, tedaj je Henoh šel, kakor mu je zapovedal Adam, in je natančno opazoval vse, kar mu je Adam naročil.

2 Ko pa je prišel do bližnje Setove kočice, ga je našel še spečega in ga ni upal zbuditi, ker mu je bil Set, takoj za Adamom, najbolj blagoslovljeni oče. In ko je potem uprl svoj preiskujoči pogled v zvezdnato nebo in se obrnil proti vzhodu, da bi po jakosti jutranjega svitanja presodil čas sončnega vzhoda, glej, je prišel mimo Jered in blagoslovil Henoha ter rekel svojemu sinu:

3 "Moj ljubi sin, glej, danes nisem mogel spati od veselja, da si ti našel tako veliko milost pred Bogom! Kajti kdo, razen Seta, bi si bil zaradi svetega strahu kdaj drznil po sončnem zahodu stopiti v posvečeno Adamovo kočico, - ti pa smeš zdaj celo prebivati v njej! In to zdaj še toliko bolj, ko smo včeraj vsi to videli in bili priče neizmerne milosti, ki je bila deležna ta kočica iz najvišje Božje višine!

4 O ti moj ljubi sin, glej, strašno sem vesel, vsaj malo bi ti rad pokazal, kako zelo ganjeno je moje srce zaradi tega, kako strašno veselo, hvaležno in polno ljubezni; da, zdi se mi, da bi mogel ljubeče objeti vsako drevo in poljubiti njegovo skorjo, celo zvezde se mi zdijo danes čisto blizu in mi odgovarjajo s samo ljubeznijo!

5 O Henoh, glej, veselje in ljubezen me stiskata, in moj jezik trepetaja od blaženosti, da ne morem več govoriti s teboj! Samo to mi povej, kaj te je tako zgodaj zvabilo iz posvečenega bivališča našega praočeta?

6 Kajti tebe ni moglo prignati ven to, zaradi česar jaz ne morem spati! Kajti to, kar je pred menoj, je moje veselje in milost, - ti pa si vesel in v milosti; glej, zato te je morala voditi višja volja! O Henoh, moj ljubljeni sin, ne zamolči mi svetišča, ki ti je bilo položeno v srce; kajti nič majhnega ne more biti to, po čemer se ravnaš in kar nosiš v srcu! O ne prikrivaj tega pred menoj, svojim očetom!"

7 Ko pa je pobožni Henoh to slišal, je obstal, se zahvalil svojemu očetu za blagoslov, ga ljubkoval, in rekel:

8 "O ljubi oče Jered, saj vendar poznaš svojega sina, vse moje je tudi tvoje, saj

nimam nič kar ne bi prej prejel od tebe. Moja ljubezen je tvoj temelj in moje veselje tvoj blagoslov, in skozi moje oči gleda duša iz tebe, in tvoja kri teče po mojih žilah, in vse moje drobovje je iz tebe in tako si me tudi učil samo o Bogu in Njegovi ljubezni in me opozarjal na Njegovo milost, in glej, tako so vsi moji koraki tvoje delo po veliki milosti od zgoraj, in nič od tega, kar delam, ti ne more biti tuje; toda glej, ta ki me je poslal ven, je več kot ti in jaz in je nas vseh praoče, Adam! Zakaj me je poslal sem, sme prvi pred vsemi vedeti edino on, ker je prvi na zemlji od vseh nas, in ker to, kar mi je zaupal, ni niti moje niti tvoje, marveč njegovo.

9 Zato, ljubi oče, ne raziskuj prej, dokler ne boš zvedel od tistega, čigar je, da bo potem od zgoraj on razdelil vsem, katerim je potrebno.

10 Kmalu bo prišel ven, in potem boš gotovo že zvedel ob sončnem vzhodu!"

11 In ko je Henoh še govoril, glej, je že tudi Set stopil iz svoje kočice in pri pričazgledal oba, stopil k njima in takoj oba blagoslovil. Onadva pa sta se mu spoštljivo in hvaležno priklonila. Tudi Set je Henoha kmalu vprašal prav to, kar je prej zanimalo Jereda, iz Henoha pa je izlekel prav tako malo kot prej Jered. Set pa se je čudil temu, da je Henoh tako molčeč, ta pa mu je odvrnil:

12 "Oče Set, ti si namesto Abela blagoslovljen sin in veš, da imaš Boga in Adama za očeta bližje kot jaz in moj oče Jered! Ali ti ni dal vsega svojega, da je zdaj tvoje?! Če pa me je Adam sam od sebe poslal, da preiščem, kar je od njegovega srca, glej, kako zahtevaš od mene, da bi ti moral dati prej kot njemu, čigar srce me je prisililo k temu, da zberem to zanj, da bi potem imel nekaj, kar bi kot oče zjutraj dal vsem vam?!"

13 Glej, vse, kar je moje, imaš lahko brez pridržka, saj je bilo tvoje že veliko prej, preden je postalo moje; edinole Adam ima nekaj pred vsemi nami, in tako mora on tudi najprej prejeti, da lahko tebi in vsem znova da. Glej, sonce se bliža svojemu vzhodu, luna blede hiti proti svojemu zatonu, in zvezde odhajajo z velikega prizorišča noči, in oče Adam že stoji pred vrati svojega odprtega bivališča in me pričakuje; zato le še malo potrpi, in kmalu bosta prejela tisto, kar me je poslal tako zgodaj zbirat!"

14 Po tem govoru se je Henoh poslovil od svojih očetov in pohitel k Adamovi koči, se vrgel pred njim na obraz in se Mi v prahu zahvalil. Končno se je dvignil, ker ga je Adam poklical, stopil poln spoštovanja v kočico in mu natančno poročal o vsem, kar je opazil.

15 In ko je Adam to slišal iz Henohovih ust, glej, se je takoj dvignil in rekel najprej Evi: "Eva, moja zvesta žena, počivaj mirno v Božji milosti dokler se ne vrnem, Henoh pa me bo spremljal tja in nazaj; kajti na vseh gorah že čakajo otroci na moj blagoslov. - In ti, moj ljubljeni Henoh, me spremljaj na pobočje proti jutru, da moj blagoslov ne bo zamudil prvih žarkov jutranjega sonca k vsem otrokom na gorah, pa tudi k tistim, ki kot pastirji naseljujejo majhne ravnine med gorami, in da bi Gospod s Svoji mi strogimi sodbami še nekaj časa prizanesel tem v nižinah! Zdaj pa pohitiva! Amen."

52. Poglavje

Henohova jutranja pesem

1 In takoj sta oba zapustila kočico in pohitela k majhni, okrogli vzpetini in se

povzpela nanjo; kajti bila je komaj deset dolžin moža višja kot prostor, kjer je stala Adamova koč, in ni bilo na njej najti niti enega drevesa, in vrhovi ceder so segali komaj do vznožja tega golega pobočja, na katerega je vodila ozka, sicer pa zelo udobna pot.

2 In tako sta prišla na vzpetino po vašem računanju časa sedem minut pred sončnim vzhodom; tedaj se je Adam spustil na zemljo, se Mi zahvalil za znova doživeti dan, in Me prosil za blagoslov, da bi potem lahko v Mojem imenu, v Moji ljubezni in iz Moje milosti učinkovito blagoslovil vse svoje otroke.

3 (Nota bene. Kar vi zdaj le malo upoštevate, in kar ima svet za neumnost, - zato morava tudi Jaz in Moj blagoslov izostati, ker naju vsi že dolgo ne potrebujejo več!)

4 In ko je to opravil, glej, je začutil Moje pihljanje in je blagoslovil vse svoje otroke pred sončnim vzhodom.

(13. januar 1841)

5 Ko je Adam podelil svoj blagoslov iz Mene vsem svojim otrokom in se pri tem seveda spomnil tudi tistih v dolini, glej, so prvi sončni žarki obsijali širni horizont, Adam pa se je ob pogledu nanje razjokal od veselja, ker so njegove oči znova uzrle Mojo milost, kako si je na prostrane poljane zemlje, in po moji usmiljeni ljubezni sonce tudi začelja ogrevati gorska tla, ki so se ponoči ohladila in so tudi sicer bila zmeraj bolj hladna kot v dolini, - kakor se še danes dogaja.

6 Ko pa se je Adam veselil in videl radostnega tudi Henoha, se je spomnil nanj in ga pozval, naj govori ob vzhajajočem soncu, kakor mu je naročil že zjutraj takoj po jutranji molitvi.

7 In ko je Henoh slišal to željo, glej, je takoj začel govoriti iz ljubezni, in njegov govor se je glasil:

8 "O oče, od mene zahtevaš naj govorim, ko pa sem vendar slab govornik! Jaz naj ti opevam jutro tako kot Set, ki je zelo nadarjen govornik v takšnih rečeh - jaz pa sem samo slepo tipalo ljubezni!

9 Glej, zato bodi vendar prizanesljiv, če ne bom zmogel govoriti tako kot visoki Set; seveda pa bom izrazil to, kar se prebuj, v mojem srcu, kolikor bo pač sposoben moj slaboten jezik.

10 O oče, kaj je to medlo, slabotno, minljivo jutro v primerjavi z večnim jutrom Duha iz neskončne ljubezni večnega, svetega Očeta! To sonce s svojim medlim sijem, kaj je njegova svetloba v primerjavi z neskončno glorio ljubezni v Bogu? Nič drugega kot črna točka v žarkih Božje ljubezni! Da, ono je zadnje izhodišče neznatne iskric milosti iz večne Ljubezni v Bogu, - in mi občudujemo njegovo veličastnost! Le kaj bi storili, če bi lahko gledali večni pravir vse svetlobe v Očetovi ljubezni v vsej njegovi svetosti?!

11 Bog ne daj, da bi hotel s tem sonce grajati, marveč pravim le, da naj nam bo prvi učitelj in naj nam pove: 'O vi slabotni ljudje, kaj me gledate, medlo sijočega osvetljevalca zemlje, s takšnim občudovanjem?! Kako neznatno je to, kar na moji površini slepi vaš pogled, v primerjavi s tistim, kar imate vi v svojih prsih! Če bi mi bilo dano le toliko kot najmanjšemu med varni, resnično, moja svetloba bi z nezmanjšano močjo prodr, do daljnih polov neskončnosti; toda kjer se moji žarki že ustavijo, tam oko vašega duha še zmeraj s polno močjo razširja svoje žarke in zato znova sprejema bolj sveže in še močnejše iz večnega jutra ljubezni v Bogu!'

12 O oče, glej, sonce ima prav, če nas s svojim prvim žarkom tako poučuje!

Kajti če se vrnemo k samim sebi in tu opazujemo neskončni prostor naših misli in še večjega naših čustev in kaj šele največjega ljubezni do Boga, ki mora gotovo biti neskončen, ker nam šele po njem postane mogoče doumeti neskončnega, večnega Boga in Ga tako ljubiti, kako lahko imamo svetlobo prahu, ki ima dovolj prostora v mesenem očesu za nekaj čudovitega in velikega in jo skoraj molimo, ko se nam večni, veliki, sveti Oče pusti ljubiti in v ljubezni postane dosegljiv našemu spoznanju?!

13 Naše srce se sicer po očesu veseli nežnih žarkov jutranjega sonca, in vse neštete živali z glasnim hrupom veselo pozdravljajo ljubkega očeta dneva, in cvetne čaše se odpirajo, da bi željno vsrkale prve nežne podarjene žarke svetlega jutranjega blagoslova lepega sonca, in oddaljeni morski valovi živahno poskakujejo kot otročiči in cukajo svojega sijočega očeta za široko obleko svetlobe, - da, to so same lepe, slikovite misli. Toda če pomislim, da je za občutenje vse te lepote zmeraj le potreben človek, katerega srce je sposobno takšnih slikovitih misli, če se je njegova čud spočila v Božji ljubezni, je vendar tolažilna misel o resničnem redu, po katerem bi bili vsi ti jutranji in drugi prizori toliko kot nič, ko jih ne bi niti videl niti doživljal niti čutil in zunanje dojel človek, ki ima živo dušo, v njej pa večnega duha ljubezni iz Boga.

14 Ker pa to prav dobro vemo, kako potem, da se zmeraj veselimo, ko sonce po Božji volji vzhaja in se pojavi ob določenem času, - če pa opazujemo svojega svobodnega duha, se skoraj nič ne čudimo, ko v njem zagledamo luč, ki nikoli ne zaide in v čudoviti svobodi sveti sem ter tja z zmeraj enako zmožnostjo ljubezni in močjo na neskončnih poljanah milosti in vse ljubezni večnega, svetega Očeta?!

15 Da, občudujemo rosno kapljico, kako se njene mavrične barve prelivajo in dražijo naše željno oko, - medtem pa skoraj prezremo neizmerno živo čudežno kapljo Božje ljubezni v nas! Če zapiha v nas sveža jutranja sapica, o tedaj se smehljaje veselimo njenega ugodja in miline; da nas pa nenehno vseskozi preveva najbolj sveži piš iz večnega Božjega jutra vpričo duhovnega sonca za večno, čedalje svobodnejše življenje, o tega se malo veselimo! Tako tudi napenjamo svoj pogled k širni, valujoči morski gladini in silno uživamo ob valovanju bleščečih valov; toda veliki valovi neskončnega morja Božje milosti se valijo prav pogosto brez sledu mirno nas, in naše veselje nad njimi je zelo omejeno. Tako tudi strmimo nad rdeče-zeleno-modrim metuljevim krilom; toda visoko misel v prsih neumrljivega brata lahkomišno zavržemo kot prazen izrodek varljive domišljije! In tako neredko občudujemo ptičje gnezdo, za katero upravičeno slavimo Boga, medtem ko z velikim podcenjevanjem zavračamo neprecenljivo dragoceno delo svobodnega, neumrljivega duha!

16 O kako vzvišeno razpoloženje razveseljuje našo čud ob šumenju ceder, ko predrzni veter neprizanesljivo divja skozi njihove nežne veje; toda sveto šumljanje duha večne Ljubezni presliši od vetra otopelo uho, ki išče govorico v viharju, ne sliši pa glasnega klicanja Božjega glasu v lastnih prsih!

17 O oče, ko že govorim pred teboj, naj še naprej govorim iz svojega srca, ki pred Bogom sprevidi, da je res neprimerno in zunaj vsakega reda, če ima nekdo veliko in majhno posodo in daje v veliko malo, v majhno pa veliko, ki v njej nima prostora, da se raztrese okrog nje, kjer se pohodi, medtem ko ostane velika posoda skoraj prazna, čeprav bi bilo v njej dovolj prostora! Naše čutno telo je majhna

posoda, ki jo zmeraj silno prenapolnjujemo, - svojega duha ljubezni, kot neskončno velike posode, pa skoraj ne upoštevamo in zato tudi dajemo vanj strahotno malo!

18 Redno zažigamo svoje daritve in mislimo, da je Gospodu všeč, če pred daritvenim ognjem ležemo v prah na obraze; vendar so vse to samo reči za prenapolnitev majhne posode, medtem ko ob tem prav malo pomislimo na veliko, Gospodu edino všečno daritveno posodo čiste ljubezni v duhu in v resnici!

19 Jaz pa mislim, kadar počnemo to kot vidno znamenje naše duhovne slepote, smemo toliko manj odstopati od glavne reči, ker je edino z njo pogojeno resnično, večno življenje duha ljubezni v Bogu! Kajti na to nas opozarja vsako jutro vzhajajoče sonce, za katerega zaradi slepote našega duha ne vemo od kod prihaja in kaj je. Na to nas spominja tudi skorja, ki obdaja drevo, tako da nihče ne more trditi, da je drevo zaradi skorje, pač pa je skorja zaradi drevesa, da lahko ostanejo drevesne ustvarjalne moči iz Boga zavarovane in skrite pred našo meseno radovednostjo, - duhu pa bi kot namig iz Boga veljalo, kar bi tu povedal:

20 'Glej, Jaz sem življenje skril pred mesom, da ga smrt ne bi opazila, in sem Svojo lastnino v tebi zastrl; da bi jo dobro ohranjeno nosil v sebi do časa razkritja! Pod skorjo pa je močan vrvež in prav modra in sveta ljubezen večnega Boga ljubeče deluje in vse ureja; tu šumijo mogočni tokovi dejavnega življenja iz Boga!'

21 O oče, tako vse, vse, kar vidimo z našimi mesenimi očmi, ni nič drugega kot mrtva obleka, pod katero vlada tiho življenje, ki nas oblači, in sicer najprej naše v nas; in šele, ko bomo to našli v čisti ljubezni do Boga, bodo okrog nas oživali čudeži, katerih zunanji, mrtvi pojavnosti smo se za prazen nič pustili očarati tako, da smo jo skoraj molili.

22 Le kdo bi hotel občudovati kapljo vode zato, ker je voda?! Kaj bomo pa storili ob pogledu na morje, ali če pada rodovitni dež od zgoraj v nešteti kapljah na zemljo in jo naredi rodovitno?!

23 Ko pa bo duh v kaplji zagledal svojo lastno podobo, o oče, šele tedaj bo začel zbirati za posodo življenja in imel korist od občudovanja, ker bo tako v sebi kot v svojih bratih po prejšnjem sončevem pouku odkril največji čudež, ki je večna, neskončna Božja ljubezen, polna največje ponižnosti v nas! - O oče, glej, tako sem končal; milostno sprejmi to in mi premilostno razodeni svojo voljo za naprej! Amen."

53. Poglavje

Adamovo začudenje nad Henohovo modrostjo

1 In ko je Adam, zelo presenečen, slišal ta govor iz Henohovih ust, se je podrgnil po čelu, sedemkrat potrkal na prsi in končno rekel:

2 "O ljubezen, kaj si ti, da se ne morem jeziti nate?! O Henoh, poslušaj, ti si mogočni govornik; kajti močno si mi približal mojo krivdo in se dotaknil tistih strun v meni, ki so bile od Abela do zdaj za vsakogar nedotakljivo svetišče. Toda kdo bi se mogel jeziti nate, ko govoriš besede, ki niso zrasle na tvojem zelniku in so čiste besede večne Ljubezni?!

3 Kajti tako, kot govoriš ti, ne more govoriti nihče, razen če mu je dano od zgoraj; in tudi nihče ne bi imel moči, govoriti kaj pred menoj, če mu večna oblast ljubezni najsvetejšega Očeta ne bi dala tako silnega čuta.

4 Ti pa govoriš brez bojazni iz moči svoje velike ljubezni do Boga in deliš iz velike posode, in zato ne nosiš nobene odgovornosti; kajti iz tvoje ljubezni je opravičena vsaka krivda, in tako tudi moja. In ničesar ti ne morem odvrniti, razen tega, da si gotovo mož po Božjem srcu; kajti ko govoriš, trepeti moje srce kot srce otroka v temni viharji noči, in ko moliš, joka vse moje telo.

5 O Henoh, tvoj govor je zmeraj podoben vzhajajočemu soncu, kateremu lahko človek v začetku veselo gleda v obraz; ko pa se dviga čedalje višje in višje, si mora vsak opazovalec zakriti svoj obraz, kajti takšnih silnih moči žarkov ne more nikdar prenesti človekovo mračno oko in hkrati ohraniti svojega vida.

6 O Henoh, zdaj si mi povedal res zelo veliko, da tega v svojem zemeljskem življenju najbrž nikoli ne bom popolnoma doumel, in si me razveselil in razžalostil, - razveselil, ker tvoj angelski duh ni še nikoli tako jasno kot zdaj zasijal iz tebe, - razžalostil pa si me zaradi tega, ker mi je tvoja nadsončno močna svetloba izredno jasno pokazala moje neizrecno velike pomanjkljivosti pred Bogom in Njegovim večno svetim redom!

7 Toda če pomislim, da si ti, moj ljubi Henoh, tisti, ki si nam včeraj napovedal nepričakovan prihod večne Ljubezni, potem postanem spet vesel, če te le pogledam, se zavem, da si od velikega, svetega Očeta, zaradi česar si postal in boš ostal tudi moj ljubljeneec za vse življenje, dokler bom še prebival na tej zemlji, in tvoje ime bo tako kot moje ostalo do konca vseh časov.

8 Zdaj pa, ljubi Henoh, vrniva se v kočo, kjer nama je Set gotovo že pripravil zajtrk; po zajtrku pa bova obiskala otroke, ki delajo, in jih razveselila s svojo navzočnostjo; spremljajo pa naj naju Eva, Set in njegov prvi sin Enoš, in tudi Enošev prvi sin Kenan, videc, prav tako tudi še Kenanov prvi sin Mahalalel, in tudi njegov prvi sin, tvoj oče Jered, ti pa bodi na moji desnici, - in tako bomo koristno preživeli dopoldne. Sredi dneva bomo okrepčali svoje ude, pred in po tem pa bomo hvalili Gospoda; popoldne bomo spet premišljevali preživeli v moji koči in dobro razmislili o včerajšnjem velikem obiskanju.

9 Tvoja usta pa naj ne bodo nikoli več zaprta; kajti tvojega govora smo vsi potrebni. Posebej pa ne pozabi s svojim blagoslovljenim jezikom pred svojimi očeti in brati posvečevati jutrišnji prosti sabat; in kakor si zdaj govoril ne oziraje se, enako stori tudi danes, jutri in poslej!

10 In zdaj glej, Set nama že hiti naproti, zato pojdiva! Amen."

54. Poglavje

Henohov govor o resnični zahvali in čaščenju

(20 januar 1841)

1 In tako sta se oba dvignila, obrnila hrbet jutru in odšla z gore, ob vznožju katere ju je že hrepeneče pričakoval Set. In ko sta prispela do Seta, se je ta vrgel pred Adama; ta pa mu je podelil jutranji blagoslov in ga nato pozval, naj vstane s tal in ju spremlja h koči.

2 Tja so kmalu prispeli, Adam in Henoh pa sta odšla v kočo, kjer ju je že čakala zaskrbljena mati Eva. Set se je odpravil v svojo kočo in naročil ženi, naj hitro odnese

pripravljene zajtrk v Adamovo kočo, - Set, Enoš, Kenan, Mahalalel in zelo veseli Jered pa so najprej hvalili Moje ime in se potem spoštljivo odpravili v Adamovo kočo, da bi ga primerno pozdravili in se mu zahvalili za blagoslov. Ko so polni spoštovanja vstopili v Adamovo kočo in hoteli opraviti svojo dolžnost, glej, jih je Adam opomnil, naj nekoliko počakajo, dokler ne bo Henoh pred zajtrkom končal molitve, ki jo je pravkar začel. In ko so slišali kaj si želi, so počakali, stopili nekoliko nazaj, oči in ušesa in srca pa so usmerili na Henohova usta, ta pa se je z naslednjo molitvico zvesto obrnil Name, in začel:

3 "Preveliki, nadvse ljubeči, najsvetejši Oče, nagni milostno Svoje sveto uho k mojim slabotnim ustom, in sliši bedno stokanje prašnega zemeljskega črva na dan večnega usmiljenja Tvoje neskončne ljubezni, ko Ti je bilo pogodu, da si iz prahu zemlje ustvaril našega praočeta Adama in iz njega pramater Evo, in potem v oba položil blagoslovljeno moč spočenjanja, v polnosti katere smo iz semena ljubezni nastali mi vsi in še nešteto potomstvo in še bodo nastali nešteti rodovi za nami, ki nam bodo sledili do konca časov. - To seme ljubezni si Ti, o najboljši, najsvetejši Oče vzel iz Svoje večne ljubezni, da je naša duša po ljubezni Tvojega Duha v njej lahko postala Tvoja živa podoba! O, bodi zahvaljen, čaščen in slavljen za to milost in usmiljenje, katerih veličine ne moremo niti slutiti, da si se hotel spustiti tako globoko, in si temu, kar večno ni bilo ukazal, naj nastane in ostane, da bi v vsej svobodi spoznalo sebe in Tebe, in zrlo Tvojo vzvišenost ter strmelo nad deli Tvoje velike oblasti in veličastva!

4 Glej, tu smo pred obličjem Adama, Tvojega vzvišenega prvorojenca, pred nami pa je že dobro in sveže telesno okrepčilo! O najsvetejši, najboljši Oče, blagoslovi nas, in blagoslovi to sveže okrepčilo, da nam bo moglo biti za življenje v Tvoji ljubezni in nikoli več za smrt v Tvoji jezi, in naj se po Tvoji milosti spomnimo, kako neskončno velike reči je Tvoja neskončna ljubezen na ta predsabat storila nam vsem in za nas vse!

5 O naj ne pozabimo, da je bila samo Tvoja ljubezen tista, ki je našega praočeta Adama priklicala iz prahu zemlje, in da ga je velika roka Tvoje Ljubezni oblikovala v Tvojo podobo, in da je čudežno iz njega ustvarila nas vse, prav tako popolne kot njega iz Tebe. O, zaradi tega Te bom hvalil, se Ti zahvaljeval in Te slavil vse svoje življenje; če boš le hotel milostno sprejeti to moje nemočno vpitje, čeprav ni vredno, da bi se približalo Tvojemu srcu, katerega si vse Tvoje stvarstvo ne upa pogledati! O Gospod, blagoslovi nas in to okrepčilo; kajti vse naše bitje je večni blagoslov iz Tebe! Amen"

6 In ko je Henoh izgovoril to molitev, so se vsi očetje priklonili Adamu in opravili svojo dolžnost, ki sem jo že prej omenil. Adam pa jih je zato blagoslovil in rekel: "Ljubi otroci, ostanite malo pri meni, dokler se ne bomo jaz, Eva in Ljubi, pobožni Henoh okrepčali z Božjim darom! Potem vam bom takoj oznanil svojo voljo in vam razložil jutranja videnja; do tedaj pa sedite in se spominjajte Henohove molitve! Amen"

7 In sedli so ter skrivaj storili, kar jim je Adam naročil; ko pa so pozajtrkovali, glej, je Adam vstal, ganjen pogledal navzgor k Meni in se Mi zahvalil v srcu, enako tudi Eva in Henoh ob njej.

8 Ko pa je Adam končal svojo zahvalo, se je obrnil k Henohu in rekel: "Ljubi Henoh, kar si začel pred zajtrkom, glej, to tudi dokončaj glasno pred obličjem vseh

svojih očetov, da bo s tem tvoje delo postalo celota pred Bogom in pred nami, tvojimi očeti! Amen"

9 In Henoh je pri priči veselo vstal, se zahvalil Adamu za to spodbudo in spet začel naslednji kratek, zato pa toliko bolj vsebinsko bogat govor, rekoč:

10 "O ljubi očetje, kaj bi lahko bilo bolj pravično, kot se Bogu za vsak dar brez prestanka otroško zahvaljevati, in sicer s tako močnim glasom, da bi pred njim osramočeni zadrhteli sonce, luna in vse zvezde?! Vendar se vprašajmo, ali bi velikemu Gospodu prav služili, ko bi mu zaslepljeni s svojim napuhom hoteli nekako pokazati, kako silno veličastno deluje Njegova ljubezen v naših prsih!

11 O očetje, tega veliki, sveti Oče v nebesih ne potrebuje; kajti to, kar je položil v nas, pozna najbolje On, pred katerim so očitna vsa dela! Kajti samo v svoji ponižni slabosti veljamo nekaj pred Njim, da nas pogleda v Svoji ljubezni; naša moč pa je slepa norost pred očmi Njegove svetosti.

12 Mar ni On sam vsa naša moč?! Kako naj bi se torej ponašali s tem, kar ni naše, marveč Njegovo, kar nam je v Svojem velikem usmiljenju dal zato, da bi mi sami postali Njegova lastnina!

13 Če bi Mu pa zmeraj hoteli z velikim, močnim glasom peti našo hvalo in zahvalo, ali se to potem ne bi slišalo tako, kot da smo se hvalili in se zahvaljevali sebi pred Božjim obličjem, ko bi se z Njegovo lastnino v nas bahali pred Njim in nazadnje prepričevali sami sebe, da zmoremo sami iz sebe nekaj pred Njim?!

14 Vidite, če pa nekdo govori z velikim glasom (to pomeni z vzvišenimi besedami) kakor iz sebe, ta glas ni njegov, marveč je Gospodov glas po človeku; kako naj bi potem v Svoji slepoti hoteli, da bi Se Gospod sam hvalil, slavil in se zahvaljeval namesto nas, medtem ko nam s tem samo milostno naznanja, kar smo v svoji slabosti dolžni storiti, da bi za naprej lahko postali vredni Njegovega pravega okrepčila?!

15 O glejte, če bi pa radi Gospoda vredno hvalili, slavili in se Mu zahvaljevali, storimo to v svoji slabosti najponižneje; potem Se bo v Svojem usmiljenju ozrl na nas in bomo zmeraj znova okrepčani z Njegovo neskončno ljubeznijo! Amen"

16 Ko pa je Adam z ostalimi vred slišal ta govor, glej, se je takoj obrnil k Henohu in ga vprašal: "Toda ljubi Henoh, kaj pa je to, kar si pravkar govoril? Če tega ne razumem jaz, kako naj potem razumejo moji otroci, zaradi katerih sem te pravzaprav predvsem pozval, da govori?! Kajti, kolikor razumem, iz tvojega govora izhaja, da naj Gospoda na ta način ne bi niti hvalili, niti slavili, niti se Mu zahvaljevali; kajti mi vsi in vse kar imamo je vendar Božje in je izšlo iz Njega!

17 Če bi hotel kdo Gospoda s tem hvaliti, slaviti in se Mu zahvaljevati, bi moral vendar takoj umolkneti ob spoznanju, da bi Gospod v nas kot Svojih delih hvalil in slavil Sebe in se zahvaljeval Sebi!

18 Glej, saj je vendar vse kar imamo Božja oblast in moč, in mi smo povsem Njegovo delo in živi deli iz Njega! Glej, tako bi vendar vse naše delo ne bilo nič drugega kot prazna predrznost do Boga, če bi mislili, da to delamo mi, medtem ko bi vendar to delal samo Bog, ker kar imamo ni nič našega, marveč je vse samo Božje!

19 O Henoh, kar si povedal, moraš približati našemu razumu, sicer se bomo vsi pogubili v noči naših dvomov!"

20 Ko pa se je Henoh zavedel tega nesporazuma, se je začel trkati na prsi in je

govoril: "O ljubi očetje, kaj se temu tako čudite?! Le kdo bi hotel jesti les drevesa, ki je pretrd, in vendar prihaja sladki sad od lesa, ki je sam zase neužit! Ko pa uživamo sad, se vendar zahvaljujemo zanj, ne pa za drevo, ki nam ga je rodilo!

21 Zdaj pa pomislite, če bi bili mi les drevesa, in bi nam bil kakor njemu dan sad; ker pa je drevo posajeno, da rodi sad, - kaj naj se zahvaljuje Gospodu, drevo ali sad?

22 Mar ni sad Gospodov milostni dar, ki se Gospodu ne more in ne sme zahvaljevati, marveč le drevo kot svobodna postava - čeprav je nastalo iz istega sadu - zato, da mu je v nepretrgani vrsti dana moč od zgoraj, da rodi živ sad in v njem nešteto sebi enakih!

23 Kakšna je torej razlika pri nasadu, če vzamemo drevesu mladiko in jo posadimo v zemljo in iz nje spet zraste drevo, - ali če vzamemo sadež in ga položimo v zemljo, in iz njega prav tako zraste drevo?!

24 Glejte, mi pa smo mladike in seme je Božji blagoslov. Če pa spoznamo, da nismo sad in seme, marveč samo mladike in drevesa, ki bi bila rada blagoslovljena s sadom in semenom, potem je vendar velik glas, ki je v nas, Božji sad in seme, ki nam je dano, in se ne more hvaliti, slaviti in se zahvaljevati za svoj obstoj; mi pa smo kakor drevo in mladike in zato se moramo hvaliti, slaviti in se zahvaljevati za to, kar smo, ne pa za to, kar prejemamo, in končno zmeraj za to, kar prejmemo, da bomo lahko postali popolnoma svobodni pred Bogom in tako ustrezati Njegovemu svetemu namenu. Amen."

55. Poglavje

Kenanova izpoved

1 Ko pa so Adam in ostali očetje slišali to razlago, glej, so se vsi silno začudili, kako daje Henoh lahko izgovoril tako globoke besede modrosti, saj je ob vsem tem bil tako nezahteven mladenič, da od njega nihče ne bi mogel pričakovati tako globoke modrosti, ki je celo Adama prisilila k molku!

2 In besedo je prevzel Kenan, in rekel: "O oče Adam, glej, doslej sem bil videc jaz in sem ti moral na vsak predsabat pripovedovati in razlagati svoja in tvoja videnja in večerna opažanja tako na nebu kot tudi na zemlji, da si jih ti potem blagoslovil in posredoval svojim otrokom!

3 Zdaj pa je Gospod z lastno roko blagoslovil in razvezal Henohov jezik! Glej, zato se moj jezik ne upa več zganiti pred teboj, pred ostalimi očeti in otroki; zato naj tudi to opravilo prevzame ljubeči in modri Henoh. Četudi smo nekoč mi umivali njegovo telo z jutranjo roso, pa je zdaj nam samim toliko bolj potrebno, da on umije nas z jutranjo roso svojega duha, ki obilno kaplja z njegovega blagoslovljenega jezika!

4 O Henoh, umij me po svoji milosti od zgoraj; kajti priznam in vem: Kdor ne bo umit s to vodo, bo pogubljen in njegovo življenje bo usahnilo kot trava, na katero ni padla nobena oživljajoča kaplja.

5 Gospod jo je vso zaupal samo enemu, da bi jo drugi lahko uporabili po njem kolikorkrat bi hoteli. Kajti življenje je sicer dano vsem, nesmrtnost pa ne; v sebi jo nosi samo eden za vse. In kdor jo hoče vzeti od njega, bo postal nesmrten kakor on; kdor pa jo bo prezrl, njegovo življenje bo vzela smrt ob času, ko bo veliki

Gospod položil svoj srp na suho travo.

6 Če položimo roko na svoje srce, čutimo njegovo bitje v pravilno odmerjenih presledkih - enako bo občutil tudi Henoh; toda če vprašamo svoje utripajoče srce: 'Kam udarjaš, nemirno srce?', nam bo dalo zamolkel in zmeden odgovor, ki se bo grozljivo glasil: 'Neprenehoma udarjam na železna vrata večne smrti in z velikim strahom pričakujem, kdaj se bodo odprla in me za večno pogoltnila!'

7 Če pa vprašamo enako utripajoče Henohovo srce: 'Na kaj trkaš ti, v ljubezni zvesto, pobožno srce?', nam bo najjasnejše odgovorilo: 'Poslušajte bratje, neprenehoma udarjam na svetla vrata življenja in sem polno najslajše, najbolj trdne gotovosti, da se bodo kmalu odprla in me sprejela v neskončno polnost Božjega življenja, katerega samo majhna rosna kaplja me zdaj poduhovlja in oživlja!'

8 O očetje, bratje in otroci, da je tako, sem prav pogosto videl v svojih videnjih; da pa ne sme tako ostati, uči vsakega lastna ljubezen do življenja: ne moremo ga dati drug drugemu, ker ga nimamo; lahko ga pa vzamemo od tistega, ki ga ima. Henoh ga je prejel od zgoraj; če pa nam ga hoče in tudi sme dati, potem si ga vendar moramo vzeti.

9 O Henoh, zato le pridno suči svoj jezik, poln življenja, da bomo vsi od glave do pet umiti z roso življenja, ki obilno prihaja iz duhovnega, večnega jutra življenja iz Boga na tvoj blagoslovljeni jezik; zato, oče Adam, naj namesto mene nastopi Henoh in nam razlaga in kaže znamenja življenja tako na nebu kot na zemlji! Amen."

10 In ko je Kenan končal ta izvrstni govor, glej, je vstal Adam in rekel: "Kenan, prehitel si mojo željo; zato naj Henoh kar se da na kratko stori tisto, po čemer hrepenite vi in po čemer tudi mene silno žeja! Amen."

11 Henoh pa je takoj spoštljivo vstal in govoril: "O očetje, poslušajte torej! Zvezde gredo po svoji poti in sijajo včasih bolj, včasih manj, in tudi vetrovi pihajo včasih z enega in včasih z drugega kraja in gredo šumeč po svoji poti v daljavo in na svojih nestanovitnih krilih nosijo s seboj včasih lahne oblačke, včasih pa cele gmote težkih oblakov, in tako padata rosa in dež, in trava pahlja, in drevesa se zibljejo s trepetajočim listjem, in nikjer ne vidimo razloga za to, čeprav bi si s tem še toliko razbijali glavo; ko pa končno dozori do žetve, rečemo: 'Gospodje modro vodil Svoje elemente, ker je žetev tako bogata!', in potem nas le malo skrbi, kam so vetrovi nosili oblake.

12 Vidite, to je tudi najboljša razlaga! Kajti to, kar Gospod stori, je narejeno modro; mi pa storimo najbolje, če brezskrbno vse prepustimo Gospodu in se ne trudimo razlagati Njegovih potov, temveč zato raje iščemo sami sebe in življenje v sebi.

13 Glejte, to je najboljša razlaga, v kateri je skrita vsa skrivnost! Toda po poti več o tem! Amen."

56. Poglavje

V Adamovi votlini

(21. januar 1841)

1 Ko pa je Henoh končal s svojo jedrnato razlago, glej, je Set skočil pokonci od

veselja, objel Henoha, in rekel: "O oče Adam, kako kratka je vendar beseda ljubezni na svetli poti svoje modrosti, in kako prepolna jasnosti, življenja, moči in učinkovitosti!

2 Ko pa človekov okorni razum mukoma preštevata tolike zvezde, s težavo in dvomom zasleduje pot vetra, zija za gibanjem oblakov, hoče speče megle v dolinah predramiti iz njihovega blagoslovljenega počitka, pomembno preiskuje rosne kaplje, travo, rastlinje, grmovje in vse drevje, skoraj noro in neumno sprašuje, kako so vsi skupaj počivali ponoči, da bi si končno po vseh teh praznih poizvedovanjih ustvaril prav tako površno sodbo, iz katere bi potem rad s polovično gotovostjo uganil prihodnjo žetev, ali bo dobra, srednja ali slaba, in to zmeraj utemeljeno z dolgotrajnim posvetovanjem, - tedaj je vendar takšna Henohova razlaga čisto nebeška, ki nas odrešuje vseh nadaljnjih takšnih nesmiselnih in nevrednih opazovanj, ki so po mojem mnenju prav tako malo pomembne kot čas, ki je že pred sto leti pretekel brez sledu.

3 O ti ljubi Henoh ti, nadaljuj z razlago znamenj življenja v nas, in prepričan sem, da nam bo vsem takšna razlaga znamenj neizmerno bolj koristila, kot če bi se lahko pogovarjali z vsemi zvezdami, sonci in lunami, ne bi pa razumeli ničesar od tega, kar je vendar temelj vseh naših vzgibov, in od vsega, kar nam povedo naša čustva in občutki, in na kakšen način se večna ljubezen razodeva in daje spoznati v nas, in po njej večno življenje!

4 O otroci, to je neskončno višje kot vsa žitna polja in sadna drevesa, na katera vendar kljub vsem našim opazovanjem in pedsabatnim razlagam ne moremo spraviti niti enega jabolka ali kakšnega drugega sadeža, pri čemer pa Gospod kljub vsem našim nepotrebnim skrbem dela vendar samo to, kar je v skladu z Njegovo ljubeznijo, modrostjo in svetostjo!

5 O Henoh, le govori in razlagaj, da bodo tudi naš otrdeli les in naše mladike po Kenanu kmalu lahko rodili blagoslovljene sadove večnega, neminljivega življenja! Amen."

6 Nato pa je vstal Adam in rekel: "Amen, bodi blagoslovljen, moj ljubljani sin Abel-Set, in nadvse blagoslovljena Henohova zgovornost in blagoslovljeni vsi moji otroci, ki so dobrega in pobožnega srca!

7 Zdaj pa pojdimo in obiščimo vse naše otroke, ki delajo, in jim oznamimo jutrišnji sabat in to, kar lahko na sabat pričakujejo od nadvse blagoslovljenega jezika našega ljubega, modrega in pobožnega Henoha!

8 Gospod naj vsak naš korak varuje pred vsakršno nesrečo! Amen."

9 Nato so vsi vstali in veselo stopili iz koče, Eva na Setovi strani, Adam pa na Henohovi. Vsi otroci so se priklonili pred starim bivališčem svojega očeta in ga na Henohovi strani pustili, da je hodil pred njimi; njima je potem sledil Set z Evo, za njima pa končno drugi otroci glavnega rodu.

10 Ko so tako odhajali proti jutru in prehodili že precej poti, glej, so dospeli do votline, iz katere je tekel najčistejši izvir, in ta votlina je bila znana kot Adamov počitek, izvir pa kot potoček Evinih solza. Tu je Adam zmeraj počival; in tako je bilo dogovorjeno tudi tokrat.

11 Votlina je bila zelo prostorna, in sicer tako, da bi v njej zlahka našlo prostor dvajset tisoč ljudi; glavna v tej votlini pa je bila naslednja redkost: prvič je bila visoka sto dolžin moža in je bila veliko bolj nekakšen tunel skozi goro kot prava

votlina; ta tunel pa je bil tako zelo slaven zaradi tega, ker je prehod proti jutru potekal skozi velik zelen in rumen kristalni gorski stožec; v njegovi sredini pa je bil izvir, iz katerega je visoko v zrak brizgala voda, nad njim pa je skozi raznobarvne kristalne prizme prodirala sončna svetloba v tisočeri barvah.

12 Čeprav je bolj medla svetloba prodirala na najrazličnejših mestih in čudovito osvetljevala ta precej dolgi tunel, pa je bilo omenjeno središče z brizgajočim izvirom vendarle najčudovitejši del tega tunela, ki je neizmerno presegal vse, kar je bilo doslej znano.

13 Glejte, zaradi tega je bila tudi ta prehodna jama Adamov najljubši kraj, in razen glavnim rodovnim otrokom je bilo drugim le redko dovoljeno iti skozi to votlino, - vendar ne morda zaradi nevoščljivosti, marveč samo iz strahu, da se kakšna lahko vzburljiva čud ne bi navdušila za čaščenje tega čudežnega kraja.

14 Ko je bila glavna družba sredi votline, kjer je okrog širokega, okroglega, zlatega vodnega korita ležala množica lepo oblikovanih, raznobarnih plemenitih kristalnih blokov, od katerih se je eden imenoval Zlati očetov sedež in na tega je Adam za nekaj časa sedel, in tako so tudi drugi smeli slediti njegovemu zgledu; samo Henoh je stal poleg Adama.

15 Ko pa je Adam to opazil, glej, mu je rekel: "Ljubi Henoh, zakaj ne storiš tako kot jaz in vsi ostali? Glej, tu na moji desni leži prav udoben, zeleni kristalni blok; sedi nanj in počivaj z menoj in ostalimi!"

16 In Henoh je takoj storil, kar je Adam želel, rekel pa je: "O oče Adam, glej, ker mi dovoliš počivati na Setovem kamnu, bom to seveda storil, ker je tvoja beseda odločilnejša od besed vseh ostalih očetov; če bi pa jaz sedel nanj brez tvojega dovoljenja, glej, bi ravnal zelo predrzno in bi pač zaslužil, da bi me Set in vsi ostali očetje pogledali z jeznim očesom! O ljubi očetje, odpustite, da si upam to storiti; kajti zmeraj hočem ravnati poslušno do vseh očetov, in naj nikoli ne storim nič, kar bi me lahko kdaj koli naredilo nevrednega vaše ljubezni! Amen."

17 In Set je vstal in rekel, obrnjen k Henohu: "O ti moj najljubši, ponižen in skromen Henoh, ali ne veš, da si že zdavnaj postal lepo središče naše ljubezni?! Glej, glej, na moji glavi bi si gotovo pripravil sedež; kajti v naših srcih si si ga pripravil že zdavnaj, - in glava ni odličnejša od srca!"

18 Glej, kako bi nas mogel skrbeti hladni kamen, na katerem sedi, ko smo ti vendar že zdavnaj dali za bivališče svojo ljubezen in svoje življenje? Zato bodi povsem miren! Toda mene in gotovo tudi vse druge skrbi nekaj drugega: Glej to čudovito točko! Ljubi Henoh, povsem neovirano spusti z vajeti svoj blagoslovljeni jezik! Amen."

19 Ko pa so Adam in ostali slišali to Setovo pobožno željo, glej, so od vseh strani tiščali v Henoha, naj iz svojega srca pove nekaj ljubeznivega in vzvišenega o tem tunelu.

20 In tako se pobožno ubogljivi Henoh tudi tokrat, kot sicer, ni dal dvakrat prositi, marveč je takoj vstal, se priklonil vsem očetom in začel z naslednjim zelo pomenljivim govorom:

21 "O ljubi očetje, na tem kraju Adamovega počitka ste me pozvali, naj govorim, ne da bi vedel, kaj in o čem naj pravzaprav govorim! O ljubi očetje, doslej je bil še zmeraj običaj, če je hotel kdo od koga kaj zvedeti, je vedežu skrivnosti postavil vsaj

eno vprašanje, s katerim ga je opozoril na to, da spet nečesa ne ve.

22 Jaz pa naj zdaj govorim, ne da bi me kar koli vprašali!

23 Pa naj tudi bo; kajti tako je moj jezik svoboden in lahko izgovori, kar je z žarečimi znamenji ohranjeno v srcu, in kar moje oko gleda v najjasnejših potezah! In ta znamenja so žive poteze večne Ljubezni in usmiljene milosti večnega, svetega Očeta v meni; in tako bom enkrat govoril tako kot govorijo sami in vodil nesmrtni pogovor z mojim Bogom in vašim Bogom, z mojim svetim Očetom, ki je poln ljubezni, in z vašim svetim očetom, ki je poln ljubezni, milosti in vsega usmiljenja!

24 O ljubi očetje, ta votlina je natančna podoba človekovega srca, v kakšnem odnosu je do Boga! Kamor koli usmerimo svoje oči, nikjer ne moremo odkriti nobene povsem nerazsvetljene točke, razen tal, ki nas nosijo.

25 Pogledjmo navzgor v visoki, s tisočbarvno svetlobo osvetljeni vrh, kako prekrasno prav ta lepa svetloba čudovito poživlja ta živi, visoko pršeči izvir!

26 Kdo bi mogel opisati sijaj, ki tisočkratno spremenjen že v trenutku preseneti gledalčevo oko, ko je vsaka padajoča kaplja podobna zvezdi, ki se drzno vzpenja proti nebu in potem za kazen za svojo predrznost zgori, ko jo nebo pahne spet nazaj.

27 Da, če pogledamo proti jutru, nam prostrani hodnik zalesketa v zeleni svetlobi; če pogledamo tja, od koder smo prišli, nam hodnik zrcali rumeno in končno celo krvavordečo svetlobo; in tako preseneča naše oko, kamor koli že pogledamo, vendarle zmeraj drugačna svetloba!

28 Ko smo se potem do sitega nastrmeli, popolnoma prevzeti od velikega sijaja, zavzdihnemo: 'O veliki Bog, kako vzvišeno lepo in nadvse čudovito je vse, kar si naredil, Gospod! Tvoja dela spoštujemo, Ti pa nas zato blagoslavljaš s čudovitim ugodjem, - kajti za nas si jih vendar naredil, in tega se nadvse veselimo in zmeraj Te bomo hvalili, slavili in se Ti zahvaljevali zato, da si za nas naredil tako čudovite reči, ko si v Svojem velikem usmiljenju spoznal, da smo vredni, da se imenujemo Tvoji otroci.'

29 O ljubi očetje, da to počnemo, je seveda prav in pravično; toda če bi hoteli vsaj malo pogledati v svoje srce in ga vprašati, ali je veliki Stvaritelj teh vzvišenih stvari naredil prav te vzvišene čudežne stvari iz Svoje neskončne ljubezni in modrosti zgolj za našo čutno zabavo, ali nam ni morda v teh stvareh prikril drugih stvari, ki bi jih morali najprej iskati in najti v resnično poveličanje Njegovega najsvetejšega imena, - o ljubi očetje, to pa je drugo vprašanje!

30 Vidite, eno samo sonce pošilja svoje bele žarke na visoki vrh te gore plemenitega kristala; toda kakšen je učinek te ene sončne svetlobe v tej votlini!

31 P pogledjmo navzgor! Kdo bi mogel tam prezreti neštete oblike, ki jih že vsak nemirni pogled poneskonči, - in vendar je vse učinek iste svetlobe!

32 O ljubi očetje, glejte, nam je Gospod prav tukaj postavil zelo velik spomenik!

33 Mi smo v svojem zemeljskem bivanju ta votlina z enim vhodom od večera in enim izhodom proti večnemu jutru. V središču smo mi, kakršni smo v polnosti zemeljskega življenja, in kot otroci stopamo od večera v milost in usmiljenje in pred seboj ne vidimo nič drugega kot zgolj središče življenja, ne da bi pomislili, da ta votlina življenja ni zaprta, marveč nam vsem zmeraj ponuja odprt nasprotni izhod proti jutru.

34 O ljubi očetje, preprosta svetloba je tudi milostljivi plamenček večne ljubezni!

Naš notranji vid je ta vzvišeni vrh. Ta izvir je podoben našemu duhu, ki si stalno prizadeva kvišku k svetlobi, a je zmeraj zavrtnjen s podukom:

36 ' Kaj si prizadevaš, nemočni, kvišku?! Tu ni poti zate, marveč ostani ali se povrni nazaj v zlato kotanjo svoje ponižno poslušne ljubezni! Tam se ogleduj v preskušajočem slepilu svoje notranje svetlobe, in bodi zmeraj pripravljen slediti toku potočka proti jutru; šele tam te bodo zgrabili mogočni žarki sonca milosti in te v najpopolnejši svobodi kot ognjeni oblaček dvignili tja, od koder si prišel!'

36 O ljubi očetje! Ker smo že prej v koči omenjali znamenja, naj se tudi ta razlaga prišteje k njim! Amen."

57. Poglavje

Adamova samoizpoved

(27. januar 1841)

1 In ko je Henoh končal ta pobožni govor, glej, se je znova dvignil Set, in rekel: "Da, resnično, tako je, kot si nam zdaj iz najglobljega vira čudovito in zvesto govoril ti, ljubi Henoh!

2 Kajti sam pri sebi prav dobro opažam, kako se v svoji modrosti neprenehoma vzpenjam kvišku; in kadar me to prazno početje na določenem mestu prepusti moji lastni slabosti, o, potem kot te kaplje zmeraj padem nazaj v kotanjo svoje prirojene ničnosti, kjer me takoj spet použijeta in ponižata običajnost in vsakdanjost, ter me končno potegne s seboj naravni tok in šele potem začenjam nemočen postopno spet spoznavati veliko po stavo, ki jo je Gospod nadvse modro in ljubeče položil v mojo naravo, namreč, da naj tisti, ki mu Gospod ni dal peruti za letenje, v dobrotnem in smotrnem počitku čisto ponižno ostane lepo doma in tam mirno in hvaležno počaka, dokler večnemu usmiljenju ne bo všeč tudi skromno kapljico, kar naj bi jaz zmeraj bil, sprejeti v potoček in jo voditi proti večnemu jutru, kjer Gospodova milost večno sije in kjer neskončna ljubezen večnega, svetega Očeta skromne kapljice gotovo ne bo pustila propasti.

3 O ljubi Henoh, povej, ali ni tako, in ali sem te prav razumel! Mislim namreč, da je tako, in tudi verjamem, da tega nihče ni mogel razumeti drugače.

4 Zato nam še na kratko povej, daje tako, oziroma, ali je tako!"

5 In glej, Henoh je bil očaran nad Setom, pristopil je k njemu, objel očeta, in rekel: "O ljubi oče Set, bodi vendar brez skrbi, kajti dobro si razumel glas večne ljubezni, ki se je razlil prek mojega trepetajočega in slabotnega jezika kot žarki vzhajajočega sonca!

6 Kajti to, kar govorim, ni moje, marveč edino od večne ljubezni najboljšega, najsvetejšega Očeta, za kar naj Ga tudi večno hvali, slavi in se Mu zahvaljuje vse moje bitje zmeraj in na vso moč; in odslej naj ne bo na meni, zunaj mene in v meni nič, kar ne bi bilo posvečeno ljubezni, hvali, slavi in zahvali do našega nadvse dobrega, svetega in najbolj ljubečega Očeta, od katerega smo po Njegovem velikem usmiljenju mi in vse reči.

7 In zato je tudi tako, da človek iz sebe ne more in tudi ne sme ničesar storiti, četudi bi s tem polaskal samemu sebi; zavedati pa se mora dobrotnega globljega življenja v svojih ozkih prsih, - marveč naj se le kakor kapljica povsem prepusti Gospodu, in On ga bo gotovo tako vodil in uravnaval, kakor je najbolj v skladu z

Njegovo večno ljubeznijo in redom, človeku pa bo gotovo za zmeraj najboljše! Amen"

8 "Da, tako je!", je rekel Adam in vsi njegovi navzoči otroci glavnega rodu. In Adam je nadaljeval: "Kajti vse, kar raste na zemlji, zelo dobro uspeva ter se nežno in skromno uklanja večnemu redu nad vse mogočnega Boga. Saj vendar vsak dan vidimo, kako sončni žarek mogočno privleče travo iz temnega naročja zemlje in prav tako rastline, grmovje in vse drevje, kako ravno ta izjemno nežni sončni žarek iz vlažnih globeli in iz morja prijazno dviga k sebi na nebesni oblok oblačke in jih napolnjuje z nežno svetlobo, in končno te oblačke prečisti in razsvetli, tako da jih, podobne svetlobi sami, naši grobi čuti sploh ne zaznajo več, čeprav so večno neminljivi očesu duha. In četudi je to le ustrezna zemeljska podoba, pa je vendarle popolnoma enaka visokemu redu človeka, kateremu je dano telo s čuti in dušo, da v njem rojeva plemeniti sad po večnem redu za večno življenje v Bogu, kot rojeva spočetje iz duše po moči ljubezni iz Boga in Njegovega reda za nov, neumrljivi sad.

9 O otroci, glejte, Gospod nam je vendar pripravil govornika in mu odprl oči in po njem odprl naša ušesa, da že kar zdaj začenjamo razumeti velike načrte najsvetejšega Očeta z nami! In ker smo zdaj dobro in nadvse razveseljivo slišali globlji pomen tega mojega najljubšega kraja, pojdimo zdaj naprej; kajti zemlja nosi v sebi še veliko nespoznanih zakladov, in tako naj postanejo naša nadaljnja duhovna paša! Amen."

10 In glej, tedaj se Mi je na tihem zahvalila družba prvih ljudi na zemlji in se nato dvignila in odšla proti jutru k izhodu in tam skozi majhno ožino pod najjasnejše nebo, kjer se je nekoliko zadržala in strmeč opazovala žuboreči, čisti potoček in še pod njim videla rahle meglice, ki so se naglo dvigale iz potočka k svobodnim prostorom svetlobe, kjer jih je ogrela toplota in jih odtegnila njihovim pogledom. In zdaj so vsi prav dobro razumeli to igro narave in se dobrodejno prepoznali v njej, ter Me zaradi tega hvalili v globini svojega srca in se čez mero veselili. Končno so se napotili dalje prek precej prostrane gorske ravni, kjer je prebivalo mnogo družin; in ko so ti že od daleč zagledali snežno belega praočeta, so trumoma prihiteli k njemu po dobro uhojeni poti; Adam jih je blagoslovil, ti pa so potem slavili Moje ime, tako da je zven njihovih čistih glasov odmeval daleč prek daljnega gorovja in je vse tam živeče otroke povabil k naslednjemu dnevu počitka, sabatu, ko bodo Meni spet prižgali dolžno daritev.

11 In glej, tako so šli vriskajočih src očetje še daleč ven do tja, kjer jim je presekala pot proti nebu štrleča snežno bela skala, in kjer so spet posedli na zemljo, obkroženi s tisoči otrok, ki so si vsi vneto prizadevali, da bi svojim glavnim rodovnim očetom postregli z vsakovrstnimi osvežitvami, in pri tem je bil vsakdo srečen če so se njegovih srčnih darov vsaj blagoslavljajoče dotaknili.

12 Glej, na tem počivališču je Adam pogledal navzgor k visokim daljnim skalnatim vrhovom te neznanske gore in je večino časa ostal tih in ves vase zazrt, in nihče si ga ni drznil vprašati, kaj bi tam mogel videti. Zato je takoj za nekaj časa utihnilo glasno vrskanje otrok; kajti vsi so opazili solze v očetovih očeh.

13 In vsi so premišljali sem ter tja, kaj neki bi naj mislil, in razen Henoha tudi nihče ni spoznal, kaj se je dogajalo v Adamovi duši.

14 Končno je s svojimi očmi zapustil velike strmine te kamnite gore in je tiho premeril trume svojih otrok, ki so prihiteli k njemu, in končno globoko ganjen

spregovoril:

15 "O, vse to je moja lastna krivda! O veliki, sveti, pravični Bog, zakaj si dopustil, daje moja krivda zrasla v takšno goro?! Jaz še živim, gora pa sega že skoraj do neba; kako visoka bo postala šele do konca časov!

16 Tako gledam zdaj na pedsabat, obdan s tisočnimi otroki, počivajoč ob trdnjavi svoje krivde; in tako bo nekoč tudi zadnji človek tukaj osamljen, zapuščen od vseh živih bitij in otrok, delal pokoro za mojo krivdo, in bo žalostno zrl navzgor k večnim nadzidkom sijajnih svetov v Božji neskončnosti, ter bo z velikim hrepenenjem pričakoval, da bi ga gora pokopala, ga uničila in pod svojim gruščem zagrebla zadnjo kapljo moje velike krivde!

17 O otroci, vidite, tam zgoraj, kjer se še zmeraj kadi in gori, tam sem nastal in tam sem grešil pred Božjim in' zemljinim obličjem!

18 Tedaj sem bil še popoln, in vse stvarstvo mi je bilo podvrženo in razumel sem ga od središča zemlje pa tja gor do visokega, zadnjega sveta nad svetovi, ki ga nikoli ne bo dosegla najvišja misel nobenega duha!

19 In kaj je krivda naredila iz mene? Kaj sem postal v noči svojega greha?! Nič drugega kot bedni črv v zemeljskem prahu, ki je komaj še sposoben vlečiti s seboj malce najbednejšega življenja v sebi!

20 O otroci, tisti izmed vas, ki bi lahko padel s končne najvišje, najbolj oddaljene zvezde do zadnje najnižje zvezde, glejte, bi opravil komaj skok cvrččega murna v primerjavi s padcem z moje višave do te brezmejne globine!

21 Že v svojem zemeljskem začetku sem bil postavljen tam zgoraj za največje poniževalno samospoznanje in spoznal sem se in zato padel še globlje, - da, celo do semkaj sem moral pasti, moje noge pa še globlje po Kajnu!

22 O brezmejni padec! Jaz, ki razen Boga nisem imel sebi enakega, moram zdaj svoje otroke prositi za poduk in kruh!

23 Toda zdaj je pač tako; tako naj bo v imenu Njega, ki je milostno naredil iz mene to, kar sem zdaj pred obličjem vseh! Amen."

24 In ko je Adam končal ta žalobni govor, glej, je začel jokati, in njegova otožnost je razžalostila razen Henoha vse navzoče. Eva pa je v svojih prsih občutila dvakratno težo bremena, ki je žalostilo Adama; vendar je skušala prikriti svoje solze, da ne bi, tudi sama jokajoč, še bolj užalostila Adamovo srce, - in tako je to turobno stanje trajalo skoraj eno uro. Set pa je pristopil in očetu obrisal solze z obraza, ter rekel:

25 "O oče, ne jokaj zaradi tega, da ti je Gospod to storil; ko bi bil slab oče, kako bi te lahko kot takega ljubili?

26 Mi pa nismo nikoli našli ničesar slabega na tebi, marveč vse, kar smo na tebi našli, in kar smo od tebe prejeli, je bilo dobro in bo dobro ostalo; zato ti tudi vsi še naprej zmeraj voljno prinašamo vso ljubezen in spoštovanje kot resnično otroško daritev. Zato, ljubi oče, bodi potolažen in se ne žalosti zaradi najmodrejšega vodenja vsemogočnega, nadvse ljubečega, najsvetejšega Očeta!

27 Kajti ti sam si nas vendar učil, da je vse, kar Gospod stori, prav; če pa nam je torej vsem tako storil, kako bi naj bilo in kako bi lahko bilo ali moralo biti drugače kot dobro?! In tako je vendar nepotrebno, da bi se žalostili zaradi tega, ker so Gospodove poti po Njegovem ljubečem, modrem in mogočnem vodenju drugačne, kot bi jih želeli mi v svoji brezmejni omejenosti pred Njim!

28 O oče, in tudi če ti je bila nekoč podeljena oblast, da so te morali ubogati celo sonce, luna in vse zvezde, ti je Gospod vendarle podelil vso oblast in moč in torej nista bili iz tebe samega, marveč iz Boga.

29 Kar pa je Gospodovo, to lahko On po Svojem ljubečem in modrem redu tudi vzame nazaj; torej ravna Gospod v skladu s Svojo ljubeznijo in modrostjo le tako, kot je najboljše in najprimerneje za nas vse, ki se zaradi Njegovega velikega usmiljenja smemo imenovati Njegovi otroci.

30 Če pa je On Oče nas vseh, kako bi mogel potem v Svoji neskončni ljubezni in brezmejnem usmiljenju, ki iz nje izhaja, kdaj pozabiti na Svoje otroke?!

31 O oče, zato razjasni spet svoje čelo, in razveseli svoje srce, in dovoli ljubemu Henohu, da bo tukaj, takoj ko se bodo otroci spet oddaljili, vrgel nekaj pogledov svoje jutranje zarje na vse te reči tu, da bodo lahko poveljane in bodo po njegovem oživljajočem jeziku lahko postale pašnik našega duha!

32 O oče, zato se vendar razvedri! Amen"

33 In glej, ko je Set končal ta tolažilni govor, se je Adam razvedril, ga pogledal in pomignil Henohu, naj ustreže Setovi želji in željam ostalih otrok glavnega rodu, - vendar šele tedaj, ko se bodo vsi ostali oddaljili, razen enega, ki je imel črne lase in ni pripadal njihovemu rodu, marveč je šele tedaj ubežal iz nižine in se ves vedoželjen pridružil Adamovim otrokom, ker ga je velik strah pred Lamehom priganjal, da je kot umrljivi pobegnil k neumrljivim z gora.

34 In ko je Henoh prejel ta namig, glej, so se pri priči dvignili, kot je bila ob takšnih prilikah že od prej navada, Enoš, Kenan in Mahalalel in opomnili otroke, naj se naslednji sabat pred sončnim vzhodom zberejo na znanem prostoru pred Adamovo kočjo in prinesejo svoje darove, zdaj pa naj se za nekaj časa oddaljijo, ker se tako glasi očetova želja zavoljo kratkega počitka njegovega srca; ko pa bo dano znamenje, naj se vsi znova zberejo in pospremijo očeta k otrokom poldneva, od tam pa naj se spet vrnejo v svojo domovino.

35 In ko so se ti trije po uspešno opravljeni nalogi vrnili na svoje prostore in po Adamovi volji vzeli črnolasca s seboj, glej, se je najprej dvignil Adam in vprašal tujca:

36 "Kaj te je iztrgalo smrti in te pripeljalo semkaj? Odgovori - ali izgini izpred obličja očeta očetov zemlje; kajti v tvojih žilah teče smrtonosna kri in na tvojem čelu se še jasno vidi Kajново znamenje Abelove smrti. Zato govori, če je tvoj jezik zmožen spregovoriti kakšno besedo! Amen."

37 Tujec pa se je pri priči vrgel na tla pred Adama in boječe izjecljal nekaj nejasnih glasov, ki jih ni mogel razumeti nihče razen Henoha.

38 Set pa je rekel Adamu: "O oče, glej, tvoja pravična vnema ubija sina zemlje; zato milostno in blagoslovljajoč umakni svojo pravičnost, in spregovori, naj ga živi Henoh oživi, da bo potem zmogel zadostiti tvoji pravičnosti! Amen"

39 In Adam je izpolnil željo Setovega srca, in je rekel Henohu: "Poglej tu mrtveca iz globine; oživi ga in razveži mu jezik, da bo vsem nam mogel oznaniti želje svojega srca! Amen"

40 Nato se je Henoh takoj dvignil in spregovoril takole: "O očetje, kako imenujete tega človeka mrtvega sina zemlje, ko vendar živi kakor mi in je samo ubogi človek iz nižine! Če pa bi se bolna žival privlekla pred naše bivališče, je ne bi pregnali od tam, marveč bi jo negovali, dokler ne bi ozdravela; ko pa se je zdaj ubogi, izgubljeni

človek iz nižine z velikimi težavami zatekel k nam, ga pustimo, da se zvija kot črv v prahu pred našimi obličji!

41 Saj smo vendar vsi videli, da je prišel k nam živ, in vsi dobro vemo, da nobeno življenje in obstajanje ne more izvirati od drugod kot edino iz Boga in v Bogu.

42 O ljubi očetje, zato dovolite temu človeku, naj vstane, da bo mogel spoznati velikega Boga na teh višinah; kajti ljubezen velikega, večnega, svetega Očeta sega gotovo dlje, kot bo naša najgloblja misel vsaj v najmanjšem kdaj koli sposobna dojeti.

43 Kako se potem ta neskončna ljubezen ne bi dotaknila tudi otrok nižine?! In če je enega pripeljala k nam, potem ne smemo te revščine zavrniti, marveč jo moramo sprejeti, kot bi bila zrasla tam zgoraj, kjer se še kadi in gori - kamor še včasih nespametno upiramo svoje poglede in mislimo, da je kamen naša krivda ali mi kamnova!

44 O, kako neskončno malo je odvisno od tega, kako daleč in visoko je zrasel takšen kamen, ko je vendar samo kamen, mi pa bomo ostali neumrljivi Božji otroci, in on minljiv, mi pa večno neminljivi; pač pa je vse odvisno od naše ljubezni, ki ne sme izključiti nobenega ustvarjenega bitja, najmanj pa ubogega brata iz nižine. Kajti mi smo samo otroci ljubezni in v tem smo Božji otroci. Zato tudi ravnajmo po tem, da bomo resnično to, kar naj bi bili in bili tega tudi vredni! Amen."

58. Poglavlje

Tujec Azmael

(4. februar 1841)

1 In glej, po vsem tem pa se je Enoš po Adamovi želji sklonil do zemlje in dvignil črno lasca, nato pa prosil Adama in Seta za dovoljenje, da bi pred odhodom s tega kraja smel izreči nekaj besed po svoji želji.

2 In z vseh strani so privolili, da naj le govori, kar si želi.

3 In glej, tedaj se je Enoš priklonil, se zahvalil za dovoljenje in začel pomenljiv govor, namenjen vsem, ki se je glasil takole:

4 "Očetje in otroci! Pravkar me je prešinila globoka misel, in je ostala v moji močno razburjeni duši kot trajni žarek silnega bliska: Nekoč sem sanjal - bilo je tedaj, ko sem enkrat prespal sončni vzhod in sem bil zaradi tega deležen majhnega očitka - da smo bili ravno tako kot zdaj tukaj in smo opazovali to čudovito pokrajino in smo se močno veselili naših številnih otrok, ki smo jih pravkar povabili k bližnji sabatni daritvi. In glej, ko smo se ravno tako veselili, je prišla v našo sredo močno bleščeča postava, tako da smo se vsi prestrašili njene silne svetlobe! Postava pa nas ni pustila dolgo tako prestrašenih, marveč se je kmalu razkrila pred našimi od svetlobe zaslepljenimi očmi.

5 O očetje in otroci, ta razkrita postavaje bil Abel. Vodil je pred praočetovo obličje nekaj človeku podobnega in je govoril z zelo nežnim glasom:

6 Poslušaj oče! Razen mene ni po Kajnu nikogar doletelo nič hudega, razen da je bilo moje telo zate izgubljeno. Glej, jaz sem Kajnu od srca vse odpustil in sem to storil toliko laže, ker nisem bil nikoli jezen nanj! In ko je pozneje pobegnil pred svojim sinom Hanohom in prišel proti poldnevu do obale največjega vodovja zemlje

in je tam umiral od vročine, lakote, žeje in strahu z zelo malim številom rešenih svojcev, glej, tedaj sem prišel jaz s pomočjo večnega, svetega Očeta sam od Sebe tja, in se mu razodel. Našel sem ga v solzah velikega kesanja, da se mi je najgloblje zasmilil, in sem ga potem naučil splesti za vodo neprepustno košaro in ga nato z njegovimi vodil prek valov v daljno, rodovitno in varno deželo.

7 Prav tako sem storil še z več njegovimi potomci iz Hanoha, ki so bili boljše nravi.

8 Vendar si nikoli nisem upal tudi samo enega iz Hanoha, velikega Kajnovega mesta, pripeljati k tebi, o oče; kajti dobro sem poznal tvojo pravično jezo nad Kajnovo glavo. Vendarle pa sem tudi vedel, kaj je Gospod govoril Kajnu, ko je bežal po širni zemlji poln grenkega kesanja, ko mu je zagotovil: Če kdo ubije Kajna, naj bo sedemkrat kaznovan!

9 Zdaj pa sem ti po Jehovovi volji tudi pripeljal begunca iz nižine, ki išče Boga; zato mu daj, kar išče, in ga sprejmi z vso očetovsko ljubeznijo; kajti tudi po njegovih žilah se pretaka tvoja kri!

10 Prebudi ga s svojim blagoslovom, in Gospod bo prebudil tvoje otroke, da bodo potem lahko čudovito oznanjali Njegovo ime otrokom v nižini za mogočo rešitev zemlje!

11 O očetje in otroci! In tako vidim zdaj med nami istega človeka, kot sem ga videl takrat, in pravkar sem videl tudi vsega bleščečega Abela, kako zapušča ta kraj, in Henoh ga je resnično tudi videl, zato je umolknil. In tako si ne želim nič več; - mislite in storite, kakor želite sami! Amen."

12 In Henoh je takoj potrdil Enošovo izjavo z besedami: "Da, tako je bilo in tako je!"

13 In glej, ko pa je Adam to slišal, je osupnil in hlastno vprašal: "Kje je stal Abel?"

14 Enoš in Henoh pa sta hkrati pokazala isto mesto, in tako jima je Adam trdno verjel, ker se nista zmotila v hkratni označitvi mesta, kjer je stal Abel v svoji ljubezni in zvestobi pred Adamom.

15 Potem mu je na skrivaj moral še vsak posebej opisati Abelovo postavo; in ko sta se opisa tudi v tej točki ujemala in sta prav dobro opisala njegovo postavo, Adam ni mogel več dvomiti, da ne bi takoj priznal resničnosti tega videnja.

16 Tako prepričanje Adam veselo zaklical: "O Abel, kogar mi pripelješ ti, bom sprejel, pa četudi bi bil sam Kajn!

17 Zato ga pripeljite k meni, slabotnega Abelovega varovanca, da ga blagoslovim in sprejemem v našo sredo in mu pokažem sebe kot prvega nerojenega, marveč neposredno iz vsemogočne roke večne Ljubezni ustvarjenega človeka te zemlje, in mater vseh ljudi, ki je izšla iz mene, in končno Njega, o katerega veličini, oblasti, svetosti in ljubezni zvesto pričujejo vse večnosti in bitij polne neskončnosti, ter mi vsi, katerim je bil dan večni duh iz Boga samega!"

18 Nato so mu pripeljali črnolasca, in Adam se ga je dotaknil ter ga trikrat blagoslovil in ga vprašal, kako mu je ime. Ta pa je dejal: "O veliki, vzvišeni prvenec Boga, velikega kralja zemlje, ti modri oče vseh zemeljskih očetov, odpusti meni, ubogemu beguncu iz nižine, ki me je roka svetlobe iztrgala iz morilskih Lamehovih rok in me pripeljala semkaj! Glej, jaz sem brez imena; kajti bil sem samo delovni suženj, ti pa so v nižini brez imena, temveč jih povsod kličejo tako kot živali, samo s praznimi, neartikuliranimi kriki. Jezik smejo samo razumeti, ne pa govoriti; kdor

bi hotel s svojih ust spraviti kdaj en sam razumljiv glas, bi moral svojo željo do govorjenja takoj poplačati z najstrašnejšo smrtjo!

19 Zato se ne jezi, da ti jaz, ubogi 'suženj ne morem dati tistega, kar od mene zahtevaš; kajti glej, v nižini se dogajajo nezaslišana grozodejstva in gotovo ni nikogar več, katerega življenje ne bi bilo ogroženo. Kamor koli bi namreč hotel kdo ubežati, povsod bi ga pri priči ujeli Lamehovi biriči in bojeviti hlapci; in če ga ujamejo, ga tudi brez vsake milosti in usmiljenja najokrutneje ubijejo!

20 O veliki oče očetov zemlje! Tam spodaj se dogajajo takšna grozodejstva, da jih ne bi mogel opisati noben človeški jezik. Grozovito pobijanje nemih sužnjev je pač še najmanj, kar vsaj še lahko poimenujemo. Toda tam se godijo tudi brezimne grozote - vendar si ti jih najbrž nikoli ne bom drznil povedati, da ne bi s tem oskrnil višin! Amen."

21 Ko pa je Adam s svojimi otroki slišal to pripoved brezimnika, se je silno zgrozil in je že hotel izreči prekletstvo nad nižino, toda brezimni mu je segel v srdito besedo, rekoč:

22 "O zadrži svojo pogubno besedo, dobri oče očetov zemlje; kajti poslušaj! Oni tam spodaj ne čakajo na tvoje prekletstvo; kajti prekletstva imajo že tako in tako preveč. En Lameh je dovolj za vso zemljo; kajti če bi veliki Kralj nad zvezdami hotel zagrmeti Svoje najbridkejše prekletstvo nad zemljo, bi ji moral poslati samo še enega Lameha, in ti, o oče zemlje, bodi prepričan, da, preden bi sonce stokrat vzšlo in zašlo, zemlje razen Lameha ne bi nadlegovalo nobeno živo bitje več!

23 Zato, o oče očetov zemlje, to kar bi hotel prekleti, o poslušaj, raje blagoslovi, te, s prekletstvom obremenjene nižine gnusob; kajti če bi s prekletstvom hotel še pomnožiti mračna tla gnusob, tedaj gorje, tedaj gorje ubogim in nemim delavcem nižine!

24 Njihova obilno prelita kri že tako in tako kot silni vihar kriči k zvezdam po maščevanju; in če bi povrh tega hotel tudi ti prekleti nižino, tedaj bi lahko kmalu krvavi valovi oblili svete vrhove gora!

25 O oče očetov zemlje, blagoslovi, o blagoslovi tam, kjer bi lahko upravičeno preklel! Amen."

26 In glej, ko je Adam slišal to prošnjo, je bil ganjen, ter je pohvalil brezimnega mladeniča in ga vprašal: "Poslušaj, ubogi sin Kajnove krvi! Ker v nižini nisi smel govoriti, od kod potem tvojemu jeziku skoraj Kenanova gibčnost?

27 Saj govoriš, kot bi že od nekdaj bil posvečen pevec Božji med nami; in tako so tvoje besede umerjene in imajo zmeraj pravi smisel. Povej mi pošteno, kako si to dosegel!"

28 In glej, brezimnik se je takoj opogumil in odgovoril: "O oče očetov zemlje! Tega, po čemer začuden nad mojim razvezanim jezikom vprašuješ, se veseli moje mladeniško srce in se ponaša pred teboj kot očetom najmodrejšega učitelja!

29 O glej in poslušaj: Učitelj, ki me je prav modro naučil tako govoriti, je bil tisti, ki me je zvesto vodil semkaj pred tebe, oče očetov! Poznaš ga in poznal si ga že prej kot vse, ki so tu s tabo, te zvesto poslušajo in čakajo: to je bil Abel, tvoj sijajni sin, ki mi je, ko ga je oživela višja ljubezen, razvezal jecljajoči jezik, da sem zmozel všečno govoriti redke resnice pred teboj kot tudi pred vsemi tvojimi milosti in blagoslova polnimi potomci.

30 O oče očetov zemlje, zdaj pa veš vse, kar ti je prej morda zvenelo še tuje; o

zato dopusti meni, ubogemu in tujemu ubežniku iz nižine, da bom iskal tukaj na svetih višinah v vaši sredini tistega mogočnega vladarja polnega pravice in dobrote, o katerem tako čudovito pričujejo zvezde, luna in sonce!

31 O oče očetov zemlje, ljubeznivo spregovori, amen!"

32 Ko je Adam slišal ta govor, ga je tako ganil, da ni zmozel spregovoriti niti besede več, in njegove oči so plavale v solzah veselja in sočutja.

33 Končno pa se je Adam premagal in ves ganjen odgovoril brezimniku: "Poslušaj, ljubi tujec iz nižine grozot, če je s teboj torej tako, kot si mi potrdil s svojim jezikom, tako da ne morem več dvomiti, da ne bi bilo tako, kot si mi povedal, in ti je s tem že Bog izkazal zelo veliko milost, tedaj je vendar primerno, da mi, Njegovi otroci, ne bomo ravnali s teboj drugače, kot je ravnal s teboj veliki sveti Oče nas vseh v Svojem neskončnem usmiljenju; in tako naj se ti zgodi, po čemer žeja tvoje srce.

34 In glej tu na moji desni prav tako zelo mladega Henoha! Glej, ta je blagoslovljeni govornik Božji; ta naj bo tvoj nadaljnji učitelj v Bogu, našem nadvse ljubečem očetu in Gospodu neskončnosti!

35 In ker nimaš imena, ti bom dal ime jaz; imenoval se boš Azmael, to je Zvesti Boga iščoči tujec! Kajti tukaj mora imeti vsaka stvar svoje ime in vsako dejanje besedo in označeno mora biti vsako stanje in vsaka lastnost, in natančno mora biti opisano kako, kdaj, kje, zakaj, po čem nekaj je in se dogaja; zato more človek še toliko manj hoditi okrog brez imena.

36 Vsako ime pa mora natančno ustrezati tistemu, ki ga je prejel; kdor pa je prejel neko ime, naj zvesto živi po njem, sicer je lažnik, ker ne ravna tako, kot se glasi njegovo ime. In ker zdaj imaš ime, ga najprej spoznaj in potem zvesto ravnaj po njem, sicer boš postal lažnik pred obličjem Boga in vseh Njegovih otrok in se boš osramotil pred vsakim zrncom prahu, ki zmeraj ustreza svojemu imenu.

37 In tako te še enkrat blagoslovim in ti porečem: Azmael! Jaz, Adam, prvi človek, ki je na tej zemlji izšel iz roke Boga, večnega, svetega, nadvse ljubečega očeta, te blagoslovim enako kot svoje otroke, da boš zvest nosilec svojega imena!

38 In tako ti podam svojo roko in te povzdignem med svoje otroke.

39 Zdaj pa, otroci moji, sledite mojemu zgledu, in postanite njegovi očetje, in ti, ljubi Henoh, bodi njegov brat in učitelj!

40 Ti, Jered, pa za zmeraj gospoduj nad njim namesto Henoha, ki je postal prebivalec moje koče!

41 Gospod naj ti odpre tvoje srce in vse čute tvoje duše za večno življenje tvojega duha v Bogu! Amen"

42 Nato je Azmael takoj padel k Adamovim nogam, jih poljubil in se nadvse glasno zahvalil za tako veliko milost, ki je je postal deležen med Mojimi otroki; v sebi se je namreč takoj zavedel delovanja blagoslova - zato je tudi začel vriskati, govoreč:

43 "Azmael, res čudovito ime, ki sem ga seveda še nevreden nositi; toda menim, da ime, dano na začetku, zvestemu prejemniku nalaga pravno dolžnost, da sledi temu svetemu smerokazu (veliki živi zapovedi), do koder mu spoznanje odpira pot. In če bi kdo moral slediti v daljavo vijočim se potom sonca in zvezd kot nosilec obvezujočega imena, bi moral to izpolniti zvesto in veselo, saj je zato bil deležen tako velike milosti - in celo še tedaj, če bi bila milostna zahteva svetega imena

postavljena še više! O oče in očetje očetov zemlje, njemu, ki je bil pogosto prisiljen, da se bori s smrtjo, o poslušajte, njemu resnično ni težko slediti poti večnega življenja; in če si je moral v najmračnejšem blatu gnusobe greha zmeraj bedno z bojem utirati pot do najpičlejše luči in do še bornejšega življenja, ki so ga že večkrat v najnežnejši kali zatrli najtemnejši dvomi - o poslušajte, kako lahko je njemu slediti najjasnejši poti življenja!

44 O čudovito ime Azmael, najlepša zvezda vodnica tja do večnih, svet tih višin luči in življenja; o poslušajte, zaman ne bo nosil tujec tako svetega daru te velike milosti, amen, amen, tu pravim amen!"

59. Poglavlje

O ponižnosti

(8. februar 1841)

1 In ko je Azmael to povedal, se je spet ves ganjen dvignil Adam in rekel: "Henoh, glej, zdaj si spet ti na vrsti! Po vsem tem je primerno slišati besede z višine, da bi lahko v prihodnje v vsem ravnali popolnoma v skladu z Gospodovo voljo. Kajti glej, jaz sem svoje že storil, kot mi je narekovala moja ljubezen; toda naša ljubezen ni zmeraj čista in zato tudi ne zmeraj zanesljiva in zato uspeh njenih dejanj ni zmeraj svet. Zato je zdaj prav posebej čas, da bomo, ljubi Henoh, vsi slišali tvoj živi glas.

2 Govori torej in nam pokaži prave poti tvojega varovanja! Amen."

3 Ko pa je Adam to izgovoril, glej, so se vsi dvignili, se poklonili Adamu in se mu zahvalili, da je to ukazal. Posebno Set pa je skoraj poskočil od veselja; kajti on je bil Henohov največji privrženec in častilec njegove besede, in zato ni mogel drugače, kot da je Henohu, še preden je ta začel govoriti, zaklical nekaj spodbudnih besed, rekoč:

4 "O ljubi Henoh, glej, po čemer je moje srce že dolgo silno hrepenelo, to je zdaj uresničil dobri in pravični red po mojem in vašem očetu! O, nadvse se veselim, da bi o tem slišal sveto voljo! Kajti res je, da lahko pogosto storimo nekaj, kar se nam zdi dobro; toda popolnoma drugo vprašanje je, ali je tudi že res dobro in prav zaradi tega, ker se nam tako zdi!

5 In prav to je tisto, kar nam moraš pokazati! Začni torej govoriti iz življenja Boga v sebi! Amen."

6 Henoh se je torej dvignil in začel vsem govoriti, potem ko se je najprej v srcu obrnil Name, in Me prosil:

7 "O Ti presveti, nadvse ljubeči, veliki Oče, Gospod in Bog, daj mi, najslabotnejšemu, Svojo milost, da bom v vsej ljubezni in ponižnosti zmožem zvesto razodeti Tvojo voljo očetom in jim iz Tebe v polnosti dati to, česar je žejno njihovo srce.

8 O presveti Oče, vendar samo Tvoja najsvetejša volja naj se zgodi vekomaj! Amen."

9 In glej, nato sem Jaz popolnoma obudil Henoha in spregovoril je naslednje besede: "O ljubi očetje, da si to želite, je vsekakor popolnoma prav in primerno - kajti Božja ljubezen je nad vsem in Njegovi volji so podrejene vse reči; - samo to, da me pozivate, naj vam v svoji slabotnosti razodenem o, kar vse večnosti nikoli

ne bodo zaobjele in razumele, vidite, ljubi očetje, to za vaše očetovsko dostojanstvo ni prav in primerno!

10 Mar mislite, da je Gospod nestanoviten mehkužnež, da bi enega človeka manj cenil kot drugega, če bi tako eden kakor drugi rada delala po Njegovi volji?!

11 Poglejte gor k svetlim prostorom neskončnosti! Kdo od nas lahko reče, da ne more opaziti širnih tokov svetlobe in vseh stvari, ki jih ta obliva?! Čigavo uho ne sliši celo pihljanja najtišjega vetriča prek suhega listja?! Ali je med nami kdo, ki mu ne bi bili dani vsi čuti tako, da jih lahko uporablja, in živo, čuteče srce?!

12 Če pa je nam vsem to, kar je vse od Gospoda, lastno brez razlike, kako naj bi bil nekdo bolj ali manj Gospodov, če je vsak izšel iz Njega in bi rad spet odšel k Njemu?! O očetje, glejte, le kateri otrok bi rad prišel k vam, da bi vas vprašal za sveti nasvet, pa ga ne bi hoteli poslušati in mu dati, kar si želi?

13 Ker pa ste že vi kot padli ljudje usmiljeni celo do tujcev, koliko bolj bo najboljši, najsvetejši Oče storil vam, kar potrebujete, in vam rad dal to, za kar je usposobil vsakega od vas!

14 Zato ne mislite, da sem jaz izvoljen organ živega Božjega glasu; o ne, to nisem, pač pa ste to mnogo bolj vi! Le obrnite se k Njemu in gotovo se vam bo zgodilo, kar je Gospodova volja! Amen."

15 Potem pa je Henoh molčal, obrnjen vase in s tem tudi k Meni. In od Adama do Jereda in Azmaela ni nihče vedel, kaj naj počne s tem Henohovim kratkim govorom; in tako so vpraševali drug drugega:

16 "Le kaj to pomeni? Kaj je hotel Henoh s tem povedati: da zmoremo tako kot on izgovoriti besedo življenja iz Božje višave?! Ne, to naj razume, kdor more; mi tega pač ne razumemo!"

17 In tako je šlo to od ust do ust, in vsi so se zelo čudili Henohu za tokratno suho, jedrnato kratkost; celo Setu se je zdelo silno čudno, da jih je tokrat Henoh vse skupaj odpravil tako na kratko

18 "Kajti", je rekel Set, "kaj nam pomaga, če sno prepuščeni samim sebi, ko vendar brez Henoha vemo, kaj zmoremo, vemo pa tudi, v kolikšni meri je nam vsem Gospod v svoji ljubezni dosegljiv, in koliko smo od nekdanj slišali Njegov glas! Kajti ta pripada ljubezni, kakor modrost pripada milosti.

19 Kako pa lahko nekdo Gospoda ljubi in iz Njega govori, preden je od Gospoda prejel nujno potrebno ljubezen in besedo?! Kdo izmed nas, razen Henoha, pa se lahko pohvali s tem?! Kot da ne bi vedel, kaj mi je lastno!

20 Vsi imamo sicer milost, da smo Božji otroci, kot nesporno tudi med vsemi ustvarjenimi bitji najodličnejšo sposobnost, da srno ljudje kot ljudje, in imamo kot takšni vsi iste čute in jih uporabljamo enako; toda naj se vsak sam vpraša, ali ob vsej tej skupnosti čutov in milosti eno in isto tudi zares vsakega veseli na enak način!

21 Iz tega pa je vendar jasno, da ni vsak deležen enako veliko milosti, kaj šele prav toliko ljubezni; in to je še toliko bolj očitno, če iz tako dolge izkušnje vemo, kako nestanovitno se uresničuje ljubezen z vsako stvarjo, katero prevzame, in koliko odločnosti in velike požrtvovalnosti je potrebno, da v kakršnem koli oziru postanemo stanovitni v ljubezni.

22 Čeprav s tem nočem in ne morem reči, da zaradi tega v ljubezni do Gospoda nikakor ne bi Lahko postajali čedalje trdnejši - toda gotovo je, da nam je dana

samo milost, namesto ljubezni pa po milosti samo zmožnost, da si ljubezen pridobimo in jo šele potem sprejmemo vase; toda s samo željo je ne bomo nikoli deležni, pa če bi bila ta želja še tako hrepeneča. Skratka, če je Gospodu všeč, da nekomu da ljubezen v polnosti kot Henohu, je to stvar Gospodovega usmiljenja, in On ne bo nikogar vprašal za nasvet, če hoče s tem koga napolniti. Toda poslušajte vsi: ni nobenega pravila, in mi lahko želimo kar koli hočemo, vendar je Gospod pri tem edini Gospod in stori in ravna po Svoji nedoumljivi modrosti, kakor je Njemu pogodu - mi pa smo samo priče tistega, kar dela pred nami in za nas.

23 In ti, moj ljubi Henoh, dobro premisli te moje besede in potem govori! Kajti dobro mi je znana tvoja velika skromnost in s svojo ponižnostjo si se mi zelo priljubil; zato ti vnaprej ni treba biti več preskromen in nam neprenehoma kazati svoje velike ponižnosti, če gre za službo, ki si jo dolžan Bogu in nam, svojim očetom. Da vse to si, namreč že dolgo verno vsi, Gospod pa še neskončnokrat bolje od nas, zato ti je tudi v trajno last podelil ljubezen; in zato nam ni treba nič več na novo dokazovati, marveč se je to, da smo te poklicali za učitelja in Božjega govornika, zgodilo vendar samo zaradi teh tvojih kreposti. In tako lahko govoriš pred nami brez vsakega strahu, kot si že pogosto storil pred obličjem nas vseh, -

24 razen, če ti je to, kar si prej govoril, ukazal Gospod, potem seveda nisi mogel govoriti drugače in si storil prav, da si tako govoril!

25 Toda če pomislim, da si govoril opominjajoč nas, naj se sami ravnamo po glasu življenja iz Boga, glej, mar ne bi zmožel Bog toliko kot ti in bi lahko naša srca opozoril na to, kar si storil ti?!

26 Toda, ker si že začel tako govoriti iz Boga, glej, ni dovolj, da si nas le suho opozoril Nanj, od katerega so, kot vsi dobro vemo, vse reči - marveč, ker je bil eden v dobro vseh prav posebno obdarjen od Gospoda, naj v tem preobilju tudi po pravični presoji priskoči na pomoč tako ali drugače manj obdarjenim; šele s tem bomo resnično pred Gospodom izpričali, da smo zares Njegovi otroci!

21 Glej, zato imata in tudi morata imeti skromnost in ponižnost svoje preiščljene in koristne meje!

28 Le enkrat premisli to čisto naravno: Glej, če si mi, ko bi nam oče razkril slabosti svojega telesa, iz same pretirane ponižnosti ne bi upali ponuditi mu tistega, kar zahteva njegova narava, oh, kaj bi mu tedaj koristila vsa naša pretirana ponižnost, če si nihče ne bi upal ponuditi mu hrane in pijače?!

29 O glej, zato prava ponižnost ne sme nikoli izstopiti iz območja dejavne ljubezni, če naj bo resnično po volji Gospodu, in mi smo zato dolžni drug drugemu pomagati tako dolgo, dokler drug drugemu le lahko povemo, da v tem ali onem drug drugega potrebujemo; glede pouka o Gospodu pa je vendar prav in primerno, da močnejši opominja šibkejšega, vendar ga ne izpusti tako dolgo, dokler drugi ne pove: 'Glej, zdaj je Gospod obudil tudi mene!'

30 Henoh, glej, nihče izmed nas ti tega še ne more reči, kajti vsi mi smo nič pred Bogom; zato ne misli, da si nepotreben, in misli v polnosti svoje ljubezni na to, kar je zaenkrat v tem položaju potrebno nam vsem, da se bomo lahko pojavili pred Gospodom z dovolj ljubezni!

31 O ne obotavljaj se in zadosti naši ljubezni v Bogu! Amen."

60. Poglavje

Henohova upravičena molčečnost

1 In glej, ko je Set to povedal, se je dvignil Adam in govoril: "Henohova beseda je bila trda, Setova beseda pa je bila mehka!

2 Ker sta pa oba govorila prav, le da eden visoko, trdo in nerazumljivo, drugi pa nežno in lahko razumljivo, ne bom nobenega obtožil; to pa je: Ne dajajmo otrokom hrane, za katero jim še niso zrasli zobje! In tako je, Henoh, tokrat tvoja hrana pretrda; zato boš pač moral hrano, ki si jo ponudil, zmehčati tako, da jo bomo lahko koristno použili! Amen."

3 Nato pa se je spet dvignil Henoh in začel vsem govoriti te zelo pomenljive besede:

4 "O ljubi, spoštovani očetje! Kar mi je oče Set tako dobronamerno pošteno in dostojanstveno povedal v obraz, je seveda resnično, prav in primerno ter jasno in razločno kaže, da človečnost dela človeka; kajti taka je tudi volja od zgoraj, in vsak ima potemtakem pravico iz ljubezni, da drugemu pomaga v človeških rečeh, in to toliko bolj v času stiske in potrebe, in kogar bi kateri koli prazen razlog zadržal, da ne bi storil ali povedal tega, kar je po dolžnosti in ljubezni prav, bi še komaj bil vreden biti človek.

5 Vendar, o ljubi in spoštovani očetje, povejte ali vprašajte sami sebe, kaj bi smel storiti v primeru, ko bi mi praoče Adam ob kakšnem vprašanju otrok, da mu ne bi bilo treba samemu govoriti, odgovoril kratko, trdo in globokoumno, otroci pa odgovora ne bi razumeli, in tudi jaz kot prenašalec ga ne bi razumel do dna, marveč samo toliko, kot bi ga meni razložil praoče, in ga - pod pogojem prepovedi sicer - ne bi smel razložiti, da srca otrok v obnebu njihovega mišljenja ne bi postala lena, marveč čedalje bolj prebujena. Če bi potem zaradi nekoliko nejasnega odgovora otroci planili name in me prisilili, naj govorim bolj razumljivo in jasno - o očetje, presodite sami: čigava želja je višje, praočetova - ali ob nepravem času vedoželjnih otrok?

6 O očetje, ne morete drugače, kot da mi popolnoma pritrdite, če bi s svojo upravičeno molčečnostjo izpolnil praočetovo zapoved dokler bi to hotel on; enako kot sem storil danes pred sončnim vzhodom svojemu telesnemu očetu Jeredu, ker je praočetova beseda višje kot vse poželjive zahteve vseh njegovih otrok! In če sem molčal, ali nisem zaradi visoke dolžnosti ravnal prav?!

7 Kako pa mi lahko, ker dobro veste, da kadar govorim, ne govorim iz sebe, marveč iz Gospoda, očitajte, kot da bi govoril iz sebe, ko imate še vendar od včeraj najbolj zgovoren dokaz, kako vidno blizu je Gospod spremljal moj slaboten jezik?!

8 Ker pa niste vprašali mene, marveč ste po meni vprašali Gospoda, ni bil pomemben moj, ampak Gospodov glas, se vprašajte, komu velja ta očitek!

9 Lahko mar storim več, kot je Gospodova volja, ali lahko dam več kot le toliko, kot sem sam prejel?!

10 In tudi če bi prejel v obilju, Gospodova volja pa bi mi postavila določene meje,

naj vam zaenkrat povem le toliko, kot sem ravno tudi natančno storil, ker je pač Gospod to namenoma modro zahteval od mene - in če ubogam Gospoda v vsem strahu in ljubezni, o ljubi očetje, povejte in sodite sami, ali ne ravnam prav, če Gospodovo voljo bolj cenim kot vse nekoristne želje ljudi, ki v primerjavi z Njim vsi skupaj niso nič in brez Njega tudi nič ne zmorejo, z Njim pa vse!

11 O očetje, glejte, zame je očitek odveč kot očitek drevesu, ki ne more roditi drugih sadov kot tiste, ki jih je Gospod položil vanj - naj si bodo sladki ali grenki; - kar pa se tiče Gospoda, povejte, kje je bitje, ki ne bi večno potrdilo vsake Njegove besede, z razumevanjem teh pa bodo zaposlene še večnosti!

12 Če pa me vprašujete iz Gospoda, tedaj tudi verujete, da govorim iz Gospoda; če pa kdo v svojem srcu dvomi, tedaj sta tako in tako vprašanje in odgovor nekoristna, ker nima vere in ne zaupa svojemu lastnemu srcu.

13 Kako pa lahko nekdo postane trden v ljubezni po svojem bratu, če njegovo srce omahuje v Gospodu?! Zato zaupajte Gospodovi besedi, da boste lahko postali trdni v ljubezni!

14 Sicer sin ni nad očetom; če pa Gospod govori s sinom, potem je sin Gospodov, in oče ne sme biti žalosten zaradi Gospodove besede v sinu.

15 Jaz, Azmael in Abel smo vam že tako in tako oznanili Gospodovo voljo, kar je čudež za nas vse; čemu tu še vprašanje?! Pač pa je zdaj prav delati v ljubezni do Gospoda in v veri Vanj; in kar je več kot to, naj bo večno Gospodovo! Amen."

61. Poglavje

O Božji besedi v človekovem srcu

(11. februar 1841)

1 In ko je Henoh končal ta govor, glej, se je spet dvignil Set in govoril: "O, kaj smo mi in kaj zmoremo? Nič!

2 Če sicer govorimo med seboj po človeško, se nam zdi modro; toda zdaj mi je postalo jasno, da je vsa naša modrost pred Bogom gola norost, kar Mu gotovo ne more biti všeč.

3 Poslušajte, ali ni bil moj prejšnji govor takšen, da bi lahko izviral le iz najplemenitejšega človeškega srca?! Kaj pa je zdaj? Nič drugega kot gola neumnost; in jaz sem zaradi tega podoben zmedencu, ki s svojimi mislimi blodi po vsem svetu, v svojem bivališču pa vprašuje po svoji koči!

4 Toda zakaj, zakaj nismo mogli svoje gole neumnosti prej uvideti in smo se celo tako strašno razgalili pred Gospodom? Vsi skupaj smo bili slepi, sicer bi bilo vendar nemogoče, da bi lahko ljubega Henoha vrh vsega še vznemirjali s čisto nepotrebnim vprašanjem o tem, o čemer smo sami že tako in tako prejeli resnično najčudovitejši odgovor od zgoraj po Abelu, Henohu, Enošu, Kenanu in končno čudežno po Azmaelu - in smo raje dvomili o Henohovih besedah, kot da bi spregledali svojo lastno slepoto! O absurda norost! Ko je le ne bi nikoli storili; kako nespodobno seje zdaj kot oče sramovati pred otroki!

5 Toda zdaj pač nikakor ni drugače in tako naj bo darovano Gospodu!

6 V svojem srcu pa mislim: Nadvse ljubeči, najsvetejši Oče bo v Svoji veliki milini meni in nam vsem na ljubo zadržal našo preveč zaskrbljeno boječnost in nam bo svetoval v Svoji ljubezni, ne pa v Svoji modrosti, v primerjavi s katero smo manj kot nič, in bo gledal na nas kot na speče otroke, ki sanjajo, da so budni, ali vsaj z zaprtimi očmi mislijo, da če oni nič ne vidijo, tudi budni ne smejo ali ne morejo ničesar videti!

7 O ti Henoh ti, le prebudi nas; nekoč bo vendarle prišel čas, da bomo tudi mi videli kar vidiš ti in mi vsi po tebi zdaj in nekoč!

8 V prihodnosti pa bo tako, da bo Gospod otroke obudil za učitelje njihovih staršev in bo dal staršem otroško srce. In nekoč bodo še prišli otroci za nami, ki bodo v svoji nemoči delali večje stvari kot mi v vsej svoji moči. In tako se bo zmeraj zgodila Gospodova volja!

9 Ti, ljubi Henoh, pa vstani in mi povej, ali sem govoril prav, in poživi s tem srca nas vseh! Amen."

10 Po tem pa se je Henoh nadvse ljubeznivo nasmehnil vsem očetom in rekel: "O ljubi očetje, odpustite mi mojo občasno navidezno trdoto; kajti svojega jezika ne vrtim jaz, vaš sin Henoh, da bi govoril besede, ki bi jih razumeli, marveč ga vrti Gospod, kakor Mu je všeč. Orodje pa seveda ne more prav nič za to, če ga njegov Gospod uporablja, kakor On hoče! In če govorim stvari, katerih pomen je skrit kot kalček v semenu, uči vedenje in tukaj že celo dobro urejena narava, da tudi kalček iz semena ne rodi zrelega sadu takoj, ko je položen v zemljo - marveč mora seme okrog kalčka najprej propasti in strohneti; šele tedaj se življenje osvobodi in postopno raste med viharji, sončno pripeko in dežjem v blagoslovljeni, tisočkratni sad.

11 Vidite, prav tako je tudi z vsako Gospodovo besedo! Rodovitna ne bo postala tako, kot je bila dana - marveč, ko je položena v zemljo našega srca, je položena v svoji varovalni, trdi lupini; ko pa se potem po naši ljubezni ta trda lupina v srcu razkroji in razpade, glejte, potem bo živa kal ali živo, dejavno razumevanje prodrlo na dan in med marsikatero viharno preskušajo, pod dežjem ljubezni od zgoraj in v svetlobi milosti od najsvetejšega, nadvse ljubečega Očeta, bujno raslo in zorelo v neprecenljivi sad vsega življenja in vse ljubezni v modrosti Boga, našega Očeta!

12 O očetje, vidite, takšna je Gospodova volja; in tako tudi sprejmimo vsako Njegovo besedo! In šele tako bomo pred Gospodom pokazali, da smo resnično Njegovi otroci, ki razumejo Očetovo besedo in zmeraj prepoznajo Njegov glas. Amen."

62. Poglavje

Razumevanje očakov za Henohov govor

1 Glej, to je bil pravi govor, in vendar očetom še ni bil povsem jasen, zato je Adam vprašal vse okrog stoječe otroke:

2 "Otroci, ste zdaj vsi dobro razumeli Henohov govor?"

3 Set pa je odgovoril: "O oče, če je bilo zdaj seme šele posejano, kako bi bilo mogoče, da bi že vse popolnoma razumeli?! Sicer smo sprejeli lupino s kalčkom in

koščico z življenjem; toda materija še ni razpadla, da bi nastalo življenje. Toda trdno zaupam, da bo Gospodov čas gotovo storil svoje in bo naša srca preoblikoval v novi raj! Amen."

4 In tako je Adam želel izvedeti od Enoša še kaj več o razumevanju. Ta pa je odvrnil: "O oče, nekoč sem videl ležati kup ničemur podobnih, grobih kamnov; bili so enake barve. Kmalu nato pa je padel rodovitni dež z neba; in ta dež je padel tudi na ta kup kamenja; ti kamni pa, ker jih je prej sonce silno razgrelo, so željno vsrkali vase vsako kapljico in se je iz njih kadilo tako, kot da bi se veselili te poživitve in jih zaradi goste pare nisem mogel več videti. Zdaj pa je med dežjem začel pihati tudi še močan veter; ta je kmalu odgnal paro od kamnov in spet sem jih lahko videl. Toda kako spremenjene sem jih videl!

5 Enobarvnost se je spremenila v tisoč barv, in voda, ki je prodrla vanje, jih je naredila popolnoma prozorne, in nekateri od njih so razpadli v belo mivko; in tako sem mogel, skoraj še preveč jasno, videti njihovo raznovrstno vsebino.

6 Tako se mi zdi, da tudi zdaj gledam pred seboj in v sebi takšen kup kamnov, ki so jih žarki milosti od zgoraj silno pregreli, med njimi pa je še zelo malo razlike; trdno pa tudi verjamem, ko bo prišel dež v spremstvu vetrov, se ho tudi z mojimi kamni zgodilo tako kot s tistimi, ki sem jih videl, ko bodo presvetljeni postali podobni popolnemu razumevanju, razpadli po trohnenju, iz katerega bo vzklilo novo življenje iz zemlje mojega srca, tako kot je tam iz bele mivke takoj pognala bujna, mlada trava. Amen."

7 In takoj je bilo enako vprašanje zastavljeno tudi Kenanu; nanj je odgovoril takole: "O oče, pred kratkim sem videl ob soparnem, vročem dnevu, da so se daljne pokrajine začele čedalje bolj izgubljati, in nobeno napenjanje oči ni pri tem prav nič pomagalo; skratka, nazadnje so popolnoma izginile, in sončna svetloba ni zmogla preprečiti, da se to izginjanje ne bi čedalje bolj bližalo. In tako je ta soparni nesmisel postopno požrl tudi naše bližnje strme, visoke sosedje; zbal sem se zemlje, zato sem pobegnil v svojo kočo.

8 Ponoči je prišla nevihta. Bliski in gromi so tekmovali v svojih silah. Viharje sledil viharju. Vihre so divjale mirno moje koče, in z neba so se ulili potoki dežja, katerih žareči valovi so se razbijali ob vrhovih gora in potem grmeč in razpenjeni strmoglavili v globoke jarke in doline proti morju.

9 O očetje, tedaj je moja hišo prevzel velik, hromeč strah, in vsi smo se bali Boga!

10 Molil sem. Nevihta se je plegla. Proti jutru je postalo mirno; nekaj časa pred vzhodom sem zapustil svojo kočo in začuden in hvaležen gledal v daljavo. Oh, bilo je najvedrejšje jutro in moje oko je v prej neslutelih daljavah odkrilo stvari in jih videlo, kako ljubeznivo nastajajo!

11 In tako tudi zdaj trdno verjamem, da bo po tej, za moje srce viharji noči, nastalo prav tako mirno in nadvse vedro, čisto jutro v ljubezni in po ljubezni do Boga, nadvse ljubečega, najsvetejšega Očeta vseh nas. Amen."

12 Tudi Mahalalelu je bilo namenjeno vprašanje, ali in kako je on razumel Henohov govor.

13 In v svoji redkobesednosti je odgovoril: "O očetje, nedolgo tega sem neko jutro sklenil zijati v sonce kolikor dolgo bi se dalo, da bi morda v njem kaj odkril tako kot v polni luni. Toda kmalu sem prejel kazen za svojo norost; ko namreč moje

oko kmalu ni moglo več prenašati velike, silno pekoče svetlobe, glejte, sem odvrnil svoje oči od sonca in z velikim strahom opazil, da s svojimi očmi ne vidim nič več; da, celo sam sebe in zemljo sem lahko le čutil, nisem pa več videl.

14 In takšen sem ostal ves dan in sem zvečer komaj opazil, kako se je polagoma začela noč spuščati na zemljo.

15 Moji otroci so me odvedli v mojo kočo; tam sem molil k dobremu, svetemu Očetu, da bi mi milostno povrnil vid mojih oči, ki sem ga izgubil po svoji veliki neumnosti. Nato sem zaspal in ponoči je bogato padla rosa na moje veke, in hladne sapice so zapihale prek mojih razgretih oči in ohladile sončne opeklina mojega vida. Noč je minila, in - hvala in čast bodi dobremu, svetemu Očetu! - zame je vstalo spet mirno, vedro, čisto in sveže jutro. Moj vid se je okrepil, toda ne več za kakšno novo neumnost, marveč za gledanje cvetočih livad zemlje in zato, da sem pazil, kako v nešteti oblikah in najlepših podobah iz trohnobe nastaja svobodno življenje.

16 In tako tudi trdno verjamem: Tudi če je moje duhovno oko zaradi prevelike milostne svetlobe s svete Božje višine zdaj oslepljeno, pa bosta tihi nočni počitek srca in hladeča rosa ljubezni, podprta s krepilno ljubezensko sapico z višine dobrega, svetega Očeta, tudi kmalu ob velikem jutru duha na livadah mojega srca ustvarila čudovito življenje iz trohnobe mojih trdih misli in čustev. Amen."

17 In tako je prišla zdaj vrsta tudi na Jereda, in ta je odgovoril takole: "O očetje! Kaj naj odgovorim? Henoh je sicer najprej izšel iz mene, kot vzide sonce navidezno iz zemlje za gorami; toda kmalu se dvigne visoko nad globine zemlje in potem mogočno obsije neskončni prostor, in vsa zemlja se potem oslepljena kopa v silnih žarkih njegove svetlobe; in vse življenje prebudi v vedro dejavnost in k neštetemu čudežnemu razvoju iz trohnenja noči!

18 Tako tudi trdno in popolnoma verjamem: Henoh se je kakor sonce dvignil neizmerno visoko nadme, in vse moje bitje je bilo oslepljeno od njegove velike svetlobe. Toda sveta svetloba naj le deluje kakor sončna, moja noč pa naj v meni spremeni v blagoslov; kajti ko svetloba deluje in vleče živo kal iz trohnobe in jo potem čudežno oblikuje in vodi, postanem prepričan, da se me bo Gospod v tistem miru moje ponižnosti spomnil vsaj toliko kot rastline. O očetje, o tem sem prepričan! Naj Gospod vsakemu da, kar On sam hoče! Amen.

Azmaelov govor o Božji besedi

1 "In zdaj", je Adam nadaljeval, "ker ste mi razen Henoha vsi odgovorili, Henoh pa je seveda že dolgo živi odgovor sam, poglejmo, kako je vse to sprejel Azmael; in njegov odgovor naj bo zadnji, trdni dokaz za to, da bo lahko po Jehovovi volji vredno sprejet v našo očetovsko sredino.

2 In tako nam zdaj tudi ti, Azmael, pokaži, kako si svojega sebi določenega učitelja dojel in razumel; in tako govori, kar moreš! Amen."

3 In glej, takoj je Azmael začel naslednji, zelo pomenljiv govor, in sicer tako zvesto, kakor sem mu ga vdihnil Jaz:

4 "Najljubši očetje očetov zemlje, pretežko je bilo za vas otroke najvišjega, najsvetejšega Očeta razumeti Henohovo čudovito besedo in popolnoma dojeti njeno najgloblje bistvo! O očetje očetov zemlje, jaz, ničevi črv v prahu naj bi vam razložil in celo pokazal - da pokazal, kako daleč bi se lahko neskončno zedinilo s končnim, smrt z življenjem, noč s svetlobo, zemlja s soncem, kako časno z večnim, in kako ustvarjena bitja z Bogom!

5 O očetje očetov zemlje, če bi to zmogel jaz, o resnično, tedaj ne bi zemlje pičlo osvetljevalo le eno samo sonce podnevi; o poslušajte, iz vsake besede, iz vsakega glasu jezika bi tedaj nastala nešteta sonca, ki bi vsa živahno obkrožala zemljo!

6 O očetje očetov zemlje, mislim, da moč takšnih besed in prav tako tudi njihovo dokončno razumevanje stoji neskončno višje, da bi jaz, šele komaj smrti in noči iztrgani suženj, že lahko odkril v besedi ta največji čudež vseh čudežev!

7 Pogosto sem že videl, kako so živali počenjale prav modra dejanja; zares so bile osupljive stvari, ki jih ljudje z vsem svojim prizadevanjem in trudom ne bi zmogli ustvariti; vendar besede, da bi poimenovale to, kar so storile, o poslušajte - besede, tega čudeža vseh čudežev, moje prisluškujoče uho nikoli ni moglo zaslišati z jezika najmodrejših živali!

8 Tedaj sem pomislil: Niti najmodrejša dejanja ne more življenju nikdar prikazati - življenje življenja! Kajti pogosto sem videl umirati pajke sredi najdrznejših mrež - celo v največjih palačah mogočnih mest nižine je smrt že pogosto praznovala grozljivo žetev!

9 Celu ljudje bi ljudem brez besed o življenju težko razodeli kaj več kot more kamen razodeti kamnu!

10 Vendar besede, o poslušajte, besede, ki izvirajo iz življenja, nam spet kažejo življenje! In ali bi se prvotno življenje lahko našlo drugje kot edinole v besedi?!

11 V besedi je življenje; beseda je življenje, in Bog je Beseda in Življenje. Življenje je samo v besedi, in Bog mora večno v Sebi mogočno izgovarjati besedo, ki ustvarja in najde sama sebe kot življenje od življenja in tako iz sebe tudi oblikuje in ustvarja vso neskončnost!

12 O očetje očetov zemlje, če od Henoha izvem mogočno vladanje besede in je v meni vse preoblikovano po njej, oh, tedaj ne vprašujem več po življenju! Resnično, to sem že vendar našel v besedi; in komur to pričevanje o življenju ne zadostuje, o očetje, bo pač težko kje našel še kakšno drugo! Amen."

64. Poglavje

Henohov govor o bistvu besede

(15. februar 1841)

1 Ko pa so Adam in ostali očetje to slišali iz Azmaelovih ust, glej, so se vsi, razen Henoha, silno začudili in niso vedeli, kako naj to razumejo.

2 Henoh je takoj opazil to zadrego očetov, zasmilili so se mu, zato jim je nepoklican spregovoril naslednje besede, polne luči, da so se jih vsi nadvse razveselili:

3 »Odpustite mi, ljubi očetje, da začenjam govoriti sam od sebe, nepoklican – toda zdaj moram to storiti, ker vsi potrebujete jasnejšo luč od zgoraj in zato poslušajte: To, kar vam bo zdaj oznanil moj jezik, bo beseda življenja, beseda z višine in beseda iz globine – z višine polna svetlobe in iz globine polna življenja; kajti v višini je Bog svetloba vse svetlobe in v Njegovi globini življenje vsega življenja.

4 Glejte, ta vzrok pa je treba razumeti tako: Če pogledamo kvišku in spet navzdol k zemlji, in sicer povsem naravno, bomo zagledali zgoraj vse polno svetlobe, v zemlji in na zemlji pa vse najrazličnejše gibanje. V brazdah zemlje ležijo pokopana nešteta semena, ki vsebujejo življenje, prav tako nešteta semena živalskega sveta v njihovih toplih gnezdih kot tudi v drobovju živali, in tam čakajo toplote in vstajenja k svetlobi.

5 Toda resnično, dokler se popolnoma ne pregrejejo vse brazde zemlje, vsa gnezda in vse drobovje živali, ne bo v svojem kalčku nastalo nobeno življenje v vseh teh ječah in se potem svobodno dvignilo k brezmejnim prostorom, polnim svetlobe!

6 Ali mar ne vidimo poleti in pozimi isto svetlobo osvetljevati zemljo – in vendar brazd zemlje ne ogreva ista toplota?! Če pa bi toploto prinašala svetloba, glejte, bi vendar moralo biti zmeraj enako toplo pod istimi sončnimi žarki; da pa ni tako, nas uči hladna, pogosto ledeno mrzla zima.

7 Pojavlja se seveda vprašanje: Kaj in kje je potemtakem toplota, ko ni odvisna od svetlobe in svetloba torej ni nosilka toplote?

8 Vidite, toplota je skrito, speče življenje, ki je le v globini in se samo ne more osvoboditi; ko pa je svetloba dovolj dolgo svetila nad globinami zemlje, glejte, se toplota prebudi iz spanja. Ta potem raztrga svoje zmrznjene posode in pride na dan svobodno dejavna, nato se poveže s svetlobo in potem izoblikuje bitje, ki razširja svoje korenine v pranaročju življenja in v njem išče svojo hrano, toda prosto dviga svetlobi sorodni del nad zemljo, da bi svoje prebujeno življenje zmeraj ohranilo budno; in kar prebuja rastline, prav tako prebuja tudi živali tako ene kot druge vrste, vse pa privlači svetloba in poganja toplota.

9 Toda vse to je le naravni pojav, in različna gibljivost velja kot živa samo za bitje, ki je nosilec višjega življenja.

10 Ko pa vidimo, da se istovrstna bitja privlačijo in se najdejo, raznovrstna pa se odbijajo in se ogibajo drug drugega, iz tega se učimo, da v njih ni enaka toplota in enaka svetloba, ki jih žene in privlači, - marveč obstaja naropana svetloba in

ukradena toplota, ki poganja in privlači ves plevel in mrčes; vendar pa more vse to zaznavati le višje, svobodno življenje!

11 Zdaj pa je vprašanje: Kako pa višje, svobodno življenje to zmore in zakaj? O očetje, tu je glavni voz, ki ga moramo razvozlati!

12 Poslušajte torej: Kakor je oblika vseh stvari v njihovi največji različnosti izraz naravne toplote, povezane s svetlobo, in se razlikuje le po sposobnosti sprejemanja več ali manj svetlobe ali toplote, tako je tudi človeška govorica izoblikovana oblika duhovne toplote, ki je Božja ljubezen v srcu in duhovne svetlobe, ki je Božja milost v človeku.

13 Kako bi lahko izgovarjali razumljive besede, če nam ne bi bile dane kot večne oblike duha?! Ker pa lahko poimenujemo vse stvari, povejte, kdo nas je tega naučil?

14 Bog edini je to zmogel, ker je samo On edino večno utelešenje vseh oblik, ker je On sam življenje in svetloba ali ljubezen in modrost sama in kot večna, neločljiva povezava obeh, praoblika vseh oblik ali prabitje vseh bitij in zato večna Beseda sama!

15 Če je torej kdo od zunaj slišal besedo, ter jo razumel in sprejel, vendar ni našel mrtve stvari, marveč duhovno življenje v polnosti, ker je vsaka beseda oblika, ki je nastala iz duhovne toplote in duhovne svetlobe. Kaj se potem čudimo govoru našega Azmaela?!

16 Ali nismo v teh vprašanjih podobni ribam, ki sredi vode ne vidijo vode, mi pa, ki nas obdaja zrak, ne vidimo zraka, če v polnosti življenja iz Boga prizadeto strmimo nad Azmaelovim resničnim čutenjem?!

17 O očetje, vse pa ima svoj vzrok! Glejte, neuničljivo življenje imamo sicer v lastni besedi sami; toda to življenje je še podobno zaprtemu v semenu! Če obrnemo svoje srce k svetlu, potem je pri nas zima, in prekratko trajajoča milostna svetloba v nas ne more sprostiti duhovne toplote; če pa svoja srca vztrajno obračamo navzgor h Gospodu, bo dolga, nepretrgana milostna svetloba kmalu sprostila duhovno življenjsko toploto v nas, in mi sami se bomo potem kot živa oblika ali živa beseda dvignili k večni budnosti v Gospodovi svetlobi.

18 Kdor pa tega ne stori, je ropar in tat in se bo preobrazil v plevel, mrčes in v gnusno brezobličnost življenja, enako tistim v nižini.

19 Kdor torej ima besedo, ima tudi večno življenje; toda kakršna je beseda, takšno bo tudi življenje!

20 Tako razume Azmael. Amen.«

65. Poglavje

Adam se ozre na svoje življenje

1 Po tem Henohovem zanimivem pojasnilu o svetlobi pa so se vsi dvignili in se Mi tiho v srcu zahvalili za ta dar po Henohu. In Adam si je zaželel majhno telesno okrepčilo, ki so mu ga tudi takoj ponudili; in ko se je okrepčal z nekaj medu, mleka in kruha, se Mi je zahvalil za ta dar in nato spregovoril svojim otrokom:

2 »Otroci! Tukaj sem nekoč zaradi samega sebe izgubil vse – in resnično, tisočkrat več, kot sem tedaj izgubil, mi je dal zdaj tukaj znova najti Gospod, naš nadvse ljubeči, premilostni, najsvetejši Oče!

3 O raj, ti lepi vrt, ti svetli kraj, ko sem se še bleščal v Božji roki kot vzhajajoče sonce in sem bil v polnosti življenja mogočnejši kot privlačnost vseh svetov, tedaj sem bil tvoj objestni prebivalec in ti moj slabotni nosilec!

4 Nekoč sem padel, in ti, lepo slepilo, me nisi moglo dvigniti! Padec mogočnega te je potlačil in tvoja puhasta tla so bila stisnjena kot kosmič svežega bombaža, ki ga veter odtrga z drevesa in potem pade na zemljo, da ga naše noge pohodijo.

5 Po mojem prisilnem begu si se brez bremena sicer pognal do nečimrnih višin svoje slabosti, sicer te ne tlači več noga mogočnega; toda tudi nič slavnega ni več na tebi, razen praznega spomina, da si bil nekoč moj slabotni nosilec.

6 Edino Gospod v Svojem usmiljenju je videl, da je bil zame težkega in k padcem nagnjenega tvoj temelj premehak; zato je podložil kamne pod moje noge, da bi me njihova trdnost obvarovala pred prihodnjim padcem.

7 O dobra tla, na katerih zdaj počivajo moje noge, ki so me že skoraj devetsto let obvarovala pred novim padcem, česar ti nisi zmogel niti trideset let! Ta dobra tla so bila tudi poniževalni vzrok, da sem zdaj postal jaz tvoj trdni nosilec, kakor si bil nekoč ti moj. Kajti zdaj sem te po veliki milosti od zgoraj neskončnokrat čudovitejšega postavil v samem sebi, in sem prepričan, da ti v meni vekomaj ne boš padel; in tudi če bi bilo mogoče, da bi padel v meni, vendar me ne boš upognil in potlačil, marveč te bom z milostjo od zgoraj že zmogel dvigniti, da boš lahko ostal stalni prebivalec njega, za katerega lase je Gospodu več kot za vso zemljo, ki je bila prej tvoja omahljiva nosilka!

8 O otroci, žalosten sem prišel semkaj, kajti objokovati sem moral svojo izgubo, kot sem jo že prej tisočkrat objokoval; toda tokrat je bil zadnji zdihljaj in zadnja solza, ki je zmočila tvojo golo steno. Odslej ne boin nikoli več stopil nate, ti stara, prazna orehova lupina izgorelega življenja, marveč bo moja noga vriskajoč hodila po lastni zemlji, na kateri je dozorel sad večnega življenja!

9 O otroci, meni je nadvse prijetno pri srcu, in ti, moj Henoh, bodi večno blagoslovljen za to!

10 Otroci, če kdo še kakor koli dvomi, naj to prihrani za mojo kočjo popoldne; in tako zberite otroke, da jih blagoslovim in jim povem, da naj se jutri – tako kot zmeraj pred vzhodom – zberejo na posvečenem kraju daritvenega ognja! Amen.«

11 In glej, ko je Adam dokončal ta svoj hvalni, sramotilni, zahvalni, častilni, poslovilni in zapovedovalni govor, so njegovi otroci takoj izpolnili njegovo voljo. Tedaj so vriskajoč prihiteli vsi otroci, da jih je Adam blagoslovil in jih slovesno povabil, naj pridejo na sabat ob pravem času. Potem je otroke v miru in z Mojo pohvalo spet odpustil.

12 Nato pa je rekel Adam: »No, otroci moji, pojdimo zdaj proti poldnevu in storimo tam enako, kot smo storili tu!

13 Gospod bodi s teboj, Henoh, in z vsemi nami in z Azmaelom in z vsemi našimi otroki, ki prebivajo tukaj in drugod!

14 Gospod naj nas vodi in pripravi srca vseh otrok na naš blagoslovljen prihod ter na Svoje veliko usmiljenje in milost, da bodo jutri s pripravljenimi in razumnimi srci prišli k poveličevanju Njegovega imena in poživitvi svoje duše in prebujenju svojega še spečega duha!

15 In zdaj pojdimo veselega srca proti poldnevu! Henoh in Azmael naj bosta moja vodnika, ostali pa naj mi sledijo po prejšnjem razporedu. Vendar, ker je

sonce že močno napelo svoje žarke, pojdimo po senčni gozdni poti, da se naši udje ne bodo utrudili pred časom, določenim za počitek po zvesto opravljeni dolžnosti; po poti pa naj vsak hodi molče in dobro pazi, ko premika svoje noge, da se pri svoji pokončni hoji ne bi poškodoval.

16 O Gospod, Ti najboljši, najsvetejši Oče, ne odmakni Svojega blagega očesa od nas vseh! Amen.«

66. Poglavje

Azmael in tiger

1 In očetje so mirno odšli po senčni poti pod cedrami in palmami proti poldnevu in po njej hodili približno eno uro; bili so dobro razpoloženi ter so Me hvalili in slavili v svojih srcih; kajti do sitega so se lahko nagledali, saj je postala narava povsem prozorna za njihove oči, okrepljene po Moji besedi.

2 (Nota bene. Na način, ki je na področju naravnih pričevanj že nekoliko predstavljen!*) (* Naturgeheimnisse', deloma v 'Himmelsgaben'. Lorber-Verlag)

3 In ko so prehodili pol poti, se je Azmael nenadoma zdrznil in ni upal narediti niti koraka več, in je trepetal po vsem telesu.

4 Henoh pa ga je takoj vprašal: »Azmael, kaj ti je, da ti tvoji mladi udje odpovedujejo pokorščino? Mirno nam povej, ali slutiš kakšno nevarnost, ali te je zadelo kakšno drugo zlo; kajti glej, mi hodimo po Gospodovi poti, in Gospod je z nami kakor mi z Njim! Zato nam zvesto povej, kaj te je tako prestrašilo! Amen.«

5 Tedaj si je Azmael opomogel in rekel, še zelo potrto: »O očetje očetov zemlje in tudi ti, moj ljubeznivi in modri Henoh! Poglejte vendar nekoliko naprej mogočnega, strašnega tигра! Že poželjivo kaže zobe in napenja smrtonosne kremplje za krepak skok, da bi me zgrabil, raztrgal, izpil mojo kri in požrl moje meso! Kajti stražarja svetih višin ni nikoli mogoče omehčati v njegovem silnem besu; njegova čuječa krvoločnost je tolikšna, da ji na vsej zemlji ni enake!

6 O očetje očetov zemlje, da ne boste z menoj vred propadli tudi vi, se umaknite nazaj, mene pa pustite, naj me ta mogočni tiger zgrabi kot rešilno žrtev, da bo tako obvarovano vaše sveto življenje v Bogu! O rešite, rešite se, častitljivi, mogočni očetje!«

7 In glej, tedaj so očetje pogledali nekoliko naprej in videli, kaj je Azmaela tako prestrašilo.

8 Adam pa je rekel Henohu: »Poslušaj, ljubi Henoh! Pojdi tja in pripelji srditega stražarja semkaj, da se bo prestrašeni Azmael sprijateljil z Božjo močjo v človeku in bo tako postavljen za gospodarja narave in mu bo poslušno vse stvarstvo! Amen.«

9 In Henoh je pri priči odšel k tigru; ta pa se je v trenutku zgrudil pred njim in trepetale so mu vse mišice do zadnjega vlakna.

10 Henoh pa je z močnim glasom spregovoril tigru: »Vstani, ti po mišicah in jezi mogočna žival! Pojdi k Azmaelu in upogni svoj močni tilnik pred svojim gospodarjem, da ga boš previdno nosil ob moji in Adamovi strani, in sicer proti poldnevu, nato počitek – potem proti večeru, nato počitek – potem proti polnoči, nato počitek – in potem končno do Adamovega bivališča in nato popoln počitek,

tvoje plačilo in tvoja končna usoda! Amen.«

11 In glej, takoj se je mogočni tiger dvignil v vsej svoji kolosalni veličini, šel ob Henohovem boku prav ponižno k Azmaelu in storil, kot mu je bilo ukazano.

12 (Nota bene. To ogromno vrsto tigrov najdemo zdaj samo še v nekaterih pragozdovih, v visokogorju v notranjosti Afrike in kot izjemno redko v azijskem visokogorju.)

13 Ko pa je Azmael to videl, je tako povsem onemel od začudenja, da ni mogel ne govoriti in tudi skoraj ne stati; kajti zdaj se je pred njegovimi očmi razodelo, kar mu je nekoč pripovedovala njegova mati, kar je videla v sanjah. Njegova mati je bila namreč pobožna po svoje in je morala svojo pobožnost skupaj z možem sramotno plačati s smrtjo, ker se je upirala, da bi molila Lameha kot najvišjega boga, potem ko je bila prej deležna izredne milosti, da jo je najnižji Lamehov oboroženi hlapec na najpohotnejši in najbolj nenaravni način vso noč posiljeval.

14 In ker se je tudi njen mož besno upiral takšni zahvali, so tudi njemu pri živem telesu z železnimi kavljami iztrgali črevesje iz trebuha.

15 Odkod pa je Lameh tako kmalu dobil takšno orodje, bo ob svojem času že povedano.

16 In glej, ker se je Azmael zdaj opogumil, je poln topline spregovoril: »O mogočni očetje očetov zemlje, vaša telesna velikost in moč ne bi mogla ukrotiti tako velikanske zveri; resnično ne, samo Bog, mogočni Bog je tisti, ki po vaših posvečenih srcih to zmore! Njemu zahvala, Njemu hvala, Njemu slava in čast, sveta slava najmogočnejšemu, najsvetejšemu Očetu tako velikih, vzvišenih, mogočnih otrok! Amen«

17 Adam pa ga je pohvalil zaradi njegovega pravega spoznanja ljubezni do Boga, in da je edino Mene slavil.

18 Henoh pa ga je dvignil na tigrov tilnik in ta je svojega gospodarja skrbno in previdno nosil ob Henohovem boku.

19 In tako je šel sprevod dalje po dehteči, senčni poti, in nobena zapreka ni več ovirala sprevoda. Ptčki so živahno prepevali, zibajoč se na vejah in so blago zveneče peli ljudem preroško pesmico – pesmico o človeku vseh ljudi, Njemu so prepevali ptčki.

67. Poglavje

Obisk očetov pri otrocih poldneva

1 In tako so čili in zdravi prispeli do otrok poldneva, ki so takoj prenehali z vsem, ko so opazili ta prihod, in pohiteli k sprejemu praočetov, da bi jih dostojanstveno pozdravili.

2 Vendar, ko so številni otroci zagledali otovorjenega tigra, jih je popadel velik strah; kajti poznali so grozovito vztrajnost te živali in so jo doživeli ob neki priložnosti, ko se je nekaj mladeničev zbralo, da bi se lotili potovanja v Hanoh, o katerem so slišali pripovedovati.

3 Žival jim sicer ni smela storiti nič žalega, temveč jih s svojo besno postavo in divjim gibanjem le prestrašiti, in jih tako odvrniti od njihove norosti; vendar jim je dala spoznati moč svojih mišic tako, da je celega vola, to se pravi velikanskega divjega bika, ki je pridiral iz goščave, pred njihovimi očmi silovito napadla in takoj

tudi požrla s kožo in dlako vred.

4 Ta prizor pa je tudi redke, ki jih je skominalo potovati, takoj pripravil do tega, da so se obrnili in jim popolnoma odvzel tudi prihodnjo željo po potovanju, in to toliko bolj, ker je tiger voditelju majhne čete postregel celo s krepkim udarcem z repom.

5 Zato so zaradi te lekcije otroci tudi prav posebno spoštovali to žival; nemalo so se čudili, ko so videli Azmaela, kako je brezskrbno sedel na njenem tilniku in dovolil, da ga je prav udobno nosila.

6 Ker pa je Adam kmalu opazil njihov strah, je rekel Henohu: "Glej, otroci se bojijo Azmaelovega silnega nosača; pojdi k njim in okrepi jih v Gospodovem imenu, da jim bo odvzet strah in se nam bodo mogli približati za prejem mojega blagoslova! Amen."

7 In Henoh je takoj stopil k prestrašenim otrokom in jih nagovoril z naslednjimi besedami: "Poslušajte vsi vi, Adamovi otroci, vi otroci polni modrosti! Zakaj ste se prestrašili ob pogledu na to mogočno, pa vendar nadvse poslušno žival?"

8 Čemu ste prejeli Setovo modrost, da vas je zdaj strah pred tem, kar vas mora ubogati?!

9 Razen če ste nekoč sami zapustili območje poslušnosti, ki je trdni temelj vsake modrosti, in vas je nato pregnala silna, trdovratna poslušnost te živali, sicer si je komaj mogoče misliti, odkod naj bi izviral vaš strah!"

10 Otroci pa so odgovorili: "Poslušaj, Henoh, veliki sin Jeredov, tako je, kot si rekel: Pet mladeničev seje skrivaj, proti naši volji, preskusilo v nepokorščini - kajti njihovo oko je poželjivo pogledalo proti Hanohu; toda njihove noge je ta žival usmerila nazaj na območje trdnega temelja modrosti.

11 Ker pa so nam potem povedali, kakšno silno moč in grozovitost so doživeli s to živaljo, se je zdaj bojimo!"

12 Henoh pa jim je odvrnil: "Oh, da nisem vedel, kaj je že dolgo stiskalo vaša srca! Blagor vam od zgoraj, da so bili samo vaši otroci, v katerih seje hotelo zakoreniniti seme hudobije, ki ste ga položili vanje vi sami, sicer bi ta tiger postal hud izdajalec vas vseh, in ta, ki ga nosi žival na svojem tilniku, bi vašo modrost razkril kot veliko norost!

13 Zdaj pa pojdite brez strahu k praočetu Adamu, da vam bo dal to, kar zdaj najbolj potrebujete; in tako v Gospodovem imenu zberite pogum in mi sledite brez strahu! Amen."

14 In tem je sledila skupina drugih, ki so se napotili k Adamu, kjer so padli na obraze, in Adam jih je blagoslovil.

15 Ko pa so vsi prejeli blagoslov, je Enoš prejel naročilo, naj jim pove, naj se dvignejo.

16 Ko se je to zgodilo po stari navadi, so takoj prinesli sadja, kruha, mleka in medu, ter to ponudili Adamu, njegovim sinovom in vnukom. In oni so se vsega dotaknili in se Mi zahvalili za te darove otrok, potem so jih pozvali, naj odstopijo za trideset korakov, da bi Henoh nad to poldnevno pokrajino izgovoril nekaj besed o globini življenja iz Boga.

17 Toda ko so ti otroci poldneva ravno hoteli odstopiti, je začel tiger tako strašansko rjoveti, da se je zemlja pod njihovimi nogami tresla in so se vsi otroci poldneva od strahu zgrudili na njo in začeli prestrašeno klicati na pomoč.

18 Adam sam se je obrnil k Henohu in ga vprašal, kaj naj to pomeni.

19 Tudi Set in ostali so storili enako, ker razen Henoha in Azmaela ni nihče razumel takega tigrovega vedenja; kajti Henoh je to razumel iz Mene, njegov učenec pa iz Henoha, zato je tudi neustrašeno mirno sedel na tilniku rjovečega tигра.

20 Henoh pa se je spoštljivo obrnil k Adamu in rekel: "O oče, če hočeš, se dotakni tigrovega jezika in žival ti bo povedala, zakaj tako silno rjove!"

21 Adam pa je rekel: "Henoh, je mar moj prst močnejši od tvojega?"

22 Henoh pa je odvrnil: "Oče, tvoj prst je iz Boga, moj pa samo iz tebe; v tem je moč tvojega prsta za poveličanje Jehovovega imena!"

23 Adam se je torej dotaknil tigrovega jezika in pri priči je žival mogočno zarjovela naslednje razumljive besede, ki so se glasile tako: "Adam, ti veliki konec in začetek vsega stvarstva iz Božje roke! Glej, tisti, ki si jim ukazal odstopiti, so ti slepo poslušni; - vendar z odporom tako da njihova volja greši v tej slepoti! Zato najprej prebudi njihovo zvestobo v srcih in nato stori, da bo njihova volja skromnejša; šele potem poglej, katere sadove ti bo prinesel poldan. Če pa hočeš obedovati v duhu, ne pošiljaj svojih otrok proč; kadar jaz obedujem, svojih otrok ne odženem - in sem vendar samo tiger! Amen; poslušaj: Amen."

68. Poglavje

Adamov govor svojim otrokom in otrokom poldneva

(24. februar 1841)

1 Ko pa je Adam to slišal, se je nadvse razveselil in rekel: "O otroci! Veselite se vsi z menoj; kajti našel sem resnični raj! Devetsto let je že od kar sem nem, od takrat nisem več razumel živali; toda zdaj sem spet blagodejno razumel ostro misel živali in tega se nadvse veselim!"

2 O Henoh, ti srečni, ti nesmrtni! Velika je tvoja svetloba in velika je ljubezen v tebi! Gospodu bodi večno hvala, zahvala, slava in čast za to, da nam je po tebi izkazal tako veliko usmiljenje!

3 Kaj bi bili mi vsi brez njega (Božjega usmiljenja)? Nič drugega kot polrazumni gibljivi stroji, ki bi jih nazadnje požrla njihova lastna norost, in gospodar narave bi postal suženj bedne mušice, ki bi ob pogledu na Božjo žabico, gnan z velikim strahom, pobegnil kot jagnje ob pogledu na krvoločnega volka, ker ne bi vedel, kaj je ta ali oni, še najmanj pa, da je njegova lastna duša zadnja in popolnoma oblikovana, neumrljiva duša, duša, v kateri so združene vse duše ustvarjenih bitij! In ker tega kot na pol mrtev ne bi mogel izvedeti sam, kako bi potem razumel šele svoje notranje življenje, svojo ljubezen, svojega duha in njegov čisto božanski izvor?!

4 O Henoh, o otroci! Tigrova čudežno razumljiva krepka beseda vas je najbrž popolnoma pretresla, še bolj pa s krivdo obtežene otroke te poldnevne pokrajine; mene je pa razveselila. Kajti nekoč nisem načeloval samo temu rodu, marveč vsakemu bitju od največjega do najmanjšega ter od najkrepkejšega do najslabotnejšega; celo vsi elementi so bili podložni moji besedi; sonce, luna in zvezde niso bili gluhi za mojo besedo in moje zahteve!

5 Vendar je malo pomembno, da tega nisem več zmogel in zaradi tega tudi ne

bi nikoli žaloval ali Gospoda prosil, da naj bi mi to znova dal; nadvse pomembno pa je, da moremo prav razumeti, kako nadvse ljubiti Gospoda. Kajti v tem je skrivnost vsega življenja - kot v prejšnji oblasti in čudodelnosti vsa skušnjava in z njo propad.

6 Biti gospodar pomeni biti velik, moder in mogočen; če pa je človek, ki naj bi bil ponižen, deležen tega, da bi bil gospodar, resnično, temu bo ponižnost postala težka! Če pa je človek pred Gospodom odložil svoje gospostvo in si namesto njega izbral ljubezen in se s tem naredil najmanjšega pred Gospodom, poslušajte, tedaj bo malemu ponižnost postala lahka!

7 Ali kaj naj še da Gospodu tisti, ki je s svojo ponižnostjo in ljubeznijo postal Gospodova lastnina?! Če pa smo že v ljubezni ostali Gospodova lastnina, kaj potem še potrebujemo gospostvo?!

8 Ali ni tako in tako Gospodova moč nad vsem?! Če pa smo deležni Gospodove ljubezni, bomo torej tudi deležni Njegove oblasti in moči! In tako bo najšibkejši v Gospodu v vsem močnejši kot najmočnejši iz sebe, pa četudi bi mu bili podvrženi vsi elementi!

9 Kaj mi je nekoč pomagala takšna oblast od Boga? Abelova slabost v Gospodu je odtehtala vso mojo moč! O Gospod! Glej, zdaj Te ne prosim več za oblast in moč, marveč Te prosim za slabost, da Te bom v najponižnejšem uničenju lastnega jaza lahko nadvse ljubil; kajti, če sem se le Tebe oprijel v srcu, o Gospod, potem mi je ves svet in vsa njegova oblast in moč, kakor izhlapela kaplja rose, ki je bila in je zdaj ni več.

10 O otroci! Glejte, to je tisto, zaradi česar me je razveselila beseda živali; ne zato, ker bi mislil, da mi je Gospod znova podelil mojo prejšnjo oblast in krasoto sveta, o ne, marveč to, da sem v svoji ponižni šibkosti postal nova lastnina Gospodove ljubezni! Kajti moja šibkost se je obotavljala dotakniti jezika te živali; toda mogočna Gospodova beseda je okrepila konico mojega prsta, in ta je, živali razvezal jezik, da je govorila besede modrosti. O otroci, to je neskončno več kot razumeti naravo vsega stvarstva; prvo je samo človeško, toda drugo je popolnoma božansko, in nič se ne more primerjati s tem!

11 In zdaj poslušajte, otroci! Za konec naj vam spregovorim še eno besedo. Da bo zadoščeno modremu svarilu živali, naj se nam približajo vsi otroci in poslušajo najprej mojo besedo, potem Setovo in nazadnje Henohovo; potem pa naj jim Enoš in Kenan oznanita jutrišnji dan, in brž, ko se bo danes sonce nagnilo proti večeru, naj ne opravljajo nikakršnega dela.

12 Preden pa bomo zapustili to pokrajino, naj tudi Azmael s svojega nosača pove nekaj o razmerah v nižini, da bo otrokom dano živo spričevalo njihove norosti; potem skromno okrepčilo, nato blagoslov in odhod! Amen."

13 In Henoh se je takoj približal skupini, jo opogumil, in oni, otroci poldneva so pristopili in z velikim strahom in velikim trepetom pričakovali, kaj jih bo doletelo.

14 Ko so se vsi razporedili pravilno po starosti, se je dvignil Adam pred njihovim obličjem in začel naslednji znameniti govor:

15 "Otroci, ki prebivate v pokrajini, nad katero, gledano z mojega bivališča, stoji sonce opoldne, povejte ali izpričajte meni, očaku očakov, ali ste razumeli besedo, ki je bila iskrena beseda iz ust nepokvarjene narave sicer nemih živali!"

16 In otroci so to potrdili in priznali svojo krivdo med silnimi solzami kesanja. In

Adam je povzel besedo in nadaljeval:

17 "Blagor vam, da se kesate svojega greha; kajti Gospod misli resno s Svojim ljudstvom! In vi bi bili po pravici kaznovani, in vaša ramena bi bila obložena z nesrečo, če se ne bi kesali tega, od česar vas je odvrnila ravno ta žival.

18 Ali menite, da je vaša neposlušnost prenehala biti neposlušnost in vaš greh greh zaradi tega, ker ste se obrnili nazaj? Nikakor, pravim; kajti niti strah pred Gospodom, še manj ljubezen do Njega vas nista mogla zadržati, da ne bi storili svojega grešnega namena - zadržal vas je le strah pred to silno živaljo, ki priča zoper vas!

19 In tako vas je Gospod kaznoval s to živaljo v vašo veliko sramoto; kajti Gospod vam je vzel vašo prevzetnost, zato pa napolnil vaše srce z velikim strahom in bojznijo pred tistim, kar bi se moralo bati vas, čemur bi morali gospodovati!

20 O glejte, kako vas je zaslužnija vaša neposlušnost!

21 Resnično, če se ne bi skesali zaradi svojega grešnega dejanja, bi ta žival postala vaš krvoločni sodnik!

22 Toda ni dovolj, da svoje dejanje obžalujete zaradi velike sramote, s katero vas je udaril Gospod, ali da se kesate svojega dejanja, ker vam je Gospod odtegnil velik del Svoje milosti in vas je postavil na rob Svojega usmiljenja, ali ker vam je Gospod postavil to žival, vašega sodnika, za pričo in jo zdaj čudežno obudil v govornika zoper vas, marveč: če hočete resnično obžalovati svoje dejanje ali svoj namen, se z veselim srcem zahvalite Gospodu, da vas je v sodbi še ohranil, in jokajte nad tem, da ste le za trenutek mogli pozabiti Njegovo tako neskončno, presveto očetovsko ljubezen, ko vam vendar sonce z visokega neba vsak dan glasno kliče: 'Otroci, vaš dobri, sveti Oče me je ustvaril za vas; spoznajte Njegovo veliko ljubezen!' - In luna vam kliče: 'Otroci, poslušajte, zaradi vas me je ustvaril vaš nadvse ljubeči, dobri, sveti Oče za zvestega stražarja in stalnega spremljevalca zemlje, da bi vam bila stanovitna priča Njegove neskončne ljubezni!' In zvezde vam kličejo: 'O otroci, številne smo in se nas ne da prešteti; večinoma smo sonca daljnih svetov, ki vse deloma ustrezamo vašemu bitju, vsakemu atomu posamezno, kot tudi njihovem deljenju do neskončnosti! Glejte, za vas smo ustvarjene zvezde kot tudi vsa neskončnost! O glejte in spoznajte, kako mogočen, velik, ljubeč, dober in svet je vaš Oče!'

23 In vsa zemlja vam kliče: 'O otroci, poslušajte, jaz in vse, kar nosim, je zaradi vas! Kot nežna mati vas moram nositi skozi neskončne prostore, vas vsak dan dojiti na svojih zmeraj odprtih prsih, moram se obračati in vrteti, da vam nastajata dan in noč, da imate kot otroci, ki se igrajo, počitek po svojem delu! O otroci, kdo bi lahko preštel neštevilna dela, ki jih moram zaradi vas opravljati v sebi in zunaj sebe! Glejte, vse to je iz prevelike ljubezni do vas tako uredil vaš dobri, sveti Oče!'

24 O otroci vprašajte vodo - povedala vam bo enako; vprašajte doline, gore - povedale vam bodo enako; vprašajte vso travo, rastline, grmičevje, drevesa, vprašajte vse živali - od vsepovsod boste prejeli en in isti odgovor; ja, vsaka kaplja rose vam bo glasno oznanjala in vsak sončni prahec vam bo šepetal, da je Bog Jehova in Gospod dobri, nadvse ljubeči, sveti Oče nas vseh, in nas je zato, da bi se popolnoma razvili, postavil med same ljubeče, blagodejne čudeže Svojega očetovskega srca, da bi se v ljubezni do Njega tako usposobili, da bi prejeli čedalje večje dobrote in blaženosti in končno najbolj neizrekljivo, samo večno

življenje v Njegovem naročju!

25 O otroci, glejte, glejte, kako dober je naš sveti Oče; kako ste Ga mogli tudi le za trenutek pozabiti, in povrh vsega še zaradi tako ničeve stvari!

26 In zdaj, če hočete resnično obžalovati svojo nepokorščino, tedaj iščite in spoznajste pravi temelj svojega obžalovanja; kajti vse drugo je prazno in nekoristno!

27 Mi vsi smo zrasli iz večne ljubezni in smo zato otroci enega in istega svetega Očeta, ki prebiva v Svoji večni slavi in svetosti v neskončnosti, v Svoji ljubezni pa pri nas in mi pri Njem. Zato nam tudi mora Njegova ljubezen pomeniti vse. Kajti samo v ljubezni in po ljubezni smo Njegovi otroci; samo po ljubezni Ga lahko kot, Boga in Gospoda vredno častimo; po ljubezni Ga lahko spoznamo; v ljubezni se Mu lahko bližamo in samo tako, po ljubezni in v ljubezni, živimo ter najdemo in ohranimo večno življenje.

28 Bog je v Svoji svetosti nedostopen, v Svoji modrosti nedoumljiv, v Svoji milosti neizmeren, v Svoji oblasti nadvse strašen, v Svoji moči večno nepremagljiv. Njegova svetloba je svetloba vse svetlobe in Njegov ogenj je ogenj vsega ognja. In tako je On v vsem tem nedotakljiv, nam tudi popolnoma tuj Bog, ki nas odklanja in nas od vekomaj zavrača; toda prav ta Bog je tudi najgloblja ljubezen sama. Ta ljubezen blaži Njegovo božanstvo tako zelo, da nas On hoče; in če Ga ljubimo, potem se iz vsega Svojega božanstva po ljubezni izlije do nas, nas naredi za otroke in nam potem kot najboljši, nadvse ljubeči, sveti Oče omogoči, da Ga v vsem, kar lahko vidimo, spoznavamo, čedalje bolj ljubimo, uživamo in Ga končno v svobodnem, večnem življenju gledamo popolnoma takšnega, kakršen je.

29 Zato dobro razmislite, otroci, kdo in kaj je Bog - in kdo in kaj je naš najsvetejši Oče, in zvesto se po tem ravnajte! Amen."

69. Poglavje

Setov tolažilni govor

1 In glej, ko so otroci iz Adamovih ust slišali ta govor, so se trkali na prsi in točili resnične solze kesanja, tako da so se komaj mogli potolažiti. Kajti šele zdaj so končno uvideli, kaj so izgubili; niso pa našli nobene poti, kako bi izgubljeno pridobili nazaj; imeli so se že za popolnoma kaznovane.

2 Ko pa je Adam videl njihovo resno kesanje, je rekel Setu: "Poslušaj, moj ljubljeni sin, dvigni se, odpri svoja usta in opogumi njihova srca v miru in ljubezni za Jehovo! Amen."

3 In takoj se je Set dvignil in spregovoril naslednje zelo znamenite besede: "Poslušajte, otroci, ki pred našimi očmi in ušesi točite solze upravičenega kesanja! Naš Bog in sveti Oče je sicer najpravičnejši Gospod, toda tudi vse, ljubezni polni Oče, poln usmiljenja. Pomislite, da ne moremo storiti nobenega dejanja, ki bi lahko Boga kot Boga skrbelo ali mu nasprotovalo; kakšna razlika bi pravzaprav bila med uničenjem sončnega prahca ali celega sveta?!

4 V odnosu do Boga je tako eno kot drugo goli nič - kot smo tudi mi vsi nič v primerjavi z Njim. Kako pa bi mogel ali hotel en nič storiti nekaj drugemu niču, kar bi bilo pomembno za Boga,

5 tako kot tudi nas ne skrbi, kaj počnejo skoraj povsem nevidne živalce pod drobnim trohnečim lističem, ki ga lahni vetrič iztrga iz mahu in ga z rosno kapljico

vred odnese v morje! Vendar ta primerjava skoraj sploh ni primerjava za to, kako neskončno manj je ves svet skupaj z nami v primerjavi z Bogom.

6 Toda poslušajte! Prav ta Bog pa ima nekaj, kar Ga zelo skrbi, in to je ravno Njegova lastna, večna ljubezen sama, po kateri smo mi - in zaradi nas vse stvari - nastali. Po tej ljubezni in v njej je Bog naš Oče in mi Njegovi otroci. V tej Njegovi ljubezni ga enako skrbi tako najneznatnejše kot največje; in tako se s to ljubečo skrbjo v vseh stvareh razodeva Njegovo razpoznavno božanstvo in očetovska ljubezen.

7 Božji ljubezni torej tudi ni vseeno, kako ravnamo, ali tako ali drugače. Če ljubezen gledamo kot samostojno, je tudi ona takšna, da je slepa do vsega početja svojih otrok, kot nežna mati do svojega dojenčka; toda, Bog brez ljubezni ne bi bil Bog in ljubezen brez Boga ne bi bila ljubezen. In tako sta Bog in Njegova ljubezen eno bitje in je Bog silen v Svoji ljubezni in

ljubezen sveta v Bogu. In ta edini Bog je naš nadvse ljubeči, najsvetejši Oče, kakor smo mi po Njegovi podobi popolnoma Njegovi otroci, ker imamo tudi mi srce in v njem duha ljubezni, kot imamo v vsem svojem bitju živo razumno dušo, da je tudi tu razum sam zase enak Božjemu bistvu, ljubezen duha v srcu s svojo svobodno voljo pa enaka ljubezni v Bogu. In če po svobodni volji iz duše in iz duha nastane eno bitje, tedaj smo tudi mi v vsem popolnoma enaki Bogu in šele tako Njegovi otroci.

8 Kakor pa je Bog za nas Bog in nadvse ljubeči, sveti Oče nas vseh samo v ljubezni, tako lahko tudi mi samo v ljubezni postanemo Njegovi otroci. Zedinjenje Boga z Njegovo ljubeznijo pa je enako pokorščini. Če s svojim predrznim razumom ubogamo zaznane zahteve duha in tako zedinimo svetlobo z ljubeznijo, postanemo s tem otroci ljubezni, polni modrosti, polni Božje naklonjenosti in otroci polni večnega življenja.

9 Zdaj torej glejte, ljubi otroci: Ker ste s svojim objestnim razumom postali nezvesti svoji notranji ljubezni iz Boga, ste v svoji duši postali neposlušni tako svoji svetosti kot tudi ljubezni v Bogu. Vaša ljubezen se je nato umaknila; živeli ste samo v svoji duši, prizadevajoč si za zunanjo razširitev (če bi bilo mogoče, v neskončnost). Zdaj presodite sami in povejte, kaj je trdnjše: megla, ki se razširja na vse strani, četudi njena minljiva veličina ovija cele pokrajine, ali majhen, okrogel, kot rosna kaplja prozoren kamenček! Vidite, v tem je tudi vzrok vašega strahu in vaše slepote!

10 Mar ni kamenček tako trden, da ga nihče ne more zdrobiti in kljubuje vsakemu viharju, vsakemu pritisku, vsakemu udarcu?! Da, videli ste sicer tigra, kako je mogočnega bika bliskovito raztrgal na majhne koščke; toda resnično, če bi ta tiger ugriznil v takšen komaj kot jajce velik kamenček, bi bilo konec njegovega najhujšega orožja! In če bi ga celega požrl, bi požrl svojo smrt; on bi strohnел, kamenček pa bi ostal nepoškodovan!

11 Vidite otroci, temu kamenčku je podoben človek v svoji pokorščini - megli pa kot goli, zunanji razumarski človek! Ali pa se ne dogaja, da takrat, ko vetrovi pritiskajo meglo na meglo, nastanejo iz tega vodne kaplje, in če se velika količina takšnih kapelj združi, nazadnje nastane morje?! Ko pa se velika teža vode v globini zelo stisne, se pod tem pritiskom končno sprimejo njeni delci in oblikujejo prozorni kamen, ki je potem trden sevajoč kamen, enak tumimu

(Tumim in urim sta bila sveta kamna, ki ju je judovski duhovnik nosil v torbici na rsih. Uporabljali so ju za odgovarjanje na vprašanja, ki jih drugače ni bilo mogoče rešiti. Če je potegnil ven kamen urim, je bil odgovor 'ne', če pa je bil to kamen tumim, je bil odgovor 'da'.- op. prev.),

ki je podoba in veliko znamenje pokorščine, ki se je obnovila z resničnim kesanjem.

12 Glejte, s svojo nepokorščino ste postali megla! Prišli pa so različni vetrovi in so vas stiskali in plašili od vseh strani. Občutili ste pritisk in točili solze bolečine. Vidite, to je dež! Toda ni dovolj, da ste postali kakor posamezne kapljice vode, marveč ste v svojem kesanju morali postati morje. Zdaj ste to postali. Sicer vas v globini vašega življenja zdaj stiska bolj kot prej; toda poslušajte, glejte in razumite vendar: Ravno po tem zdajšnjem zadnjem pritisku se je vaše dvojno življenje enako vodnim delcem spet sprijelo in v vas se je izoblikoval novi kamen življenja in resnične modrosti. Zato bodite veseli in pogumni; kajti nismo prišli, da bi vas uničili, marveč, da bi na novo zaživel v resnični ljubezni do Boga, najsvetejšega Očeta nas vseh. Amen."

13 (Nota bene. Poslušajte, to je tako imenovani kamen modrosti, ki ga svet ne more najti in ga nikoli ne bo našel!)

70. Poglavje

Henohova pridiga o ljubezni

(1. marca 1841)

1 Ko so otroci slišali ta prijazen in modri govor iz Setovih ust, so dvignili svoje glave, pogledali proti nebu ter se Mi zahvalili in Me slavili iz polnega grla zaradi tega, da sem obudil Seta in jim po njegovih ustih oznanil tako čudežno zdravilno tolažbo.

2 Adam pa, prav tako ganjen, je rekel: "Ker ste zdaj prek mene prejeli besedo zapovedi in od Seta pravo besedo tolažbe, se pripravite in široko odprite svoja srca, da boste prejeli tudi besedo življenja iz Henohovih ust! Po meni ste postali pognojena njiva, ki jo je Set prerahljal s svojim jezikom; toda živega semena še ni v brazdi vašega prerahlanega srca. Henoh je od zgoraj določen za sejalca; zato sprejmite od njega seme življenja! Amen."

3 In Henoh se je takoj dvignil, povzdignil svoje srce k Meni in Me v svoji ljubezni, ki je bila nepopisno velika, prosil za usmiljenje in milost, da bi ga napolnil z besedami življenja, da bi bili po njih oživiljeni tisti, ki so žalovali in jokali v Mojem imenu, ki so mu zaradi svojega praznega početja postali nezvesti.

4 In Jaz sem takoj v celoti obudil Henohovo srce; on pa je kmalu nato spoznal svetlo luč, ki je zagorela v njegovem srcu in je prvič videl svetloognjeno pisavo v svoji duši in iz nje spoznal, daje bila to živa beseda iz Mene. Srčno se Mi je zahvalil, končno odprl svoja usta in začel vsem nadvse pomembno govoriti:

5 "O očetje in vi otroci poldneva! Poslušajte vsi, kaj govori Gospod, naš Bog in najsvetejši Oče!"

6 In glej, ko so očetje zaslišali ta dvojni poziv, so se nekoliko začudili, kako naj bi bili zdaj tudi oni pridruženi tem otrokom poldneva.

7 Henoh pa je dejal: "O očetje, naj bi mar bili vi izključeni iz življenja, ko ti otroci poldneva prejemajo življenje?! Kajti zdaj sploh ne govorim jaz, marveč iz mojih ust

govori Tisti, ki ima življenje in daje življenje iz vsake besede, ki izvira iz Njegove neskončne ljubezni,!"

8 Set pa se je naglo vzravnal in rekel: "O Henoh, varujmo se tega! Poslušaj, mi seveda dobro verno, česa nam zelo primanjkuje; zato le govori in nam daj, da bomo tudi mi lahko dosegli življenje! Amen."

9 In tako je Henoh končno začel govoriti: "Res je, njiva je pognojena in zemlja je zorana; toda semen še ni v brazdah. Odkod pa naj vzamemo seme, da bi ga položili v brazde, da bo v njih zraslo in obrodilo sad življenja?"

10 O očetje in otroci poldneva! Seme je ljubezen; ljubezen je življenje, in življenje je beseda. Beseda pa je od vekomaj prebivala v Bogu. Bog sam je bil v besedi, kakor beseda v Njem. Vse stvari in mi sami smo nastali iz te besede, in te besede ne more izgovoriti nihče razen Boga. Ta beseda pa je pravo Božje ime, in nihče ne more izgovoriti tega imena, in to ime je neskončna Ljubezen najsvetejšega Očeta, in mi moramo to ljubezen spoznati v sebi in z njo potem ljubiti iz vseh moči in sil Njega, katerega Ljubezni se moramo skupaj z vsem zahvaliti za preradostno bivanje.

11 To pa je večno življenje, da ga kot takšnega spoznamo v ljubezni do Boga, to pomeni: da s svojo ljubeznijo spoznamo ljubezen v Bogu, našem najsvetejšem Očetu, in večno življenje v njej.

12 Če pa opazujemo svoje telesno oko in se zavedamo, kako daleč lahko z njim vidimo, je vendar očitno in resnično, da nam takšna luč ni bila podeljena zato, da bi lenarili, marveč, da bi hodili in bili dejavni. Kdo bi pa lahko dvomil, da nekdo ne bi hotel doseči cilja, ki ga je zagledal, ko ima povrh vsega še dve nogi, da lahko pride na cilj?!

13 Ker pa nam je prav tako kot oči in noge podarjen tudi notranji, čustveni vid, in lahko s tem vidom uzremo ljubezen, imamo vendar tako kot telesne noge tudi svobodno voljo, s katero krepko zasledujemo ta cilj vsega življenja, in tako lahko vse svoje bitje privedemo do ljubezni, ki ga potem povsem prevzame, da oživi v celoti.

14 In ko smo to izpeljali, kako naj bi večno življenje ne bilo naše, kakor je naša luč telesnih oči?! Ali mislite, da je to življenje slepilo? Tedaj vprašam: Ali smo mi in vse stvari, ki jih vidimo, drug drugemu slepilo?!

15 Če pa že skorje ne moremo imeti za slepilo, komu bi potem še lahko prišlo na misel, da bi imel za slepilo les in najbolj notranji mozek življenja?!

16 Ali mislite, da je Gospod ustvaril zgolj žive stroje za žretje trave in mesa, da bi Se morda s tem zabaval?! O resnično, Njegova najvišja modrost bi pač bila sposobna boljše zabave, kot da bi bila prisiljena ustvariti si travojede stroje, da bi lahko zadovoljno opazovala, kako ti potem travo in še drugo spreminjajo v smrdečo nesnago! O sramotna nevera!

17 Ali v veliki omejenosti svojih idej mislite, ko naredite ali ustvarite omejeno delo - tako časovno kot prostorsko - da je tudi Bog, Neskončni, tako kot vi, sposoben omejenih idej?! O, kakšna nespodobnost do Božje svetosti!

18 O pokažite mi bitje, ki bi ga mogli vi popolnoma uničiti! Pokažite mi nekaj, ki v sebi ne bi vsebovalo neskončnosti! Razdelite v duhu najmanjši prahec, in potem mi pokažite zadnje delce, katerih naj ne bi bilo več mogoče deliti - ali pa mi pokažite seme, ki ne bi bilo sposobno neskončnega

razmnoževanja!

19 Ker pa nam že te ničeve stvari kažejo neskončnost Božjih idej, kako noro in nadvse slepo bi bilo samo pomisliti, da je Bog s tistimi bitji, ki jim je dal živo čustvo večnega življenja v ljubezni do Sebe, povezal časovno omejeno idejo - On, Neskončni, nad vse Vzvišeni, Sveti, Večni, poln ljubezni in vsega življenja!

20 O očetje in otroci poldneva, poslušajte te besede, ki prihajajo iz svete višine nadvse ljubečega Očeta!

21 Mi nimamo nobene zapovedi razen zapovedi večnega življenja, ki je ljubezen, in se glasi: 'Mene, svojega Boga in svetega Očeta, ljubi iz vse ljubezni in z vso ljubeznijo, ki sem ti jo dal od vekomaj za večno življenje in kot večno življenje! Če Me ljubiš, se s tem spet povezuješ z Menoj, in tvojega življenja ne bo nikoli konec; če pa to opustiš, se ločiš od življenja. Tvoje življenje zaradi tega sicer ne bo prenehalo; tudi Jaz zaradi tega večno ne bom prenehal biti tvoj Bog, ki te sodi; in tudi če boš, ločen od Mojega življenja, padel ob večnih prostorih globin moje jeze, resnično, tvoj večni padec ne bo zunaj Mene! Mene, svojega Boga, ne boš nikoli izgubil; toda svojega nadvse ljubečega, najboljšega, svetega Očeta in z Njim večno, svobodno, blaženo življenje, glej, to boš izgubil!'

22 O očetje in otroci poldneva! To edino zapoved imamo; vsakemu otroku je že zapisana globoko v srce. Ta zapoved je živo seme, ki ga morate vi vsi posejati v svoja srca, če hočete živeti kot otroci svetega Očeta, kije Bog, svet, svet, svet od vekomaj do vekomaj.

23 Vi očetje ste sicer veliko govorili o pokorščini in ste s tem pošteno zrahljali srca teh otrok; jaz pa pravim, kdor ljubi, lahko pogreši pokorščino. Ali ni pokorščina duhovna pot k ljubezni, ki je cilj vsega življenja?! Ko pa je nekdo po tej poti cilj dosegel, povejte, kam naj bi nato še hodil po tej poti?!

24 Zato, če je kdo še daleč od cilja, stori prav, da hodi tako dolgo, dokler ga ne doseže; ko pa ga je dosegel, naj se ga oprime z vsemi svojimi močmi in ga trdno drži, to pomeni: Boga naj ljubi nad vse, tako je prejel vse. Za večno je našel Očeta življenja, in njegove svobode ne bo nikoli konec.

25 In tako sprejmite to dragoceno seme življenja, vi očetje in vi otroci! Bog sam mi ga je dal za vas. O ljubezen! Ti si to živo seme; oživi torej srca slabotnih in mrtvih! Amen, amen, amen."

71. Poglavje

Setlahemovo hrepenenje po resnični modrosti

1 In poslušaj, ob tem govoru so skoraj vsi onemeli; kajti še predobro so razumeli Henohov govor in so sami v sebi premišljevali o vseh zmotah, ki so jih doslej tako trdno zaslužjevale. In tudi njihovim otrokom so se oči široko odprle; spet so prepoznali sami sebe in Mene čedalje bolj po ljubezni, ki se je prebujala v njih. In šele zdaj so tudi glavni očaki od Adama do Jereda popolnoma dojeli Henohov Božji govor in povsem razumeli pomen votline. In Adam je veliko razmišljal o sončnem vzhodu in ga je razumel. Set pa se je vzravnal, pogledal proti nebu in se Mi zahvalil za ta veliki dar; in njegovemu zgledu so sledili vsi, ki so bili navzoči, in so Me nadvse hvalili in slavili v svojih srcih.

2 Stopil pa je eden od otrok poldneva, ki so bili iz Setove in Enoševe linije, k

Henohu, se globoko priklonil pred njim, in rekel: "Henoh, glej, tu pred teboj stojim v imenu nas vseh; imenujem se Setlahem (to pomeni: 'Z modrostjo bogato obdarjeni Setov sin').

3 Najprej pa, da se po tebi najspodobneje zahvalim svetemu Darovalcu te velike milosti. Ker si ti Gospodu najbližji in imaš Njegovo živo besedo, lahko tudi z vso pravico dopolniš, kar manjka naši nebogljeni zahvali Gospodu za tako veliko dobroto. Ker sem prejel modrost od Gospoda, sem storil, kar me je ta učila, in tudi nisem mogel storiti več, ker je moji modrosti zadostovalo to, kar sem storil. Toda to, kar si ti tukaj učil v svojem jeziku življenja, je več kot vsa modrost vseh ljudi; to je korenina vsega življenja in večni temelj vse modrosti - da, to je Bog, ki Ga tukaj oznanjaš! In glej, tu moja modrost ne zadostuje, da bi se Mu primerno zahvalil; zato stori ti namesto mene, kar je prav! Drugič pa sem zahrepenel po tebi zato, ker sem želel, da bi mi dovolil priti k sebi v šolo, da bi me naučil poti, po kateri si hodil, da si dosegel takšno globino življenja iz Boga.

4 O Henoh, ne zameri mi te dvojne prošnje; kajti moja modrost mi pravi, da si pravi Božji videc. Kajti ljubezen Najvišjega je napolnila tvoje srce in se dotaknila tvojega jezika z ognjem, ki presilno izžareva iz Božjega prsta. O, pokaži vendar Setlahemu, kako in kdaj si to dosegel! Amen."

5 Henoh pa se je takoj nato dvignil, in rekel: "Poslušaj, Setlahem, čemu ta hvala?! Si mar modrost prejel zato, da greš z njo slavit to, kar ni vredno hvale, in ne znaš hvaliti Njega, kateremu vendar edinemu pripada vsa slava?! Ali meniš, da se lahko tudi življenja naučiš tako kot si se naučil modrosti s hladnim srcem, da bi postal mojster v modrosti?!

6 O Setlahem, Setlahem, glej, da se ne zadušiš v svoji nečimrni vedoželjnosti!

7 Glej tu figovo drevo in tam drevo polno že na pol zrelih sliv! Kaj misliš, če bi slivovo drevo šlo v šolo k figovemu drevesu, da bi se od njega naučilo umetnosti, kako namesto sliv roditi tudi fige na svojih vejah kot to počne figovo drevo - bi bilo to mogoče?

8 Gotovo, če je tvoja modrost za kakršno koli korist, te mora v trenutku prepričati, da se to vso večnost ne bo zgodilo!

9 Toda če nekdo vzame cepič s semenom od figovega drevesa, nato od vseh strani obreže slivovo drevo, razcepi obrezano vejo in vtakne vanjo cepič in jo skrbno zamaže z zemljo in smolo, se bo sok slivovega drevesa v soku figovega cepiča kmalu spremenil v življenje figovega drevesa; in nato se bodo na tako spremenjenem slivovem drevesu kmalu pojavile plemenite fige.

10 To početi te je že zdavnaj naučila tvoja modrost; kako pa to, da te ni naučila tudi tega, kako bi moral Gospoda iz vseh moči ljubiti, da bi namesto sliv obrodil tudi fige življenja?!

11 Povem ti pa, Setlahem, glej, Adam te je obrezal kot vse tvoje otroke in brate, Set vas je razcepil, in Gospod je zdaj po meni vtaknil v vas cepič večnega življenja; zdaj s svojimi dejanji medsebojne ljubezni poiščite vlažno zemljo in smolo, in dobro povežite svoje življenje z vero, pa boste kmalu našli to, česar si se zaman želel naučiti pri meni!

12 Zdaj pa pojdi in delaj tako, pa boš živel! Amen."

13 Ko pa je Setlahem slišal ta govor, se je udaril po prsih in rekel: "O Henoh, zdaj spoznavam vso modrost tvojega govora, samo ti lahko tako govoriš, ker jo že

poznaš: kajti Gospod ti jo je dal svobodno iz Samega sebe, ne da bi za to moral storiti to, kar si naročil storiti meni! O glej, na suhem je dobro počivati in brez zastave lahko jemati; toda pri meni ni tako! Zelo dolgo že delam in se neprenehoma bojujem za to, kar je bilo tebi dano brez truda; vendar je vse zaman! Zame so nebesa zadelana s kamenjem, in laže bi bilo v zemljo skopati luknjo, ki bi segala do njenega konca, kot biti deležen ene same rosne kaplje življenja ljubezni od zgoraj.

14 Da pa je tako - le ozri se gor k praočetom, da ti bodo pričali zame! Ali niso po svojem stanu vsi višje kot ti in tako seveda tudi Gospodu bliže kot ti? Zakaj se pa njim Gospod ne približa, ko s teboj hodi z roko v roki?

15 O Henoh, če ne bi bilo vse to v tebi svobodna, nikakor zaslužena stvar od zgoraj, dana od svetega Očeta, resnično, vse do tega trenutka bi tudi ti govoril tako kot jaz, in bi tožil nad silno duševno žejo in lakoto!

16 Ali misliš, da ne vem tega, da se nobeno drevo ne more od drugega drevesa ničesar naučiti? Glej, zato pač ne bi potreboval tvojega govora; če pa moramo otroke učiti, kar potrebujejo - kot: hoditi, govoriti, delati - da bi jim tako laže razumljivo pokazali sledove najvišjega Boga - povej mi, ali smo mi v razmerju do Boga več, kot so naši otroci v razmerju do nas?! Menim, da smo neskončno manj v primerjavi z Njim! Kako bi nam lahko pokazal pot drugače kot s poučevanjem, kot je to navada pri vseh otrocih?!

17 O Henoh, mislil si, da boš zlahka opravil z menoj, s tem da si me opozoril na ljubezen do bratov in do Boga; toda tako lahko, kot si mislil, se me ne boš znebil! Najprej se hočem o vsem tem prepričati pri tebi, preden bom sam to sprejel!

18 Toda ni videti, da bi bila v tem, kako si me hitro odpravil, izražena najvišja mera ljubezni do bližnjega; če pa je ljubezen do bližnjega stranski žarek ljubezni do Boga, resnično, tedaj ne vem, kaj naj mislim o tvoji ljubezni do Boga!

19 Glej, da ne boš morda kmalu postal sam sebi najbližji!

20 Ali je prav, da govor nekoga razjezi drugega?! Glej, tako zelo kot me je tvoj prvi govor tudi spodbudil, prav tako pa me je tvoja zdajšnja beseda razjezila! Kajti dobro vem, da si Božji videc in imaš živo besedo - če tega ne bi vedel, ne bi nikoli prišel k tebi in hotel slaviti to svetišče v tebi! - ker pa si me zaradi tega grajal, vprašam: Kdo ti je naročil sprejeti to nase in me vrh tega grajati?

21 O glej, ni lepo lačnega, žejnega in jokajočega brata v Bogu odsloviti tako na kratko!

22 Potrpežljivost je prva in ponižnost je duša ljubezni! Henoh, vem, da si mojster obeh; zakaj pa se mi postavljaš po robu in videti je, da si zaprl srce pred menoj? Saj ti vendar nisem nikoli storil nič žalega! Zato se obrni in mi bodi brat v Bogu namesto hladnega, strogega vodnika! Amen."

23 Potem, ko je Henoh povsem mirno z nasmehom poslušal Setlahema, je spet vstal in mu odgovoril z naslednjimi besedami:

24 "Setlahem, glej, če bi bilo vse tako kot si ti razodel v svojem govoru, res, bi me že zdavnaj videl jokati pred svojimi nogami; toda temu ni tako!

25 Da pa zaradi mojega govora, ki ga nisi razumel, ne boš po nepotrebnem razjarjen odšel v svojo koč, umiri svoje srce, in poslušaj, kaj ti bom povedal: Setlahem, poglej v modro daljino, in mi povej za travo, rastline, drevesa in grmovje, katere vrste so, ali so enaki kot tukaj ali drugačni -

26 za kamenje, zemljo in izvire^ ali so takšni kot tukaj ali drugačni! Katera živa bitja živijo tam (v daljni deželi)? Živijo morda tudi tam ljudje? In kaj zdaj delajo?

27 Poslušaj, Setlahem, tvoj molk ti govori, da tega ne veš! Zdaj pa te vprašam: Kako bi to najlaže izvedel?

28 Recimo, da bi jaz sam že bil tam in bi si vse ogledal. Lahko pa bi se zgodilo, da bi me očetje v tvoji navzočnosti vprašali o tem in jaz bi jim razkril modro daljavo. In če bi ti to slišal, pa ne bi vedel kako lahko jaz to vem, bi mi tedaj rekel: 'Poslušaj, kar si govoril, mi je prav posebej všeč! Tudi jaz bi rad o daljavi govoril tako kot ti; glej, zato se hočem pri tebi učiti, da se bom od tebe naučil tako govoriti!' Če bi ti jaz potem odgovoril: 'Poslušaj, tega se z notranjim prepričanjem ne more naučiti tisti, ki hrepeni po notranjem prepričanju - in kako mučna pot do čistega spoznanja bi to bila, in kako nerodovitna!

29 Toda glej, tam prek teh gora vodi najkrajša pot do tja! Potrudi se priti tja, in bodi prepričan, v treh dneh boš spet nazaj in boš lahko govoril povsem tako kot jaz, česar se sicer z vso življenjsko silo v več letih ne bi naučil!

30 Zdaj pa bi spet prišel k meni in bi me zaradi tega kratkega, toda resničnega nasveta obdolžil pomanjkanja ljubezni! Povej si sam, v kakšnem razmerju je takšna obdolžitev pomanjkljive ljubezni do nasveta, po katerem bi v treh dneh gotovo dosegel to, kar bi sicer v tisoč letih komaj pridobil?!

31 Glej, tu si s svojo modrostjo krepko udaril v prazno!

32 Pot sem ti pokazal. Če nimaš poguma, da bi jo prehodil sam, pridi in me preskusi, ali te bom kot brat z vso ljubeznijo spremljal ali ne; mislim pa, da boš v tem težko našel kakšen razlog za pritožbo!

33 Toda če bi hotel izpolniti tvojo neumno zahtevo, glej, tedaj bi ti moral najprej postati sovražnik, da bi v svoji zavrženosti lahko prevaral tebe, svojega ljubega, ubogega brata v Bogu in Adamu!

34 Glej, vedenje ti večno ne bo nič koristilo za življenje; če pa boš ravnal po resnici, boš našel spričevalo resnice in to bo spričevalo ljubezni - ljubezen pa bo večno življenje v Bogu! Amen, amen, amen."

72. Poglavje

Setlahemova in Azmaelova modrost

(9. marec 1841)

1 In ko je Setlahem slišal ta govor, je padel pred Henohom na tla in rekel: "O Henoh, tvoja velika modrost me je premagala, tako da se mi zdi, kot da me nikoli ne bi bilo; toda opažam, da te v svoji ničnosti razumem bolj kot prej v svoji modrosti! In zato sprejmi mojo zahvalo za tvoje tako veliko potrpljenje, ki si ga imel z menoj in se nisi razjezil zaradi moje velike neumnosti, ki me je naredila dovolj nesramnega, da sem si drznil stopiti pred tvoje od ljubezni razsvetljeno obličje in se pravdati s teboj, ki si živo orodje v roki vsemogočnega, svetega Očeta!

2 Glej, moje oči si sicer oslepil, in jaz še ne vidim, kaj je prav; toda zdaj čutim v sebi drugo luč, ki mi kaže novo pot, sicer še medlo razsvetljeno, vendar pot, ki me bo v trenutku pripeljala dalj, kot me je pripeljal jalov vid mojih oči v mnogih, v že zelo mnogih letih.

3 O Henoh, če bi na tej novi poti moja noga stopila na kakšno zelo negotovo mesto, potem me pokliči k sebi, da mi boš pokazal, ali hodim po pravi poti.

4 O Henoh, pokliči me, če boš videl, da sem v svoji slepoti naredil napačen korak! Amen."

5 In Henoh mu je odgovoril: "O Setlahem! Glej, tvoja volja je poštena in tvoja vnema dobronamerna, zato zaslužiš pohvalo; vendar si še potreben graje, ker to, kar edino Bog, najsvetejši Oče nas vseh, lahko da Svojim otrokom, iščeš pri meni, ki sem prav tako samo slaboten človek in s tem tudi hvališ orodje namesto mojstra!

6 Mar misliš, da sem jaz bolj milostljiv kot neskončna ljubezen in usmiljenje večnega, svetega Očeta?! O Setlahem, nikoli več se ne daj preslepiti skrivni norosti svojega srca, in se nikoli ne obrni k človeku prej, preden si se v najglobljem temelju poln ljubezni in ksanja obrnil k Bogu! In če bi ostal neuslišan dalj časa, tedaj šele pomisli, da so vsi najboljši ljudje v primerjavi z Bogom nečimrni, hudobni in brez ljubezni, in da ti bo Bog vse dal veliko prej, preden te bo najbolj usmiljeno človeško oko samo pogledalo.

7 Mi pa smo tako in tako prišli k vam na zapoved Boga, našega najsvetejšega, najboljšega Očeta in zaradi Njegove ljubezni v nas ne bomo nikoli odvrnili svojega očesa od vas. Zato povzdigni svoje srce kvišku in ljubi svetega Očeta iz vseh svojih moči, tako boš živel; kajti takšna ljubezen te bo v enem trenutku naučila več kot vsi najboljši in najmodrejši ljudje v mnogih stoletjih. Glej, zdaj imaš vse, kar zdaj potrebuješ; delaj in hodi v ljubezni do Boga! Amen"

8 Po teh besedah pa se je Setlahem priklonil pred očeti in se hvaležno umaknil nazaj ter v sebi začutil veliko veselje, ter Me je zaradi tega slavil v srcu.

9 Nato pa se je Henoh obrnil k Adamu in rekel: "Ljubi oče, ne bodi nejevoljen, da sem te zadržal tukaj dalj, kot si predvidel zame; toda glej, Gospod ne pripravlja Svojih darov ljubezni po našem merjenju časa, marveč nam daje, kadar On hoče, in zmeraj gre Njemu, velikemu, najsvetejšemu Darovalcu, vsa naša zahvala, slava in čast! Amen."

10 Adam pa je odvrnil: "O ljubi Henoh, ne skrbi zaradi tega; saj vendar vsi vemo, da je to, kar Bog stori, zmeraj prav! Amen."

11 In Set se mu je takoj glasno pridružil in končno še pristavil: "In zmeraj ob pravem času! Amen."

12 Adam pa se je znova dvignil in rekel, obrnjen k Henohu: "Henoh, zdaj pa pustimo Azmaela, naj začne, da bo tudi on prvič izpolnil svoje število, drugič pa nam razodel svoje razmišljanje o lepoti te pokrajine in končno, kako je vse to razumel. Potem pa se bomo takoj pripravili na nadaljnje potovanje in še na kratko povabili otroke večera in polnoči in se končno odpravili domov. Amen."

13 In Henoh je pozval Azmaela, naj začne svojo stvar.

14 In glej, takoj je žival s svojim jezdecem stopila naprej. Otroci poldneva pa so se precej glasno pogovarjali med seboj o različnih stvareh; zato je žival takoj trikrat zapored tako silno zarjavela, da so se zaradi tega vsi silno prestrašili in pri priči so njihovi glasovi umolknili.

15 Potem, ko je bil spostavljen takšen red, je žival takoj umolknila in Azmael je začel s svojim nadvse zanimivim, blagozvenečim govorom:

16 "O najvrednejši očetje očetov zemlje! Kaj naj povem in kaj morem govoriti

jaz, ki sem komaj pred kratkim ušel mračnim globinam smrti, na teh tako svetih višinah, ko mi vse - polno čudežev, polno milosti, polno življenja - hromi najmočnejšo besedo na trepetajočem jeziku?!

17 Lepota te pokrajine, o resnično, kdor ne more iz sebe govoriti svetih besed življenja, le kako naj bi z jecljivočim jezikom predstavil to čudežno krasoto in lepoto?!

18 O očetje očetov zemlje, komaj sem si še drznil popolnoma odpreti svoje oko, da sem lahko gledal čudeže svetih višin; zdaj pa naj bi jih predstavil, jaz revež, jaz slepec, jaz mrtvec pred vami, ki ste polni milosti, polni življenja, polni oblasti in polni moči že zdavnaj pregledali stvari najnenavadnejših oblik do najglobljega temelja?!

19 Kaj so te travnate ravnine, obdane s skalnimi stenami in vrhovi štrlečimi v nebo, če mora njihov globlji pomen ostati skrit siju življenja? Mar ne bi bil vsak zavržen kamenček zame in za vsakogar, ki bi ga do temelja razumel, neskončno višje na sveti lestvici kot vsa gorovja in zemeljske vzpetine in vse skupaj z njimi?!

20 Kako lahko je reči: 'Samo videti je treba, kako drzno se tam proti jutru dviguje v nebo štrleči kadeči se kralj gora, kot da bi moral gospodovati zemlji!' O resnično, oko živali lahko to tudi vidi! Vendar če se vprašam: 'Razumeš, Azmael, to mogočno tvorbo?', tedaj se oglasi v noči mojega srca: 'Kako naj bi mrtvi razumel mrtvega? Tvoje življenje je le videz in privid tvojih čutov! Gibčen jezik je vse, po čemer se lahko razlikuješ od 'živali!'

21 O očetje, če sem tako občutil, tedaj pomislite, kako nerazumljive so mi šele oblike svetih višin!

22 Tam med jutrom in polnočjo tudi vidim goro, ki se blešči čudoviteje kot samo sonce na nebu, ki nas ogreva samo z enobarvnimi žarki, ta pa izkorišča svetlobo vseh zvezdin cvetic v mogočnih tokovih, soncu v zasmeh - vendar če se vprašam: 'Kako to in od kod in zakaj?' o tedaj mi trava in tudi vsi kamni kričijo povsem razumljivo v uho: 'O norec, le zakaj trudoma tuhtaš o čudežih svetlobe?! Je mar svetloba pritekla iz Boga zato, da bi jo gledal?!

23 O norec, glej, samo za to, da bi svetila, je Stvarnikova vsemogočnost nekoč ustvarila sonce, ne pa zato, da bi ga gledali; in če si sprejel sposobnost, da zrelo razmišljaš, ne misli o mišljenju, kar bi bila enaka norost kot gledati sonce.

24 Misli so svetilke duše, ki razsvetlujejo lahkomišno zmešnjavo telesnega življenja, vendar nikdar zato, da bi jih edinole za to uporabljal! Kako bi lahko dojel čudeže, ki so se pokazali zunaj, dokler se moraš kot najbližjega čudeža ogibati samega sebe?!

25 O glejte, častiti očetje očetov zemlje, če to nujno doživljamo po nemi naravi, o tedaj se trdo počiva na višinah svetlobe!

26 Jaz nisem bil poklican sem, da bi svetil, ne, samo zato, da bi bil razsvetljen, me je k vam pripeljal bleščeči Abel! Zato naj le poslušam vaše govore polne svetlobe in polne življenja; za govorjenje zame še dolgo ni čas! O kdo bi še mogel najti besede, ki bi zvenele bolj sveto kot one polne moči in življenja od zgoraj, ki so se cedile iz Henohovih ust, ena pomembnejša kot vse zemljino težko breme od temelja do temelja! Kajti, kjer se izgovorjena beseda ne sliši samo, kot bi se bohotil blagodoneči glas, marveč se obilno in blagoslavlja izvija življenje smrtonosnim skritim globinam v človeku - o poslušajte me siromaka: takšna beseda je težja in

večja kot vse, kar premore gledati oko in odtehtati telesna čutnost!

27 In tako pustite, častiti očetje očetov zemlje, mene siromaka, mene mrtvega, naj molčim; kajti ne spodobi se, da bi kot mrtev govoril tistim, katerih prsi skrivajo v sebi življenje iz Boga v najjasnejši svetlobi, odkoder vsaka beseda z blagoslovljenim jezikom razsiplje življenje tako kot sonce svojo trepetajočo svetlobo.

28 Dovolite torej, o očetje očetov zemlje, naj končam svoje nepomembno govorjenje; kajti čas je ustvarjen za pomembnejše stvari kot pa za prazno blebetanje!

29 Četudi je kot odsvit življenja pokrajina lepa - je vendar lepše, sam stremeti po življenju! O resnično, kakor občutim jaz, je kapljica življenja za tistega, ki jo je našel zaprto v najtesnejšem prostoru, lepša kot če bi strmel v neskončne prostore polne sonc in smrti!

30 O Henoh, moj najmodrejši učitelj po milosti in ljubezni od zgoraj, odpusti mi moje prazno čvekanje in šteje v dobro mrtvem njegovu slepoto! Poslušaj, jaz sem tisti mrtev in slep! Amen"

73. Poglavje

Lačni tiger

1 In ko je Azmael končal svojo besedo, glej, se je dvignil Adam in zelo pohvalil Azmaela, da je pokazal tolikšno mero ponižnosti, ki ima za podlago več modrosti, kot je je najti v Setlahemu in pri vseh njegovih otrocih; nato pa se je znova obrnil k Enošu in Kenanu in jima naročil, naj povabita otroke poldneva na bližnji sabat, "da bi prispeli še pred sončnim vzhodom k jutranjemu sežiganju žrtve, ki jo moramo in hočemo darovati Jehovi!"

2 In takoj sta oba storila, kar jima je bilo naročeno. Nato pa so otroci prinesli glavnim praočakom osvežilo in okrepčilo; in ti so sprejeli, jedli in pili in dali tudi Azmaelu jesti in piti.

3 Ko pa je žival videla glavne praočake jesti in piti, je postala nemirna in je začela mogočno odpirati žrelo in udarjati z repom okrog sebe.

4 Adam pa je rekel Henohu: "Ljubi Henoh, pogledaj tigra; kaj naj to pomeni? Pomiriga, sicer ne bo varno še naprej potovati z njim! Amen."

5 Henoh pa se je takoj dvignil in rekel: "Mar mislite, da takšne živali živijo od zraka ali jedo travo?! O ne, vse to nasprotuje njihovem redu! Hoče pa hrano; zato pripeljite tri žive nečiste živali, da se bo tiger nasitil!"

6 In hitro so pripeljali tri kozle. Henoh pa je rekel Azmaelu: "Glej, hrana za tvojo tovarno žival! Stopi dol, in pripelji jo tigru v hrano in v znamenje, da prinašaš stražarju svojo nečistost iz nižine, da jo bo požrl!"

7 In Azmael je takoj storil, kakor mu je naročil Henoh pred obličjem očetov.

8 Ko pa je Azmael pripeljal tri kozle k živali, se ta ni dotaknila nobenega od njih, marveč jih je z repom pahnila od sebe in začela silno rjoveti.

9 Vsi so se prestrašili, razen Henoha, ki še ni zaužil nič od ponujenih osvežitev, marveč si je namesto tega v srcu potešil lakoto in se okrepčal z Mojo ljubeznijo.

10 Adam pa je še enkrat nagovoril Henoha in rekel: "O Henoh, glej, da nas ne preslepiš; kajti žival je pahnila od sebe hrano, ki si jo zahteval! Svetuj, če moreš,

kaj naj storimo; kajti bojim se za Azmaela! Kako grozovito se vzpenja in kako grmeče rjove in se besno pripravlja, kot bi nas hotela vse požreti! Zato svetuj in pomagaj, če hočeš in če moreš!"

11 Henoh pa je takoj stopil k živali in jo takole nagovoril: "Pomiri se, kajti dobro razumem tvoje vedenje; vendar pa, da bodo tudi ti razumeli, naj bo tvoj široki in dolgi jezik razvezan! In tako razodeni svojo željo, in kaj te sili k tako zastrašujočemu vedenju!"

12 In takoj je tiger drzno stopil v sredo očetov in iz njegovega široko odprtega žrela so jasno zaslišali naslednje besede:

13 "Poslušajte, vi gluhi in slepi! Res je, lačen sem že kot volk, ker si že tri dni nisem mogel najti nobene hrane, in tako bom v svoji stiski pač požrl nečisto hrano, ki ste mi jo prinesli; toda, dokler mi ni bilo omogočeno, nisem mogel vsem vam, razen enemu, naznaniti, kako je za vas popolnoma nedostojno in krivično, da Božje darove vtakneta v usta prej, preden ste svetega Darovalca prosili za blagoslov in se Mu potem zahvalili v vsej ponižnosti in ljubezni za tako velik dvojni dar.

14 Mar vi, popolnoma slepi norci, ne veste, da na zemlji ne raste več čista trava, ki bi veljala za hrano nesmrtnim, da ne bi propadli?!

15 Mar ne bi zato morala biti vaša najbolj vroča želja, da bi jo veliki, sveti Oče zmeraj očistil za vas in blagoslovil vsako hrano v vaš življenjski blagor?!

16 O sramujte se, vi bližnje priče vsenavzočnosti Najvišjega! Poklicani ste, da bi pričevali o Njem, in Ga pozabljate tam, kjer bi se Ga morali najbolj spominjati!

17 O kako nehvaležno je vaše svobode polno življenje in kako je vaša ljubezen do Njega le prazno besedičenje, da postanem celo jaz kot krvoločna zver upravičeno nejevoljen, ko moram gledati takšno hudobijo pri Božjih otrokih! Radi bi preklinjali nižino; toda v vaši lastni globini je toliko nehvaležnosti, da boste celo v nižino telesno prinesli največjo nesrečo, če ne boste poskrbeli za večjo hvaležnost in resnično ljubezen v svojih lastnih srcih!

18 Azmaelovo nečistost naj bi požrl; jaz pa vam povem in svetujem: položite rajši nečistost svojih lastnih nehvaležnih src na kozle, tako da ne bom samo Azmaelov nosilec, marveč da bom postal tudi nosilec vaše velike nehvaležnosti!

19 No, Azmael, pripelji mi kozle, in stori, kot so ti naročili očetje, in jih otovori s prekletstvom, da bodo skesani očetje očiščeni zapustili to mesto, ter ti in jaz z njimi; zgodi se!"

74. Poglavje

Bistvo resnice in ljubezni

(17. marec 1841)

1 Ko pa so očetje slišali ta besedni čudež iz živalskega žrela, glej, so se silno prestrašili, se trkali na prsi, obžalovali svojo napako in Mi v srcu obljubili, da ves dan ne bodo ničesar zaužili, niti jedi niti pijače. Približno pol ure so Me v srcu prosili za odpuščanje, in razen Henoha si nihče ni upal povzdigniti oči od zemlje.

2 In prav ta čas je žival nekoliko ob strani porabila za svoj obed. Ko je žival požrla tri kozle, se je takoj vrnila, skočila k bližnjemu, svežemu izviru in si tam ohladila zobe in jezik, da je bila s tem ohlajena njena jeza in ublažena njena krvoželjnost.

3 Po tem pa se je spet napotila k Azmaelu in mu ponudila svoje usluge še za naprej.

4 Henoh pa, opazujoč očete, je tiho vprašal Adama, ali še kaj želi, ali pa se naj pripravijo na odhod.

5 Adam pa je odvrnil s še trepetajočim starčevskim glasom: "O Henoh, glej, strah mi je ohromil ude, da se ne morem dvigniti, in kot vidiš, tudi materi Evi - toda midva morava proti večeru! Vendar kako bova zmogla hoditi še naprej?

6 In glej, ljubi Henoh, tudi ostalim ne gre veliko bolje kot meni! Zato nam svetuj iz svoje ljubezni do Boga, kaj naj storimo; kajti resnično, globoko občutim greh naše mlačnosti, toda prav tako globoko tudi slabost svojih udov!

7 O resnica, o resnica, kako strahovito mogočna si! Ta žival je zvesta podoba tvoje neprizanesljivosti. Ti ne prizaneseš nobenemu človeku, pa naj bo prvi ali zadnji prebivalec zemlje! Ti si ravnodušen do vsakega starca. Ti enačiš očete z otroki in ne prizaneseš njihovi slabotni materi. Naše glave pritiskaš k tlom in ude hromiš do negibnosti. Kje je razen Boga še bitje, ki bi moglo prenašati breme tvoje teže?!

8 O blaga, sveta ljubezen! Če ne hodiš z roko v roki z resnico kot najsvetejši Jehovov življenjski blagoslov, tedaj je spoznanje resnice same resnično smrt za človeka!

9 O otroci, odslej nikar ne iščite nobene resnice več, marveč edino in samo ljubezen! In kolikor resnice bo ta vsebovala, toliko bo tudi prav za človeka in koristno za življenje.

10 Komur pa bo Gospod dal več resnice kot ljubezni, tega bo navsezadnje zadušila, ali pa bo moral Gospod sam zaradi velike teže resnice postati njegov nosač.

11 Zato v prihodnosti učite tudi vi vse svoje otroke v ljubezni resnice, brate pa v resnici ljubezni!

12 In zdaj, Henoh, stori, kar moreš, in pomisli, poslušaj in glej, kaj je nam vsem storila resnica sama zase! O Henoh, združi svojo prošnjo z mojo, da nas večer ne bo zalotil tukaj! Amen"

13 Henoh pa se je v svojem srcu obrnil Name, in tiho vzdihnil v svojih prsih: "O Ti veliki, sveti, nadvse ljubeči Oče vseh ljudi in nadvse mogočni Stvarnik, Bog, neskončni in večni in najsvetejši! Milostno se ozri na nas uboge, slabotne črve v prahu s Svoje neizmerne milostne višine, in se iz neskončne polnosti Svoje ljubezni ozri na našo brezmejno slabotnost, ki jo zaradi Tvoje vsemogočne resnice trpimo tukaj, pred obličjem Tvoje očetovske miline!

14 O dvigni nas s trdih tal zemlje z znova okrepljenimi udi in razveseljene, in vodi nas po Svoji sveti volji, kamor je vseč in prav Tvoji milosti, in ne dopusti, da bi očete zadelo kakršno koli gorje, marveč daj, da bomo vsi mi vztrajali v Tvoji ljubezni in milosti!

15 O najsvetejši Oče, usliši moje tiho moledovanje in vzdihovanje! Amen."

16 Ko je to izgovoril v srcu, polnem ljubezni in živega zaupanja, glej, je v sebi takoj zaslišal silno sladko, sveto besedo, ki mu je govorila:

17 "Poslušaj, Henoh! Slišal sem tvoje vzdihe in uslišal tvojo prošnjo! Stopi k svojim očetom, potolaži jih poln blagoslova iz Mojega velikega usmiljenja in zagotovi jim Mojo obljubo, potem jim priskoči na pomoč, in vsi se bodo, okrepljeni

z veliko močjo, dvignili kakor mladeniči in bodo polni veselja po Moji volji dokončali pot, ki je še pred vami!

18 Živali pa ne dovoli prestopiti niti Adamovega bivališča niti njegovih tal, marveč naj po končanem potovanju spet v miru odide na kraj, ki je določen zanj.

19 Zdaj pa pojdi in stori, kar ti je bilo ukazano, in vzgajaj tujca Azmaela v Mojo čast, amen; poslušaj v vsej ljubezni, amen."

75. Poglavje

Vzrok strahu

1 In Henoh se Mi je takoj zahvalil v srcu za tako velik kos kruha iz resnične očetove hiše, potem je stopil v sredo slabotnih očetov in jim spregovoril naslednje tolažilne besede iz Mene:

2 O ljubi očetje, sveti Oče in Gospod vse oblasti je dopustil majhen, nekoliko nenavaden čudež, da bi nas prebudil iz spanja navajene mlačnosti. Živali je razvezal sicer večno nemi jezik in dopustil, da se je le neznatna iskrica večne resnice zaslišala iz govorice nevajenega gobca. Mi smo slišali vsebinsko globoko iskrico in se tega zelo prestrašili, kot da bi stali pred neizprosnim obličjem večnega, bolečega uničenja!

3 O prazni strah in polovični obup! Povejte mi, ljubi očetje, česa bi se moral bati tisti, ki resnično ljubi?!

4 Ali ni resnična, nesebična ljubezen do Boga varovalna roka svetega Očeta, položena na naše prsi, pred katere oblastjo spoštljivo in ubogljivo zatrepeta vsa neskončnost v svojih najglobljih temeljih?!

5 Ali ne nosi isti Božji prst, katerega cela roka nas varuje in ohranja, vsega neizmernega oboka neskončnosti z vsemi brezštevilnimi zvezdami, soncem in luno - in mi smo skoraj ohromeli od slabosti zaradi neobičajne malenkosti, medtem ko bi morali veliko bolj upravičeno postati slabotni in prestrašeni, če bi le nekoliko razmislili o nas samih, ko posedujemo ta nezaslišani čudež zmožnosti govora, ki nam je tako lasten, da skoraj ni več nobene vidne stvari, ki je ne bi mogli poimenovati na tisoč načinov?!

6 O glejte, ne čudimo se svoji zmožnosti govora in tudi slabotnejši ne postajamo, ko se pogovarjamo!

7 Če nas pa neskončno večji čudeži, povezani z našo spoznavno zmožnostjo, ne oslabijo, o kako neumno je tedaj omedleti pred čričkovim čirikanjem! Poslušajte, iz tega je razvidno, da je v nas še veliko več hlapčevskega strahu kot pa resnične žive ljubezni!

8 Ali se more živi zgroziti pred smrtjo ali oslabei trepetati pred njo?!

9 Resnično, če živi trepetata pred smrtjo, tedaj še nosi v sebi močne sledove smrti!

10 Ali ni bil človek postavljen za gospodarja vseh ustvarjenih bitij v velikem veselju?! Kaj pa se je zgodilo z njim, da trepetata pred brenčanjem neotesane muhe, kot da bi ga Bog že na pol obsodil?

11 O ljubi očetje! Vem, kaj je krivo za to; ne morda, kot mislite vi, očetov in materin prvi padec - kajti ta je bil samo posledica tega - marveč to, da se človek v svoji svobodi počuti zmeraj bolj velikega in mogočnega, in se nato v tem norem prepričanju o lastni veličini tako daleč izgubi, da misli, da mu na vsakem lasu visijo

sonca in svetovi. Ko pa potem nadvse ljubeči, sveti Oče, poln ljubezni, usmiljenja in milosti s kakšno hladno kapljico prebudi spečega in neumno sanjajočega otroka, tedaj nenadoma odpre oči, spozna svojo slabotnost in ničnost in zajoče, ker je samo slaboten otrok.

12 Ko pa potem zagleda močnega očeta, se veseli, teče v vsej ljubezni k njemu, ljubkuje močnega očeta in ga prosi za kruh; in kje je oče ali mati, ki bi pahnila od sebe svojega ljubljence?!

13 Če pa je otrok trmast, ga zna oče kaznovati, da postane krotak; če pa se otrok sploh noče več povsem prebuditi, ali ne bo oče uporabil prav vsa sredstva, da bi ga prebudil nazaj v življenje?!

14 In ko je otrok spet odprl svoje oči in se nasmehnil zaskrbljenemu očetu, se mar oče ne bo tega razveselil bolj kot stotih budnih?!

15 O ljubi očetje! O vidite, kako prazen je vaš strah in vaša slabost! Prebudite se v ljubezni, in glejte, kako vam veliki, ljubi, sveti Oče hrepeneč in zaskrbljen stoji ob strani in čaka, kdaj se bodo k Njemu odprle vaše oči ljubezni!

16 O prebudite se! On nam ni neznan oče, marveč je naš Oče, čisto blizu, in poln ljubezni, nežnosti in potrpežljivosti!

17 Če ste tudi zdaj še zaspani in izčrpani od sanj - se popolnoma prebudite, pa boste okrepljeni, da boste poskakovali od veselja kot mladi jeleni! O, prebudite se vendar v ljubezni do Očeta! Amen!"

76. Poglavje

Veselje praočetov v Gospodu

1 Ko je končal ta govor, se Mi je Henoh spet zahvalil v srcu, ter potem razprostrl svoje roke in priskočil očetom na pomoč, in sicer po vrstem redu rodu. In glej, takoj so se očetje dvignili, veseli, živahni ter znova okrepljeni, se Mi nadvse zahvalili za to milost in so glasno slavili Moje ime. Veliko veselje je prevzelo celo njihove noge, da so skupaj z Adamom in Evo začeli poskakovati; Set pa je zaradi prevelikega veselja postal skoraj objesten in je poskakoval tako visoko, kot je le mogel.

2 Zgodilo pa se je, da je med svojim poskakovanjem padel in si nekoliko poškodoval desno koleno, da naenkrat ni mogel več skakati. Postal je žalosten; kajti mislil je, da je kaznovan in pri priči se je obrnil k Meni, rekoč v svojem srcu:

3 "O Gospod in nas vseh najboljši, najsvetejši oče! Usmili se me, ubogega in slabotnega; glej, bil sem preveč vesel v Tvojem imenu in sem v svojem lahkomišelnem veselju padel!

4 O sveti, nadvse ljubeči, najboljši Oče! Pomagaj mi vstati - kajti odslej se nočem več veseliti z nogami, ampak toliko bolj v srcu in Te tudi raje toliko bolj hvaliti in slaviti s svojim jezikom, noge pa hočem uporabljati po Tvoji volji in roke tako, kot je Tebi všeč; toda samo za tokrat, o sveti, najboljši, nadvse ljubeči Oče, vzemi bolečino iz mojega kolena! O, usliši mojo prošnjo! Amen."

5 In takoj je zaslišal močan glas, ki je govoril v njegovem srcu: "Poslušaj Set! Zmeraj se veseli Mojega imena; veseli se svojega Očeta in veseli se vsega, kar te kakor koli dviga k Meni! Toda pri tem opusti telesni napor, ki nič ne koristi, ampak se veseli na tihem v svojem srcu! V življenju se veseli najdenega življenja, in se

nikoli ne veseli življenja skupaj s tistim, kar je lastno smrti, tako ne boš nikoli več trpel škode niti na telesu in še veliko manj na življenju duha iz svoje in Moje ljubezni obenem!

6 Zapomni si to, in kar se da globoko vsadi v življenje, tako tvojega veselja ne bo nikoli konec; zdaj pa vstani, in veselo hodi v Mojem imenu! Amen."

7 Ko pa je Set to jasno in razumljivo slišal v sebi, je začel jokati od veselja in se Mi glasno zahvaljevati za to nepričakovano milost.

8 Zdaj pa so tudi ostali opazili, da se je s Setom zgodilo nekaj posebnega, in razen Henoha so se vsi čudili njegovemu trenutnemu molku in njegovemu nadvse veselemu razpoloženju.

9 Set pa je to opazil in si izprosil, da ga z vprašanji ne bi motili v njegovem veselju nad najdenim življenjem iz Boga; zvečer pa bodo to tako in tako doživeli sami v sebi od zgoraj.

10 Adam se je obrnil k otrokom, se Mi zahvalil, jih vse blagoslovil, blagoslovil otroke poldneva in pokrajino, ter nato rekel:

11 In zdaj, otroci, se zahvalite Gospodu, in se pripravite na potovanje proti večeru, in sicer po ustaljenem redu: Azmael na živali resnice sredi med menoj in Henohom! Amen."

77. Poglavje

Odhod praočetov k otrokom večera

1. Nato so se vsi razporedili po Adamovi volji in se odpravili na potovanje k otrokom, ki so živeli v pokrajini večera.

2. Vsi so Mi opravili daritev v svojem srcu in Me hvalili v tišini, odhajajoči in otroci poldneva, ki so ostali.

3. Otroci poldneva so se priklonili staršem glavnega rodu, se jim zahvalili za veselo oznanilo, hvalili Moje ime in prekomerno slavili Mojo ljubezen ter se veselili Mojega velikega usmiljenja.

4. In glej, v takšnih srečnih okoliščinah so se prvi ljudje zemlje ločili od svojih otrok.

5. Pot od poldneva proti večeru je bila veličastna, seveda samo s človeškega vidika bi jo vi v največjem možnem obsegu ocenili kot romantično.

6. Zaradi svoje velike redkosti, ker je dandanes ni mogoče več nikjer najti, vam jo bom opisal. Torej bodite pozorni in si jo predstavljajte v svojem srcu.

7. In tako je bilo videti območje, skozi katerega je vodila pot do večera: Predstavljajte si v vrsti postavljenih sedem stožcev v sivo- modri barvi, vsak od njih meri 7.000 čevljev* visoko, njegov premer ob vznožju pa je ena sedmina milje*. Vizualizirajte te stožce enega poleg drugega, postavljene tako, da se v temelju dotikajo.

8. Na enak način kot pri sedmih stožcih se vrsti drug poleg drugega za vsakim stožcem še deset stožcev, v vedno manjši dimenziji in v najbolj raznolikih barvah. Na vrhu vsakega stožca priteka kvišku izvir čiste vode. Pred njimi, v oddaljenosti približno sto čevljev, pa vodi tisoč sežnjev* višje od vznožja stožca, dolga ravna

pot preko ravnega gorskega grebena na severni strani, na kateri rastejo najlepše cedre in palme, topoli in platane, medtem ko je na južni strani, razen že omenjenih kamnitih stožčastih skupin, s svojimi močnimi vetrovi, kot bi hrumeli slapovi, ni nič drugega kot nerodovitna kamnita tla, le tu in tam poraščena z nizko travo in mahovi.

9. No, to je kratek opis poti od poldneva proti večeru. Predstavljajte si tudi nepopisen učinek, ki ga proizvajajo žarki sonca, ko se prelamljajo v brezštevilnih vodnih zankah in z vrha sijejo skozi vrzeli med manjšimi stolpci v raznovrstnih barvah. To je na kratko povedano vse, tako, da vam daje dokaj jasno sliko o tem delu poti proti večeru.

10. To je bila tudi Adamova najljubša pot. Po njej je rad hodil, posebno še ob zelo vročih dnevih, ker je takrat vedno pihal hladen vetrič, poleg tega pa mu je bil v preteklosti ta pogled vedno velik vir inspiracije. Vsakič, ko se je vrnil od tam, je govoril s svojimi otroci v zelo vzvišenem smislu o Moji ljubezni, milosti, modrosti, usmiljenju, svetosti, veličini in moči, zato je to cesto poimenoval: 'Razmišljanje o sedmih največjih močeh iz večnosti velikega Boga Jehova'.

11. Torej, ko so praočetje prišli postopoma na tej poti do srednjega stožca, se je Adam ustavil, z namenom, da bi uživali v prečudovitem razgledu.

12. Zatem so se vsi otroci usedli in se tiho radostili ob mogočnem glasnem bučanju nežive narave.

13. Po kratkem premoru se je Adam, kar sem menil, da je dobro premišljeno, obrnil k Azmaelu in ga vprašal: »Povej mi Azmael, kako ti je všeč ta pokrajina in kaj o njej misliš?«

14. Azmael se je spoštljivo obrnil k Adamu in rekel: »O, oče očetov zemlje! Tukaj sprašujete šibkega, kar je tu predstavljeno je še za najmočnejšega preveč. Vendar, ko pogledam zalivanje visokih in strmih stolpcev iz modrega kamna, narejenih z mogočnim prstom večnega Boga, razmišljam v svojem srcu: 'Za veličine velikost ni tako velika in za majhne nekoristna. Kaj je komar v primerjavi z gorami? Muha za letenje ne potrebuje prstov.'

15. In ko opazujem ta mogočen prizor, o, oče očetov zemlje, mi je popolnoma jasno, da so za veličine samo velike stvari uporabne, toda muha mora biti zadovoljna že z brenčanjem para kril.

16. Očetje, vi veliki in mogočni otroci Najvišjega! Mogočni Božji prst je za vas oblikoval tako velike in veličastne stvari. Vi lahko razumete njihovo uporabo in jih slavite. Zame pa je gorovje enako veliko, kot da bi ga muha na hrbtu nosila.

17. O, očetje očetov zemlje, vse kar sem sedaj govoril, je vse kar sem bil sposoben reči. Oh, če je mogoče, me naučite doumeti v duhu veličino teh stvari. Amen.«

18. Ta ponižnost je naredila Adama izjemno veselega. Obrnil se je k ostalim in rekel:

19. »O, dragi otroci, poslušajte! Azmael se mi zdi kot polje, ki je neobdelano dolgo časa, zaradi tega jalovo in ne rodi nobenega sadu. Toda, ko je dobro seme posajeno in zemlja zorana, potem tako polje kmalu rodi stokratno.

20. Tako se zdi, da bo tudi z Azmaelom. Niti dva polna dneva ni v naši sredini, toda resnično, razen nas, ki smo tukaj, bi verjetno osramotil vse ostale otroke višav.

21. Poslušajte, dragi otroci! Če bi se bilo revnim ljudem nižin mogoče približati Azmaelovi rodovitnosti, resnično, to bi bilo večno bedno in žalostno, če jim ne bi prišli na pomoč.

22. Zato bomo danes razpravljali o tem v moji koči pod vodstvom mogočnega Boga. Videli bomo, kaj se da narediti v zvezi s tem.

23. Naj nas Bog zaščiti od samovoljnega delovanja. Amen.«

78. Poglavje

Azmaelov zahvalni govor

1. Ko je Azmael to slišal iz Adamovih ust, so mu stopile solze v oči. Z očmi povzdignjenimi v nebo je rekel:

2. »Oh, samo, da bi bilo mogoče rešiti uboge, uboge prikrajšane brate. Oh, resnično, potem bi se jaz, kot najbolj neznatna muha, želel spremeniti v mogočnega sokola in z največjo hitrostjo poletel do nižin k vsem ubogim bratom, ki so mrtvi za svetlobo in življenje in jih hitreje od misli prinesel sem, tako da bi se ti skupaj z menoj čudili, kako hitri in vzvišeni so mogočni Gospodovi otroci na posvečenih višinah, ki modro poučujejo šibke in mrtve najbolj čudovite stvari, ki se razodevajo in prikazujejo v mogočnih oblikah, zgrajenih s svetimi besedami, bivališču življenja v ljudeh – in še mogočnejše od vsega tega, najmogočnejši, presvetli Stvarnik sveta in sonca, kot Oče ljudi.«

3. Oh, ko bi bilo to le mogoče!

4. O, očetje očetov zemlje, ko oko začudeno strmi v neskončni prostor sijajnega stvarstva, ne vidi neznatnega drobca, toda, ko ta drobec, nošen z vetrom, pade v oko opazovalca, potem začne pomembnejše boleče oko drgniti, v prizadevanju, da bi se ga znebil, ker ga moti in z motečim draženjem ovira njegov pogled. In neredko brat kliče brata:

5. 'Oh, pridi in mi odstrani to neznatno, nadležno reč iz mojega očesa!' In, ko jo je brat našel, zataknilo v solznem očesu svojega brata je zaklical: 'O brat, neznan sovražnik v tvojem pogledu je postal nenevaren, zato zdaj leži pokopan v zmagovalni poplavi tvojih solz. Kmalu ti bodo sočutne solze radosti pomagale odstraniti strašnega neznatnega sovražnika. Takrat, ko bo drobec sam postal solza, ne bo več motil tvojega vida in preprečeval tvojega opazovanja lesketanja večnega stvarstva.'

6. O, očetje očetov zemlje, ki strmite s posvečenimi očmi v neskončne pašnike večne svetlobe, vendar pa spodaj v temačnih globinah človeške bede, divja vrtinčast orkan sovražnega prahu, pogosto navzgor v posvečene višine, kjer ovira vaš pogled.

7. Kadar vam ta povzroča bolečino, naj bo z ljubečo solzo odvzeta in dopuščena tako dolgo, dokler sam ne bo postal hvaležna solza.

8. Oh, oprostite mi, ubogemu in šibkemu! Čeprav muhe ne morejo rjoveti kot tigri in levi, pa vendar vam tudi tiho brenčanje pravi:

»O očetje očetov zemlje, prav tako sem tudi jaz izšel iz mogočne roke vašega

Svetega Očeta in zato o Veliki, bodite milostni meni šibkemu in me sočutno pogledajte. Poslušajte to. Amen, O amen.«

9. Adam, zelo zadovoljen z Azmaelovimi lepimi besedami, je rekel:

»Pravkar sem zaznal tvoje upravičeno vzdihovanje in sem precej seznanjen s hudobnim prahom v nižavju, tem velikim sovražnikom vsega notranjega duhovnega razmišljanja, toda predno se lotimo kakršnegakoli dobrega dela, mora biti volja velikega Gospoda natančno raziskana. Zaradi tega ne smemo nikoli narediti ničesar, razen, če smo jasno spoznali Božjo voljo od zgoraj. Ampak, še nekaj časa in bo odločeno še danes tisto, kar je veliki Gospod nad vsemi zvezdami sklenil narediti v globinah gnusa, kar bo potem najbolje. Ali se to ujema z našimi željami ali ne, Njegova najsvetejša volja bo storjena. Amen!«

10. Kmalu zatem je Set vstal in rekel Adamu: »Dragi oče! Mar nam ne bi Henoh dal kratke razlage tega veličastnega območja, tako kakor je to storil v jami. Jaz sem tega zelo željan. Kako pogosto sem razmišljal o tem, vendar nisem našel nobene druge razlage, razen tega, kar moje oči vidijo in moja ušesa slišijo, namreč, kako ti ogromni, zelo visoki, enotni koničasti kamniti stožci z nenavadnimi curki vode, ki v brezštevilnih kapljicah brizgajo čez strme stene na zemljo, ustvarjajo na čudovit način harmoničen zvok, kar je užitek za uho.

11. Torej, ali dovoliš Henohu, da nam vsem poda resnično in pravilno razlago. Amen.«

12. Adam se je popolnoma strinjal s Setovo željo in rekel: »O Set, prehitel si me. To je bila že dolgo moja želja. Torej, tvoja želja bo izpolnjena. In ti dragi Henoh, ponudi svojim žejnim očetom svežo in okrepitevno pijačo svoje ljubezni, kar je moja in Setova želja. Amen.«

13. In glej, Henoh je takoj vstal in nagovoril očete z naslednjimi nepozabnimi besedami:

14. »O očetje! V naročju ogromne neskončnosti Boga zagotovo najdemo še večje in bolj čudovite prizore narave, ki so neizrekljivo veličastnejši od teh sedem krat deset kamnitih stožcev, ki brizgajo vodo in merijo nekaj tisoč mož dolžine od svojega podnožja, kar je skoraj toliko, kot je listna pršica v odnosu do nas. Toda vseeno je tako živo bitje na svoj način večje od te celotne količine vode, ki se zliva preko kamnitih skupin!

15. Tako veličasten prizor oznanja tihe besede modrosti največje Ljubezni. Sveti očetje, samo pomen je vzvišen in ne nemo neživo orodje. Zato usta niso bolj vzvišena od drugih ust, ker vzvišenost ne leži v ustih ampak v besedi.

16. Tako je tudi s tem prizorom. Ne, ker smo takšnega prepoznali v notranjosti z analogijo Duha, sedem Božjih Duhov kot sedem Božjih pristojnosti, kjer je v vsakem polno življenja v vodah milosti, ki je praviloma nad našo pusto zemljo. Kakor se neprestano zliva voda z vrha proti tlom do dna teh kamnitih stožcev, tako nenehno dežuje na slabo zemljo naše duše, kjer pa zato ni veliko plodov. Tudi ne, zaradi desetih stožcev, ki predstavljajo svete dolžnosti ljubezni, ki so vedno isti, saj je sedem duhov zares samo v enem Duhu, kar se potrjuje v tem, da so iste višine, enake barve, enake oblike, enake teže, obrnjeni v isto smer, z enako količino vode in z istim harmoničnim hrupom, - vendar samo lastno spoznanje, spoznanje v nas

samih, je vzvišeno in vredno! V tem prizoru se ga najde malo!

17. 'Najdite rešitve čudežev najprej v vašem srcu': pravi Gospod, resnično, samo tako se boste strinjali z menoj rekoč: 'O Gospod, tisti, ki je okusil le kapljico Tvoje ljubezni, se mu taka zemlja gnusi in v svojem srcu glasno vriska in se veseli Boga'. Amen.«

79. Poglavje **Adamova šibkost**

1. Ko je Henoh zaključil svoj govor, se je vsem očetom spoštljivo priklonil in se Mi nato v srcu priklonil za veliko milost, s katero Sem mu omogočil, da mu je uspelo sedaj še enkrat iz Mene prikazati očetom tako veliko zgolj dobrega in resničnega.

2. Adam se je dvignil in rekel Amen! In potem nadaljeval, rekoč:

»Moj preljubi Henoh, tokrat čisto jasno vidim, da besede, ki si jih govoril ne izvirajo iz tebe, ampak jih je pred tem Gospod, naš vsemogočni Stvarnik in najsvetejši Oče, zvesto položil v tvoje srce.

3. Resnično, dragi otroci, kateri človek bi bil sposoben razkriti na jasen in razumljiv način pomen vseh teh čudovitih kamnitih skupin? Očitno le skozi moč in ljubezen najsvetejšega Boga.

4. To je verjetno prvič, da sem te popolnoma razumel, tako rekoč do korena zadeve.

5. Ampak, še ena stvar mi ni čisto jasna, namreč, da si še ne morem predstavljati, na kakšen način sprejmeš in slišiš Sveto Besedo v sebi, da zveni tako, kot da prihaja iz tebe, vendar pa njen neskončno vzvišen smisel dejansko dokazuje nasprotno, kar je tako očitno, kot golo dejstvo, da se na zelo mirni površini vode, ne da odkriti najmanjše neravnine.

6. O dragi Henoh, ne zdaj, ampak ob drugi bolj primerni priložnosti, ko bo vseh Gospodu, razloži in razkrij vsem nam, da bomo lahko dobili notranji vpogled in bili sposobni presojati, kako in kdaj lahko vsak od nas sliši Sveto Besedo v sebi, bodisi zase ali za vse. Amen.«

7. »Toda povem vam še enkrat: Ne sedaj, ampak ob bolj primernem času. Za sedaj pa se vsi zahvalimo Gospodu, da smo bili vredni Njegovega vzvišenega nauka in se pripravimo za nadaljnje potovanje in sicer v že znanem redu, v imenu Jehove! Amen.«

8. In vsi so tako storili, globoko v notranjosti svojega srca, kot je Adam zapovedal.

9. Po tem, ko so Mi popolnoma izrazili svojo hvaležnost, so vstali in bili pripravljeni za potovanje.

10. Toda še preden so odšli, je Adam rekel Setu: »Poslušaj, moj ljubljeni Abel-Set, lačen sem, kar mi dajo vedeti moji šibki udje, toda ti veš kaj sem obljubil Gospodu z vsemi vami, ko smo skoraj vsi trepetali ob čeljustih zverine.

11. Kaj naj sedaj naredim? Rad bi vprašal Henoha, toda resnično, prvič v življenju mi manjka poguma, da bi vprašal otroka, ki je še celo otrok mojih otrok; kako lahko

premagam svojo šibkost, ne da bi prelomil obljubo?

12. Pojdi k njemu in ga tiho prosi za nasvet. Amen.«

13. Set je odšel takoj k Henohu in mu rekel: »Poslušaj, dragi Henoh, našega očeta Adama je obšla slabost v vseh njegovih udih, zato bi moral veliko jesti, vendar se je zaobljubil, da danes ne bo jedel. Povej mi, če ti je mogoče, na kateri drug način bi lahko oče premagal to svojo šibkost.

14. O dragi Henoh, stori kar je v tvoji moči! Kajti, četudi sem prešel v življenje, tudi jaz čutim življenjsko šibkost, zato bi bil slaba opora praočetu!

15. Toda ti imaš življenja v obilici, zato svetuj in pomagaj. Amen.«

16. Nato je odšel Henoh hitro k Adamu in mu rekel: » O oče, ne padi v skušnjava! Gospod sam je tisti, ki jo dopušča, da bi preveril trdnost vajine zaveze.

17. Tedaj, ko te še ni bilo, te je Gospod poklical v obstoj, da si postal svoboden človek in duh, popoln v svoji razsežnosti.

18. Sedaj si že dolgo svoboden opazovalec in prejemnik neizrekljivih izlivov Njegove neizmerne ljubezni, usmiljenja in milosti. Kako te je lahko sedaj zajelo slabotno malodušje in trepet, da podlegaš pred minljivim prahom mesa, če te smrt spominja, da je meso vedno bolj stara lupina notranjega življenja, duh ljubezni pa je dejansko najbolj resnično, najbolj notranje življenje, namenjeno, da živi v Bogu.

19. Naj meso oslabi, in ko bo šibko do samega jedra življenja, bo slednje vse bolj obilno lahko in hitro pritekalo v dušo in preko nje tako učinkovito hranilo vsako vlakno mesa za prihajajoče večno življenje.

20. Kajti duh bo potem vzpostavil nastanek življenja mesa v sebi in smrt ne bo mogla ničesar drugega uničiti kot samo sebe, ker je kot taka prazno meso.

21. Oh, oče, v svoji šibkosti zaupaj v Jehovo moč, da boš užival življenje obnovljene moči in rekel:

22. 'O Gospod, Ti najboljši in veliki presveti Bog! Ni me bilo in Ti si me udejanjil v obstoj. In tam sem bil pogumen v obilici moči, veselja in vedrega življenja iz Tebe. V zadovoljstvo Ti je bilo preveriti mojo šibkost; s pomočjo Tvoje milosti sem spoznal nov preizkus v svoji utrujenosti, ki Ti jo nudim z otroško ljubeznijo. Še enkrat si pogledal na mojo utrujenost in sedaj zelo radosten živim novo čudovito življenje v Tebi, o Jehova! Tebi čast in zahvala ter večna slava.'

23. O dragi, najbolj spoštovani, častiti oče Adam! Verjemi mi, šibkemu Henohu, da niti ena ura ne bo minila in tvoji udi bodo močnejši kot od močnega tigra. Toda ne smeš prelomiti zaveze. Gospod vedno prezira nezvesto, omahljivo srce.

24. Za ta čas mi dovoli, da te primem pod roko in spremljam in kmalu boš dokončno spoznal Gospodovo čudovito vodstvo! Amen.«

80. Poglavje

Zlato pravilo preroških šol

1. Ko je Adam slišal Henohov tolažljivi govor, se je kmalu začel veseliti v svojem

srcu in vdano prenašal vse večjo utrujenost ter pustil Henohu, da ga spremlja naprej.

2. In tako so šli v koloni navkljub precejšnjim težavam naprej, ampak v srcu Me je vsak goreče prosil za ohranitev in krepitev Adama. Nad vsemi pa je bil Henoh s svojim neomajnim zaupanjem, da Me je njegova ljubezen do Mene tako prepričala, da ne bom razočaral njegove trdne vere v Svoji milosti in usmiljenju.

3. Čeprav so drugi prav tako spoznali, da Mi ni nič nemogoče, so še vedno dvomili v Mojo voljo, ker v svojih srcih še niso bili sposobni velike umetnosti v smislu neomajne čiste ljubezni, da bi cenili Mojo večno, najvišjo in trdno zvestobo. V tej umetnosti je Moj dragi Henoh postal že zelo večšč in kot tak vedno popolnoma prepričan o tem, kaj lahko v svoji pravični ljubezni od Mene pričakuje.

4. On ni bil nikoli žalosten in ni nikogar pomiloval, če se mu je kaj neprijetnega zgodilo. Kajti njegove oči so nenehno počivale v Mojem srcu, zato je dobro videl skrivno vodenje Moje ljubezni in čeprav na videz nenavadno, je to vedno pomenilo najboljše vodenje otrok, na najbolj primeren način, da si pridobijo večno življenje. Da, v veliki ljubezni do Mene, je svoja pričakovanja povečal, tako da je lahko z največjo gotovostjo določal, kako, kdaj, kje, zakaj in kaj naj bi se v bližnji prihodnosti zgodilo in kako se bo tudi končalo. In tako je bil, na nek način, prvi prerok na zemlji in prvotni ustanovitelj tako imenovane šole prerokov, ki je obstajala do leta Mojega prihoda na zemljo kot človeka. Njen edini namen je bil poučevanje učencev v Moji ljubezni, skoraj že od rojstva. Svet jim je bil prikazan kot najtrdnější temelj Moje ljubezni, kot velika šola, v kateri vsi ljudje v fazi kratke ločitve od Mene, razvijejo veliko hrepenenje po Meni in močno željo spodbuditi svoje notranje življenje. Zunanji dražljaji so samo skušnjave in to zato, da bi jih ljudje lahko sami presodili v skladu z Mojo ljubeznijo. In, ko nekdo preneha uživati v svetu in vse bolj hrepeni po Meni, se odpre njegovo notranje oko in uho ter bo čeprav še vedno v minljivem, privlačnem telesu, takoj ponovno slišal in celo videl Svetega Očeta.

5. Potem bo prežet z Duhom večne ljubezni. Zrl bo vsepovsod, v bodočnost, sedanost in prihodnost in smrt telesa ga bo napolnila z nepopisno blaženostjo. Takrat bo videl čisto jasno, da to sploh ni smrt, ampak le popolno prebujanje v večno življenje.

6. Vse to in še nekatere druge stvari tesno povezane z Mojo ljubeznijo predstavlja samo bistvo preroške šole, katere ustanovitelj, po Moji volji, je bil Henoh.

7. Njegovo zlato pravilo, po Meni, je bilo vedno podlaga in notranji temelj vseh preroških šol in se je glasilo takole:

8. Nisi zmožen verjeti v obstoj Boga, razen če si Ga že ljubil z vso močjo otroškega srca. Kdor pravi: 'Verjamem v Boga', vendar Ga ne more ljubiti, je mrtev lažnivec in nima življenja, kajti Bog je večno življenje, Njegova ljubezen je to življenje. Zato, ker je samo ljubezen življenje, kot je v Bogu večno iz Njega in tako v človeku skozi Božjo milost, kako lahko potem človek pravi, da veruje v Boga, ko ga je zanikal tisočkrat v svojem ljubezenskem stanju, ki ni resnično življenje, ampak le določena od Boga ustvarjena živahnost narave, primerna za namestitev življenja Božje ljubezni.

9. Agilno telo še ni človek, ampak le ustvarjen nosilec človeka, s pomočjo žive duše dahnjene vanj. Če ta utelešena duša ne absorbira življenjske ljubezni iz Boga, je mrtev kljub okretnosti in uporabi svojih čutov.

10. To je bilo zlato pravilo. Tako so sčasoma po njem in iz njega nastala tudi druga pravila, verjetno tako naravno, kot je prva ljubezen, v katero so ljudje vedno manj verovali, kar je privedlo do deset zapovedi in prerokov in od teh na koncu še enkrat v čisto ljubezen po Meni in Zame in od tam do bližnjega.

11. Takšen je bil način strogega življenjskega odpovedovanja do trenutka, ko je bil prejet živi duh ljubezni, ki je iz tega pravila nastal in od takrat se je zemeljsko življenje temeljito spremenilo v notranji svobodi, v skladu s katero je potem vsak prerok živel in deloval.

12. Tako je bilo torej s šolo prerokov, ki jo je kot že omenjeno, ustanovil Henoh, ki je sedaj z Adamom srečno prispel v območje otrok večera.

13. Ampak, kako so bili potem vsi osupli, ko se je Adamu, ki je bil prej ob Henohu tako šibak, nenadoma zopet povrnila moč v največji možni meri.

14. Adam je bil presrečen in se Mi je zahvalil z mnogimi solzami veselja za tako nenadno okrepitev. Henohu in vsem ostalim je dejal:

15. »O Henoh! O otroci! Kako nadvse veličasten je Bog, naš Bog! Kako dober, kako ljubeč in poln milosti! On, ki ne pozna trpljenja, niti nepopolnosti, On, Sveti, neskončen, večni in suvereno mogočni Bog, ki je iz Svoje neskončne popolnosti kljub temu ustvaril nepopolna bitja. Ne, da jih ne bi mogel ustvariti v popolnosti - naj bo to razmišljanje daleč od nas - ampak darovana skozi Njegovo neskončno modrost kot nepopolna bitja iz Njegove notranje milosti in ljubezni, postopoma iz Njegove globoke večne očetovske ljubezni, da bi jim s tem pokazal, da je samo On edini najresničnejši Oče vseh ljudi in duhov.

16. O Henoh, o otroci, šele zdaj razumem to tako zelo jasno! Če ne bi postal šibak, kako bi bil lahko sposoben dojeti ta nepopisen blagoslov?

17. Sveti Oče, naj postanem šibak in izčrpan, da bom bolj dovzeten za Tvojo neizrekljivo ljubezen. Oh, nadvse dobri Oče, kako dober moraš biti za tiste, ki Te niso nikoli užalili, če si že proti meni, ki sem največji grešnik, ker sem grešil pred Tvojim obličjem, tako zelo dober, milosten in usmiljen.

18. O veselite se, vi revni ljudje; za vas, ki ste revni, da boste dobili več! Veselite se, vi šibki, ker ste šibki, da boste pridobili več moči! Veselite se, vi, ki ste žalostni, za vas žalostne, da boste prejeli več veselja! Veselite se, vi lačni in žejni, ker ste lačni in žejni, da boste potešili svojo lakoto in žejo! Veselite se, vi slepi duhovi, glejte, Gospod je ustvaril noč, da se začuti potreba po dnevu! Kdo bi podnevi začutil potrebo po dnevu, če Gospod nebi naredil noči pred dnevom? O smrt, ko ne bi bila smrt, bi se morala tudi ti veseliti, ker nisi izšla iz večnega reda, zavoljo tebe same. Kdo ve, ali Gospod ne bo dopustil razvoj, da bo morda nekega dne najvišje življenje nastalo iz tebe.

19. Resnično, resnično, kjerkoli Gospod daje, daje kot oče po svoji neizmerni ljubezni, toda tisti, od katerega bo Gospod lahko nekaj vzel, bi moral biti zelo vesel, ker bo prejel nazaj tisočkratno iz rok večnega Očeta.

20. O Henoh, o otroci! Jaz, vaš oče Adam sem presrečen, da mi je Gospod dovolil

izkusiti tako veliko milost, ki je večja od vsega mojega življenja.

21. Ti, dragi Henoh, boš visoko blagoslovljen. Tvoje seme ne sme izumreti do konca časov in tvoje ime bo ob koncu časov tako blizu ljudem, kot da bi bil med njimi. Kasnejši Gospodovi govorci bodo njihovim otrokom hvalili tvojo ljubezen do Očeta, da bodo sledili tvojemu zgledu.

22. Nikoli prej, šele sedaj si pokazal, kako sta povezana s Svetim Očetom in prav po tej mogočni povezanosti sem bil okrepljen.

23. In Tebi, moj veliki Bog, Gospod in Oče, velika slava, čast in hvala, Tebi edinemu, vrednemu prejeti to od nas!

24. Otroci, vsi se zahvalite Gospodu, ker je dober, ljubeč, nadvse milosten in usmiljen!

25. Henoh, glej, ta neizrekljivi občutek hvaležnosti Bogu, skoraj hromi moj jezik, da komaj še lahko govorim. Glede na to, da smo že prispeli do otrok večera, jih bosta ti in Azmael obvestila, da jih tukaj čakamo, da pridejo do nas in prejmejo blagoslov in sveto napoved jutrišnjega Sabata. Vsega drugega se bodo naučili in videli, ko bodo tukaj. Amen.«

81. Poglavje

Patriarhi z otroki večera

1. Ko je Adam zaključil svoj govor, izrazil željo in dal svoj blagoslov, se je Henoh po Mojem navodilu priklonil praočetu, za njim pa tudi Azmael.

2. Nato sta odhitela k otrokom večera in jim glasno naznanila prisotnost praočeta Adama, ki jih je čakal na meji večerne pokrajine. Ko so to slišali, so se otroci zbrali, vzeli vse vrste sadja in druge hrane in pohiteli s spoštovanjem k praočetu, pospremljeni z Henohom in Azmaelom. Ko so bili nedaleč od Adama so se vrgli na obraze in se niso upali dvigniti dokler jim ni Adam večkrat po Kenanu rekel, da naj prekinejo svoje pretirano spoštovanje do očetov in prejmejo njegov blagoslov, da upravičijo svojo prisotnost. Potem so napeli ušesa, da bi dobro slišali sveto vabilo na Sveti Sabat, praznik žgalne daritve, ki je bil naslednji dan.

3. Šele nato so vstali, polni strahu in tesnobe in se obnašali tako, kot da bi njihova vest skrivala mnogo majhnih glodajočih črvov, ki se ne morejo razvijati v svetlobi sonca.

4. Razen Henoha in Azmaela, so bili Adam pa tudi Set in ostali otroci presenečeni nad takim čudnim obnašanjem, ki si ga niso znali razložiti, zato so utihnili.

5. Adam je nato vstal in poklical k sebi Henoha in Azmaela. Henoha je vprašal: »Henoh, kaj je narobe s temi otroki? Zdi se mi, kot da bi bila njihova srca zatrta in obremenjena z nečim slabim.

6. Dragi Henoh, pa tudi ti, zvesti Azmael, povejta mi, ali vsaj poskusita dognati, kaj naj bi vse to pomenilo.

7. Moje mnenje je, da je to slabo seme med pšenico, in če je tako, potem morda

ne bomo mogli s tega mesta, dokler od plev ne izločimo čistega zrna ter ga zavarujemo z našo strogo očetovsko ljubeznijo.

8. Prav tako se mi zdi zelo čudno, da se zver zadržuje zadaj za temi otroki, in da se ji jih ne zdi vredno niti enkrat pogledati, glede na to, da je v otroke poldneva strmela z vročim, grozljivim pogledom.

9. O dragi Henoh! Pomagaj nam to čim prej jasno razumeti, da znova pridemo nazaj do zelenega reda. Amen.«

10. Henoh se je dvignil in rekel: »Poslušaj Adam in poslušajte vsi očetje! Ti otroci so povsem potrti, ker smo jih preveč poniževali. To ponižanje jim je odvzelo ljubezen do nas, namesto, da bi ljubezen napolnila njihova srca, ga je hlapčevski strah.

11. V nas ne vidijo več ljubezni in nimajo otroškega spoštovanja, ampak vidijo le teror in skrivni prezir. Če njihov strah izvira iz naše notranje duhovne moči in iz ljubezni do Gospoda ter jih to od nas odvrča, potem bi nam zares lahko bili sposobni storiti isto dejanje, kakor ga je Kajnova sebična ljubezen naredila Abelu.

12. O oče Adam, glej, zakopan in dobro skrit je njihov nenavaden odnos, za katerega smo pred njimi in pred Gospodom krivi predvsem mi sami. Zato naj bo sedaj naša skrb, da se odkupimo za to napako.

13. Zver je zavzela tak položaj, da je s tem označila, da krivda prebiva med nami. Zato pogleduje proti nam, svoj zadnji del pa ima obrnjen proti otrokom in nam s tem kaže, da so bili omadeževani z naše strani.

14. Sprašujete me v svojem srcu: 'Kje in kdaj smo omadeževali te otroke? To se je moralo zgoditi brez našega dejanskega namena. Kako bi lahko popravili napako?'

15. O očetje, na prvi del vašega vprašanja, namreč, kdaj in kje so bili omadeževani, je lahko odgovoriti, toda vse težje na drugi del.

16. O oče Adam! Glej, to je posledica tvoje preveč nestrpne in stroge pravičnosti. Rajši zaradi strahu kot ljubezni do Gospoda, si bil pristranski do otrok. Nekateri si poslal v jutranjo pokrajino, kjer so izjemno zadovoljni, druge do poldneva, kjer vedno čutijo zaničevanje najljubših jutra in te naglo obsojal proti večernim, ker so se ti zdeli duhovno leni, ker so čestokrat zjutraj predolgo spali. In nazadnje si neprizanesljivo izključil zadnjo skupino do polnoči, ker se niso strinjali s tabo v nekaj zunanjih obredih.

17. O glej, dragi oče Adam, če bi bil ti že takrat poživiljen z večno ljubeznijo Svetega Očeta kot si sedaj, bi bila tvoja sodba, brez dvoma, popolnoma drugačna. Čista pravičnost, čeprav obdana z žarki modrosti, je zatiralna in ostra, tudi, če se za njo nekoliko skriva nežen žarek ljubezni, ki pa ne brizga blagodejno skozi vse sedemkrat deset vodomietne kamnite stožce neplodne modrosti.

18. Glej, prav tako kot voda, ki močno pada z višine, ne poživilja trave, ampak jo samo uničuje, tako da pod njenimi težkimi curki ne ostane nič drugega kot sprano kamenje, je enako s čisto resnico, ko nanjo pade ogromna količina modrosti. Ta ubija in uničuje notranje življenje. In takrat, ko življenje postane mrtvo, kot mrtvo izprano kamenje pod težkimi curki vode, bo na takšnem kamenju zelo težko zrasla kakšna majhna živa rastlina.

19. Zaradi težkega, stalnega pritiska vode pravičnosti in modrosti se je življenje spremenilo iz nekdanje mehke in rahle zemlje v težko kamenje in bilo sprano kot mrtvo votlo kamenje. Kaj bo nastalo iz kamenja?
20. Resnično, če ni bilo z ljubezenskim ognjem spremenjeno ponovno v rahlo zemljo, se bo vsako seme posajeno v njej posušilo in umrlo.
21. Ni varno hoditi po skalah in skakati preko njih. Kdor pade na kamen, pade težko in se poškoduje in na kogar pade kamen dobi najmanj modrice. Zato je težko odgovoriti na drugo vprašanje.
22. Osebno menim, da če ti kamni, ki so otroci, bratje in sestre, ne morejo biti pomirjeni in omehčani z vsemogoločno ljubeznijo, potem tudi večja količina vode iz celo najmodrejših pravičnosti, ne bi več veliko dosegla.
23. Učimo se od našega večnega Svetega in ljubečega Očeta samega, kako vodi vsa Svoja živa bitja. Ptice neba, vseh velikosti, niso prepovedane v jutru ali večeru, ali v opoldnevu, ali v polnoči. Živali gozdov tudi pohajkujejo v vseh smereh. Tudi za ribe v vodi in vso laznino ni ovir, ki bi zavirale njihovo gibanje in bivanje.
24. Gospod nam niti ni zapovedal izobčiti Kajnovih otroke. Zakaj smo to naredili našim otrokom, bratom in sestram in jih izobčili v območje, kjer so omejeni in nesvobodni postali kamenje?!
25. O oče, razreši neuporabne vezi pravičnosti in strogosti in jih poveži z vsemogložnimi vezmi svete ljubezni. Potem jim bo modrost ljubezni postala kašipot in prosvetljeni s temi novimi žarki se bodo kmalu prepoznali kot otroci enega in istega Svetega Očeta ter od veselja vriskali, se stiskali k tvojemu očetovskemu srcu, te objemali z ljubečimi rokami in te klicali dragi oče.
26. »O očetje! V kapljični rosi ljubezni leži več trdnosti in svete moči kot v svetu polnem najmodrejših pravičnosti, razen če ni njen temelj ljubezen. Zato naj sedaj zapihajo močni vetrovi ljubezni in stalijo te trde kose ledu, da bodo postali ponovno oplojene majhne kapljice rose in naredile kamne mehkejših z mogložnim ognjem ljubezni. Tako morda naše seme v brazdi ne bo posajeno zaman. Amen.«

82, Poglavje

Set graja Henoha

1. Ko je Adam to slišal iz Henohovih ust, je postal v svojem srcu zelo razburjen. Zaradi omenjanja Kajnovih bratomora, storjenega iz zlobne sebične ljubezni, so se mu odprle stare rane, tako da tresoč, preko vročinskih ustnic ni mogel več izreči niti besede.
2. Potem je Set stopil do Henoha in rekel: »Dragi Henoh, tega ne bi smel narediti, da si povzročil staremu očetu tako tesnobo in žalost s svojim nekoliko nespametnim namigovanjem na Kajnov zločin. Zagotovo bi mu lahko vse povedal na drugačen, bolj nežen način. Poglej, to je prvič, da se počutim prisiljenega tebe grajati, v prihodnje pa ob takih priložnostih raje pretehtaj svoje besede, da bodo tolažilne in očeta ne bodo užalostile. Ti sam si nas vedno učil ljubezni in blagosti, toda sam

moraš najprej delovati v skladu s tem, kar si nas učil, potem bo tvoje učenje dobilo polni blagoslov, moč in oblast v naših srcih. Amen.«

3. Henoh, ki se Mi je v srcu tiho zahvaljeval za besede, ki jih je izrekel Adamu, je bil zelo osupel nad tem očitkom. V svojo obrambo ni rekel ničesar, ampak se je takoj zopet obrnil Name in Me vprašal kaj naj stori glede Setovega kratkega govora.

4. »O sveti, najbolj ljubeči Oče, Ti, ki vidiš vso temo sveta v najsvetlejši svetlobi«, je začel Henoh v srcu Meni moliti, »Ti veš, da sem razglasil Tvojo sveto besedo brez dodajanja ali izpuščanja česarkoli. Kako se je lahko zgodilo, da je tako častivreden oče Set razlago napačno razumel?

5. Jaz ne bi mogel govoriti drugače, kakor na način, ki mi ga je dala Tvoja brezmejna ljubezen.

6. Poleg tega je bil Set pravkar priča kako si Ti, o Jehova, osvobodil Adama njegove slabosti in ga okrepil v vsakem vlaknu njegovega življenja.

7. O Sveti Oče, ki si poln ljubezni in usmiljenja, naj moja brezpogojna poslušnost Tvoji sveti volji izve, kaj je bil temu razlog in kako se zadeva s Setom lahko še enkrat popolnoma poravna. Jaz, Tvoj ubogi in šibki Henoh, Ti obljubljam v svojem srcu, katero Te nadvse ljubi, da ne bo premaknjen niti las na moji glavi brez Tvoje presvete volje. Amen.«

8. Kmalu je Henoh ugledal v svojem srcu z ognjeno pisavo napisano: »O Henoh, zakaj te to skrbi? Srce ne razume vsega, razen, če je popolnoma napolnjeno z večno ljubeznijo. Ko se bo to zgodilo, bo tudi Set slišal kamne, travo, rastline, grmovnice in drevesa, kako si izmenjavajo jasno zaznavne besede.

9. Ti bodi za zdaj tiho, naj tvoji učenci prevzamejo besedo. Amen.«

10. Set, ki je medtem videl, da se Henoh obotavlja, in da ne bo spregovoril, se je začel v srcu resno spraševati, zakaj je postalo tako tiho; celo njegovo lastno srce je utihnilo. In tako Set ni imel druge izbire, kot da se je zopet obrnil k Henohu, da bi ga vprašal zakaj mu na grajo ni odgovoril.

11. Ampak Henoh je poln spoštovanja in ljubezni dejal: »O častivredni oče Set! Ali se ima otrok pravico upirati očetovskemu opominu? Naglo si me grajal zaradi Božje besede, katero sem moral izreči. Če govoriš z mano v imenu Gospoda, jaz smem in lahko prosto razpravljam s teboj, ampak, če pa govoriš z menoj kot oče z učiteljskim tonom, potem je moja dolžnost kot otroka, da te brezpogojno ubogam in sem tiho, v svojem srcu združen z Jehovo ljubeznijo. Poglej v pričakovanju in neustrašno v govorca, ki ga nosi žival, kajti sedaj Gospod želi spregovoriti zame. Vprašaj ga in on ti bo dal najbolj spodoben odgovor v imenu Njega, ki ga je pozval, da to naredi. Amen.«

12. Po tej Henohovi zelo skromni izjavi je Set utihnil, Adamu pa se je razvezal jezik in je rekel Setu: »Toda ljubljeni sin! Ti, katerega mi je ob izgubi Abela Gospod dal v nekem trenutku tolažbe. Povej mi, kaj je lahko popolnoma zaslepilo tvoje srce?

13. Kako si lahko okaral Božjega govornika, ki je izgovoril Gospodovo Sveto besedo, ko si se lahko le nekaj trenutkov prej prepričal, kako čudovito me je okrepil.

14. Gospodova beseda o otrocih, skozi Henohova usta, je naredila nov čudež v meni, ki je večji kot Kajin in Abel.

15. Resnica je, da me je v Henohovem govoru zelo zbolelo omenjanje Kajnove sebične ljubezni in enako kamenjanje od teh otrok, zaradi moje krivde. Vendar je bilo potrebno, da me je tako zbolelo, ker drugače morda ne bi nikoli popolnoma pozdravil te stare, stalno žgoče rane, kot sem jo sedaj. Kajti, kjer Gospod rani, On ozdravi na čudovit način, medtem, ko si ljudje med seboj prizadenejo poškodbe. Resnično, ne morejo povrniti škode v vsej večnosti, razen, če Gospod pokaže usmiljenje do njih, kot je to sedaj storil meni.

16. V Raju sem grešil s svojo zvesto ženo in prvorojenec je postal zame velika rana, katere do sedaj nisem mogel ozdraviti. Že tristo let je minilo, odkar sem strogo ločil otroke in se šele sedaj zavedam, da sem s tem zastrupil svojo staro rano.

17. Sedaj mi je Gospod odvzel strup in ozdravil mojo staro rano s čudežnimi Henohovimi besedami. Zakaj si napadel ljubezen, predno si v srcu prepoznal in uzrl njen čudovit pomen?

18. O Set, Set, le glej, da ti ne bo Gospod zopet vzel nazaj iz srca, kar ti je že tako veličastno dal! V prihodnje najprej poslušajte moj glas in tisti, ki ga bom pozval za svojo podporo, lahko nato tudi pride in mi pomaga! Toda ob priložnostih, kot je bila ta, ko je Gospod tako očitno z nami, je povsem nepotrebno, da želimo pomagati eden drugemu, ne da bi nas kdo prosil, če upoštevamo, da najboljša človeška pomoč ni nič v primerjavi z resnično, neizrekljivo Gospodovo pomočjo po Njegovi vsemogočni Besedi, ki ni kot človeška beseda, ampak je vedno izvršeno dejstvo za vse večne čase časov.

19. In tako, dragi Set, priznaj svojo napako pred Gospodom, padi na zemljo, prosi Gospoda za milost in usmiljenje in tako te bo morda hotel še enkrat pogledati. Amen.«

83. Poglavje

Henohov govor o Setovi zmoti

1. Zdaj je Set zelo dobro razumel Henohov govor, kakor tudi tišino otrok večera in Adamov oprostljivi govor ter končno dejal:

2. » O oče, o Henoh, zdaj mi je vse postalo jasno. Oba, ljubljeni oče in ljubljeni sin, mi bosta zagotovo odpustila mojo napako, ki sem jo naredil v svoji zaskrbljenosti. Vendar, ali bo to naredil tudi Gospod, katerega najbolj sveto Besedo sem dejansko užalil. Kako bom pridobil Njegovo odpuščanje?

3. V moji duši je že postajalo svetlo, jasno sem zaznal novo, resnično življenje, ki je nastajalo v mojem srcu, zdaj pa z gotovostjo čutim ponovno noč in smrt v svojem drobju.

4. Resnično, otroci večera in polnoči bodo začeli govoriti, kot da bi prišli iz središča sonca, toda jaz bom bolj nem od kamna na dnu morja, ker sem uporabil svoj jezik nasprotno, ko bi ga moral uporabiti za večno zahvalo. Niti moj dragi Henoh naj me ne nagovarja z besedami življenja od zgoraj, ampak le Azmael. O veliki Bog, kako neizmeren mora biti moj greh pred Teboj, ko Ti, kot Gospod vsega življenja, ukažeš

Henohu naj ne govori z Menoj. Samo Azmael naj me pouči o vseh mojih zmotah.

5. O gorje mi, če me Gospod ne bo več pogledal v svojem usmiljenju. Kdo me bo potem rešil pred nočjo smrti?

6. O Gospod, dovoli vsaj Tvojemu Azmaelu povedati besede polne mladostne moči v vsej polnosti življenja, predvsem meni in vsem, ki imamo čute otopele in mrtve. Toda ne dopusti Henohovemu visoko blagoslovljenemu jeziku ostati tiho pred menoj in še posebno ne pred drugimi, da nihče ne bo mogel izgubiti ničesar zaradi mene.

7. O Gospod, Bog in Oče, bodi usmiljen in milosten do mene, ubogega, slepega bedaka.«

8. Zatem se je Henoh dvignil, kot Sem zaukazal in nagovoril Seta ter vse ostale z naslednjimi Mojimi silnimi besedami:

9. »O dragi oče Set, glej, kje obstaja človek ujet v svoji zmoti, ki bi si lahko iz nje sam pomagal. Ko govori, govori kot v sanjah, ko deluje, deluje kot slepec, ko hodi, hodi kot, da ne bi imel kosti v nogah, in ko hoče vstati se sesede kot nekdo z vrtoglavico, in ko hoče ponovno vstati, ne more nadzorovati svojih nog, in če želi videti in slišati, vidi le sence namesto stvari in sliši prazne zvoke namesto žive besede.

10. Glej, to je tako s teboj bilo in je še vedno. V opoldanski regiji si zaznaval v sebi le senco življenja in s tem potešil resnično ljubezen. Tako si se lahko zoperstavil večni ljubezni; skrivaj si si predstavljal, da mora sedaj že vsaka tvoja beseda priti od zgoraj. Zaradi tega je Gospod dopustil tvoj padec, da bi razumel, da je težje prevzeti enkratni zaklad Jehove ljubezni, kot pa zbrati v trikrat sedmih dneh vse pridelke v skedenj.

11. Glej, motil si se, ko si me okaral, ko sem posredoval Gospodovo Besedo. Toda, zakaj si to storil? Zato, ker si mislil, da prihaja pritožba tvojega srca že povsem od zgoraj in ti daje nesporno pravico kritizirati celo Gospodovo modrost, ker tvoje srce v senci življenja te ni razumelo in menilo, da je ta nepravilna in pripeljala do uboja.

12. Sedaj si zopet pogrešil, ker si pričakoval od Adama in mene več spravljivosti kot od neskončne ljubezni samega Jehove, katerega otroci smo vsi tukaj, dobri ali neposlušni. Poleg tega, se ti zdi samo moja beseda pomembna in ne upoštevaš, da je Gospodova Beseda, čeprav izrečena skozi kamen, ena in ista sveta živa Beseda.

13. Zato ne sprašuj za moj jezik ampak za živo Besedo. Ne spoštuj orodja ampak milost, ki prihaja od Gospoda, ne glede na orodje, ali je to Henoh ali pa Azmael, potem boš hodil popolnoma upravičeno pred večno ljubeznijo Jahveja, ki vedno najbolje ve, katero orodje je najbolj primerno za to ali ono. Če je vseč Gospodu, da govori skozi Azmaela, potem mi povej, ali bo Gospodove Besede zaradi tega kaj manj od njegove besede?

14. O oče Set, glej, to je Gospodova volja, da si vsakdo nenehno prizadeva za večno življenje duše in duha v svojem srcu, vendar naj nihče ne pade v skušnjava, misleč, da je to mogoče doseči od enega do drugega dne!

15. Ko oseba nekaj pridobi od Gospoda, naj s tem naredi tako, kot naredijo otroci, ko najdejo skriti zaklad in ga skrijejo pred očmi svojih staršev, v strahu, da bi jim bil lahko odvzet!

16. Tako nihče ne bi smel imeti preveč velike želje postati Gospodovo orodje, ampak naj vsak čaka v posvečeni tišini, veliki ponižnosti in skrivni ljubezni. Ko je nekdo poklican od Gospoda, da služi kot orodje, to ne pomeni nikakršne hvaležnosti in za to prav gotovo nima nobenih zaslug, saj Gospod lahko opravi svoja velika dela tudi brez orodja. Vendar pa je pomembno, da ne iščemo Gospoda, da bi preko Njega uveljavljali naše nepomembne stvari, da bi s tem pokazali, da smo tudi mi pomembni in sposobni nekaj narediti, ampak, da vsi sledimo enemu in edinemu Svetemu Očetu, da nas morda prijazno sprejme kot otroke za večno življenje skozi najbolj blagohotno in ljubeče prebujanje našega spečega duha, s prosvetljenjem naše posvetne temne duše.

17. Kogarkoli Gospod pokliče, da priča pred brati o Njegovi brezmejni ljubezni, naj priča, toda vedno v najgloblji ponižnosti svojega lastnega srca in naj se vedno zaveda, da je samo najbolj nekoristen sluga, brez katerega lahko Gospod dela brez težav!

18. Toda gorje tistemu, ki si domišlja, da je več kot njegovi bratje, ali da ga Gospod potrebuje! Resnično, tak grešnik ne bo ušel svoji lastni sodbi!

19. Ko služimo, služimo eden drugemu z vso ljubeznijo, kot bratje in kot otroci enega in istega Očeta. Naša največja modrost je, da nadvse ljubimo Svetega Očeta. Naj nihče ne vsiljuje nauka drugemu, kot da je bil poklican, da to stori, kakor pes, ki laja in petelin kikirika. Toda, ko Oče nekoga pokliče, da to stori, naj to naredi, vendar vedno v največji ljubezni in ponižnosti. Samo na tak način bo dokazal, da je njegov nauk resnično od Boga, kot večni prvobitni vir vse ljubezni in življenja.

20. Naj bo tisti, ki pridiga nižji od vseh svojih bratov. S tem bo dokazal, da je resnično služabnik ljubezni!

21. Kdor sliši Besedo Gospoda iz bratovih ust, naj se zahvali Gospodu za neizrekljivo milost. Toda pridigar naj se ima za najmanj vrednega in naj kar najbolj spoštuje svoje brate in sestre, potem bo obvaroval svoje srce pred ponosom, ki je oče smrti, in bo tihi dom za Gospoda, kateri bo Njemu edinemu prijeten!

22. O oče Set, glej, to je tisto, kar naš Oče želi in zahteva od nas. Zato si vsi prizadevajmo v vsej ljubezni in ponižnosti Njemu ugajati in le tako bomo živeli in nikoli dovolili senci življenja, da nas zavede! Amen.«

84. Poglavje

Adamova modra beseda Setu

1. Ko so Set in ostali slišali Henohov govor, je Set zopet vstal in začel govoriti, kakor sledi:

2. »Oh, kako res je to, kako zelo res, kar je Gospod razglasil skozi tebe, dragi Henoh, še posebej meni, ki najbolj od vseh potrebujem tako grajo.

3. O oče Adam in vsi otroci, zahvalite se Gospodu v mojem imenu, ker sem nevreden in preslab, da bi si upal izreči hvala Gospodu vsega življenja in vse ljubezni, z jezikom, ki je oskrunil Gospodovo Sveto Besedo.

4. Zdaj naj mi Azmael pridiga, ker nisem več vreden, da bi slišal Henohovo besedo.
5. Pravzaprav je celo Azmaelova beseda preveč sveta za mrtvega. Naj mi zver pridiga, tako da me bo ta s svojim strašnim glasom morda prebudila iz smrti v življenje.
6. O oče Adam, ne kliči me več moj sin, ti, ki si iz Boga, medtem ko sem jaz do skrajnosti neposlušen. Glej, želim biti le tvoj sluga, sluga vam vsem in vam služiti kot suženj z nižin, nem kot kamen, da bi se tako odkupil Gospodu, ker sem se vrgel v temo, čeprav je Gospod okoli mene izlil toliko svetlobe, v besedah in dejanjih.
7. Vi, ki ste vredni, zahvalite se Gospodu v mojem imenu, v imenu slabega, šibkega in mrtvega Seta. Amen.«
8. Potem je Adam vstal in povedal Setu poučno modro besedo in ta Beseda je ozdravila bolnega, da je bil znova poln ljubezni in zaupanja Vame in kar naprej hvalil Moje ime.
9. In to so bile Adamove besede: »Set, Set, mnogo preveč prevzemaš nase, česar ti Gospod ni ukazal. Glej, kadar te Gospod skuša in postaneš celo šibkejši kot prej ter padeš v svoji šibkosti, potem mi povej, kdo ti bo zopet pomagal?
10. Mogoče Bog, kateremu si se hotel tako neumno odkupiti, Njemu, ki je tako neskončen in nadvse Svet, medtem ko si ti pred Njim le minljiv zemljin prah!
11. Kdo se sploh kdaj lahko odkupi Bogu? Kdo lahko čist in brez krivde moli k Njemu in se Mu zahvaljuje, Ga časti in slavi ter Ga kot otrok z brezmadežno dušo kliče Oče?
12. Kaj imamo, česar nismo najprej prejeli od Njega? Kaj Mu lahko damo, kar ni On najprej dal nam in kaj lahko naredimo, kar ni On že davno naredil?
13. Zato si ne nalagaj nepotrebno zapoved, temveč opazuj samo Enega in ljubi vedno bolj z vso ponižnostjo svojega duha vse brate in mene desetkrat več kot sebe. Vse ostalo pusti Gospodu. On najbolje ve kolikšno breme si sposoben nositi.
14. Če se ti zdi težko že eno zapoved izpolniti, kako jih boš potem uspel izpolniti še več?
15. Ali ne veš, da na vsakem zakonu visi prekletstvo, greh, sodba in smrt?!
16. Zato pazi na vse te zapovedi, če hočeš živeti! Lažje je dati zapovedi, kot pa se jih držati.
17. Kaj je pravzaprav več? Biti svoboden v ljubezni skozi ljubezen, ali pod težkim jarmom poslušnosti koprneti za svobodno ljubeznijo, kar je težko doseči in vedno bo tako, kjer bo moralo hrepeneče srce krvaveti pod težkimi udarci skušnjave.
18. Glej otroke večera, kako so propadli samo zaradi ene lahke zapovedi in kako težko jim bo pomagati, če so morda njihova srca otrdela od preveč dolgotrajnega pritiska!
19. Toda mi bomo vedno hvalili Gospoda in slavili Njegovo ime, ker nam je dal svobodno srce za svobodno ljubezen. In mi bomo tudi nenehno molili k Njemu, da nas reši pred vsemi zapovedmi, tako da bi morda živeli kot svobodni otroci v celoti za Njegovo večno ljubezen.
20. O Set, prišel bo čas, ko bodo naši prihodnji otroci živeli pod gorami zakonov in dolgo zaman koprneli za prostostjo, kot segreti kamen globoko v zemlji. In njihovi

bratje bodo tiste, ki ne bodo ubogljivi, omejili v kamnite luknje ter jim odvzeli vso svobodo. Takrat bo toliko grehov, kot je peska v morju in trave na zemlji.

21. Zato se odreči svojim neumnostim in stori vse kar lahko in kar je prijetno Gospodu. Vse ostalo pusti Gospodu in boš živel! Amen.

22. Prejmi moj blagoslov in hodi znova svoboden in pravičen pred Bogom, pred menoj in vsemi otroci. Amen.«

85. Poglavje

Azmael govori o zapovedi

1. Ko je Set slišal takšen govor, je hitro spoznal, da je bila njegova namera nekaj neumnega in postal je zopet svoboden človek ter v svojem novem pravkar poživiljenem srcu Mene hvalil in slavil. Zdaj je z veseljem pričakoval Azmaelov govor, ki ga je Henoh napovedal. Azmael je začel govoriti o molku otrok večera. Kar je govoril je bilo iz Mene skozi Abelov duh. Njegov govor je bil kratek in zgoščen, kot majhen potoček, ki umirjeno hiti in brbota čez majhne kamenčke in plasti peska in se potem, nasmejan, izteče v potok, ki sprejme drago z razširjenimi rokami in nosi na svojih širokih ramenih v mirno morje.

2. In to je bil tako znani Azmaelov govor, ki je potekal takole:

3. »O očetje očetov zemlje, moje oči v solzah zrejo koprnečo množico veličastnih otrok očetov zemlje. Tam ležijo nemi, kot da so mrtvi, kot kamni na dnu morja.

4. Zapovedi, - o trde in težke zapovedi! O ljudje, vi trdi in neljubeči ljudje, kam boste pripeljali brate in kaj boste naredili iz nedolžnih otrok na podlagi vseh teh neuporabnih zapovedi, od katerih mora vsaki slediti množica popolnoma novih!

5. Vprašajte se, vi, očetje očetov zemlje, koliko zapovedi Gospod v Svojem sočutju in modrosti od vas zahteva, da jih obdržite.

6. Jaz vem in vam moram povedati, posvečeni očetje: Nič drugega kot spoznati le večno svobodo v vsej brezmejni večni ljubezni!

7. Ali smo bili ustvarjeni za prenašanje izredno težkih bremen po zapovedih? Ali je potem Bog šibak Bog, da mora ljudem dati zapovedi in jih tako držati na vajetih, da bi uveljavil dober red?

8. O očetje, kako neumno bi bilo razmišljati tako o vseмогоčnem, večnem, neskončnem in svetem Bogu, katerega najmanjši dih lahko uniči vse neštete svetove in neskončno število močnih duhov.

9. In tako neizmerno mogočni Bog naj bi zatiral ljudi preko neznosnih bremen osnovnih mrtvih zapovedi? Postav v trdem kamnu celo On sam ne sme omiliti, navkljub vsej svoji moči; tudi, če bi odprl le eno samo od teh duhovnih ograd življenja, se Mu ni treba bati, da bi bil zajet od svojih ustvarjenih bitij in sam postal suženj svojim bitjem, katera v primerjavi z njim niso niti kot drobec sonca.

10. O očetje vseh očetov zemlje, ne morete si zamisliti večjega nesmisla. Oče, večni, Sveti Oče, poln ljubezni, veličastni, velikodušen in neskončen Bog naj bi ustvaril bitja, z namenom, da jih nato kruto uniči pod največjim pritiskom skrajno

ostrih zapovedi?!

11. Resnično, dosti lažje bi razumel, da Jaz in moj okrutni nosač predstavlja eno bitje v središču zemlje, polno teme in polno svetlobe, kot da naš Bog, naš mogočni, večni, velikodušen in Sveti Bog, lahko priklič v obstoj eno bitje, zatirano s pomočjo zapovedi in hkrati prisiljeno, da se svobodno giblje in kar bi bilo celo še bolj nemogoče, kot če bi najsvobodnejši Sveti Oče in Stvarnik iz Sebe naredil sužnja sužnjem z bronastimi verigami iz Lamehovih nižin.

12. O očetje očetov zemlje, kako to, da ste kot edini otroci večnega, Svetega očeta, polnega ljubezni, tako brezbržni do Njegovega najmodrejšega, najbolj veličastnega in najsvobodnejšega reda. Eden drugemu oznanjate ljubezen do Očeta, kot pa sedaj jasno vidim, o tem svetem temeljnem delu, ne veste več, kot da o njem govorite s praznimi, zvanečimi besedami.

13. O slišite, to je ljubezen, mogočna, sveta ljubezen večnega Očeta, ki je večni in najsvobodnejši red v Bogu. V skladu s tem večnim in svetim redom, so izšle iz Njega vse neskončne množice duhov, vsi svetovi in vi, Njegovi edini otroci, svobodni kot On sam.

14. Toda, ker vas hoče naučiti, da bi se počutili tako svobodne kot je On, vam je dal, Svojim otrokom, iz največjih globin Očetovske ljubezni – ne želim to nikdar imenovati zapoved – samo najbolj pameten, dobronameren nasvet, ki ne temelji na ničemur ali se česa dotika, kar bi lahko oviralo vašo svobodo. Vendar vi, v celoti zavedajoč se božanske svobode in obilice moči, ne upoštevate nasveta ljubljenega Očeta in grabite po vseh stvareh, ki so postale ovira vaši še neutrjeni svobodi in življenju. To delovanje je v nasprotju z večnim redom ljubezni in Sveti Oče mora sedaj preoblikovati neskončno ustvarjanje, da bi vas na novo pripravil na svobodno življenje.

15. Zdaj prehajate v ljubeče stanje, kot otroci Svetega Očeta; svobodni ste, polni življenja in milosti od zgoraj. Kako ste lahko bili tako slepi, da ste izključili otroke istega Svetega Očeta brez očitnega razloga v druge pokrajine, z grožnjo temne zapovedi, ki jim ne daje življenja in radosti, ampak jih ubija na telesu in duhu.

16. Zato odstranite stare, zarjavele vezi mrtvega zakona z njihovih mučenih nog in jim omogočite, da obdelujejo zemljo, kjer koli jim ugaja, toliko časa, dokler se bodo zadrževali stran od temnih nižin. Potem bodo ponovno živeli, hvalili, slavili in ljubili Boga in vas sprejeli kot poštene očete mogočnih Gospodovih otrok. Poslušajte to, amen, poslušajte to, amen, poslušajte to, Amen!«

86. Poglavje

Misli patriarhov o Asmahaelovem govoru

1. Potem, ko je Azmael sklenil svoj govor, je precej dolgo med praočeti vladala tišina. Celo Henoh se je izgubil v daljšem premišljevanju o ljubezni in razmišljal ali bi bilo mogoče biti v zmoti, kar zadeva ljubezen.

2. 'Kajti, si je rekel, Azmael je imel v vsem prav, kar je povedal, saj je vendar ljubezen tista, ki te sprejme, mogočna ljubezen, ki privlači srce s sladko

nepremagljivo silo navzgor, do večnega Svetega očeta, tako da je tisti, ki jo je prejel v polni meri, ne more in ne bo izgubil; kaj če jo, ne, ne, ne morem niti čutiti, niti misliti o tem. Ali ni ta vsemogočna ljubezen večni zakon v samem Gospodu, v skladu s katerim in po katerem ustvarja, ureja in neprestano vse ohranja?

3. In vendar je Azmael tako jasno povedal, da je prav ljubezen največja svoboda, kot v Bogu, tako tudi v vseh Njegovih otrocih.

4. To je seveda res in nedvomno je, da je vsako življenje odvisno od ustrezne stopnje svobode in da mora ta svoboda vedno držati korak z ljubeznijo, tako da kjer je največja ljubezen je tudi najvišje življenje in s tem tudi največja svoboda.

5. Toda, kako je z vzpostavljenim redom, po katerem mora vsako živo bitje obdržati obliko, ki ji je bila dana in je ne more spreminjati po svoji volji. Tako je Stvarnik, naš Sveti Bog in Oče to uredil, kar je resnica in bo za vedno. Toda morda ne taka, kakor je z ljudmi in otroci, ki nakazujejo nespremenljivo obliko, ki jo je Gospod določil z zakonom, katerega mora spoštovati do zadnje črke, tako dolgo, dokler bo ostala Njegova neskončna ljubezen do bitij, ki jih je ustvaril iz svojega večnega reda.

6. Tu je zakon. Kdo to lahko zanika in trdi, da to ni zakon, ampak najbolj neovirana in liberalna svoboda?

7. O Azmael, Azmael! Kdo lahko razume tvoje besede in živi?

8. O očetje, ubogi očetje, vi ste me izbrali za učitelja. Čeprav lahko ljubim in govorim po nepredstavljeni Gospodovi milosti, mi je Azmaelov govor pokazal, da nisem še nikoli prej kot sedaj, tako malo razumel besede, s katerimi je večna Ljubezen navdihnila mene in očete. Svobodna, sladka ljubezen je sedaj postala dvojni pojem; je najvišja svoboda in hkrati nespremenljiv, najtrdnjši zakon vseh zakonov, od katerega je odvisno vse življenje. V svobodi lahko ljubim in živim – v zapovedi moram ljubiti ali umreti za večno smrt. Toda, kako se lahko ujemata, svoboda, najpopolnejša, neomejena svoboda in na drugi strani neizpodbitna zapoved?

9. Kdo mi lahko prepričljivo pove; je moja ljubezen svoboda ali zakon? Ker ljubim in živim, je to svoboda; toda odkar me privlači ljubezen in mi daje neizmerno radost, je to večna presoja zakona, proti kateremu sem jaz, ki mora ljubiti v srcu zaradi neustavljive privlačnosti k Bogu, mrtev, da, za vedno neizogibno mrtev.

10. O Sveti Oče, glej, Azmaelov govor me je popolnoma uničil. Sam si ne znam pomagati, in če Ti ne boš pomagal meni in očetom in nas povzdignil, smo vsi za vedno izgubljeni.

11. Šele sedaj vidim, kako zelo nemočen je človek. Če ga Ti, o Sveti Oče, ne vodiš stalno, preneha obstajati in je popolnoma uničen, kot da ga nikoli ni bilo. O Oče, dragi, Sveti Oče, reši nas pred tem uničenjem, ali pa se bo Azmaelov govor, ki ga je nemogoče razumeti, izkazal za naš propad. Amen.'

12. Potem je Set, ko ga je minilo njegovo prvo navdušenje nad Azmaelovim govorom, vstal in vprašal očeta Adama: »Poslušaj, dragi oče, Henohov predhodni govor mi je osvetlil pot mnogih mojih napak. Na tej poti sem v duhu zaspal in ti si me zbudil iz nenaravnega sna, kjer sem se počutil tako dobro, ko si me blagoslovil, toda kaj lahko storimo, kaj se bo zgodilo z nami?

13. Azmael je izrekel besede, katerih pomen bo naravni človek težko kdaj razumel. Toda, če jih ni v celoti razumel, je kot kamen, ki je v celoti v smrti in temi.

14. Henoha si ne upam vprašati; če se ne počutiš kot jaz, ampak vidiš ta govor v polni svetlobi, me zelo razsvetli, tako da nebesa in zemlja morda ne propadeta zaradi moje nevednosti, še preden bomo prišli v naše domove. Amen.«

15. Adam je precej zmedeno pogledal Seta in ni vedel kaj naj kot oče reče sinu, da bi rešil svojo čast. Nekaj časa je razmišljal in nato Setu rekel naj počaka na odgovor, ker sedaj ni najbolj primeren čas, saj mora razmišljati o drugih stvareh.

16. Medtem je Enoš dregnil Jareda in mu sedeč zašepetal v uho:

»Poslušaj Jared, ti si moder učitelj svojega sina Henoha. Pokazal si mu kako v srcu ljubiti Boga in da je Božja ljubezen kot ljubezen ene osebe do druge, vendar intenzivnejša kot ljubezen moža do žene in otrok. Glej, on sedaj vidi našo zadrego, zakaj nas je pustil na cedilu.

17. »Zdi se mi, kot da mu je Azmael odvzel popolnoma ves pogum. Pojdi k njemu in mu reci, naj nas ne pusti sedaj na cedilu, ker je sedaj čas in nadvse pomembno, da nam, svojim očetom, s svojim blagoslovljenim jezikom pomaga iz največje zadrege. Če si voljan, pojdi k njemu in mu to povej. Amen«

18. Ampak Jared se je popraskal za ušesom in na koncu pripomnil:

»Glej, oče Enoš, ko žarki sonca pripekajo name, zapustim prostor in zbežim v hladno senco. Potem lahko močni žarek naredi luknjo v zemlji, ampak me to ne skrbi, ker sem našel prijetno senco. Bil bi nor, če bi tako senco zapustil, preden zaide sonce.

19. Zato pustiva to zadevo drugim, in če menijo, da je sonce prevroče, naj razgrnejo šotor preko celega neba. Učitelj mora znati usmerjati svojega učenca. Ali bo vajenec nad svojim mojstrom?

20. Toda, če učenec govori o stvareh, ki jih učiteljevo srce ne more dojeti, potem je narobe, da bi imenovali nekoga učenec, katerega notranja modrost tako občutno presega mojstrovo in vseh očetov, da ne najdejo ene same besede za odgovor. Zato jaz še naprej varno ostajam v svoji senci in sem zadovoljen s kančkom svetlobe, ki zasveti skozi šumeče liste in pustim tistemu, ki želi biti popolnoma slep, da pogleda v sonce.

21. Glej, oče Enoš, to je razlog, da ne želim tega, kar želiš ti, kajti moje oči so mi bolj pomembne od vsega razumevanja stvari, ki jih nihče ne more nikoli popolnoma doumeti. In tako, ne da bi karkoli dosegli, pravim v imenu vseh, Amen.«

22. Tudi Kenan in Mahalalel sta se tiho pogovarjala naslednje:

23. Mahalalel: »Kaj misliš Kenan, ali bomo šli še danes domov? Vsi otroci večera ležijo nemi kot kamni na ljubi zemlji in po res izjemnem Azmaelovem govoru ni niti za las bolje. Zdi se mi, da je celo dragemu, dobremu Henohu precej nerodno.«

24. Kenan: »Če kaj veš, govori; če pa ničesar ne veš, delaj kot jaz, ki prav tako ne vem nič. Ena stvar je sigurna, in sicer, da Azmael ve več kot midva, toda kakšna je potem korist od pridiganja gluhim in prikazovanja slepim? Poznaš moje sanje, katere gotovo niso brez pomena. Povezal sem jih vestno in natančno tako, kakor sem sanjal. Na koncu mi bodo Set in vsi ostali vedeli povedati prav toliko, kot jaz

sam sebi, namreč nič. Potem sem pomislil; pred tem nisem vedel nič, sedaj tudi ne vem nič in tudi v prihodnje ne bom vedel nič. In glej, s tem sem zadovoljen«

25. Mahalalel: »Če ti kot dober govorec praviš tako o sebi, ko je tvoj slog tako podoben Azmaelovemu, kaj naj jaz rečem, ki mi gre tako težko z jezika, kar zelo dobro veš. Kakorkoli, v tej splošni tišini me je moja ravnodušnost začela nekoliko zapuščati, kajti, če ne bo kmalu rešitve od zgoraj, ti povem oče, da mi ne bomo preživeli samo večera tukaj, ampak verjetno tudi polnoč, ki se vsaj duhovno zdi, da ni predaleč od nas.«

26. Kenan: »Naj ta zadeva mine. Če bo res prišlo do tega, da bomo morali ostati tukaj preko noči, zemlja ne bo razpadla, niti se trdna tla ne bodo spremenila v vodo. Gospod najbolje ve zakaj je pripravil dan počitka za naše zaposlene jezike. Vedno pravim, da je bolje delovati, kot pa vedno govoriti in učiti. Seveda, vedno rad poslušam dobre govore in nauke, vendar na tej poti je resnično preveč dobrih stvari, katerih nihče ne more prebaviti in Azmaelov govor je celo kamen, ki bi še vedno morda potreboval nekaj počitka, dokler bi lahko bil prebavljen. Torej ostaniva pri tem in bodiva tiho! Amen.«

87. Poglavje

Eva graja Seta

1. Set je opazil, da so otroci skrivaj govorili med seboj in pomislil: »Resnično, mučijo jih dvomi in ne vedo kaj storiti. Kako rad bi jim pomagal, če bi mogel. Zakaj je Henoh tiho in o tem ne spregovori tako dolgo časa.

2. Najbrž uboga mati Eva zopet skrivaj močno trpi in v svojem srcu joka zaradi naših neumnosti.

3. Kaj, če bi jo po tihem vprašal kako se počuti?

4. Kdo ve, morda potrpežljivo trpi, v svojem srcu pa nosi majhno iskrico, katera nam lahko izvrstno pomaga, ko vstopi v našo temo?

5. Zato, pogum! Slabše kot sedaj ne more biti, ko se zdi, da vsi sedijo zaskrbljeni v temi in niti ena majhna ohlajena kapljica rose, ne z zemlje ne z bleščečega neba, ne pade na naše otopele duše.

6. In Set je nagovoril mater Evo takole: »Ljubljena mati, izgledaš žalostna. Oh, povej mi, ali morda kakšna skrivna žalost razžira tvojo dušo?

7. Glej, Azmaelov jezik nas je prizadel s trojno temo, mi pa si, kakor vidiš, ne znamo pomagati. Ampak, kar je Gospod naredil neravno, bo zagotovo ob primernem času zopet poravnal. Zato, če te kakšna žalost teži, umiri svoje srce v ljubezni do Gospoda. Toda, če imaš samo kakšno majhno iskrico, ki se tiče zadeve, ki nas teži, je ne čuvaj pregloboko v svojem srcu, ker v oblačni in temni noči celo drobna iskra oživila lačno oko izgubljenega potepuha.

8. O mati, to sem jaz, ki govorim s teboj, tvoj ljubljeni sin Set. Odpri svoje oči in

srce in naj kmalu slišim o tvoji žalosti, in če je sploh možno, morda tudi videti sijočo majhno iskrico od zgoraj. Amen.«

9. In Eva je precej resno odgovorila Setu: «Dragi sin, Bog mi je dal tebe namesto Abela, glej, moja molčeča narava ti mora povedati, da tako molčeča mati vseh živečih ljudi na zemlji, nima nobenega razloga, da bi njeno srce skakalo od sreče, še posebno, ko mora videti, da se ji celo njen najljubši sin približa s prekanjenim namesto iskrenim srcem.

10. Set, dragi moj sin, zakaj si me vprašal o mojem počutju, ko si imel v mislih le majhno iskrico?

11. Ali meniš, da je dobrosrčna zvitost vrlina modrosti?

12. O Set, tu se zelo motiš. Glej, to je predvsem odkritosrčnost – srce v ustih in jezik v srcu, ki je temelj vse modrosti. Sprašuj za stvari, ki jih želiš in beži od tistih, ki so ti zoprne, da boš morda lahko ljubil Boga z iskrenim srcem, lahko na skrivaj ali pa pred vsem svetom. Tako ne bo v tvojem srcu nikoli večera ali polnoči!

13. Glej, dobil si modrost; zakaj ne hodiš vedno po ravni poti?

14. Umetne besedne zveze, visoko zveneče besede, so vedno odraz šibkosti, ko nekdo hoče pokazati drugim, da je zelo močan, vendar pa tisti, ki je iskren, že od daleč vidi, da si ta to le želi, in da je zašel s poti. Zato dragi Set, ne delaj več ovinkov, ampak hodi po ravni poti pred Bogom in otroki, tako da ne boš nikoli občutil pomanjkanje svetlobe!

15. Zapomni si, da ko narišeš krog, je najdaljša točka na obodu tudi najbližja koncu in začetku. Toda, ne hodi po polžje pred učiteljico, ker ne boš nikoli prišel do točke s katere si začel.

16. Dobro razumi svojo ostarelo mamo in bodi miren v svojem srcu in v Bogu! Amen.«

17. Ko je Set slišal Evine besede, je v sebi občutil tesnobo in strah. Pomislil je: »Kako čudno je tukaj v večernem območju! Vsaka beseda je napaka, vsako sočutje je ob nepravem času in na nepravem mestu. Vsaka navidezno boljša misel, ki se še tako jasno izraža v srcu, ni nič drugega kot nepravilno letanje večče okrog ognja, dokler močan plamen ne uniči njena krila.

18. Moja volja je v stanju mirovanja, točno tako, kot v sanjah, ko mora nekdo delovati, na skrivaj prisiljen s čudno, nedoumljivo silo. Moja ljubezen do Boga se mi zdi, kot da sem ljubil zrak in vodo. Zaznavam šumenje vetra, ne pa najnežnejši dih, ki zapiha skozi moje lase. Čutim lakoto in žejo, vendar še ne želim jesti ali piti. Sem zaspan, a ne morem spati. Sem utrujen, a moji udi se izogibajo vsakega počitka. Molim k Bogu, toda moje srce leži negibno na tleh kot kamen. Strmim kvišku proti višinam polnim svetlobe, vendar jih prekriva težka koprena oblakov. Da, vse v meni in izven mene se mi zdi zelo čudno! Zdi se mi, da ne obstajam in vse kar vidim se zdi, kot da samo delno obstoja, ali pa kot, da ni tam ali pa bo kmalu izginilo.

19. O Gospod in Oče, ohrani nas v Svojih rokah in nas zopet obudi; ne dopusti, da

zaspimo na poti življenja pri belem dnevu. Izženi nas iz tega področja in razveljavi razlike med pokrajinami, katere smo nespametno uvedli. Resnica je, da v pokrajinah naravnega večera, kot tudi jutra lahko prebivajo najboljši ljudje.

20. Mi sami smo umazali to pokrajino, še bolj kot polnočno. Zdaj, ko smo vstopili v to območje, umazanija zatira naša srca in nas duši skoraj v celoti. O Bog, Gospod in Oče, sedaj smo nemočni. Pomagaj nam vsem iz te velike bede, vsled naše velike neumnosti in naš reši pred propadom.«

88. Poglavje

Henoh pojasnjuje Azmaelov govor

1. Kmalu je Henoh zopet oživel in začel z naslednjim čudovitim govorom vsem praočetom:

2. »Poslušajte dragi očetje! Gospod, Bog Jehova, naš najbolj ljubeč in Sveti oče, je v Svoji veliki milosti blagohotno pogledal na žalost naših ponižnih src in našo neumnost, v kateri smo trmasto vztrajali 300 let in nas zopet dvignil iz blata naše bede. Toda predvsem je potrebno, da vsak izključi neumne razlike v pokrajinah iz svojega srca, potem pa to še izvajati.

3. Poslušajte, Gospod, Bog Jehova, naš najbolj ljubeč in Sveti Oče, je zadovoljen, da je obudil Azmaela in nam tako lahko pokazal vso neumnost zakona, če ni tesno povezan z Božjim redom. Mi vsi smo bili zunaj tega reda in ga zato bili nezmožni razumeti. Po eni strani smo se zapletli v težke neizbežne postave in bili mrtvi v vseh svojih besedah, mislih, naši volji, torej, v vseh naših dejanjih; po drugi strani pa smo začutili v naših srcih največjo potrebo po pravi življenjski svobodi, brez katere življenje ne bi bilo življenje in nikoli ne bi postalo.

4. Bili smo v dvojnosti; bili smo mrtvi in živi. Z ene strani smo bili nepojmljivo blizu resnici, toda po drugi strani nepojmljivo oddaljeni od nje. Za razumevanje zakona in svobode je bila v naših srcih oblikovana nepremostljiva vrzel, katere nismo bili sposobni preskočiti, niti z zakona do svobode, niti obratno. Posledica tega je bila, da so nas naše težave prisilile ali razumeti Boga vezanega na Svoje postave ali pa da jih razveljavi v uničujočo, absolutno svobodo; in tako smo bili mrtvi na obeh straneh.

(21. maj 1841)

5. Sam sem to občutil v sebi in navkljub mojim tihim srčnim problemom ugotovil, da je nemogoče združiti vodo in ogenj v eni sami posodi. Pomislil sem, da je postava zagotovo zakon, katerega se mora Bog držati, tako dolgo, dokler želi gledati bitja stalno okoli Sebe in v skladu s Seboj. Ampak, kako je lahko on svoboden, ki nadzoruje zakone?

6. »Potem sem zopet pomislil: 'Kdo lahko prisili Boga, da da katerikoli ukrep? Če deluje, to počne po svoji najsvobodnejši in najsvetejši volji in lahko takoj razveljavi ali pa popolnoma uniči katerikoli od svojih del.'

7. In zopet sem pomislil: 'Kako pride potem do neprekinjenega ohranjanja?'
8. Potem se je ljubezen oznanila sama: 'Jaz sem razlog vsemu ohranjanju!' In to je vse, kar je rekla.
9. Potem sem pomislil še enkrat: 'Če si ti razlog za ohranjanje, resnično, potem si sama sebi večni zakon. Kako si lahko svobodna?'
10. Tako kot sem mislil jaz, je tudi oče Adam. Oče Set ni mislil tako kot midva, ampak je občutil nepremostljivo praznino globoko v svojih prsih, iskal in našel; toda ker ni imel ustreznega orodja, ni mogel zgraditi most čez veliko vrzel. Tudi drugi praočetje so o tem razmišljali, toda bolj ali manj ravnodušno, potrpežljivo čakali na pravi trenutek in po tihem prenašali krivdo na enega ali drugega. To pa ni prineslo svetlobe in toplote v njihova izgubljena srca.
11. Mati Eva je pokazala očetu Setu veliko svetlobe; toda svetel žarek v noči oslepi šibko oko celo bolj kot prej noč sama. In tako se prizadevanje vsakogar kaznuje s poznejšo trikratno temo.
12. Vendar ni pametnejšega učitelja kot je nuja. V naši veliki stiski se vsi obrnemo k Svetemu, najbolj ljubečemu Očetu, ki vidi trpljenje svojih otrok in pride do njih s svojo milostjo. Mi smo otroci, toda On je z nami in nas sam uči.
13. In njegove besede so glasen klic, poln ljubezni in modrosti, ker tako govori Sveti, najbolj ljubeči Oče:
14. »Poslušajte, otroci Moje Ljubezni in razumite dobro v svojih srcih. Jaz sem edini večni Bog, Stvarnik vseh stvari iz Mene in Očeta moje Ljubezni in vseh tistih, ki so iz nje.
15. Jaz sem večno prost in neoviran in Moja Ljubezen je blaženost Moje večne svobode.
16. Vsa bitja niso potrebna, temveč so ustvarjena bitja samo vidno znamenje Moje najvišje popolne oblasti in še več od tega, blaženost vseh blaženosti. Kaj bi Me moralo ali lahko prisililo, da bi deloval na en ali drug način?
17. Kar vi imenujete 'postava', je Zame največja svoboda v blaženosti Moje ljubezni; kar pa vi imenujete 'svoboda' ni nič drugega kot Moja svobodna oblast. Zato živite za ljubezen, živite večno ljubezen v Meni, potem bo vaše življenje resnično svobodno. In samo svobodno življenje vas bo popolnoma naučilo, da je zakon ljubezni dejansko največja svoboda in ta zakon in svoboda sta kot krog, ki se povsod dotika in osvobaja skozi red, v skladu s katerim si jo za vedno oblikuje v neskončno popolnost.
18. Zato ljubite, potem bo zakon vam podvržen in vi boste popolnoma svobodni, kot sem Jaz, vaš Oče! Amen.»

89. Poglavje

Dela modrosti in dela ljubezni

1. Potem je Adam vstal, prekrižal roke, dvignil svoje oči proti nebu in svoje srce k Meni ter Mi z vzvišenim srcem nadvse ganjen rekel:

»O Oče, veliki, Sveti Oče, O Ti večna ljubezen! Kako se Ti bom lahko zahvalil?

2. Mi nismo obstajali, Ti si nas ustvaril, da lahko uživamo in blaženi bivamo v Tvoji brezmejni ljubezni, usmiljenju in milosti. Ti si nas ustvaril, tako da smo tako kot Ti telesno že sposobni vsega možnega uživanja, ker slišimo, vidimo, vonjamo, okušamo, občutimo, zaznavamo in se dotikamo in celo močno ljubimo – Tebe nadvse in svoje otroke kot naša lastna življenja.

3. Lahko hodimo, stojimo, ležimo, sedimo in se gibljemo po volji, upogibamo vse svoje ude in obračamo glavo in oči v vse smeri. Blagoslovil si naš jezik, da lahko izreče žive besede ljubezni, katere izhajajo iz naše notranjosti za medsebojno razumevanje. Oh, kdo bi se Ti lahko dostojno zahvalil, za Tvoja neznansko velika dejanja Ljubezni, katerih smo mi tako neizmerno majhni prejemniki.

4. Oh, kako nepomembni bi bili čisto sami, ampak da smo nekaj je to zaradi Tvojih ljubečih dejanj in naše življenje je Tvoja ljubezen in vse naše znanje Tvoja milost!

5. O Oče, nadvse dobri, veliki Sveti Oče! Naša ponižna srca so sedaj polna otroške ljubezni do Tebe. Poglej nanje milostno in jih sprejmi, kar je največja zahvala, ki Ti jo lahko ponudimo. Naš jezik je zelo odvisen od Tvojega blagoslova, da izreče nekaj Tebe popolnoma vrednega. In, če potem prinaša nekaj, ni več naše ampak vedno le Tvoje delo. Tvoja Beseda in delo je Tebi v vsakem primeru za vedno največja zahvala, pa naj bo bodisi sama od sebe ali po naših jezikih.

6. Zato nimamo ničesar, kar bi nam Ti pustil v popolni lasti, razen ljubezni in greha.

7. O Oče! Če ne bi imel ljubezni, kaj drugega bi imel kot greh in smrt? Ali bi bilo mogoče, da bi Te hvalil v grehu in slavil v smrti?

8. To je razlog, da si mi dal ljubezen, da moja dela ne bi bila sestavljena samo iz greha in smrti, ampak tudi iz ljubezni in njenih življenjskih del, katera bi bila potem čisto moja iz ljubezni, toda iz Tvoje milosti in usmiljenja popolnoma Tvoja.

9. O Sveti Oče, ko sem imel samo modrost, nisem mogel opraviti nobenega dela, ki ni bilo v grehu in sem tako Tebe hvalil in slavil z mojimi grehi. V tem času si prejel nečisto zahvalo, kot da bi bila čista iz Tvoje ljubezni in s tem tudi moje, medtem ko je bila samo nečisto delo greha.

10. Ločil sem otroke, verujoč moji presoji le po svoji modrosti, katero si Ti dahnil vame. In, ker sem bil prepričan, da je modrost moja, je bilo moje dejanje greh. In tako sem Te hvalil v grehu, kar bi me lahko uničilo. Toda sedaj si mi Ti dal ljubezen in toliko modrosti, kot jo lahko ljubezen prenese, tako da se ta ne bo mogla več razpršiti, ampak se bo zbirala. V razpršenosti biva smrt, samo v zbiranju pa je življenje. Zato mi dopusti še enkrat zbrati več ljubezni in z ljubeznijo vse tisto, kar sem raztresel po napačno uporabljeni modrosti.

11. Zahvaljujem se Ti, Te častim in slavim, Sveti Oče, da si nam dal Henoha in tujca, ki sta nas zaslepila v modrosti, da smo potem v zbirajoči temi postali sposobni prejeti Tvoj ljubezenski ogenj. Samo v njem je življenje tvorno v zbiranju, medtem, ko je v modrosti smrt iz greha v razsipanju. Oh, naj ta ogenj postane velik požar znotraj nas, da bo uničil vse naše neumnosti in naša slaba dela.

12. Sprejmi nas zopet v Svoji ljubezni in usmiljenju in zberi v Svojem usmiljenju in milosti in nas pusti jutri na Sveti Sabat proslaviti novo praznovanje ljubezni, kateri bo upamo, Tebi ponudil, o Sveti Oče, bolj prijetno uslužno zahvalo in slavljenje z

vso našo ljubeznijo, kot pa prej z našo domnevno modrostjo in krivično pravičnostjo.

13. O izredno dobri in Sveti Oče, naj bo naše povabilo prvi korak, ki nas lahko vse ponovno vodi k Tebi, sedaj in za vedno! Amen.«

14. »In vi, Henoh, Azmael, Set in Kenan, pojdite k otrokom in jih obudite v resnično ljubezen in resnično svobodo. Povabite jih na jutrišnje zbiranje življenja in jim naredite tisto, kar bo ljubezen želela. Toda karkoli naredite, storite to v imenu Jehove, sedaj in za vedno! Amen.«

90. Poglavje

Odrešilna moč ljubezni

1. In kmalu so imenovani vstali in odšli k otrokom, ki so še vedno ležali na svojih obrazih, in jim posredovali Adamov ljubeč ukaz, ki je bil zapoved svobode, da izpusti tisto, kar je bilo zaprto, ker to je zapoved ljubezni.

2. Potem so otroci vstali, Me hvalili in slavili, ker sem omehčal Adamovo srce, sicer jih Adam ne bi upošteval in bi shirali od žalosti, če bi bili še naprej utesnjeni v večeru.

3. Ko je Henoh opazil v njihovih poštenih in pobožnih srcih hvaležnost Meni, kakor tudi praočetom, se je še enkrat zbral v duhu Moje najbolj zveste ljubezni in naslovil sledeče besede iz Mene na zdaj prebujene otroke večera, rekoč:

4. »Poslušajte, dragi bratje in sestre v Bogu, našem Bogu, ki je mogočen Gospod nad vsemi stvarmi in naš najbolj ljubeči Sveti Oče, pa tudi Adama, ki je prvi ustvarjen iz vsemogočne, večne Božje ljubezni in fizični oče vseh nas.

5. Ukaz, ki vas je zadrževal ločene v večerni pokrajini in nima svetlobe in ljubezni, je sedaj preklican, kot da ne bi nikoli obstajal. Velika toplina večne Božje ljubezni je stalila železne vezi, kot se v vročem poletju v visokih gorah topijo trdi kosi ledu. Sedaj ste dobili drugačno zapoved, zakon, ki vas bo osvobodil, naredil popolnoma svobodne, tako kot sem jaz in vsi praočetje, ki svobodno živimo v ljubezni do Boga, ki je za vedno najvišja in najčistejša ljubezen v Sebi in življenju vsega življenja.

6. Samo, če ga boste ljubili bolj kot sebe, vaše stare ljudi in vaše otroke ter vse kar zemlja nosi in ponuja, boste v sebi prepoznali kaj pomeni biti svoboden v ljubezni do Boga.

7. Potem vas bo Bog obudil. In kot ste bili do sedaj polni strahu in tesnobe pod trdim in težkim pritiskom zapovedne modrosti, se sedaj veselite svobode, ko smo vas na Adamov ukaz prebudili iz dolgega spanja slepega strahospoštovanja. Toda v neizrekljivo večji meri se boste veselili, ko vas bo Bog, zaradi vaše velike ljubezni do Njega, v duhu obudil za večno življenje, oba, dušo in duha, združena v največji resnici.

8. Resnično, tisti od vas, ki bodo začeli danes, bodo že jutri uživali v največji blaženosti srca. Toda tisti, ki bodo odlašali s svojo ljubeznijo in bili raje dejavni s svojim razumom, bodo dali svojemu razumu namesto blagoslova žvečiti trde kamne, kar bo oslabilo njihove šibke zobe, preden bodo lahko obvladali izjemno

težko kamnito modrost, katero je nemogoče prežvečiti.

9. Naj se vsak sam vpraša, kaj je lažje: ljubiti Boga, kot našega najbolj ljubečega in Svetega Očeta ali spoznati Boga kot Boga iz večnosti, v večni oblasti, moči, slavi, modrosti in svetosti, v redu in ljubezni Njegovega neskončnega Duha.

10. Toda, če prigovarjate svojemu bratu naj vam razkrije skrivnosti svojega srca, glej, potem bo vaš brat skril svoje srce pred vami in vse kar boste dobili od njega bo graja. Opomnil vas bo, da brzdajte svojo neumno željo in ne raziskujte skrivnosti bratovega srca, ampak samo njegovo ljubezen in ali vas ta ljubi, kot jo ljubite vi. Toda, če ne raziskujete bratovih čisto osebnih zadev, ampak ga ljubite desetkrat bolj kot sebe, in če brat zazna ta odnos vašega srca, glej, potem bo odprl svoje lastno srce in vam vse razodel. To bo tudi koristno in vam dalo veliko zadovoljstvo ter vam ne nazadnje dalo popolno zaupanje v vašega brata.

11. Glejte, dragi bratje, prav tako pa je z Bogom. Kdo lahko kadarkoli prisili Boga, da se mu razkrije? In, če to naredi, kdo lahko to razume in ostane živ? Vendar, če nadvse ljubite Boga, vas bo On postopno usmerjal in vodil v vso modrost in najvišje spoznanje od večnosti do večnosti, odvisno od jakosti ljubezni, ki jo gojite Zanj v vašem srcu.

12. O dragi bratje, zato ne preiskujte takih stvari, ki skrbijo razum, ampak ljubite Boga, vašega nadvse ljubečega in Svetega očeta, z vso svojo močjo in v trenutku boste prejeli več, kot bi vaš najostrejši razum najbolj pomanjkljivo dognal v tisoč letih.

13. Ljubezen je vir vsej modrosti, zato ljubite, če želite postati resnično modri. In, ko ljubite, storite to zaradi ljubezni in nikoli zaradi modrosti; potem boste resnično modri.

14. Zdaj ste prosti v večerni pokrajini, vendar vas bo samo ljubezen v vaših srcih popolnoma osvobodila. Pridite jutri, vsi pridite z ljubeznijo na novo praznovanje Sabata, v resnični, svobodni ljubezni do Boga! Amen.«

91. Poglavje

Set prepozna tujca Azmaela

1. Ko je Henoh zaključil svoj govor, se je priklonil očetom in še enkrat pozdravil otroke večera; Set, Kenan in Azmael so rekli Amen. Potem je Set osvobojenim otrokom spregovoril še nekaj besed, rekoč:

2. »Otroci, vi veste, da sem bil jaz tisti, ki sem vam pred 300 leti prenesel Adamov ukaz. To vas je užalostilo in niste našli tolažbe in zaradi tega ste uspavali svoje srce.

3. Ukaz je bil hud, toda vi ste pritisk prenašali ves čas s spanjem, v dolgi noči svojih src. Sedaj sem k vam prišel še enkrat, v sredo tistih, katere je Bog prebudil, da bi lahko prejeli Njegovo največjo milost, ki je ljubezen v svoji polnosti, in to tako, da razglša Svojo Sveto in živo Besedo polno moči in oblasti. Tako vas nisva osvobodila ne Adam niti jaz, ampak samo velika Božja Sveta Beseda iz Henohovih in Azmaelovih ust, ki ga nosi močna žival, katero je k nam poslal Bog po

Azmaelovem prihodu na čudežen način iz nižin, o katerih ste slišali, da so polne preklete hudobije. Toda verjamem, da je pravzaprav iz višin, ker nihče ne more govoriti kot on, če je resnično iz nižin.

4. Modrost prav gotovo ni doma v teh nemih globinah, še manj pa ljubezen.

5. In vendar nam je pojasnil zakon in nam pokazal našo veliko neumnost pred Bogom, tako rekoč gospodarjem zakona. Prišel je, da nas nauči modrosti in vse nas je osupnil že po eni uri, tako da je bil celo Henoh zelo presenečen.

(27. maj 1841)

6. Ali niste prej slišali njegovo besedo ali vsaj njegov močan glas? Povejte mi, ali lahko kdorkoli z nižin govori s takšnim glasom. Ali je lahko kdorkoli, odkar zemlja nosi človeško raso, slišal tak govor iz človekovih ust.

7. Poslušajte, a ne le za govoriti ali prijetno krajšati čas, ampak z namenom, da vam v celoti pokaže vašo svobodo v Božji ljubezni. Govorim o temu, ki z močnimi čustvi opominja moj jezik. To je očitno tujec, ki je krotek v vedenju in nezadržen v besedi. Nekega dne ga bo prenašala druga žival in narod na zemlji bo z skesanimi srci klical sedečemu na živali: 'Hozana, Bogu v višavah. Blagoslovljen tisti, ki prihaja v imenu Gospoda, sedeč na zadnjem delu polno natovorjene oslice.'

8. Otroci, pa tudi ti, dragi Henoh in ti Kenan, če se ne strinjate z mano, povejte. Toda, če vas navdajajo isti občutki, bi se bilo vredno potruditi in opazovati tako izredno zgovornega tujca nadvse pozorno in z najbolj ponižnim srcem, ker tisti, ki tako čudovito govori iz Boga, mora prihajati iz najvišjih Božjih višin, ali pa je ...

9. Skratka, ne morem in ne smem reči ničesar več!

10. Da, da, resnično, rešitev se nam je približala v večji polnosti življenja kot si lahko predstavljamo.

11. Če ima nekdo voljo in to verjame, naj se obrne na Azmaela.

Moj občutek mi pravi, da tisti nikoli ne doseže svobode, ki ne bo postal svoboden zaradi njega, kot smo vsi mi postali svobodni po njegovi mogočni Besedi in po kratkem boju z našo naravno temo.

12. O Azmael, ti dragi, vzvišeni tujec, ki sedi tako pogumno na zverini in nas, črve v prahu, tako nežno in krotko poslušáš, kot da bi se želel od nas učiti, vendar pa je vsaka naša beseda že zdavnaj zrasla v tebi in sicer v največji čistosti, predno je postala nečista po naših jezikih, da nas osvobodi in večno živi v tebi.

13. O ne zapusti nas in bodi za vedno naš vodnik in resnični osvoboditelj naših src. Amen, amen, amen.«

14. Ko je Set končal s svojim govorom, je Azmael pristopil k trojici in jim rekel sledeče:

15. »Poslušaj Set in ti Kenan in tudi ti, moj najljubši in najvrednejši Henoh. Kar si ti Set občutil in izlil pred Kenanom, Henohom in pred vsemi otroki večera, ki tega še niso razumeli, boste za zdaj obdržali zase. Oni ne smejo vedeti kdo se prikrito skriva pod Azmaelom.

16. Zato morate molčati, če želite, da še naprej ostanem vaš spremljevalec. Po zunanosti me boste poznali le kot tujca z nižavja, kateremu je Adam dal ime 'Azmael' in ni posumil, da je to sam Jahve, ki ga v pokrajini kličete 'Jutro'. Prišel sem k vam neprepoznan z namenom, da bi vas osebno in aktivno vodil k ljubezni in večnemu življenju po poti, ki je znana samo Meni.

17. Če bi Jaz hotel, bi Me Henoh že zdavnaj prepoznal in Set mu tega ne bi preprečil. Toda, kdorkoli mora biti tako kot Set pripravljen na težjo preizkušnjo in v svoji ljubeči skrbi misliti, da sem še vedno precej neznan in od njega oddaljen. Zares, do takšnih sem najbližji in tudi do tistih, ki me ljubijo kot Henoh.

18. Jaz Sem-, kakor je Set razglasil; toda sedaj morate o Meni molčati. Vendar, lahko pridete k Meni na skrivaj in prejmete Moj najvišji blagoslov. Če boste brzdali svoj jezik, bom ostal dolgo časa z vami kot viden vodja; toda če pa razkrijete Mojo istovetnost z eno samo najmanjšo besedo, vas bom prisiljen vse takoj zapustiti. Slišite amen, slišite amen, to pravi Azmael, slišite amen, amen!«

82. Poglavje

Azmaelovo pričevanje

1. Ko je trojica slišala iz Azmaelovih ust njegovo pričevanje o Sebi, jih je postalo strah in niso vedeli kaj naj naredijo. Ali naj padejo pred njega in ga častijo? Ampak potem bi se izdali, saj bi jih drugi očetje opazili.

2. Ali naj verjamejo temu pričevanju? Zato so v sebi pomislili: »Če verjamemo pričevanju smo ujetniki Adama in drugih, ker bo naše strahospoštovanje in izredno velika ljubezen do Azmaela praočedom kmalu razkrila, da se sigurno z Azmaelom dogaja nekaj nenavadnega, odkar je naš odnos do njega tako izjemno spoštljiv in ljubeč, kakršen neizogibno mora biti. Če pa ne verjamemo pričevanju, kaj smo potem v Azmaelovih očeh? Nič drugega kot čisto očitni lažnivci in prevaranti naših očetov, bratov in otrok. Ali pa ne izrečemo več nobene besede, če hočemo vztrajati v resnici, ker če spregovorimo eno samo besedo o Bogu, ki je med nami, ga zanikamo v svojih srcih, ker mu ne verjamemo, potem smo, kot je bilo že omenjeno, lažnivci in prevaranti, ker želimo druge prepričati, da obstaja nekaj tam, kjer naše oči ne odkrijejo niti sence.

3. Kako se bomo znašli potem, če bomo ukrepali povsem naravno, kot da je Azmael še vedno Henohov učenec? Po eni strani si bomo očitali in rekli: Gospod, naš veliki Bog, naš najbolj ljubeči Oče je tukaj, da bi se učil od nas.

4. Kaj se bo učil od nas črvov v prahu, ko mora vsaka boljša beseda, ki pride iz naših ust, priti najprej od Njega, da smo jo sposobni izreči. Po drugi strani pa, če to storimo, v vsakem primeru pod krinko tajnosti, bodo naši starši, bratje in otroci, trikrat prevarani. Prvič, za vsako našo besedo, saj moramo delovati drugače, kakor razmišljamo v naših srcih; drugič, da se moramo pred njimi pretvarjati v pridiganju in čaščenju Boga, ki nikjer ne obstaja in jih spodbujati v zanikanju resničnega Boga sredi nas in z nami;

5. In tretjič, da so v lažni ljubezni do Boga, ki ne obstaja in je nemogoče, da bi

sploh kdaj prejeli kaj od obljub, ker je duhovni prejem vedno odvisen od ljubezni v duhu in resnici.

6. Ali pa glede naše obljube, da se ta ne bo takoj uresničila, bi to bilo tako, kot da bi rekli nekemu v temni noči: 'Poslušaj, brat, če si lačen, hodi sto korakov naravnost naprej in našel boš drevo polno fig, katerih se boš do sitega najedel', zelo dobro pa bi vedeli, da tam ni bilo nikoli nobenega figovega drevesa, niti ni sedaj in ga nikoli ne bo, ker tam ni nič drugega kot zevajoče brezno neizmerne globine, pravo figovo drevo pa skrivamo za našimi hrbti.

7. Po teh mislih so v notranjosti onemeli in niso vedeli ne kod ne kam.

8. Potem je Azmael odprl usta in rekel trojici: »Zakaj dvomite v svojih srcih? Ali bi bilo napačno, če bi ravnali po Moji volji? Kako lahko razmišljate, da bi vam Jaz ukazal početi takšne stvari? Če ste v dvomu, zakaj sprašujete svoje srce in ne Mene, ki Sem med vami? Ali mislite, da je samo tista pot prava, ki jo prepozna vaše neumno oko?

9. Ali niste sami rekli, da so Moja pota skrivnostna in nedoumljiva; kako lahko potem še vedno dvomite in tako zmedeno razmišljate v svojih srcih?!

10. Ali je vaša ljubezen do vaših očetov, bratov in otrok večja od Moje, ki poziva v obstoj vse stvari, tudi njih in vas, za večno življenjsko popolnost v Meni in iz Mene?!

11. Toda, če ste prepričani, da sem v Azmaelovem telesu Jaz, vaš Stvarnik in Sveti Oče, kako lahko še vedno sprašujete, ali bo dobro in pravilno, kar sem vam svetoval?!

12. Ali nisem več kot Adam, katerega sem ustvaril in vseh otrok, ki sem jih obudil iz njega?!

13. Zato, ne skrbite, ampak sledite Mojemu nedoumljivemu nasvetu in boste delali pravilno, kajti vaše besede bodo iz Mene in vaše lekcije za Mene, bodo lekcije za vas in vaše otroke in vaši očetje bodo zadovoljno veselo vzklikali.

14. Toda sedaj moram tudi Jaz še vedno izpolnjevati Adamovo voljo! Amen.«

93. Poglavje

Adamova radovednost

1. Ko je Azmael končal s svojim opominjanjem trojice, je rekel Setu naj pozove otroke večera, predvsem pa starešine, da bodo lahko tudi oni od Njega prejeli in slišali Besedo osvoboditve skladno z Adamovo voljo.

2. Takoj, ko je Set to slišal, je kot veter pohitel k otrokom in jim zelo živahno povedal o Azmaelovi blagoslovljeni nameri, in da naj zelo pozorno poslušajo, ker niso še nikoli slišali besed, kot od Tistega, ki jim bo kmalu govoril, sedeč na zverini.

3. »Ker je On, poslušajte, On je, skratka otroci, On vse nas daleč prekaša v ljubezni in modrosti in vsaka njegova beseda je večja od vsega - to je, od vseh naših besed!«

4. Potem so prišli starešine bližje k Azmaelu in osredotočeno, hrepeneče pričakovali Azmaelov govor.

5. Toda, ko so Adam in tisti, ki so bili poleg njega v ozadju, kar je bilo okoli sto korakov za hrbti štirih tam stoječih Adamovih otrok glavnega rodu, opazili, da se pripravlja nekaj izrednega, ker so se otroci večera začeli zbirati okrog četverice, je Adam rekel:

6. »Poslušajte, kaj če bi šli tudi mi tja, tako da bi bolje videli in slišali o čem namerava Azmael govoriti. Čeprav nismo popolnoma razumeli njegovega zadnjega govora, je bil vseeno poln modrosti.

7. To je res neverjetno, kako hitro je mladenič iz nižine napredoval v tako kratkem času in to v komaj treh dneh, le s poslušanjem naših ljubeče modrih govorov. Koliko več bi dosegel, če bi preživel več časa z Henohom in nami. On se bo tudi dejavno udeležil praznovanja Jehovega svetega Sabata.

8. Zato pojdimo tja! Amen.«

9. Ko so otroci večera videli, da prvi očak z Evo in drugimi prihaja, so se jim takoj umaknili, da so lahko brez težav prišli do Seta, Kenana in Henoha.

10. Potem, ko se je Adam pridružil svojim, je takoj vprašal kaj se bo sedaj zgodilo in ali je Azmael že kaj govoril.

11. Nato ga je Set pozdravil in rekel: «Poslušaj, dragi oče! Azmael še ni spregovoril otrokom, ampak je prej samo nam. Sedaj bo, kar je bila tvoja želja, spregovoril nekaj besed otrokom, ker od takrat, ko je moral z nami, se seveda mora podrežati tvoji volji, kar smo vsi že storili – ali ni tako, dragi oče?»

12. Toda Adam se v veliki pobožni radovednosti ni mogel vzdržati in je vprašal Seta kaj jim je Azmael prej govoril.

13. To vprašanje je spravilo ubogega Seta v hudo zadrego. Pomislil je: 'Če mu povem, postanem izdajalec, če rečem kaj drugega postanem lažnivec, če nič ne rečem, bom postal nepokorni, hinavski sin ali nekdo, ki se mu njegov oče ne zdi vreden odgovora.

14. Vendar se bom Adamu izgovoril, da mu bom odgovoril enkrat drugič, ker je sedaj čas zelo dragocen, da ne bi zamudili Azmaelov zagotovo neprekosljiv govor otrokom.'

15. To je tisto, kar je Set povedal Adamu z največjo blagostjo, vendar slednji s tem ni bil zadovoljen in je pripomnil Setu:

16. »Poslušaj, moj ljubljeni Abel-Set, opazil sem, da hočeš nekaj skriti pred mano. V tvojem srcu je napisano nekaj drugega. Zakaj ti je postalo nerodno na moje pobožno vprašanje in si zardel ter utihnil za nekaj časa?

17. Jaz, Adam, tvoj oče, ti povem: Azmael ne bo odpri svojih ust dokler mi ne daš natančnega odgovora!

18. Poslušaj, dolguješ zvestobo Bogu in meni, zato govori sedaj in nič več izgovorov! Amen.«

19. Set je od strahu otrpel in ni mogel izgovoriti niti besede.

20. Zatem je Henoh stopil naprej in rekel Adamu: «Oče, dragi oče, ali nas nisi sam učil, da je ravna pot najkrajša? Ali ni Azmael med nami? Zakaj bi Set odgovoril namesto njega, ko je lahko nekaj pozabil, kar je Azmael povedal, kot vneti govorec, torej, že Azmael sam. Obrni se na Tvorca vsega, to se pravi, na Azmaela in ti

zagotavljamo, da bomo potrdili vsako Njegovo besedo kot popolnoma resnično. Amen.«

21. Toda Adam je vprašal tudi Henoha, rekoč: »Tudi s tvojim odgovorom nisem zadovoljen, ker ne govoriš odkrito, kot običajno. Povej mi, kaj je Setu ohromilo jezik? Povej mi, kaj vam je Azmael govoril, ker je tvoj spomin očitno boljši kot Setov. Torej, govori namesto njega in bom zadovoljen. Amen.«

22. Henoh je odgovoril: »Oče, poslušaj in razumi me dobro. Vsaka pravica na tem svetu ima svoje omejitve, kot zemlja sama in s tem tudi očetova pravica, kadar gre za njegove otroke.

23. Ko zahtevaš odgovor od Seta in mene, ali si globoko v sebi upošteval, da mora biti zapoved, ki za zdaj veže naše jezike pred teboj, večja od tvojega nepravočasnega spraševanja?

24. Taka je sedaj prava zadeva. Od Boga smo prejeli zapoved, da moramo pred teboj molčati, dokler bo On to hotel, zato nas ne prisiljuj, da bi se prekršili zoper Božji ukaz, pred teboj in Bogom!

25. Vendar, tvojo pobožno radovednost bi morale zadovoljiti vedenje, da nam je Jehova bližje, kot si to sploh lahko predstavljamo. Zato nas ne sili, da grešimo v Božjih očeh, kar pomeni z drugimi besedami: Če želiš vedeti kaj je Azmael govoril, se obrni nanj, kot je bilo že rečeno, samo Nanj, ker je On – to se pravi, On ima kar je, kolikor jaz vem, mu Bog ni prepovedal da bi tebi kaj rekel.

26. On je popolnoma svoboden, toda to ne velja za nas; zato nam prizanesi, ker med tem časom nismo odgovorili na tvoje vprašanje. Amen.«

27. Ko je Adam slišal te besede, se je počutil precej nenavadno. Spomnil se je na čas, ko je grešil in se potem skrival v jami, kjer je slišal Moj vprašujoč glas: »Adam! Kje si?«

28. On ni bil pripravljen na tako spremembo in je postal zelo žalosten. Počutil se je nemočnega, tiho je sedel na zemljo ter jokal in žaloval v svojem srcu:

29. »Moj dobri Bog in Gospod, Stvarnik vseh stvari in Sveti Oče vseh duhov in ljudi. Ali si me ustvaril, da bi me potem mučil od začetka do te ure?

30. Oh, kako sem potem moral izgubiti zaupanje v Tvojo ljubezen? Zakaj sem moral postati živ, zavedajoč se sebe, da bi postal objekt večne ohladitve Tvoje velike objestnosti. Ali ne bi mrtvi kamni temu namenu služili dovolj dobro?

31. Ti si me oživil z vsemi čuti in dahnil vame vse vrste želja ter mi dal zapovedi zoper njih, tako da bi me uničili pred Teboj, Ti pa bi me lahko obsodil.

32. O Gospod, če imaš še kaj ljubezni in usmiljenja, naredi sedaj z menoj, kar si hotel storiti, potem, ko sem grešil in me uniči za vedno. Naredi, kot da nisem nikoli obstajal, ker je nepopisno bolje za vedno ne biti, kakor obstajati kot bitje, ki se prosto zaveda sebe, pod večnim pritiskom Tvoje nepremagljive moči in Ti služi kot igračka, da, slaba igračka, samo za Tvoje objestno zabavanje.

33. Ti si Bog in nadvse mogočen Gospod, toda nikoli Oče.

34. Povej mi, če želiš, ali sem bil kdaj objesten do svojih otrok? Ali sem jih kdaj učil, da morajo biti tiho pred Teboj? Zakaj si zvezal njihove jezike in srca pred mano?

35. Kdo in kaj sem jaz, da me mučiš? Uniči me in se zabavaj s kamni in drugimi stvarmi!

36. Če Si Sveti Bog, kako lahko dihaš vame nesveto željo proti Svoji svetosti?

37. Če sem Tvoje delo, me uniči; če pa nisem, me pusti takega kot sem! Amen, amen, amen.«

94. Poglavje

Adamova prošnja Henohu

1. Ko je bil Adam pri koncu z jeznimi mislimi, se je njegova radovednost postopno umirjala, kot nevihta. Dvignil se je s tal, pozval Henoha in ga vprašal sledeče:

2. »Henoh, povej svojemu očetu, ki je prizadet v globočinah svojega užaljenega srca, vsaj toliko, ali je bila Azmaelova beseda za vas zelo pomembna ali ne. Ali je bila to beseda svetlobe in ljubezni ali iz globin teme in sovraštva.

3. Če vam je Gospod zares prepovedal meni o tem govoriti, potem mi po Gospodu povej, zakaj je meni to prikril vam pa razkril.

4. Dragi Henoh, ne zadrži tega zase, ampak bodi iskren do mene, saj sem bil popolnoma odkrit do vseh vas in nisem pred vami ničesar prikrival.

5. Bog to ve in mora vedeti, kako odkrit sem bi vedno do vas. Z vami sem delil vse, kar je bilo lahko koristno, čeprav bi lahko kot vaš oče upravičeno imel skrivnosti, prej, kot vi pred menoj, vašim očetom.

6. Sedaj ste pred mano zaprli svoja srca. Prav mogoče je, da vam je Bog zapovedal o tem molčati, in tudi da nam je bližje, kot si lahko predstavljam. Lahko sprejemem tudi to, da Azmaelu ni bilo ukazano naj bo tiho pred menoj, toda ali je to prav, da otroci zavračajo odgovor očetu in ga usmerjajo k tujcu, kjer bo izvedel, kar mu njegovi otroci ne smejo povedati.

7. Glej, dragi Henoh, če razmisliš o tem, boš hitro ugotovil, kako težko je tako neumen ukaz razumno uskladiti z Božjo ljubeznijo in modrostjo. Kajti če je ista beseda, ki je dovoljena Azmaelu, tvojemu jeziku prepovedana, potem ta beseda ne more biti zelo pomembna in kot taka ne šteje ter ni zares prepovedana, zato ker je Azmaelu dovoljeno govoriti. Kar zares šteje je zvezan jezik.

8. Zakaj je za isto besedo tvoj jezik zvezan in Azmaelov svoboden?

9. Kdo lahko razmišlja o takem Gospodu, ki bi moral zapreti srca svojih otrok pred njihovimi očeti in jih odpreti neznanecem, da bi s tem povzročil in spodbudil nepopravljivo nezaupanje med očetom in otroki?

10. Glej, če bi Bog to naredil, potem bi bil pobudnik zla in nikakor pobudnik vse pravičnosti, ljubezni in sočutja.

11. Zato bodite previdni in se z gotovostjo prepričajte ali ta zapoved prihaja od dobrega ali zlobnega duha!

12. Če je od Boga, gorje vsem nam, ker potem nismo nič drugega kot ničeve igrčke neke prosto delujoče in skrivnostne moči, ki za svojo zabavo poziva bitja iz sebe in nekaj časa uživa v njihovem trpinčenju, jim dovoljuje okusiti sladkosti

življenja in sicer od rojstva do smrti, kar čaka vse nas, ko je neskončno zaporedje večnega uničevanja ponovno začetek, in ko prestanemo vse muke velikega trpinčenja, postanemo zopet to kar smo bili pred našim rojstvom, namreč, neskončni nič.

13. Vendar, če pa je ta zapoved od zlega duha, potem gorje nam dvakratno, ker bi to pomenilo, da smo strašansko daleč od Boga. Zaradi neke krivde, ki se je ne zavedamo, nas je On prepustil večnemu maščevalnemu ognju svojega gneva ali pa je zlobna moč ohromila Očetovo roko ljubezni, tako da nam ne more več pomagati in nas rešiti bodisi od smrti ali morda celo od nekaj hujšega.

14. Dragi Henoh, dobro premisli o tem, kar sem ti zdaj povedal in mi daj zahtevan odgovor. Da, vrni mi moj mir, če ga lahko, glej, žalosten sem do najglobljega bistva svojega življenja. Noč se je spustila nad mojo dušo in niti majhna zvezdica ni vidna v goščavi smrti.

15. Henoh, zadovoljen sem bil, ko si mi lahko dal nebeško hrano, naredi tokrat še več, ko sem še več kot lačen in žejen! Poslušaj in ustrezno ukrepaj! Amen.«

95. Poglavje

Adam je grajan

1. Ko je Henoh slišal Adamov govor in vprašanje, je vstal in takoj ogovoril Adama z naslednjimi Mojimi besedami:

2. V imenu velikega Boga, ki je z nami na vseh naših poteh, viden in neviden, viden za vse, ki ga resnično ljubijo in neviden za modre in vse, ki težijo bolj k modrosti kot k resnični ljubezni; torej v imenu tega našega velikega, vsemogočnega Boga in najbolj ljubečega Očeta vseh nas, ti povem, ljubljeni in najbolj spoštovani oče, da si se močno oddaljil od Gospodove poti.

3. Glej, jaz ti sedaj moram povedati, da si se zelo zmotil v svoji praočetovski modrosti, ko si v svojem srcu obtožil Gospoda objestnosti, v kateri naj bi nas ustvaril samo kot igračke za svojo zabavo.

4. O oče, ko bi si lahko predstavljal, kako velika, kako neskončno velika je tvoja napaka, bi v svojem kesanju prosil Gospoda za svoje večno uničenje, ne pa v svoji jezi. Zato bi se moral zaradi tako hudih obtožb obsoditi sam in si želeči, da bi se na tebe zrušile vse gore, da bi te skrile pred Njim, Ki še nikoli do sedaj ni bil bližje tebi in vsem nam, kot posebno zdaj, ko meniš, da je najbolj oddaljen in se pritožuješ čez Njega, kot da si ti Njegov Gospod.

5. Oče, ali si predstavljaš Gospoda, da bi bil nestanoviten in nepredvidljiv kot smo mi, kot viseči listi na pajčevini, in da bi s Svojimi deli naredil, kar naredijo dojenčki s svojimi igračami, ko jih ne zanimajo več? O oče, kako si dovolil takšnim mislim o Bogu, da so se pojavile v tvojem srcu?!

6. Poglej, če bi bil Gospod to, za kar ga obtožuješ, ali ne bi zaradi tebe vse nas že davno uničil? Vendar, On sploh ni to, kar si ti v svojem srcu hudo zmotno izjavljal, ampak samo poln neskončne ljubezni, potrpežljivosti in nežnosti, celo v vsej Svoji najbolj Sveti Božji naravi izredno krotek in zato poln milosti in usmiljenja do nas,

katere je ustvaril iz Sebe, da bi postali živeče posode, v katerih je s pomočjo Njegove nenehne ljubeče skrbi, večno nesmrtno, svobodno bitje, Njemu podobno, ki se duhovno razvija in zori. Vsi smo še vedno živi in bomo živeli na tej zemlji daljše obdobje ter v Njegovi ljubezni in usmiljenju ohranili in obdržali življenje za vedno.

7. Poglej, dragi oče, v svoji modrosti si pametno načrtoval, kako bi pridobil od mene prepovedano sadje. Ampak, verjemi mi, v primerjavi s skromno ljubeznijo je najboljša modrost groba vrv, ki je dejansko zvita iz finih niti ljubezni, toda niti niso več svobodne in zato ne morejo biti združene tako tesno skupaj in niso več tako upogljive, da bi bile zmožne premikanja v tesnem prostoru.

8. Vrv modrosti je primerna samo za težke, grobe, neurejene skupine, zvezane skupaj za kratek čas, medtem ko se nežne niti ljubezni ovijajo okoli notranjega jedra najnežnejšega življenja in tako služijo za lahko ugotavljanje najmanjših nihanj v razmišljajoči duši.

9. On sedi tam na divji zveri. To je On, ki je govoril meni, Kenanu in Setu. Če je bilo kaj pomembnega v vsem, kar je povedal, ne jaz, ampak Tisti na zverini, ti bo natančno povedal, pa tudi, zakaj je Bog zvezal moj jezik pred teboj.

10. Pomiri se, bodi potrpežljiv in ponižen, potem boš kmalu videl največja Božja čudesa! Amen, poslušaj to, amen.«

11. Ko je Adam slišal ta nepričakovani Henohov odgovor, je glasno zavpil in rekel:

12. »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me ustvaril in sedaj popolnoma zapustil?

13. V času, ko sem zavržen od Tebe, se za večno pogrezam, Ti, večna ljubezen, prestreži me, ubogo bitje, narejeno iz Tvoje Besede, postavljenega na zemljo, enakega kot sem še delno. Sedaj v svojem srcu jokam k Tebi, da bi me uničil ali rešil, toda Ti nočeš slišati mojega glasu. Pusti me umreti od gladu in žeje ali celo prepovej mojim otrokom, da bi mi dali tisto, česar sem toliko lačen in žejen.

14. O moj Bog, moj Bog, zakaj Si postal tako trd do mene?

15. Poslušajte otroci, povem vam: Naredite, kar mislite, da je prav. Azmael lahko govori otrokom, kar hoče, toda ne bo pomiril in zadovoljil lakote in žeje mojih otrok. Od sedaj naprej bo trebuh mojega duha vse življenje trpel lakoto in žejo. Iz rok tujcev ne bom sprejemal drobtin in kapljic, ampak bom živel edino od tistega, kar bo pridelano na moji notranji zemlji in nikomur ne bom dovolil, da to deli z mano. Moja radovednost bo pred Bogom zadušena v močvirju moje krivde in zapoznele solze kesanja bodo napojile posušeno življenje v ognju moje slepe gorečnosti. Dolgo zatem, ko sem odšel, me je Bog v temi sveta postavil v moja oblačila, da bi me obvaroval in ozdravil strupa, kapljajočega na rano, ki jo je kača v mojem lastnem srcu prizadejala mojemu mesu s svojimi ostrimi zobmi, za smrt vseh ljudi, ki vstopajo na ta svet.

16. Otroci, zapomnite si to, ker od zdaj naprej ne boste od mene več dosti prejeli, kar bi si lahko zapomnili. Toda, Gospod bo z menoj in z vami za večno, amen. Povem tudi vam: Poslušajte to! Amen.«

Azmaelov govor o Božji Besedi

1. Tako je Adam sklenil svoj govor. Ni več vedel kaj naj bi še povedal, zato so se mu otroci zahvalili za to zadnje sporočilo. Razen Henoha so vsi mislili, da Adam ne bo več govoril, nato pa je Henoh pritegnil pozornost otrok na Azmaelov govor, tako da so se ti osredotočili z vsemu svojimi čuti na Azmaelova usta. Set je rekel:
2. »O Gospod, daj mi sedaj sto src in sedemsto ušes, da ne bo moglo biti nič izgubljenega, kar se bo sedaj pretakalo iz Tebe – ah, da, iz Azmaelovih ust, kot popolnoma iz Tvojih ust. O Gospod, Bog in Oče, poln izjemne ljubezni in usmiljenja, poglej me samo občasno med Tvojim – ah, da – Azmaelovim govorom, da bo resen in blag pogled Tvojega očesa razsvetlil zmedo v mojem nečistem srcu. Amen.«
3. Ko je Set izrekel te besede, je Adam ponovno odprl svoja usta in rekel: »Dragi Set, kot sem opazil iz tvojega nekoliko nerodnega vzklikanja ob prihajajočem Azmaelovem govoru, je ta zate bolj pomemben, kot vsi Henohovi govori, ki so bili prav tako od Boga in vse moje besede, ki so vas učile o naravi Boga in kako je to vidno v Stvarniku vseh stvari in tudi Očetu, polnem ljubezni, za tiste moje potomce, ki Njega nadvse ljubijo. Do sedaj te nisem nikoli slišal, da bi prosil Gospoda za sto src in sedemsto ušes za sprejemanje naših besed.
4. Kakorkoli, ne bom te vprašal za razlog, da je tako. Zato, naj Azmael začne in bomo videli ali lahko kmalu pridemo do tistih v polnočni pokrajini. Amen.«
5. Potem se je Azmael dvignil in začel govoriti vsem z velikim potrpljenjem in prizanesljivostjo, rekoč:
6. »Poslušajte vsi, vi otroci večera, vi očetje in ne nazadnje ti Adam. Ko je pšenično zrno posejano v zemljo, zgine in iz njegovega razkroja nastane nova rastlina in stokratno nadomesti gnilo zrnje. Tako je z vsako besedo iz Božjih ust.
7. Srce je zemlja, ljubezen je gnojilo, Božja ljubezen je rodovitni dež in svetloba milosti, ki temu sledi, je toplo sonce. Vse te štiri stvari povzročijo, da zrno zgine. To stanje je enako noči ali neplodni zimi. O tem stanju človek ne ve ničesar, ga ne razume in ne stori ničesar. Spremlja ga občutek uničenja, toda, ko pride pomlad, ali jutro, kmalu iz gnilobe v zemlji zraste korenina, kjer v ljubezni skupaj poženejo rast novih stebelc, polnih življenja, ki se dvigajo in pogumno gradijo sebi novo bivališče za prihodnje zorenje stokratnega življenja.
8. Poglejte stebelce, na katerem se razigrano ziblje žitni klas, sestavljen iz tisoč in tisoč majhnih kanalov, skozi katere klas srka hranila iz naročja zemlje. Glej dolge povešene liste, kako lepa in uporabna je njihova oblika, s svojimi številnimi konicami poganjkov, s katerimi sprejemajo hrano iz nebes, zato da dajejo hrano tistim iz zemlje. Poglejte rjavkaste prstane na steblih, ki so narejeni tako, da je za popolno življenje novega plodu odvisno, v kakšni dolžini se je dvignilo in se osvobodilo iz zemeljskega blata smrti; prvič, zaščiteno od nečistih pasti globokega blata, in drugič, prečiščeno in oplemenitenjeno s hranili črpanimi iz zemlje, združenimi s hrano iz nebes v popolno mešanico za življenje. Poglej številno dolgo tako imenovano trnje posejano z bodicami, kako se previdno obračajo proti svetlobi, da

bi hlastno vsrkavale hrano milosti Božjega sonca, tako da plod življenja ujet v majhni lupinici ne more biti nahranjen s katerokoli hrano, razen po milosti od sonca. Glej, in kmalu se pojavi živahno cvetenje, obilno preskrbljeno z mano iz najvišjih nebes, ki je videti kot fina rosa in daje plodu njegovo pravo večno življenje in razmnoževanje. Vidite, kako potem vse zavzema ves prostor na stebelcu, ki izvzet iz zemlje začne veneti in tako rekoč umre. Kakorkoli, vse kar je zemeljskega preide, tako tudi umirajoči klas pšenice, katere zrno se krepi in osvobaja, ko luščina umira.

9. Ko je plod tako dozorel, ga zbirate vi ali pošljete vaše otroke, da ga zbirajo in prinašajo v vaš bivališča in shrambe.

10. Glej, to počne tudi Bog! Vi ste pšenica, vašo telesa so stebila, vaš duša je očiščena zemeljskih hranil, vaš duh je hrana iz nebes in Moja živa Beseda je mana iz najvišjih nebes, ki vam prinaša resnično, večno življenje, če jo sprejmete, kakor jo žitni klas in njegovo cvetenje, ki odcveti kot rodovi sveta. Omenil sem že, da je Beseda posajena dvakrat v vas; in sicer, najprej kot živo seme v zemljo vašega srca za preizkušanje in čiščenje gnilobe. To Besedo lahko vsak že delno najde v sebi, delno pa s poučevanjem prebujenih učiteljev in govornikov. Ko tako seme gnije in je gniloba že prodrla v nove korenine, za hrano novemu življenju, potem pride druga živa Beseda z višav, tako kot sedaj, po klasu vašega novega življenja, kar ga naredi popolnoma zrelega in svobodnega za večno življenje. Torej, postanite kot pšenica in boste kmalu spoznali, da le On, ki se sprehaja med vami ima življenje in ga daje! Poslušajte za življenje! Amen.«

97. Poglavje

Adamovo priznanje

1. Po tem Azmaelovem govoru se je Adam še enkrat dvignil in je ne glede na zaobljubo molka, ki jo je izrekel v času svojega življenja, katera pa je bila že tako ali tako prelomljena, ko je govoril Setu, začel naslednji govor s priznanjem:

2. »Poslušajte, vsi otroci glavnega rodu, prav tako vzporednega rodu. Odložil sem že devetsto dvajset kamnov, vsako leto en kamen, takoj po koncu zime, ko prve male cvetlice začno krasiti golo zemljo.

3. Do sedaj je bila v meni noč, nenehno, bolj ali manj in vsa moja domnevna svetloba ni bila dnevna svetloba ampak samo varljivo, bežno svetlikanje lune, komaj dovolj za prepoznavanje zunanje oblike predmeta. Kar se tiče barve, ki je osvežujoč odraz božanskih resnic in najglobljih skrivnosti notranjega življenja, samo ena je in ostaja zvesta in sicer rumena barva smrti; vse ostale so uničene in spremenjene, kot da sploh ne bi nikoli obstajale.

4. Kdo bi lahko preštel vse stvari, ki sem jih opazil v dolgi noči, v kateri sem živel le z omejenim uspehom, o kolikih stvareh sem premišljeval in tudi zaman jokal, kolikokrat sem molil in vzdihoval k mojemu in vašemu Bogu. Dal sem vam svetlobo, ampak jaz sem ostal zakopan v varljivem mraku stalne noči mojega srca. Nič me ni moglo zadržati v stalni svetlobi. Dobri in resnični Henohovi govori in vseh ostalih so bili kot nočni bliski, katerih bleščeča svetloba samo za trenutek razsvetli zemeljska področja, zatem pa takoj kaznuje oko opazovalca z najgostejšo, najbolj

nepredirno temo. In res, dragi otroci, po vsakem govoru se nisem počutil nič bolje. Razumel sem pravzaprav samo tisto, kar je bilo izrečeno, toda ko sem potem začel o tem razmišljati, šibak žarek ni več zadostoval in oddaljeno drevo je postalo vse, kar je hotela moja domišljija iz njega narediti, vendar ni postalo trajna resnica. In svetloba nočnega bliskanja ni bila nič boljša. Pogosto sem mislil, da sem zagrabil stvar, toda preden sem se lahko zbral, sledeč nenadnemu močnemu blesku, sem se zopet zavedel, da ne samo predmet, katerega je hotela moja roka zgrabiti, ampak da je tudi zaman iztegnjena roka mojega videnja izginila v najbolj neprehodni noči.

5. Resnično, tudi najbolj nepričakovan in milosten včerajšnji Gospodov nastop, čeprav spremljan z neverjetno svetlobo ljubezni in milosti, ni bil zame nič več kot izjemno močno bliskanje v temni noči.

6. Medtem, ko je bil Gospod med nami, sem verjel, da vse razumem. Vendar, ko nas je zopet vidno zapustil, sem moral vprašati Henoha za razlago Jehovega nedoumljivega, težko razumljivega govora.

7. Henoh je to storil, in sicer od samega Gospoda, ampak za mojo noč je bila majhna iskra prešibka in -po resnici povedano-, nisem razumel ničesar, razen besed, iz katerih je bil ta veličasten in prekrasen govor sestavljen.

8. O otroci, poslušajte in se veselite z mano, ker se je končala moja dolga noč.

9. To ni več lunin sij, ne strela, kar me sedaj nenehno osvetljuje, ne, to je Jehovo sonce, brezkončni dan večnega življenja je sedaj vžsel v meni.

10. O Azmael! Azmael! Kdor govori besede kot ti, ki so žive kot sam Bog, resnično, ta ni tujec, ampak doma v srcu vsakega človeka.

11. Azmael, odpusti mi slabost, da sem si še drznil oglasiti pred Teboj.

12. Tvoja beseda ni samo navdih, ampak Tvoja lastna Beseda. Sedaj mi je jasno, zakaj so morali biti otroci tiho pred menoj.

13. Moj Bog in moj Gospod! Ne pusti me več govoriti, zato, da nas ne boš zapustil. Tvoja sveta volja. Amen.«

98. Poglavje

Molk ljubezni

1. Po tem Adamovem priznanju, je Set vstal in hotel govoriti, vendar mu je Azmael dal znak naj bo tiho in dodal:

2. »Set, ali ne veš, da je prava ljubezen tiha, in modrost spregovori le tedaj, ko je poklicana, da to naredi v korist drugih.

3. Ko imaš ljubezen, bodi tiho in govori samo s svojim srcem; in če imaš modrost, naj te nekdo prvi vpraša, ko pa se to zgodi, govori le z nekaj besedami, ki so koristne izpraševalcu, iz srca in ne iz razuma.

4. Vendar je neprimerno bolje biti tiho in zapreti ušesa in oči, kot pa kar naprej govoriti in žuboreti kot slap, imeti eno uho na vseh vogalih poti in dovoliti očesu, da šviga naokrog kot lastovka.

5. Tri stvari za usta, sedem za ušesa in deset očem, je tvoje pravilo modrosti. Zakaj potem odvečne besede; bolje tisoč, kot sedem v uho in nešteto v oko.
6. Vem Set, kaj si hotel povedati. Zadrži to zase in videl boš jutri vzhajati sonce kot običajno ob določenem času.
7. In vsi ostali delajte enako. Naj nihče ne vsiljuje svoje besede drugemu, toda če nekdo želi pridobiti več izkušenj, naj se obrne na tistega, ki ima pametno srce, to je srce, ki v sebi vedno zaznava večno Ljubezen in jasno razume besedo življenja iz Boga, v trenutku potrebnega odgovora. Kadar je potem takšna beseda izrečena, zmerno, kot je zlata v zemlji, je čas, da odprete oči in ušesa iz srca. Poslušajte in dobro razumite!
8. In sedaj otroci, ki bivate tam, kjer Adam opazuje sončni zahod iz svoje koč, vstanite, bodite svobodni, zvestega in iskrenega srca do Boga, do vaših očetov in vseh vaših bratov. Prejmite Adamov blagoslov, delajte danes in jutri, kar je bilo zahtevano po Božji volji in postanite otroci vzhajanja in ljubezni, namesto otrok zahajanja v noči uničenja in smrti.
9. Pokrajina, v kateri ste naseljeni, bo odslej takšna, kot tistih iz jutra, poldneva in polnoči, ker bo od sedaj naprej upoštevano samo območje srca, pokrajine na zemlji pa bodo popolnoma nepomembne. Amen.«
10. Ko je Adam slišal te Azmaelove besede, se mu je približal z največjim notranjim spoštovanjem in vprašal:
11. »O Azmael, naj se mi ne šteje za greh, če po Tvoji tako zelo blagoslovljeni Besedi izrečem še moj nepomembni blagoslov otrokom, katere si obiskal s Svojo živo Besedo.
12. Resnično, sedaj se mi zdi blagoslov, ki naj bi ga verjetno dal, takšen, kot da bi moral nositi vodo v morje, da se napolni in poveča.
13. O Azmael, bodi mi milosten in usmiljen. Amen.«
14. In Azmael je odgovoril: »Poslušaj Adam, če se ti tako zdi, naredi to v Mojem imenu, da morje ne bo oškodovano zaradi tega, toda vedi, da vsako darilo bolj koristi darovalcu, kot prejemniku.
15. Če si dodal iz svojega srca eno samo kapljico v morje, si osvežil in umiril svoje srce in morje ti bo hvaležno za eno kapljico. Povem ti, da ne poznaš ne kapljice ne morja, vendar, če to zahteva dober običaj, naredi v svojem srcu, kar mora biti narejeno in se ne meni za morje. Toda On, ki je preštel kapljice v morju, bo prištel tudi tvojo kapljico.
16. Torej, vseeno blagoslovi svoje otroke. Jaz zaradi tega ne bom umaknil Svojega blagoslova.
17. In Adam je izpolnil Azmaelovo voljo ter se zelo veselil.

99. poglavje

Božji in človeški zakoni

1. Kmalu zatem so otroci prinesli osvežilne pijače, za fizično okrepčilo pa

pripravljeno sadje z starim in novim kruhom. Toda Adam ni hotel jesti ničesar, zato ker je njegova opoldanska zaobljuba še vedno vezala njegova usta, zato se je vse hrane samo dotaknil, da jo je blagoslovil. Ostali so storili enako.

2. Ker pa so bili do sedaj vsi že precej lačni, in to tako zelo, da so vsi - tudi Henoh ni bil izjema – z apetitom na skrivaj gledali sadje in kruh, kar jih je stalo nekaj samozanikanja, da ne bi prekršili svojo zaobljubo. Azmael je vprašal Adama:

3. »Poslušaj, Adam! Kdo je odredil post za tebe in tvoje otroke? Zakaj ne jeste sadja, če ste lačni in prav tako vaši otroci, če so lačni?

4. Ali ti je Jehova zapovedal tako narediti? Oziroma, kako misliš, da služiš Bogu, če se kaznuješ s postom v boju proti svoji naravi? Povej Mi in se vprašaj, ali je lahko Bogu všeč, če človek, ki se do sedaj še nikoli ni obvladal v samoodrekanju in vsaj eno od Božjih zapovedi zanesljivo, vedno upošteval, sedaj pa, ker je bil prešibak, da bi se držal enostavne božanske zapovedi, nalaga sam sebi mnogo težjo zapoved. Na koncu bo ugotovil, da se bo te težje držal, kot sto božanskih, katere so vedno tesno povezane z naravo človeškega bitja, saj Bog ne bo in nikoli ne more ustvariti bitja, ki bi preneslo več, kot je sposobno s svojo določeno naravo, ker On najboljše ve, zakaj ga je pozval iz Sebe v obstoj. Poslušajte, zato zagotovo ne, da bi si zaradi nepremišljenega zanemarjanja božanskega ukaza moral sam določati zakone pokore, kar bi iz ljubezni do sebe obžaloval, že dolgo prej, predno je bila skušnjava potrebna in kršitev narejena, - ampak zato, da lahko živi v skladu z božanskim redom, je in pije, kar telo potrebuje, prepozna Boga in Ga nadvse ljubi in bližnjega, kot otroke in brate, kakor samega sebe in zaradi ljubezni, vam povem, neznance desetkrat bolj kot sebe in svoje telesne otroke.

5. Glejte, to je vse kar zahteva Bog od vseh vas in vam ne daje nobene druge zapovedi kot te o ljubezni, ki je temelj vsemu slavljenju in hvaležnosti. Ta temelj kot tak je resnično spoznanje Boga in zato večno življenje samo.

6. Vendar, če si se zavezal, medtem, ko te Bog osvobaja v večno svobodo, ali nisi bedak, ki si prizadeva otežiti delo večne Ljubezni, pohabljaati sebe po svoji neumnosti, namesto, da bi se resnično osvobodil v Moji ljubezni, usmiljenju in milosti. Zato razreši vezi svoje neumnosti, jej in pij, tako, da ti bo Bog lahko pomagal, v tistem, kar je v tebi proti Njegovemu redu.

7. Zato Jaz pravim: Gorje prihodnjim kršilcem obljub. Utrpeli bodo dvojno sodbo – eno od Mene, drugo pa od njih samih, zaradi Moje zapovedi, ki se je niso držali in v želji, da bi Mi ugajali, naredili še večjo neumnost, s kesanjem za prejšnjo neumnost, ko so se prekršili proti Mojemu redu. Poslušajte, tako govori Gospod in tako govorim Jaz, z Gospodovimi usti in jezikom.

8. Če bi rad naredil zaobljubo, ki Mi bo ugajala, se zaobljubi v svojem srcu, da ne bo grešilo in ne delaj drugih zaobljub kot to, da odslej ne boš več grešil.

9. Kdo med vami lahko reče: 'Poslušaj, moj Bog in Gospod, jaz ne bom več grešil pred Teboj!'

10. Glej, tega ne morete reči takrat, ko ste svobodni; toda v vsakem primeru boste to storili, ko se boste proti Moji volji zavezali v neznosni jarem, ki vas bo tlačil in delal neobčutljive za božanski zakon ljubezni in vso življenjsko svobodo v njem in izven njega.

11. Poslušaj, zato jej in pij in razmišljaj v svojem srcu, da tvoje nespametno hlapčevstvo Bogu ne ugaja, ampak samo tvoja ljubezen in svoboda. Poslušaj, Adam, to je govorno z Gospodovimi lastnimi usti in z Njegovim lastnim jezikom. Torej, upoštevaj to in bodi svoboden! Amen.«

12. Po tem milostnem govoru se je Adam takoj začel glasno zahvaljevati in hvaliti Gospoda, sam je pomagal pri sadju in kruhu in rekel tudi ostalim naj delajo enako. In vsi so jedli in pili in bili v svojih telesih okrepljeni ter v svojem duhu hvaležni.

13. Ko so se tako osvežili z Mojim blagoslovom, so vstali, se Mi zahvalili v svojih srcih in bili polni veselja. In Adam je rekel:

14. »O moj veliki Bog in Gospod in, če te lahko kličem, Oče! Nekdanji velik in lep Raj je bil bogat vseh življenjskih radosti, vendar mi ni koristil. Ko sem bil bogat, sem se oddaljil od Tebe. Bogastvo si mi vzel in me obdaril z vsemi vrstami revščine. O Gospod, šele sedaj se Ti za to zahvaljujem in to povem naglas:

15. Če bi mi Ti, moj Bog, dal tisoč Rajev, potem bi bil resnično bolj beden, kot črv v prahu, ker je vsaka Tvoja beseda vredna več kot tisoč zemelj in v vsaki deset tisoč Rajev!

16. O Gospod, Tvoja Beseda in Tvoja Sveta volja so pravi Raj za življenje. O Gospod, pusti me za vedno v tem Raju! Amen.«

17. Enoš, Mahalalel, Jared in tudi mati Eva, so začeli po Adamovi zahvali sami zase razmišljati: 'Kako to, da je Adam prelomil svojo zaobljubo ter jedel in pil? In kot sedaj govori, zveni kot, da je utelešeni Bog stal pred njim!'

18. Toda Adam je prejel svetlobo in rekel: »Če se temu čudite, vprašajte sebe: 'Zakaj se ne čudim svojemu lastnemu življenju?' In odgovor bo: 'Zato, ker nam je sedaj Bog bližje in bo vedno bližje od našega lastnega življenja; kajti zdaj vsi živimo v Njem!' Poslušajte to! Amen, amen, amen.«

100. Poglavje

Jaredove misli o naravi Azmaela

1. Potem je Set stopil do Adama in ga vprašal, ali se bo tukaj še kaj dogajalo, ali pa se morajo pripraviti za odhod.

2. Ampak Adam je odgovoril: »Set, ali se zavedaš kdo je med nami. Odšli bomo, ko bo Njemu prav; do takrat pa bomo čakali v ljubezni in potrpežljivosti. Amen.«

3. Prav tako je Jared prišel k Henohu in ga na skrivaj vprašal:

»Poslušaj, moj ljubljeni sin, imam tako čuden občutek. Ta Azmael, ki bi moral biti tvoj učenec in biva v moji koči, ima, kakor jaz razumem, toliko modrosti in znanja v vseh stvareh, da njegov govor v veliki meri presega vse tvoje do sedaj. Ne mislim ti očitati, ker so tvoje besede z višav in niti ena od njih ni zaman in vsaka beseda popolnoma označuje pomen, tako fizično kot duhovno in način življenja, ki ustreza oblikam, ki so v vsakem človeškem srcu, v vsem kar si povedal; vendar kljub temu, da je vse dobro in resnično in popolnoma neškodljivo, je velika razlika med tvojim in Azmaelovim jezikom.«

4. Razliko sem opazil takole: Ob tvojem govoru sem vedno v sebi zaznal, da je tvoja beseda prava svetloba. Kdor deluje v skladu z njo, lahko in mora uresničiti življenje. Poleg tega, tvoja vedno nežna beseda je kot jutranja zora, ki zagotovo napoveduje prihajajoči dan, kot tvoja beseda razglaša življenje, ki bo zagotovo sledilo.
5. Toda v Azmaelovem govoru sem opazil, da že daje življenje v izobilju in tako so njegove besede že toliko kot izvršeno dejstvo.
6. On omenja stvari najvišje modrosti in kdor hoče so mu po običajni poti lahko razumljive. Toda, ko prihajajo iz njegovih ust, naredijo na nekoga vtis, kot da je že od večnosti z njimi odraščal, tako kot z vrstniki.
7. In ta sploh ne bi pomislil vprašati za pojasnilo, ker bi postal takoj eno z besedo in s tem z življenjem.
8. Samo čudno in nerazumljivo je to, da ima ta tvoj učenec iz nižin take sposobnosti, ne da bi od tebe prejel kakršnakoli dejanska navodila.
9. Po njegovih besedah, je otrok sužnjev, katerim je bilo tam prepovedano kadarkoli izreči besedo, pod kaznijo strašne smrti.
10. Njegovi starši so bili ubiti na najbolj krut način. On je pobegnil k nam to jutro. Brez imena in zelo sumničav je vstopil pred naše oči na blagoslovljeno zemljo posvečenih višin. Ti si mu pomagal pred Adamom, Adam ga je priznal in blagoslovil ter mu dal ime. Potem ga je dal Adam meni in tebi v oskrbo, zaradi stalnega hrepenenja njegovega srca v prizadevanju najti Boga.
11. Že v trenutku, ko mu je bilo dovoljeno odpreti usta, je bila vsaka njegova beseda tako dobra in resnična, da smo bili nad njegovimi besedami vsi osupli.
12. Ti si imel še vedno možnost popraviti marsikatero besedo Adama, Seta in skoraj vseh drugih, toda Azmaelove besede nikdar od zgoraj niso potrebovale nikakršnih popravkov.
13. Henoh, v tej celotni zadevi je nekaj narobe.
14. To je zares precej nenavadno pri tem človeku, kako prepričljivo in hitro je opravil z našo zaobljubo.
15. Nato smo jedli in pili brez najmanjše vesti, pomešani, kot običajno; in sedaj mu je že uspelo, da je celo Adam, pa tudi ti, Set in Kenan, očitno zelo odvisni od njega.
16. Ampak, najbolj neverjetna stvar je, da - kolikor vem – on do zdaj ni nič jedel, poleg tega je tako rekoč z enim mahom odpravil prej tako nedotakljive Adamove zakone, in to brez najmanjšega Adamovega nasprotovanja.
17. Če bi jaz to naredil, celo leto ne bi smel pogledati Adamove kože.
18. Azmael mora samo odpreti usta in vsaka beseda je, kot sem že omenil, kot izvršeno dejstvo.
19. Henoh, povem ti, kdorkoli lahko to razume, mora razumeti več kot midva in zagotovo več kot mi vsi skupaj.
20. Če imaš o tej zadevi kakšno skrito svetlobo, ne pusti poleg sebe svojega očeta v slepoti. Toda, če nisi v tej zadevi v tem trenutku nič boljši od mene, bo ta precej težko kdaj jasna.

21. Vendar, če kaj veš, mi povej v treh besedah, ampak tako, da Azmael in drugi tega ne bodo opazili. Amen.«

101. Poglavje

Henohov razgovor z Jaredom o Azmaelu

1. Henoh je odgovoril očetu Jaredu: »Poslušaj, oče! Tvoje pripombe niso brez smisla; v vsem imaš prav. Ko je Azmael zjutraj ležal pred nami v prahu, bi si prej predstavljal, da bo opoldansko sonce stalilo vse kamenje v vodo, kot da bo ta človek iz nižin opravljal take čudeže med nami. Ampak, tako je Gospodu všeč, da s ponižnimi ravna imenitno, pomembneže pa pusti propasti.
2. Torej, on omogoča, da sonce zaide in da na njegovem mestu zablesti na tisoče zvezdic. Kako veliko bolj vzvišeno in veličastno je zvezdnato od sončnega neba. Kako čudovite zvezde slovesno prikazujejo živahno življenje s svojim migljajočim svetlikanjem in kako raznolika je njihova svetloba.
3. Poglej pa v nebo podnevi. Ali ni najbolj jasen dan tudi najbolj monoton? Kdo lahko strmi navzgor? Vseposod ga zdela vročina in slepeča svetloba sonca.
4. Če ne bi bilo nebo čez dan poživiljeno z bežnimi oblaki raznih oblik in s pernatimi prebivalci, ki živahno švigajo po zraku, zares ne bi pogosto dvignili naših oči od zemlje proti nebu.
5. Vidiš, tako Gospod vedno deluje. On ne spoštuje velikih, ampak dviga nizke in ponižne do Njegove ljubezni. Življenje velikega mamuta traja skoraj večno. Leno hodi okoli, navidezno brez življenja, kot majhen kup zemlje. Toda poglej mravljišče, kakšen živahen vrvež je okoli njega.
6. In od tisočev takšnih majhnih pojavov, je seveda lahko razvidno, kje je Gospod najbolj dejaven in kje je nadvse delaven. Enako je pri ljudeh. Podpira najbolj ponižne in najbolj neugledne in skozi šibke kaže zemeljskim velikim in močnim Svojo ogromno oblast in večno nepremagljivo moč.
7. Ali ni bilo tako z mano, da sem jaz, najnižji in najšibkejši od vseh, sedaj skoraj dva dni pridigal očetom o Njem in Njegovi ljubezni. Toda Azmael je prišel k nam iz nižin, manjši in šibkejši, kot sem jaz kdajkoli bil in kdajkoli lahko postanem.
8. Njegova gorečnost je bila izredno velika, njegova ljubezen brezmejna in kar je iskal pri nas, je že prinesel s seboj v največjem izobilju. Tako je za nas sedaj najprimernejše prejemati od njegovega obilja, raje, kot da bi mi njega bogatili z našo šibko vremo.
9. Zato, dragi oče Jared, bodi brez skrbi in popolnoma miren. Prihajajoči dogodki nam bodo razkrili marsikaj, kar se tiče Azmaela, takrat, ko bo z nami v naši koči. Tega se veselim, dragi oče Jared. Poslušaj, to bodo postali dnevi svetlobe in najvišje blaženosti. Amen.«
10. Popolnoma zadovoljen, je Jared odgovoril: »Prav imaš v vsem kar si povedal; res mora biti tako, kajti, če ne bi bilo, kako bi on lahko povedal tako mogočne besede.

11. Ko se bo preselil k meni in ostal z menoj v moji koči in verjetno tudi ti, potem bova najverjetneje še enkrat izvedela marsikaj od Njega.

12. Tega se že zelo veselim. Moram ti iskreno povedati, če je to prav ali ne, ampak moji občutki so že sedaj močnejši do Azmaela, kot do tebe. Kam ta ljubezen do Azmaela sčasoma vodi, ti sedaj ne morem z gotovostjo napovedati, ker je to v veliki meri odvisno od tega, ali bo ostal zvest samemu sebi, tak kot je sedaj. Toda to naj te ne skrbi, tebi se ne bo slabo godilo z menoj, tvojim očetom.

13. Vendar, bodiva sedaj tiho, ker se zdi, da je opazil najino šepetanje. Dal je znak zverini, ki ga sedaj nosi naravnost k nama. Zato bodi tiho, dragi Henoh, bodi tiho! Amen.«

102. Poglavje

Razlike med Bogom in človekom

1. Jared je komaj izrekel zadnjo besedo, ko je Azmael že stal med njima. Prej je govoril z več otroki večera, jih spraševal različne stvari in jih tudi poučeval.

2. Onadva sta se sprva nekoliko prestrašila, toda kmalu sta se zbrala in Henoh je vprašal Azmaela: »Najdražji Azmael, kaj bo sedaj sledilo, -ali bomo še vedno ostali tukaj ali nadaljevali našo pot?«

3. Azmael pa je rekel: «K vama nisem prišel odgovoriti na to vprašanje, ampak zato, ker sem pri obeh odkril veliko ljubezen do mene.»

4. Jared, veseli se, preselil se bom k tebi in ti tudi Henoh, ker tako visoko ceniš mojo ljubezen. Tam, kjer bom bival, smrt ne bo nikoli nabirala letine, toda gorje bivališču, v katerega ne bom stopil, kjer tam ne bo konca žalovanju in smrt bo ostala v vseh sobah, v takih hišah, v katere ne bom želel priti.

5. Resnično, povem ti Jared, da tisti, ki me ima za gosta ima vse, medtem, ko vse izgubi tisti, ki me zavrne.

6. Če se vam človek, ki je to jutro prišel najbolj ponižno k vam z nižin zdi čuden in ne morete popolnoma jasno razbrati njegove narave, upoštevajte, da tudi Bog ne more in ne bo razumel kako človek, kot njegovo ustvarjeno bitje, lahko sebe zamišlja večjega od samega Boga, kot je v večnosti nadvse živo sam sebe doživljal.

7. Glejta, ljudje sodijo eden drugega, čeprav Bog pusti, da Njegovo sonce vzide vsak dan in vse obsije in pusti, da Njegov dež pada po vsej zemlji.

8. Ljudje delajo razlike in ne cenijo vse vrednosti svoje modrosti, ampak Bog, veliki učitelj vseh sonc, duhov, zemelj in vseh ljudi, jih ne prezira in upošteva ter mu ni pod častjo biti najpametnejši učitelj črvi v prahu, mesarski muhi in vsem ostalim živalim, če so še tako majhne in skromne. Ljudje čislajo svoja bivališča kot sveta in puščajo celo svoje lastne otroke in brate, da padajo pred njimi na svoje obraze, medtem, ko Bog dovoli celo najmanjši živalci prosto hoditi po zemlji, tako da pred ničemer ne pada na obličje.

9. Ljudje preklinjajo in strogo kaznujejo tiste, ki so z nečim prekršili njihovo voljo, ampak Bog blagoslovi celo kamenje, je najbolj usmiljen do vsakogar, ki je zašel, ne preklinja, je zelo potrpežljiv, nežen in izredno zadržan v Svojih sodbah.

10. Ko se ljudje obračajo k Bogu, delujejo tako, kot da so sami bogovi. Gorje tistemu, ki jim ne pokaže najvišje spoštovanje, ko opravljajo tako imenovano bogoslužje. Še posebno so jezni, ko opravljajo darovanje, tako zelo, da če se je nekdo približal in ni takoj padel pred njih na obraz in dal žgalno daritev, bi bil izključen za vedno, če ne bi celo tvegala življenja; toda v vsakem primeru bi bil preklet.

11. Vendar, ko Bog pride k ljudem, pride v ponižni skromnosti kot služabnik in potem pokaže, da On ni zadovoljen s tako imenovanim bogoslužjem.

12. Glej, ko ljudje opravljajo dela, tako rekoč bogoslužje, morajo vsi pasti dol in se tresti od strahospoštovanja; ko pa vidijo Boga, ki pred njimi, za njihovo korist, izvaja največja čudesa, nihče ne pade pred njim na obraz, ker Bog tega ne zahteva in nikoli ne bo zahteval.

13. Glej Jared, nisi samo ti, ki ne razume nekaterih stvari, celo za Boga je še veliko takšnih nesmislov s strani ljudi. Zato, naj vaju ne skrbi Zame, ampak bodita vesela in dobre volje, ker sta prejela življenje v svoj dom. Amen.«

103. Poglavje

Azmaelov poziv k nadaljnjemu potovanju

1. Potem, ko je Azmael prenehal govoriti Jaredu in Henohu z besedami življenja, ju je zapustil, se približal Adamu in mu rekel:

2. »Adam, če ni nič, kar bi bilo tukaj še potrebno narediti, smo mi pripravljeni. Povej otrokom naj grejo domov, mi pa lahko nadaljujemo pot proti polnočni regiji. Amen.«

3. Toda Adam se je prestrašil, zaradi klica 'Adam', ki je zvenel enako kot takrat, ko se je Adam po svojem grehu skušal skriti pred Mano. Ni se mogel zbrati in si ni upal ničesar odgovoriti, ampak šele po kratkem premoru z nekaj besedami: »Gospod, naj se zgodi Tvoja sveta volja!«

4. Nato je Azmael dejal: »Adam, zakaj si bojazljiv? Zakaj se bojiš Tistega, katerega nadvse ljubiš? Ali si kaj izgubil, kar ne bi bilo mogoče ponovno najti?

5. Ali pa misliš, da lahko še vedno izgubiš nekaj drugega? Kaj drugega bi morda lahko še izgubil, kar nisi že davno izgubil?

6. Glej, jaz ti povem: »Če je nekdo izgubil vse, mu ni ostalo nič in ne more več nič izgubiti. In tisti, ki nima nič več, kar bi lahko izgubil, je še vedno živ, ne glede na izgubo; in očitno še vedno živi, tako da lahko povrne, kar je prej imel.

7. Povem ti tudi to, da bodo v daljni prihodnosti tvoji potomci, ki bodo želeli pridobiti večno življenje, ne samo izgubili vse vredne stvari, ampak tudi svoja življenja!

8. Ti živiš že več kot devetsto let, toda tvojim potomcem bo dovoljeno v svojem fizičnem telesu živeti komaj dvajseti del tvojega življenja. Poglej, kaj bodo morale prihodnje generacije zaradi tebe izgubiti, ko bo njihovo večno življenje shranjeno in jim ne bo dopuščeno, da bi se prestrašili, ko Me bodo slišali izreči svoje ime. Ti pa si tako prestrašen, čeprav stalno pridobivaš in nimaš več kaj izgubiti, ampak lahko samo dobiš. In ti si že neznansko veliko dobil, ker največja nagrada sedaj stoji pred teboj.

9. Prepoznavaj ga in boš za vedno brez strahu, tukaj in nekega dne večno v miru večne Ljubezni. Amen.«

10. Tedaj se je Adam zbral, doumel pomen teh besed in rekel:

»Poslušaj, ti sedaj meni nadvse drag Azmael, ti vidiš moje srce in poznaš mojo bojazen. Vzrok mojemu strahu je ljubezen. Tvoja ljubezen me je naredila šibkega, zato ti nisem in nisem mogel odgovoriti. Ti vseeno veš kaj naredi nekoga izredno veselega, tako da izgubi dar govora.

11. O Azmael, naj se vedno zgodi tvoja volja. Če je taka tvoja želja, bi radi odšli in tako naj bo!«

12. Azmael je dejal: »Naredi tako, da bom neopažen in poskrbi, da bodo tisti, ki me ne poznajo kmalu pripravljeni za nadaljnje potovanje. Toda po poti bom hodil za tabo, ti boš šel z Evo, na čelu pa Henoh z Jaredom. V takem redu se bo pohod nadaljeval po gostem gozdu proti nizko ležečim pokrajinam polnoči. Amen.«

104. Poglavje

Azmael pokliče Abedama za sopotnika

1. Adam je kmalu zatem poklical Henoha in Kenana in ju seznanil z Azmaelovo voljo. Nato so se še poslovili od otrok in jih ponovno povabili, da pridejo na Sabat, ter jim potem rekli, da gredo sedaj lahko domov in spet z veseljem opravljajo svoje naloge.

2. Otroci in starešine, ki so prej obkrožali očete in slišali vsako glasno besedo so nato vstali.

3. Eden od starešin je vprašal Henoha: »Dragi mladi sin očeta Jareda, ki je vnuk tega s tabo, on je sin mojega brata*, povej mi, če želiš in moreš, kdo je pravzaprav mladenič, ki sedi na tigru in od kod je prišel?

4. Njegovo vedenje je nenavadno in njegove svetle in prijetno zveneče besede so izredno močne, poleg tega pa zveni vsaka njegova beseda s tako prepričljivo gotovostjo, da bi nekdo lahko verjel, da on lahko z njimi razbija gore in s svojim dihom tako razburka morje, kot tisoč silovitih neurij hkrati.

5. Glej, zato bi rad izvedel od kod je ta mladenič in kakšnega porekla je. Toda, kot sem rekel, povej mi samo, če to želiš in če moreš. Amen.«

6. Henoh je odgovoril: »Poslušaj, dragi oče Abedam, to bi želel narediti, če bi mi

bilo dovoljeno, ampak samo malo počakaj in z vse večjo ljubeznijo do Boga, boš kmalu dobil pojasnilo v zvezi z mladeničem na tigru.

7. Njegovo ime poznaš, zato zaenkrat ne išči več. Pravočasno ti bo tvoja ljubezen do Boga povedala vse. Zatorej, bodi Bog z vami vsemi, sedaj in vselej. Amen.«

8. Abedam se je zahvalil Henohu, v srcu nadvse ganjen, rekoč:

»Dragi Henoh, zahvaljujem se ti in sem popolnoma zadovoljen, ker si mi sedaj jasno povedal, kar sem želel izvedeti. Zato vedeti več, kot kje zaklad leži in kje in kako bi ga našli, bi bilo le lenobno zadovoljstvo. Iskanje je seveda stvar lastnega življenja. Zato se ti zahvaljujem, ker je to tako razveselilo moje srce, kot še nikoli prej. Zato še enkrat iskrena hvala za to in Bogu za vse moje življenje. Amen.«

9. Potem so znova pozdravili otroke in starešine in se vrnili k očetom, ki so jih že čakali.

10. Ko so prišli tja, je Adam ponovno blagoslovil otroke in nato so se uredili za odhod. Ko so se popolnoma razvrstili, se je Azmael ponovno približal Adamu in rekel:

11. »Adam, če se strinjaš, mi dovoli izbrati enega od otrok za družbo. Amen.«

12. Adam je zelo ganjen odgovoril: O Azmael, kako me lahko sprašuješ. Jaz ne obstajam in vse je z veseljem podložno tvoji volji.

13. Vsi bomo izpolnjevali tvojo voljo ob vsakem času in z največjim veseljem. Zato, samo tvoja volja. Amen.«

14. Potem je Azmael zavpil: »Abedam! Abedam! Abedam! Torej, če si voljan greš lahko z nami in si moj spremljevalec, ker sem preveril tvoje srce in ledvice in ugotovil, da v tebi ni neiskrenosti. Zato pojdi z nami in bodi brez skrbi, ker ti bom jaz pomagal v iskanju zaklada in poskrbel, da ga boš gotovo našel in to, poslušaj, kmalu, zelo kmalu.

15. Kajti danes te bom usmrtil, da te bom lahko jutri obudil v večno življenje. Amen.«

16. Ko je Abedam slišal tak poziv, je naglo prišel in rekel:

»Spremljal te bom, kamorkoli hočeš. Ubij me tisočkrat, ker večkrat boš to storil, več življenja mi boš zagotovo vrnil.

17. O ti, ki sediš na močni zveri, oprosti mi, ker ti govorim kako se počutim. Verjamem, da ob tebi ne bo težko najti velikega zaklada.

18. Zdi se mi, da če ima nekdo tebe, to z lahkoto stori brez drugih zakladov, ker tistemu, ki je našel tebe ni treba več iskati ostalih, ker je že našel pravi zaklad in smrt in vstajenje v večno življenje.

19. O Azmael, dovoli ubogemu Abedamu biti ne samo zdaj, ampak vedno s teboj; ne samo kot tvoj spremljevalec, temveč v tvoji bližini za večno življenje. Amen.

20. O, dopusti mi, da ti bom vedno sledil. Tvoja volja. Amen.«

21. In potem se je Abedam z velikim veseljem pridružil Azmaelu ter močno okrepljen spremljal pohod očetov ob strani mogočnega Azmaela.

* opomba prevajalca:

Henoh je bil s Kenanom, torej je bil Abedam brat Enoša in tudi eden izmed Setovih otrok?

105. Poglavje

Jaredova vprašanja o Azmaelovem izvoru

1. Zdaj se je kolona pomikala skozi gozd in vse je bilo tiho. Samo Jared ni mogel molčati in je vprašal Henoha: »Poslušaj, sin moj, ali nam je bilo ukazano, da moramo biti med potjo tiho?«
2. Henoh pa je odgovoril: »Jaz se ne spomnim takega ukaza, razen nasveta naj vedno hodimo v tišini, vendar pa menim, da je hoja doživljanje življenja ne pa le pešačenje.«
3. In Jared je rekel: »Če je tako, potem je najin jezik tako svoboden, kot najine noge in se lahko pogovarjava po mili volji. Torej, povej mi, svojemu očetu, o Azmaelovi skrivnosti. Ali je on utelešeni angel obdarjen z vso močjo, ali je – stoj, ne dalje!- na kratko, povej mi, kaj misliš. Amen.«
4. Nato je Henoh kratko odgovoril: Dragi oče, povem ti, da je On – stoj, ne dalje! – in tako je on zaenkrat človek kot midva, toda poln božanske moči in morda – stoj, tudi sedaj ne dalje! Amen. Razumi to! Amen.«
5. In Jared je spet začel: »Moj dragi sin Henoh, bilo bi dobro, če bi to lahko razumel, toda ker tega ne razumem te sprašujem, ker hočem razumeti vse, kar se dejansko nanaša na Azmaela. Po tvojem prejšnjem govoru o Azmaelu, sem bil čisto pomirjen in zadovoljen z vsem, toda potem je Azmael po zaključnem govoru prišel k nama in tako rekoč pripomnil, da če bi ga nekdo sprejel v svoj dom, ali če bi se on preselil v dom nekoga, potem bi ta oseba imela vse razloge, da bi se počutila nadvse srečno, zato, ker tja kamor bi se nastanil, bi prišlo tudi večno življenje.
6. Glej, kot sem opazil, je v tem smislu naslovil besede še posebno na mene. Sedaj mi povej, dragi Henoh, ali se ne bi pokončen človek postavil na glavo, če ne bi takoj povezal pomen takih besed z višjim bivanjem.
7. Kateri človek bi lahko dal, čeprav le simbolično, takšno izjavo o sebi, kot da je dejansko sam Bog?
8. Toda Azmael to počne brez sklicevanja na Boga, ampak samo nase. Tudi, če lahko to stori človek brez strahu, bi se zemlja iz samega besa in največjega prezira grozno maščevala in pogoltnila hudodelca navzdol v svoj veliki ognjeni trebuh.
9. Glej, ti si zagotovo najbolj razsvetljen med nami vsemi; toda ali bi si upal reči kaj takega o samem sebi?
10. Ti bi brez dvoma rajši zaprl svoja usta z umazanijo, kot da bi pustil jeziku zagrešiti tako hudobijo.
11. Torej, kdo je tisti, ki lahko reče o samem sebi: 'Jaz sem življenje!' ali 'Kjerkoli se bom naselil, tam je življenje, da, večno življenje je vstopilo?'
12. Henoh, povem ti, kdorkoli da takšno izjavo o sebi, a zemlja ne postane ogorčena in močni tiger postane pod njim kot jagnje, mora biti v svoji samozavestni moči Bog, kot sem jaz v svoji bojzljivosti samo človek. Drugače vsa zemlja ni nič

drugega kot ena sama laž, če nosi človeka, ki na tak način daje vtis, kot da je Bog, dejansko pa je le šibak človek kot mi; nasprotno od tega pa se je Azmael z oživiljeno besedo več kot dovolj prepričljivo dokazal.

13. Zdaj pa, če hočeš, ovrzi mojo izjavo, če moreš. Verjamem, da se v to ne boš spuščal in jo pustil pri miru. Vendar, glede teh besed bi vseeno rad slišal tvoje kratko mnenje, zato govori. Amen.«

14. Henoh je odgovoril: »Dragi oče, če verjameš, da je tako in glede na tvojo razlago, ki ima najboljše temelje, ne more biti drugače, potem je vsaka moja dodatna beseda povsem odveč. Ali bi moral narediti iz Azmaela nekaj kar ni, ali v nekaj kar je tako ali tako že? Poglej, to bi bilo povsem nepotrebno.

15. Mislim, da tistemu, ki v svojem srcu ljubi Boga v duhu in resnici, ni treba skrbeti, ali je Azmael Bog, ali pa je Bog z njim.

16. Zato, naj vsak dobro poskrbi, da bo Bog z njim in sicer po resnični, čisti ljubezni do Njega.

17. Toda, če ti ljubiš Boga, si lahko prepričan, da ti Azmael tega ne bo zameril, če pa ljubiš Azmaela kot Boga si lahko popolnoma prepričan, da zaradi tega Bog v Svoji ljubezni ne bo pozabil nate. To razumeš, ali ne? Amen.«

106. Poglavje

Kenan in Mahalalel

1. Razgovor med Jaredom in Henohom sta slišala Kenan in Mahalalel, ki sta hodila za njima in tako je Mahalalel začel Kenana spraševati, rekoč:

2. »S svojimi ušesi in očmi sem slišal in videl čudežne stvari, vendar od kod je ta veliki in čudežen k nam prišel?

3. Poslušaj, oče Kenan, zakaj imam tako čuden občutek? To prav gotovo ni enolična, malokrat uporabljana gozdna pot. Če bi bila tu vsaj Adamova jama, ali bele, kadeče gore v jutranji pokrajini, ali sedem vodnih fontan na poti od poldneva proti večeru, ali kateri koli drug izreden pojav. Toda tukaj ni niti sledu o vsem tem.

4. Vzrok temu tudi ni zato, ker hodimo v obratnem vrstnem redu, saj je vseeno ali hodim jaz s tabo ali ti z menoj, ali je Henoh zadaj ali spredaj, z Jaredom ali Adamom ali pa - ne, vse to se mi zdi nebistveno – ali hodi Azmael spredaj ali zadaj in s kom gre.

5. Kajti, izgleda, da je tukaj nekakšen očetovski vrstni red. Razumem zakaj hodita Adam in mati Eva za vsemi nami, ampak kakšen pomen ima to, da sta Azmael in Abedam čisto zadaj, celo za Adamom, glej, oče Kenan, tega jaz nikakor ne morem razrešiti.

6. Jared in Henoh sta pred nama govorila čudne stvari v zvezi z Azmaelom. Veliko sem razumel, toda kaj sta se dejansko pogovarjala med seboj, nisem razločno slišal, kar pa sem slišal, nisem mogel razumeti. Vendar ena stvar je gotova, namreč, da sem iz ust teh dveh, ki hodita pred nama, slišal velike stvari iz nekaj zaznavnih besed in da je zelo čudno to, kar sem iz njih razbral.

7. Zato te prosim, da mi malo pomagaš razjasniti to vprašanje, ki se zdi meni zelo čudno, vendar le, če si pri volji, dragi oče Kenan. Amen.«

8. In Kenan je odgovoril svojemu sinu Mahalalelu, rekoč:

»Poslušaj, moj ljubljeni sin, že v samem začetku tvojega govorjenja, sem pričakoval, da se bodo pojavljale take nezaslišane stvari.

9. Vendar pa vidim, da si še vedno isti stari Mahalalel, ki vedno odpre svoja usta, kot, da bi hotel izpljuniti sonce, tako kot grah, toda na koncu se ne prikaže grah, ampak samo navadna slina. Kaj se ti zdi nenavadnega v obrnjenem vrstnem redu? Zakaj vse te besede? Če bi bil Azmael sedaj spredaj, kaj bi on potem bil? Potem bi se ti to zdelo vzvišeno, ker ni zadaj?

10. Sedaj ga spremlja Abedam; je zato kaj več kot ti, ki hodiš poleg mene? Ali nisi sam rekel, da je zate enako, če hodiš poleg mene ali jaz poleg tebe? Glej, kako nekaj hočeš in na koncu ne veš kaj bi rad!

11. Kaj ti pomeni Adamova jama, bele gore in sedem vodnih fontan v večeru, katere si uporabil za okrasitev svojega govora?

12. Rekel si, da se počutiš čudno, ko si recimo videl onadva pred seboj govoriti med seboj in ju nisi niti slišal, niti razumel. Kaj je bilo to, kar se je tebi zdelo tako nenavadno čudno, ko si samo opazoval njun pogovor?

13. Glej, dragi moj sin, če nekaj želiš, moraš najprej razmisliti o tem, kaj je zares tisto, kar želiš vedeti in šele potem, ko si to razčistil, vprašaš tisto kar te zanima.

14. Če pa si v zvezi z Azmaelom opazil kaj posebnega, te vprašam: Ali si medtem, ko je Azmael tako čudovito govoril iz Boga, posodil svoja ušesa nekomu drugemu, da sedaj ne veš popolnoma ničesar o glavni stvari in omenjaš vse vrste nesmiselnih stvari, ki bi pojasnile tvoje čudenje.

15. O sin, daleč si od cilja! Zato ti svetujem, da premisliš najprej o glavni stvari, potem pa pridi k meni in mi odpri svoje srce. Amen.«

16. Mahalalel je spoznal, da je Kenanovemu govoru manjkalo bistvo, in da ta navidezen očitek ni nič drugega kot očetovsko moder izgovor, zato je Kenanu zelo spoštljivo odgovoril:

17. Poslušaj, dragi oče! Dozdeva se mi, da z najinimi govori nisva na noben način prekosila eden drugega. Toda pomembno vprašanje je, kdo od naju je dlje od cilja.

18. Glej, niti ena beseda iz Azmaelovih ust mi ni ušla, vendar jih nisem hotel omenjati, ker sem menil, da je to izguba časa, saj bi zame, kot očeta Jareda in Henoha, ti to brez dvoma lahko predpostavljaj.

19. Rekel si, da sem videl samo svoja otroka govoriti; ampak si s tem želel le nekaj pred mano prikriti, kar si, tako kot jaz, slišal z obema ušesoma, besedo za besedo. Kako bi ti lahko rekel, da sem ob takih govorih doživel v sebi čudovite stvari, če ne bi bilo tako, ker bi potem stal pred tabo in Bogom kot sramoten lažnivec.

20. Toda glej, tvoje besede so mi povedale nekaj, kar mi nisi nameraval reči, in sicer, da je tvoj jezik zvezan pred menoj, tako, da mi za zdaj še ne smeš povedati, kar bi rad vedel. Torej nisi imel nobenega razloga za tako dolgo zanikanje, v katerem je manj jedra, kot pa v mojem vprašanju. Če bi mi le na kratko pokazal božansko vez svojega jezika, bi si prihranil trud za toliko brezplovnih besed. Poglej,

vedno sem ti bil poslušen sin, zakaj si me sedaj napačno presodil?

21. Dragi oče, kar imaš, zadrži zase, dokler ni čas za razkritje, toda mene ne imej za lažnivca in s tem slepega raziskovalca božanskih stvari, ker si le oče mojega telesa, moj duh pa je iz Boga, tako kot tvoj. Zato mislim, da oče ne bi smel posegati v božanski del svojih otrok. Dovolj je, da je duh kaznovan z obremenitvijo telesa in mora sodelovati z njegovimi slabostmi, ko pa oče kaznuje telesa svojih otrok, je duh že prejel svoj delež iz rok svojega roditelja. Več ni potrebno. Če pa se potem božanski duh otroka obrne k božanskemu duhu Stvarnika, se dva božanska brata ne kaznujeta več, ampak se ljubeče prepoznata kot brata v Bogu in z roko v roki in srce do srca, vodita z medsebojno podporo prijazno do vrat, skozi katera teče večno življenje milosti, usmiljenja in ljubezni.

22. O dragi oče, ne misli, da sem te nameraval poučiti o nečem, kar ti še ni znano. Oh, ne, pred teboj sem se le zagovarjal, da bi lahko midva zopet hodila pravično pred seboj in Bogom; in zato sem to storil, ker me bolj skrbi za tvoje dobro, kot za moje.

23. Poznam tvoje srce. Jasno je, kakor sonce pred mano, vendar sem videl tvoja usta in jezik pokrita s prahom. Kot pravi sin se nisem mogel vzdržati in ti naredil ljubečo uslugo tako, da sem očistil tvoja usta in jezik od škodljivega prahu.

24. Glej, pri sebi sem razmišljal: 'Oče, tvoj jezik je okrašen z veličastno vezjo velike večne roke Božje ljubezni. Zakaj bi moral biti tam prah? Stran s tem, kar je smrt!'

25. Oče, sedaj zagotovo ne boš užaloščen nad svojim sinom in ne boš gledal zviška na njegovo govorjenje, kot delno laž, ampak boš spoznal, da Mahalalel ni hotel nespametno popustiti vez, s katero je Bog okrasil tvoj jezik.

26. Zato ne boš jezen name, ampak odslej moj dragi oče v Bogu. Amen.«

27. Kenana je ta govor ganil do solz. Svojemu sinu je na koncu rekel: »Mahalalel, moj ljubljeni sin, krivico sem ti storil, ko sem razpršil tvoj govor in ga celo hotel navidezno onemogočiti, medtem, ko sem bil v svojem srcu prepričan o njegovi resnični globini.

28. Ti imaš pravo svetlobo, ki je večja od moje. Kaj sem skril pred tabo, boš našel prej, kot bom jaz zmožen v celoti dojeti. Zato, moj dragi sin in za vedno najljubši brat, amen. Slišiš, kot brat večno v Bogu! Amen.«

107. Poglavje

O zvitosti

1. Po razgovoru med Kenanom in Mahalalelom in prej tudi med Jaredom in Henohom, sta Set in Enoš, skrivaj že zaskrbljeno, med seboj izmenjala nekaj besed. Ta želja se je prebudila najprej v Setu in je bila šele potem prenesena Enošu. In to je bilo iz sledečih razlogov:

2. Set je hotel od Enoša čim več izvedeti, kaj je razmišljal o Azmaelu, vendar pa je obstajal še en razlog, da je Set začel Enoša spraševati o Azmaelu, in to je bil nekakšen strah pred tem, da bi Enoš njega prej začel spraševati.

3. Zato je pri sebi razmišljal: »Če bom pustil, da me začne moj sin spraševati,

kako mu bom potem odgovoril?

4. Če ga vprašam prvi, mi mora odgovoriti, potem pa jaz lahko brez skrbi dolgo časa poslušam nedvomno nesmiselne domneve mojega sina. Potem gotovo ne bo razmišljal o tem, da bi me nadlegoval z vprašanji. Na tak najbolj neškodljiv in enostaven način bo meni prihranjeno povedati nekaj, kar ne nameravam. Tako, amen!«

5. In tako je Set vprašal Enoša: »Poslušaj, moj dragi sin Enoš, če sta ta dva pred nama in tako rekoč naša voditelja razpravljala o Azmaelu, zakaj ne bi tudi midva, ker kolikor je meni znano, ne obstaja zapoved, da se to ne sme. Zato bi sedaj zelo rad slišal od tebe nekaj o Azmaelu.

6. Kaj misliš o njemu, in to od samega začetka, ko je prišel k nam? Čeprav se je zdelo, da je njegov prvotni pojav v naši sredini nepomemben, je sedaj učinek vsake njegove besede izreden, kar tvoj mirni duh gotovo ni prezrl.

7. Glej, zato bi rad slišal tvoje mnenje o njem. In zdaj lahko govoriš! Amen.«

8. Glej, Setova zvitost je bila upravičena, ker ga je samo njegova velika ljubezen do Mene pripeljala do tega, vendar taka zvijačnost ni dobra, ker ima dvojno naravo in je v nasprotju z namenom ljubezni, čeprav ne ravno proti sami ljubezni kot taki. V fizičnem smislu je to lahko primerljivo z človeško dvojno naravo, ko se spojena deli na moški in ženski del. Kdo je lahko poročen s tako možačo, ki ne more zanositi in kako lahko devica zanosi s takim dvospolnikom, katerega organi niso uporabni za oploditev.

9. Toda takšna oseba ima še vedno rada svoje bližnje in oni jo imajo radi, zato ni proti ljubezni. Vseeno pa ona ni v stanju take ljubezni, ki edina prinaša plodove in to velja tudi za duhovno sestro zvitost, ker preko te ni nihče oplojen z življenjem, niti ne more doseči kakršno koli svojo življenjsko oploditev, saj je to vedno, vendar na neškodljiv in popoln način, nič drugega kot prevara, vedno bolj ali manj neprijetna za razočaranega, ki bo vprašal neškodljivo zvitega: »Zakaj moram biti ujet v zvijačnosti, pa čeprav gre za dober namen in zakaj je bil moj brat zvijačen proti meni, da bi dosegel nekaj dobrega? Ali ni dobro že dobro in ne potrebuje zvitosti, z namenom, da bi postalo dobro? Ali sem bil jaz sam slab, tako, da sem moral za dobro zmagati z zvitostjo?

10. Če je zvitost dostopna slabim, mora biti nujno slaba sama po sebi; kajti, če bi bila dobra, bi slabi pred njo bežali.«

11. Glej, na ta način je ravnal Set proti Enošu, misleč, da je stvar dobro izpeljal, vendar se je tako zapletel, da če ne bi Azmael posredoval, bi se prikazal pred svojim sinom v zelo slabi svetlobi. To bo postalo jasno po Enoševem odkritem odgovoru, ki je potekal takole:

12. »Dragi oče, zakaj me sprašuješ nekaj, kar sem jaz hotel in bi moral vprašati tebe? Resnično, kar nekaj časa sem že razmišljal o tem vprašanju in te bil povsem pripravljen zmotiti z vprašanjem o Azmaelu; vendar si me ti prehitel.

13. Toda z ozirom na to, da je noč na moji strani in ne morem kot zvezda sijati pred teboj, ki imaš, kolikor jaz vem in čutim, dnevno svetlobo, ali vsaj jutranji svit, mi daj v zvezi z Azmaelom nekaj svetlobe iz tvojega dneva.

14. Sam si rekel, da svetloba prihaja od zgoraj. Kako naj sedaj jaz svetim od spodaj

k tebi navzgor?!

15. Ali naj se odvečno in brez vredno pogovarjam s teboj, o nečem, kar je večji del meni še vedno neznano in nerazumljivo?!

16. Glej, oče, ker je koristno govoriti o Azmaelu, si bom dovolil jaz tebe vprašati, zato bodi tako dober do svojega sina in povej meni, ki sem pred teboj tako ubog in neveden, enako, kar si pričakoval, da boš ti slišal od mene!

17. Pravzaprav je bilo vedno v navadi, da so bili o izjemnih stvareh otroci poučeni od starejših, zato nimam namena prekršiti ta sveti, stari red, ne glede na tvojo malo očetovsko skušnjavo. Zato z veseljem in otroško hvaležnostjo pričakujem, da bom od tebe, dragi oče, slišal o tem zadostno pojasnilo.

18. O, dragi oče, ne zadrži tega zase in mi daj varno svetlobo! Amen.«

108. Poglavje

Setova zadrega

1. Toda, ko je Set namesto nestrpnosti pričakovanega odgovora prejel nasprotno vprašanje, mu je postalo zelo nerodno in dolgo časa ni mogel izreči niti besede.

2. Enoš je to opazil in vprašal: »Dragi oče Set, ti, ki si Adamova podoba, prav tako, kot je Adam podoba Boga, povej mi vsaj, zakaj si sedaj tiho o tem, kar sem te vprašal. Ali ni bilo prav, da sem te vprašal, ko nisem vedel ničesar, kar bi ti lahko odgovoril?

3. Vendar pa je bilo že v vseh časih rečeno, da je vprašanje samo po sebi svobodno, odgovor pa le razlaga vprašanja.

4. Toda, kdo bi moral biti dolžan odgovoriti, ali na vprašanje ponuditi nekaj več, če nima ničesar, s čimer bi razsvetlil temo vprašanja?

5. Ti si me vprašal nekaj, kar mi še ni bilo dano, zato sem moral postati tvoj dolžnik svetlobe. Torej, če te sedaj iz moje noči vprašam tisto, o čemer bi moral jaz dati tebi dober odgovor, s tem še nisem tebi vsilil svoje volje, dragi oče, da bi mi odgovoril. Ali je bilo narobe, da sem sledil tvojemu zgledu?

6. Pri nas je že dolgo časa v navadi, da se očetove pravice prenesejo na sinove in tiste od mater na hčere, kar je bilo od Velikega, Svetega Stvarnika že dano v naravo vseh stvari. Če sem v tem primeru začutil potrebo, da to ravno prav uporabim, mi povej, dragi oče, ali mi lahko to očitaš?

7. Ali je v nasprotju z pravilom, če sin nima svetlobe o tej posebni stvari, o kateri ga je oče spraševal? Ali je moja krivda, če nimam svetlobe, da bi odgovoril na tvoje vprašanje? In ali nimam prav, če jaz kot sin vprašam svojega očeta za nasvet?

8. Glej, prepričan sem, da se v tem ne skriva nobena napaka, ampak, da je to upravičeno dejanje pred teboj in v Adamovih in Božjih očeh; zares, ne skrito, ampak popolnoma odprto, tako da lahko, če moreš in želiš, razmisliš o nekem meni dostojnem odgovoru, ki mi bo pokazal vsaj pot, če že ne dobim pojasnila. Amen.«

9. Ampak Set je rekel: »Dragi Enoš, počakaj malo, saj nimam takšnega jezika kot

Henoh ali Kenan, da bi lahko tako hitro pripravil dober odgovor. Malo potrpi, potem ti bo nekaj posredovano, ali noč ali svetloba, to boš kmalu videl.

10. Ker sem te vse to učil, ni treba meni pripovedovati o tvojih pravicah, katere poznam tako dobro kot ti; tudi ne o običajih, ki bodo ostali tako popolni do konca časa. Toda, ker boš odgovor prejel iz mojih ust, to ni tako enostavno, kot si misliš in zahteva nekaj razmišljanja, preden ga pravilno povzamem. Torej, potrpi še nekaj časa in, kot sem rekel, nekaj bo posredovano, ali noč ali svetloba, to boš kmalu videl. Amen.«

11. Set je v sebi razmišljal: »Oh, kakšno neumnost sem zopet naredil. Zakaj sem hotel biti zvit in vprašal svojega lastnega sina, da sem s tem v njem prebudil željo, katera pa je sama po sebi zelo dobra. Toda, kaj zdaj vse to pomaga, če mu je ne morem izpolniti.

12. Kaj mu lahko odgovorim, ko je kratek čas čakanja minil?

13. Popolnoma nemogoče je, da ne bi sedaj ničesar rekel, ker bi bilo to v nasprotju z Božjo pravičnostjo hrepenečega pričakovanja za izpolnjeno obljubo.

14. Resnice ne smem povedati, neresnico pa še manj.

15. O Azmael, Azmael, šele sedaj popolnoma razumem, kakšne težave so v zakonu že v lahkih primerih. Kaj šele v težjih ali celo, če jih je več.

16. O Azmael, če mi zdaj še enkrat ne pomagaš, bom zopet pogubljen. Ne pusti me pasti v najgostejšo noč vse pogube! Amen!«

109. Poglavje

Počitek očetov pod kruhovcem

1. Med takšnimi razpravami so praočetje prepotovali že pol poti.

Adam je želel malo počivati, saj je bila po vašem računanju ura enajst in sonce je na zemljo že začelo pošiljati vroče žarke.

2. V hladni senci velikega kruhovega drevesa z mnogimi stebli je bil kratek počitek za starega Adama zelo dobrodošel. To je bil v vsakem pogledu pravi kraj, prvič, da si ponovno povrne moč, drugič, zaradi prijetnega hladu in tretjič, zaradi tukaj vsem očetom znanega zelo svežega in obilnega izvira vode, kateremu je Adam vedno pripisoval posebno poživljajočo moč.

3. Tukaj so očetje sedeli in Me hvalili ter slavili iz dna svojega srca. In vsi tisti, ki so Me že spoznali v vsej razsežnosti, so se veselili, le Set samo v določeni meri, ker je njegovo srce neznansko težila obljuba, ki jo je dal Enošu.

4. Adam je kmalu opazil, da je s Setom nekaj narobe, zato ga je vprašal: »Poslušaj, moj ljubljeni sin, povej mi, kaj te skrbi?

5. Glej, dihaš kot nekdo, ki preračunava tam, kjer ni števil in ničesar za štetje. Kaj je narobe? Odpri usta pred mano in svoje srce pred Njim, ki hodi med nami. Amen.«

6. Set je bil nato v še večji zadregi, ker je bil Enoš poleg njega in ni mogel izdaviti

niti eno samo besedo.

7. Šele sedaj je Azmael stopil v njihovo sredino in pomagal ubogemu Setu iz njegove težave, z naslednjimi besedami:

8. »Če se je kdo ujel, bodisi tako ali drugače, z besedami ali dejanji, ker ni bil tako zgovoren, kot tisti, ki ga je ujel, krivda ne leži na ujetemu, ampak na tistemu, ki ga je ujel.

9. Kajti, če volk ujame počasnega osla, katerega noge so počasnejše od okretnega volka, kdo lahko obsoja osla, da se je volku pustil ujeti in raniti? Očitno je mnogo hitrejši volk edini odgovoren za ta ulov, saj je uporabil svojo gibčnost na napačnem mestu, ker bi moral to storiti samo tam, kjer bi se s svojo hitrostjo ujemal z jeleni, srnjadjo, gamsi in drugimi hitrimi živalmi gozda.

10. Toda, če volk za svojo lastno zabavo ujame osla, ki nato po neumnosti zadene volka s svojim trdim kopitom v glavo, v tem primeru, resnično, si je volk sam kriv, da ga je oslova neumnost uničila. Set, ali razumeš to prispodobo?

11. Kako ti je všeč volk in kako osel? In, če imaš kaj modrosti, kaj je zapletlo tvoje noge, da v svojem zvitem naklepu nisi tudi upošteval, kaj bo storil osel, ko ga dohiti tako nepreviden volk?

12. Glej, to ni zakon, kot si tožeče mislil, temveč le norost, ki se tako kaznuje!

13. Kdo ti je rekel, da vprašaj še vedno slepega Enoša o tem, kar ti je bilo od Boga zapovedano, da za zdaj še ne smeš razkriti?

14. Glej, v zvitosti ni niti iskre modrosti, ker obstaja velika razlika med skromno preudarnostjo in pretkanostjo. Pot preudarnosti je varna, medtem, ko se mora pretkanost pogosto predati norosti.

15. V tem primeru ti bo pomagano, ker si to naredil iz ljubezni. Toda v bodoče se prepričaj, da ne bo osel prišel s svojim kopitom preblizu tvoji glavi, ker se ti bo v nasprotnem primeru zgodilo tako kot volku.

16. In ti Enoš, počakaj na odgovor do jutri, katerega boš prejel zadnji, ker si zagovarjal sebe pred svojim očetom in položil tesnobo v njegovo srce. Zato, počakaj do jutri. Amen.«

110. Poglavlje

Azmaelova čudežna moč

1. Po teh besedah je Azmael skočil iz zveri in ji rekel: »Hahara, pojdi zdaj, kajti tvoje služenje je končano in ti z njim!« (Ta beseda namreč pomeni tujec.) In zver je izginila v trenutku.

2. Ob tem so bili vsi očetje zaprepadeni in tudi Henoh ni ostal ravnodušen, ker niso videli zver skočiti proč, ampak je preprosto izginila. Abedam pa ni bil prepričan, ali je buden ali sanja.

3. Nato se je Azmael umaknil in zapustil očete v njihovem razmišljajočem počitku in še posebno tiste, ki še vedno niso vedeli, kdo se dejansko skriva za Azmaelom.

4. Toda Jared je takoj dregnil Henoha in mu zašepetal: »Henoh, kaj praviš na to? Kam je šla žival?
5. Ni se pogreznila v zemljo, ni se izmuznila vstran in ne v zrak! V hipu je izginila izpred naših oči in za njo ni ostala niti sled njenega obstoja. In vse to se je zgodilo z eno besedo iz Azmaelovih ust!
6. Ne, dragi sin, kdorkoli lahko to razume, zagotovo ve več kot midva.
7. Glej, če bi bila priči temu tvoj sin Metuzalem in njegov malo več kot štiridesetletni sin Lameh*, bi se Metuzalem zagotovo prebudil iz svoje brezbržnosti in njegov preživahen Lameh bi se umiril.
8. Pravzaprav sem želel, da bi šla z nami, toda Adamova volja mi o tem ni znana. Poleg tega bi tvoja žena pogrešala svojega ljubečega skrbnika, glede na to, da si ti tako ali tako dodeljen Adamu in ne bi mogel voditi našo skupno koč.
9. Lameh bi nas rad spremljal, toda očetu Adamu ni všeč, ker je stalno nemiren in govori razne neumnosti, ki se mi sploh ne zdijo tako nesmiselne.
10. Z eno besedo, mislim, da bi bilo dobro, če bi bila tudi tukaj.
11. To je pa res nekaj! Ne vem kaj je z mano, tudi ne kaj zdaj govorim; zdi se mi, da sem vse pomešal.
12. Kaj misliš, ali je to zato, ker sem dvojico na skrivaj pozval, da se dobimo v polnočni pokrajini?
13. Oh, če bi ju vsaj prosil, da prideta k nam z nekaj okrepčili za Adama. O Henoh, vse se mi zdaj zdi tako čudno. Prosim, povej mi nekaj, da se pomirim! Amen.«
14. Henoh je objel svojega očeta in rekel: »Dragi moj oče, kako dobro srce imaš. Verjemi mi, tako srce veliki in sveti Oče ne bo dolgo časa pustil lačno, saj imam občutek, da naju je že presenetil.
15. Poglej po poti, ki vodi do polnoči. Od tam, proti nam, že hitita naša dva otroka in glej, Azmael jima gre že živahno naproti.
16. O oče Jared, sedaj se je vse izpolnilo; moja ljubezen do Boga in do tebe, je izstopila iz svojih meja in ne bo več zadrževana. Moj jezik naj bo tiho pred Njim in teboj! Amen.«

* Opomba prevajalca:

Dobri Lameh, Metuzalemov sin, nima razen imena ničesar skupnega s slabim Lamehom, v 85. poglavju in kasneje omenjanim, kraljem z nižin. (glej, 38. poglavje, točki 20 in 21 s pripisom)

111. Poglavje

Azmael vzame Metuzalema in Lameha s seboj

1. Sedaj so bili tudi vsi ostali zelo presenečeni in si niso znali tega razložiti. Toda, ko je Adam videl dva Henohova potomca na čelu z Azmaelom prihajati proti njim, je vprašal Henoha:

2. »Kdo je rekel tema dvema priti, ker jaz nisem hotel, da nas spremljata, saj je eden preveč brezbrizen, drugi pa preveč površen in neresen?«
3. Henoh je odgovoril: »Glej oče Adam, delno je bilo to storjeno z Jaredovo očetovsko ljubeznijo do mene, predvsem pa od Njega, ki gre z njima proti nam.
4. Če Ga poznaš, kako lahko vprašaš zakaj Gospod to dela?
5. O raduj se z menoj, da ima veliki Bog tako veliko veselje s tem, kar je nizko v očeh sveta, da z naklonjenostjo gleda na majhne in nepomembne in hiti pomagati tistim, ki so šibki v naših očeh.
6. Naj bo zato naš veliki in nadvse Sveti Bog in Oče hvaljen na veke! Amen.«
7. Adam je bil ganjen do solz. V svojem sedaj zelo potešenem srcu Me je hvalil in slavil.
8. Medtem je Azmael pripeljal svoja varovanca k očetom in začel vsem takole govoriti:
9. »Poslušajte, vsi, ki ste tukaj prisotni telesno in v duhu, v ljubezni in veri, posebno tisti med vami, ki razlikujete med enimi in drugimi in pravite: 'Ta je moj najljubši, ker vedno uboga moje srce. Njegovo življenje je resnično iz mene, ker je v popolnem skladu z mojo voljo!' In spet boste rekli: 'Tega otroka ali te osebe ne maram in ne morem ljubiti, ker ni skladen z željami mojega srca in moja volja je njemu tuja in ne upošteva v celoti tistega, kar mi ugaja. Če želim počivati, on skače okrog, če želim hoditi, on teče po moji poti, in ko se od njega pričakuje, da bo govoril, je tiho in kjer bi moral biti tiho, govori. Ko se pričakuje, da bo hodil, on leži, in ko bi moral biti buden, zaspil in iz svojih sanj prinaša vse vrste traparij.' In po tem merilu vi sodite tiste, ki vam ne ustrezajo in jih izključite iz vaših src, ker se ne prilagajajo vašemu samoljubju. Vidite, kako nepravična je vaša sodba.
10. Ko je Bog dopustil nastanek človeka, ali ga je ustvaril, da bi bil preklet ali blagoslovljen?
11. Ali je Bog kadarkoli razločeval ljudi, razen naravno po spolu? Ali vam je kadarkoli dal zapoved, ki govori, da otroci in ljudje, ki se ne razvijajo v skladu z vašim samoljubjem, zaslužijo vaš prezir, vi pa morate ljubiti in spoštovati samo tiste, ki nimajo druge volje, kot volje vašega srca?
12. O glej, ko tako ravnate, ne da bi vam bilo to zapovedano, kako lahko preklinjate suženjstvo v nižinah, ki je motnja noči in je nastala iz vas, ter kako lahko delate sužnje iz svojih lastnih otrok?
13. Gospod pravi, ali nisem tudi Oče vaših otrok, tako kot vaš?
14. In, ali nimam pravice dati tudi otrokom njihovo lastno svobodno voljo? In, ko sem to naredil, se jezite; ali sem jaz kriv, če morate polagati račune?
15. Če vi starešine ne polagate računov vašim otrokom za vašo svobodno voljo, kako lahko to pričakujete od Mene, ki vas vse sprejemam z isto ljubeznijo, ne tako kot vi, ki ljubite enega bolj, drugega manj, ali pa sploh ne.
16. Pokaži mi prostor na površini zemlje, na katerega ni še nikoli padla kapljica dežja, niti sončni žarek in kjer bi bila ena kapljica manj vlažna od druge.
17. Resnično vam povem: Ni težjega hlapčevstva kot trmasti svojevoljnosti, ko ni nič upoštevano, razen samoljubja in morajo vsi služiti volji enega osebk.

18. Toda, ker je Sveti, večni, najmodrejši in najbolj ljubeči Oče dal vsem svojo lastno svobodno voljo, prav tako, kot lastno srce, ali je potem prav, če starši nočejo nikdar sprejeti svobodno življenjsko dejavnost svojega odraslega sina?

19. Povem pa, čeprav je bolje za sina, da uboga svojega očeta vse njegovo življenje in mu nikdar ne nasprotuje, vsekakor zelo razumen oče vzgaja svojega sina od rojstva na tak način, da postane sposoben delovati svobodno in neodvisno in se potem kot svoboden človek vrne k očetu na svojo lastno željo, iz svoje ljubezni, in mu reče:

20. O oče, glej, tvoj sin je prišel in bi rad storil zate vse, kar lahko.

21. Povejte mi, ali ni to več kot, če morate reči svojim otrokom: 'Pridi sem in mi sledi!' In sin ubogljivo pride, vendar ne bi upal priti, če ga ne bi poklicali?

22. O vidite kako velike razlike so še vedno med vami in kako malo ste podobni Tistemu, ki hoče iz vas narediti Svoje večne otroke!

23. Poglejte liste tega velikega drevesa, ki vas zdaj varujejo pred vročimi žarki in premislite v sebi, kateri list je več vreden od drugega.

24. Rekli boste: 'Oh, če je višje ali nižje, ni nobene razlike, toda, če bi bili listi okusna hrana bi bili veliki več vredni kot majhni.'

25. Tako boste ocenili, toda kaj je to v vas, kar je ocenjevalo? Ali lahko rečete kaj drugega od iskrenega priznanja: 'To je bila naša samoljubnost, ki vedno hrepeni za užitkom', ki se ne ozira vsaj na Stvarnika, ki je morda namenil majhnim listom boljšo usodo, kot velikim, ki privlačijo vaše želodce.

26. Ko gradite lestev, zakaj naredite spodnje prečke močnejše od zgornjih?

27. Jaz vam povem - kar že veste -, da nižje prečke niso nič bolj uporabljane, kot zgornje, ki so šibkejše in proti vrhu bolj oddaljene od spodnjih. In, ko potem pristonite lestev ob drevo, ali niso šibkejše prečke tiste, ki pridejo v stik s sadjem?

28. O resnično, povem vam, da bom tudi Jaz zase zgradil lestev iz ljudi, namreč, lestev drevesa življenja, segajočo od tal na zemlji naravnost v nebesa vsega življenja. Srečne 'prečke', ki bodo na vrhu, ker bodo samo one dosegle življenje, medtem, ko bodo močne čakale pod vso težo, na karkoli, kar bo življenje vrglo dol v globino.

29. Poskrbite, da boste to dobro razumeli in nikoli ne sodite svoje otroke z svojim samoljubjem, ampak po božanski svobodi in ljubezni. Amen.«

112. Poglavje

Lamehov in Metuzalemov razgovor o tujcu

1. Po tem govoru, je bil Adam prestrašen, kakor tudi poleg njega vsi očetje, da si nihče ni upal izreči niti besede, tako da je sledila daljša tišina.

2. Razume se, da ta dva, ki sta ravnokar prišla, nista vedela nič o tem, kar je Azmael govoril očetom, zato sta v sebi premišljevala,

3. da so očetje gotovo jezni, prvič, zaradi njunega nerazumljivega prihoda in

drugič, po besedah tujca, ki ju je pripeljal, ki so bile, kot se jima je zdelo, v njuno korist.

4. In Lameh je vprašal Metuzalema s tihim glasom: »Oče, kaj bova sedaj naredila? Ali naj jo na skrivaj zopet ucvreva in zapustiva očete, ki izgledajo zaradi naju jezni, ali bova ostala in potrpežljivo prenašala očitke?

5. Kdo bi lahko bil mladenič, ki nama je prišel nasproti tako ljubeče in naju potem tako pogumno privedel k očetom?

6. Njegova beseda mora biti zelo pomembna, saj so ga očetje poslušali zelo pozorno, zdaj pa se zdi, kot da si ne upajo ničesar odgovoriti!

7. O oče, dobro premisli o tem, potem pa mi povej svojo odločitev, če želiš. Amen.«

8. Toda Metuzalem je bil precej kratek s svojim sinom in sicer z besedami: «Dragi moj sin, pomisli, ali bi se nama lahko položaj kaj izboljšal s pomočjo najinih novih ravnanj?

9. Če ostaneva, ko naju nihče ne pošilja stran, bodo očetje še vedno tisto, kar so, namreč, najini očetje in midva njihova otroka. Če pa odideva brez njihove vednosti, bodo še vedno ostali najini očetje, toda midva ne bova pokazala s tem niti poslušnosti niti ljubečega spoštovanja, a se ne bodo jezili, ker naju kot najini očetje ljubijo bolj, kot naju zviška gledajo.

10. Vedno sem izhajal iz načela, ki je tudi načelo mojega očeta Henoha, in sicer: 'Ljubi tistega, ki je jezen nate in kmalu bo tvoj prijatelj!'

11. Glej, storiva tako tudi midva in očetje zagotovo ne bodo nezadovoljni; v to si lahko prepričan.

12. Vendar pa se, kar zadeva mladega tako izredno prijaznega človeka, sprašujem, od kod je prišel, kdo je in kako je bil sprejet v družbo očetov in kaj pravzaprav tu počne.

13. Da je pametnejši od naju, je bilo že razvidno iz njegovih besed, v katerih je nenavadna moč, kar jasno dokazuje bodisi navidezna ali resnična osuplost očetov. Za zdaj nama ni treba vedeti več, tako da lahko tiho in potrpežljivo čakava in bova videla in slišala kaj se bo zgodilo. Amen.«

14. Takoj zatem se jima je pridružil Azmael in dejal: »Poslušajta, dobro je biti tam, kjer sem Jaz in nobenemu ni treba skrbeti in se ničesar bati. Zato ostanita tukaj, kjer sem Jaz, ker tisti, ki je tam, kjer sem Jaz, je resnično varen in je našel stalno prebivališče v Njemu, Ki sprejme vsakogar, ki ima pravično srce!

15. Kar vama ni razumljivo, vama bo dosegljivo in s tem življenje, ko Me bosta prepoznala.

16. Vseeno pa se veselita, ker nista daleč od Mene. Poslušajta in in razumita to. Amen.«

Henoh govori Metuzalemu in Lamehu

(25. junij 1841)

1. Azmaelove besede so dvojico osupnile. Potem, ko se je Azmael od njiju malo oddaljil, je Lameh rekel Metuzalemu:
2. »Oče, kaj meniš o tem kratkem govoru tega mladeniča? Dobil sem vtis, da ima skrivoma o sebi zelo visoko mišljenje. Njegove besede kažejo zelo jasno, da je to tako, ko pravi, 'dobro je biti tam, kjer sem jaz!' Zakaj ni rekel 'dobro je biti tam, kjer so Adam in Božji otroci'?
3. Glej, to in še druge stvari so mi povsem nerazložljive. Zato mi povej, če lahko in če želiš, kaj si misliš o tem mladeniču in kako se je pojavil? Amen.«
4. Nato se jima je približal Henoh in ju popravil, rekoč: »Poslušajta, moja otroka in poglejta sem. Če vzamem kamen in ga držim v roki, nekdo pa pride mimo in me vpraša: 'Priatelj, kaj držiš v svoji roki'? Pokažem mu, da je to kamen, on pa zopet vpraša: 'Kaj pa je s tem kamnom'? Ali mu ne bom odgovoril: 'Zakaj me sprašuješ? Če držim kamen nad tlemi, kako lahko ta postane tebi kamen spotike?'
5. Kaj ti mar za tisto, kar se te ne tiče. Če sem zadovoljen s svojim bremenom, ti ni treba o tem boječe spraševati!'
6. Ali je kdo sposoben kamen v roki zdrobiti v prah? Seveda, nihče tega ne bo poskusil.
7. Ali ni bolje nositi kamen v roki, kot da bi se na poti spotaknil obenj in se poškodoval? In kdo bi želel pobegniti iz svojega lastnega življenja?
8. Toda, če ima življenje, zakaj dela tako, kot da ga ni nikoli sprejel in v vsem deluje kot slepec?
9. Kaj sploh človek ve? Ali ni od Boga, vse kar ve? Kako si lahko predstavlja, da bi lahko razmišljal poleg Boga, kot nekdo, ki je samozadosten in ne potrebuje Božjega nasveta? Toda, ko enkrat začne ugibati, počenja to tako dolgo, dokler ne ugame svojega propada.
10. Tako tudi vidva kar naprej sprašujeta in ugibata. Toda, če vama pravim: 'Jaz, Henoh, sem vajin oče!' Kaj ta izjava vama pomeni?
11. Če sem to rekel, ali mi lahko očitata previsoko mišljenje o sebi? Ali nisem tisto, kar o meni govori moj jezik?
12. Kaj se bo nekoč zgodilo, če začne slepec soditi? Tisti, ki ne vidi podnevi, kako lahko pričakuje, da ga bo noč razsvetlila?
13. Če še ne moreta razumeti Azmaelovih besed, potem je vajino presojanje Azmaela na majavih nogah.
14. Toda, če vaju vprašam: 'Kaj je vrtnica in kakšen je njen razvoj', bosta ostala tiho.
15. Zakaj se sprašujeta, kaj je z Azmaelom? Povem vama, počakajta do jutri in vse vama bo razloženo. Za sedaj pa se držita Azmaela in nadvse visoko spoštujta vsako njegovo besedo. Amen. Razumi in poslušaj to. Amen.«

114. Poglavje

Lamehova nestrpnost in Metuzalemov odgovor

1. Potem, ko je Henoh dvojici priporočil, da s posebno pozornostjo sledi vsaki besedi, ki pride iz Azmaelovih ust, je zopet odšel k očetu Jaredu in tam čakal na znak za nadaljevanje poti proti polnoči. Toda znak za odhod ni bil dan še tako kmalu, ker je bil dan vroč, tako da so stari očetje uživali in počivali v osvežujočem hladu pod širokimi in gostimi listi drevesa Bahahania (mogoče imenovane tudi Bahania).
2. Vendar, dvojica še vedno ni mogla biti tiho, posebno Lameh je motil mir in začel kmalu ponovno govoriti, rekoč:
3. »Poslušaj, oče Metizalem, kaj je bilo vse to še enkrat? Očeta Henoha nisva prosila za pojasnilo. Kaj so njegove besede pomenile?
4. Vse se zdi zdaj tako napeto. Vsaka beseda je pridiga in oče govori s svojim sinom, kot da kasneje ne bi bilo vredno govoriti in zdi se, kot da je sin pogosto prezrl očetove besede, ali ga vsaj ni razumel. Glej, to se že dogaja z nama. Oče Henoh je govoril in jaz sem dojel le malo od tega, razen, da se morava čvrsto držati Azmaela in, da bova vse razumela jutri.
5. Toda, kaj je rekel o kamnu in o življenju in svetovalcu in sodbi? Vse to, dragi oče, je zame tako, kot da sploh ne bi slišal.
6. Dragi oče, če je bilo tebi kaj od tega jasno, mi povej. Če pa si se odrezal tako kot jaz, potem se lahko samo mirno zgledujeva po dedih in v imenu velikega Boga potrpežljivo čakava do jutri, ko bova videla, kakšen plod se bo s svetlobo pojavil za naju. Torej, če kaj veš, dragi oče! Amen!«
7. In Metuzalem je odgovoril svojemu sinu: »Moj ljubljeni sin, kdorkoli bi moral odgovoriti na vsako tvoje vprašanje, bi potreboval deset jezikov in prav toliko pljuč, ker tvoje življenje ni nič drugega, kot veliko dolgo razvlečeno vprašanje in na zemlji še ne raste drevo, ki bi bilo dovolj visoko in močno, da bi na njemu dozorel plod, ki bi lahko vseboval dovolj velik odgovor na tvoje vprašanje.
8. Kaj naj rečem? Ali nisi slišal najprej Azmaelovih besed in potem, namesto mojih, še Henohove?
9. Molče premisli o tem in če je velika Gospodova volja, bi moral postopno prejeti vedno več svetlobe. Kaj je vsa naša pomoč, kaj naša svetloba, če vse to ni dano od zgoraj.
10. Vsa človeška pomoč je nekoristna in človeška svetloba ni nič drugega kot popolna tema. Če hočejo ljudje eden drugemu pomagati, si le škodijo. In, če hoče nekdo razsvetliti drugega, ga naredi le bolj nevednega.
11. Zato v svojem srcu marljivo vzdržuj čisti sveti mali plamen ljubezni, nato kmalu ne boš več rabil razsvetljenja od drugih oseb, ker je mala božanska iskra vredna več, kot nebo polno sonc, lun in zvezd najsvetlejše in najlepše vrste.
12. Tako, zdaj pa bodi tiho v miru in potrpljenju do jutra velike obljube! Amen.

Poslušaj to, amen!«

115. Poglavje **Kača na drevesu**

1. Po tem govoru so vsi jeziki utihnili in vsi so bolj ali manj premišljevali o dogodkih tega dne, hvalili in slavili Boga v svojem srcu za izkazovanje tako velike milosti. Tisti, ki so že prepoznali Azmaela, so imeli svoja srca, oči in ušesa neprekinjeno usmerjena k Njemu. Medtem pa se je Azmael tiho pogovarjal z Abedamom, vendar nihče ni mogel slišati kaj sta se pogovarjala.
 2. Minilo je kar nekaj časa, ko je Eva nenadoma zavreščala in hotela zbežati; kajti, ko je strmela v prekrasno prepletene veje drevesa, je odkrila tik nad glavo velikansko kačo.
 3. Ko so jo tudi očetje videli, so skočili na noge in hoteli skupaj z Evo uiti pošasti.
 4. Vendar jih je Azmael zaustavil in ukazal vsem, da ostanejo in ne zapustijo svojega prostora, dokler jim ne bo tega oznanil.
 5. In vsi so se vrnili na svoj prostor in mirno čakali, malce v strahu pred pošastjo, kaj bo sledilo.
 6. Nato je Azmael pristopil k kači, ki je valovila naprej in nazaj, gor in dol, in rekel: »Zver jeze in noči! Kaj iščeš tukaj, prekleta?«
 7. Kača je zasikala odgovor: »Tistega, ki me nenehno preganja, tako da ga bom uničila.«
 8. Azmael je vprašal: »Kdo je on, ki ga obtožuješ večnega preganjanja in želiš uničiti?«
 9. Kača je rekla: »On je Bog iz večnosti in Stvarnik vseh stvari, ki mi jih je dal. Nato je postal šibek, ker je videl mojo slavo, ki je presegla Njegovo, in ko je vžgala najbolj silovit ogenj Njegove jeze, me je preklel, mi vzel slavo in z njo okrasil ogabne zemeljske črve, da bi lahko postali Njegova podoba. Jaz pa sem bila obdarjena z večnim prekletstvom in s to odvratno obliko črva.«
 10. Azmael se je vidno razjezil in zagrmel na kačo z naslednjimi besedami: »O Satan! Kako neizmerno velika je tvoja laž in kako brezmejna je tvoja hudobija!
 11. Kdaj sem te preklel in preganjal? Kdaj v večnosti si bežal pred Menoj, prostovoljno in zavestno si prišel v nedotakljivo Božje področje brezmejne svetosti, kjer bi bil popolnoma uničen za vse večne čase. Kdo je bil Tisti, ki je iztegnil Svojo dolgo in mogočno roko, te ljubeče prijel in postavil tukaj, kjer te je On hotel narediti Sebi enakega?
 12. Toda tvoj napuh je preziral največjo ljubezen večnega, Vsemogočnega, brezmejno svetega velikega Boga. Sramotno si zapustil hišo, ki sem jo ustvaril zate in hotel uničiti Moje delo, ti nesrečni lažnivec in Me uničiti, ti zlobni Satan!
 13. Poglej tja! Adam je še vedno živ brez tebe in bo večno kakor tudi vsi njegovi potomci. *Toda od zdaj bo tvoje seme prekleto.
- **Jaz bom določil nespravljivo sovraštvo med tvojimi potomci in onimi od ženske,**

kar bo tvoj propad. Ženska ti bo zdrobila glavo, tvoj ugriz v njeno peto pa je ne bo uničil. { *gen.03,14; **gen.03,15 }.

14. In zdaj proč s tabo, izgini! Amen.«

15. In zlobna pošast je takoj izginila.

116. Poglavje

Azmael govori o Božji moči v človeku

1. Tedaj so vsi očetje onemeli in niso vedeli kaj naj storijo. Tisti, ki so vedeli kdo se skriva za Azmaelom, so bili polni hvale, hvaležnosti, resnične ljubezni in največjega čaščenja v svojih srcih, medtem, ko so bili še s strahom v očeh in v zadregi tisti, ki Ga do sedaj še niso spoznali. Niso vedeli ali morajo v globokem spoštovanju izginiti, ali morajo moliti. Naj zaupajo svojim očem ali naj dvomijo? Ali bi morali o tem vprašati očete, ali samega Azmaela in reči: 'Kdo si ti, da je tvoja beseda tako mogočna, ki praviš kaj se bo zgodilo, ko pa to izrečeš, je dejanje že opravljeno.

2. Kaj pa bi morali storiti? V premišljevanju o tem je vse prevzel tesnoben strah. Ta drugi primer tako nenadnega izginotja je v njih izzval zelo čudne misli.

3. Toda, ko je tako brezplodno razmišljanje trajalo nekaj časa, je Azmael stopil med tiste, ki Ga še vedno niso spoznali in jim rekel:

»Poslušajte, vi, ki Me ne morete dognati. Kaj razmišljate?

4. Ali vam niso Adam, Set in Henoh prikazali dovolj pogosto z močnimi besedami, kaj je človek sposoben uresničiti v imenu Boga? Ampak vaš duh in ušesa so vedno gluhi, vaše oči so slepe, zato se ne zavedate kaj to pomeni in kakšna moč je na voljo vsakemu človeku v imenu Boga Jehove, ko brez dvoma deluje in je poln neomajne ljubezni in iz nje popolnega zaupanja.

5. Namesto, da bi bili pozorni na to, se sprašujete med seboj, kdo je Azmael in kako to, da lahko dela take stvari?

6. O vi slepi in gluhi! Zakaj so vam bila dana ušesa in oči, oboje fizično in duhovno. Ali morda samo zato, da vidite travo in druge stvari na zemlji in nebesni svod. In sluh, da lahko slišite ptičje petje, brenčanje, bučanje, rjojenje in glasove vsega sveta? Ali vam ni bilo vse to dano toliko bolj, da se usmerite navznoter, namreč, da boste vedno zaznali najprej kaj se dogaja znotraj vas in kar vi zunanje vidite in slišite, povezali prav s korenem vsega bitja.

7. Ali ne leži bistvo vseh stvari v vas? In, če gre nekdo stvari do dna ali pa pride prav do njenega bistva in ga zgrabi z Božjo močjo v njemu, ki je podprta z ljubeznijo in vero, kako bi se potem lahko pojavila ovira, da se nekaj ne bi zgodilo, če je to načrtoval pravi človek, globoko v sebi, s trdnim zaupanjem v Boga.

8. Toda tisti, ki je sposoben kaj doseči, lahko to stori samo preko Boga, ker zunaj Boga in brez Njega ukrepanje ni mogoče!

9. Zato ustrezno ukrepajte in ne sprašujte najprej kdo in kaj je Azmael. Tedaj boste našli Azmaela znotraj, vsak zase in za vse, ko boste enkrat vedeli kaj pomeni Azmael. Amen.«

117. POGLAVJE

Adamovo vprašanje Azmaelu

1. Po tem govoru je Adam vstal in pozval Azmaela, da pride k njemu. Ko je Azmael prišel, ga je vprašal:
2. »O ti, čigar ime si moj jezik ne upa izreči, o Azmael, ne bodi jezen name, šibkega, če ti postavim vprašanje, na katerega odgovor bi odstranil ogromno breme z mojega srca.«
3. In Azmael je odgovoril: »Adam, če poznaš Azmaela, zakaj Ga želiš vprašati o tistem, kar te muči? Ali ne veš, da je Tisti, ki je ustvaril središče zemlje in raztegnil veliki obok neskončnega neba, kot pajek svojo mrežo, tudi Stvarnik tvojega srca in zelo dobro ve, kaj se dogaja v tvoji notranjosti.
4. Zato, ne sprašuj, če Me poznaš, če pa še vedno ne veš kdo Sem, kako lahko misliš, da bi ti Jaz lahko odvrnil kamen od srca ali celo goro, če ne celo zemljo?
5. Toda, karkoli te muči, prinesi v svoje srce z ljubeznijo, zaupanjem in vero v Azmaela v sebi. In sedaj ti bo Azmael stoječ pred teboj, dal natančen in živ notranji odgovor, ki te bo resnično poživil, medtem, ko bi ti zunanji odgovor dal smrt namesto življenja. Zato, karkoli vstopi v človeka od zunaj, ne glede na vir, je zanj smrtonosen način. Življenje gre naprej vedno od znotraj, tako kot sam Bog vse ohranja, delujoč iz svojega neskončnega in večnega ljubezenskega središča!
6. Tako, s tem, kar sem ti sedaj povedal, boš prejel tisto, kar je žejalo tvoje srce! Amen.«
7. In Adam je storil, kot mu je bilo svetovano in kmalu je njegov obraz zasijal od veselja, ker sedaj ni več dvomil glede Azmaela, zato se je veselil in slavil Boga v svojem srcu tako močno, da je bil obdan s svetlobo.
8. Vsi otroci okoli njega so to opazili. Prišli so k njemu in vprašali praočeta kaj se je zgodilo in zakaj je toliko svetlobe okoli njega.
9. Adam je pokazal na Azmaela in rekel: »O otroci, ne sprašujte mene. Tam stoji veliki učitelj in nedoumljivi mojster v vseh stvareh. Ne iščite zunaj, ampak v sebi, ker tako uči On, ki je za vedno večno življenje.
10. Realnost, resnica in življenje je samo v človeku, ki jo mora sam iskati in najti. Toda vse kar prihaja v človeka od zunaj je le (iluzija) navidezna in neresnična, smrtonosna narava.
11. Če nekdo dobi lekcijo od zunaj in želi od tega pridobiti korist za svoje življenje, mora najprej uničiti svojo voljo in potem s pridušeno voljo čakati, kakšen plod se bo razvil iz semena te lekcije.
12. Tisti pa, ki se obrne k Življenju življenja v sebi in s tem k Njemu, ki je svet, svet, svet, za vedno resničen in zvest, poln ljubezni, usmiljenja in milosti, bo prejel tisto, kar sem jaz sedaj prejel in ne bo več dvomil o nobeni stvari, katere dvom je

prej obremenjeval njegovo srce z težkimi kamni. Zato ne sprašujte, ampak ravnajte tako, kot sem jaz in vse kar potrebujete boste našli živo v sebi. Amen.«

13. Po teh besedah so se vsi obrnili k Azmaelu in ga molče gledali. Vsak je razmišljal o svojem vprašanju in o Azmaelu, razen Henoha, Abedama, Metuzalema in njegovega sina Lameha. Samo prva dva sta dobro vedela kaj so pomenile Adamove besede, ker sta to vedela iz Mene, a mlajša dva pravzaprav nista vedela ničesar in se samo čudila. Ne bi imela nič proti, če bi še naprej gledala predstavo in v svojem smešnem začudenju sta pozabila skoraj vse, kar sta izvedela o Meni, kar je bilo za zdaj zanj prav dobro.

14. Toda Set, Enoš, Kenan, Mahalalel in Jared, so poleg Azmaela še vedno razmišljali bolj in bolj o svojih vprašanjih, vendar niso našli odgovora, ki bi jih poživil. Ko so spoznali jalovost svojega početja so se drug za drugim obrnili nazaj k Adamu in rekli:

15. »Oče! Glej, po tvojem nasvetu v nas ni nič nastalo. Ali je kaj narobe z nasvetom ali z nami?

16. Mogoče nasvet ni bil popoln ali pa ga nismo pravilno razumeli?

17. Prej smo imeli vsaj nekoliko zarje, toda sedaj popolnoma temno noč. Povej nam, dragi oče, kaj naj sedaj storimo? Amen.«

18. Adam jim je z ljubečo resnostjo nakazal: »Ali vam nisem povedal, kako morate storiti? Kje je bil vaš um, ko sem vam govoril?

19. Tu pred vami stoji Azmael. Ali je že samo razmišljanje dovolj? Kaj je misel brez polne ljubezni, polnega zaupanja in polne vere? V bistvu nič drugega kot nepomemben videz s tako malo življenja, kot sto let stara snežinka na vročem kamnu.

20. Torej, karkoli narediš, naredi v celoti, če hočeš priti do ploda! In tam, kot sem rekel, stoji Azmael. Razumite to otroci, Azmael je med vami! Amen«

21. In peterica se je obrnila k Azmaelu, toda ta je dejal: »Bi vas moral Jaz učiti drugače, kakor Adam, ki je vse prejel od Mene? To bi bilo daleč od Mene. Le naredite, kot vam je bilo povedano in kar je Adam dobil, boste tudi vi, ker je vsak od vas poklican v življenje.

22. Vendar, če tega, kar je prav, ne boste naredili, so zaman vsa vprašanja v iskanju življenja, ker Živ ne odgovarja mrtvim, ampak samo tistim, ki imajo živo srce. Amen. Razumite to. Amen.«

118. Poglavje

Življenje na Zemlji in njegov namen

1. Ko je peterica slišala te besede iz Azmaelovih ust, je Set vstal in jim dejal: »Otroci, to je koren življenja in v nas edini zanesljivi znak, da ga imamo resnično v sebi in v svojem duhu nismo več mrtvi, da skladno z Azmaelovo Sveto Besedo, ki nas poučuje in tolaži, jasno dojemamo Življenje v sebi.

2. Resnično, kamen ali kakšna druga neživa klada, je za večno tega nesposoben. Ali lahko mrtvi sebi razkrije, da je mrtev?
3. Ali lahko ta uči z razumljivimi besedami, drugi mrtvi pa jih sliši, razume in jim sledi?
4. In, če so žive besede potrata za mrtvega, kakšna korist bi bila od tega, če jih ta kasneje ne bi zaznal?
5. Imamo telesno življenje, vendar nam je dano zgolj kot buditelj, da bi prebudilo v naših srcih večno živečo ljubezen do Boga. Čeprav nam je bila vsem dana taka ljubezen, je bila dana samo, kot speča nevesta, da bi jo prebudili v nas po neprecenljivi milosti zunanjega življenja, ki pomeni potem pravo, resnično življenje znotraj nas, se uči od življenja vsega življenja živeti v svobodi, oblasti in moči, da sprejme naše zunanje življenje tako, da takrat postanemo eno in edino večno življenje z njim in v njem, kakor je v Bogu.
6. V našem zunanjem življenju lahko razmišljamo v skladu z obstoječimi oblikami, in sicer od ideje do ideje in od ene stvari do delovanja druge. Toda vse to razmišljanje ni naše delo, kajti tako je Gospod uredil naše bivališče, da lahko v njem najdemo raznolikost. Kar pa tam je, jasno zaznavamo preko naših misli. Toda, ali nam je to dano samo za hišo, ali za življenje duha?
7. Poglejte, to je povsem drugačno vprašanje. Sam primerjam to z mislimi iskalcev, ki nenehno iščejo in po navadi ne najdejo ničesar, če zaidejo predaleč od kraja, kjer leži skrito življenje.
8. Pravilne misli se ne smejo vzpeti kot jastreb, ampak ravnati kot mala ptička, ki išče svetleče črve pod zelenimi listi rastlin, in kjer postane zeleni odtenek trave najgostejši ali zaupanje najtrdnjše, tam se bo mali črv zagotovo našel.
9. O Azmael, glej, tako jaz to razumem. Če mislim, da je temu tako, bom verjetno našel življenje in otroci z mano. Bi mi to povedal, če je taka Tvoja volja? Amen.«
10. Nato je Azmael takoj vprašal Seta, rekoč: »Poslušaj, Set! Če si govoril pravilno, Mi povej, od kod si prejel te besede. Če pa misliš, da si se morda motil, zakaj si potem mučil svoja pljuča in jezik ves ta čas zaman?«
11. Set je odgovoril: »O Azmael, kdo bi lahko iz sebe spravil eno samo besedo brez Tebe?
12. Ti moreš tudi iz kamnov in roparskih zveri oznanjati besede življenja, zakaj potem to ne bi bilo mogoče po mojih ustih, katera si ustvaril za ta namen?
13. Vendar pa mislim, da ni eno in isto govoriti in tudi popolnoma razumeti, kar je nekdo govoril. Na poti od poldneva proti večeru si vsem nam ljubeče razjasnil, kako malo smo razumeli od tega, kar smo eden drugemu pridigali že dolgo časa.
14. Zato tudi verjamem, da sem iz Tebe govoril popolno resnico. Ampak, če jo popolnoma razumem, o Azmael, to boš Ti zagotovo najbolje vedel. Bodi milostljiv in mi govori v Svoji ljubezni in usmiljenju. Amen.«
15. In Azmael je spregovoril Setu, rekoč: »Poslušaj, Set! Tvoja beseda je beseda resnice, ker je beseda iz Mene. Ampak vsak, ki ima skromno srce in govori zaradi Mojega imena in ne iz kateregakoli časovnega razloga ali sebičnega nagiba, ampak samo iz ljubezni do Mene in do svojega brata; resnično niti zvok ne bo prišel iz

njegovih ust, ki ni od Mene. Toda vsak, ki govori v Mojem imenu in se povečuje v očeh svojega brata in pohlepno pogreza svoje srce v zemljine brazde, - resnično, ta je kot strupena rastlina, ker kot tak, spreminja božansko ljubezen, svetlobo in vso poživljajočo toplino v njemu na napačen, pokvarljiv način, namesto v koristnega in za vedno poživljajočega!

16. Ampak, če si že prebudil svojo spečo nevesto, potem ti nič ne manjka, razen takojšnjega delovanja. Torej, ustrezno ukrepaj in boš v harmoniji s seboj in tako tudi z Menoj in z vsemi drugimi, ki bodo delali enako. Amen. Razumi to! Amen.«

119. POGLAVJE

Jaredove skrbi kot gostitelja

1. Potem, ko je slišal te besede, je Set z notranjim iskanjem sebe vedno bolj prepoznaval. Njegov edini odziv na ta govor je bila tiha hvaležnost v njegovem srcu, ki je ni glasno izrazil, ker je vedel, da Jaz lahko slišim tudi tiho srce in Mi v njem ni neznan niti en vzgib majhnega vlakna.

2. Bilo je še nekaj drugih, ki so želeli postavljati vprašanja, toda Adam je vstal in rekel: »Otroci, poslušajte v Jehovem imenu: Kdor ima kakršnokoli skrb v svojem srcu, naj jo ohrani v sebi in molče vzame s seboj domov, kajti ob pravem času bo vsak prejel močno svetlobo od zgoraj, v majhno temno kamrico svojega srca. Toda za zdaj upoštevajte, da še nismo v polnočni pokrajini, kaj šele doma. Zato je predvsem potrebno, da ponovno krenemo v ustaljenem redu, da bomo lahko spomnili največje možno število otrok na jutrišnji Sabat in jih povabili k največjemu in živahnemu praznovanju tega svetega dne, katerega je sam Bog določil kot dan počitka in dan spomina, ki nas opominja, da je Gospod, naš veliki in Sveti Bog Jehova, naš Stvarnik, ohranjevalec, voditelj in najbolj ljubeči Oče, poln milosti in usmiljenja.

3. Zato, kot sem rekel, vsi vstanimo v imenu Njega, ki se sprehaja med nami! Amen.«

4. In vsi so se dvignili, zapustili senčno drevo in v ustaljenem redu z Azmaelom odšli skozi gosti gozd proti polnoči.

5. Jared, ki je hodil poleg svojega sina Henoha, se ni mogel vzdržati, da ga ne bi kar naprej spraševal. Prvo vprašanje je bilo o tem, kako bodo sprejeli in pogostili Azmaela, ko bodo prišli domov.

6. Katero sadje ima najrajši in kakšen kruh in pijačo, ali samo mleko ali mleko z čistim medom ali sok stisnjen iz sladkih jagod; ali kako najraje spi, na čem najraje leži in kdaj bi želel vstati.

7. Vendar pa je na vsa ta vprašanja Henoh na kratko odgovoril, rekoč: »Dragi oče, tvoja skrb je odveč. Azmael nam bo sam rekel, kaj želi, toda bodi prepričan, da smo vsi prejeli od Njega več, kot Mu bomo kadarkoli lahko povrnili.

8. Zato, dragi oče, ne obremenjuj se s takšnimi nekoristnimi stvarmi, ker je potrebna samo ena stvar in to je resnična ljubezen do Boga, našega nepopisno

Ljubečega Očeta.

9. Glej, dragi oče! Verjamem, da bo Azmael zaenkrat zelo zadovoljen s tako hrano pod našo streho. Še predno mu je dal Adam ime, nam je povedal, kaj ga je pripeljalo z nižin na naše višine.

10. Zvesti tujec (za nas) išče Boga (to pomeni, našo ljubezen do Boga). Če je to tisto, kar njegovo ime pomeni, poglej, dragi oče, potem je zaman vsaka tvoja skrb o hrani, pijači in spanju. Namesto tega bomo naredili nekaj boljšega, če bomo v svojih srcih molili k Bogu in mu milostno dovolili, da se pomakne tja, ker naše srce potrebuje Azmaela bolj, kot naša koča. Amen.«

11. A Jared je Henohu odgovoril: »Dragi sin, v vsem imaš prav in v ničemer ti ne morem ugovarjati, pa vendar sedaj govoriš o Azmaelu prav tako, kakor si vaju govoriti o samem Bogu in to tako, da jaz ne vem več o kom dejansko govoriš, o Bogu ali o Azmaelu. Zato te prosim, če mi to razložiš bolj jasno in mi poveš zakaj to počneš.

12. Ko praviš, da bi morali pustiti Bogu vstopiti v naše srce, je to razumljivo; toda, ko potem praviš: 'Ker naše srce potrebuje Azmaela bolj kot naša koča', poglej, je to nerazumljivo. Kaj ima Azmael opraviti z našimi srci, če ni Bog in razumljivo ne more nikoli biti, saj hodi med nami kot človeško bitje in v celoti kot človek?

13. Čeprav je njegov nauk velik in vse presega ter je izjemno mogočen v dejanju, bi lahko prišel iz ust kateregakoli človeka, ki bi bil poklican od Boga, da govori. Zato, če si voljan, me lahko popraviš, tako da ne bom hodil s teboj v zmoti, se spotaknil, padel in v celoti propadel. Amen.«

14. Nato je Henoh rekel Jaredu le tisto, kar je Adam prej povedal in Jared je popolnoma zadovoljen utihnil.

120. Poglavlje

Očaki razpravljajo o Azmaelu

1. Tudi Enoš ni dal Setu miru in ga je vprašal: »Oče Set! Opazil sem, da si govoril z zelo čudnim mladim Azmaelom in nekaj od tega tudi slišal, vendar so njegove besede izjemno visoke in pomembne. Moram priznati, da včasih izgleda kot, da bi pozabil nase in bil ponosen na svoj dosežek, kot na primer, ko je uničil veliko lažnivo kačo in začel govoriti, kot da ne bi bil več človek, ampak sam Bog. Sedaj pa zopet govori iz sebe in se samo redko obrača na Boga. Ko pa to stori, je z Bogom tako tesno povezan, da na koncu nekdo ne ve več, kdo mu govori.

2. Če človek govori v imenu Boga in je zato napolnjen z Božjim Duhom in z vso oblastjo in močjo iz Njega - zagotovo - jaz si vsaj ne morem predstavljati kakorkoli drugače, Bog in Azmael sta eno in isto.

3. Glej, vsekakor so to pomembne zadeve, ki me vznemirjajo in sem ti moral povedati, dragi oče, kaj me moti in kaj sedaj najbolj pogrešam. Odgovori mi, kaj je z Azmaelom, če želiš in če lahko, kolikor se ti zdi potrebno in koristno za mene in v soglasju s presveto Božjo voljo. Amen.«

4. In Set je odgovoril svojemu sinu: »Dragi Enoš, tvoje vprašanje je upravičeno in

na vsej zemlji ne bi moglo biti bolj upravičenega in pomembnega vprašanja, kot je ta in ni bolj pravičnega človeka od tistega, ki iskreno išče Boga in čigar oko ne zamudi Božjih dejanj. Toda več kot vse to, je opazovanje iz čiste ljubezni, ko je vsaka zapoved nekomu dana iz večnega Božjega reda.

5. Glej, taka zapoved zavezuje moj jezik pred tabo, v zvezi z Azmaelom. Zato bodi zaenkrat zadovoljen s tem izgovorom, toda trdno verjemi, da se boš seznanil z Azmaelom iz oči v oči, še predno bo vzšlo sonce.

6. Daj, veseli se tega, ker je Azmael velik! Amen.«

7. In tako je bil tudi Enoš zadovoljen in umolknil.

8. Ampak tudi Mahalalel ni mogel počivati. Obrnil se je k Kenanu in ga vprašal: »Poslušaj, oče! Ti veš, da smo imeli veliko izkušenj v času našega precej dolgega življenja, vendar, ali se spomniš kakšnega dogodka, ko bi človek nekaj udejanjil, izključno samo z besedo, brez pomoči rok?

9. Verjetno mi boš rekel: 'Sin, govoriš neumnosti! Ali ni naš Henoh danes ukrotil tigra za Azmaela in ali ni Adam, ko se je dotaknil jezika zveri, izzval besede iz njegovih čeljusti?

10. Ali niso vse živali, vsa trava, rastline, grmovje in drevje, če je potrebno tudi elementi, podrejeni naši čvrsti volji?' In jaz pravim na to: O oče, vse to je res in ni mogoče zanikati, vendar pa nismo bili nikoli sposobni nekaj povzročiti brez pomoči naših rok, včasih celo naših nog. In, če smo nekaj dosegli, je to vedno vzelo nekaj časa, dokler se ni nema narava odzvala, čestokrat podprta z našimi rokami in nogami. Ali ni to, razen za sončni žarek, popolnoma res?

11. Kako je zdaj s tem v Azmaelovem primeru? Kaj se je v trenutku zgodilo po njegovih besedah z mogočnim tigrom in kam je njegova beseda vrgla kačo in jo uničila z večjo hitrostjo od misli?

12. Je kdo kdaj pridigal Adamu, ta pa je potem levite popolnoma upošteval? Kdor ni prišel k Adamu kot prosilec, se je moral vrniti domov praznih rok in ni nič dosegel. Zdelo se je celo, da mu je Henohova beseda všeč le zaradi globine in mehkebe, bolj, kot pa moder ukrep za resnično življenje. Ampak, če sedaj Azmael nekaj govori, naroča in odreja, Adam od tega ne odstopa niti za las in ga slepo uboga, skupaj z vsemi drugimi otroki in materjo Evo.

13. Glede na vse to, mi povej, dragi oče, kaj si misliš o tem Azmaelu?

14. Prepričan sem, da je več kot človek, saj njegov nastop daleč presega vsa človeška dejanja in zdaj je samo vprašanje za koga ga imaš in kaj ti misliš o njem. Amen.«

15. In Kenan je odgovoril svojemu sinu na kratko, takole: » Sin moj, prav imaš v vsem. Te stvari so take kot smo jih vsi videli, toda po Adamovi volji naj ostanejo najdlje do jutri v tvojih mislih, ker si oba prav gotovo ne želiva, da ga ne bi ubogala.

16. Ukvarjaj se z Azmaelom še naprej v svojem srcu in kmalu se bo razkril pred teboj, ker On resnično pride bliže k tebi, kot si lahko predstavljaš!

17. Zato verjemi, trdno zaupaj in ljubi. Amen.«

Lameh in Metuzalem razpravljata o Azmaelu

(22. julij 1841)

1. Tudi Lameh, ki je zelo rad govoril, je vprašal svojega očeta Metuzalema, rekoč: »Poslušaj, oče, če naši očetje med seboj na skrivaj še vedno izmenjavajo besede, čeprav je praoče Adam to prepovedal; kaj misliš, ali bi morala samo midva ta ukaz zvesto upoštevati, ali tudi očetje?
2. Če sem pravilno razumel, se mi zdi, da Adam o tem ni delal nobenih razlik. Če očetje še vedno govorijo med seboj in ker razumejo vsak ukaz bolje kot midva, menim, da lahko tudi midva brez škode izmenjava nekaj besed v zvezi z Azmaelom.
3. Glej, imam veliko željo v srcu, da bi razpravljaj o Azmaelu; pravzaprav imam občutek, da bi moral o njemu nenehno govoriti.
4. Povem ti, dragi oče, ta mladenič začenja precej nenavadno obremenjevati moje srce. Da, zdi se mi vedno bolj nedoumljiv. Na prvi pogled ne izgleda kot, da bi bil nekaj posebnega, ko pa začne govoriti, pridejo njegove besede do izraza močnejše od strele, kar na vsakega od nas zagotovo čudno vpliva.
5. Moram ti povedati, da mi je že postal drag, tako da se mi zdi, kot, da bi bilo moje srce povezano z njegovim.
6. Glej, to je razlog, da želim govoriti o tem dragem, mladem Azmaelu.
7. Glej, kako je nevsiljiv, zelo ponižen in skromen, ko hodi za nami, s starim, na pogled zelo živahnim Abedamom. In pogledj kako čudovito rahlo hodi. Včasih se mi res dozdeva, kot da se z nogami sploh ne dotika tal.
8. O Azmael, ti čudoviti, dragi neznanec, kako nepopisno si mi postal drag!
9. Kako neznansko srečnega bi se počutil, če bi hodil ob meni, tako, kot zdaj hodiš ob Abedamu!
10. O oče, odpusti mi, če sem postal že preveč nadležen s svojim jezikom. Toda, kaj morem za to. Ali nisi že sam vedno rekel: 'Kjer je ogenj v srcu, je vrenje v posodi ljubezni, ki potem v ustih zavre.' Vidiš, tako je tudi sedaj z menoj.
11. Če želiš kaj povedati, kar govori, - z veseljem ti bom posodil svoje uho, vendar moraš govoriti samo o Azmaelu! Amen.«
12. Metuzalem je svojemu sinu odgovoril sledeče: »Moj ljubljeni sin Lameh, poslušaj! Popolnoma v redu je, če da oče nasvet sinu, ko vidi, da je sin neizkušen in deluje neumno ali neskromno, ali pa če sin pride k očetu in ga prosi za dober nasvet iz bogate shrambe njegovih izkušenj, ki bi mu koristil.
13. Ampak recimo, to dobro razumi, kaj bi bilo mogoče narediti, ko pride sin k očetu in ga prosi za nasvet iz njegove shrambe lastnih izkušenj, vendar oče reče sinu: 'Dragi sin, glej, v zvezi s tem so najine zaloge v shrambi enake in nobeden nima nikakršne prednosti, ker so najine oči danes istočasno prvič videle Azmaela'.
14. Glej, karkoli si sposoben povedati o tem izjemnem mladeniču, lahko povem tudi jaz, le, da moj jezik ni tako prožen kakor tvoj, da bi jaz lahko oblekel moje notranje občutke o Azmaelu v dobro razumljive besede in jih potem prenesel preko ustnic.
15. Ampak, da ne boš zaman pozival svojega očeta, da ti odgovori na tvoja vprašanja, sem dobil zamisel in ti bom odgovoril takole:

16. Bog je dal človeku dvojje dobro narejenih oči, da vidi zunanje stvari, čeprav ne vidi z dvema očesoma nič več kot z enim, vendar dvojje oči zagotavlja lažje gledanje, ko eden drugega podpirata. Prav tako je dal Bog človeku dva ušesa, da sliši glas zunanjega sveta, pa vendar nihče ne more slišati z dvema ušesoma več kot z enim, razen, da se tudi tu eden drugega podpirata. Enako velja tudi za duhanje. Eden pomaga drugemu. Vendar pa je dal Bog človeku le en čut za okus in en čut za otip, da lahko čuti in okuša in tako jasno razpoznava vsako posamezno stvar. Glej, ta dva čutila sta povsem neodvisna eden od drugega. Tako je tudi z ljudmi. Skupno nam je gledanje in poslušanje in tudi finejše zaznavanje in s tem presojanje. Kar pa zadeva našo oceno stvari in naš občutek ob tem, pa ima vsak svoje polje, po katerem oblikuje svojo oceno, ki temelji na določenem občutku.

17. Glej, prav tako je tudi z nama. Oba sva videla, slišala in zagotovo opazila iste stvari na Azmaelu. Na tej točki sva kot rastline in trava, grmovja in drevesa. Vsi sprejemajo isto svetlobo, isto toplino in isti dež. Kako pa potem to notranje obdelajo in s kakšnimi rezultati?

18. Poglej, dragi sin, tu je mogočna razlika. Tako je tudi z našo notranjo zasnovo, oceno in dojemanjem; lahko je pravična, toda tudi krivična, pravočasna ali bolj pogosto prepozna. Toda zakaj bi sami sebe ugonabljali pred časom, s svojimi prezgodnjimi sodbami in napačnimi občutki, ki izhajajo iz njih?

19. Zato je za zdaj bolje, da te nove zasaditve v nama popolnoma dozori in šele nato, če v sebi zaznava polno zrelost, vidiva, če so plodovi drugega postali okusni in zdravilni.

20. Tisti, ki govori o nečem, kar v njem še ni dozorelo, je bedak, ker dobi za vsako pripombo nauk, prej ali pozneje. Kakšna korist pa bo, pridobljena s pomočjo nezrelega učitelja ali govornika. Koga bo zadovoljil s svojimi nezrelimi plodovi? Kakšen blagoslov bo razširil s svojimi prezgodnjimi rastlinami, od katerih še sam ne ve in ne more vedeti ali so zdravilne ali nezdravilne, mogoče celo polne smrtonosnega strupa?

21. Poglej, tako je zopet z nama. Seme je Azmael, ki je pognal v nas šele nekaj šibkih korenin, vendar zaenkrat še ne vemo kakšen bo list, cvet in še najmanj o kakšnem plodu bi že želeli učiti drug drugega.

22. O sin, upoštevaj, kakšna je lahko posledica takšnega učenja. Zato naj se vsakdo uči od tistega kar vidi in sliši in nekako dojema, da je nekaj tu ali tam in s tem je naredil dovolj. Vse drugo naj pusti pri miru, dokler ne pride čas zorenja. In, ko plemeniti plod dozori v njegovem srcu, ga Bog pokliče, da ga posreduje svojim bratom. Če je plod slab, Bog najbolje ve, za kaj se bo uporabil, ker so v Bogu vse stvari dobre. To je razlog, da bova počakala na zorenje in šele nato govorila! Amen.«

122. Poglavlje

Azmael pove priliko

1. Po tem govoru Metuzalema svojemu sinu Lamehu, se jima je kmalu pridružil Azmael in ju ogovoril z naslednjimi besedami:

2. »Draga prijatelja, poslušajta in dobro razumita, kar vama bom povedal v zvezi z besedami, ki sta jih izmenjala. Recimo, da je nekje človek, ki ima veliko izkušenj z vsemi vrstami modrosti, iz katerih izhajajo najrazličnejši učinki, in da so okrog njega ljudje, kateri si nenehno prizadevajo za modrost in njene učinke, toda ne morejo doseči ničesar koristnega, ker so bili popolnoma brezbržni do bistva vse modrosti, ker so dovolili svojim očem, da so bila zakrita z vsemi vrstami drevesnih vej in njihova ušesa začepljena z gladkimi kamni, tako da ne morejo ne videti, ne slišati.
3. Če ta človek dela med njimi čudne stvari iz svoje resnične modrosti, ali ga ne bodo obkolili in se kmalu začeli spraševati: 'Toda kako lahko on opravlja stvari, katerih mi ljudje nikakor ne moremo dojeti? Vsekakor bi bilo kaj takega nemogoče narediti. Kdo je ta človek? Ali je od spodaj ali od zgoraj? Kje je dobil takšno moč? Nobena njegova beseda ni nesmiselna, vsaka je dokončno dejstvo, kot da govori iz svoje lastne moči in se počuti zelo pomembnega. Kaj je s tem človekom, ki je samo tak kot vsakdo izmed nas, ko pa deluje je tak, kot da bi bil popolnoma v skladu z vso močjo in Božjo oblastjo?'
4. In po takšnih vprašanjih nihče ne ve, kaj storiti in kako naj se odziva na modreca. Ali naj se ga boji ali naj ga ljubi? Ali naj pobegne od njega ali naj mu sledi?
5. Nekateri med njimi so polni strahu, drugi polni ljubezni, spet drugi radovedni, nekateri polni dvomov, nekateri pa želijo narediti podobne stvari, a nikakor ne upoštevajo, da bi v svojem prizadevanju morali postati njemu enaki v ljubezni in resnični ponižnosti, ki je edino pravo bistvo vse modrosti.
6. Kaj pa vidva mislita? Če ta modri človek potem želi izbrati nekaj nespametnih ljudi okoli sebe, katere bo izbral kot primerne za svojo šolo?
7. Povem ti, zagotovo ne tiste, ki nimajo poguma, niti prijatelje spektaklov in tudi ne tistih, ki sprašujejo: 'Kaj, kdo in od kod je ta, ki opravlja take stvari samo z besedo?' In tudi ne takih, ki so polni dvomov in nimajo nobene trdnosti, ne v nogah, ne v rokah, niti v glavi, niti v srcu in vsem črevesju ter sklepah. Prav tako ne bo izbral slepih in gluhih v duhu, ampak samo tiste, ki so polni ljubezni in ponižnosti do Boga in celo do svojih bratov!
8. Glej, vse to je pred vajinimi očmi in vidva tega ne spoznata!
9. Ampak jaz, ki stojim pred vama, vama povem: Srečna sta, da hodim med vama kot Edini Moder pred vsem svetom!
10. Ti Metuzalem, obdaj svojega sina z ljubeznijo in ti Lameh bodi potrpežljiv s svojim očetom in kmalu boš videl tujca s čisto drugimi očmi. Amen. Razumita to, amen.«

123. Poglavje

Na 'Posušeni roki zemlje'

(28. julij 1841)

1. Med Azmaelovim govorom so očaki prispeli do visoke kamnite stene, z

raznolikimi in najbolj čudnimi grebenastimi oblikami. Zaradi tega so ji očaki že davno dali ime 'Posušena roka zemlje'. Ta stena je ločevala otroke polnočne pokrajine od očakov in od tukaj je bilo nemogoče po naravni poti priti v polnočno pokrajino. Kdor koli bi hotel priti tja gor, bi moral narediti precejšen ovinek, ker bi moral prehoditi celotno večerno pokrajino, od tam pa še preko dolgega krožnega grebena, ki se potem združi v širokem loku z polnočno pokrajino na severovzhodu.

2. Vendar je bila ta pot za očete predolga, poleg tega pa so že skoraj prišli do stene, zato je bilo to v tem trenutku skoraj nemogoče, ker bi morali hoditi naprej še enkrat do večerne pokrajine in šele od tam preko zelo dolgega gorskega grebena.

3. Toda očetje so sedaj že prispeli do stene in niso mogli nikamor naprej. In tako so se začeni z Adamom začeli med seboj spraševati kaj bi se dalo narediti, da bi lahko, prvič, obvestili otroke polnočne pokrajine o prihajajočem Sabatu, in drugič, tem vrnil njihovo svobodo, kot je bilo to že opravljeno v večerni regiji in jih s tem osvobodili izpod težkega jarma čezmerno zatiralske zakonodaje.

4. Očetje so se tukaj znašli v zelo neugodnem položaju, ker kričanje in metanje kamnov ne bi imelo nobenega smisla. Ker je ravno začel besneti močan veter, kar se pogosto dogaja v visokih gorah sredi dneva, ko se menjavajo sončni žarki in povzročajo težko dihanje, je bilo vsako kričanje nesmiselno. Prav tako metanja kamnov, kot znamenje prisotnosti očetov, ni bilo mogoče izvajati iz istega razloga. S tem pa tudi ne bi storili nič dobrega, ker tako obveščeni otroci, ne bi mogli od očetov slišati eno samo besedo.

5. In tako so očetje stali tam skoraj tako okamneli kot stena, na vrhu katere so bili in nihče ni vedel kaj storiti. V tej zadregi pa se ni nihče spomnil kako blizu jim je Tisti, kateremu so mogoče vse stvari. Celó Henoh se ni tega spomnil pravočasno.

6. Vendar pa je čez nekaj časa Abedam vprašal Azmaela s pridruženim glasom, rekoč: »Gospod, Ti ki si preveč vzvišen in preveč svet, da bi človeški jezik smel oblikovati in izreči Tvoje ime; ali lahko jaz, pred Teboj najšibkejši črv v prahu, naredim nekaj s Tvojim milostnim dovoljenjem, o tako mi milostno ukaži; jaz sem popolnoma pripravljen, da na Tvojo besedo skočim dol iz te 500 moških višin visoke stene v globino, k otrokom polnoči in jim osebno povem kaj jim hočejo očetje oznaniti.

7. Kajti glej, Ti neizrekljiva, večna ljubezen, Ti moj Bog in moje vse, Tvoja beseda vodi celotno, neskončno stvarstvo v vsej njegovi velikosti in ogromni teži. Kako bi bil jaz lahko pogubljen, ki sem v primerjavi z zemljo samo neznaten drobec?

8. Zato je potrebna samo ena Tvoja beseda in takoj sem pripravljen to izpolniti! In tudi, če bi me to stalo življenja mojega telesa, sem v svojem srcu popolnoma prepričan, da je neskončno bolje umreti po Tvoji besedi telesno celo tisočkrat, kot tisočkrat živeti brez nje.

9. Toda, Gospod, ne moja, ampak vedno Tvoja najsvetejša volja naj se zgodi! Amen.«

10. Ko je Azmael slišal to vzvišeno Abedamovo ljubezensko ponudbo, se je vanj ljubeče zazrl in ga glasno nagovoril z naslednjimi besedami:

11. »Abedam! Resnično, povem ti: Na zemlji ni nikogar, ki bi imel tako vero in ljubezen kot ti! Henoh je velik v ljubezni in ponižnosti, zato bo našel nesmrtnost že tukaj. Ampak tisti, ki pridobi življenje skozi smrt, je večji od tistega, ki ga pridobi

skozi življenje samo. Večji je tisti, ki daje svoje življenje v korist bratov in očetov, kot pa tisti, ki si jih prizadeva oživiti zgolj z mojo besedo. Zato je lažje druge učiti, kot za druge dati svoje življenje.

12. Resnično, resnično, povem ti Abedam: Tisti, ki bo kdaj v svojem telesu umrl, v Mojem imenu in po Moji Besedi, bo prejel večno življenje z velikansko močjo in postal popolnoma eno z Menoj!

13. Toda glej, moj dragi, močni Abedam, še ni prišel čas, da bi se odrekel telesnemu življenju v Mojem imenu ali Besedi, zato bo tvoja neomajna volja upoštevana kot polno opravljeno delo, ker jo imaš v svojem srcu skoraj dovršeno, kot zunaj sebe, s svojo vero, zaupanjem in ljubeznijo do Mene. In tako si Me že povsem našel in boš od sedaj za večno ostal ob Meni.

14. Vendar poglej, dragi Abedam, imam še drugačne načine za rešitev šibkih očetov iz te stiske, s katerimi je to lažje narediti brez tvojega žrtvovanja, vendar je dobro zate, Abedam, da si se Mi tako zvesto žrtvoval v svojem srcu. Povem ti, presegel si Abela, ki je bil umorjen le enkrat, medtem ko si ti preziral tisočkratno smrt v Mojem imenu. Zato boš imel tisočkratno življenje v Meni!

15. Toda, tako da imaš lahko Mojo besedo, ko si hotel po svoji volji nekaj narediti v Mojem imenu, pojdi k Henohu in ga prosi, da pride k Meni, ker mu imam nekaj važnega za povedati pred vsemi očeti. Kajti, če Me ljubi, mora priti k Meni prej kot ga lahko popolnoma sprejemem in lahko postane takoj v ljubezni Zame in vsega življenja iz nje, junak kot ti in izvaja Mojo voljo v navzočnosti očetov. Amen.«

16. In Abadam je odšel k Henohu in mu oznanil Azmaelovo voljo.

17. Henoh je takoj odšel k Azmaelu in mu rekel: »O Gospod! Poglej milostno na mene, najšibkejšega in vsako vlakno mojega nemočnega bitja Ti bo večno dobrovoljno podložno, moj Bog in moj Gospod in moj najbolj sveti, večni Oče! Amen.«

18. Azmael je Henoha prijel za desno roko in mu glasno rekel:

»On, ki je ustvaril to roko za tebe iz nič, jo zdaj krepi v prisotnosti očetov. Pojdi zdaj na 'Posušeno zemljino roko' in oživi neživo, da bo lahko postala mehki most za nas in gladka pot za tiste, ki najbolj potrebujejo našo pomoč, ker Jaz nisem med vami zaradi zdravih, ampak zaradi bolnih. Amen.«

19. In Henoh je odšel takoj gor na steno in ji zapovedal naj se podredi in postane gladka pot za tiste, ki spodaj životarijo in nujno potrebujejo pomoč.

20. In glej, stena se je zrušila in gladka pot je bila pripravljena.

21. Vse očete je zajelo globoko strahospoštovanje pred neskončno Azmaelovo močjo. Toda On jih je znova poživil in kmalu so začeli v svojih srcih hvaliti Boga in moliti Njegovo ime za to čudežno dejanje in nato samozavestno nadaljevali pot.

124. Poglavje

Adamovo vprašanje glede otrok polnoči

(29. julij 1841)

1. Očetje so kmalu prišli v polnočno pokrajino, kjer so imeli otroci svoja bivališča. Kot je bilo običajno, je ta Adam blagoslovil, nato pa vse otroke glavnega rodu, na

kar so se vsi posedli k kratkemu počitku.

2. Ko so tako počivali približno pol ure, so se začeli spraševati, zakaj se v tem času še ni pojavil nobeden od polnočnih otrok. Nato je Adam poklical Henoha in ga vprašal zakaj je to tako, rekoč:

3. »Henoh, ti, ki si bil okrepljen od Azmaela v naši prisotnosti, tako da se je 'Posušena zemljina roka' morala ukloniti pred tvojo besedo, glej, otrok ni tukaj. Kje so?

4. Ali so morda zakopani pod zrušeno steno in so vsi umrli? Če ti je mogoče, nam povej, kam so odšli in kaj se je z vsemi zgodilo?

5. Ker, glej, to področje je videti, kot da bi še pred kratkim zloglasna smrt med njimi praznovala žetev.

6. O tem bi rad vprašal Azmaela (Gospoda), vendar mi manjka poguma, kakor tudi nekaterim drugim. Zato, ker ko pomislim kdo se skriva za Azmaelom in potem, kdo sem jaz, me jezik in pljuča pustita na cedilu in komaj izrečem besedo. Poleg tega mi pravi tudi moje srce: 'Kaj bi rad vprašal vsevednega Boga, kot da On ne ve, kaj se skrivoma dogaja v tebi? Ali ni On usmerjal tvojih misli od večnosti, še predno te je ustvaril iz Svoje neskončne ljubezni in usmiljenja?'

7. Glej, dragi Henoh, zato mi je to nemogoče storiti, kar sem si tako srčno želel, zato te prosim, da ti to narediš zame. Če kaj izveš od Azmaela, pomiri mene in vse ostale, ki so pri počitku. Toda, če je v tvojem srcu tako kot v mojem, potem se obrni na Azmaela in On nas bo zagotovo najbolj prijazno in milostno odrešil te negotovosti in zaskrbljenosti. Amen.«

8. Ko je Henoh to slišal, se je Adamu priklonil in hotel hitro oditi in obvestiti Azmaela o Adamovi prošnji, ker je bil tudi on osupel nad zapuščenim področjem. Toda, še predno je naredil prvi korak, je Azmael že stal med njima in ga zaustavil, rekoč:

9. »O Adam! Ali verjameš v svojem srcu, v katerem živi zelo šibak duh, da je Gospod kot kralj nižin, ali kot ti, kjer je potreben velik ceremonial, da bi se Mu približal? Glej, Jaz ne potrebujem nobenih čuvajev, niti vratarjev ali prvorojenih otrok glavnega rodu, po katerih bi lahko nekdo prednostno Meni nekaj naznanil. Jaz prav tako ne pričakujem, da bi oseba pred Menoj ležala na obrazu kakšno uro, da bi šele potem lahko vstala in bila vredna stati pred Menoj, svojim Bogom in Stvarnikom. Vse kar Jaz ljubeče zahtevam je k Meni obrnjeno, zvesto, ljubeče, ponižno in preko kesanja očiščeno srce. S takim srcem nihče ne potrebuje posredno pot, ker sem Jaz zagotovo in moram biti, vedno njemu najbližje. Če to ne bi bilo tako, komu bi bilo mogoče ohraniti svoje življenje za celo bežen trenutek, ker je vse življenje neposredno iz Mene in nikoli ne more biti od nikjer drugje.

10. Če se bojiš nekaj vprašati vsevednega Boga, kako to, da Vsevedni ne okleva, ko vas vse sprašuje mnoge stvari, zaradi vas samih, tako da se lahko prebudite?

11. Mislim pa, da ima v primeru neznanja, nevedni večji vzrok, da se obrne na Vsevednega, kot pa obratno.

12. Torej, če Jaz vprašam tebe, ki nimaš odgovora, bo zagotovo prav, če ti o tem, česar ne veš, ampak bi zelo rad vedel, vprašaš Mene.

13. Glej, Adam, Meni je zelo dobro znana tvoja dilema. Sprašuješ o otrocih polnoči in si željan slišati kam so odšli, vendar ti v tem trenutku tega ne morem povedati, ampak samo to, da jih morate iskati in organizirati njihovo iskanje. In, če ne boste

našli nikogar, potem pa pridi k Meni in Me vprašaj kje so in Jaz vas bom vodil do njih. Kar je bilo izgubljeno, je najprej treba poiskati. Amen.«

125. Poglavje

Adam ukaže iskanje otrok polnoči

1. Adam je v srcu razmišljal o teh močnih besedah, potem se Mi je zahvalil z globokim obžalovanjem, ki ga je čutil v svojem srcu, poklical vse prisotne, razen Seta, Henoha in seveda Azmaela in rekel:
2. »Poslušajte, vsi moji otroci, katere mi je Bog dal, prav tako kot vaša telesa in duše, toda vsakega s svobodnim duhom od Boga. Sem smo prišli hrepeneče, da bi prinesli novo, svobodno življenje tem otrokom, ki so bili od nas ostro ločeni s to visoko, globoko in strašno robustno, precej raztegnjeno 'Posušeno zemljino roko', tako da nismo mogli priti do njih, niti oni k nam. Kakor sedaj, smo tudi prej gledali skozi špranje v skalah na globoko ležeče ravnine, kjer smo pogosto ugotavljali, da so polne otrok in njihovih otrok. V brezvetrnih dneh jim je lahko Kenan po moji želji z močnim glasom najavljal, da se starešine ne bojijo velikega ovinka in bodo prišli s svojimi žrtvenimi sadeži še pred Sabatom.
3. Kakorkoli, sedaj sva jaz in še Nekdo drug prišla dol do njih na čudežen način in glej, nikjer jih ni videti in ni niti sledu o njih.
4. Zato je sedaj po Božjem navdihu moja volja, da vsi od tu v vseh smereh pohitite in jih iščete eno uro. Če boste koga našli ga brez odlašanja pripeljite sem, da nam bo lahko povedal kje so vsi ostali. Če ne boste nikogar našli, se vrnite v eni uri dodeljeni za iskanje, tako da bomo lahko prejeli višja navodila od Tistega, katerega volja naj se zgodi.
5. In sedaj pohitite in izpolnite nalogo, ki ste jo dobili. Naj bo Jehov in moj blagoslov z vsemi vami. Amen.«
6. In takoj so se zbrali in v naglici pohiteli v vse smeri. Povsod so našli veliko praznih bivališč z vsemu vrstami opreme. Na prostosti so našli tudi mnogo domačih živali in vse vrste že pridelanega in zbranega sadja, toda niti enega človeškega bitja. Ko po pol ure iskalci niso našli nikogar, so začeli v vse smeri glasno vpiti in klicati tiste, ki so jih poznali po imenu. Toda ves njihov trud je bil zaman in niso slišali nikogar, ampak samo oddaljen odmev svojih klicev, ki se je odbijal od skalnih sten in spuščal v globeli temačnih gorskih jarkov.
7. Nekateri med njimi so se celo povzpeli na bližnje griče, da bi morda od tam odkrili ubežnike, toda tudi ta njihov trud je bil povsem zaman, ker njihovo ostro oko ni zasledilo niti bleska zaostalega pobeglega brata in tudi s svojimi ušesi, celo z največjo pozornostjo niso slišali nič drugega kot monotono, votlo šumenje gorskih potokov, padajoč v globoke ledeniške razpoke.
8. Tako je pretekla kratka ura v iskanju otrok in otroci so se ne da bi kaj opravili vrnili nazaj, oziroma tja, kjer jih je Adam nestrpno čakal.
9. Ko so se približevali, je Adam pozorno opazoval skupino, da bi videl, če je med njimi kdo, ki so ga našli, toda ko so prišli bližje, je postalo jasno, da so se vrnili sami.
10. To je Adama tako užalostilo, da je začel glasno jokati in objokovati.

Azmael odpošlje Henoha

(5. avgust 1841)

1. Ko so se določeni iskalci vrnili, ne da bi dosegli svoj namen, so poročali, da niso našli nič drugega kot prazne koče z nekaterimi gospodinjskimi pripomočki, hišne živali in tudi skoraj vse shranjeno sadje, toda niti sledu o ljudeh. Adam je dvignil roke nad glavo in spregovoril z močnim glasom:
2. »Pravični, veliki, vzvišeni Bog! Kam si jih odpeljal? Ali pa jih je zemlja požrla, ali karkoli se je zgodilo z mojimi otroci?
3. Ali še vedno nekje obstajajo ali so bili popolnoma uničeni?
O Bog, Bog poln ljubezni in milosti, bodi sočuten z menoj, šibkim, najstarejšim človekom na zemlji!
4. Če si jih uničil, lahko prav tako uničiš moje srce, tako da mu ne bo treba trpeti pod tem neznanskim bremenom žalosti, ker bo moralo tako ali tako na koncu umreti, čeprav sem dobil svetlobo o tistih, ki jih je moja velika neumnost ločila od nas in gnala v to polnočno pokrajino, kjer so očitno propadli.
5. O Azmael, Azmael! Kje si Mogočnejš? Pridi, o pridi, ker moj duh, ki je od Tebe, še nikoli ni tako hrepenel po Tebi, kot to počne sedaj.
6. O ne mudi se, ampak pridi k meni, šibkemu, staremu starcu, prvemu na tej Tvoji široki Zemlji in mi pomagaj iz moje velike tesnobe in žalosti. Amen.«
7. In glej, že je stal Azmael pri Adamu in ga resno vprašal: »Adam, ali si slep, kaj hočeš, da naredim zate?«
8. In Adam je odgovoril: »O Gospod, če sem slep mi povrni vid, da bom lahko videl tiste, ki so izgubljeni, bodisi tako ali drugače.«
9. Nato je Azmael rekel Adamu: »Glej, poslal si svoje otroke, da bi našli svoje brate in niso našli nikogar. Sedaj bom Jaz odposlal Henoha in bomo videli ali se bo tudi on vrnil praznih rok. V primeru, da se bo, bom nato odšel Jaz, kot zadnji glasnik in sklical vse ovce in lahko si prepričan, da bodo ovce prepoznale pastirjev glas, naglo prihitele k Njemu in veselo skakale okoli Njega.
10. In ti Henoh, pohiti zdaj ven in vpij na ves glas: 'Bratje, poslušajte! Vaš oče Adam je prišel k vam, da boste, tako kot jaz, prosti jarma. Pokazal vam bo nov mogočen most, čez katerega boste po najkrajši možni poti prišli do njegovega posvečenega očetovskega doma, da boste že jutri sodelovali v praznovanju svetega, svobodnega Gospodovega Sabata.'
11. Tako jih boš poklical trikrat in privedel k nam kogarkoli, ki se bo prikazal. Toda tiste, ki se ne bodo prikazali, bom potem poskušal Jaz priklicati s Svojim glasom, na kar jih bomo lahko prešteli in videli kdo še vedno manjka. To bo znak, po katerem se bo pokazalo, kdo je prišel nazadnje, zaradi prihajajoče velike stiske in ti zamudniki bodo prišli v veliko Očetovo domačo hišo.
12. In sedaj pohitite in naredite, kot sem vam Jaz svetoval! Amen.«

127. Poglavlje

Trije Adamovi sinovi sledijo Henohovemu klicu

1. Potem je Henoh pohitel, kot mu je svetoval Azmael.
2. Po prvem pozivu se je starejši Adamov sin priplazil iz nekega skrivališča in rekel: »Henoh, ti, Jaredov sin, sledil ti bom, če sem te dobro razumel.«
3. In Henoh mu je odgovoril: »To je volja tistega, ki čaka nate in na vse tvoje otroke, zato je tvoje razumevanje pravilno.
4. Toda moram še dvakrat zavpiti, kar te bo pomagalo prepričati, da si pravilno razumel moj prvi poziv.«
5. In tako je Henoh zavpil že drugič. Tudi po tem pozivu je prišel samo starejši Adamov sin in Henoha vprašal enako kot prvi in dobil isti odgovor.
6. Potem je Henoh zavpil še tretjič in po tem najglasnejšem pozivu, se je prav tako pojavil samo en starejši Adamov sin in vprašal Kenoha enako kot prva dva.
7. Henoh pa je odgovoril: »Sledi mojemu pozivu in se boš kmalu sam prepričal od kod je prišel poziv in od kod je glas prodril v tvoja ušesa!«
8. Čeprav je glas Henohov, vendar je poziv od zgoraj.
9. Zdaj ne sprašujte več, ampak pojdite za menoj in mi ne povejte kje so vaši otroci in žene, ker bo takoj za menoj drug Klicalec in vsi otroci in žene bodo prepoznali Njegov glas, kot edini pravi.
10. Čeprav je bil moj poziv pravi klic od zgoraj, je bil to še vedno čuden glas, ki je vpil in zato so ga le redki upoštevali. Toda, ko bo poziv zvenel z glasom velikega Klicalca, bo to glas pravega klicalca, ki bo prodiral v globino zemlje in tam ne bo nikogar med živimi ali mrtvimi, ki Ga ne bi kmalu prepoznal, kot pravi glas edinega pravega Klicalca in nihče Ga ne bo vprašal, kar ste me vi spraševali, ampak bodo vsi sledili Njegovemu glasu tako ali drugače.
11. In zdaj pohitite, ker vaš oče čaka! Amen.«

128. Poglavlje

Adamovo veselje z otroki Juro, Bušinom in Ohorionom

1. In tako je četverica pohitela k Adamu. Ko je Adam videl, da se Henoh približuje s tremi starejšimi otroki, se mu je obraz razsvetlil in Me je začel hvaliti, ker je bilo njegovim očem dovoljeno še enkrat videti starejše otroke po Kajnu in Abelu, in sicer Juro, Bušina in Ohoriona.
2. Medtem, ko je Adam hvaležno vzdihoval v svojem srcu, je bila četverica že pri njem. Henoh se je priklonil Adamu, toda ostali trije so padli na obraz pred Adamom, kot so to vedno storili. Vendar je Adam poklical Seta in rekel:
3. »Set, moj sin, glej tvoje starejše brate in sedaj moje najstarejše otroke. Pomagaj jim vstati in jih pripelji sem k mojemu srcu in jim tudi povej: 'Stari oče Adam ni več gospodar, ampak je sedaj oče, katerega roke bi bile sposobne ljubeče pritegniti celo Kajna k svojemu srcu, kaj šele svoje starejše otroke in sodruge v slabih časih.'«

4. Povej jim tudi, da ne samo, da je izgubljeni raj povrnjen, ampak neskončno in veliko več stvari, večje in nepopisno bolj veličastne in vzvišene. In sedaj pojdi in naredi zahtevano. Amen.«
5. Set je šel takoj k svojim bratom, jih ljubeče dvignil in jim povedal Adamovo sporočilo, na kar je začela trojica jokati od veselja. In Jura je rekel Setu: »O moj ljubljeni brat, kako neizrekljivo sem srečen in dejansko vsi trije, da lahko zopet vidimo tebe in našega zelo ljubljenega očeta.
6. Glej, dragi brat, kako stari in šibki smo postali po dolgem času našega zasluženega izgnanstva.
7. O Ti veliki Jahve, hvala Ti in naša večna hvaležnost samo Tebi, ker ni dvoma, da si Ti omehčal srce našega ljubljenega očeta, tako da smo še enkrat sprejeti tukaj v Tvoji milostni navzočnosti.
8. Zato, večna hvaležnost in hvala Tebi, o Jehova. Dragi brat, zahvaljujemo se tudi tebi. Zdaj pa nas odvedi k staremu očetu!«
9. In tako jih je Set pripeljal k Adamu, ki jih je blagoslovil, jih pritisnil k svojemu srcu in nadvse ganjeno rekel: »O moji otroci, kako srečen je sedaj vaš oče Adam.
10. O Azmael, kdo bi Te mogel dovolj prehvaliti za Tvojo brezmejno dobroto in Tvojo večno ljubezen!«
11. Ko si je Adam nekoliko opomogel od svoje ljubezni, je prišel Azmael takoj k njemu in rekel: »Adam, ali vidiš sedaj, kaj je bolj pomembno: zapoved ali ljubezen?«
12. Adam je bil tako ganjen, da je lahko rekel samo: »O, Ti, čigar ime si moj jezik ne upa izreči, Ti si več, neskončno več kot more vsa večnost dojeti! Za to samo Tebi hvaležnost, zahvala, slava in za vedno vsa moja predana ljubezen! Amen.«

129. Poglavje

Azmaelov govor o Jehovem bistvu

(7. avgust 1841)

1. Po teh Adamovih besedah je Azmael stopil do trojice in jim spregovoril sledeče: »Poslušajte, vi trije, Jura, Bušin in Ohorion!
2. Kdo je boječ kot muha in poln strahu kot golob in plašen kot poljska miš, ki odvihra, ko se kaj približa, ali ob najmanjšem hrupu zbeži v gozdno goščavo in če pade nekaj skalnih delcev v dolino, se preplašeno skriva v zemljine luknje?
3. Ali mislite, da Jehova tako zlahka omogoča smrt Svojih otrok, ko zgrmi dol nekaj kamnov?
4. Če bi Mu bilo ubijanje v veselje, bi bilo tako že od večnosti. In, če bi bil na ta način prijatelj smrti, ste resnično lahko prepričani, da On ne bi ustvaril zemlje, ne lune, sonca in vseh zvezd s svojimi velikimi čudesi ustvarjanja, niti sončnega prahca.
5. Toda Bog, kot lahko vidite iz vseh stvari okoli sebe, ni tak, ampak ravno nasprotno in zato največji prijatelj življenja, ker je sam dejansko večno življenje in vse, kar živi, živi iz Njegovega diha. On je tudi večna Ljubezen sama in zato nenehno priteguje vsa Svoja dela k Sebi in vsa ustvarjena bitja imajo svoj lasten

pametno urejeni red. Vendar pa so otroci svobodni in njihova volja in dejanja niso vezana na noben način, razen da morajo živeti in to zaradi Jehove, ki je prijatelj življenja, ne smrti. Torej, Njegovi otroci ne bi smeli biti preveč zaskrbljeni zaradi naglega uničenja, še posebej tisti, ki, kot vi, resnično ljubijo, izjemno dobrega, velikega in svetega Jehova in polagajo vse svoje upe v Njega.

6. Torej bodi dobre volje in nič več neumno boječ, ker če bi vas hotel Jehova usmrtiti, kako bi lahko dosegli tako visoko starost, ki jo že imate?

7. Vendar pa bo prišel čas na zemlji, ko vaši potomci na koncu svoje življenjske preizkušnje na zemlji, ne bodo nikoli dosegli vaše starosti, čeprav bodo mnogi med njimi, ki bodo ljubili Jehova, bolj kot zdaj vi. Da, v teh časih bodo celo otročki vzeti od prsi svoje matere in mnogi starši bodo žalovali, v svoji bridkosti slavili Boga, Mu vse žrtvovali in ne bodo razmišljali kot vi, da je Jehova nekdo, ki mu je ubijanje v veselje.

8. Glejte, z vaše strani je bila to huda napaka. V prihodnosti raje krepite vaše zaupanje in vaša ljubezen do Jehove naj raste; potem boste varno hodili čez goreče ruševine sveta, ker je roka Jehove mogočna in tisti, za katere se On zavzema in jih vodi, ne morejo utrpeti škode zaradi propadanja svetov ali katerekoli moči, kateri je On dal proste roke za določen čas njenega lastnega preizkusa svobode, ki je znana moč kače.

9. Sedaj ostanite nekaj časa tukaj v miru, dokler se ne vrnem, ker grem sedaj Jaz, kot zadnji glasnik iskat vaše otroke, da jih vse pripeljem sem, tako da bodo lahko izkusili in spoznali, kako izredno dober in poln ljubezni je Jehova, katerega ste se tako neumno bali.

10. Seveda, Božja jeza je strašna. To je večni ogenj, ki nikoli ne ugasne. Ampak, ne glede na to, Bog je dal vse Svoje moči v Svojo ljubezen in ne v jezo, ki je za vedno predmet večne Ljubezni, samo večnega, najsvobodnejšega Življenja v Njemu.

11. Premislite o tem, dokler se ne vrnem. Amen.«

130. Poglavlje

Uspešen Azmaelov očetovski poziv polnočnim otrokom

1. Azmael je nemudoma zapustil celotno družbo in odhitel kot ognjeni blisk.
2. Ko je izginil iz njihovega pogleda, so vsi začeli hvaliti velikega Boga. Toda trojica je začela spraševati Adama, rekoč:

3. O, dragi, vzvišeni oče! Glej, besede tega mladeniča, ki je pravkar naglo odšel, so bile po eni strani večinoma pomirjujoče, toda po drugi strani nerazumljivo vzvišene kot ogenj, ki bi lahko razsvetlil celo zemljo. O povej nam, kdo in od kod je ta človek, ker mi še nikoli nismo slišali takšnih besed. Resnično, ta človek nikakor ne more biti s te zemlje.

4. Če je mogoče, o oče, nas ne pusti v tej negotovosti. Tvoja volja. Amen.«

5. In Adam je odgovoril: »O otroci, razmišljajte o tem, kar vam je sam rekel. Če hočete izvedeti več, ga počakajte! Amen.«

6. Trojica se je zahvalila Adamu in začela razmišljati o tem vprašanju, toda niso

mogli najti odgovora, da bi zadovoljili svoja srca. Eden je predlagal angela, ki je v deželi Euehip po pobegu predal goreči meč Abelu, drugi je mislil o Abelovem duhu, tretji pa se ni mogel odločiti, katero mnenje naj podpre. In tako je postopoma nastala med vsemi prisotnimi velika tišina, delno zaradi tega, ker so bili polno zasedeni s svojimi lastnimi mislimi in delno v čuječnem pričakovanju Azmaelovega poziva. Vendar je bilo to pričakovanje precej jalovo, ker je Azmael dobro vedel kaj in kako storiti, ker mu ni bilo treba vpiti, ampak samo izreči Svojo mogočno Besedo v srcih tistih, ki so se v strahu skrivali. In v sebi so jasno dojeli ta veličasten poziv, tako da nihče ni ostal v ozadju in so vsi, stari in mladi, pohiteli k velikemu notranjemu Klicalcu in Ga vsi prepoznali kot Tistega, ki jih je skrivoma poklical v njihovih srcih.

7. V treh minutah je bil Azmael obkrožen s sedemkrat sto tisoč ljudmi, katere je blagoslovil s svojo roko in jih nato vse kmalu privedel k Adamu.

8. Ko je Adam, skupaj z drugimi otroki, videl ogromno množico, ki jo je vodil Azmael, je ostal brez besed in ni mogel izreči niti besede.

(9. avgust 1841)

9. Celo Henohu se je zdela ta izredna odprava tako čudežna, da ni mogel verjeti. In si je rekel: »Ampak tako veliko otrok v polnočni regiji?!

10. Če ne več kot tri četrtine jih je bilo na novo ustvarjenih. Ne vem, kaj naj si mislim. Ali sanjam ali vidim vsakega stokratno, ker je tukaj ljudi kot peska v morju in trave na površini zemlje!

11. O Azmael, kdo bi te kdaj lahko razumel? Ti si neskončen v vsaki Svoji besedi in Svojem dihu, ki premika svet, medtem, ko jaz le neznatno količino drobcev preko površine moje nemočne roke. Ti zreš v sonce in v vse sijoče zvezde, ki drhtijo od preveč nerazumljivega vzvišenega strahospoštovanja, hvaležno sijoče, čeprav le medlo, odražajo neskončno milino Tvojih oči navzdol na majhno zemljo. In Tvoja ušesa zaznavajo - kot moja bližajoči grom

- hrepenenja in najmanjše želje tistih medlih bitij, ki se bodo morda v prihodnosti pojavila, kot Tvoje nove stvaritve. In Ti zaznavaš dih najbolj neopazne, drobne živalce v najbolj oddaljenem brezkončnem prostoru, medtem ko moje uho komaj zazna divjanje orkana. Toda kakšna razlika v zaznavanju! Zate je vse čista harmonija, zame zmedeni kaos.

12. Tebi je glasno žuborenje pomladi, vir globokih, razumljivih besed. Razumeš frfotanje trave in tožba padajočih listov je zaznavna Tvojemu ušesu.

13. Slišiš veličastno hvalnico šumečega vetra in besnenje morja Ti ne ostane neznano. In vendar skrbiš za malega črva v prahu, čeprav ne slišiš nič drugega kot šibko stokanje majhnega prašnega črva.

14. O Azmael, Ti veliki, vzvišeni, najsvetejši, najbolj ljubeč in predvsem najmogočnejši Bog in Gospod! Omejeni duh Te ne bo nikoli razumel in vsak, ki bi Te hotel doumeti, se bo izgubil v neskončni noči Tvoje oblasti. Celo kapljica rose ga bo pogoltnila v svoje brezštevne, neskončne globine, da se ne bo mogel nikoli rešiti iz neskončnega oceana majhnih kapljic rose in njegovih nešteti čudes.

15. Zato v svojem življenju ne bom več ničesar raziskoval, ampak Tebe samo ljubil, o moj Bog in v vsem svojem pametnem ravnanju priznal svojo ničevost in v vsej

ljubezni in ponižnosti rekel: 'Samo do sem in nič več!' Vsak moj srčni utrip mora biti podrejen Tvoji volji, ker kdo je živ brez Tebe, ker si Ti sam edino življenje?

16. Živim samo toliko časa, odkar Tebe ljubim in zame razen Tebe ni nič živega. Ali niso vse stvari zame kot mrtve? Ali niso mrtvi kamni brez življenja Tebi bolj živi, kot je meni najbolj živahna ptica, ker kamen Zate ni nem, toda kaj je zame cvrčanje živahnega murna?

17. Torej, živim je vse živo in mrtvim vse mrtvo. In sedaj, do tu in nič dlje! Amen.«

131. Poglavje

Adamovo veselje in hvaležnost. Jura radovedno sprašuje Azmaela.

1. Ko je Henoh sklenil ta pomemben samogovor, je Azmael s svojim silnim oboževalcem osupnil začudeno družbo.

2. Ko je prišel približno trideset korakov do Adama, je ukazal veliki množici, da se posede, nato pa pristopil k Adamu, ki si še ni opomogel od svoje onemelosti in mu rekel:

3. »Adam, zbudi se in boš videl kaj lahko doseže glas pravega klicatelja, ki nato vse prešteje in vidi, da nihče ne manjka, ampak jih najprej vse blagoslovi. Amen«

4. Potem je Adam vstal in s skesanim srcem rekel: »Azmael, dovoli mi izgovoriti le črko Tvojega imena, zato kjer si Ti, o Gospod, preštel skupino, je zagotovo vedno popolna, ker si Ti vedno večni in neskončni in kar storiš je v vsakem trenutku najboljše!

5. Sedaj Ti jaz in vsi otroci ne moremo dati nič drugega kot, da se Ti zahvaljujemo in Te slavimo. O Gospod, milostno sprejmi naša srca, kot tople besede, polne hvaležnosti in ljubezni in stori z vsemi nami karkoli želiš. Amen«

6. In Azmael je pozval Juro, Bušina in Ohoriona in jim rekel:

»Poslušajte! Vaš oče je z vami v tej pokrajini že skoraj dve uri in nobeden mu ni do sedaj pripeljal ničesar, da bi se osvežil in okreplil, zato pošljite domov sle, ki naj prinesejo vse vrste sadja, kruha, mleka in medu, da bo zadostovalo za vse, ki so tukaj. In zdaj pojdite in tako naredite. Amen.«

7. Jura je spustil brata naprej, se še malo zadržal pri Azmaelu in Ga vprašal:

8. »Mogočni mladenič! Ali mi ne bi hotel povedati, kdo in od kod si? Ali je Adam tudi tvoj oče? Ali je na tej zemlji mogoče še kakšen mogočnejši oče glavnega rodu od našega očeta Adama, čigar besedo sta nekoč ubogala sonce in luna?

9. Toda, ko je padel v nemilost pred Jahvejem, je izgubil vso svojo moč in zdaj smo vsi sluge šibkosti, nesposobni, da bi se dvignili iz svoje nemoči.

10. Vendar, ti imaš moč, ki je enaka Adamovi, predno je padel pred Jahvejem v nemilost, zato mi lahko poveš, kar sem te vprašal, vendar le, če tako želiš. Amen.«

11. Azmael je odgovoril: »Jura, ti si pravičen in tvoje vprašanje je enostavno, vendar razmisli o tem, kakšno korist bi imel od takšnega vedenja, ali če tega za zdaj ne bi vedel?

12. Neresnica je za Moja usta nemogoča, za resnico pa tvoje srce še ni pripravljeno, ker bi te pred to zrelostjo ubilo. Zato bodi potrpežljiv, dokler ne dozori, ljubi in se boj Boga in tvoje srce ti bo dalo odgovor o Njemu, ki ti sedaj daje ta nasvet!

13. Toda toliko lahko veš, da ne ustrezam nobenemu tvojemu vprašanju in so tako

vse tvoje domneve napačne; toda, ko boš zrelejši, boš videl veliko Svetlobo, ki je svetloba vseh svetlob.

14. In zdaj pojdi in delaj to, kar počnejo tvoji bratje! Amen«

15. In Jura je odšel in razporejal z drugimi obilo hrane in pijače ('hrane in pijače', naš pripis), po Azmaelovem nalogu.

16. Ko so prišli otroci polnočne pokrajine bogato natovorjeni z zalogami, katere so položili pred Adama in druge otroke, je Azmael pristopil mednje, vse blagoslovil, vsem navzočim zapovedal jesti in se Sam usedel na najbolj oddaljeni konec košar ter jedel prvič skupaj z njimi.

17. Potem je Adam pripomnil: »O Azmael, kako lahko sediš v ozadju, ko prvo mesto pripada pred vsemi prav Tebi?«

18. Azmael pa je odgovoril: »Adam! Kje je zgoraj in kje je spodaj? Na prvem mestu je ponižnost, toda ali ne veš, da tam kjer je Prvi Sam sedel, je tudi Njegov prostor tak kot On. Zato naj te ne skrbi moje mesto, ampak brez skrbi užij hrano. Amen.«

132. Poglavlje

Običajni obed. Občudovanje in skromnost teščih očetov. Henohova ljubezen do Azmaela. Prava molitev.

(27. oktober 1841)

1. Adam je bil zadovoljen s tem odgovorom in vsi otroci z njim. Potem, ko so v svojih srcih duhovno izrazili svojo resnično zahvalo, so vsi začeli jesti in piti, vsak po svojih potrebah in okusu.

2. Vendar si Abedam, Jura, Bušin in Ohorion niso upali sodelovati pri obroku in prav tako tudi Metuzalem in njegov sin Lameh, ker jih Adam ni povabil in tudi nihče od otrok glavnega rodu. Azmael se je obrnil k njim in vprašal:

3. »Zakaj ne jeste in ne pijete z nami?«

4. In oni so odgovorili: »O najmogočnejši Azmael, kako bi si upali sodelovati. Glej, ko praoče obeduje, kako domišljavo bi bilo z naše strani segati v košaro in jesti skupaj z njim in piti iz posode, katere so se dotaknila visoko vzvišena očetova usta.

5. To je za nas že tako ali tako največji užitek, veselje in zadovoljstvo, da lahko gledamo vzvišene očete, kako se srečni krepčajo. Zato, Azmael, ne bodi zaskrbljen zaradi nas, saj imamo zdaj v velikih količinah tisto, kar nas izredno krepi. Vendar za Tvojo blagodejno skrb in ljubezen za nas, hvala! Amen.«

6. Abedam je še naposled dejal: »Poleg tega, o veliki, izredno mogočni Azmael, to omenjam med nama z največjim spoštovanjem in ljubeznijo: Le kdo bi lahko občutil lakoto v Tvoji bližini in Tvoji nedoumljivi prisotnosti, ker si Ti sam večna potešitev vseh stvari.

7. O Azmael, Ti si me že potešil za celo večnost! In tisti, ki ga Ti potešiš, zagotovo ne bo nikoli lačen in žejen. Zato, Tebi vsa hvaležnost in ljubezen. Amen.«

8. Ko je slišal te izgovore, je Azmael rekel štirim: »Dobro ste govorili in moje srce je uživalo ob tem, kar ste povedali. Vsaka vaša beseda je bila pravična, Abedamova velja za vso večnost. Vendar, dragi moji prijatelji, zdaj ste še vedno na zemlji in imate telo, ki pripada zemlji. Torej, ga je treba tudi krepiti s hrano in pijačo v

ustrezni meri.

9. Če Adam tudi tukaj je in pije, kakšna je razlika med nama?

10. Če vam Jaz sedaj rečem: 'Pridite sem in jejte', kdo vas bo izključil iz obeda, če vas Jaz povabim?

11. Torej, pridite, sedite z Mano in jejte in pijte brez strahu, ker bodo nemudoma postali trenutno prvi zadnji in zadnji prvi. Amen.«

12. Ko so slišali te besede, so se vsi štirje priklonili očetom, slavili Boga in končno, polni veselja in radosti, posedli na tla poleg Azmaela in jedli in pili.

13. To je razveselilo tudi vse očete in Adama, samo Jared, Mahalalel in Enoš so bili preveč obremenjeni z Azmaelovim velikim dejanjem, da bi se lahko veselili. Niso vedeli, ali so imeli kaj hrane in pijače, niti niso vedeli kdo in kaj je govoril in niso videli, da je četverica sodelovala pri obroku, ker jim je Azmaelovo dejanje, kot še nikoli prej, tako rekoč povzročilo onemelo začudenje, v katerem so ostali še precej časa.

14. Toda Henoh je jokal od veselja in ljubezni do Azmaela, tako da se ni mogel več vzdržati, da ne bi vstal in pohitel na Azmaelovo stran, da bi izlil Azmaelu obilico svojega srca.

15. Toda, ko je Azmael opazil - kar zanj ni bilo težko - kaj je prignalo dragega Henoha, je vstal, odšel proti ljubezni polnemu in rekel:

16. »Resnično, moj ljubljeni Henoh, tisti, ki bo tako kot ti prišel k Meni, bo ugotovil, da bom nemudoma vstal in mu odšel nasproti več kot pol poti.

17. Resnično, povem ti, da si sedaj našel življenje in vsa smrt te je zapustila. Tvoje oči ne bodo nikoli videle dneva smrti. Tvoja ljubezen je premagala celo tvoje meso in ga prežela z nesmrtnostjo in kakršen si sedaj in živiš, takšen boš ostal in večno živel.

18. Glej, tvoji potomci bodo tisti, ki jih bom Jaz ohranil do konca vseh časov in iz tvojega rodu bo nekega dne izpolnjena velika obljuba. Amen.«

19. Ko je Henoh slišal te besede, je bilo njegovo srce tako preobremenjeno, da njegove ustnice niso zmogle enega samega zvoka.

20. Ampak, Azmael ga je okrepil, rekoč: »Ljubljeni Henoh, bodi miren in naj bo mir s tvojim duhom! Jaz vem, kaj Mi hočeš sedaj povedati.

21. Vendar, povem ti resnično: Tisti, ki moli in se Mi zahvaljuje kot sedaj počneš ti, s popolnoma skesanim srcem, je tisti, ki moli v duhu in v vsej resnici.

22. Tisti, ki še vedno moli in se zahvaljuje z usti, v njegovem telesu še vedno bije srce, katerega vlakna so še vedno povezana z vejami dreves sveta in ko se pojavi veter, ki trga veje dreves, je tudi srce raztrgano.

23. Toda, srce kot je tvoje, je popolnoma doma in ko pridejo vetrovi, je mirno in brezskrbno v svetu in s tem svobodno v veliki ljubezni do Gospoda in vsega ostalega, kar je od Gospoda.

24. Kdor tako ljubi ima pravo ljubezen in Gospod bo z njim za vedno! Amen.«

Azmaelova obljuba Henohu

1. Po teh besedah se je Henohov jezik sprostil, tako da je lahko nagovoril vse navzoče z naslednjimi besedami:
2. »O, dragi očetje in tudi vi, moji ljubljeni otroci, pogledajte me in z začudenjem boste videli, kako sem jaz, ki sem bil tako šibak, sedaj postal močan v Gospodu, ki je moj Bog in vaš Bog, moj najbolj ljubeči Oče in vaš ljubeči Oče, moje vse in vaše vse, dejansko, moje svobodno, večno življenje, prav tako, kot vaše. Pogledajte me in se čudite, ker sem našel milost pred Bogom, ki je moja edina in največja ljubezen, ki je blagoslovil moj rod z veliko obljubo do konca vseh časov. Da, še enkrat vas pozivam: Pogledajte me in se čudite o vsem na meni, ki sem sedaj iz trajnega in nesmrtnega telesa, tako da moje meso ne bo nikoli razpadlo.
3. O očetje in otroci! Gospod je to naredil meni v vaši prisotnosti. Vsi veste, kako smo položili kamne za dneve in tudi za polno luno. In ko je minilo leto smo nanosili kamne za dneve in lunine kamne in s tem vsako leto pokončno in obstojno spominsko obeležje. Glejte, tukaj je več kot en dan, mesec, leto, zato mi dovolite postaviti na tem mestu, kjer zdaj stojim, zelo dostojanstven in velik spomenik Gospodu, ki je prišel k nam veličastno, čudežno in tako ljubeče v Azmaelu, ki je sedaj med nami in želi ostati z nami do konca vseh časov, da, v vsej večnosti. Skoraj tretji dan že hodi med nami, nas ljubeče vodi, vendar nihče ni pomislil, da bi mu ponudil večjo zahvalo od takšne, ki si jo izražamo med seboj. O očetje in otroci, vse otroke vabimo na jutrišnji Sabat k daritvi, ki jo želimo ponuditi Gospodu. Glejte, Gospod nas ni pustil čakati, ampak je prišel danes k nam in včeraj je bil z nami in je sedaj med nami. Kaj je več, Gospod ali Sabat?
4. Kjerkoli je Gospod, tam je tudi Sabat z Njim. O očetje in otroci, zato želim sedaj Njemu, ki je med nami, postaviti oltar in Mu na njem dati daritveno žrtev, ker samo On zasluži vso ljubezen, vso hvaležnost in zahvalo, vso slavo, vse žrtvovanje in vse naše čaščenje!
5. Otroci, pojdite in mi prinesite gladke, čiste kamne in mi pomagajte tukaj zgraditi oltar. Potem mi prinesite žgalno daritev, ki mora biti sedem mesecev staro jagnje in čist cedrin les za ogenj. Pojdite in storite to, brez odlašanja!
6. In Ti, moj najbolj ljubljeni in sveti Azmael, boš zagotovo milostno z zadovoljstvom sprejel to žrtev in je v Svoji neizmerni ljubezni ne dvigni proti meni, ker sedaj to delam iz moje ljubezni do Tebe.
7. Kaj so nebesa in zemlja v primerjavi s Teboj in kaj ubogi Sabat! Kjer Ti bivaš in si navzoč, je vsa večnost in brezmejna sedanjost, da, neskončno veličastje in svetost vseh nebes, sonca in svetov.
8. Nisi nam dovolil, da bi Te razkrili in priznali, preden je bilo to za Tebe sprejemljivo, ampak moja prevelika mogočna ljubezen do Tebe, ki priteka od Tebe v moje srce, mi je sedaj to neizogibno storila, kajti spregovorila je:
9. 'Glej, Henoh, s to lahko zapovedjo Gospod samo preizkuša moč tvoje ljubezni. Dokler ljubezen kroži le zmerno, se je take zapovedi lahko držati. Vendar, ko se ljubezen močno vname, podira vse ovire, se izpove in vrže v objem ljubljenemu.' In Ti, ki si tako vzvišen in sedaj meni in nam vsem najljubši, Ti, ki si Edini, oprosti

mi za to napako, za katero jaz nisem odgovoren, ker me je ljubezen prevzela v posest tako mogočno, da si nisem mogel pomagati, ampak Ti priznal mojo ljubezen, glasno pred vsemi ljudmi.

10. O Azmael! Sprejmi milostno od mene in nas vseh daritev, ki Ti jo želimo ponuditi in posveti ter blagoslovi oltar in ta bo ostal blagoslovljen in posvečen za vse večne čase! Amen.«

11. Po tem govoru je Azmael ponovno vstal in nagovoril vse očete in otroke, z naslednjimi besedami:

12. »Slišite, tako je, Henoh hodi po pravi poti! Kdor bo hodil na tak način, bo iskal najkrajšo pot do ljubljenega. Resnično, tisti, ki ne bo tako hodil, bo težko prišel do Mene in mu ne bom prišel nasproti. Ampak tisti, ki ima silno ljubezen v svojem srcu, ali bo še prešteval dneve, ko bo dosegel ljubljenega? Ali ne bo upošteval vsakega trenutka kot Svetega, v katerem ga bo dohitel, ker je bil prežet s svojo ljubeznijo?!

13. Poglejte, kje je Sabat potokov in rek? Ali ni dejansko v morju? In preden ne pride do morja, ni počitka in ni Sabata. Toda, ko tok doseže morje, ali pa se morje proti njemu razširi, ali ne bo tok obmiroval, potem, ko je dosegel morje? Ali pa bo počakal do jutri, ko mu bo prišlo morje naproti?!

14. Zato Jaz tukaj pravim: Prišel sem k vam in nihče Mi ni prišel naproti, razen Henoha. Dal sem vam zapoved, katere ste se držali iz strahu, da bi Me morda izgubili, toda niste upoštevali, da prave, čiste ljubezni nikoli ne izgubiš in še najmanj Mene.

15. Vi ste le nejasno prepoznali razliko med Menoj in vami, toda Henoh Me je prepoznal. Zato, blagoslavljam to daritev tvojega srca in posvečujem oltar, ki si ga postavil Zame, dragi Henoh! Glej, na tem mestu, bo tvoj rod nekega dne rešen pred poplavo greha in tvoj vnuk bo zopet postavil ta oltar in Mi dal zahvalno daritev. In tako naj bo blagoslovljen za vse čase! Amen.«

134. Poglavje

Azmaelova prilika o ljubezni

(29. oktober 1841)

1. Po teh Azmaelovih besedah, ki so jih slišali tudi Enoš, Mahalalel in Jared, so Adam in vsi ostali vstali in hoteli odhiteti k Azmaelu, deloma zaradi velikega spoštovanja, ki je bilo v tem primeru prevladujoče, delno iz ljubezni, ki je vedno združena z spoštovanjem in še posebej ob prisotnosti spoštovanih. Vendar jim je Azmael rekel, naj se na licu mesta ustavijo in dejal:

2. »Poslušajte, povedal vam bom priliko, ki jo boste razložili. Glasi se takole:

3. Ko sonce sije na dobro zemljo, se zemlja razdeli in oblikuje globoke in široke brazde, da bi bolje in globlje sprejemala sončne žarke in bila vsepovsod segreta. Toda pesek se nikoli ne razdeli in se pogreje le na površju. Ko žarek zapusti njegovo površino, zmerne toplote tudi ni več. Tako je tudi s kamni. Lahko so zelo topli, vendar ko pride hladen zrak, se ohladijo in postanejo hladnejši od samega vetra.

4. Tako je tudi, ko pade dež iz neba. Medtem, ko dežuje je polno vlage, ko pa

preneha deževati, se vetrovi vrnejo in očistijo ter presušijo pesek in kamne, da so zopet suhi. Samo dobra zemlja ohranja življenje, daje vlago dežja in namaka vse svoje rastlinstvo.

5. O, pogledjte v sebi ali se vaše srce ne počuti tako kot pesek in kamenje!

6. Medtem, ko ste Me prepoznali samo po Mojih delih in besedah ter po Henohovem pričevanju, ste se s polnim spoštovanjem in ljubeznijo do Mene ogreli. Če pa bom postal za vas zopet neviden, Mi povejte, ali bo z vami tako kot z dobro zemljo?

7. Sedaj sem med vami že toliko ur; kdo od vas je Zame naredil to, kar je Henoh?

8. Da, visoko Me spoštujete, toda tudi kamniti vrhovi gora sprejemajo prvi in zadnji sončni žarek, ker so željni svetlobe. Toda, ko postane tudi vroče, se kmalu zavijejo v gosto in temno meglo in oblake, tako da se njihov večni sneg in led ne more staliti in izginiti. Vaša ljubezen je tudi kot ljubezen telet za polnimi vimami krave. Okoli nje skačejo in jo s svojimi glavami porivajo okoli, dokler je še kaj mleka, ampak takoj, ko se pretok mleka ustavi, tele zapusti kravo in nič ne kaže na to, da bi to lahko šteli za ljubezen.

9. Sedaj ste videli kako sem sprejel Henoha in bi želeli biti tudi vi tako sprejeti. Ampak Jaz vas vprašam: Ali ste Me vi sprejeli tako kot Henoh? Glejte, Henoh Me je sprejel že takoj na začetku iz čiste ljubezni. Ali ste vi storili enako?

10. Da, ko ste videli Moja dela, ste Me sprejeli. Toda, ali mislite, da je bilo to iz ljubezni? O glejte, prava ljubezen se ne skriva znotraj lastne sebičnosti! Ker sem med vami, vidite veliko korist in vse kar se po Meni da doseči. In tako vas Moja velikanska moč navdihuje z velikim spoštovanjem in s tem povezane koristi z ljubeznijo do Mene.

11. Vendar, ko sem prišel k vam z nižin v ponižnosti, kot človek, ste Me pustili ležati v prahu pred vami.

12. Povejte Mi, kdo je bil ta, ki Me je sprejel z vso ljubeznijo, brez kakršnih koristi v mislih?

13. Čeprav ste v imenu Jehove povabili otroke na jutrišnje praznovanje Sabata, ali verjamete, da ste to naredili iz ljubezni do Jehove? Oh, tu se zelo motite! To ste naredili iz hlapčevskega strahu in spoštovanja Jehove neskončne moči in tudi iz tesnobne hvaležnosti, ki ste si jo odredili, kot dolžnost, večinoma z Božjo veličino.

14. Kje je tukaj čista ljubezen, ki vse to neovirano presega, spodbujena z ničemer drugim kot z ljubeznijo, ki zvesto in brez predsodkov nadvse ljubi Boga v sebi in tako tudi v vsakem Božjem delu?

15. Želite Mi povedati: 'O Gospod, seveda verjamemo, da si Ti, edini pravi, svet, velik, večni in mogočen Bog, poln ljubezni in usmiljenja in ljubezni in milosti.'

16. Ampak, Jaz vam povem: Če ne verjamete s čisto ljubeznijo v vaših srcih, je vaša vera tako dobra, kot da ne obstaja in nima pred Menoj nobene vrednosti. Neštetokrat lahko vpijete 'Jehova' in rečete: 'Veliki, vzvišeni, mogočni, sveti, usmiljeni Bog, Gospod, Stvarnik vseh stvari, dragi Oče!' in tako naprej, toda, resnično, povem vam, da bi bilo v zvezi s tem za vas veliko bolje, če bi prihranili svoje ustnice, zobe, jezik, dlesni, grlo in pljuča, tako, da vse prazno religiozno blebetanje ne bo nikoli prišlo do mojih ušes.

17. Za tistega, ki ne bo prišel k Meni in Mi govoril kot Henoh, je vse zaman, kajti Jaz ga ne bom pogledal. In, ko bo molil, bo njegova molitev prišla le do nesramnih

ušes in vsa nebesa bodo ostala pred njim zaprta z železnimi zapahi, dokler ne bo zadnja sebična kapljica za vedno izginila iz njegovega srca.

18. Tisti, ki Me ljubi, me mora ljubiti, kot čista nevesta svojega čistega ženina, ko se privlačita medsebojno le s srci. Vse kar je pod ali nad ljubeznijo, je le obremenitev svobodne ljubezni, ki se potem ne more sama dvigniti do Mojega srca. Kajti, vse kar je pod ljubeznijo, vleče srce navzdol v blatne globine, medtem ko tisto, kar je nad ljubeznijo, teži navzdol in pritiska srce do te mere, da je preveč šibko in brez moči, da bi se zopet dvignilo.

19. Torej, ljubezen mora biti čista, z ničemer prisiljena, da svobodno raste in s svojo lastno združeno močjo izbira, objema in nikoli več ne zapusti svobodno izbranega.

20. Priznanje Boga je prebujenje ljubezni, toda ni ljubezen do Boga. Ljubiti Boga, pomeni, v celoti živeti v Njem.

21. Priznanje ne bo nikoli pospešilo in odprlo osebi posvečena vrata večne Ljubezni in s tem večno življenje, vendar dobro razumite in upoštevajte to, da samo čista ljubezen do Boga in v Bogu, brez zgoraj in spodaj, brez najmanjše sebičnosti, kot le čista ljubezen sama.

22. Preverite svoja srca in se šele potem dvignite in pridite k Meni! Amen.«

135. Poglavlje

Adamov neumni odgovor

1. Ko je Azmael z veliko gorečnostjo tako govoril vsem prisotnim, glej, je vse prevzel strah in nihče ni mogel izreči drugemu tolažilne besede, ker je bil zaradi tako zelo očitne resnice vsak izgovor nemogoč. Posledično temu, je sledila velika tišina, med katero se je vsak prerekal s svojim srcem, iskajoč kakšno tolažilno besedo. Toda osiromašeno srce ni uspelo ustvariti nobenega bogastva, ker je bilo samo ubogo.

2. Po precej dolgem času, je Adam končno vstal in spregovoril v prisiljeno nežnem tonu:

3. »Azmael! Kdorkoli že si, človek ali najvišji sveti Bog, me to resnično ne skrbi, glej, enkrat sem padel na težki poti Božje volje in ne morem več vstati. Vedno sem hotel hoditi po pravi poti in jo iskal kolikor je bilo mogoče, da bi se izognil vsaki oviri, vendar nisem jaz ustvaril neravna, kamnita tla, ampak je to Božje delo. Če sem jaz, recimo, navkljub vsej svoji pozornosti, kot prvi človek padel tu in tam, ali sem lahko sam odgovoren? In če se je moje srce spremenilo v pesek ali kamen, ali ne obstaja noben način ponovne spremembe v trajno dobro zemljo?

4. In, če sem že tako slab prestopnik, mi povej, ali za takšne ni več nobene milosti v Božjem srcu?

5. Glede na Tvoj opomin, razen Henohu, nihče verjetno ne bo mogel pred Bogom ohraniti svojega življenja!

6. Kako lahko nekdo misli ljubiti Boga, ne da bi si prej ustvaril mnenje o Njem, kako je izjemno velik, da neskončno velik je celo v primerjavi s Svojimi najbolj dovršenimi bitji.

7. Glej, Ti zahtevaš od nas nemogoče! Če si v Svoji popolnosti nisi predstavljal te

nezmožnosti, ne moreš zanikati tega, kar vidim v sebi le preveč očitno.

8. Če sedaj Ti, bodisi v imenu Boga ali pa kot sam najvišji Bog, zahtevaš takšno stvar od mene in vseh mojih potomcev, reci, ali je nepravilno, če Te prosim, da nam daš skupaj s Tvojo zahtevo tudi sredstvo in ga daš v naša srca, po katerem nam bo vsem omogočeno izpolniti Tvoje zahteve?

9. Da nam ne manjka dobre volje, upam, da Boš lahko sklepal iz mojih besed in pogledal v moje srce. O mogočni Azmael, nisem imel druge izbire, zato ne dvigni tega mojega izbruha proti meni. Mogočni si lahko vedno sam pomaga, ko ga kaj teži, toda nemočni črv v prahu, ne more narediti nič, ampak se obrača v mukah smrti, ko ga močni konj s kopitom na pol zmečka.

10. Oh, premisli o teh besedah in upoštevaj kaj pomeni biti nemočno bitje, ki se zaveda sebe ob strani nevidnega in neskončno mogočnega in večnega Stvarnika.

11. Glej, kako nepredstavljivo, neizrekljivo razmerje: domnevno prosta nemoč, pod svobodno, neskončno in večno močjo!

12. Torej, če je sploh mogoče, pomagaj nam poteptanim, namesto, da nas še bolj teptaš! Bolje bi bilo, da nas popolnoma uničiš, kot da nas še naprej vedno bolj mučiš. Amen.«

136. Poglavje

Azmael svari Adama

1. Te besede so nekoliko izzvale Azmaela in je nagovoril Adama in hkrati tudi vse ostale z naslednjimi resnimi, vendar zelo ljubečimi besedami:

2. »O Adam, Adam! Tvoja neumnost je postala velika in močna! Še posebej me zanima tvoje srce, ker si oče vseh otrok in še mnogih drugih, ki naseljujejo to zemljo, - povej mi, v svojem srcu, kaj bi ti naredil s svojim otrokom, ki bi po najpomembnejšem nauku, ki zadeva zelo veliko prostovoljno dejanje, nasprotoval tvojim pametnim smernicam, v drzno grajenem govoru, le omejenem na verjetnosti, takole:

3. 'Zakaj zahtevaš od mene, česar ne morem narediti? Ali je narobe kar delam? Kaj lahko storim? Ali nisem iz Tebe in ali mi nisi Ti dal tako bedno, nepopolno življenje?

4. Če delam narobe, je to samo Tvoja krivda, ker sem tak izšel iz Tebe in ne drugačen, bolj izpopolnjen. Zato bodi zadovoljen z mano, takim kot sem in ne zahtevaj od mene, kar ne morem biti. Če pa vztrajaš, da bi bil drugačen kot sem, me lahko uničiš in potem na novo ustvariš drugačnega in boljšega, ali, če bi Ti bilo brezizhodno, odstopi od drugega ustvarjanja, da se Ti ne bom mogel nikoli zahvaliti za tako beden obstoj.

5. Naj tisto, kar je nič, ostane nič za vedno, ker je boljše nikoli obstajati, kot imeti nesrečno, omejeno bivanje poleg Tebe. Zakaj me želiš narediti boljšega, odkar sem že tak? Če bi me ustvaril boljšega, bi bil boljši, tako pa, ali ni Tvoja krivda, da sem tak?! Torej, popravi najprej Svoje poti in boš potem videl, kaj bi lahko naredil za mojo izboljšavo.'

6. Adam, povej Mi, kako bi se tvoje ljubeče očetovsko srce počutilo, če bi eden od tvojih otrok, tako govoril s teboj in povrh vsega, eden od tvojih prvih otrok

glavnega rodu?

7. Preklel si skesanega Kajna. Povej Mi, kaj bi naredil z otrokom, ki ne bi samo ubil bratovo meso, ampak ti celo grdo govoril in hotel uničiti tvojega duha. Povej Mi, Adam, kaj bi naredil s takim, tako nepopolnejšim otrokom?!

8. Glej, zdaj si tiho kot miš, ko zavoha mačko, še prej pa si Mi, kot prvi otrok glavnega rodu, rekel povsem enako!

9. Zate sta Bog in človek enaka! In zakaj bi te skrbelo o tem, kdo se sedaj s teboj pogovarja, ali Bog, tvoj Oče, ali človek kot si ti, ker se ti nisi sam ustvaril, ampak te je, zate neviden, popolnoma neznan Bog. Če te je ustvaril tako nesrečnega in nagnjenega k grehu, mora biti sedaj zadovoljen s tabo, takim kot si, ker te ni naredil bolj popolnega. Zato On ne more zahtevati od skaženega dela, da bi bilo bolj popolno, kot je prišlo iz rok zlovoljnega Stvarnika.

10. Glej in pazi na svoje srce, če ni v takem nasprotju!

11. Opozoril si Me, da je na zemlji, ki je neravna, težko hoditi po poti Božje volje in omenil svojo dobro voljo, hoditi zvesto, če je to sploh mogoče. Vso odgovornost za svoj padec, si naložil na Moja ramena in celotna krivda je bila Moja in nikakor tvoja, ker sem te Jaz ustvaril tako in nič drugače. Da bi se spremenil, bi moral imeti nekaj sredstev, s katerimi bi postal sposoben delovati v skladu z Božansko voljo.

12. Glej, to je še ena pripomba, katere se nadvse ljubeč in skrben Sveti Oče zagotovo ne more veseliti!

13. Klical si za usmiljenje. Kaj bi Jaz lahko še naredil, kot prišel k tebi kot človek in Oče, te s Svojimi lastnimi usti učil prave ljubezni in prave modrosti in te po zemlji vodil s Svojo lastno roko, dano kot temeljni preizkus, za tvojo bodočo največjo popolnost. Ali nisem Jaz sam največja milost, največja ljubezen in najzanesljivejše sredstvo?

14. Ali bi moral nekatere od vas, v skladu z vašimi željami, oživiti kot gibljive premične stroje?!

15. O ti slepi norec! Če bi želel samo do neke mere videti, bi opazil veliko popolnost v sebi, s katero stojiš visoko nad drugimi bitji, da lahko grešiš po svoji lastni svobodni volji, ali prostovoljno hodiš in deluješ brez greha, kot Henoh. In ti Mi očitaš, da si izšel iz Mene kot skaženo delo?!

16. Poglej, poglej, Adam, kako daleč si zopet zašel!

17. Praviš, da je nemogoče to, kar zahtevam od tebe. Poglej Henoha, poglej šesterico ob meni, poglej celotno veliko množico in vprašaj vse, če se tako obnašajo!

18. Ampak, Jaz ti povem, da si ti sam tisti, ki v mislih išče nekega brezmejnega Boga, ki bi ga spoštoval in razumel; ti si tisti, ki želi doseči nemogoče in obremeniti Njegova ramena z vso neskončnostjo in skušaš najti Boga, zate tako dobrega, kot ni nikjer. Toda Očeta, ki govori sedaj s teboj poln najvišje ljubezni, nočeš prepoznati, Ga hočeš prezirati in zbežati!

19. Resnično, poleg Boga, kot si Ga ti predstavljaš in častiš na Sabat, obstoj ustvarjenih bitij ne bi bil samo najbolj beden, ampak bolj beden od tistega pomendranega črva v vročem pesku, - toda povem ti, da bi bilo to prav tako nemogoče, kar zadeva tvojo zamisel o Bogu. Za tako nepopolnega Boga, ne bi bilo samo nezmožno ustvariti skaženo delo, bilo bi resnično še slabše od tebe, ki sam ne moreš ustvariti niti atoma.

20. Če sem kritiziral tvoje neumno prizadevanje in nesmiselno iskanje neobstoječega Boga in te opozoril, da ljubi samo Očeta, Očeta, ki je bil od večnosti do večnosti, ki sem in bom za vedno Jaz, povej Mi, ali sem zahteval kaj nerazumnega in nemogočega od vas otrok?!

21. Glej, že najmanjši otroci natanko izpolnjujejo to zelo enostavno vprašanje. Ker imajo nadvse radi svojega očeta, ne pozivajo očetovo srce naj jim razloži zakaj naj ga imajo radi. Enostavno ga imajo radi, ker je njihov oče. Povej Mi, Adam, Moj sin, ali si sam kdaj zahteval od svojih otrok več kot to?

22. Jaz ne zahtevam več od tebe in od vseh vas, kot vaš edini, pravi in najbolj ljubeči Oče in vas odvrčam od vsega, kar se najmanj nagiba k temu, da bi bilo vaše življenje težko in postopoma sledilo neizogibni smrti. Ta je vedno prostovoljna, ko počasi raste slepota, da z vsemi neskončnimi idejami ne more nikoli doseči cilja, tako da se na koncu v jezi vname in imenuje Stvarnika navaden, zlovoljen šušmar, tako, da postane vedno temačen in smrten. Ali sem potem res tak, kot si v sebi spoznal?

23. Zato bolje spoznaj Očeta in prepoznavaj, kako majhne in kako enostavne stvari zahteva od tebe. Nato vstani in pridi k Meni in Mi povej, ali sem nepravičen Bog in Oče! Ampak, za zdaj uredi svoje srce in spremeni svoj odnos, ker Jaz nisem oče, ki je preklel Kajna. Ali to razumeš! Amen.«

137. POGLAVJE

Adamova sprememba in priznanje

(2. november 1841)

1. Po tem govoru, ki je bil za Adama, kot če bi zemlja zgrmela v sončevo neizmerno morje ognja, Adam ni postal samo mehak kot vosek, kot bi vi rekli, ampak se je spremenil v odličen balzam za rane kakršnekoli vrste. Zato je vprašal Azmaela za dovoljenje, da bi se pred vsemi otroki izpovedal. Glede na to, da je bil fizični praoče, mu je Azmael to dovoljenje takoj dal, kakor tudi vsi otroci z vsem svojim srcem. In tako je Adam vstal in priznal naslednje, rekoč:

2. »Oh, visoki, vzvišeni in najbolj mogočni, sveti in najbolj ljubljeni Gospod, Bog Jehova, sedaj vidno prisoten kot človek v Azmaelu. Glej, jaz sem bil ta, ki Ti je dal ime Azmael. Tega si bil zelo vesel, da si Ti, domnevno brez imena, v Svoji modrosti, prejel iz mojih ust ime Božjih otrok, katerega smo že dalj časa neumno sanjali. Takrat si bil za nas bolj ali manj tujec, ker nismo opazili ničesar posebnega na Tebi, razen Tvojega nepojmljivo vedno dobro urejenega govora, s katerim si se nam slepim pretvarjal, da si se ga naučil od Abelovega duha, mojega sina. Toda sedaj vidim, kot sledi:

3. Noč postane dan in noč hrepeni po dnevu, kot tudi dan za nočjo. Kdo lahko hodi po dnevu med nočjo? Toda vsakdo je zmožen na najsvetlejši dan zapreti svoje oči, na kar je noč v dnevu zanj večja, kot tema sredi dejanske noči.

4. Tako se je zgodilo z mano in večino od nas in zato nismo ničesar videli, slišali ali opazili in zato ničesar razumeli. V tej naši splošni slepoti, smo Ti dali ime, ki bi bilo najprimernejše za nas vse, če ne bi bili slepi in gluhi, ker kako lahko Ti iščeš

Njega, ki si Ti sam od večnosti in boš za vedno?!

5. Ko si nam povedal, da si prišel iz nižin, ni nihče od nas razumel, kaj je pomenilo iz Lamehovich globin!

6. Šele sedaj sem jaz in upajmo vsi med nami, spoznali po Tvoji milosti, strašno noč in blatno globino v nas; za to naša večna hvala. Povedal si nam, da Te je k nam pripeljal Abel in Ti razvezal jezik, - kako lahko gluhi razumejo tako izjavo?

7. Zdaj, ko si Ti odprl uho našega srca, razumemo, kako strašno slepi in gluhi smo še bili, z drugimi besedami, na to lepo jutro se je tako beseda Tvoje brezmejne očetovske ljubezni dotaknila naših src in ni bila razumljena in ni zvenela kot beseda tujca, ker si jo usmeril k nam z več jasnosti kot svetlobo sonca.

8. Toda, kaj je najsvetlejša jutranja svetloba slepemu in kaj najglasnejši grom gluhemu? Resnično, šele zdaj sem spoznal - upam, da mi vsi, da je oseba, ki je slepa in gluha, skoraj popolnoma mrtva. Če ne bi imela občutkov na svoji koži, bi bila v celoti, kot kamen, katerega zadevajo vetrovi in nič ne čuti, tisti pa, ki bi padel, bodisi na sebi enakega, ali na mehka tla, ali v vodo, ne bi občutil in razlikoval, na kaj je padel in ne bi mogel biti spremenjen, razen z neizprosno in neizmerno močjo požara.

9. Tako smo tudi mi, nič drugega kot mrtvi kamni, padli na vse vrste tal ali na druge stvari. Zaradi vseh varljivih razlogov, ki jih nismo začutili, si nas zbral in nas postavil v veliki ogenj Svoje neskončne očetovske ljubezni. In glej, na tej posvečeni zemlji smo bili mi kamni spremenjeni in postali spet polni življenja. Lahko vidimo, slišimo in razumemo. In tako smo sedaj prepoznali, da je Abel, ki je naš strah pred Bogom in naša ljubezen, manj od tega, kar je Abel čutil do Tebe, Te vodil do nas mrtvih v našo lastno nemo globino, in zrahljal jezik tistega v nas, kar je postalo nezmožno klicati te 'Oče', v duhu resnice in večne ljubezni.

10. O, kako neskončno slepi, gluhi, brezčutni in mrtvi smo morali vsi biti, da ni nihče posumil, da je Sonce vseh sonc, Ogenj vseh ognjev, Ljubezen vseh ljubezni, celo Življenje vsega življenja in Moč vseh moči, prišel med nas!

11. O otroci, poslušajte: On, katerega v naši slepoti še vedno kličemo 'Azmael', je in se imenuje 'Jehova, Bog večen od večnosti', toda za nas od sedaj naprej 'Emanuel' in za tiste, katerih srca so polna ljubezni, 'Abba, dragi, sveti Oče'!

12. O Emanuel, glej, jaz nisem vreden, da bi dobil tisto, kar je bilo dano Henohu, čigar srce je popolnoma napolnjeno z ljubeznijo do Tebe. Toda, milostno mi dodeli eno stvar, in sicer, da Te lahko jaz in vsi mi, do konca našega zemeljskega življenja ljubimo vedno bolj in bolj, z vso našo močjo in Te potem vsi, oživljeni v sebi s to ljubeznijo do Tebe, lahko kličemo Abba, Abba, Abba!

13. O Emanuel! Sprejmi z usmiljenjem moje priznanje in bodi ter ostani za nas Abba, sedaj in za vekomaj! Amen.«

138. Poglavlje

Emanuelov govor o njegovem prihodu k ljudem

1. Emanuel je odgovoril Adamu in s tem tudi vsem otrokom: »Glej Adam, dobro si govoril in kar si povedal je živa resnica. Spomnite se, ko sem prišel danes zjutraj

k vam in kot veste vsi, ki ste bili z Adamom, sem se pretvarjal, da sem nem suženj, ki je z Abelovo pomočjo pobegnil iz Lamehovih globin. Če stvari ne bi bile drugačne v duhu resnice in ljubezni, ali ne bi bil videti kot navaden lažnivec, kot črv na zemlji, ki je oče in knez laži in slepila?

2. Vendar pa, kot si sedaj zvesto priznal, da si bil slep, gluhi in neobčutljiv in zato nisi zaznal stvari večnega, božanskega reda. Glej, ko bi prišel k tebi kot Emanuel, kje bi bilo sedaj tvoje življenje?!

3. Zato sem prišel k tebi v tej obliki, ki odraža tvojo notranjost, tako, da ste vi vsi, kot hladni Azmaeli, od Mene segreti, lahko našli Očeta Emanuela.

4. Sinoči sem bil pravzaprav z vami in vam dal veliko obljubo. Toda prepoznali ste Me le, kot v sanjah, ker je bilo vaše srce obkroženo s peskom in suhimi kamni. In zjutraj ni nič Mojega ostalo z vami, razen nejasen, meglen spomin. Jaz sem pripravil Henoha, kot razlagalca vsem vam, toda vi ste občudovali le njegove besede, ki jih vaša mrtva srca niso razumela. Vsi ste iskali, vendar je vsak od vas hotel biti drugemu pameten vodnik, da bi mu lahko pokazal visoko modrost, prebivajočo v njegovem srcu.

5. Ko ste zjutraj verjeli, da lahko dosežete vse, sem prišel k vam, kot svetla zvezda, plazeč se pred vami v prahu, da bi vam pokazal, da so tudi vaša srca zakopana globoko v pesku. Toda svetla zvezda je potovala z vami od jutra proti poldnevu, od poldneva proti večeru in od večerne pokrajine do tega mesta, a na skrivaj me je imelo vaše srce še vedno za lažnivca in le nekaj vas je uspelo v celoti videti najsvetlejši žarek zvezde.

6. Tiger Me je nosil pred vami in se tako iztrgal iz vaših src!

7. Glejte, kako svetlo je svetila zvezda, vendar niste opazili njenega nežnega, svetlega sijaja.

8. Na področju sedmih sten, s katerih vrhov voda brizga navzdol na zemljo, vas je Blagi učil ponižnosti. Vi ste bili še vedno slepi in gluhi in zvezde so sijale zaman.

9. V večernih urah je zvezda poslala svetlejše žarke. Tam je bilo veliko svetlobnih bliskov in mogočno grmenje in samo nekaj mrtvih je vstalo in se ločilo od razpadajočih vozlov. Vendar pa so ostali trpeli zaradi razkrajajočega toplotnega vrenja, kar je povzročilo resne spore. Ena modrost je prednostno tekmovala proti drugi in preprečevala mnogim, da bi videli bleščečo svetlobo zvezde.

10. Zvezda vas je še naprej vodila in njena moč je odgnala tigra od vas in utišala črva vašega ponosa, prastaro kačo.

11. Potem ste podrgnili svoje oči, ker je bila svetloba zvezde premočna in toplota njenega ognja premogočna. In to je razlog, da ste Metuzalema in Lameha gledali postrani, ko ju je zvezda sprejela.

12. Končno smo prispeli do kamnite stene vašega srca. Bliskanje in grmenje zvezde jo je zrušilo in vi ste prišli in ugledali veliko revščino vašega notranjega življenja. Pozivali ste življenje, vendar se ni kaj dosti spremenilo. Jaz sem videl vašo veliko stisko in odšel ter vam priklical in privedel obilico življenja.

13. Adam! Ti še vedno nisi prepoznal zvezde. Še vedno si Me klical 'Azmael' – kljub temu, da si videl take znake!

14. Sedaj glej in bodi dobro pozoren odkar si Mi dal drugo ime*. To zadnje bo postalo prvo in prvo bo zadnje. In, ko bom zopet prišel, se tvojim bodočim potomcem ne bo tako godilo kakor sedaj tebi!

15. Resnično, tisti, ki uporabljajo strelo in grom bodo umrli v jezi, ko bom na koncu prišel, kot sem prišel danes zjutraj. Razumite to!

– In sedaj vsi delajte, kar je primerno za Emanuela Očeta, amen; toda v vaših srcih, amen!«

Opomba prevajalca:

* Ime Emanuel pomeni: 'Bog z nami'.

139. Poglavje

Lamehova prekipevajoča ljubezen do Emanuela

(3. november 1841)

1. Po tej Emanuelovi razlagi so se vsi otroci, z zelo skesanim Adamom, zahvalili Očetu v Emanuelu. Vsi so strmeli v Emanuela in niso mogli odvrniti oči od Njega, čeprav je v celoti ohranil Svojo prejšnjo podobo, kot Azmael. Vsak si je z največjim veseljem rekel in celo Henoh ni bil izjema: »Torej, to je On, o katerem je bilo tako pogosto povedano, da je Večni Bog, neskončno močan, Stvarnik nebes in zemlje in vsega na njej, in da je sam edini pravi Oče vseh ljudi, do njih poln največje ljubezni in usmiljenja in Najvišja, Neskončna Modrost!

2. Če bi On hotel, ali ne bi mi vsi in vse stvari nehale obstajati, kot, da jih nikoli ni bilo?

3. In ta vsemogočni Bog je zdaj med nami, neskončni, večni Bog! Torej, zdaj je zares Emanuel!«

4. »Oh, da«, je dejal mladi Lameh glasno Metuzalemu: »To je On, zagotovo; jaz bi lahko umrl od ljubezni! Kako nerazumljivo je drag, blag, nežen, dober, pa vendar še izgleda tako poln vzvišene resnosti!

5. O oče! Če bi si le upal, bi padel pred Njega in Ga nato iz čiste ljubezni pritisnil k svojemu srcu in Ga do konca svojega življenja nikoli ne izpustil; za to bi lahko umrl!

6. Oče, ali meniš, da bi bil greh, ali neotesano, slabo obnašanje, če bi to storil?

7. Ah, poglej kako ljubeče govori tukaj z enim in tam z drugim. Oh, kako izjemno je ljubezniv!

8. Ne, oče Metuzalem, tega ne morem več prenašati; moram iti k Njemu!

9. Glej, On celo pomaga Henohu pri urejanju kamnov, ki smo jih prinesli sem.

10. O oče, glej, glej: On, ki je nekoč ustvaril nebesa in zemljo in vse stvari na njej, s Svojo mogočno besedo, On – Oh, kakšen pogled! – On sedaj pomaga Henohu zgraditi ta majhen žrtvenik!

11. O Bog, moj Bog, moj dragi Oče, kako izjemno dober si; kako dober Oče si!

12. Oh, če bi si le upal! Toda meni se zdi preveč svet. Da, On je svet, izredno svet. Ampak, moja ljubezen je premočna, da bi me Njegova Svetost zadrževala pred Njim.

13. Kdo ve, kako dolgo bo še ostal z nami; zato, pogum!«

14. S temi besedami je hotel Lameh planiti k Emanuelu, vendar ga je Metuzalem zgrabil za oblačilo, potegnil nazaj in mu rekel s polglasnim tonom:

15. »Kaj pa delaš, svojeglavi deček! Zavedaj se, kdo je Emanuel. Tudi moje srce gori v ljubezni do Njega, toda Boga ne smemo ljubiti tako, kakor se med seboj, ampak Ga z največjim spoštovanjem tiho častimo v srcu. Tako se mora ljubiti Boga in ne na tak nebrzdan način!

16. Ali nisi prej slišal, kar je sam že prej povedal, in sicer, da On gleda samo na srce in nič drugega? Zato, delaj, kakor je prav po Njegovi volji in ne pozabi na vzvišeno in sveto spoštovanje, poleg najvišje notranje ljubezni, ki jo vsi dolgujemo Bogu, da, dolgujemo Mu za večno. Amen«

17. In Lameh je odgovoril Metuzalemu: »Oče, še tisočkrat lahko izgovoriš Amen, vendar tokrat sploh ne pomaga, da bi se v meni umirila moja ljubezen do Azmaela. Lameh, tvoj sin, ti do sedaj še nikoli ni bil neposlušen, toda tokrat bo in ne bo zadrževal svoje ljubezni, ampak deloval po svojem srcu. Resnično, zdaj bi dal tisoč očetov, takih kot si ti, za en ljubeč Emanuelov pogled.

18. Zato me pusti in me ne zadržuj na moji poti k mojemu in tvojemu Bogu, mojemu Očetu in tvojemu Očetu! – In sedaj jaz pravim, Amen!«

19. In Lameh se je odtrgal in stekel k Emanuelu.

20. Vendar, ko je prišel do Emanuela, se je ta pretvarjal, kot da ga ne vidi. Lameh je bil prežet s strahom, pomešanim z največjo ljubeznijo, tako da si ni upal dotakniti Emanuela. Razmišljal je, da je bilo morda narobe, da ni ubogal svojega očeta Metuzalema.

21. Ampak, potem je še enkrat pomislil: »Ljubezen, čista, brez predsodkov, nesebična ljubezen, ki je zrasla v srcu do Boga in postala silno močna, ali ni svobodna in višja in bolj Sveta in več, veliko več kot vsa človeška mnjenja in zahteve, ki iz njih izhajajo?!

22. Da, mora biti več, neskončno več, ker je Tisti, ki jo sprejme, tudi neskončno več, od vseh ljudi in človeških očetov na celotni Zemlji. Zato – »

23. Ob teh besedah se je Emanuel obrnil in Lameh je tiho zajokal od ljubezni.

24. Emanuel je vprašal Lameha z največjo nežnostjo: »Moj ljubi Lameh, kaj je s tabo narobe, da zdaj tam stojiš in jokaš?«

25. In Lameh je presenečen odgovoril: »O Emanuel, Abba, kako me lahko vprašaš Ti, kateremu so najbolj skrivne misli že znane od večnosti, še predno so bile misli ustvarjenega.

26. O Emanuel Abba! Ti, ki Ti je znana bolečina vsake bilke, vsakega drobca, Ti zagotovo nisi spregledal sladke bolečine mojega srca. O Emanuel, Abba! Oprosti mi, če Te je moja neobvladljiva ljubezen do Tebe vznejevoljila!«

27. Nato je Emanuel pripomnil: »Moj ljubi Lameh, glej, tvoj oče je žalosten, zaradi tvoje neposlušnosti. Povej mi, ali je prav, da se žali očeta?«

28. In Lameh je odgovoril: »O Emanuel, jaz bi rekel: 'Naj bo preklet otrok, ki žali svojega očeta.' Kot veš, nisem še nikoli zaslužil takega prekletstva. Toda sedaj, ko si med nami Ti, naš resnični, večni, Sveti Oče, ne morem več nadzorovati mogočne,

svobodne ljubezni v svojem srcu do Tebe in s tem neverjetne ljubezni do Tebe, ki je meni izredno sveta. Prvič sem bil neposlušen svojemu očetu in to v največjem upanju, da ne boš previsoko ocenil to mojo napako in poravnal stvari z mojim očetom.«

29. In Emanuel je zopet rekel Lamehu: »Lameh, kaj bi naredil, če bi jaz to napako vseeno ocenil za zelo veliko in bi te zato Moja Ljubezen in Milost zavrnila?«

30. Nato je Lameh, nekoliko užaloščen, odgovoril v melanholičnem tonu: »O Emanuel! Sam lahko vidiš in pravično in pravilno presodiš naravo mojega srca. Mogoče sem grešil, vendar sem slep in ne vidim napake - le da iz ljubezni do Tebe. Kot sedaj popolnoma jasno čutim, ne bi zapustil le mojega zemeljskega očeta Metuzalema, ampak, kot sem že dejal, tisoč očetov s celim svetom!

31. Lahko me tudi kaznuješ, ampak moja močna ljubezen do Tebe ne bo minila, dokler sam ne bom preminul pred Teboj, Sveti Oče!

32. O Emanuel, poglej, jaz od Tebe nič ne pričakujem, razen dovoljenja, da te ljubim. Henoha si naredil nesmrtnega, zaradi njegove ljubezni. Jaz od Tebe ne pričakujem take milosti in je niti nisem vreden. Zato me pusti umreti, toda tako, da te bom umirajoč še vedno lahko ljubil.

33. O Emanuel, odpusti mi moje besede, kajti ne morem pomagati, da moje še vedno živeče srce sili moj jezik, da jih izreka. Tvoja Sveta volja naj bo storjena! Amen.«

34. Emanuela je to ganilo; Njegov obraz je postal sijoč kot sonce in vsi so padli pred Njega. Potem se je zastrmel v nebo in rekel:

35. »O Ljubezen, ti čista, sveta, večna Ljubezen, ti si bila zmagovita in boš taka ostala za vedno! Nebesa, ti sonce, ti zemlja, boste minili, toda ti, sveta Ljubezen, boš ostala in nikoli prešla!

36. Vstani Lameh, ti si zmagal; da, povem ti, priboril si si veliko zmago! Glej, pregovoril si Me. Šele sedaj, ko si me premagal, Me smeš in lahko ljubiš s vso svojo močjo, ker si se Zame spoprijel s svojim očetom in z Menoj in bil pripravljen umreti in preminiti, zaradi Moje ljubezni. Glej, zdaj sem Jaz tvoja zmagovalna nagrada. Zdaj Me trdno drži, za svoje zadovoljstvo!«

37. Lameh se je oklenil Emanuelovih nog in rekel: »O Emanuel Abba! Pusti me umreti, ker je bila moja ljubezen nagrajena in to je vse, kar je želelo moje srce. Tvoja Sveta volja! Amen.«

38. In Emanuel je dvignil Lameha ter ga pritisnil na Svoje Sveto očetovsko srce, rekoč: »Lameh, ali misliš, da bi lahko umrl v ljubezni do Mene? Resnično, nebesa in zemlja bosta minila, toda taka ljubezen nikoli, ker je to večno, neminljivo življenje, ko Me nekdo ljubi tako, kakor ti!

39. Sedaj te blagoslavljam, da bodo Henoh in vsi lahko videli, kako zvest sem v vseh Svojih obljubah.

40. Nekega dne ti bom dal sina, ki bo rešitelj ljudi in živali, katerim bo prizanesena Moja jeza. On bo ponovno postavil Meni ta oltar, ki ga sedaj gradi Henoh.

41. Zato, ker si bil pripravljen iz ljubezni do Mene umreti, glej, Bom to naredil nekega dne iz ljubezni do tvojih potomcev in vsega mesa, da bodo lahko vsi pridobili večno življenje!

42. O ti Moj Lameh, zdaj boš ostal z Menoj in Jaz za vedno s teboj. Amen.«

Emanuel okara Metuzalema, zaradi njegove hlinjene zahvale

(4. november 1841)

1. Metuzalem je videl, kako je bil Lameh sprejet. Vesel je šel k Emanuelu in se Mu zahvalil za tako ogromno milost, ki je bila dodeljena njegovemu sinu.
2. Toda Emanuel mu je odgovoril: »Zakaj se Mi zahvaljuješ za nekaj, v čemer nisi sodeloval? Počakaj, da boš na vrsti, potem pa pridi in se Mi zahvali!
3. Ali nisi držal svojega sina za obleko in ga zadrževal, ko je hotel priti k Meni? In ti bi bil vesel, če bi ga Jaz zavrnil. Ker tega nisem storil, ampak sem zadržal Lameha pri sebi, si se Mi sedaj prišel zahvaliti, v nasprotju s svojim srcem!
4. Glej, taka zahvala ni svobodna, ampak po sili! Tisti, ki Mi želi ponuditi zahvalo, mora biti tako svoboden v svojem srcu, kot je ljubezen, ker je zahvala cvet in sad ljubezni.
5. Zahvala se razlikuje po tem, kako oseba ljubi, ali pa je kot votlo sadje brez jedra življenja!
6. Zato, preden greš, najprej uredi svoje srce, potem pa pridi in Mi šele nato ponudi svoj dar, tako da ga lahko vidim in sprejmem, če se mi zdi brez pomanjkljivosti. Amen.«
7. To je Metuzalema zelo razžalostilo in si je rekel: »O Emanuel, s teboj se je težko razumeti, ker zahtevaš od mene čistost srca, ki presega vse, kar si lahko zamisli najvišja človeška modrost!«
8. In Emanuel mu je rekel: »Metuzalem, sedaj je tvoje srce govorilo resnico, ki je vredna več, kot tvoj prezgodnji, črviv plod zahvale!
9. Resnično, modri in pametni sveta, Me bodo vedno težko našli in se bodo zelo prekršili nad Menoj. Toda otroci se igrajo s svojim Očetom in za očeta bodo v vsakem trenutku in vedno igrčke bolj prijetne, kot vsa preračunana modrost izjemno suhoparnih modrih mož sveta!
10. Razumi to in pojdi ter delaj kot ti je svetovano. Amen.«
11. Metuzalem je odšel in začel preiskovati svoje srce in ugotovil, da je tako polno umazanije, da se je zgrozil. Hotel je pobegniti in se skriti v nekem kotu širne zemlje.
12. Potem je Emanuel stopil pred njega in rekel: »Metuzalem, hočeš pobegniti od Mene in skriti svoj obraz pred Menoj, toda povem ti, da ne boš našel prostora v vsej neskončnosti, ki ne bi bilo znano Mojemu očesu. Če greš na konec sveta, resnično, Me boš našel.
13. Če se spustiš na dno morja, ali misliš, da Jaz ne bi bil tam? Oh, tako zelo se motiš, ker tudi morska bitja sprejemajo hrano iz mojih rok!
14. Kam bi potem lahko pobegnil, da ti Jaz ne bi bil za petami?
15. Glej, vse je zaman, zato ostani kjer si in očisti svoje srce, tako da ti bom potem lahko pomagal! Amen.«
16. In Metuzalem je ostal in jokal nad svojo neumnostjo.
17. Medtem, ko so se ti pogovori odvijali, ki so vsem otrokom povzročili znatno spremembo v njihovih srcih, je bil žrtveni oltar dokončan, na njem so bila položena tudi drva in jagnje je bilo pripravljeno za žgalno daritev.

18. Potem se je Henoh, poln najgloblje ljubezni, približal Emanuelu in rekel: »Gospod, Ti najbolj ljubeč Oče vseh nas, poglej, vse je pripravljeno. Kako želiš, da se Ti ta daritev opravi za vidno znamenje grešnega telesa?«

19. In Emanuel je dejal: »Les je postavljen pravilno in žrtevno jagnje pripravljeno, kot mora biti, vidim pa, da še vedno nekaj manjka. Zato, dragi Henoh, pojdi in Mi dobi, kar še vedno manjka, ker je to Meni najbolj pomembno. Povem ti, brez tega bi bilo žrtvovanje brez vrednosti. Zato pojdi in to pridobi, brez odlašanja! Amen.«

141. Poglavje

Henoh spodbudi ljubezen očetov do Emanuela

1. Henoh je prav dobro vedel kaj še vedno manjka. Takoj je odšel k očetom in jih ogovoril z naslednjimi besedami v Emanuelovem imenu, rekoč:

2. »O očetje, poslušajte besedo iz mojih ust v imenu Emanuela. Oltar je sedaj pripravljen. Posvečen je in čist pred Bogom, ker ga je Bog sam pomagal zgraditi mojim šibkim rokam.

3. Na njem je bogat cedrin les, ki je položen v pravilnem vrstnem redu in žrtevno jagnje pripravljeno čaka na svojo vzvišeno usodo. In tako je vse pripravljeno, razen ene stvari in to ste vi, očetje!

4. Adam, ti si pripravljen in tudi mati Eva s teboj, ker sta eno meso. Toda kje ste Set, Enoš, Kenan, Mahalalel, Jared in ti, moj sin Metuzalem?

5. Sicer sedaj bivate v mesu, vendar v njem še vedno bije odsotno srce. To srce bi moralo biti prisotno v pravi, čisti ljubezni, kjer je vidno prisotna največja Očetova ljubezen.

6. O Set, glej, kadarkoli sem odprl usta, si bil ti prvi, ki je radostno sprejel vsako od mojih besed, kot tople sončne žarke v zimskem času. Shranil si jih varno v svojem srcu in potem ustrezno uredil svoje življenje. Toda sedaj, ko Gospod sam hodi med nami, nas uči in z nami govori s tako ljubeznijo, da bi lahko najtežje kamne spremenila v olje, ko vsaka mala travna bilka, vsak grm in vsako drevo trepeti od izredno velikega veselja in blaženosti pred Njim, ki hodi z nami in nas uči vzvišene stvari; glej, sedaj si tako tiho, kot da celotna zadeva sploh ni tvoja skrb in le zijaš ter poln radovednosti pričakuješ nove in večje čudeže, ki bi te zabavali. Vendar, pripraviti Gospodu v svojem srcu čisto žrtvovanje iz ljubezni, glej, za to si postal preveč brezbrizen, za kar Gospod ne bo ponosen nate. Torej, vstani, pripravi svoje srce in potem pohiti k Gospodu, da te bo lahko ponovno sprejel, kot je sprejel Adama, Lameha, Abedama, Juro, Bušina, Ohoriona in mnoge druge in večna zahvala Njemu, nazadnje tudi mene.

7. Vstani, pohiti in ne zamudi življenja, ker, glej, ti si mrtev! Zato, pohiti, pohiti, k Življenju Ljubezni, dokler se še sprehaja vidno med nami. Tisti, ki ga ne bo zgrabil s tako naglico kot Lameh, resnično, ga bo izgubil za vedno!

8. Taka je Gospodova volja, amen. Amen za tebe, oče Set!«

9. Set se je tako prestrašil, da je skočil pokonci, stekel k Emanuelu, Mu izlil svoje srce in Ga prosil za usmiljenje in milost.

10. In Emanuel mu je rekel: »Set, ker sem poslal pote, si prišel in lahko tudi

ostaneš, ampak v prihodnje bodo ostali samo tisti, ki bodo prišli, ne da bi bili poklicani in bodo v duhu in v resnici in ljubezni do Mene vzklikali: 'Abba, Abba, Abba! Tvoja sveta volja, amen!' Razumi to dobro in bodi čist! Amen.«

11. Ko je hotel Henoh pozvati še druge, so naglo skočili pokonci in soglasno vzkliknili: »O Henoh, ne kliči nas, ker je tvoj poziv bolj grozen kot smrt!

12. Glej, zdaj jasno vidimo, kako obsežna je naša krivda, da nismo vredni tvojega poziva. Pojdi k Svetemu, katerega ime nismo vredni izreči in Ga prosi za nas, da nam bo milosten in usmiljen, tvojim šibkim, mrtvim očetom in tvojemu mrtvemu sinu Metuzalemu! Amen.«

13. In Henoh jim je odgovoril: »Kakšne neumnosti govorite! Ali mislite, da če bi vam moral kaj odpustiti, da bi vas jaz ugodnejše obravnaval, kot pa Emanuel?

14. O kako slepi in gluhi ste! Jaz, zelo nepopoln, ki nič nimam in nič ne vem, jaz, ki sem se šele dvignil v ljubezni po neskončni Gospodovi milosti, v kateri je vse kar je dobro zgolj od Gospoda, tako, kar zastonj, popolnoma nezasluženi dar, - ali mislite, da bi bil jaz bolj prizanesljiv kot Emanuel, ki je najvišja ljubezen in najvišja milost osebno, poln nežnosti, prizanesljivosti in največjega potrpljenja do vsake šibkosti.

15. O razmislite bolje o tem in me ne naredite novega grešnika pred Njim!

16. Resnično, če bi bili odvisni od mene, bi vas le prekel v svoji največji blagodejnosti, samo z enim očesom, v primerjavi z Emanuelovim hitrim pogledom na vas!

17. Zato odprite svoja srca in pohitite k Očetu! Ker ne jaz, ampak On, tako neskončno zaskrbljen Sveti Oče, ki je najvišja ljubezen, vas kliče, po mojem nekoristnem in šibkem jeziku!

18. Torej, pojdite tja, kjer vedno najdete ljubezen, življenje in usmiljenje in nikoli ne sprašujte za moje posredovanje, ampak se obrnite na Njega, čigar neskončna ljubezen vas je poklicala! Amen.«

19. In vsi so šli polni kesanja zaradi svoje neumnosti k Emanuelu, priznali svojo krivdo in Mu izlili svoja srca.

20. Ampak Emanuel jih je pogledal in rekel: »Otroci, zakaj se bojite najboljšega in najbolj ljubečega Očeta, a se ne bojite ljudi, v katerih je vse najboljše samo od Mene, medtem, ko je njihova nečimrnost pogubno zlobna in napačna?

21. Ali res verjamete, da bi bil Jaz lahko pod vplivom ljudi in jih prikazoval bolj usmiljene od Sebe?

22. Ali menite, da je v Henohu več ljubezni, kot v Meni, s katero bi Me lahko ganil, da bi vas odvezal vaše krivde? O, vi norci, ki ste sami očetje in imate radi svoje otroke, čeprav ste polni hudobije. Povejte Mi, kdaj je imel tujec bolj rad vaše otroke, kot vi? Ali, čigav glas imate rajši: tega od vaših otrok ali tistega od nepoklicanega, nepopolnega posredovalca?

23. Če je tako, kako se lahko vi moški, polni zla, obnašate pred Menoj in kako lahko razmišljate tako nesmiselno o Meni?

24. Zato, spremenite svoj način razmišljanja in imejte v mislih, da sem Jaz edini vaš Oče in vsi vi ste otroci enega Očeta, do katerega imate pravico skozi ljubezen. Amen.«

O človekovi svobodi

(5. november 1841)

1. Po tem kratkem Emanuelovem opominu, je Set vstal in ves silno prevzet od ljubezni, povedal tole:
2. »O Emanuel Abba, oprosti nam našo strašno brezbržnost. Glej, jaz in mi vsi smo postali otopeli v naših čustvih, zaradi Tvojih izrednih in mogočnih čudežnih dejanj. Govori Adama in Henoha, kasnejša podpora, Tvoji ognjeni govori in ljubezni žareče lekcije; vse si je sledilo tako hitro, preobremenjevalo naš že po naravi počasen duh, tako da nismo mogli slediti vsej neizrekljivi slavi iz Tvojih ust. Zato smo podlegli naši veliki nemoči in se na skrivaj zanašali na Henoha, da bi nam on to kasneje posredoval, tako da bi lahko potem v prostem času zlahka razumeli.
3. Vendar, čisto drugačna, Tvoja sveta svetloba, nam je sedaj pokazala, da vsi navedeni razlogi niso uporabni, in da je bila le naša lastna lenobna volja tista, ki je povzročila to slabo brezbržnost v nas. Zato, o Emanuel, prebudi našo še vedno mrtvo voljo in okrepi naša slabotna srca s Svojo milostjo, tako da bomo lahko živahno dojeli besede iz Tvojih svetih ust in skladno urejali naša življenja Tebi prijetno. Amen.«
4. Potem je rekel Emanuel Setu in vsem drugim sledeče: »Set, glej, vse Sem vas prečistil, zaradi vaših resničnih besed. Toda vaša resnica je gola, ko ste pred Menoj. Zato oblecite svoja srca s svobodno ljubeznijo Zame, da boste lahko postali živi! Lahko vam dam vse, razen svobodne ljubezni vaših src Zame. Tega ne morem dati nikomur. Če bi to storil, koliko bi bila vredna vaša ljubezen?
5. Povem vam, to ne bi bilo nič drugega kot tujčeva pobuda, ki bi vas prisilila proti vaši volji ljubiti in Me častiti!
6. Ampak, Jaz sem vas ustvaril kot svobodne ljudi in otroke in obdaril vsakega z lastnim deležem ljubezni, ki ustvarja življenje v vas. S to lastno svobodno ljubeznijo Me morate zagrabiti, šele potem boste zgrabili življenje v sebi!
7. Vsakemu sem dal pravičen delež, tako, kot je življenje kalčka izhajajoče iz ljubezni, shranjene v vsakem zrnju semena. Ko je seme posajeno v zemljo, se rosa ljubezni nabira okoli njega. Ta rosa uniči meso, ki obkroža življenje kalčka in ta postane svoboden. Ko je kalček svoboden, začne pohlepno vpijati roso ljubezni in življenja, ki je okoli njega, raste naprej in kmalu silovito izbruhne skozi zemljo ven in se v težnji po svetlobi sonca, svobodno dviga navzgor. V takšni svobodi raste močnejše in na koncu se od skoraj nevidnega kalčka tam pojavi veliko mogočno drevo, vsepovsod polno življenja in tako polno tisočkratnih plodov; in vse življenje v njem je življenjska značilnost tega drevesa, ki obrodi njegovo vrsto tisočkratno.
8. Zdaj se vprašajte, ali to ne velja za vašo lastno svobodno ljubezen, ki je resnični kalček večne ljubezni v vašem mesu, ki je kasneje enaka, kot pri semenskem zrnju.
9. Moja beseda in Moja Ljubezen do vas, je ljubezen rose in naredi z vami kot naredi rosa s semenskim zrnjem v zemlji. Zato sprejmite Mojo Besedo v sebi, da bo lahko uničila vašo posvetnost in potem resnično osvobodila vašo ljubezen, ki je resnično večno življenje! Samo v tem svobodnem življenju boste postali koristno sadno drevje in lahko opravili življenjsko dolžnost do življenja. Toda sedaj se vaša

edina naloga sestoji v oživljanju svobodne in resnične ljubezni do Mene. Le tako boste postali resnično živi v Meni in po Meni, vašem pravem, večnem, svetem Očetu. Amen.«

10. »Zdaj se premaknite na desno stran oltarja, v sebi opazujte Henohovo žrtev in pustite srcu, še vedno šibkem v ljubezni, da se ogreje na posvečenem daritvenem plamenu. Amen.«

11. Potem so se vsi ravnali po Emanuelovi besedi in se postavili na desno stran oltarja, obrnjeni proti poldnevu. Na jutranji strani so stali Emanuel, Henoh, ki je žrtvoval, Lameh in drugi prebujeni. Večerna in polnočna stran sta bili prosti za vse ljudi.

12. Ko je bilo tako vse dobro pripravljeno in urejeno za žrtvovanje, je Adam še enkrat stopil do Emanuela in Ga vprašal, poln najčistejše in najgloblje ljubezni ter najvišjega spoštovanja:

13. »O Emanuel, saj nas ne nameravaš zapustiti po žrtvovanju, ampak boš še milostno posvetil in sprejel žrtev na jutrišnji Sabat, ki bo na posvečenih višinah? Kajti, glej, otroci, ki prebivajo v jutru, poldnevu in večeru, te še niso prepoznali. Oh, kako srečni bi bili, če bi te tudi oni lahko videli med nami in slišali besedo življenja iz Tvojih svetih ust!

14. Vendar, o Emanuel, ne moja ali naša volja, ampak vedno Tvoja sveta volja naj se zgodi, sedaj in za vedno. Amen.«

15. Potem je Emanuel rekel Adamu: »Ti si zaskrbljen in tvoja skrb je neutemeljena, ker si oče vse svobodne krvi na tej zemlji. Toda v tvoji skrbi je ena stvar, ki meji na nečimrnost zunanjega življenja in to je vidnost Mojega bitja, ki je v osebi podobno tebi. Ali misliš, da sem neviden manj prisoten in manj koristen Oče, kot, ko Sem viden?!

16. Glej, to je nesmisel in povem ti, da je bolje za vse, da Me ne vidite kot bitje, ampak le s pomočjo ljubezni v svojem srcu, ker je Moja vidna prisotnost prisila vaše življenjske svobode. S prisilo ne more nihče doseči večnega življenja, ampak samo v svobodi, ki je čista ljubezen do Mene!

17. Tisti, k kateremu bi Jaz prišel in z njim ostal, bi ga pogoltnil, ker je ogenj Moje ljubezni preveč neizmeren, da bi še vedno smrtno, čeprav za nesmrtnost ustvarjeno bitje to lahko preneslo. Vendar, če pa nekdo, ki Me je že poiskal v svojem srcu, pride svobodno k Meni, glej, ta je že postal trden in močan in ga ne bom več pogoltnil, ampak sprejel za večno poglobljeno razmišljanje Moje neskončnosti in za večno svobodno uživanje izžarevanja Moje brezmejne ljubezni in milosti!

18. Vendar bom ugodil tvoji prošnji in tudi jutri postal za trenutek viden in zaznaven vsem tvojim otrokom. Razumi to! Amen.«

143. Poglavje

Žrtvovanje. Lamehov goreči opomin. O krotkosti in potrpežljivosti.

1. Adam se je zahvalil Emanuelu z vso gorečnostjo svojega srca za veliko obljubo milosti in se vrnil na svoj prostor.

2. Potem je Henoh prišel naprej in rekel Emanuelu: »Glej, Emanuel Abba, Ti, ki si svet, izredno svet! Zdaj, ko je vse pripravljeno, bi, če se strinjaš, prižgal ogenj na

oltarju in v imenu vseh nas Tebi žrtvoval jagnje in sadje.«

3. Toda Emanuel je odgovoril: »Henoh! Glej, Jaz nisem lačen, niti žejen in s to daritvijo Me ne moreš potešiti. Meni najbolj prijetna daritev je skesano, spokorno srce, ki Me išče in Me nadvse ljubi!

4. Vendar, ker ste že zgradili oltar, postavili nanj les in pripravili žrtev, jo lahko prav tako položite na vrh in Mi jo ponudite. Amen.«

5. In Henoh je storil vse, skladno z Emanuelovimi besedami. Najprej je postavil še vedno živeče jagnje čez les, ki še ni gorel in ga ubil na oltarju.

6. Toda Adam je pripomnil, da ni primerno prelivati kri jagnjeta na oltarju.

7. In Emanuel je rekel Adamu: »Adam, ne obremenjuj se s tem kar počne Henoh, ker žrtvuje Meni in ne tebi. In glej, Jaz menim, da je prav! Zakaj bi te to potem motilo?!

8. Ampak Jaz ti povem za znamenje, da sem zadovoljen z Henohovim načinom daritvenega žrtvovanja in tako bo na ta način, nekega dne, Najvišji ponudil najvišjo žrtev Najvišjemu! Razumi to! Amen.«

9. In Adam je nekoliko zmeden vprašal: »O Emanuel! Ali obstaja poleg Tebe Najvišjega še drugi Najvišji? Ali, kako je treba to razumeti?«

10. In Emanuel je rekel: »Povedal sem in zdaj ti povem: Onstran mesa je še vedno veliko skrivnosti, toda medtem, ko si v mesu jih ne boš videl. Čas je učitelj mesa, toda duh bo prepoznal te stvari, takrat, ko se bo vrnil k svojemu izvoru. Amen.«

11. Sedaj je bilo jagnje zaklano in Henoh je vzel kamne ter jih močno podrgnil skupaj nad suho slamo, ki je bila posuta z suho smolo. Vendar tokrat, običajno zelo usposobljenemu prižigalcu ognja ni uspelo, zato je odšel k Emanuelu in rekel:

12. »Gospod, Abba Emanuel! Glej, danes mi ni uspelo zakuriti ognja; o pomagaj mi ga prižgati!«

13. In Emanuel je odgovoril Henohu: »Glej, moj ljubljeni Henoh, morda boš srečen, čeprav te ogenj ne uboga, ker je bolje biti gospodar svojega srca, kot pa izurjen ustvarjalec ognja. Zato imam rajši tistega, ki dvigne proti Meni svoje lastno srce, tistega, ki je s svojo besedo in ognjevitimi govori k Meni usmeril na tisoče, vendar pa je sam ostal s hladno žrtvijo, nad katero ne sveti ogenj ljubezni, temveč samo hladna modrost.

14. Toda, če ti ne uspe zakuriti ognja, je to lahko kmalu opravljeno. Daj kamne za ogenj mlademu, močnemu Lamehu. Pod njegovimi močnimi rokami mu bodo kamni dali tisto, kar tebi ni uspelo; ti pa ostani z Menoj in pusti opravilo Lamehu! Amen!«

15. Henoh je z veseljem predal kamne Lamehu, ki jih je podrgnil tako močno skupaj, da se je kmalu dvignil tako velik ogenj, da se ni vnela samo slama, ampak se je razširil še na les in na žrtev, ki je nenadoma zgorela v plamenih.

16. Vsi so se čudili Lamehovi spretnosti. Ko je Lameh opazil pohvale očetov in ljudi, se je hitro obrnil k njim in rekel z velikim navdušenjem:

17. »O, očetje in bratje, ali se vam je zopet zmešalo, tako da mene hvalite?! Kdo je torej Emanuel? Kdo ima in daje ogenj?

18. Resnično, če ne bi bili moji očetje in bratje, bi vas klical slepi bedaki! Hvalite Tistega, kateremu tako zahvalo dolgujete! V primeru, da tega še ne veste, vam povem, da pripada samemu Bogu, ker On je svet, je vedno bil in bo! Amen. Razumite to. Amen!«

19. Potem se je Emanuel obrnil k Lamehu in mu rekel: »Poslušaj, Lameh, naredil si

skoraj preveč ognja!

20. Ne bi bilo dobro, če bi ti zaupal strelo in grom, ker bi pod tvojo oblastjo zemlja lahko kmalu izgledala povsem zastekljena, ali, kakor, če bi najsvetlejši sončni žarek topil pesek v globinah potokov, ki bi potem pokril svoje bregove z večnim prosojnim steklom. Toda, ker ta vpija in s pomočjo zunanje svetlobe, postane pesek temnejši in hladnejši pod steklom, kot pa tam, kjer suhi pesek vpija sončne žarke. In poslušaj: Na steklu ne bo nikoli več raslo sadje!

21. Zato bodi nežen, miren in potrpežljiv v vseh stvareh, v vseh besedah in vseh dejanjih, ker so nežnost, umirjenost in potrpežljivost najboljše gnojilo za zemljo. Torej, če je nekdo v njo posadil dobro seme, bo to vzklilo in žetev bo za tebe in za Mene obilna!

22. Toda tisti, ki tolče z mečem in kijem in prihaja s strelo in gromom, rani in pogosto ubije, tako da njegova polja ne bodo obrodila veliko plodov.

23. Tisti pa, ki je vedno nežen, miren in potrpežljiv, zaliva rastline na svojem polju, ko močni žarki sonca sušijo zemljo.

24. Sedaj, dragi Lameh, presodi sam, na katerem polju bo blagoslov obilja kmalu viden!

25. Zato bodi tudi ti vedno nežen, miren in potrpežljiv do vsakogar in boš okoli sebe zbral srca ter jih posipal z življenjskim blagoslovom! Razumi to! Amen.«

144. Poglavlje

Emanuelova beseda slovesa. Prerokba glede golgote. O slavi duhovne svobode.

1. Lameh je spoznal svojo napako. Odšel je k Emanuelu in nato tudi k očetom. Z globoko ganjenim srcem je vse prosil za odpuščanje. Vsi očetje so se tega razveselili in tudi sami upoštevali prejšnji ognjevit opomin.

2. Po tem je Emanuel pogledal Henohovo daritveno žrtev, jo blagoslovil in rekel: »Jaz, Emanuel Abba, sicer ne uživam ob tej žgalni daritvi, ampak le v tem, da Mi je bila ponujena s čistim srcem. In tako jo blagoslavljam, kot zgodnji spomin na žrtev, ki bo nekega dne ponujena za oživitev vseh mrtvih in živih. In tako bo odslej in do konca vseh časovnih obdobij ostalo z jagnjetino in kruhom! Amen.

3. Gorje pa tistim, ki bi to spremenili, ker resnično, povem vam, da ne bodo žrtvovali Meni, ampak nesnagi sveta in s svojim žrtvovanjem postali taki kot tisti, katerim jo bodo ponudili!

4. In ti Henoh, glej kako sem blagoslovil tvojo žrtev, ki je sedaj postala živa žrtev, tako da bo nekega dne iz tega zgorelega jagnjeta vstalo veliko, živo in močno jagnje sveta, ki bo prevzelo na svoja ramena vse zemeljske šibkosti in odprlo vsakemu telesu nikoli zaprta vrata v večno življenje. Amen.«

5. »Ne bom vam več dajal zapovedi, ampak vas osvobodil, da boste brez kakršnekoli zapovedi. Koristne so samo za lene služabnike in kdor živi po zapovedih, je mrtev suženj, ki želi biti sojen v vseh svojih delih in nima svobode v svojem srcu. Kjerkoli deluje, to počne zato, ker mu je bilo zapovedano, da opravi delo, saj brez ukaza ne bi začutil potrebe po nobeni dejavnosti. Ko ljubi, ljubi zato, ker mu je bilo zapovedano ljubiti. Toda njegovo srce ne čuti potrebe po ljubezni in svetosti

ljubezni ter večnem življenju iz nje, ampak le ljubezensko obremenitev. Zakaj je tako? Ker je on suženj blatnih globin vseh stvari!

6. Srce svobodnega človeka, bije svobodno in njegova pljuča svobodno diha in noben ovirajoči življenjski zakon ne moti živahnega pretoka njegove krvi, ker ga svobodna ljubezen do Boga naredi otroka Najvišjega.

7. Toda ali je tisti, ki je otrok Najvišjega, še otrok človeka?!

8. Ker je on Božji otrok, ali nima v sebi nekaj, kar je vedno sveto in povsem podobno Njemu, ki je njegov Oče, to je nekaj božanskega in popolnoma svobodnega?!

9. Zato sedaj pravim vsem, ki imate svobodno srce in Me ljubite s svojim svobodnim srcem, da ste tudi bogovi, kot je vaš sveti Oče od večnosti, svoboden iz sebe, iz Svoje lastne neskončne, Svete moči!

10. Glejte, to je razlog, da vam ne dam nobene zapovedi, ampak vam samo prikazujem, resnično, svobodno, živahno samo oživljeno ljubezen do Mene, kot temeljnemu viru vsega življenja in obstoja, tako da jo lahko uporabljate v duhu in resnici za svojo popolno oživetev, kot edino zavezujoče sredstvo med Menoj in vami.

11. Jaz sploh ne pravim, da tako naredite, vendar pa to lahko storite svobodno, če hočete. Ne boste niti spremljali tega poučevanja zaradi svoje ljubezni do življenja, ampak samo iz svobodne ljubezni do Mene, samo zaradi ljubezni in tako za Mene, ki sem vaš najbolj ljubeči Oče!

12. Glejte, ker Jaz ljubim vas, ki ste Moji otroci, bi morali tudi vi ljubiti Mene, ker sem vaš Oče!

13. Kot ljubite Mene, se boste ljubili tudi med seboj, kot bratje in sestre. To pa naj ne bo nikoli na podkupljiv način z nobeno stvarjo, vendar brat, sestra, oče, mati, vsi bodo oživljali svobodno ljubezen v vas.

14. Za Mojo večno očetovsko ljubezen do vas, ne potrebujem ničesar od nikogar in ljubezen v vaših srcih Zame in do vsakogar bo tudi takšna, potem boste kot Jaz, živi iz sebe skozi osvoboditev. Primerno uporabite Mojo svobodno ljubezen v sebi in boste kot Jaz živeli večno.

15. Če boste takšni tudi ostali, kačja moč ne bo prišla v vašo bližino in noben madež ne bo nikoli onesnažil vašega srca. Kdor pa si želi biti suženj sveta, naj bo tak; zanj nimam nobene zapovedi.

16. Vendar pa mora, kot človek, vedeti vsaj to, da Jaz ne bom razveljavljal Svojega večnega reda zaradi njega. Življenje obstaja samo v svobodni ljubezni do Mene, sicer pa je povesod večna smrt.

17. In ti, Moj ljubljeni Henoh, boš Moj prvi duhovnik in tvoja ljubezen bo temelj prve in najčistejše cerkve na svetu.

18. Jutri, ko boš ponudil žrtev, Bom prišel k tebi in ti na jezik položil besede, ki jih boš povedal pred vsemi otroki. Moja ljubezen, Moja milost in Moj blagoslov naj bo z vsemi. Amen.« - In Emanuel je pred očmi vseh izginil.

Adamova navodila za prihajajoči Sabat

(8. november 1841)

1. Ko so očetje in vsi ljudje, ki so jih obkrožali, opazili, da Emanuela ni več med njimi, ampak, da je izginil tako, kakor da ne bi nikoli obstajal, so vsi, razen Henoha, postali žalostni. Le nekateri so med seboj izmenjali nekaj besed, večina pa je bila tiho. Šele, ko je sonce skoraj zahajalo, se je Adam zbral in rekel:
2. Otroci, ker Njega ni več med nami, Njega, ki je Jehova Emanuel Abba, Sveti, nadvse svet, zakaj smo še vedno tukaj?!
3. Pojdite k otrokom in jih povabite na jutrišnji Sabat in pridite kmalu nazaj, da se bomo potem lahko odpravili domov na višine!
4. Ampak vi, Jura, Bušin in Ohorion in tudi ti Abedam, če želite lahko stanete odslej vedno med nami. Vendar, kot ste razločno slišali iz ust samega Najvišjega, da je vsak popolnoma svoboden, ste svobodni prav toliko kot jaz, vaš zemeljski oče. Torej, kakor sami želite in ne bojte se, da bi s svojo odločitvijo kaj pridobili ali nekaj izgubili. Naj vas vodi le vaša svobodna volja v vseh stvareh in Gospodova beseda in Njegova večna ljubezen naj bo vaš Vodnik, na vseh vaših poteh in v vsem vašem življenju! Amen.«
5. Potem so Enoš, Kenan, Mahalalel in Jared odšli in povabili otroke polnoči na Sabat, k navzočnosti daritvenega žrtvovanja, naslednji dan na višinah.
6. Nato je Jura rekel Adamu: »Oče, neizrekljivo smo veseli, da si nas ponovno povabil s seboj na višine. Obstaja samo vprašanje, ki ga je treba pojasniti: Kakšna korist bi bila od nas na posvečenih višinah in kaj se bo zgodilo z našimi otroki?
7. Henoh, ki je med vami, je sedaj živi Gospodov duhovnik. Glej, naši otroci nimajo razen nas, nobenega drugega, ki je bil prebujen, zato želimo biti z njimi, - čeprav ne v takem smislu,- zahvaljujoč Emanuelu, sedaj Henohu, za vas in vse nas.
8. Tako bomo sedaj delali skozi vse naše življenje in pogosto prihajali na višine, da bi med vami sprejeli novo toplino in novo svetlobo, zase in za naše otroke. Sedaj bomo ostali tukaj, ampak jutri, že dolgo pred sončnim vzhodom, bomo nasproti tvoje koč Gospodu zapeli hvalospev! Amen.«
9. In Adam je odgovoril: »Tako naj bo in Gospodov blagoslov, kakor tudi moj in tako vseh nas, naj bo z vami in vas krepi! Amen.«
10. Nato se je obrnil k Abedamu in ga vprašal kaj namerava storiti.
11. In Abedam mu je zelo nežno povedal, da je njegova odločitev popolnoma enaka. Adam in vsi ostali so ga pohvalili za njegovo lojalnost. Henoh je pristopil k njemu in mu rekel:
12. »Poslušaj, Abedam, pot ti je poznana. Gospodova volja je tvoja in tako Njegova ljubezen. Tvoji otroci so še vedno slepi. Glej, Gospod te ni prebudil zaman, zatoorej, pohiti k svojim ljudem in jim prenesi vesele novice. Od njih ne vzemi ničesar in glasno, z močjo ljubezni, povej vsem, kaj vse je Gospod naredil za vse nas!«
13. Pozdravljam te, dragi brat v Gospodu in Adamu, zdaj in za vedno! Amen.«

Abedam sreča tujca

1. Pospremljen z številnimi blagoslovi je Abedam zapustil posvečeni kraj in pohitel k svojemu ljudstvu, polno založen z najbolj veličastnimi zakladi nebes. In, ko se je poln vzvišenih misli in ljubezni do Gospoda vrnil na isto pot, kjer so vsi tako čudovito hodili iz večerne pokrajine, glej, na mestu, kjer so vsi počivali in je bil on Azmaelov sopotnik, tam se je nenadoma pojavil živahni mladenič in ga vprašal:
2. »Kam greš ob tej pozni uri? Glej, sonce se že dotika robu planine in luna je še vedno daleč s svojo svetlobo. Pot je neravna in polna kamenja. Poslušaj, Abedam, slišal sem, da so se tam kjer živijo otroci polnoči, dogajale v prisotnosti vseh očetov velike stvari. Rad bi šel zdaj tja, da bi tudi jaz videl nekaj od tega, še posebno pa okrepljene očete. Zakaj se ne bi potem obrnil in me vodil tja?«
3. Abedam je brez oklevanja vprašal neznanca: »Da, z veseljem bom ugodil tvoji želji, vendar ali mi ne bi povedal svojega imena, če ga imaš, tako da te bom lahko predstavil očetom?«
4. Toda neznanec je odgovoril z enakim vprašanjem, rekoč: »Če mi ti poveš svoje ime, ti bom jaz svojega in ti povedal še nekaj drugega. Ampak najprej mi ti povej svoje ime!«
5. Abedam je začudeno rekel neznancu: »Kako me lahko sprašuješ za moje ime? Poklical si me z mojim imenom, ko si me ustavil in me prosil, da bi te spremljal nazaj na kraj, kjer so se dogajale neverjetne stvari! Kako naj to razumem?!«
6. Neznanec je odgovoril: »Glej, Abedam, pravkar si prišel iz posvečenega kraja, kjer so se dogajale tako velike stvari in si bil ti zagotovo tudi prebujen. Kako lahko ti, kot prebujen, ne razumeš tega lahkega vprašanja?«
7. Abedam je bil zelo presenečen in ni vedel kaj naj na to neznancu reče.
8. Neznanec ga je še enkrat vprašal kako mu je ime. Abedam je bil že čisto iz sebe in je začuden, da ga tujec kar naprej kliče z njegovim imenom, obenem pa ga sprašuje kako mu je ime, končno odgovoril:
9. »Poslušaj, kakor si me poklical, tako je moje ime in nimam nobenega drugega imena, kot tega, ki si mi ga dal ti in, ki sta mi ga dala Adam in Emanuel!«
10. Potem ga je tujec prodorno pogledal in rekel: »Glej, Abedam, sedaj sem zadovoljen, ko si mi povedal svoje ime, kajti že na začetku sem ti dal to ime, toda ker ime, ki sem ti ga dal, ni tvoje, ampak samo moje v tebi, ali želiš, da te tako imenujem, ali ne. Sedaj je to tvoje in moje ime, zato imaš hkrati svoje in moje ime in izkušnjo, tako da me lahko pomirjen vodiš tja, kamor hočem!«
11. Abedam je bil precej presenečen, da je tujčevo ime enako kot njegovo in se je z njim takoj odpravil po poti nazaj.
12. Med potjo je Abedam vprašal drugega Abedama: »Povej mi, če želiš, iz katere pokrajine si prišel in od koga si izvedel kaj se je dogajalo v polnočni regiji?«
13. In tujec je odgovoril: »Kar se tiče tvojega prvega vprašanja, prišel sem iz jutranje regije, v zvezi s tvojim drugim vprašanjem pa ti bom povedal kratko zgodbo.
14. Glej, oče je v jutranji regiji, - eden z največ otroki in z največjo ljubeznijo do njih, - dolgo časa gledal, kako se njegovi otroci ukvarjajo z različnimi koristnimi

stvarmi, vendar še bolj pa s škodljivimi. In modri oče se je namestil tako, da ga nobeden od otrok ne bi opazil. Toda že po kratkem igranju, se je vedenje otrok začelo slabšati, tako da ni bilo skoraj nikogar, ki bi ohranil čisto srce iz ljubezni do neopaženega očeta. Nenehno je skrbno opominjal vse starejše brate, ki so radi slišali njegovo besedo, toda nihče je ni hotel v polnosti upoštevati v svojem srcu.

15. Potem se je oče odločil, da se bo naredil neprepoznavnega in se približal otrokom tako, kot da je tujec iz nižin.

16. Otroci so ga sprejeli po posredovanju enega od njih, vendar ne z ljubeznijo, temveč le kot tujca, ker so se njihova srca spremenila v neumna in posvetna, njihove oči so postale slepe in njihova ušesa gluha, tako da niso mogli prepoznati očeta.

17. Ko se je oče sam postopno bolj in bolj odkrival z dejanji in besedami, je otroke postalo strah in le redki so prenesli njegovo bližino.

18. Ko je oče videl, kako nezreli so še vedno njegovi otroci, jih je ogrel z vso svojo ljubeznijo, da so se obrnili k njemu in ga hvalili ter slavili. In oče je vse okrepil in blagoslovil ter jih nato poskusno zapustil za nekaj časa.

19. Ko se je oče vračal od svojih otrok, je na poti prišel k meni in mi vse povedal, kar je tudi razlog, da sem tukaj in sicer z namenom, da bi videl kako izgledajo otroci in kaj delajo v očetovi odsotnosti.

20. Zato me vodi do posvečenega kraja. Amen.«

147. Poglavje

Abedam se pogovarja s tujcem Abedamom

(9. november 1841)

1. Toda, ko je Abedam to slišal iz tujčevih ust, je silno presenečen rekel:

2. »Ampak, moj visoko cenjeni Abedam, to je dejansko zgodba otrok z višin, ki so očetje našega glavnega rodu!

3. Ime očeta je Emanuel Abba in Jehova Najvišji Bog, svet, izredno svet!

4. Povej mi, če si voljan: Kje si srečal tega svetega Očeta, kako je izgledal in v katero smer je odšel od tebe?

5. O, povej mi, prosim! Kajti glej, prihajam iz večerne pokrajine, kjer sem bil očividec vsega, kar se je zgodilo in ves čas poleg Njega kot najnevrednejši neizrekljivo užival v najvišji milostni hoji!

6. O prijatelj Abedam, blaženosti, ki sem jo jaz ubogi grešnik doživel, ne more opisati najvišji angel z najbolj razvnetim jezikom!

7. Da, lahko povem le, da sem v tem kratkem času doživel več najbolj vzvišene blaženosti, kot najvišji duhovni angel v večnosti!«

8. Potem ga je tujec vprašal: »Kaj je bilo pravzaprav to, kar ti je dalo toliko blaženosti, da je zaradi tega, blaženost visokih, svobodnih angelov, skoraj nič, v primerjavi s tem?«

9. Abedam je odgovoril: »O, dragi moj soimenjak, glej, v tem oziru sem bil vedno nenavaden človek in ravno ta nenavadnost, ki bi lahko razžalostila tisoče, mene osrečuje. Ta nenavadna lastnost je v tem, da občutim največjo blaženost, ko sem

poleg nekoga, ob katerem se, v primerjavi z njegovo veličino, počutim vedno bolj in bolj ničevega, z dna svojega srca. Zato ne želim videti nobene osebe pod mano, ampak vedno v največji možni meri nad menoj. In tak je moj moto: 'Blažena ponižnost srca in šibkost nemočnega črva, je največje bogastvo!'

10. Kajti, če bi bil črv močan v polnosti življenja, kako veliko bolečino bi pohojen občutil. Toda zaradi njegove šibkosti in stalne nemoči, je to morda za njega največji življenjski užitek, kar mi menimo, da je boleče.

11. Čeprav nisem nekdo, ki pozna naravo črvov, kot niti Tistega, ki jih je ustvaril, se mi vseeno zdi, da je to tako, kot sem sam najbolj srečen pod pritiskom iz vseh strani.

12. Toda zdaj, moj dragi soimenjak, če si voljan, te prosim za odgovor na moja prejšnja tri vprašanja! Amen.«

13. In tujec Abedam je odgovoril: »Glej, moj dragi Abedam, kakšna korist bi bila sedaj zate od odgovorov na tvoja tri vprašanja, po temeljitem razmisleku o tej zadevi?

14. Glej, moje načelo in geslo je tako: 'Če ne moreš biti koristen svojemu bratu niti z eno besedo, naj tvoj jezik počiva in se zgane le takrat, ko bo lahko tvojemu bratu koristil!'

15. Glej, zaradi tega mojega načela ti raje ne bi odgovoril. Ali si zadovoljen?«

16. In Abedam je odgovoril: »Da, moj dragi prijatelj Abedam, po eni strani je to zato, ker sem spoznal, da je moja volja pokorna tvoji, kar mi je všeč; toda po drugi strani, ker nadvse ljubim tebi in meni dobro znanega Svetega Očeta, je moje srce napolnjeno z največjim hrepenenjem, da bi bilo ves čas z Njim, ali vsaj stalno govorilo o Njem, Ga nadvse ljubilo, hvalilo in slavilo, častilo najbolj Svetega in tudi, kot ob tej priložnosti, da mi nekdo o Njemu kaj pove. In glej, zaradi tega velikega hrepenjenja mojega srca, nisem zadovoljen, ker mi nisi želel odgovoriti na moje vprašanje. Kar se tiče tvojega načela, lahko to storiš brez obotavljanja, saj s tem ne moreš škodovati mojemu srcu, ampak bi mu bilo v veliko korist. Ali ni vsako dejanje in vsaka beseda našim bratom najbolj koristna samo, ko delamo za njihova srca in govorimo njihovim srcem?

17. Glej, ali ni tako prav in ali ne ustreza tvojemu resnično visokemu in najlepšemu načelu?!

18. Zato, če si voljan, mi prosim odgovori na moja vprašanja!«

19. In Abedam, tujec, je nato dejal poznanemu Abedamu: »Poslušaj Abedam, tvoje besede so mi zelo prijetne, tako da ne morem drugače, kot da ti odgovorim na tvoja vprašanja, potem pa ti povem zopet nekaj več in še nekaj drugega. In tako poslušaj:

20. Tebi dobro znanega Očeta, sem srečal točno na mestu, kjer sva se midva prej spoznala. Izgledal je prav tak kot jaz in lahko mi verjameš, prav tako so enaka naša imena. Iz tega razloga je bi videti tudi tebi zelo podoben.

21. Ne morem ti točno povedati kam je odšel, toda zagotovo ni odšel od svojih otrok, ampak je na poti nazaj k otrokom naredil le majhen ovinek.

22. Glej, zdaj imaš vse odgovore na tvoja vprašanja, toda sedaj pride še tisto 'nekaj drugega', kar pa vsebuje nasprotno vprašanje.

23. Glede na to, da si prebujen in tako dolgo gledal Očeta, me preseneča, da nisi že na prvi pogled opazil podobnosti med menoj, teboj in Njim?!

24. Zdaj pa pride še tisto 'nekaj več' in to zopet v vprašanju. Tvoje nenavadno modro načelo je tudi moje. Primerjava s črvom je že davno zrasla na mojih tleh. Povej mi sedaj, če si nisva podobna?!

25. Toda nekaj si zapomni! Če hoče biti nekdo najnižji, zaradi svoje lastne blaženosti, ali ni to na skrivaj enako, kot če hoče biti nekdo iz istega razloga najvišje med vsemi brati?!

26. Ta stvar pri tebi me skrbi! Če si pripravljen, lahko prav dobro zame razrešiš tudi ta voz!«

27. Znani Abedam ni vedel, kaj naj odgovori soimenjaku in ga je vprašal, rekoč:

28. Moj dragi prijatelj Abedam, tvoja resnično visoka modrost razkriva, da si sin jutra. Rad bi odgovoril na tvoja vprašanja, če bi mi bilo to mogoče, toda ne morem niti razumeti tvojih čudnih odgovorov na moja vprašanja in jih pravilno sprejeti v svoje srce.

29. Kar se tiče tvojih vprašanj, ti ne morem ponuditi odgovora, ker šele sedaj zares vidim kako odvratno sem še zmeraj neumen.

30. Da, dragi prijatelj, prav si naredil, ko si me zaustavil in z vprašanji spodbudil k vrnitvi, ker sem tako šele sedaj prepoznal neumnost, do katere sem moral sam priti, oh, kako lahko ena neumnost priključuje drugo in jo končno ovrže!

31. Zato me ne imenuj zopet 'prebujeni', ampak 'speči bedak', ker bolj kot sedaj o sebi razmišljam, bolj neumnega se počutim.

32. Prav zares, zahvaljujoč mojemu načelu, sem imel blaženo izkušnjo s Svetim Očetom. Mislim sem, da sem že prebujen, vendar šele sedaj jasno vidim, kako malo je moje srce razumelo od vseh čudovitih besed iz Očetovih ust, posajenih v njem, kot živo in veličastno seme večne ljubezni in zato večnega življenja!

33. O prijatelj Abedam, oprosti mi, da ti zato ne morem odgovoriti. Amen.«

34. In tujec Abedam mu je odgovoril: »Poslušaj, moj zvesti soimenjak, jaz sem popolnoma zadovoljen s tvojim odgovorom, ker si mi v celoti pojasnil vse bistvene stvari na moja vprašanja, tako da sedaj popolnoma ustreza eden drugemu.

35. Spoznal si kaj ti še vedno manjka in se v svojem srcu pravilno ponižal. Poglej svoje načelo v pravični svetlobi, - ampak jaz želim vsakemu, da je koristen v besedah in dejanjih!

36. Povej mi, če sam presodiš, ali nisva kot ustvarjena eden za drugega, kot da sem bil zate tu že od večnosti in te ustvaril samo zase."

37. Abedam je rekel veselo: »Da, da, to je torej tisto, kar sam zelo jasno čutim; kakor oče za sina in sin za očeta.

38. Moj najdražji prijatelj Abedam, imam tudi občutek, kot da se v vsej večnosti ne bi mogla ločiti in kot da tega ne bi mogel nikoli storiti brez tvoje pomoči. In tako želim biti skupaj s teboj, ne le začasno ampak večno.«

39. In tujec Abedam je rekel: »Glej, ti si me prehitel. Odkar sem te spoznal je bila to tudi moja edina želja in volja!

40. Toda glej, slišim zvoke hvale. Sva že blizu najinemu cilju. Torej, zberi se in me predstavi Adamu in ostalim! Amen.«

Prihod tujca Abedama k očetu

1. Znani Abedam je dejal: »Da, res, tam je že zrušena stena in dozdeva se mi, da so še vedno vsi zbrani. Prav tako se mi zdi, da ima Henoh prav ta trenutek poslovilni govor polnočnim otrokom. Da, da, govori Juri, Ohorionu in Bušinu.
2. Pojdiva k njim brez odlašanja! Mogoče bova še lahko slišala nekaj besed, ki se morda nanašajo na naju; zato pohitiva!«
3. In tujec Abedam je odgovoril znanemu Abedamu: »Poslušaj, moj dragi prijatelj, zakaj hiteti, ko je nekdo že na kraju samem?
4. Glede Henohovih besed pa; zadnje nama ne bodo kaj dosti koristile, če sva zamudila prve; ali kaj koristijo oltarju vrhnji kamni, če niso bili najprej položeni temeljni kamni?!
5. Ali si že kdaj videl, da bi se dan začel v večernih urah, ali da je začelo drevo rasti od svojega vrha v zraku in se je deblo potem razvijalo navzdol in korenine v zemljo iz njega?
6. Ali pa, kakšen bi bil za nekoga učinek, če bi se pokril s krpo čez glavo, če nima ničesar s čimer bi si pokril ostalo telo?
7. Glej, zato mislim, da morava pustiti Henoha, da dokonča svoj govor in tukaj še malo počakati, tako da ne bi nikogar zmotila v pozornosti njegovega srca!«
8. Znani Abedam je s tem povsem zadovoljen, dejal tujcu Abedamu: »Moj najljubši prijatelj, verjamem, da bi me z modrostjo in močjo svojega govora, ki zveni tudi zelo melodično, lahko vodil v ogenj in jaz bi ti sledil tudi v vse globine morja in v vse vode na zemlji!
9. Resnično, moj najdražji prijatelj, ne samo tvoj videz, ampak tudi tvoje govorjenje je izredno podobno Očetovemu - saj veš koga mislim -; samo ti se mi zdiš telesno bolj močan, kot je bil Oče, saj je bil videti precej šibkejši in manjši, to pomeni - ne smeš me narobe razumeti - v Svoji osebi, seveda tukaj ne moreva govoriti o Očetovi duhovni obliki, ki je v neskončni moči in večni oblasti!«
10. In tujec Abedam je odgovoril: »Torej si sedaj opazil podobnost in nepodobnost med mano in Očetom?!
11. Da, da, prav imaš, tako je. Ampak kaj misliš, moj dragi prijatelj, glede manjše in šibkejše postave? Jaz osebno menim, da se je, kot veš, Oče pokazal otrokom v nekoliko nenavadnem videzu, da bi jim pokazal, kakšna so njihova srca. To bi bila razlaga Njegove šibkejše postave ob tej priložnosti.
12. In, če bi se vrnil k Svojim otrokom nepričakovano, ko so njihova srca svobodnejša in močnejša v ljubezni, - ali se jim ne bi potem pokazal močnejšega kot prej, v tem primeru bi morda izgledal natanko tak kot sem jaz?!
13. Mislim, da je Očetova postava, ko gre za otroke, vedno odvisna od večje ali manjše ljubezni do Njega v njihovih srcih. Kaj meniš v zvezi s tem?«
14. Znani Abedam je bil čisto iz sebe in z začudenjem rekel Abedamu: »O prijatelj, moram odkrito priznati, da, čeprav so mi tvoje besede že prej zvenele skrivnostno, so mi sedaj zelo jasne.
15. Glej, kako pametnejši si od mene. Zares, to je zelo pomembna stvar, s katero si dvignil moje srce, ki bi popolnoma zgrešilo.

16. Moram ti povedati že vnaprej, da sem prepričan, da bodo Adam, Henoh in vsi ostali razširili svoje oči in našpičili svoja ušesa, ko te bodo slišali tako govoriti. Moje mnenje je, da če te kdo sliši govoriti, tisti lahko tudi verjame, da si bil popolnoma prebujen, ko si srečal Očeta, ali – razumi me! – moraš biti sam Oče. Razumi, dragi prijatelj, da to pravim samo za primerjavo.

17. Da, resnično, s teboj ob sebi, se me očetje ne bodo sramovali!

18. Kar se mene tiče, sem presrečen in moram odkrito priznati, da ko vprašam svojo ljubezen: 'Koga imaš rajši, - Očeta ali prijatelja?', mi odgovori: 'Čeprav sem dobila vse kar imam od Očeta, ampak to, kar sem dala Očetu in temu prijatelju, je povsem enako in med njima ni razlike.'

19. O Adam, o Henoh, o, vsi ki ste živi, zmedeni boste in osupli nad to modrostjo!

20. Sedaj pa pogledaj, moj najljubši prijatelj, Henoh se je priklonil oltarju in očetom; njegov govor je končan in če želiš, bi te rad predstavil.«

21. In Abedam, tujec, je odgovoril: »Poslušaj Abedam, pojdi tja sam in me najavi. Šele potem se vrni z dobrim sporočilom in me nato predstavi vsem očetom. Amen.«

22. In Abedam je šel takoj k očetom in jim povedal vse kar se mu je zgodilo v kratkem času, odkar jih je zapustil. Vsi so bili zelo presenečeni, tudi Henoh, ki je takoj vprašal: »Ljubi Abedam, brat v Bogu Emanuelu Abbi! Povej mi, na kratko, kako so njegove besede vplivale na tvoje srce?«

23. Abedam je odgovoril: »Brat Henoh, v resnici, kot sem že priznal, jaz nisem našel najmanjše razlike med njim in Emanuelom.

24. Na kratko, povem vam, da ste mene pred odhodom pozdravili kot 'prebujenega', vendar je moja prebujenost v primerjavi z njegovo nedoumljivo jasno in visoko, dejansko najvišjo modrostjo, popolna slepota, neumnost in neuporabna norost.

25. Zato ti pravim, ljubljeni brat Henoh, raduj se s vsem srcem, kajti on bo zagotovo tudi tebi v veliko veselje.

26. Toda zdaj je čas, da grem ponj in vam ga predstavim.« Henoh je Abedama še vprašal, če bi šel lahko tudi on z njim naproti tujcu.

27. Abedam se je strinjal z vsem svojim srcem. In tako sta kmalu prispela do tujca, kjer so se pozdravili.

28. Potem je Abedam, tujec, vprašal Henoha: »Najbolj ljubljeni Henoh, glej, stemnilo se je. Čas je, da se vrneš iz tega zelo posvečenega kraja. Ali te lahko jaz in moj soimenjak spremljava do višin, prenočiva pri tebi in jutri praznujeva Gospodov Sabat s teboj? Kajti glej, ko sem slišal za vse, kar se je tu dogajalo, se je v meni pojavilo veliko hrepenenje, da bi videl prebujene otroke velikega, svetega Očeta in slišal živo besedo iz njihovih oživiljenih src!«

29. In Henoh je odgovoril: »O prijatelj in moj novi, še vedno neznani brat! Za takšne goste, kot si ti, imamo na višinah veliko bivališč. Ne samo za danes in jutri, ampak za vse čase časov in na vekov veke prebivaj med nami!

30. Prijatelji Očeta so tudi naši prijatelji. In tisti, ki jih je On poslal k nam, bodo bivali z nami za vedno. Toda sedaj je že čas! Sledita mi tja! Vajina volja. Amen.«

31. In tako so odšli od tam. Ko so prišli k očetom, so jih ti pozdravili. Nato so se vsi zbrali okoli dveh Abedamov. Ker je bil Abedam za njim, se je Adam obrnil in vprašal tujca Abedama:

32. »Dragi, dobrodošel prijatelj in gost naše ljubezni! Tvoj soimenjak nam je

povedal, da si prišel iz jutranje regije. Povej nam, če si voljan, kaj tam otroci počnejo in če želiš, kdo je tvoj zagotovo častivreden oče in iz katerega rodu mojih potomcev?»

33. Na to Adamovo vprašanje, je znani Abedam dal znak Henohu, rekoč: »Najljubši brat Henoh, sedaj poslušaj z ušesi in s srcem!«

34. Henoh se mu je zahvalil za to opozorilo. In tujec je odgovoril Adamu: »Poslušaj Adam, kar se tiče tvojega prvega vprašanja, si nanj že sam odgovoril v svojem vprašanju. Če pripadaš tudi ti k prebujenim, ti mora biti to, kar si me vprašal, jasno kot svetloba dneva. Ali ne veš, kateri otroci se imenujejo 'otroci jutra'?!

35. Če bi to, na primer, opravičevalo, dovoli mi oče Adam, tvoje izredno plitko vprašanje, je nanj mogoče dati le plitek odgovor in sicer, da so tvoji otroci jutra vsi spočiti, zdravi in se mnogi veselijo prihodnosti.

36. Kar pa zadeva tvoje drugo vprašanje, je kot past. Toda glej, ne boš me tako lahko ujel. Povem ti, prej boš ujel orla visoko v zraku, kot pa mene. Dobro zate, da si me vprašal iz ljubezni, drugače bi bil odgovor sedaj zelo težaven.

37. Če bi sedaj jaz tebe to vprašal, kaj bi mi odgovoril?

38. Glej, kot prebujenemu, bi ti moralo biti jasno ali imam očeta ali ne, ali pa si še vedno slep?»

39. Adam je bil tako presenečen nad tem odgovorom, da si ni upal vprašati tujca nič več.

40. Potem je Henoh rekel znanemu Abedamu: »Ampak dragi brat! Ali res še nisi prepoznal svojega soimenjaka?»

41. In Abedam je zmedeno odgovoril: 'Ne'. Henoh je rekel: »Resnično, v človeku nič ne ostane tako dolgo neumno, kot srce. O Gopod, imej potrpljenje z nami šibkimi! Amen. Abedam, mislim, da prebujeni še vedno vsi spijo! Ali razumeš?»

149. Poglavje

Vprašanje tujca Abedama

1. Znani Abedam je odgovoril Henohu: »Ljubljeni brat v Abbi Emanuelu! To, da nisem eden od prebujenih, še preveč očitno čutim v sebi in če sem popolnoma iskren, se ta jasnost zdi in je dejansko najbolj očitna stvar v mojem življenju.

2. Kako pa je to pri drugih, brat Henoh, ko nekdo mojega razumevanja življenja, ki je zmotno, ne bo tako zlahka zaznal.

3. Ampak -med nama rečeno-, videti je, da je to veliko neumnost mojega življenja že dojel naš ljubljeni oče Adam.«

4. In Henoh mu je odgovoril: »Poslušaj, sicer tvoje besede zvenijo nekoliko neumno, vendar pa si lahko prepričan, da če se zavedaš noči v sebi, si že buden, kajti če bi spal, bi zaznal malo noči v sebi, ampak bi sanjal dan, ki ne obstaja. Sanjač se ne zaveda, da spi in sanja.

5. Glej, tako je moje mnenje: »Pred pojavitvijo najbolj ljubečega Svetega Očeta v Emanuely Abbi, smo vsi spali in sanjali; potem pa je prišel On in nas vse prebudil. In glej, zbudili smo se, toda ne podnevi, ampak samo v noči naših src; in če ne bi

Emanuel to naredil za nas, bi še vedno spali v mrtvem dnevu naših sanj.

6. Vendar pa je pri nas že staro pravilo, da se zbuja otroke vsaj dobro uro pred sončnim vzhodom, tako da se njihove šibke oči postopno prilagodijo dnevu, ko postaja vse svetleje in potem z lahkoto in nepoškodovane prenašajo močno dnevno svetlobo. Ali misliš, da smo bili v tem modrejši od Emanuela?

7. O poglej, tudi to nas je učil, zaradi narave mesa. Ali ni duhovno oko vredno več od mesenega?

8. Če to počnemo v korist mesenega očesa, ali misliš, da bo Gospod manj usmiljen do duhovnega očesa?

9. O moj ljubljeni brat Abedam, glej, kako je Gospodovo ravnanje vedno dobro in modro!

10. Mi smo prebujeni, zato bi bilo zelo nevhvaležno do tako izredno svetega in dobrega Očeta, da ne bi spoznali, kaj je On naredil za nas! Vsi smo bili prebujeni opolnoči in to zaradi najvišje ljubezni Abbe, vendar ne smemo nikoli zopet zaspati. Duhovni dan je svetlejši od mesenega. Zato je treba biti zaradi duhovnega očesa prebujen opolnoči. Tiste, ki bodo spali podnevi, bo močna dnevna svetloba zagotovo ubila. Ali me razumeš, dragi brat?»

11. Po teh Henohovih besedah Abedamu, se je tujec Abedam obrnil nazaj k njima in jima povedal sledeče zelo pomembne besede:

12. »Moja najljubša prijatelja! Resnično, Moja ušesa niso preslišala niti ene besede vajinega pogovora. In ti, Abedam, si prebujen, ker si opazil noč v sebi in se je še vedno zavedaš. Ti Henoh, si živ in buden, ker si bil obveščen o času, v katerem te je Oče prebudil in zakaj. Sedaj slutiš, da zagotovo prihaja veličasten dan!

13. Dobro si govoril svojemu bratu in vsaka tvoja beseda je že zapisana v zvezdah z žarečo pisavo v knjigi večnega življenja. Toda sedaj te bom nekaj vprašal in želim, da Mi odgovoriš, kajti brez odgovora na to vprašanje, vsak, čeprav je bil lahko že močno vznburjen, ostaja bolj ali manj zaspan in to stanje prebujenega je še slabše od samega spanja!

14. In to je pomembno vprašanje: Kakšna je vidna razlika med poznim večerom, polnočjo in zgodnjim jutrom?

15. Glej, to je temeljni večni Božji red! Speči ponoči med spanjem ne prepozna razlike. On odpre oči, ko pride veliki Buditelj z bučanjem vetra ob polnoči, potem pa se obrne in zaspi ter sanja do sončnega vzhoda. Ko vstane se izogiba svetlobi in se pred njo poskuša skriti v gosto senco.

16. Drugi pravzaprav vstane, si pomane oči in pretegne ude, vendar je še vedno zaspan do sončnega vzhoda. Opeteka se naokoli, je zelo nejevoljen in ne ve, kateri čas dneva je. Še vedno razmišlja o sladkem spanju in ne o dnevu, ki prihaja. Ko je opomnjen, da se mora obleči, še vedno ostaja nedejaven in se ne obleče do sončnega vzhoda, ter bi se rajši vrnil v pozni večer, kot pa v prihajajoče jutro življenja.

17. Resnično, njemu dan ne bo prinesel nič dobrega!

18. Popolnoma prebujen pa se veseli prvega prebujenja svojega budnega življenja in ob polnoči hvali svojega velikega, svetega Buditelja. Kmalu se zave, kateri čas je in spozna razliko med poznim večerom, polnočjo in zgodnjim jutrom!

19. Z vsakim dihom je v pričakovanju naslednjega dne in že prva zarja mu napolni duha z veseljem, ki je večje od vsega vidnega neba!

20. Tako, glejta moja ljubljena prijatelja, kako važen je odgovor na dano vprašanje! Zato sem dodal to razlago, da bi vama bilo lažje najti ustrezen odgovor na tako pomembno vprašanje. In tako Mi odgovorita, eden za drugim, - vendar, če hočeta! Amen.«

21. Znani Abedam je takoj rekel Henohu: »Brat, tvoje prejšnje besede, usmerjene na mojo neumnost, so mi odprle oči, tako, da sedaj vidim popolnoma jasno v katerem času noči sem bil zbujen iz spanja - večna hvala velikemu, svetemu Buditelju! Sedaj se zavedam, da sem resnično buden in zakaj. Ampak, brat, to vprašanje! O moj najljubši soimenjak, tvoje vprašanje ni zraslo na naši slabi zemlji. Sam že zelo jasno čutim, da ne bom jaz tisti, ki bo odgovoril na Tvoje vprašanje.

22. Jaz sem verjetno prebujen, - za to vsa hvaležnost, vsa zahvala, vsa čast in vsa ljubezen Gospodu -, toda v kolikšni meri obstaja zaspanost v mojem budnem spanju, glej, tega ne morem uzreti. Dragi brat Henoh, zato se boš moral pač ti lotiti tega pomembnega vprašanja, če si pri volji. Amen.«

23. In Henoh je rekel znanemu Abedamu: »Poslušaj, ljubi brat, meni se zdi, da je najin najljubši prijatelj že vključil odgovor v svojem vprašanju, zato morava midva v njem prepoznati odgovor in ga nato sprejeti v življenje!

24. Kajti, glej, jaz mislim takole: Iz srca tistega, iz čigar ust pride tako vprašanje, obenem z vprašanjem izhaja iz srca tudi neizrekljivo dobra volja. Bodi prepričan, da spraševalcu ni treba, da bi naju preverjal ali, da bi Mu bilo vseč s svojo nedoumljivo modrostjo raziskovati najin svetlikajoči drobec, ampak Mu je v veselje na skrivaj darovati nezaslišano velike darove. Ali to razumeš, Abedam?«

25. Potem je tujec Abedam prijel oba pod roko, ju dvignil nekoliko nad tlemi in ju nato zopet nežno postavil dol ter jima nato obrazložil sledeče:

26. »Moja najljubša, v vajinih srcih je velika vera. V tebi, Henoh, svetloba iz ljubezni in v tebi, Abedam, ljubezen iz svetlobe! Oboje je dobro in se ujema s pomenom božjega reda in izvir življenja teče neprestano in radostno navzgor k velikemu večnemu dnevu.

27. Toda pozni večer, polnoč in zgodnje jutro ne tečejo onstran v dan, ampak ostanejo in propadejo eden za drugim.

28. Vendar so, kot del istega reda, potrebni za življenje, tako kot je zemlja za zrna semena. In tako je pozno zvečer čas za setev in počivanje v zemlji, polnoč, čas za prebijanje skozi prst in brstenje, ter v zgodnjem jutru, čas za odpadne snovi in rast z vsrkavanjem jutranje rose.

29. Pogosto rosa pade že zelo zgodaj pred sončnim vzhodom in tak je sedaj primer pri nas.

30. Glej, Gospodov dan ni kot dan na zemlji, vendar, ko ta pride, pride sam in ni nikoli spremljan z nočjo. Zato je prejšnja noč upravičena v božanskem redu, ker je potrebna znanilka velikega dne.

31. Toda, kdo ki je živ, bi želel ostati v noči?! Če bi in ne bi bil prebujen, ali ne bi minil z nočjo, ko bi prišel dan?!

32. Glejta, to so velike razlike. Zato sem dvignil oba gor, da bosta to lahko razumela in se premaknila proti življenju. Razumita to in ostanita z Mano, kot Jaz z vama, vendar do jutri molčita! Amen.«

Evangelij ljubezni

1. In Henoh je še odgovoril naslednje: »Da, to je to! Tako sem občutil, kot da je globoko v mojem duhu, toda moj jezik si ni upal to izreči. Tudi tukaj mi je moj duh rekel: 'Naj tvoj šibki jezik počiva in ne govori o tem, da bo lahko blagoslovljeni učinek jezika pridržan za Mogočnega!'
2. O veliki Abedam, sliši me v tišini mojega srca, kajti ta vzklika: 'O Jehova, kako velika in sveta mora biti Tvoja ljubezen! Ko Ti nekomu obljubiš milost za naslednji dan, potem mu Ti, dobri in sveti Oče, ne da bi slepi prejemnik to opazil, daš milost že skupaj z obljubo!'
3. Zato, o najboljši, sveti Oče, bolj ko razmišljam v svojem srcu o Tvoji brezmejni prijaznosti, najde moje srce manj besed primernih za hvaležnost, slavljenje in čaščenje Tebe, o Oče. In moje srce postane pretesno za silno ljubezen do Tebe in zato se mora ta ljubezen, ki nima prostora v srcu, v vseh delih in udih, v katerih je prekoračena, Tebe goreče držati in Te nadvse ljubiti.
4. Toda, ko še enkrat vprašam svojega duha: 'Ali ne morem ljubiti dobrega, svetega Očeta neizmerno bolj in z večjim žarom? Ali lahko tisti, čigar srce je polno ljubezni, sploh kdaj ljubi, kakor želi?' Glej, ljubezen je nenasitna in zato ne more biti nikoli potešena, razen z neskončno ljubeznijo Svetega Očeta.
5. In tako, o Oče, Te ljubim z vedno večjo volčjo lakoto in če bi bilo mogoče, o Oče, kako si želim, da bi Te ljubil do smrti!
6. O Oče, moj sveti, dragi Oče, sprejmi majhno kapljico moje ljubezni, kot če bi bila pred Teboj. Amen.
7. In ti, moj ljubljeni brat Abedam, povej mi, kako se zdaj počuti tvoje ljubeče srce, ko si zagotovo spoznal kateri čas noči je?»
8. In znani Abedam je rekel Henohu: »Ljubljeni brat, glej, ti si v svoji ljubezni srečnejši od mene, ker še vedno lahko govoriš v ognju svojega srca. Vidiš, tukaj sem spet strašno neumen. Ko me ljubezen zgrabi zelo trdno, kot zdaj, lahko s težavo izpeljem le nekaj besed, ki si jih sedaj izvedel od mene, toda ne morem imenovati moje ljubezni, ker bi to takoj pospešilo konec slabe umetnosti mojega jezika.
9. Toda toliko ti lahko še povem, in sicer, da je moja neskončna neumnost končno spoznala, kateri čas noči je, čeprav je mislila, da ve, pa se prej tega ni zavedala. Zdaj točno vem, kateri čas je. Toda ti veš, da moramo do jutri vse obdržati zase. Poglej, jaz sem že tiho.«
10. Drugi Abedam je obema pokazal, da je zadovoljen in rekel:
»Poslušajta, torej to je takole: Prava ljubezen se mora ljubiti do smrti, naj bo v duhu ali v delovanju mesa in samo ta smrt je resnična obuditev k pravemu, večnemu življenju, ko bo ta ljubezen živela v najvišji, nenehno rastoči blaženosti in v pravem, najmogočnejšem poželenju lastnega življenja. Toda vsaka ljubezen je namenjena k svoji osvoboditvi. Kdor ljubi svet, bo umrl v vedno večji ljubezni sveta, ker pa svet nima življenja, ampak samo smrt, tisti, ki je umrl v ljubezni do sveta, ne bo nikoli nastal v novo življenje, ampak samo v novo smrt.
11. Kdor ljubi meso, bo po svoji ljubezni umrl v telesu, in ker je meso mrtvo, ne bo

nikoli nastal v novo življenje, ampak, kot ljubitelj sveta, v novo smrt mesa.

12. Kdor sebe ljubi, bo tudi umrl v svoji lastni ljubezni in ker je vsak človek sam po sebi mrtev, tisti, ki umre zase, ne bo nikoli nastal v novo življenje, ampak samo v novo smrt, v tistem pa, ki je brez vsake ljubezni in poln sovraštva do vseh stvari, si je druga smrt že ustvarila svoje bivališče, ampak tistemu, čigar srce je polno jeze, druga smrt že trka na srce in tega, ki je pohlepen in poln zavisti, je druga smrt že objela z obema rokama.

13. In na koncu, kdor bo zbiral zase zaklade in bogastvo sveta, je tisti, ki si je zgradil stalno bivališče za drugo smrt, kdor pa ljubi življenje na tej zemlji, kar je začasna smrt ali stalno delno umiranje, ne bo nikoli prenehal umirati.

14. Čeprav vsaka ljubezen povzroči smrt, celo ljubezen do Boga, v nobeni umirajoči ljubezni, ne bo nikdar življenje zopet našlo sebe, razen v ljubezni do Boga, ker je On sam večno življenje samo.

15. Pravzaprav se bo vsaka ljubezen zavestno znova našla, vendar prijatelja, tukaj bo zopet velika razlika, in sicer, ali se bo našla v življenju ali v smrti!

16. Zato, Henoh, je tvoja ljubezen že umrla v vseh stvareh in ponovno našla sebe v Bogu. Zaradi tega si že na novo živ na vse veke vekov. Toda, le redki bodo našli drugo življenje, kot si ga na- šel ti, ker le najmogočnejši notranji ogenj ljubezni do Boga lahko premaga to milost. Razumita to dobro in ohranita v sebi do jutri!«

17. Po tem govoru so vsi varno prispeli do Adamove koč, kjer so se usedli na zemljo in prejeli od Adama običajen očetovski blagoslov.

18. Potem so vsi vstali, se spoštljivo priklonili Adamu in se mu zahvalili za njegov blagoslov ter se odpravili k počitku. Toda Adam je povabil Henoha, oba Abedama in Lameha na večerni obrok in spomnil tudi Seta, da se bosta tam videla. Set je odšel v svojo koč, kjer so ga njegova žena in njegovi številni otroci hrepeneče čakali. Takoj jih je poslal v Adamovo koč, da prejmejo blagoslov, kot ga je že mnogo drugih žena in otrok, ki so z velikim hrepenenjem že dolgo časa čakali na prihod Adama in drugih očetov.

19. Potem, ko so vsi prejeli Adamov blagoslov in spoštljivo in hvaležno zapustili koč, sta Set in kmalu za njim tudi njegova žena vstopila v koč, založeno z obilo hrane in pijače.

20. Kmalu je postalo že precej temno, s prihodom velike nevihte pa je večer postal še temnejši.

21. Adam je vprašal Seta za dobre bakle, ki jih je naredil Henoh, z namenom, da bi razsvetlil temno koč.

22. Toda tujec Abedam je rekel Adamu in Setu: »Poslušajta, prijatelja, pustita to! Zakaj dodatno delo za utrujenega Seta, ki tudi ni več mladenič?!

23. Kar se tiče razsvetljave koč, bom jaz poskrbel za to, da bo tukaj takoj svetlo, ker se razumem še bolje na razsvetljavo, kot Henoh s svojimi smolastimi palicami.

24. Moram samo reči: 'Naj bo svetloba', in kot lahko vsi vidite imamo dovolj svetlobe v koči!«

25. V trenutku je postalo v koči svetlo kot podnevi in nihče ni vedel od kod je svetloba prišla, ker ni bilo videti svetlečega predmeta.

26. Henoh in Abedam sta vedela od kod prihaja svetloba in poznala njenega pobudnika, toda kako je bilo to storjeno, je ostalo pred njima skrito. Vsi so se zahvalili Gospodu, potem ko so si opomogli od začudenja in se končno veseli posedli

k jedači in pijači, kakor tudi drugi Abedam, ki se tudi ni izdal in veselo z drugimi jedel in pil.

151. Poglavje

Set išče svetlobo v svetlobi

1. Vendar pa Setu ni šla iz glave čudna Abedamova svetloba. O tem si ni upal nikogar vprašati, ampak je še vedno gledal naokoli. Njegove oči so raziskale vse kote v koči, njegov um pa je preiskal vse mogoče načine, ki bi lahko omogočili svetlobo.
2. Ustvariti svetlobo samo z besedami 'Naj bo svetloba' in da ta svetloba enakomerno osvetljuje vse kote ter ne meče senc, kaj takega Set še nikoli ni doživel, vendar ni imel poguma, da bi koga vprašal.
3. Adam je kmalu opazil Setovo iskanje in vprašal: »Moj Sin, Abel Set, kaj iščeš? Ali si kaj opazil? Ali pa si ugotovil, da je nekaj v koči, kar te je začudilo?«
4. Set mu je odgovoril z največjim spoštovanjem: »Ljubljani oče, glej, kar ti bom rekel se čudno sliši, toda iščem svetlobo v svetlobi, pa je ne najdem. Zunaj narašča močno neurje, ki prihaja proti nam iz jutranje pokrajine, ker stalno bliskajo strele in osvetljujejo kočo, a je še vedno preveč oddaljeno, poleg tega je streha tako dobro narejena, da celo nevihta, ki je že skoraj nad nami, ne more s svetlečimi bliski skozi njo tako lahko prodreti.
5. In tudi, če bi bilo to mogoče, ali ne bi bile s svetlobo tudi sence osvetljenih predmetov?
6. Poglej, dragi oče, to je vse kar iščem. Zares čudno, vendar resnično, svetlobo v svetlobi!«
7. In Adam je odgovoril Setu: »Da, zares je čudno, toda poglej, jaz sem ugotovil, kar je še bolj čudno, da iščeš zaman in še ne vidiš Umetnika med nami. Poišči njega in boš imel kmalu svetlobo v svetlobi!
8. Če vidiš bleščeč kamen, pomisli in se vprašaj: 'Od kod je njegova svetloba?' Toda ne moreš nikogar vprašati od kod prihaja osvetlitev in kako nastane, ker je veliki, mogočni Umetnik svet in ne odgovarja tistemu, ki je pred Njim nečist, zato je težko dobiti jasno vedenje o svetlečem kamnu.
9. Ponoči in tudi podnevi vidiš različno svetlobo. Toda koga lahko vprašaš o njenem izvoru, ko o njej razmišljaš?!
10. Ampak tukaj imamo svetlobo in Umetnika istočasno navzoča. Iščeš tisto, kar je tako blizu nas, svetlobo v svetlobi. Ali bi nekega dne mogoče poskusil iskati dan v dnevu?«
11. Adamove besede Setu so bile polne briljantne resnice, vendar, prav tako kot je Set iskal tisto, kar ni razumelo njegovo srce, tudi Adamovih besed, ki jih je tu govoril, sploh ni razumel.
12. Po Adamovih besedah je Set končno odšel do Abedama, da bi od njega izvedel, kako je ustvaril to čudovito svetlobo.
13. Abedam je pozdravil Seta in mu odgovoril, še predno ga je nekoliko sramežljivi Set vprašal:

14. »Set, ali si želiš tudi ti narediti svetlobo? Da, da, to si želiš in povem ti, to ni tako težko kot misliš, saj je način, da se to doseže, zelo enostaven. Kot si pri Meni opazil, ne obstaja nič drugega kot iskreno verovanje 'Naj bo svetloba' in svetloba bo nastala, kjer je bila prej tema!

15. Glej, sedaj imaš vso skrivnost in s tem svojo svetlobo v svetlobi in posledica tega bo, da se boš naučil, kako zagotovo najti svetlobo, da, resnično svetlobo v pravi svetlobi!

16. Toda še vedno Me gledaš vprašujoče. Ali ni dovolj, da sem ti v celoti razkril Svojo umetnost?!

17. Pojdi v svojo temno koč in naredi z iskrenim verovanjem enako, kot si videl Mene, na kar se boš sam prepričal, da je s to umetnostjo tako, kakor sem rekel!«

18. In Set je šel takoj iz Adamove koč v svojo, kjer je bila njegova družina zbrana v temi, v strahu pred silno nevihto, ki se je grozeče približevala. Ko je vstopil, je takoj rekel: »Naj bo svetloba!« in glej, takoj je postalo svetlo!

19. Šele sedaj, po tem čudovitem uspehu, ki je prestrašil in osupnil vse njegove otroke, je bil Set močno prevzet.

20. Postal je bolj pogumen, najprej je pomiril svojo družino, nato pa odšel nazaj k Adamovo koč in se zahvalil tujcu Abedamu, ker ga je naučil to čudovito umetnost, potem pa zlagoma prišel z besedo na dan o vseh stvareh v zvezi z to čudežno narejeno svetlobo, ki ga je ponovno zajela.

21. Abedam mu je odgovoril nežno in poučno, sledeče: »Set, glej, kako posveten človek si še vedno, z ozirom na to, da si bil v večerni regiji med tistimi, ki so prvi z notranjo svetlobo prepoznali Azmaela, potem pa si bil priča vseh Njegovih čudežev!

22. Resnično, takrat nisi imel tako veliko dvomov, kot sedaj! Ali nisi slišal besed, ki jih je Emanuel govoril Adamu, ko ga je Adam prosil, naj vas ne zapusti pred Henohovim darovanjem?!

23. Ali misliš, da je Emanuelova moč večja, ko je viden, kot takrat, ko je neviden?

24. Glej, v tem se nahaja vse, kar te še vedno zadržuje. Ali lahko sploh kdaj vidiš delujočo silo z materialnim očesom? Ali si že kdaj videl tisto, kar premika tvoje ude za tvoje zadovoljstvo, poganja brez tvojega napora tvojo kri po vseh venah, naredi tvoje lase, da rastejo tvoji nohti in koža, porazdeli hrano v želodcu in dela še nešteto drugih stvari?!

25. Ali si že kdaj videl kakšno obliko ima veter, ali kalčkovno gonilno silo, ali tistega, ki vodi sonce od njegovega vzhajanja do zahajanja in tudi zvezde in luno? Ali, s katerim očesom si že kdaj videl silo, ki poganja vse potoke in reke ter usmerja proti morju?!

26. Glej, kako si še vedno neumen! Zato poslušaj in si dobro zapomni: Vsaka sila, ki deluje na kakršen koli način in kjerkoli, je od Boga, ki je pravir vse moči in sile. Toda Boga v Njegovi prvobitni naravi ni mogoče nikoli videti in razumeti bitjem, ki jih je ustvaril. Kajti, kdor bi videl Boga, ne bi mogel živeti, ker je Bog neskončen, medtem, ko je vsako bitje minljivo. Toda, kako lahko končno vidi in razume neskončno?!

27. Ali misliš, da se lahko razširiš na neskončnost in s tem ohraniš svojo majhno iskrico življenja?!

28. Glej, če v svojem srcu odgovoriš s tem vprašanjem: 'Kdo je bil potem Emanuel, ki smo ga videli?'

29. Povem ti : Bog lahko kjerkoli ustvari zase navidežno telo ljubečega Očeta in po njem deluje, ampak potem ni to kar ti vidiš Oče, ampak, kar preko njega deluje!

30. To moraš razumeti, da tvoja ljubezen ne bo ostala vezana na nekaj, kar ni dejanska resničnost!

31. In tako boš tudi spoznal svetlobo v svetlobi: Če tvoje oči ne bi videle svetlobe in sonca, kako bi potem sploh kdaj zaznale sonce in njegovo svetlobo? Torej, če v tebi ni Božje moči, ali lahko sploh kdaj razumeš karkoli o božanski naravi? Ker to lahko storiš, je Božja moč v tebi, toda ali lahko ta moč razume samo sebe ali mogoče naredi kaj več?!

32. Glej, kako je še temno v tebi. Zato, delaj tako, da bo tudi v tebi nastajala svetloba. Amen.«

152. Poglavje

O preprostosti. Čudež Božje ljubezni.

1. Set, kateremu je Abedam še posebej govoril, je bil osupel in tudi vsi ostali, čeprav so te besede le bežno zadevale tudi njih. Toda niti Set, niti kdo drug, si ni upal Abedamu postaviti dodatnega vprašanja, katerega visoka modrost jih je skoraj uničila, razen znanega Abedama, čigar jezik in srce sta ostala mirna. In tako je njegov zgovoren jezik kmalu zaprosil očete in drugega Abedama za dovoljenje, da pove svoje mnenje, ker so bili vsi drugi tiho in je do sedaj tako ali tako le spraševal ali odgovarjal na vprašanja drugih.

2. Dovoljenje mu je bilo dobrovoljno dano, nakar je dal duška svojemu jeziku in rekel:

3. »Moji ljubljeni bratje in očetje in tudi Ti, moj najbolj spoštovani in iskreno ljubljeni soimenjak. Star pregovor med nami pravi, da zelo neumni ljudje in otroci govorijo predvsem resnico in ker imam vso pravico, da se štejem med prve in jim že od nekdaj pripadam, sem zagotovo primeren za pridigarja. Zato vam vsem povem popolnoma odkrito, da sem najsrečnejši med vami, to pomeni, razen dragega soimenjaka.

4. Vi se čudite zaradi narejene svetlobe, - jaz se sploh ne, kajti, če bi se nekdo čudil vsemu kar je Gospodova neskončna oblast, moč in najvišja modrost sposobna narediti in zelo enostavno povzročiti, bi moral porabiti svoje življenje, za nič drugega, kot samo za čudenje!

5. Ali ni vsak utrip našega srca velik čudež, toda kdo bi se temu stalno čudil?!

6. Ali dejstvo, da vidimo, slišimo, vonjamo, okušamo, občutimo, se po volji premikamo, stojimo, hodimo, tečemo, skačemo in potem zopet ležimo, spimo, sanjamo, razmišljamo, ljubimo, razumno govorimo, jemo, pijemo in tako naprej, celo razmnožujemo našo vrsto v ljubezni in skratka, zaznavamo vse z našimi čutili, - povejte mi, ali niso to nedoumljivi čudeži nad čudeži?!

7. Toda, kje je tu človek, ki bi se ves čas vsemu temu čudil, če je sposoben sploh o vsem razmišljati?!

8. Kdo ne razume, da lahko močnejša oseba dvigne težje breme od šibkejše osebe?! Kdo se bo čudil močnejšemu, ker je močnejši od šibkega?!

9. Če vzamem kamen v svojo roko in ga vržem trideset dolžin moža daleč, toda močnejši in spretnejši ga bo vrgel sto dolžin, kdo se bo temu čudil? In vendar, to je ravno tako velik čudež, kot da bi Abedam namesto te preproste svetlobe, z mogočnim 'Naj bo svetloba', ustvaril drugo sonce, ki bi razsvetlilo noč!
10. Resnično, po temeljitem razmisleku, bi se lahko človek kar naprej čudil ali pa sploh ne, kajti, ko se sprašujem o enem Gospodovem dejanju in o drugem sploh ne, potem naj tudi ne ocenjujem Božja dela, saj nobeno na svoj način ni manj od drugega, ali pa bi moral biti stokrat bolj neumen kot sem, če ne bi na prvi pogled videl, da je Bog nedoumljiv, nerazumljiv in neskončen v vseh Svojih delih. Ko to spoznam, zakaj bi se čudil, če vsemogočni, najmodrejši Bog povzroča takšne stvari, ki morajo biti skladne v vseh pogledih z Njegovo neskončno popolnostjo?!
11. Zares, če bi bil nekdo zgolj s svojo človeško nemočjo sposoben z besedo povzročiti zvezdnato nebo, bi me resnično presenetilo, ker pa je to lahko storjeno samo z Božjo močjo, glej, me to sploh več ne čudi!
12. Ali bi moral biti čudež, če vsemogočni Bog z lahkoto doseže vse to, po Svojem večnem, izredno modrem redu?!
13. Glejte, takšni čudeži me ne vznemirjajo in me tudi nikoli ne bodo. Sem pa zelo začuden, da je z ozirom na to kar vemo, vsemogočni Bog hkrati tudi naš najbolj ljubeči, sveti Oče! In tako jaz prepoznam samo eno čudo vseh čudes in to je ljubezen in sicer neskončno Božjo ljubezen do nas, ki smo nič pred Njim in tudi našo ljubezen Zanj, na kar se končno oprime neskončnega!
14. Glejte, to je edino, o čemer se kar naprej vedno bolj sprašujem, ker sta tukaj dve nepredstavljeni stvari – neizrekljivi nič in neizrekljivo vse, ki se držita skupaj in si močno prizadevata eden drugemu prilagoditi!
15. Vidite, to me čudi in temu pravim čudež! Ampak, kot za vse ostalo, kar Bog dela in lahko naredi iz Svoje večne oblasti in moči, ter kar naredimo in česa smo sposobni mi, zakaj bi se čudil, oziroma, kako se lahko temu čudim?!
16. Torej, jaz se ne morem čuditi in ne pritoževati nad preveliko modrostjo. Kaj pa vi? Imate vso modrost v obilju, pa ste tiho v zvezi z osvetlitvijo koče, ampak po navadi se lahko ves dan neovirano posvetujete, pogosto pod žgočim čudežnim soncem. Ali je potem svetloba sonca šibkejša kot je ta, ali pa svetlobe, ki jo povzroči moč božanske Besede nastaja manj od te?!
17. Glejte, to je opazil bedak pred vami, resnično to je tudi čudež, da vi, ki ste modri, tega niste že zdavnaj opazili!
18. Hvaležno lahko uživamo v vsakem Božjem dejanju, katera On zagotovo opravlja iz čiste in čudovite ljubezni do nas, ničevih. Ampak, da bi se čudili enemu delu božanske moči in popolnoma prezrli drugega, resnično, ko pobliže pogledamo to količino in ocenjujemo Božja dela z našo neumnostjo.
19. Prizanesljivo sprejmite moje besede, dragi očetje in bratje, ampak nisem si mogel pomagati, da vas ne bi nadlegoval z opominjanjem na to zadevo, vendar, ko gre za Boga, bi jo moral že slepec z nekaj premisleka prepoznati kot neumno in zelo nedostojno!
20. Zato naj bo vsem nam neverjeten le čudež ljubezni in sicer, da je Vsemogočni Bog naš Oče, ki nas ljubi, omogoča in dovoljuje, da Ga tudi mi ljubimo. Za vse drugo se Mu zahvalimo z radostnim srcem in bomo zagotovo postali vrednejši sami sebe imenovati Njegove otroke, kot če z začudeno onemelostjo prevzeti, strmimo

dan in noč v drobce, toda pozabljamo na ljubezen, hvaležnost in vse tisto, kar se spodobi za prave otroke.

21. Veselimo se vseh Božjih del in jih spoštujemo, ker so dela Očeta iz ljubezni do nas. Ocenjevanje le-teh pa ponižno prepustimo Njemu, ki jih je napravil! Amen.«

153. POGLAVJE

Prava bratovščina med Henohom in znanim Abedamom

1. Po tem govoru znanega Abedama so vsi debelo pogledali in nihče ni vedel, kaj bi mu rekel.
2. Šele čez nekaj časa je Henoh vstal, dal Abedamu roko in rekel:
3. »Resnično, ljubljeni brat Abedam, prav gotovo ne bi bilo v nasprotju z božanskim namenom, če bi včasih otroci vstali pred modreci, kot pravi pridigarji modrosti in popravili različne neumnosti učiteljev, ki si domišljajo, da so tako zelo pametni. Zdaj si odstranil veliko breme z mojega srca!
4. Kako srečen in spokojen v Bogu bi lahko že velikokrat bil, če bi tvoje besede dosegle moja ušesa že prej!
5. Zato bo ostala večna resnica: Kar je Gospod, naš ljubeči Oče, odrekel modrim, je dal v izobilju šibkim in otrokom!
6. Da, res je tako. Božji raziskovalec je nečimrnež in velik bedak. Briga se za smrt, medtem ko majhni otroci, veselo in brezskrbno, prejemajo iz rok svetega Očeta dragoceni kruh resničnega, večnega življenja, z radostjo in hvaležnostjo!
7. Oh, kako velika je človeška neumnost!«
8. In znani Abedam je k temu dodal: »In, dragi brat Henoh, da ne pozabim mojih neumnosti, ker ti veš kako je bilo pri meni ne tako dolgo nazaj!
9. Vendar, kar sem sedaj povedal, je tako očitno, brat, da bi to celo slepec takoj opazil!
10. Kljub temu, sem še daleč od tega, da bi bil vaš učitelj, ampak ste samo vi moji v Gospodu! Amen.«
11. In Henoh je rekel Abedamu: »Brat Abedam, kaj se še hočeš naučiti od mene?! Mogoče malo neumnosti dodati k svoji svobodi?!
12. Glej, sam sem pravzaprav tak kot ti in niti za vso zemljo polno modrosti ne dam niti malo ljubezni. Zato nisem nikoli komu spregovoril besede sledeč svojemu lastnemu domišljavemu vzgibu, ampak sem vedno govoril pozvan iz notranjosti od Božanskega Duha in potem pogosto nisem vedel kaj sem rekel, ker to nisem bil jaz, ampak je Božanski Duh govoril skozi moja uboga usta.
13. Glej brat, glede tega nima nobeden od naju prednosti pred drugim. Toda zdaj je še nekaj, kar me dela pred teboj bedaka in to je dejstvo, da sem pogosto v sebi razmišljal o Božjih delih in jih - v skladu s tvojo izjavo – precej ocenjeval!
14. Sedaj mi povej in sam presodi, kateri od naju ima večjo ali manjšo prednost pred drugim in je tako bolj upravičen, da je drugemu učitelj in pravi vzornik!
15. Prej, na poti do sem, sem ti pravzaprav dal nauk, vendar te takrat nisem poznal tako kot sedaj in tako je bil moj nauk rahel poseg v pravično božansko ljubezen. Vendar, kar sem ti takrat rekel ni bilo z namenom, da bi ti nakazal, da sem bolj

prebujen od tebe, ampak sem to storil iz čiste ljubezni do tebe. Vseeno sedaj obžalujem, da sem učil tistega, ki je zame velik mojster ponižnosti!«

16. In znani Abedam je odgovoril Henohu: »Brat, ne delaj me žalostnega; jaz sem vesel samo na najnižji stopnji. Ko si me samo malo povzdignil, je moje veselje izginilo; ker glej, to je v moji naravi, da mi samo največja ponižnost daje blaženost!

17. Zakaj bi moral biti en brat povzdignjen nad drugim brez očitnega razloga?!

18. Bratje bodo ostali bratje eni drugim! Če enemu kaj manjka, bo drugi s svojo zalogo prihitel na pomoč in obratno, tako da nobeden ne bo imel pred drugim prednosti. Kakšen je namen, če en brat - najverjetneje z odobritvijo Gospoda -, za bratovo korist prinaša iz svojega srca nekoliko boljšo besedo in ga drugi začne zaradi tega častiti?!

19. Henoh, zato ostani še vedno moj dragi brat in mi kot bratu daj vedno rade volje iz svojega obilja, ko vidiš, da mi kaj manjka in ne obžaluj, ker si dal svojemu bratu, - in jaz bom storil isto. Če bomo potem vsi tako ravnali, bo težko kdaj prišlo med brati do prepira in močno verjamem, da je tak odnos med brati zasnovan globoko v božanskem redu že od večnosti. In tako naj ostane v prihodnje in za vedno. Amen.«

20. Henoh je ganjen do solz objel Abedama, ga bratsko poljubil in rekel:

21. »Da, brat v Gospodu in v vsej ljubezni iz Njega, drevo si podrl z enim samim udarcem. Kako enostavne in še kako resnično božanske so tvoje besede in bodo ostale take za vekomaj!

22. In tako naj vsi ostanemo, ne samo začasno, ampak tudi za večno! Amen.«

154. Poglavje

O resnični ljubezni do bližnjega

1. Drugi Abedam je ves čas mirno in zadovoljno poslušal dvogovor med Henohom in Abedamom. Naenkrat je vstal in naglo stekel do dveh bratov, oba objel in potem rekel:

2. »Da, to je resnično in pravilno in v skladu z božanskim namenom. Če bodo bratje živeli tako eden z drugim, tako kot sedaj, tudi v bodoče Oče ne bo daleč, kot Oče tistim otrokom, ki bodo tako razmišljali o Bogu v svojih z ljubeznijo napolnjenih srcih in delovali kot bratje med seboj!

3. Resnično, povem vam: Kdor pravi: 'Ljubim Boga in svoje brate', ima pa nekaj več od svojih bratov in ne deli z njimi, tako da le najmanjši del ostane za njega, je še vedno poln ljubezni do sebe in nevreden Očeta. Če ima nekdo deset bratov in poseduje dvanajst jabolk, mora dati enajst jabolk bratom in obdržati samo polovico dvanajstega jabolka za sebe in tudi drugo polovico obdržati za brate. Potem bi bil pravi otrok Svetega Očeta v Nebesih in Njega vreden!

4. Če oče ljubi svoje otroke bolj kot otroke svojih bratov, je tudi še vedno sebičen in nevreden Očeta. Kot sem rekel: Resnično blagoslovljen bo tisti, ki bo v skrbi za brata pozabil na svojo stisko in s tem tudi ublažil potrebe bratovih otrok z odrekanjem potreb svojim lastnim otrokom Bogu, njegovemu pravemu Očetu, v vsej hvaležnosti in ljubečem žrtvovanju!

5. Za vas je bolje, če ste iz ljubezni do svojih bratov med njimi najrevnejši, kot pa

najbogatejši, ker ko si delil svoje darove in ti je del še vedno ostal, si še vedno poskrbel zase in nisi upošteval, da zate skrbi Nebeški Oče. Če si dal iz resnične bratovske ljubezni vse svojim bratom in nisi zase zadržal ničesar, si se popolnoma osvobodil in prepustil vso skrb zase Očetu v Nebesih. Ali bo ta mogočni, izredno dobri in sveti Oče pustil takega otroka v pomanjkanju?!

6. Povem vam: Resnično, resnično, imel bo tisoč za enega, stokrat sto za deset in neskončno za vse!

7. Sami presodite, ali bo tako kdaj pomanjkanje in beda med brati, če bodo imeli vsi polno ljubezni drug za drugega in eden za vse in vsi za enega?

8. O resnično, potem bi imeli vsi polno blagoslovov posvečene oskrbe Svetega Očeta!

9. Torej, če hočete biti vredni, dobro preskrbljeni otroci edinega svetega Očeta v nebesih, živite med seboj kot bratje in sestre. Če boste tako živeli, bo tudi Sveti Oče bival med vami in skrbel za vse vas, če pa ne, potem se boste vsi kmalu vrnili k starim prekletstvom in iskali zelo trd kos kruha v potu svojega obraza med trnjem in osatom!

10. Naj bo med vami tak odnos: Če je vaš brat nekaj naredil za vas, poskrbite, da ne bo odšel od vas brez dobre nagrade. Če ste nudili uslugo svojemu bratu, ne boste niti sanjali, da vam vaš brat kaj dolguje, ampak bo bratska ljubezen vaša največja nagrada. To bo ugajalo vašemu Očetu v Nebesih. Če pa vašega brata ljubezen spodbuja, da vam plača, sprejmite takšno plačilo le kot daritev bratove ljubezni, se mu zahvalite in ga za to poljubite. Kar boste prejeli, morate obravnavati zgolj kot darilo; potem boste pravi brat svojim bratom in Sveti Oče bo za vedno zelo zadovoljen s takšnimi otroki! Amen.«

155. Poglavje

Lameh sprašuje tujca Abedama za ime

1. Ko je drugi Abedam končal svoj govor, je Lameh, zvesti ljubitelj Emanuela, stopil naprej do Abedama in ga pogledal od glave do pete, ker ga je ta zadnji govor prebudil iz njegove ljubezenske zamaknenosti, pomešane z žalostjo in zbegal njegovo srce. Potem, ko je v žalovanju pokopal svojo ljubezen do izginulega Emanuela, je od prejšnjih besed slišal toliko kot nič. Zato so te nenadoma zaznane besede svetlobe in ljubezni iz božanskih Abedamovih ust imele neverjeten vpliv na njegovo pravkar prebujeno srce, še bolj pa na Lamehovo bolečo ljubezen, ker je bil On, iz katerega ust in srca so prišle, skrit Emanuel sam!

2. Ko je tako proučeval Abedama in še vedno ni mogel izvedeti ničesar, si Ga je končno drznil vprašati, rekoč:

3. »Poslušaj, Abedam, zame si še vedno tujec, vendar iz svojih človeških ust govoriš zgolj božanske besede, prav tako, kot da bi moj najbolj ljubljeni Emanuel Abba tukaj stal in govoril o tem glavnem bistvu človeškega življenja in ne bi mogel govoriti drugače, kot si zdaj govoril ti. Bodi tako dober in mi povej kako si pridobil tako nepojmljivo visoko modrost ljubezni.

4. Kajti glej, Emanuelovo izginotje me je do sedaj napravilo gluhega in slepega za

vse in tako te vidim s svojimi očmi zagotovo prvič med nami, zdaj pa ugotavljam, da si nadvse čudovit! Zato mi povej kaj o sebi, ker moje srce hrepeni po bližjem poznanstvu!«

5. In Abedam je odgovoril Lamehu: »Moj ljubljeni Lameh! Poslušaj, ali Mi lahko poveš kakšen čas je sedaj in kje se nahajamo zdaj, ko smo tukaj?«

6. In Lameh je dejal: »Kolikor lahko sedaj vidim in se nejasno spominjam, je to Adamova koč, v katero je nas vse sprejel, ki smo sedaj tukaj prisotni, potem, ko smo prispeli do naših domačih višin. Toda vsega tega se spominjam tako, kot če bi sanjal. Kakšen čas je sedaj ti ne morem točno povedati, toda glede na še vedno zelo močno svetlobo v koči, ne bi smelo biti preveč pozno zvečer.«

7. Potem je Abedam še enkrat rekel Lamehu: »Glej, moj ljubljeni Lameh, sedaj je zate zelo pomembno, da veš, kateri čas večera je sedaj. Zato, pojdi ven za nekaj časa in presodi po sončnem zahodu, ali je zgodaj ali pozno zvečer!«

8. Lameh je takoj ravnal po tem nasvetu, toda kako je bil pretresen, ko je namesto pričakovanega sončnega zahoda videl povsod najgostejšo temo, ki je zajela vso zemljo in bila le na trenutke prekinjena na grozljiv način s stalnimi strelami že prihajajoče nevihte!

9. Z veliko naglico je odhitel nazaj v koč, ker ga je bilo strah noči in bliskanja. In tako se je plaho približal Abedamu in Mu rekel:

10. »O ti dragi, dobri človek, zagotovo si vedel, kako pozno zvečer je že. Zakaj si me poslal ven gledati to grozno, grozljivo noč, ko je sonce že davno zašlo in le mogočni bliski strel in tuljenje nevihte začenjajo strašanski boj z najgostejšo in najtrdovratnejšo nočjo?

11. Glej, še vedno se ves tresem od velikega strahu. O Emanuel, če bi bil le ti sedaj tukaj! Skupaj s Teboj bi si upal gledati to strašno noč, ker bi to grozno nevarno ognjeno vreme, ki nestrpno išče uničujočo bitko, moralo tebe ubogati in se umakniti!

12. Dobro je, da je vsaj Henoh še vedno z nami, drugače bi propadli! Ti ne izgledaš preveč zaskrbljen pred bližajočo silovito nevihto?! Ampak to se ti lahko odpusti, ker si tujec in verjetno nisi še nikoli doživel grozo takega nočnega vremena na tej višini. Toda, ko jo boš enkrat doživel, kar se bo ponoči zagotovo zgodilo, potem boš, verjemi mi, ko se bo približevala naslednja taka nevihta, bolj prestrašen, kot sem sedaj jaz!

13. O moj Emanuel Abba, če bi le še to noč ostal viden med nami!«

14. Abedam je zelo prijazno pogledal Lameha, ga prijel za roko in vprašal: »Dragi Lameh, glej, ker si ugotovil, da je noč zunaj zelo temna, bi Mi morda povedal od kod prihaja svetloba v koč?«

15. Sele po tem vprašanju je Lameh opazil svetlobo, ker pa ni mogel nikjer videti od kod svetloba prihaja, se je takoj obrnil k Abedamu in rekel:

16. »Glej, dragi, dobri človek, to je čudežno! Tukaj je svetloba brez svetlobe, da, to je dnevna svetloba in tu notri je nikjer ne morem odkriti. Kako to? Kaj jo povzroča? Kako je kaj takega mogoče?

17. Ali si jo morda ti prinesel ali pa bi bila lahko vzrok velika nevihta, ker sem opazil, da so v zelo močnih ognjenih nevihtah v najtemnejši noči, drevesa, trava in kamni pogosto obdana z modrikasto svetlobno snovjo, vendar je bil njen sijaj zelo šibak, toda v primerjavi s to svetlobo je bila tisto čista tema!

18. Zato bi mi morda ti povedal, kar si me vprašal!«
19. Vendar je Abedam poslal Lameha k Setu z besedami: »Lameh, pojdi k Setu in ti bo on povedal, kako je ta svetloba nastala in potem boš kmalu našel svetlobo v svetlobi, ko sedaj te nisi našel!«
20. In Lameh je odšel takoj k Setu in ga vprašal: »Dragi oče, ali bi mi ti povedal to, za kar me je tvoj brat ali sin – ali karkoli ti je – poslal k tebi?«
21. In Set mu je odgovoril: »Zakaj si prej spal v svojem srcu? Če bi bil buden, bi bilo takšno vprašanje odveč, ker pa te je tvoja velika ljubezen do Emanuela Abbe zaslepila in za vse ostalo oglušila, imaš za to v sebi upravičen razlog. Tako lahko izveš, da je nerazumljivo mogočen stvarnik te čudežne osvetlitve prav ta, ki te je poslal k meni in jo povzročil z ničemer drugim, kot le s svojo besedo iz Svoje božanske moči: 'Bodi svetloba!' Pojdi k Njemu, ker sedaj veš vse, kar vem jaz, nadaljnja pojasnila pa si lahko obetaš od Povzročitelja samega. Amen.«
22. In Lameh se je takoj vrnil k Abedamu, kot mu je predlagal Set.
23. Nato mu je Abedam rekel: »Ljubi Lameh, išči malo v ljubezni svojega srca in boš kmalu našel povzročitelja te svetlobe, zato ker On, ki ga tako močno ljubiš ni tako daleč od tebe, kot misliš. Toda, ko Ga boš našel, potem molči o tem do jutri!
24. V tej noči boš videl sijajne stvari! Amen.«

156. Poglavje

O ljubezni

1. Ko je Lameh to slišal od Abedama, se je začel gledati navznoter in ni bilo potrebno dolgo časa, da je začel zaznavati kdo je poleg njega, ki se skriva za Abedamom.
2. Ko je Abedam videl, da Ga je Lameh našel in prepoznal, je vprašal Lameha: »Poslušaj, moj ljubljeni, zvesti Lameh! Kako se sedaj počutiš? Ali se še vedno bojiš velike nevihte, ki se bo kmalu razbesnela nad nami?
3. Ali naj se je začnem še Jaz čisto resno bati s teboj?«
4. Lameh je začel jokati od veselja in ni mogel odgovoriti. Šele po precej dolgem premoru, ko je njegovo srce dalo duška svoji ljubezni po mnogih solzah radostnicah in bilo s tem dovolj razširjeno za tako nenaden neustavljiv pogled, je začel vzhičeno govoriti Abedamu naslednje besede:
5. »O Abedam! – O Emanuel! – O Abba! – Ti, ti, O moj Abba, zopet sem Te našel, - zopet našel!
6. Kako bi me bilo lahko strah tistega, kar ni nič pred Bogom?!
7. Če bo taka Tvoja volja, naj se zemlja razblini v prah in morje izhlapi, kot kapljica rose na žarečem železu; da, goreči orkani naj pihajo s tako silo, da se lahko igrajo z gorami, kot divja nevihta s krošnjami dreves in naj toča svetovne velikosti pada na zemljo, pa ne boš v meni nikoli odkril nobenega strahu. Kjerkoli si Ti je dobro biti, toda brez Tebe je tudi najlepše in mirno vreme na zemlji grozno in povsod je vse mračno in pusto in vse stvari, ki jih pogledaš strašno grozeče in smrtonosno režijo. Veter kriči in tuli: Smrt! Trava umira. Voda buči: Smrt! In bregovi se zatresejo in izginejo in voda izhlapi v smrt, v temo niča. Žarek sonca, sicer poživljajoč, ubija golazen v grobu.

8. Mesene moči smrtnih teles venijo, smrtonosna počasna gmota se izmučena pogreza navzdol do oslabele zemlje in mrtvi se potem pogrezajo iz smrti v smrt. In sicer živahne zvezde, temne in blede in nič več prijazne, motijo njihovo mrtvo, temno, srhljivo tišino. Z eno besedo, kjer si Ti celo kamni oživijo in so tako prijazni, da jih je užitek gledati. Da, verjamem celo, da če bi bil nekdo s Teboj v požaru, kjer bi ga uničevalni plamen zajel, bi ta namesto najbolj bolečega gorenja, občutil le prijetno hlajenje, ker si Ti ljubezen povsod in ob vsakem času.

9. Glej, to je razlog, da sem sedaj popolnoma brez strahu, odkar Te ponovno imam. Toda ne smeš zopet kar tako izginiti, da jaz potem ne vem kje se skrivaš!«

10. In Abedam je Lamehu na kratko odgovoril: »Da, da, nikoli več Me ne boš izgubil, ne sedaj in niti v vsej večnosti. Amen.

11. Ampak za zdaj ne govori o tem pred Adamom, Setom, Evo in Setovo ženo, pa tudi ne pred vsemi drugimi otroki, ker želim da Me najdejo, kakor si me sedaj našel ti. In nihče Me ne bo našel, dokler Me ne najde tako, kot si Me sedaj našel in prepoznal ti v svojem srcu!

12. Toda povem vam: Ta noč bo še vse privedla k nam. Vendar, ko pridejo, naj Me nobeden od vas treh njim ne izda, ker ko jih bo velik strah spravil v njihovo najglobljo notranjost in njihovim lastnim srcem razodel pred njihovimi očmi in pokazal, koliko in kakšno vrsto ljubezni vsebujejo; šele takrat bo postalo jasno koliko ljubezni Zame biva v njihovih srcih in glede nato Me bodo prepoznali ali ne.

13. Glej, vseč Mi je ženin, ki raziskuje srce tiste, ki jo hoče vzeti za svojo ženo. Ponoči, v nevihtni noči, hodi okoli koče, v kateri biva njegova izbranka. S tesnobnim srcem posluša in napenja ušesa za skrivnimi vzdihli ljubezni iz ust svoje izbranke. Dobro je zanj, če je njeno srce polno njenega ženina, ker usta govore iz obilja srca. Poklicala ga bo po imenu in povem vam, da bo njeno vzdihovanje in klicanje zlomilo ženino srce. Vstopil bo v njeno sobo, še ponoči odvedel v svojo koč in jo naredil za svojo ženo!

14. Ali misliš, da bo ženin vstopil v njeno sobo in jo odpeljal domov, ko tako prisluškuje ponoči svoji izbranki, a jo najde bodisi spečo, ali ko vzdihuje ime drugega?!

15. O glej, to ne bo nikoli naredil, ampak se je bo od tedaj naprej izogibal in preziral njeno obličje!

16. In tako sem sedaj Jaz, v nevihtni noči, na vratih Mojih izbranih. Kjerkoli bom slišal vzdihovanje Zame v srcu, bom vstopil in naredil kot ženin. Toda, kjer bom našel izbranega bodisi spati ali vzdihovati ime drugega, bom tudi naredil tako, kot je omenjeni ženin storil svoji izbranki.

17. Vendar pa obstaja razlika med Menoj in ženinom. Jaz pridem z ljubeznijo, prinesem ljubezen, dam ljubezen, iščem ljubezen in zahtevam ljubezen, in tisti, ki ga najdem spečega, bo prebujen sedeminsedemdeset krat sedeminsedemdeset tisoč krat. Le, če se ne bo prebudil se Bom umaknil. Toda gorje tistemu, ki se mu bom umaknil. Resnično, on bo od tedaj zaman vzdihoval in klical Moje ime, za dolgo, dolgo časa, toda Jaz mu ne bom odgovoril!«

Nevihta

1. Abedam je komaj končal s temi upoštevanja vrednimi besedami, ki jih je govoril Lamehu, ko so vsi prestrašeni prišli Enoš, Kenan, Mahalalel, Jared in Metuzalem, okoli koče pa je v obupu ležalo na stotine otrok in njihovih vnukov, ki so jokali k Gospodu in prosili za pomoč in milostno usmiljeno odrešitev od tako strašnega opustošenja in nezaslišanih nočnih grozot.
2. Od peterice, ki je vstopila v kočo, je prevzel besedo govorec Kenan in začel govoriti pred Adamom takole:
3. »O oče Adam, poslušaj, če izginuli Emanuel z močjo tvojega očetovskega blagoslova ne bo takoj prišel na pomoč, smo vsi brezupno izgubljeni, brez usmiljenja in brez milosti!
4. Lahko vidiš in slišiš, kako je zdaj zunaj. Vsa jutranja pokrajina je v morju ognja. Ne samo, da nešteto nevihtnih gromov treska iz vrste nepredirno gostih, ognjenih in žarečih oblakov, ampak tudi iz zemlje povsod švigajo bliski in bruhajo plameni!
5. Tvojo prekrasno jamo je že popolnoma uničilo na tisoče mogočnih bliskov strele, tako da o njej ni ostalo več niti sledu!
6. Kot sem rekel, še nikoli ni Jehova obiskal svoje otroke bolj strašno in grozno, kot sedaj. Toda to, kar sem vam sedaj povedal in opisal je še najmanj pomembno; ampak poslušajte, kaj se dogaja:
7. Morje se z veliko naglico dviga iz svojih globin, buči, buta in divja! Vse pošasti bežijo k nam: na stotine tigrov, levov, hijen, volkov, medvedov in kač vdira v naše zapuščene koče, če ne štejem še vseh vrst druge golazni in škodljivcev!
8. Povem vam, noben človeški jezik ne more opisati, kakšna nesreča nas je zadela le v nekaj minutah! Mi smo edini, ki še nismo obupali. Razen nas so vsi ostali z obrazom na tleh, kjer ležijo kot na pol mrtvi in čakajo na gotov propad vseh stvari. Nekateri tožijo, nekateri kričijo, nekateri se vsi tresejo ali pa glasno jokajo; drugi pa so negibni in tihi od prekomernega strahu in tesnobe!
9. O oče, to je strašen pogled! In glej, prizori groze še vedno naraščajo z vseh strani. Resnično, ne morejo biti videti drugače, kot si jih že ti videl v Raju, ko so v Božji jezi pred tvoje noge na zemljo padali in jo uničevali goreči ostanki svetov!
10. Zato, o oče, ne odlašaj, ampak nam pridi na pomoč, če je pomoč še vedno mogoča!
11. Poslušajte, slišite stalno treskanje! Zaznavate drhtenje in stalno tresenje zemlje od silnega grmenja in slišite bližajoče hrumenje morja. Poslušajte grozljivo tuljenje na tisoče zveri, ki strašno odmeva in se prepleta z divjim besnenjem gorečih orkanov!
12. O oče, če misliš, da je pomoč še vedno mogoča, ne oklevaj, ampak nam pomagaj s svojim blagoslovom!
13. Tam, tam, o oče, o vsi, pogledjte proti vratom: Oh, nezaslišano velika nesreča! Pogledjte vsi k vratom! Tudi tu vdirajo čudni strašni gostje, pred katerimi smo zbežali iz naših koč!
14. Oče Adam, Henoh, Lameh in vidva Abedama, ki ste Emanuelovi ljubljenci, pomagajte nam in sebi!

15. Glejte, velikanska kača že sika in zlobno gleda skozi vrata!«
16. Zgroženi Adam, od strahu na pol mrtev Set in prav tako Eva in Setova žena, so vsi rekli: »To je zares grozno, kar smo vsi sedaj slišali in videli je še preveč jasno!«
17. Potem je Adam rekel: »Otroci, tukaj je moj blagoslov nezadosten; če nam ne bo Bog pomagal smo vsi izgubljeni!
18. Moj Bog in moj Gospod! Zakaj sem moral to doživeti? In to celo danes na predvečer Sabata!
19. O Gospod, Oče in Stvarnik vseh stvari, ali je mogoče to že vnaprejšnje jutrišnje žrtvovanje Zate, da ga želiš preprečiti s temi strahotami? Oh, potem nas reši teh grozot in nam v naših srcih naznani Svojo sveto voljo in vsi bomo ljubeče storili vse kar ti ugaja. Vendar, odvzemi nam to strašno skušnjavo in nam dovoli, da Te vsi še enkrat pogledamo s hvaležnim, in veselim srcem!
20. O oče, Sveti Oče, ne uniči vse nas v tej noči! Amen.«
21. Toda, ko je Lameh videl eno pošast, potem, ko je druga vstopila v koč in slišal oglušujoči bučen hrup nešteti bliskov strel in tresenje zemlje od grmenja, besnenje morja in vetra in da so tudi zveri pobegnile v Adamovo koč in začele na vso moč tuliti in rjoveti, se je tudi on počutil zelo neprijetno in se držal Abedama vedno bolj trdno; prav tako je bilo to med Henohom in znanim Abedamom.
22. Potem jih je Abedam vprašal: »Kot vidim, je tudi vas premagal strah?«
23. In znani Abedam je odgovoril: »Gospod in Oče, po takem trušču bi bilo oproščeno celo angelu, ker pogled na te tuleče in rjoveče čudne goste tukaj med nami, v tej tako strašni noči, lahko zagotovo osupne tudi vedno neustrašen duh!
24. Jaz bi raje videl dela Tvoje ljubezni, kot pa Tvoje moči. Ker moram sedaj gledati Tvoja dela moči, sem poln strahu. O zamenjaj jih z deli Svoje ljubezni! Amen.«

158. Poglavlje

Bogaboječnost in Božja ljubezen

1. In vzvišeni Abedam je odgovoril znanemu Abedamu na njegov izgovor za strah:
2. »Res je, govoril si resnico, toda med nama, moram ti malo ugovarjati. Glej, če bi bila ta svetleča nevihta delo Moje moči, kje bi bila sedaj zemlja? Da, povem ti in tudi drugim, kje bi bilo celotno stvarstvo?
3. Če želiš videti delo Moje moči, poglej celotno neskončno stvarstvo, kako je vse združeno in na poseben način sestavljeno v celoto, pa vseeno le kot del neskončne celote; in kako nič ne more zapustiti zemlje, ne sonce, luna in vse zvezde, razen najbolj nedoumljive, namreč pravilno omejene svetlobe. Glej, to so dela Moje moči!
4. Ali meniš, da je Moja moč, moč propada ali pa morda moč uničenja?!
5. Resnično, če bi bila Moja moč takšna, ne bi bilo z njo nikoli nič ustvarjeno!
6. Ker pa Moja moč ni moč uničevanja in propada, ampak nenehno ustvarjanje in ohranjanje ustvarjenega, je s tem zato moč večnega reda.
7. Ker je Moja moč taka in ne drugačna, Mi sedaj povej, kje je to česar se bojiš?
8. Ali misliš, da je bilo v tem neurju manj dela Moje ljubezni, kot na miren, jasen dan?!
9. Povem vam: miren, jasen dan se lahko primerja z ljubimcem, ki sedi s svojo

ženo v svoji koči. Seveda, neomajno ljubi svojo ženo, da, zvesto, toda kakšna je razlika med njegovo ljubeznijo in mladim vasovalcem!

10. Če žena reče možu: 'Ali greš ven in mi prineseš nekaj hrušk iz najbližjega drevesa, ali katerekoli druge zrele sadeže, ker sem malo lačna in sem si zaželela nekaj sadja!'

11. Potem se bo možki popraskal za ušesom in rekel nekoliko nejevoljno: 'Ampak draga moja žena, glej, to je samo tri korake zunaj, pusti me malo počivati! Če si si zaželela sadja, ga res lahko nabereš sama!' Glej, povej Mi, ali ni tako?!

12. Toda, če rosna devica reče svojemu strastnemu oboževalcu: 'Imel boš mojo roko in moje srce, vendar za resnično znamenje svoje ljubezni odpotuj sto dni od tu in mi od tam prinesi najbolj dragoceno in redko darilo!'

13. Ali bo potem vasovalec svoji ljubljeni devici naredil tako, kakor je mož v koči svoji ženi?!

14. Oh ne, povem vam, namesto tega bo odgovoril: 'O devica, ne bom potoval le sto dni, ampak, če ti hočeš tudi na konec sveta, kjer bom nabral vse zaklade sveta in jih položil v tvoje nežno naročje!' Reci, ali ni tako?!

15. Glejte miren, jasen dan v koči in ga primerjajte z viharo ljubezensko nočjo v srcu mladega vasovalca. Kakšna razlika med tema dvema vrstama ljubezni!

16. Če je sedaj ta nevihtna noč, z Moje strani proti vam otroci, primerljiva ljubezni mladega vasovalca, ali bi ti Abedam, potem še vedno temu rekel grozno del Moje moči, ki se ti zdi tako strašno?«

17. In znani Abedam je odgovoril: » O Gospod, moj vzvišeni, najbolj ljubeči soimenjak, glej, zdaj je bil zopet uničen velik del moje neumnosti. Hvala Ti za vedno!

18. Vendar mislim, da se še vedno nekaj mojih neumnosti skriva nekje v ozadju, kot je ta, da še vedno ne morem zatreti strah v celoti.

19. Ker si Ti, vzvišeni soimenjak, že tako veliko mojega prenesel in me milostno odrešil že mnogih stvari, odreši me tudi teh neumnosti in jih odstrani, kadar koli je Tebi ljubo.«

20. In vzvišeni Abedam je odgovoril: »Glej, zdaj si zadel pravi izraz! Da, resnično, veliko moram prenašati od vas vseh in vreča, v kateri je zbranih nešteto vaših neumnosti, se imenuje Moje odpuščanje in velika potrpežljivost!

21. Toda povem vam, naj nihče ne zaupa preveč vreči, ker se lahko nekega dne strga in, če se bo to zgodilo, gorje zemlji in njenim prebivalcem!

22. Ali sta vidva, Henoh in Lameh, tudi še vedno prestrašena? In Henoh je odgovoril: »O Abba, na žalost moram na Tvoje vprašanje odgovoriti pritrdilno, kajti menim, da sem prav tako kot vsi otroci, poln tesnobe in strahu. Ampak to se mi zdi pravilno, ker če ne bi Tvoja očetovska prijaznost dala šibkim otrokom ljubeče pametnega pravilnega deleža tesnobe in strahu, kaj bi nastalo iz šibkega otroka, ki si lažno zamišlja sebe kot močnega?! Kdo bi ga vodil in poučeval?!

23. Na ta način je že strah največji otrokov učitelj! Tako je bilo z menoj že od samega začetka in bo ostalo tudi v bodoče, ker še predobro vem, da je Tvoja največja ljubezen dejavna prav v tem strahu šibkega.

24. Ta je najzanesljivejši varuh otrok in bo v meni tudi ostal, takšen kot prej, in sicer, kot veliki dar Tvoje ljubezni, dobri sveti Oče, od začetka in za vedno!

25. Po Tvoji milosti vem in v sebi zelo jasno čutim, da mi zahvaljujoč Tvoji koristni

skrbi in ljubeči milosti, ne more nič škodovati in se mi nič slabega zgoditi. Vendar se bojim takšnih izrednih dogajanj, ker Te nadvse ljubim.

26. Glej, kjer je ljubezen, je tudi strah, kjer pa ni strahu, tudi ljubezni ni!«

27. In Abedam mu je odgovoril: »Henoh, govoril si resnico! Ampak kdo te je naučil tako govoriti?

28. Da, res je, da sem prisoten v strahu šibkih! Kdor ljubi Očeta, se boji Boga, vendar brez strahu pred Bogom ne more nihče ljubiti Očeta.

29. Torej, bogaboječnost in ljubezen sta enaka in ne moreta biti eden brez drugega. Vendar si je treba zapomniti, da je ljubezen boljša od strahu. In tako je življenje samo v ljubezni in ne v strahu. V strahu leži smrt in ne življenje. Zato naj vsakdo pusti, da njegov strah zajame ljubezen, potem bo živel v Očetu, ki je sam Gospod vsega življenja. Razumi to dobro!«

(23. november 1841)

30. Vendar je Lameh vprašal Abedama: »Ali bi mi lahko povedal, če me je zares strah?

31. Glej, vse to je videti kot čisto grozen strašanski konec. Nenehno se povečuje tuljenje, treskanje in grmenje, srhljivo rjojenje in divje bučanje, ki tako nagonsko napolni posameznikovo srce, da, z naraščajočim strahom. Čeprav se vse to dogaja v meni, moram še ugotoviti, ali je to neumen strah, ali pa katero drugo, meni še neznano stanje duha. O Abba razloži mi te stvari, če je taka Tvoja sveta volja! Amen.«

32. Abedam ga je zelo prijazno pogledal in mu odgovoril: »Lameh, mislim, da zaradi vseh dreves ne vidiš gozda! Toda kako lahko nekoga vprašaš ali je tvoje srce prežeto s strahom, ko trepetiš od strahu po celem telesu?!

33. Glej, kako neustrašne besede si govoril, ne tako dolgo nazaj! Kje je sedaj tvoj velik pogum in tvoje neomajno zaupanje!? In vendar se ni zgodila niti ena od vseh strahot, ki si jih omenil. Vsi še vedno stojimo dovolj trdno na Zemljinih tleh. Ta še niso uničena, morje ni izparelo, toča svetovne velikosti ni padla, niti ene gore niso odnesli goreči orkani in plameni nas še niso zajeli; pa vendar se treseš ob Meni, kot da so te zajele vse vročice naenkrat!

34. Kaj bi se zgodilo s teboj, če bi te Jaz preizkusil in dovolil, da bi se zgodilo, kar si prej govoril tako pogumno?!

35. Zato upoštevaj tudi to: Bolje je ostati prestrašen, tako kot Henoh, kot v goreči ljubezni preveč obljubljeni. Pravzaprav ni pomembno, kaj nekdo obljublja pod vplivom goreče ljubezni ali v stanju strahu, zaradi česar je slep in gluhi in zato se vseh takih obljub ne drži, saj prenapeto stanje ni nikoli trajno.

36. Kako se ogenj ljubezni kot tak spreminja, lahko vidiš v zakonski ljubezni, ki je ohlajeni ogenj, zaradi česar kri nikoli ne zavre v srcu, ampak ga le nežno in mehko segreje in pospeši!

37. Pri šibkih otrocih se vidi, kako dolgo traja njihov strah in z njim obljube. V svojem strahu se držijo obljubljenih poboljšanj, tako dolgo, dokler oče grmi okoli njih z jeznim izrazom na licu, ko pa se njegov obraz razjasni, tedaj strah izgine in z njim vse dane obljube.

38. Če hočeš biti popoln, morajo biti v tebi vedno trije deli strahu in sedem delov

ljubezni, nato pa dodaj k vsem svojim molitvam tudi to: 'Oče, ne pusti, da bi v svoji šibkosti podlegel skušnjavam, temveč me reši vsega duhovnega in telesnega zla!' Tako boš pravilno prosil, ker skušnjava ni dobra za svobodnega človeka, saj prvič, ubija telo in drugič, ohromi duha.

39. Lahko si srečen, da si premagal strah z ljubeznijo --- vendar samo do trenutka skušnjave – in nisi pustil, da ljubezen odide, ko je skušnjava prišla, ampak te je tvoj strah gnal v še močnejšo ljubezen do Mene, toda v bodočnosti bodo srečni samo tisti, ki bodo vedno v pravičnem strahu do Boga, prebujenem iz ljubezni do Očeta. Tako bo človekova prva dolžnost do Boga dobrovoljna poslušnost, ki je plod pravičnega strahu pred Bogom. Le v tej poslušnosti bodo ljudje znova rojeni kot Božji otroci, Ga prepoznali in potem ugledali najbolj ljubečega svetega Očeta.

40. Strah je seme ljubezni, in ker ne more biti plodu brez semena, ne bo nikoli prave ljubezni brez pravičnega strahu pred Bogom.

41. Kakor seme zgnije v zemlji in izbruhne živi kalček ljubezni, vzklije in rodi živahne plodove različnih velikosti, tako se tudi ljubezen, ta sveti kalček večnega življenja, rodi iz strahu. Stari strah bo zgnil, ampak samo iz tega propada v dobri zemlji, bo Moja ljubezen do tebe rodila neverjeten plod, drevo življenja, pod katerega vejami bodo celo prebivalci nebes ustanovili svoja bivališča. To si dobro zapomni!

42. Toda zdaj nič več o tem! Ker glej, Adam je vstal in se nama preplašeno približuje, kajti tudi on je začel sumiti v Mojo pomoč. Zato molči pred njim. Amen.«

159. Poglavje

Adam in Set v stiski in na hudi preizkušnji

1. Medtem, ko je druga peterica obkrožila Evo in jo zaščitila pred bližajočimi skrajno čudnimi gosti, še posebej pred kačami, ki se jih je Eva po navadi najbolj bala, je Adam, ki ga je vodil Set, potem, ko je vijugal med številnimi nenavadnimi gosti, končno prišel do edinega prostega prostora, kjer je bila četverica.
2. Ko je prišel do Abedama, je hotel govoriti, vendar zaradi strahu ni mogel izgovoriti niti besede. Vzvišeni Abedam je prišel predenj, ga pogledal zelo prijazno in rekel: »Adam, iščeš nezanesljivo pomoč! Poglej v svoje srce in namesto nezanesljive boš kmalu našel zanesljivo pomoč!
3. Ali vas ni vse Emanuel blagoslovil in ti pokazal varen kraj, kjer Ga lahko vedno najdeš?!
4. Glej, če bi Ga tam iskal, bi Ga našel že kar pred nekaj časa in On bi ti podal v pomoč Svojo mogočno roko in tako po tebi pomagal tudi drugim. Vendar Ga ti, kot prvi od vsega človeštva, še nisi iskal na določenem kraju. Torej, kar si zamudil, naredi sedaj z ljubeznijo in popolnim zaupanjem in se boš tudi sam prepričal, kako blizu je Emanuel in z Njim pomoč vsem vam!«
5. Adam je storil, kakor mu je vzvišeni Abedam svetoval in kmalu našel tisto, kar bi moral najti že davno.
6. Poln kesanja in s solzami veselja je pogledal Abedama navzgor in hotel začeti govoriti in moliti, ampak Abedam mu je rekel:
»Bodi tiho do jutri. Bodi srečen in brez strahu. Nihče ne bo poškodovan, zato ker

sem Jaz med vami. Razumi to! Amen.«

(24. november 1841)

7. Po teh Abedamovih besedah je postal Adam v svojem srcu popolnoma miren in se globoko v njem goreče zahvalil za novo spoznanje, nato pa se je pod Setovim vodstvom vračal na svoje prejšnje mesto.

8. Toda ta vrnitev ni bila brez težav, kot bi si kdo mislil, ampak je bila na ključnem preizkusu njegova neomajnost, pogum in zaupanje, njegova ljubezen in vera pa sta morali prestati nenavadno preizkušnjo, ki je bila sledeča:

9. Ko se je vračal in bil komaj tri korake oddaljen od Abedama, je nenadoma iz zemlje izbruhnil ogenj in mu popolnoma zaprl pot. Prestrašil se je, potem pa takoj pomislil na Abedamove zadnje besede, ki je dejal: 'Zato, ker sem Jaz med vami.'

10. In tako je rekel ognju: »V imenu Njega, ki je med nami, ti povem, da pojdi ven in mi ne zapiraj pot do mojega mesta!«

11. Toda plamen ga ni ubogal, ampak celo še bolj silovito zagorel. Adam je bil zgrožen, vendar postajal jezen, zaradi neposlušnega ognja pred Gospodovim imenom, zato je proti ognju še enkrat rekel v zelo ostrem tonu:

12. »Poslušajte, vode vse zemlje in vseh nebes, pridrvite nad to pošast, ki je neumna in neposlušna na Gospodovo ime ter jo uničite in zadušite za vedno!«

13. Toda nobena voda ni prišla, da bi izpolnila Adamovo voljo.

14. Ko je Adam videl, da ni mogoče nič doseči proti neposlušnemu ognju, je rekel Setu: »Poskusiva najti drugo pot, plamen pa naj gori dokler bo to všeč Gospodu!«

15. Obrnila sta se na desno, kjer plamen še ni izbruhnil iz zemlje in vzplamtel. Vendar je namesto tega najmanj trideset popolnoma odraslih velikih kač sikalo proti Adamu, tako da se je moral spet ustaviti in pod nobenim pogojem ni mogel naprej. Tudi tukaj je uporabil močne besede, toda tako kot pri ognju neuspešno. Ko je postal že zelo jezen na to golazen, je ena od kač začela na široko odpirati svoje čeljusti in se približevati Adamu, ki je opazil namero pošasti in se prestrašen hitro umaknil.

16. Potem je rekel Setu: »Poglej, tudi tukaj se je najina pot zelo ostudno zaprla, vendar ne smeva izgubiti poguma, zaupanja in vere in se v ljubezni do Gospoda trdno držati Njegove Svete Besede!

17. Mora nama uspeti vsaj po levi strani, ker tam za sedaj ne vidim nobene zapreke. Zato pojdiva v Gospodovem imenu, preden nama tudi tukaj kakšna ovira zapre vratca!«

18. Ko pa sta naredila le nekaj korakov, sta našla tudi to pot zadelano z vsemi vrstami pošasti in sicer do te mere, da sploh ni bilo možno razmišljati, da bi prišla skozi!

19. Nato se je Adam ustavil in vprašal Seta: »Kaj bova naredila sedaj? Nihče nič več ne uboga najine besede in povsem nemogoče je priti skozi na najino pot. Vendar mi je Abedam ukazal naj se vrnem na svoje mesto!

20. O moja stara koča, v kakšno prebivališče najrazličnejše množice, si se spremenila v tako kratkem času!

21. Set, kaj ti misliš, kajti nikjer se ne moreva prebiti skozi, kaj pa, če bi se kar vrnila k velikemu, svetemu in mogočnemu Abedamu, čigar čudežna svetloba še

vedno osvetljuje to kočo? Mislim, da naju ne bo zavrnil, ko naju vidi.«

22. Set je odgovoril Adamu: »«Ker sva že bila tam, mislim, da se ne bi smela pustiti odpraviti, ampak ostati pri Njemu, ali pa Ga vsaj vprašati, če gre z nama, kar bi nama prihranilo vse te težave. Zato je sedaj zagotovo skrajni čas, da se vrneva k Njemu, drugače se prav lahko tudi pot do Njega zapre, nato pa bo še slabše kot prej!«

23. Adam je Setu zopet odgovoril: »Da, da, dragi Set-Abel, imaš čisto prav, to bi se prav lahko zgodilo. Torej bi bilo najbolje, da se takoj vrneva!«

24. In kakor povedano, tako storjeno; obrnila sta se nazaj, vendar se je zgodilo prav tisto, kar je Set pričakoval. Nista mogla narediti niti koraka naprej ali nazaj! Zdaj tudi klicati ni bilo več mogoče, zaradi hrušča ognja, nenehnega tuljenja zveri, besnenja in tuljenja orkanov, mogočnega grmenja in mnogih drugih stvari, da je bilo skoraj nemogoče slišati lastne besede.

25. Adam in Set sta bila tako povsem obkrožena z ognjem, na levi in desni strani pa od vseh vrst zveri. Nekaj trenutkov sta mislila, da sta že izgubljena, nato pa se je Adam zbral in spregovoril v svojem srcu:

26. »O Emanuel, o Abba, o Abedam, milostno poglej na najino hudo stisko! Ne vpelji naju več v težke preizkušnje, ampak naju reši tega in vsega drugega zla, ki naju je s Tvojim dovoljenjem že hudo prizadel, zdaj pa nama grozi, da bova še prizadeta in zbegana v svojem srcu!

27. O Gospod, Ti sveti, najbolj ljubeči Oče, usliši me in me pusti oditi v miru, nato pa živeti in umreti, kakor je Tebi všeč! Amen.«

160. POGLAVJE

Božja pomoč in človekova skrb

1. In glej, vsi plameni so takoj ugasnili in vse zveri so se umaknile. Adam se je z Setom rešil iz hude preizkušnje in njegova pot skozi celo kočo je bila sedaj odprta, tako da je lahko odšel kamor je želel.

2. Rekel si je: »Eva sedaj ne potrebuje moje zaščite, ki je tako ali tako jalova; kajti, kako lahko pomagam nekomu drugemu, ko sem bil popolnoma nesposoben, da bi sam sebi pomagal? Zdaj, ko je po Gospodovi veliki milosti, moja stara kočica prosta vseh grozot, naj me moje osvobodjene noge odnesejo tja, od koder je ta sveta odrešitev prišla!«

3. In oba, Adam in Set z njim, sta se takoj premaknila proti Abedamu.

4. Vendar jima je On prišel nasproti. Srca obeh so bila tako obremenjena z hvaležnostjo, da nobeden od njiju ni mogel izreči niti ene same besede. Abedam ju je tudi zdaj prehitel in rekel:

5. »Potem, ko si se približal Gospodu v svojih težavah in je Gospod uslišal tvoje molitve, Mu ne obrni zopet hrbta, ampak se obrni k Njemu z vsem svojim srcem in obrazom; kajti če tebe lahko zaščiti, ali ne more zaščititi tudi tistih, za katere te je tako neumno skrbelo?!

6. Glej, Eva in vsi ostali so še vedno živi in nepoškodovani! Kaj jim je koristila tvoja bedasta, neumna skrb?! Če jih ne bi Jaz zaščitil in jih ohranil popolnoma varne, kaj

bi se zgodilo z njimi? Ali bi jim ti lahko pomagal, če bi jih požrle močne, krvoločne zveri ali če bi jih pogoltnila uničujoča moč ognja?!

7. Tako je samo ena stvar, za katero mora človek skrbeti in sicer v vsakem trenutku iskati Boga, ne samo takrat, ko Ga potrebuje, temveč v pravični ljubezni na vseh poteh. In tisti, ki Ga bo našel kot največji zaklad, naj Mu ne obrne spet hrbta, ampak ostane z Njim, sicer se bo vedno zavedal svoje nemoči, ko je že le na pol poti nazaj in bo moral spoznati po grenkih preizkušnjah, da ne more doseči ničesar brez Mene.

8. Kajti, če nekdo kliče Moje ime, vendar Mi je obrnil hrbet, resnično, ne bom ga slišal, dokler ne bosta njegovo srce in obraz obrnjena k Meni!

9. Toda upoštevajta to: Takšna druga vrnitev bo vedno mogoča le na hudi preizkušnji in šele potem bo postalo jasno, kakšna resnost deluje v srcu, ko bo svet okoli njega besnel in bo edina beseda, ki jo bo slišal, tista iz srca!

10. Poskrbita, da bosta to razumela in Mi nikoli obrnila hrbta, ampak Mi pustila, da vaju vodim in pripeljem povsod! Amen.«

161. Poglavje

Adamov zahvalni govor

1. Ko sta slišala te Abedamove besede, sta se Mu oba iz dna srca prisrčno zahvalila in začela iz odprtih prsi oddajati sijoč ognjeni plamen prave ljubezni. Potem je tudi Set prepoznal Abedama in globoko ganjen rekel:

2. »O Sveti Oče! Šele sedaj sem se prebudil iz skoraj osemsto let dolgega spanja in sedaj vidim jasne obrise vseh stvari, ki jih Tvoja neskončna očetovska ljubezen počne, da bi Tvoja ustvarjena bitja resnično zaživela, da bodo svobodna in neodvisna ter izobražena in tako postala Tvoji pravi otroci, ki se bodo ob Tebi lahko razvijali!

3. Iz ljubezni si pred njihovimi očmi uničil svetove, da bi lažje prepoznali svojo ničevost in Tvojo sveto ljubezen!

4. Zopet si se skril pred njimi, da bi Te iskali in v tem posvečenem iskanju pozabili na svet in njegove minljive čare!

5. Nežno si zavrnil tistega, ki se Ti je približal še vedno nezrel in ga postavil na dobro zemljo, da bi lahko hitreje dozorel in se tako natovorjen z obilico plodov, vrnil k Tebi domov. In Ti ga zato nagradiš z brezmejno ljubeznijo ter zasipaš s številnimi življenjskimi ljubečimi dejanji!

6. Že dolgo časa si gledal veliko mlačnost v naših srcih. Namesto, da bi dobili zaslužen kazni, si prišel viden k nam, nas učil in še vedno učiš s svetimi besedami in svetimi dejanji, da bi Te spoznali in s tem tudi večno življenje v nas!

7. Zavoljo nas si postavil nebo in zemljo, vključno z vsemi vidnimi elementi v čudovitem gibanju. Celó s pretresljivim grmenjem si oznanjal Svojo veliko ljubezen in usmiljenje našim gluhi ušesom in s svetlimi treskajočimi strelami prebujal naše oči iz najglobljega mrtvaškega spanja, da bi lahko zaobjele dela Tvoje brezmejne očetovske ljubezni, da, da bodo lahko uzrle Tebe, Tebe samega, sveti Oče!

8. O Oče! Kdo Te lahko kdajkoli dovolj ljubi? Kdo se Ti lahko zahvali vsaj za

neznaten delček tistega, kar Ti kot otroško dolžnost dolguje?!

9. O Ti dobri Oče! Naj se moje srce razširi daleč nad vse vidno nebo, in Ti, na novo prebudi sveti plamen resnične ljubezni, zapolni moje razširjeno srce od zgoraj navzdol, da Te bom lahko nekega dne ljubil, o sveti Oče, s vso svojo močjo, da, ljubil celo preko svojih zmožnosti!

10. Henoh, šele sedaj so vse tvoje besede, ki si mi jih v imenu Očeta govoril, zasijale kot najsvetlejša zvezda; šele sedaj mi je vse jasno. Zdaj čutim, da je od začetka otroštva, v vsakem vetrcu, ki se je poigraval z mojimi lasmi, v vsaki kapljici, ki mi je orosila noge, zares, v vsem kar se me kadarkoli dotaknilo, celo vse sanje, vse je bilo delo Tvoje neizmerne ljubezni, o sveti Oče!

11. Prejmi sedaj mojo hvaležnost za vse, mojo iskreno zahvalo, katero Ti bom od zdaj naprej vedno nenehno ponujal z vso ljubeznijo svojega srca, za kar bom po Tvoji milosti zagotovo vedno bolj sposoben!

12. Oh, če bi le sedaj lahko zakričal, če bi Te smel razkriti! Še pred kratkim so hrupni elementi udušili moj glas, sedaj pa bi jih rad jaz, o Oče, udušil s svojo hvalo!

13. Toda, o Oče, odpusti mi, če govorim preveč! Ampak, kdo lahko omeji svojo ljubezen, ko je spoznal Tebe, o Oče in kdo jo lahko tukaj omeji preveč?! Kdo Te lahko preveč hvali in kdo se Ti lahko preveč zahvali?!

14. Čigavo srce je mogoče tako razširiti, da bo sprejelo neizrekljivo veličino Tvojega usmiljenja, Tvoje strpnosti, Tvojega potrpljenja, da, neskončno veličino Tvoje očetovske ljubezni?!

15. O Oče, sveti, dobri, najboljši Oče, moje srce bo iz hvaležnosti vedno posvečeno Tebi; milostno ga sprejmi, naš dobri, sveti Oče. O sprejmi ga od vseh nas! Tvoja volja, amen!«

162. Poglavlje

Visoki Abedam v krogu svojih blagoslovljenih otrok. Konec nevihte.

1. Po tem toplem zahvalnem govoru se je visoki Abedam obrnil k Setu z ljubečim obličjem in mu rekel: »Set, sin Moj, pridi sem k Mojemu srcu, ki te je ljubilo še predno je katerokoli sonce osvetlilo zemljino pot!

2. Ljubi Me z vsem svojim srcem, ljubi Očeta, ki je iz večne ljubezni do tebe, nad zemljo, soncem, luno in vsemi zvezdami, razpel široko nebo, da bi ti lahko pokazal kako neizmerno dober je sveti Oče za tebe, je vedno bil in bo za večno tak ostal!

3. Kajneda, dragi Moj Set, da je dobro in udobno počivati pri večnem, svetem Očetovem srcu?!

4. Tudi ti Adam, pridi sem in vi vsi trije in občutite ter okusite kako sladkega okusa je sveta Očetova ljubezen in kako udobna je za utrujena otroška srca!«

5. Vsi so padli pred Njegove noge in klicali v največji ekstazi: »O neizmerno dobri in sveti Oče!« - in nihče ni mogel nič več reči.

6. Toda Abedam jih je dvignil in rekel: »Moji ljubljene otroci, pogosto ste Me iskali, iskali ste me težko in dolgo, da, iskali ste Me nad vsemi zvezdami, Jaz pa sem hodil ves čas med vami, a me niste mogli najti in Me prepoznati, ker so bile vaše oči in srca vedno usmerjena v daljavo v iskanju in ljubezni do Njega, ki je bil vedno tako blizu vam, celo bližje, kot je bil vsakdo sam sebi!

7. Toda sedaj ste Me našli in ste zavoljo tega presrečni. Sedaj pa zapustimo kočo in poglejmo kdo še čaka na našo pomoč!
8. Ampak, tebi Set, Sem dal moč, da boš umiril nevihto, ki še vedno divja, potem pa bo kmalu postalo jasno, koliko jih bo še prepoznalo Očeta, ki je tako blizu! Amen.«

(26. november 1841)

9. In tako so odšli iz kočice na odprto, kjer je na videz nevihta malo popustila, vendar je še vedno divjala z veliko silo. Ko so šli mimo Eve, je visoki Abedam rekel peterici, ki jo je obkrožala in jo tolažila:
10. »Ostanite, kjer ste sedaj, dokler se ne vrnemo! Tisti, ki ravna v ljubezni do bližnjega, bo tudi sam deležen ljubezni bližnjega. Kdor skrbi za oslabele mater, bo nagrajen z ljubeznijo na zemlji; toda tisti, ki je nagrajen z ljubeznijo ima dragoceno jamstvo v svoji roki, s katerim bo brez težav našel zase najdragocenejšo stvar od vsega.
11. Povem vam: Če bi človek vedel kako pogosto je blizu največje sreče, bi vse pustil in ji sledil. Vendar je tudi dobro, da tega ne ve, ker če bi vedel, bi postal brezbržen in len ter nezmožen obdelovati lastno zemljo.
12. Zato ostanite tukaj in obdelujte svojo zemljo, saj za dlje časa ni odvisna, včasih pa je odvisna tudi od ene same minute. Ko v tej minuti pade seme na zemljo, kmalu kali in hitro razvije poganjek, ki nato širi svoje nove mladike v svetlobo dneva!
13. Jaz sem zelo izkušen sejalec in vem kdaj je pravi čas za sejanje semen v zemljo. Naj to seme vzklije pravočasno s toplino vaših src. Resnično, ne sme roditi navaden vsakdanji plod na svojih hitro rastočih vejah!
14. Torej ostanite tukaj in si dobro zapomnite te besede!«
15. Po teh besedah so odšli. Toda peterica se je potem, ko jih je šest odšlo, začela med seboj spraševati: »Kdo je ta tujec? Od kod je prišel?
16. Ali ni ta tisti, ki se nam je zvečer pridružil, skupaj z Abedamom, ki se je vrnil?!
17. Izgleda sicer kot čisto običajen človek! Kako je prišel do take modrosti, saj ga še nikoli prej nismo videli med nami?
18. Njegov govor je bil eden najbolj čudnih, kar smo jih kdaj slišali! O sebi je govoril, da je najbolj izkušen sejalec in da je sedaj posadil v nas seme, ki bo kmalu vzkliko in kot mi to razumemo, razvilo vejice in kmalu liste, že naslednji dan, to je na jutrišnji Sabat in rodilo popolnoma zrele plodove! Kakšne vrste plod bi to lahko bil?
19. Naj razume kdor lahko in more, toda mi, ki smo videli in slišali Emanuela Abbo in smo priče vseh Njegovih čudežnih dejanj, ki smo bili od Njega prebujeni in blagoslovljeni, ne moremo razumeti pomena teh besed!
20. To je pravzaprav čudno, da mi kot blagoslovljeni tega ne razumemo, - vendar pa je to vedno tako!«
21. Toda Enoš je končno opazil svetlobo v koči in tudi pozornost drugih pritegnil na to.
22. Potem je Kenan rekel Enošu in ostalim: »Poslušajte, to je zares čudno, šele sedaj jo tudi jaz vidim! Nikjer ni mogoče videti nič svetlečega, pa je vendar tu notri svetlo kot podnevi!
23. Kako je to mogoče? Kdo med nami lahko to razume?«

24. Nato je Eva vstala in pripomnila peterici, rekoč: »Otroci, kako lahko drug drugega sprašujete o stvareh, ki jih nobeden od vas ne razume!
25. Poslušajte, nevihta je popustila in znova umirjeno nežno diha preko boleče očiščenih Zemljinih polj; zadnje kapljice doživetega velikega strahu padajo z listov dreves in osvežilna rosa že zdravi marsikatero rano, ki so jo brez dvoma povzročile strele na zdravih deblih. Osvežujoč spanec je verjetno že zaprl oči malce prestrašenih otrok in vsem, ki so jih te dolge ure groze mogoče privedle v obup, da so se ležeč na obrazih s skesanim srcem utapljali v solzah kesanja in se zahvaljevali Bogu za rešitev.
26. Kako si lahko 'razbijate' glave z najdeno ovčjo volno, medtem, ko prezrete živo ovco?!
27. Izkušeni sejalec je posadil čudovita semena v vas, toda če jih boste poteptali, ne bo veliko vejic videlo svetlobo dneva!
28. Vsi pa veste, da seme v zemlji ne sme biti moteno, da bo lahko uspevalo in bilo blagoslovljeno s plodom. Zakaj vaše semensko zrno ne počiva, ampak ga teptate s topo ostrino vašega uma?
29. Neurje se ni končalo samo za tiste, ki so zunaj, ampak tudi za vas. Da, vsi smo rešeni. Zato, namesto, da si 'razbijate' glave, raje v srcu pomislite kdo je tisti, ki nas je rešil in se Mu zahvalite za Njegovo tako veliko milost. Tako boste zagotovo prejeli več svetlobe v vaše glave!
30. Ne sprašujte se kdo je tujec, ker Ga nihče od vas še ne pozna, ampak raje upoštevajte Njegovo veličastno Besedo v svojem srcu, tako da bo lahko kmalu vzniknila in vzknila! Ko boste potem podnevi gledali plod, vam bo zagotovo lažje iz tega prepoznati nenavadnega čudovitega Sejalca, kakor pa sedaj, ko v temi vaših glav že iščete svetlobo dneva, ali pa si domišljate, da jo že vidite!
31. Čeprav ženska ne bi smela poučevati, ima mati pravico grajati svoje neumne otroke, ko vidi njihove napake. Razumite to dobro! Umaknite se v svoja srca in tam poiščite svetlobo za svojo temo in molčite! Amen.«
32. Te Evine besede si je peterica resno vzela k srcu. Hvaležno so naredili tisto, kar je od njih Eva modro zahtevala v svoji materinski ljubezni.
33. Toda, kaj je medtem počela šesterica zunaj? Kakšna je bila videti zemlja, ko so zapustili koč in v kakšnem stanju so našli svoje otroke ležati na tleh?
34. Žareči oblaki so še vedno pretresali s tisočnimi bliskajočimi strelami; sto gora naokoli je bilo še vedno v popolni vulkanski aktivnosti; morje se je umaknilo na milje daleč, tu in tam je gozd, ki so ga zažgale strele, še vedno gorel; nevihta je še vedno trajala in precej pogosto so bliskajoče strele treskale na še vedno drhtečo zemljo, da je celo oddaljenim gozdnim prebivalcem odmevalo tuljenje iz globin!
35. Torej, tako je bilo zunaj. In na tisoče otrok je ležalo v širokih krogih vse okrog Adamove koč in slavilo Boga za odrešitev. Jokajoče matere so tolažile svoje majhne otroke, ki so pogosto preveč jokali, nekateri pa so, utrujeni od groze ihteč zaspali v naročju svoje matere.
36. Vseh šest jih je hodilo okoli, kjer so vse preverjali in tolažili tesnobna srca očetov in mater.

Setova čudežna moč pomiri ognjeni vihar. Kajamovo iskanje in predniki; njegova ljubezen do visokega Abedama

(29.11.1841)

1. Potem, ko je šesterica zunaj spodbujala mnoga potrta srca, je visoki Abedam rekel Setu:
2. »Dragi Set! Čas sojenja je potekel. Da bi se zagotovila ustrezna utrditev zemlje, je divjala ognjena nevihta, ki se je sedaj polegla. Z močjo, ki ti je bila dana ji ukaži naj takoj preneha in utihne ter razjasni nebo. Pusti le oddaljene gore, ki še vedno gorijo za svoje potrebe in povsem neškodljivo aktivnost! Amen.«
3. In Set je padel pred Abedama, Ga slavil in se Mu zahvaljeval. Nato se je zopet dvignil in z visoko razširjenimi rokami, v srcu globoko ganjen, rekel:
4. »O Sveti Oče, Bog in Stvarnik vseh stvari! Kot je bilo od vekomaj in bo tudi ostalo, bo Tvoja sveta volja storjena tudi sedaj, tako kot vedno. Amen!«
5. In Set je komaj izgovoril Amen, ko ni bilo mogoče na vsem nebu odkriti niti enega samega oblaka, razen nekaj medlih stebrov dima iz gora, ki so še gorele na skrajnem obzorju. Nebesni svod je bil videti kot na novo ustvarjen, okrašen z najlepšimi zvezdami in vse, kar je živelo, je veselo zadihalo v obnovljenem miru in redu.
6. Ko je bilo vse tako dobro opravljeno in je osvežilna nebeška rosa zacelila vse rane v naravi, ter veter nežno pihlajoč zravnal pomečkano travo, je Abedam rekel svojim sopotnikom:
7. »Spokojnost je obnovljena, zemlja je ponovno našla svoj mir. Torej, pošljimo vse ljudi k njihovim kočam, da bodo tam uživali potreben naravni počitek. Potem se vrnimo v naša domovanja in potolažimo tiste, ki tam čakajo na nas!«
8. Nato so odšli k otrokom, ki so bili na različnih krajih na področju okrog Adamove kočice in jim rekli, da je sedaj čas, da se vrnejo domov in naj jih ne bo več strah, ker so vse zveri že pred nekaj časa odhitele nazaj v svoja legla v globini gozdov. Poleg tega bodo vsi našli v svojih kočah dovolj svetlobe, ki jim bo omogočila preiskati vse kotičke svojega doma in se sami prepričali, da mogočni, veliki Oče ni nikoli tako daleč od Svojih otrok, kot ti nespametno pogosto mislijo v svoji izjemno slepi veri.
9. Potem, ko so se prepričali, da je vse mirno in da so rešeni vseh nevarnosti, so se morali Bogu primerno zahvaliti, kar so Mu tudi dolgovali in se nato brez skrbi umakniti k svojemu naravnemu počitku.
10. Ko je bilo to povsod izjavljeno, so ljudje vstali in pohiteli nazaj v svoje kočice, vendar je nekaj starejših odšlo do šesterice, padlo na obraze in se zahvaljevalo očetom, preko njih pa s skrušenim srcem tudi Bogu. Potem, ko so se malo bolj dvignili, je eden od njih, ki je bil deseti Setov sin, zbral pogum in vprašal Seta:
11. »O oče, kako si dosegel to, da so morali vsi elementi tako hitro ubogati tvoje besede? Nikoli do sedaj še nisem opazil pri tebi takšne moči!
12. Resnično, tu mora biti več vpletenih, kot samo ti! O, povej mi, da bomo tudi mi spoznali, kako je to človeku mogoče!«
13. In Set mu je rekel: »Dragi sin Kajam, ti dobro vidiš, kaj je človeku mogoče ali

nemogoče, vendar pa je z Božjo pomočjo človeku mogočih veliko stvari, kar danes še ne boš razumel. Toda vsi se lahko veselimo jutrišnjega dne, ko boste videli veliko svetlobe, ki bo v celoti osvetlila vse kotičke vašega srca in potem boste jasno videli in razumeli, kako je možno, da se takšne stvari dogajajo!

14. Danes pa se vrnimo z mirnim in hvaležnim srcem nazaj k očiščenim in dobro osvetljenim kočam in v Gospodovem imenu poskrbimo za blaginjo svojega zemeljskega življenja, za zdrav in miren počitek! Amen.«

15. Tudi visoki Abedam je rekel Amen in še dodal: »Ko boste vstopili v svoje koče, jih boste našli dobro osvetljene in očiščene vseh neprijetnosti. Takrat razmislite o razliki med tem, kaj je mogoče Bogu in kaj človeku!

16. Ko boste to spoznali, primerjajte svoje srce s kočjo, kakršna je bila še ne tako dolgo nazaj in tako kot je zdaj. Tedaj vam bo gosto pokrivalo padlo z oči in boste kmalu prepoznali kdo je sodeloval v pomiritvi nevihte! Amen«

17. Kajam se je zahvalil za ta pomemben poduk, nato pa dejal: »O Ti, katerega besede so izpolnile vso mojo bit, kot dihanje, ki daje življenje, ali bi mi dovolil, potem ko sem odpeljal svojo družino v kočjo, ki mi je že dolgo časa služila za počivališče, da se v njo vrnem in v njej preživimo noč, v Tvoji tako prijetni bližini, čeprav zunaj Adamove koče?«

18. In visoki Abedam mu je odgovoril, rekoč: »Kajam, naredi tako kot zahteva ljubezen tvojega srca! Toda, če imaš popolno zaupanje in spoznanje v sebi, boš ugotovil, da tukaj obstaja več od tistega, kar zajema tvoja kočja, zato odloži svoje skrbi in pojdi takoj z nami v Adamovo kočjo, v kateri je dovolj prostora!«

19. Presrečni Kajam je odgovoril :«O Veličastni! Kako sladka je Tvoja beseda! Kdo se ji lahko upre, ko jo sliši?!

20. Glej, vse moje skrbi so že na tleh pod mojimi nogami! Resnično, če bi imel sto koč, tisoč otrok in sto žena, bi jih zapustil iz ljubezni do vas in še posebej do Tebe, čudoviti učitelj, kar tako enostavno in hitro, kakor sedaj edino!

21. Glej, verjamem, da Tisti, kateremu so poslušni vsi elementi in skrbi za vso Zemljo, v Svoji sveti, ljubeči skrbi, ne bo pozabil na mojo ubogo kočjo. In, če hočeš, Ti bom brezskrbno sledil do konca sveta. Amen.«

164. Poglavlje

Kajamova tolažba

1. Ostala četverica ni mogla popolnoma razumeti tega, ker so bili malo bolj oddaljeni. Zaradi hrupa ljudi, ki so odhajali na svoje domove, niso mogli kaj dosti ujeti od medsebojnega pogovora. Prišli so bližje in vprašali Kajana kaj namerava storiti.

2. Kajam pa jim je odgovoril: »Ker ste me vprašali, vam povem, da ostanem s Tistim, ki nas je rešil, kar lahko storite tudi vi, če hočete!«

3. Potem so ostali vprašali Kajama, kaj naj storijo s svojo ženo in otroki in še z drugimi stvarmi.

4. In Kajam jim je zopet odgovoril: »Dejstvo je, da sem bivajoč tukaj, že naredil vse! On, ki je danes rešil zemljo in držal skupaj nebesni svod, bo zagotovo poskrbel do jutri tudi za mojo siromašno kočico!

5. Morali bi prenehati skrbeti, ker zemlja ni uničena. Namesto, da kot po navadi lenobno počivate doma, sledite Njegovim stopinjam v Njegovo posvečeno počivališče!
6. Moja kočica mi ne bi koristila, če je ne bi Eden zaščitil. On se bo odpovedal temu kar počne, ker nas neizmerno ljubi. Torej, pozvan z ljubeznijo Mu bom sledil in to storite tudi vi!«
7. Vendar ostali niso razumeli, kaj jim je Kajam govoril. Vprašali so ga, kaj je mislil povedati s temi besedami.
8. Odgovoril jim je: »Kdor ni izpolnjen v srcu bo težko spoznal Očeta, kateremu se mora zahvaliti za življenje! Naj bo za danes dovolj. Zato lahko greste sedaj počivati v svoje kočice in več ne iščite in ne sprašujte! Amen!«
9. Nato se je visoki Abedam obrnil k četverici in rekel: »Kdo dojame tisto, kar ne vidi in razume kar ne sliši?!
10. Če slepec ali nekdo z zaprtimi očmi nič ne vidi sredi belega dne, kako se mu bo godilo ponoči? In čigar uho je gluho za grom, kako bi lahko razumel nežen ljubezenski vdih?!
11. Povem vam: Kdor ne pozna vzhajajočega sonca na prvi pogled ima izjemno napako v očeh! In tisti, katerega ne prebudi glasno grmenje, ima zagotovo dober spanec!
12. Zato je dobro za vas, da se vrnete v svoje kočice in se tam naužite dobrega spanca. Toda ne pozabite se zjutraj zbuditi ob pravem času! Amen.«
13. Ko so vsi štirje slišali Abedamove besede, so se prestrašili. Eden od njih je vprašal Abedamu navkljub: »Kdo si ti, da so naša srca zatrepetala tako mogočno ob zvoku tvojih besed? Kaj imamo mi opraviti s teboj?«
14. »Kdo sem Jaz? – JAZ SEM, KI SEM; in do sedaj ste imeli z menoj zelo malo opraviti!
15. Če bi imel vedno tako malo opravka z vami, kot vi z Menoj, resnično, ne bi jedli dosti kruha!
16. Razumite to in pojdite na počitek! Amen.«
17. Ker je Abedam opravil z njimi tako na kratko, so se obrnili še k Setu in ga vprašali kaj se je zgodilo z tujcem, ker so njegove besede zveneale tako čudno in jim povzročile tako čuden občutek v prsih.
18. Toda Set jim je odgovoril: »Ali niste slišali kaj vam je tujec prej povedal: Če slepec ali nekdo z zaprtimi očmi ne vidi ničesar sredi belega dne, kako se mu bo godilo ponoči?!
19. Notranje oko vašega srca je še vedno zelo slepo, zato ne vidite najsvetlejšega sonca na obzorju vsega življenja. Torej, pojdite domov, prespite svojo neumnost in pridite jutri k nam treznega duha! Amen.«
20. Ko je četverica videla, da z vsemi svojimi vprašanji ne bo nič opravila, so se očetom zahvalili in se globoko zamišljeni odpravili proti svojim kočam, ki so se po vašem računanju nahajale približno pol ure od tu proti poldnevu.
21. Na poti so eden drugega spraševali, kaj si misli o tujcu, ki je med očeti glavnega rodu.
22. Toda eden izmed njih, po imenu Kurameh, je dejal: »Hoteli ste slišati, lahko slišite in bi slišali?!
- Ampak, neumni, kakor smo, ne bi smeli biti. Razmišljamo brez misli, naš pogled je brez svetlobe, sprašujemo se brez ust in brez razloga!

23. Nekoč sem našel votlo drevo in zlezal v njegovo široko vdolbino. Bila je zelo opustošena. Videl nisem ničesar, razen razpadajoče, smrdljive gnilobe. Nisem našel drevesnega življenja, čeprav je bilo od zunaj videti živo. Drevo je imelo polno listov, ne vem pa, če je imelo tudi plodove, ker jih nisem mogel videti, zaradi njegove višine.

24. Tako sem nekoč opazil veliko ptico, ki je jadrala po zraku. Bil je orel. Posnemal je glasove majhnih ptic, ki so se dvignile navzgor, ker so verjele, da slišijo ptice svoje vrste, toda, ko so zagledale velikega orla, so v paniki zdrvele nazaj. Čeprav je bilo petje podobno, kot pri majhnih pticah, je zvenelo bolj učinkovito in srhljivo odmevalo dalje preko mračnih višav. Zelo me je bilo strah, ko so ti glasovi dosegli moja ušesa!

25. Nekoč sem ponoči slišal mogočno hrumenje nevihte, vendar se listi na drevesih niso premaknili in sem si mislil: Kaj je ta hrumeči zvok v popolnem miru?!

26. Bilo je tiho in ni bilo vetra. Mogočno hrumenje, vendar brez vetra. Kakšen neobičajen dogodek!

27. Tako sem nekoč z visoke stene tudi videl, kako so se težki temni oblaki dvignili z morja. Dvigali so se vse višje ravno do kamnite stene. Hotel sem pogledati kaj je v njih, vendar sem se kmalu prestrašil, ker čim bližje so oblaki prihajali, temnejša je postajala globina. Zato sem pobegnil iz stene in naglo, kakor hitro je bilo mogoče, odšel v mojo kočo, kjer sem odšel na običajen počitek.

28. Če obstaja še kaj, bo čas dvignil meglico, zato si več ne 'razbijajmo' glave in ne podžigajmo osjega gnezda! Gore so strme, mi smo pa neumni. Kaj lahko dejansko nekdo odgovori drugemu na neumna vprašanja? Kvečjemu se lahko pritožuje nad lastno stisko, ki mora vsebovati neumnost. Zato bom sedaj tiho. Odšel bom v svojo skromno kočo in tam užival v sladkem počitku v upanju na najboljše!

29. Če hočete še naprej spraševati, vam bo jutro povedalo tole: 'Moji žarki razglašajo za vse vas, da ste vsi še vedno polni grehov! Zakaj si ne želite odpočiti, namesto, da delate nekoristne stvari? Poskrbite, da boste imeli jasne oči, ko bo sonce vzšlo!'

30. Toda, lahko naredite, kar se vam zdi primerno, moj jezik vam ne bo zameril. Jutri boste morda videli svetlobo, če jo boste pridobili ponoči!

31. Sončne svetlobe zagotovo ne boste ustvarili, pa čeprav boste čakali celo noč. Jutri bomo morda videli, če ste si čez noč pridobili kaj svetlobe! Amen.«

32. Po teh besedah jih je Kurameh zapustil in odšel v svojo kočo na počitek. Medtem pa so ostali trije posedli po tleh in razpravljali o različnih stvareh, da bi se ognili spancu.

33. Ko je Kurameh vstopil v svojo kočo, je našel svojo ženo in otroke zelo začudene, zaradi močne svetlobe, ki je razsvetljevala vso kočo. Spomnil se je tujčevih besed in se poglobil vase ter vedno bolj spoznaval, da tujec sploh ni bil tujec, ampak On, ki je povsod doma!

34. In tako Ga je začel slaviti in nadaljeval s slavljenjem, dokler ni potrebni spanec utišal njegovega zagnanega jezika.

Visoki Abedam in pet iskalcev svetlobe. Ne raziskovanje, ampak ljubezen vodi k življenju.

1. Ob istem času, ko je tukaj prej omenjena četverica razpravljala, je sedaj sedmerica prispela v Adamovo koč, kjer je bila dobro razpoložena peterica z materjo Evo.
2. Ko je Abedam vstopil v hišo, se je približal peterici in rekel:
»Povejte mi zdaj, kaj ste našli v času naše odsotnosti! In kaj je moja Beseda ustvarila za vas? Ali vas je obnovila, ali zastarala? Povejte mi to iz vašega srca!«
3. In Enoš je prvi spregovoril o sebi: »Jaz sem v sebi zagledal močno in izjemno sijočo luč. Hotel sem vedeti od kod je prišla in glej, svetloba je ugasnila in nisem več videl notranjih delov svojega telesa!
4. Potem sem vprašal svoje srce, kam se je svetloba skrila, toda srce je ostalo nemo. Vprašal sem ga še drugič in tretjič, a je bilo še vedno nemo in tako ostalo do sedaj!
5. Poglej, to je vse kar sem našel. Tišino v svojem srcu in v njem ugasnjeno svetlobo!«
6. Abedam mu je odgovoril: »Če bi namesto, da si raziskoval, ljubil Tistega, ki te je ljubil že od večnosti, tvoje srce ne bi postalo nemo in bi sedaj imel svetlobo in Besedo v Njem! Vendar, hotel si samo vedeti in glej, znanje je za življenje, kar so trohnozne izparine za svetlobo! Ta izparina je ugašala življenje in z njo svetlobo v tvojem srcu. Zato je postalo v tebi temno in tvoje srce nemo!
7. Mnogo na zemlji jih bo imelo enako izkušnjo. In tisti, ki bodo naredili enako kot ti, bodo težko pridobili nazaj življenje in njegovo svetlobo!
8. Če hočeš živeti, opusti iskanje znanja in namesto tega napolni svoje srce z ljubeznijo. Nato boš s prenovljenim življenjem prejel tudi ustrezno mero svetlobe!
9. Če bi vsi ljudje skupaj združili svoje znanje, ali bi s tem pridobili kaj boljše spoznanje o Bogu, čeprav za širino lasu?
10. Kakšna razlika je med tistim, ki proučuje zakone in tistim, ki se po istih ravna?
11. Ali zakonodajna zmešnjava ne uničuje tistega, ki proučuje zakone, medtem, ko tisti, ki se ravna po zakonih, postane preko njih živ?!
12. Sedaj mi boš hotel reči: 'Toda, ali ne bo nekdo hotel najprej spoznati zakone, preden se bo po njih ravnal?'
13. Jaz pa ti pravim, da imaš po eni strani prav, vendar da bi te pripeljal do prave svetlobe, ti bom povedal priliko in nato presodi sam:
14. Glej, če bi imel dva služabnika in bi enemu dal ukaz, na kar bi si ta ves dan z njim 'razbijal glavo' in ne bi delal ničesar drugega, kot proučeval njegove posledice.
15. Toda drugi služabnik ne bi veliko razmišljal o njem in bi iz ljubezni do tebe izpolnil tvojo voljo.
16. Povej mi, katerega ob dveh služabnikov boš obdržal in mu zaupal mnoge skrivnosti in želje svojega srca?
17. Zagotovo ne znanstvenega razlagalca tvoje volje, ampak tistega, ki bo vedno opravil tvojo voljo!
18. Ali misliš, da je to pri Bogu kaj drugače? O ne, povem ti, pri Bogu je popolnoma

enako, ker se ne meni za raziskovalnega duha, ampak vedno samo za tistega, ki je dejaven v ljubezni!

19. Torej, tudi ti stori enako in boš živel in se v eni minuti od velikega Gospoda in Očeta naučil več, kot v svoji želji po znanju v tisočletjih.

20. Vzemi si to k srcu in ustrezno ukrepaj! Amen.«

21. Potem je Abedam vprašal Kenana: »Pokaži Mi svoje srce tudi ti! Kaj si našel?«

22. In Kenan je rekel: »Resnično, ni se mi zgodilo nič boljše, kot mojemu očetu Enošu! Tudi pred mojimi očmi so stvari zdrvele mimo, ki so izgledale kot mogočne strele, vendar jim nisem mogel slediti. Prehitro so padle za oddaljenim obzorjem in kmalu je bila zemeljska obla prekrita z najgostejšo temo. Z veliko zaskrbljenostjo sem spoznal, kako nezadostne so človekove moči in kako obupno počasne, da bi dohitel svetlobo!

23. Spraševati moje srce je tako, kot bi vprašal kamen. Kdo ve, kaj se skriva v njem? Ni mi dalo nobenega odgovora!

24. Pravzaprav sem bil prisoten, ko nas je Emanuel Abba blagoslovil. Vendar je moral iti Njegov blagoslov mimo mene, ker se svetloba, ki sem jo videl, ni dotaknila mene, temveč le mojih oči!«

25. In Abedam je odgovoril: »V prihodnosti bodo mnogi imeli enako izkušnjo kot ti in za mnoge bo to dolgotrajno, ker bodo tudi oni na smrt trpeli v svoji posvetni modrosti. Njihova srca se bodo spremenila v kamen in rezultat bo pohlep. Temu bo sledila zavist, lakomnost, uboji. Skopost bo postala vrlina in skopuh junak v svoji varčnosti. Potem bodo mnogi trpeli v veliki revščini in še bolj v smrti!

26. Ampak, če hočeš živeti, delaj tako, kot sem svetoval Enošu! Amen.«

27. Potem je Abedam vprašal Mahalalela: »Povej Mi, kaj si ti našel v sebi?«

28. In Mahalalel je odgovoril: »Resnično, meni se je dogajalo še slabše, kot mojim očetom. Oni so videli vsaj svetlobo, jaz pa nič, vsepovsod samo noč, da, nič drugega, kot samo hladno noč!

29. Jaz sem skoz in skoz prazen in zapuščen. Kamorkoli sem potrkal, je zvenelo votlo in prazno. Ko sem pogledal v nebo, sem opazil, da je iz železa in ni bilo niti žarka najmanjšega upanja, da bi prepustilo svetlejše življenje.

30. Jokal sem v veliki revščini svojega srca, vendar je solze pogoltnil vroči pesek moje puščave. Zdaj ne morem več jokati in sem prav tak kot kamen.

31. Glej, to je tisto, kar sem našel in še vedno doživljam, razen rahlega olajšanja, ki ga sedaj čutim v Tvoji prisotnosti!«

32. In Abedam mu je rekel: »Kakor je sedaj s teboj, tako bo z mnogimi v poslednji dneh!

33. Ti si srečen, ampak zato, ker si prepoznal veliko pomanjkanje v sebi, ker je to spoznanje tudi velika svetloba. Vendar oni ne bodo prepoznali svoje smrti. Kakor mrtva debla, ki so stala v gozdu, jih bo v njihovi notranjosti glodal črv, katerega ne bodo opazili in se ne bodo zavedali, da jih za večno uničuje v prah!

34. V gorah bodo izkopali toliko železove rude, da bodo naredili železne poti, vendar jih ne bo hodilo mnogo po teh trdnih, ravnih cestah, ki bi bili taki, kot si sedaj ti. Toda, če se bo tam, med mnogimi mrtvimi pojavil nekdo, ki je živ, bo celo kratek čas, ki ga bo moral preživeti med mrtvimi, zanj zelo težak!

35. Vendar pa bodo tisti, ki bodo takšni, kakršen si sedaj ti, prepoznali žive samo v tolikšni meri, v kakršni si prepoznal sedaj ti Mene. In z mnogimi besedami življenja,

ne bo mogoče pri njih doseči toliko, kot pri tebi z eno samo besedo življenja.
36. Od vseh treh pa si še najbolj srečen v svojem pomanjkanju svetlobe, saj boš kmalu prejel veselo oznanilo!
37. Vendar boš moral narediti tudi to, kar sem svetoval Enošu, potem boš živel in imel veliko svetlobe! Amen.«

166. Poglavje

Kakšna bi morala biti prava ljubezen do Boga

1. Potem je Abedam pozval še Jareda: »Jared, želim, da mi tudi ti oznaniš, prav tako kakor očetje, kaj si v sebi našel, medtem ko nas ni bilo?«
2. In Jared je odgovoril: »Glej, vedel sem, da bom tam našel zelo malo ali pa sploh nič, zato nisem ničesar iskal, ampak sem se sprostil in sanjal pred in po tej strah zbujajoči izkušnji z vremenom. Tako sem sanjaril o prijetnih stvareh; -kako čudovito bi bilo, če bi Azmael ostal tukaj in živel z menoj. Oh, kako bi bil blagoslovljen!
3. Potem sem naprej sanjal, kako bi se vsi veselili, če bi On, kot Emanuel Abba, ostal z nami še vsaj do nevihte!
4. In zopet sem sanjal, da nam je Emanuel Abba namenoma poslal to nevihto, zaradi nas samih, da bi preizkusil našo ljubezen in zaupanje v Njega. In še sem sanjal, da je bil mogoče med nevihto Emanuel med nami, morda celo v sami nevihti?!
5. In tako sem zgradil sanje v sanjah. Svetlobe nisem našel nikjer, toda moje srce je bilo lažje in bolj pomirjeno.
6. Kajti pomislil sem: Če bi lahko le sanjal o Njem, katerega je moje srce zgrabilo s tako gorečo ljubeznijo, kakor mladega vasovalca, ki sanja o svoji izvoljeni nevesti. To bi bila velika milost, ki pa je nisem niti najmanj vreden!
7. In glej, na ta način sem zase ustvaril eno blaženost na drugo; sanjal z ene, nadvse srečno stanje v drugi. In to je vse, kar sem našel. Kaj drugega bi moral iskati in najti, kot to, kar mi je dal moj dragi ljubimec. Rad bi še dodal, da resnično ne želim iskati in najti ničesar drugega! Poleg tega, sem trdno prepričan, da me Emanuel ne bo neprijazno pogledal za to najdbo, ki mi ohranja tak blagoslov, ko bom moral nekega dne, glede na Njegov nauk, zapustiti to zemljo!
8. In tako bom vedno vesel v mojem Bogu, moj Emanuel, moj najbolj ljubeči Abba!
9. Glej, moj dragi tujec, to je, kot sem rekel, moja neminljiva najdba!«
10. Ko je Abedam slišal to Jaredovo priznanje, si je z roko prekril Svoje oči, da bi zakril solze. Šele po dolgem premoru je odstranil roko od oči in končno rekel Jaredu:
11. »Jared, vstani in pridi k Meni! Od sedaj naprej ti ne bo treba več sanjati o Emanuelu, ki Ga ljubiš in si Ga vedno ljubil. Zato se je Azmael, skozi usta očetov, odločil, da bo živel v tvoji koči. Da, ne bo ti treba več sanjati o Njem, ampak boš vedno imel živega pod streho tvoje hiše!
12. Jared, pridi sem in se ne boj, kajti glej, tvoj Emanuel, tvoj Abba, tvoj Oče širi Svoje roke proti tebi!
13. Glej, zgradil bom nebesa, ki bodo največja med vsemi nebesi, vendar v njih ne bo nihče sprejet, ki Mi ne bo prišel nasproti s to najdbo, s katero lahko vedno na

skrivaj pridete k Meni, kakor zdaj!

14. O ti, moj Jared! Glej, Enoš, Metuzalem in Lameh, živijo vsi pod eno streho. Ljubezen ne bo pustila, da se ločite, kakor tudi ne Meni od vas. In tako bom ostal z vami in z vašimi potomci. Do konca vseh časov bodo potomci vaše linije vedno prepoznavni po tem, da se bom vedno nastanil pri njih!

15. Vidite vsi, takšna je prava ljubezen: Tiho trpeča, ki ne išče ničesar, razen tistega, ki ga ljubi. In, ko ga srce najde, je vesela in presrečna, četudi nima ljubljenega pred svojimi očmi, ampak toliko bolj v srcu!

16. Ko ljubica vidi tiho, nevzdržno hrepenenje ljubljenega, ko si v ponižnosti komaj upa pogledati svojo ljubljeno, resnično, to je tisti, čigar ljubezen je enaka ljubezni do Njega, ki Ga ljubi in Kateri je njega ljubil še predno je bil!

17. Tisti, ki bo storil to, kar sem svetoval Enošu, bo živel, toda Jaz bom prebival samo v Jaredovem domu! Amen.«

18. Nazadnje se je Abedam obrnil tudi k Metuzalemu in ga vprašal:

»Metuzalem, sedaj veš kdo govori s teboj, vendar se nič ne boj in Mi govori o svoji najdbi. Torej, naredi to, če hočeš!«

19. In Metuzalem je prevzet od pretiranega strahospoštovanja končno dejal s tresočim glasom: »O Gospod in Oče, Ti, ki vidiš skozi vsa naša srca in vse, kar je v nas, kako lahko vprašaš mene, ki sem nič pred Teboj?!

20. Glej, jaz sebe ne poznam, toda Ti me poznaš do obisti. Če bi sedaj hotel govoriti pred Teboj, kako lahko bi se zgodilo, da bi v svojem neznanju govoril neresnico!

21. Kako bi Ti potem lahko pogledal v obraz, Tebi Sveti Oče?! – Torej, sodi mi, kakor si me našel, vendar bodi do mene milosten in usmiljen.«

22. In Abedam je odgovoril: »Metuzalem, kar si govoril si tudi našel; tvoja najdba stoji pred teboj! Povem ti, da tudi ti sedaj prebivaš v Jaredovi koči in tako pod eno streho z Menoj!

23. Tako bi morali iskati in vsi pod eno streho živeti. Tisti, ki bodo tako iskali, bodo tudi našli, tako kot ti!

24. Vendar, ker si Me označil za sodnika, boš moral živeti najdlje na tem svetu, kajti glej, čeprav sem sodnik vsem bitjem, otroci ne bi smeli klicati svojega Očeta sodnik! Odslej bodo vsi sojeni, ki bodo klicali Očeta sodnik. Zato bo dolgo življenje na zemlji, zate majhno darilo sodnika, tako da boš imel lahko dosti časa za ponovno prepoznanje tvojega sodnika, kot Očeta! Amen.

25. In sedaj, otroci, blizu je polnoč, vaše telo potrebuje počitek, zato se odpravimo spat!

26. Ti, Moj ljubljeni Jared, pa imaš prosto izbiro, ali boš ostal tukaj z Menoj, ali pa bom šel Jaz s teboj v tvojo kočico in ostal pri tebi!«

27. In Jared je odgovoril: »Oh, dragi Oče, sedaj in vedno naj se zgodi Tvoja Sveta Volja!

28. Vsepovsod je dobro biti s Teboj in moja kočica je vsepovsod kjer si Ti, vendar naj ne bo nihče prikrajšan zaradi mene! Tvoja sveta volja! Amen.«

29. In Abedam je odgovoril: »Da, prav imaš in tako boš ostal z Menoj! Amen.«

30. In tako so odšli vsi na počitek, s hvaležnim in z ljubeznijo izpolnjenim srcem.

Prava molitev. Božanstvo, ki sodi in ljubeči Oče v Gospodu.

1. In tako so vsi počivali vse do ene ure pred sončnim vzhodom. Samo Edini ni počival, ker On, ki je sam največji mir in vrhovna dejavnost sama, ne potrebuje nobenega počitka.
2. Ta, tukaj imenovani visoki Abedam, je bil prvi pokonci in telesno prebudil vse otroke iz spanja. En sam klic je zadostoval: 'Zbudi se in vstani!' In vsi so se hkrati prebudili in vstali ter odšli iz koče. Tam so si umili noge, roke, genitalije, potem prsa in nazadnje obraz. Tak postopek umivanja je bil pri otrocih vedno običajen.
3. Ko so se umili, razen Eve, ker so se ženske umivale za moškimi in pri drugem izviru, so si z oljem pomazilili glave in se šele po tem uglasili za jutranjo zahvalo, sedaj prisotnemu visokemu Abedamu, kot sledi:
4. »O najbolj ljubeči Sveti Oče, Tebi se zahvaljujemo, Te ljubimo in Te slavimo! Kako neizrekljivo si dober, o Sveti Oče! Tebi vsa čast, hvala in zahvala, vsa ljubezen, vsa slava in vse čaščenje!
5. Ne odvzemi Svojega usmiljenja, Svoje ljubezni in Svoje svete milosti nam, ki si pravimo, da smo Tvoji otroci, dejansko pa smo vsi le grešniki. Blagoslovi nas, dotakni se nas in nas vodi, izostri naše čute in omehčaj naša trda srca, da bodo lahko postala kot vosek in sladka kot med ter razširi naša ozka prsa, da bodo lahko postala sposobna prejemati vedno več resnične ljubezni od Tebe, o Sveti Oče!
6. Daj nam tudi Svoj blagoslov, tako da bomo lahko danes praznovali Tvoj Sveti Sabat, na Tebi prijeten način. Če pa boš, Sveti Oče, našel v nas še vedno zelo veliko večjih napak, ki si jih zagotovo odkril sedaj, kakor si jih že odkrival od večnosti, potem nas kaznuj v Svoji ljubezni, usmiljenju in milosti in nas tako naredi bolj vredne, da Te imenujemo 'Oče' in Te ljubimo s čistejšim srcem ter slavimo s čistejšim jezikom!
7. O Ti dobri, dragi Oče, bodi in ostani z nami, večno enako Sveti, dobri Oče, kakršen si bil do nas že od večnosti; vendar ne samo za nas, ki smo tukaj prisotni, ampak tudi do vseh naših otrok in kasnejših potomcev. Amen. Tvoja sveta volja, amen; Tvoja ljubezen, usmiljenje in milost, amen!«
8. In visoki Abedam je dodal: »Amen, pravim tudi Jaz; amen, v skladu z ljubeznijo vaših src, amen, po vsem delovanju iz njih! In Jaz večno nikjer drugje ne rečem amen, ampak samo v čisti ljubezni!
9. Vendar pa ne molite k Bogu, ki je Svet, Svet, Svet, ampak samo za Očetovo ljubezen, ker so za Boga vsi ljudje grozota, samo za Očeta so otroci.
10. Božja Svetost je nedotakljiva, toda Očetova ljubezen se spušča navzdol k otrokom.
11. Božja jeza obsoja vse stvari k večnemu uničenju; toda Očetovo usmiljenje ne dovoli nikoli niti sanjam, da bi izginile.
12. Vse kar je od Boga mora umreti, toda potem pride Očetova ljubezen nad smrt. Kdorkoli išče Boga Ga bo izgubil, sebe in svoje življenje, kajti Boga se ni mogoče

dotakniti. Človekova modrost, da Ga išče, je Zanj grozna, ogabna norost in iskalca neizogibno uniči, kajti Boga se je dotaknil z modrostjo, vendar se nobeno ustvarjeno bitje ne more dotakniti Boga s katerimkoli čutom in ohraniti svoje življenje.

13. Kajti Bog je večni, najčistejši, toda tudi neskončno močan ogenj, ki nikoli ne ugasne in bi vse stvari za vedno uničil, če ga Oče ne bi blažil. Zato naj se vsi nadvse bojijo Boga in nadvse ljubijo Očeta, ker je Oče popolnoma nasproten od Boga.

14. In vendar, Bog ne bi bil Bog brez Očeta, ki je večna ljubezen v Bogu in Oče ne bi bil Oče brez Boga.

15. Toda, kot je Oče vse življenje v Bogu, prav tako je Bog vsa oblast in moč v Očetu. Brez Očeta bi bil Bog sam po Sebi neizrazen, ker je Oče v Njemu vsa Beseda. Toda Oče ne bi bil nikoli Oče brez Boga in tako sta Bog in Oče eno.

16. Zato, kdor se dotakne Očeta z ljubeznijo, se dotakne tudi Boga. Toda tistega, ki pozablja na Očeta in se želi s svojo modrostjo dotakniti le Božanstva, Oče ne bo pogledal, ampak ga bo ogenj Božanstva zgrabil in raztrgal ter uničil v neskončnost, tako da se nikoli več ne bo mogel najti. Ne bo pa se tako zlahka zgodilo, da ga bo Oče znova zbral iz vse neskončnosti in ga na novo oblikoval.

17. Kjerkoli je Oče, tam je tudi Bog, toda le Oče se razodeva otrokom. Bog se ne more sam razodeti nikomur, razen skozi Očeta, potem pa, kakor v sedanjem primeru, Oče razodeva Božanstvo. Torej, kdor Me sliši, vidi in Me ljubi; sliši, vidi in ljubi tudi Boga. Kdor je sprejet od Očeta, je sprejet tudi od Boga.

18. Tisti, ki je nevreden in ni bil sprejet od Očeta, bo padel v roke samemu Božanstvu, ki ga bo sodilo in uničilo. Tu pa ne bo usmiljenja, niti ljubezni in milosti.

19. Zato se bojte Božanstva, ker je grozno pasti v Njegove roke!

20. Toda Oče vas ima rad! Držite se trdno Njegove ljubezni in vedno dovolite, da se vas dotakne in vodi Očetova ljubezen, potem ne boste nikoli okusili smrti, razen ločitve od telesa, ki je kasneje prekletstvo Božanstva, ko je življenje izven Očeta zaščiteno pred jezo Božanstva z Očetovim ščitom ljubezni.

21. Od Božje roke boste dobili prekletstvo, ampak iz Očetove roke blagoslov ljubezni in vse življenje iz nje. Zato večno ohranjajte ljubezen, da boste v ljubezni trdno obstali. Če pa boste obstali v modrosti, boste minili in bili za vedno uničeni od Božanskega Duha.

22. Te besede so Očetov veliki Sabatni dar, čigar otroci ste. On vas ljubi bolj kot vso širno neskončnost. Premislite o tem v vaših srcih in ustrezno ukrepajte, da boste živeli in nikoli padli v roke Božanstva!

23. In ti Set, pojdi sedaj ven, ker je sonce že vzšlo in naj se pripravi okusen jutranji obrok, kajti, ko je prejel duh je primerno tudi pravilno poskrbeti za telo. Pokliči trojico iz polnočne pokrajine, ki so peli zunaj kar nekaj časa, da pridejo sem; njihova imena so Jura, Bušin in Ohorion. Pojdi in dobro opravi svojo nalogo. Amen.«

Pogled na minulo nevihtno noč. Ljubezen premaga strah.

1. Set se je visokemu Abedamu zahvalil z veselim in radostnim srcem za takšno naročilo in pohitel izvršiti Gospodovo voljo.
2. Komaj je stopil iz koč, je takoj zagledal trojico iz polnočne pokrajine. Poklical jih je po imenih in ti so se takoj odzvali.
3. Ko so prišli k njemu jim je rekel: »Poslušajte, tam v koči je Eden, ki želi, da pridete tudi vi noter, ker je že dolgo prej, preden sem zapustil koč, slišal v bližini vaš hvalospev.
4. Zatorej vstopite v hišo, kjer tudi vas čaka visok nepredviden blagoslov.«
5. In Jura je vprašal Seta: »Brat Set, kako lahko to razumemo? Ali je mogoče v tej grozni noči najbolj vzvišen in najmogočnejši Emanuel prišel k tebi? Kajti glej, vsi smo to mislili, ko je nezaslišana, lahko bi rekli, svetovna ognjena nevihta nenadoma prenehala.
6. Vsi smo jokali in prosili Emanuela za odrešitev. In ko je ta s tako čudežno naglico prišla, je bila zahvala Emanuelu prva stvar, ki smo jo naredili.
7. Povej nam, torej, če ni tako tudi bilo!« In Set je odgovoril: »Če je bilo tako in kako, boste ljubi bratje kmalu izvedeli v koči. Jaz moram sedaj pohiteti in poskrbeti za dober jutranji obrok in se ne morem in ne smem več tukaj pogovarjati z vami.«
8. Vsi trije so bili zadovoljni s tem odgovorom. Z največjim spoštovanjem so stopili v hišo, kjer so se vrgli na obraz pred Adamom in vsemi drugimi.
9. Toda Adam jim je rekel naj takoj vstanejo in jim dejal: »Moji dragi otroci, zelo sem vesel, da vas vidim tukaj nepoškodovane in na varnem pri meni!
10. Ponoči sem bil v velikih skrbah za vse vas, zaradi strašnega boja elementov, toda veliko večje je bilo moje zaupanje v Gospoda, našega najbolj ljubljenega Očeta, ki je vedno Svet, Svet, Svet, poln najvišje oblasti in moči, pomoč in rešitev. Vsi smo bili enako izpostavljeni veliki skušnjavi in morali zdržati pravi ognjeni krst. Ta moja stara koč je postala bivališče najbolj divjih zveri. Kače, hijene, tigri, levi, volkovi, medvedi in vse vrste drugih živali so napolnile koč in svetleči plameni so bruhalo iz tal. Toda našega zaupanja to ni moglo omajati in vsi smo zelo hitro občutili čudovit učinek zaščitnega Emanuelovega blagoslova.
11. Toda pojdite k možu, ki se imenuje tudi Abedam in je za vas še vedno tujec. On vam bo dal nadvse primerno pojasnilo. Amen.«
12. In trojica se je priklonila pred Adamom in odšla proč k Tistemu, ki je bil za njih še vedno tujec.
13. Jura Ga je kot najstarejši ogovoril, rekoč: »Iz vsega srca te prav lepo pozdravljamo, Abedam! Praoče Adam nas je poslal k tebi, da bi nam morda bolj podrobno povedal vse o tej – vsa hvaležnost in zahvala Gospodu Emanuelu! – nezaslišani nevihtni noči. Kajti glej, mi trije smo Adamovi sinovi in hodimo po tleh te zemlje že več kot osemsto let. Bili smo prisotni pri begu iz Raja in po tem doživeli mnogo žalosti in strahot, vendar nikoli kaj takega kot to noč. Takšne grozote niso

še nikoli prišle nad zemljo, vsaj zagotovo ne tako dolgo odkar smo mi tukaj!

14. Ne želim govoriti o vseh požarih, niti o okoliških planinah, ki so v večini še vedno v ognju in dimu, niti o stalnem tresenju zemlje, niti o neštetihih bliskih strele, o gorečih in kadečih gozdovih, ognjenih vetrovih in več takih podobnih stvarih; grmenje ostaja enako iz leta v leto in tudi drugi videni pojavi, ko se med seboj bojujejo elementi, ki strašijo naše čute. Toda poslušaj, dobri človek, morje, neskončno veliko morje, nezaslišano grozovito divja in se dviga vedno višje in višje od svojih meja, se divje peni in poplavlja in v svojem strašanskem dviganju začne požirati gore, eno za drugo in končno pride celo do nas, polnočnih prebivalcev. V veliki naglici smo prisiljeni zapuščati svoje kočice pred velikimi valovi, ki celo požirajo naše kočice in zaradi nešteto gozdnih zveri, ki bežijo pred valovi in nas preganjajo. Nekaterih grozljivih velikanskih pošasti nismo še nikoli videli, ker verjetno živijo v vodi, tako kot nekatere druge živali in te strah vzbujajoče zveri se med seboj grozno spopadajo in se valijo proti nam. Glej, to je bilo nekaj, kar ne bo nihče od nas morda nikoli pozabil.

15. Tu pa je bistvena še ena stvar in sicer, da so vsi ti strašni prizori, ko so nedvomno dosegli svoj višek, nato nenadoma prenehali, kot da jih ni nikoli bilo. Prav tako je tudi morje nepričakovano upadlo in se ni le vrnilo na svoje prejšnje meje, ampak je popolnoma izginilo, da sedaj ni niti sledu o njem, razen v vseh smereh nepreglednih blatnih tleh, ki so bila prej dno morja.

16. Če si pri volji in če je v tvoji moči, nam daj vpogled v te nezaslišane stvari!«

17. In Abedam jim je odgovoril: »Moji dragi prijatelji, takšne dogodke zares težko sprejemajo tisti, ki so zaspali v svojem duhu, ampak so toliko boljši za duhovno budne.

18. Povejte Mi, katerega resnično prebujenega duha združenega v ljubezni večnega Svetega Očeta bo ali je še strah, celo če bi bila uničena celotna zemlja pod njegovimi nogami in bi žareče morje požrlo vse zemeljske prašne razbitine?!

19. Ali ne bo mogočni Oče, čigar volja nosi in skrbno nadzoruje nešteto milijard še neprimerno večjih nebesnih teles in duhov, zagotovo sposoben zaščititi otroka, ki Ga nadvse ljubi in je tudi on od Njega nadvse ljubljen od trenutka dovršenega razpoka atoma, ki ga imenujete 'zemlja' in 'svet'?

20. Morali se boste strinjati z Mano, da je to tako. Torej je vprašanje le, čigav je sad vaše obupne tesnobe in strahu? Ali, zakaj se otroci bojijo teme?

21. Glejte, razlog za to je v šibki ljubezni do Svetega Očeta! Kjer je ljubezen je tudi zaupanje. Šibko zaupanje je oče vsega strahu.

22. Vsa dogajanja o katerih si govoril so manj pomembna; pomembno je samo kakšno je vaše srce.

23. Če bi vam vse razložil, bi to zadovoljilo kvečjemu vašo ušesa, vendar to ne bi privedlo do spoznanja vašega srca. Zato bo bolje, da temeljito preučite vaše srce in njegovo ljubezen do Boga in povem vam, da se boste potem v eni minuti naučili več, kakor, če bi vam razlagal tisočletja.

24. Vendar, ostanite tukaj in z nami delite jutranji obrok, katerega Set in njegova družina pravkar prinaša!

25. Bodite umirjeni v svoji želji po znanju, ampak vse bolj aktivni v svojem srcu in

nevihtna noč se bo kmalu spremenila v najsvetlejši Sabat! Razumite to! Amen.«

169. Poglavje

Jutranji obrok praočetov na Sabat

1. Ko je trojici to povedal, jim je visoki Abedam velel naj mu sledijo. Stopil je naprej in pustil Henohu in Lamehu, da sta hodila poleg Njega. Takoj za Njim sta sledila znani Abedam in Jared z Njegove desne in Metuzalem z leve strani. Za temi tremi sta sledila Enoš in Mahalalel in šele za tema dvema so se pridružili še Kajam, Jura, Bušin in Ohorion.
2. Ko so prišli po nekaj korakih do Adama, so se vsi posedli okrog Abedama tako, da so oblikovali odprt krog proti Adamu, ki je bil z Adamom in Evo sklenjen.
3. Toda, ker Set ni bil v krogu, je Abedam tiste, ki so ga obkrožali pozval, da naredijo prostor za Seta.
4. Takoj so naredili prostor zanj celo pri Adamu in zdaj je šestnajst oseb vključno z visokim Abedamom sodelovalo pri jutranjem obroku, ki je bil sestavljen iz kruha, medu in mleka. Po starem običaju so zaužili najprej kruh in med, potem pa pili sveže pomolzeno mleko.
5. In tako so tudi ob tej priložnosti zjutraj obedovali po tem običaju.
6. Toda zakaj je ta Sabatni jutranji obrok še posebej omenjen? Razlog je očiten, če upoštevate, da je bil pri tem jutranjem obroku med prvimi ljudmi na tej zemlji, vidno prisoten najvišji, sam Sveti Oče, s čemer so bili postavljeni temelji prve redne cerkve na zemlji. Kot lahko Adama in Evo štejemo za prvi človeški par, na to lahko gledamo kot prvi temelj za vzpostavitev Jehove cerkve. Judovstvo je bilo z njo čvrsto povezano in je na mnoge načine še vedno. V središču Azije, v visokem gorskem območju, nedaleč od Himalaje, živi odmaknjeno, majhno, mirno ljudstvo, zelo strogo v skladu z zapisi, katere so kasneje Noetovi otroci vklesali v kamnite plošče v nekih ustreznih slikovnih pisnih oblikah, iz katerih so kasnejši egipčanski hieroglifi le izkrivljena različica.
7. Vendar, tako imenovani Sanskrt, Perzijcev in Hindujcev ni mogoče šteti za eno in isto pisavo, ker je tudi precej mlajši in kot egipčanski hieroglifi slaba oblika, polna napak, s tem pa je njegovo bogoslužje pogansko grozodejstvo.
8. Glej, tukaj je jutranji obrok omenjen zato, ker je takrat veljal za temelj zgodnji cerkvi, ki se je tako po koncu velikega dneva narodov nadaljevala skoraj 4000 let, do zadnje Velike večerje, ko je bil uveljavljen Novi Testament, ki je nova cerkev milosti in usmiljenja, napolnjena z večnim življenjem in tako zapolnjena skozi Boga in z Bogom.
9. Vendar dovolj o teh zgodovinskih osvetlitvah in tako gremo spet nazaj v Adamovo koč, kjer bomo videli in slišali kaj se je zgodilo po jutranjem obroku.
10. Ko so pojedli jutranji obrok, so se vsi zahvalili v svojih ljubezni prepolnih srcih Abedam Emanuel Abbi. Najvišji je vstal in nagovoril vse z naslednjimi besedami:
11. »Poslušajte, vsi, ki ste tukaj prisotni in ste bili priče te noči in razen Kajana tudi

večino prejšnjega dneva! Vedno se boste spominjali, kdo je bil On, je in za vedno bo, ki je k vam prišel, vas On sam učil pravičnosti v ljubezni in iz te tudi prave, brezmejne modrosti. Ne modrosti sveta, katera povzroča glavi težave in tako še bolj tlači srce, ampak resnične modrosti v duhu ljubezni in vse resnice iz nje, ki je resnično, svobodno, večno življenje.

12. Ta obrok bo tudi v prihodnje prazničen preden boste želeli Očetu ponuditi Sabatno žrtev, ker vam resnično povem, da darovanje ne bo sprejeto dokler ne boste pri jutranjem obroku priznali drug drugega v svojih srcih kot resnične brate in sestre v Moji ljubezni in tudi kot otroke enega in istega Očeta.

13. Kadarkoli boste praznovali med seboj v resnični, živi ljubezni svojega srca za Mene, bom tudi Jaz med vami, nekaterim viden, katerih srce bo gorelo v ljubezni Zame, bolj mlačnim pa vedno neviden.

14. Da, v Moji ljubezni boste sposobni vsega, toda brez moje ljubezni ničesar, ker je Moja ljubezen dobro rodovitno polje, v katerega ste bili posajeni. Tisti, ki se ne bo pustil sovražniku izvleči, bo bujno rasel in rodil obilico čudovitih plodov. Toda tisti, ki ne bo pogнал korenin svoje življenjske ljubezni dovolj globoko in trdno v zemljo omenjenega polja, se mu bo slabo godilo v času ponovne skušnjave, ko bo sovražnik ljubezni prišel in si prizadeval izvleči majhna drevesca iz zemlje na polju. Skušal bo vsakega in ko bo našel šibkega, ali je verjetno, da mu bo prizanašal?

15. Oh, ne, na dobrem polju ga bo iz zemlje izpulil skupaj s koreninami in pustil, da bo propadel. Ko korenine ne bodo imele več življenjske vlage, se bo majhno drevesce posušilo in končno popolnoma umrlo. Kdo od vas je že kdaj videl rastline bivati in dobro uspevati v zraku?

16. Rekli boste: 'Toda vsaka rastlinica potrebuje tudi zrak za svoje življenje!' Strinjam se z vami, toda zemlja je najpomembnejša in brez nje je zrak zaman.

17. Zrak je pravzaprav kot božanska Beseda, ljubezen v vašem srcu pa je zemlja, v katero je posajen živeči duh obdan z živečo dušo.

18. To seme večnega življenja, ki je v vas, lahko rodovitno izkoristi sveti zrak božanskega nauka šele, ko je kalilo in naredilo močne in globoke korenine v zemlji vašega srca v ljubezni Zame. Če se to ne zgodi, Mi povejte in presodite sami: Ali ga ne bo ta, namreč zrak, ki bi sicer spodbujal rodoviten razvoj, ugonobil do smrti?!

19. Glej, zato vam Moja Beseda ne bo kaj dosti koristila, če ne bo vaše srce napolnjeno z ljubeznijo Zame in za vaše brate; ker je neizmerna, zračna modrost vašega uma potem smrt vaše ljubezni!

20. Če je vaša ljubezen, ki pomeni duhovno hrano, mrtva, kot iztrgano majhno drevesce, katerega korenine se še držijo nekaj posušene zemlje iz vaše ljubezni za Mene, od kod bo vaše seme ali potem, kot še vedno šibko drevesce, iztrgano iz življenja, prejelo življenjsko hrano?

21. Zatorej, naj bo ta jutranji obrok za vas vidno opozorilo, da boste vedno ostali v ljubezni. Dokler bo tako, boste imeli življenje ob in v sebi in s tem tudi Mene, kot izvor vsega življenja in modrosti.

22. Vtisnite si te besede globoko v svoja srca, delujte v skladu z njimi in boste živi skoz in skoz in ne boste spraševali: 'Kje je Oče?', niti Ga ne boste klicali: 'Pridi!', ker bo On z vami in v vas, tako kot zdaj in za vedno. Amen.«

23. »In ti Henoh, pojdi zdaj in pripravi svojo žrtev, kajti prišel je čas! Amen.«

170. Poglavje

Daritveni evangelij

1. Po tem govoru je Henoh vstal in v najgloblji ljubezni in srcem polnim hvaležnosti, vprašal visokega Abedama:
2. »Gospod in naš najbolj ljubljeni Oče, ki si svet, presvet, ali bi bila Tvoja najsvetejša volja, če bi tukaj na višinah Tebi na Sabat ponudili žrtev na enak način, kot smo to storili včeraj v dolini? O Abba, daj mi vedeti kakšna je Tvoja Sveta volja!«
3. In Abedam je odgovoril: »Henoh, kako Me lahko to vprašaš, ko zelo dobro veš, da je bistveno le darovanje, ki Mi je prijetno!
4. Kadarkoli prvič prejmem skesano notranje žrtvovanje, s skrušenim in z ljubeznijo napolnjenim srcem, je vsako žrtvovanje posvečeno, naj bo narejeno na Abelov, Setov in Enošev način, ali tako kot včeraj v dolini.
5. Vendar, v vseh vaših srcih opažam prazen prostor. To praznino lahko posvetite z žrtvovanjem Bogu, toda ker je prazna ne razumete komu bi jo žrtvovali in zakaj. Tako razumite tole: Oče ne želi nikakršnega žrtvovanja, razen takega od srca. Oče pa je tudi edini, večni, nadvse svet in mogočni Bog; samo Njemu pripada žrtev, kakor je čista ljubezen za Očeta.
6. Na oltarju v ognju, žrtvovanje pokonča, uniči in ubije vsako daritev. Glej, to je človekovo pričevanje pred Bogom, ki govori o spoznanju, da bodisi odkrito ali pa le nedoločno občuti v svojem srcu, kakšen je Bog in kaj počne.
7. Toda, če bi nekdo ostal samo pri daritvi, ki ne bi bila v ljubezni do Očeta, bi ga doletelo enako darovanje kot Očetu, uničenje in smrt, ker se ni najprej navlažil z vodo življenja, ki je ljubezen do Očeta!
8. Povem vam, da tisti, ki žrtvuje Očetu v svojem srcu, s tem naredi prijetno daritev tudi Bogu; medtem, ko je tisti v veliki zablodi, ki žrtvuje Bogu le na oltarju in s tem domneva, da bo zadovoljil Očeta in naredil dobro delo. Resnično, Oče ni zadovoljen z žgalno daritvijo, ampak samo z živo daritvijo srca!
9. Ali naj bo živeči Oče, iz katerega izhaja vse življenje, zadovoljen z mrtvo, zgorelo žrtvijo, ali s tisto, ki pokonča, uniči in na koncu ubije vsako daritev?
10. Toda, če je, kakor sem že povedal, prva živa daritev ljubezni za Očeta iz srca, potem bo tudi žgalna daritev našla milost, pri čemer mora človek prepoznati kaj je našel v svojem srcu in sicer, da je Oče Svet, Svet, Svet in Vsemogočni Bog v večnosti. Če darovanje ni tako, je pred Menoj vsaka žgalna daritev ogabnost.
11. Ozrite se na Kajna in Abela. Kajn je žrtvoval brez ljubezni, toda Abel z ljubeznijo. Čigava žrtev se je dvignila navzgor in čigava je bila vržena nazaj na zemljo?
12. Ker je bilo Kajново žrtvovanje Očetu ogabno, kakšne so bile posledice tega? Žrtvovanje je prevzelo Kajna in iz njega ustvarilo bratovega morilca.

13. Tako bo nekega dne zgolj slepo žrtvovanje prevzelo mnoge in bodo delovali tako kot je Kajn in ubili nešteto bratov duhovno in telesno.
14. Če boste želeli ponuditi daritev, Mi prinesite pravično žrtev, kakor sem vam že dovolj razlagal.
15. Toda danes bo izvedena na isti način kot je bilo to storjeno včeraj v dolini. Ne boste pa več zvečer zažigali žrtve na oltarju, ampak pred poldnevom, tako da bodo otroci, ki živijo daleč od tukaj, lahko prišli zvečer domov.
16. Majhne otroke odslej ne jemljite več s seboj na žrtvovanje, dovolj je, če prideta dva moška in ena ženska iz vsake koč. Vendar ni nikogaršnja dolžnost, da mora priti na žrtvovanje, kajti samo ljubezen do Očeta naj privede ljudi in ne samo žrtvovanje, ki brez ljubezni ni posvečeno.
17. Kogar bo njegova ljubezen privedla k Očetu, bo skozi njo žrtev posvečena in ga dvignila v duhu. Kogar pa sem ne bo privedla ljubezen, ampak bo prisiljen od nadzornika nekega zakona in zato njegovo srce ne bo v ljubezni, takrat bo žrtvovanje onečaščeno in ga uničilo, njegovo srce pa bo uvenelo. Kar Mi bo potem ponudil, bo takšno kot njegovo uvelo srce, delo brez življenja, mrtev dar.
18. Kar sem sedaj razložil bo postalo obvezujoče.
19. Sedaj pa, dragi Henoh, lahko opraviš svoje delo, ostali pojdite ven in povejte tam mnogim čakajočim, ki so prišli z vseh pokrajin, kar je potrebno za žrtvovanje. Toda ne omenjajte Mene, da sem osebno tukaj prisoten.
20. Samo ti Jared, Abedam in tudi Adam, Mi sledite v Jaredovo koč, dokler ne bo čas za žrtvovanje. Setovi otroci nam bodo z Evo sledili.
21. Tako naj bo vse storjeno pravično in samo po ljubezni! Amen«

171. Poglavje

Henoh pripravi daritev

1. Nato je Henoh poprijel za delo in postavil najčistejši les ceder počez na oltar ter pri tem opravilu ves čas molil.
2. Toda medtem, ko je tako delal, glej, so se mu kmalu pridružili nekateri moški iz opoldanske pokrajine in ga vprašali kaj naj bi to pomenilo, da je dal les že na oltar, saj je vendar bilo tako običajno ob večerih.
3. In Henoh jim je odgovoril z vprašanjem: »Zakaj vas je to zmedlo? Ali sem potem to naredil samovoljno?
4. Ali je moje opravilo lažno, zato, ker ga vi ne razumete?
5. O da, slepim so mnoge stvari lažne; karkoli jim poveš, je za njih tako kot laž, ker so slepi.
6. Kakšna korist je slepemu bleščeča svetloba dneva? Zakaj bi si moral nekdo prizadevati in mu razlagati sončno svetlobo, če je ta zanj laž? Kajti za slepega je sonce črno in pri tem vztraja. Iz tega razloga je sijoče sonce zanj laž, kajti, če nekaj tujega dodamo k človekovemu zakladu, kaj je to za njegov lasten zaklad? Nič drugega kot laž, ker ni njegov lasten zaklad, čeprav leži poleg, ampak nekaj tujega, oziroma nekaj kar pravzaprav ne obstaja, ker nima zanj vidnih prepoznavnih znakov.

7. Zato me sprašujete zaman, ker sem danes najmanj nagnjen k laganju! Kajti za tistega, ki pripada resnici, se vsa neresnica pogreza v neskončno ničevost; toda kaj bi lahko bila tistemu, ki je v svojem srcu še vedno poln neresnice, ki jo ima za resnico? Nič drugega kot laž.

8. Kaj je notranja svetloba duha tistemu, ki išče svetlobo sveta? Nič drugega kot laž, popolna tema. Kajti kako bi lahko bila svetloba nekomu, ki se izteguje dlje kot pa vidi?

9. Zato me pustite pri miru! Sedaj vi še ne morete razumeti Gospodovih poti, ker je to noč prizadel vaša srca s temo, posledica pa je, da ne veste več, da resnična ljubezen do Boga ni vezana na nobeno pravilo, ampak je popolnoma svobodna in tako darovanje ljubezni je Njemu prineseno. Vendar, če že svoje žene ljubite svobodno in se ne vežete na katerikoli čas ali uro, - zakaj bi bila ljubezen do Boga merjena?

10. Zatorej pojdite in dobro premislite o tem! Amen.«

(01. 12. 1841)

11. Potem, ko je Henoh odpravil radovedne polnočne ljudi, zanje na najbolj primeren način, so začeli godrnjati med seboj, ker so bili izjemno nejevoljni ob Henohovem čudnem odgovoru na njihovo vprašanje, ker ni bilo zastavljeno z zlobnim namenom, kakor so čutili v svojih srcih.

12. Eden od njih je rekel drugim: »Poslušajte, bratje, jaz dobro poznam Henoha in kakor sem včeraj opazil z razdalje, mislim, da so mu očetje naročili, da pripravi vse za darovanje. Ker je bil vedno nenavaden v vseh svojih besedah in dejanjih, bo tako veljalo tudi v tem posebnem poslu.

13. Vendar menim, da star pobožen način žrtvovanja, v skladu z Abelovim načinom, ki je všečen Bogu, ne bi smel biti tako lahko prepuščen presoji nekega posameznika, ampak če je bila kakršnakoli sprememba, bi moralo biti to odločeno na zborovanju vseh otrok. Če pa to ni tako, ali smo mi kot ljudje v enakem položaju?

14. Če se darovanje šteje tudi za nas veljavno, bi se moralo pri darovanju upoštevati tudi nekatere naše nasvete. Toda, ker to ni tako, ti ne doprinesejo nič razen našega nasprotovanja in zato za nas nimajo nobenega učinka.

15. Kako bi lahko, kako bi morali to sprejeti, še posebej, ker smo bili prej o čisto božanskih zadevah vedno vprašani za mnenje?!

16. Zato menim, da bi Setlahem, kot najstarejši in najbolj izkušen izmed nas, moral iti še enkrat k Henohu in ga strogo resno vprašati, kaj pomeni ta zgodnja postavitev lesa na oltar!«

17. Setlahem, ki se je tudi nahajal med temi možmi, je rekel nejevoljnemu: »Poslušaj, za to nimam prav velike želje, ker sem včeraj spoznal Henoha popolnoma drugačnega, povem ti, izredno čudnega.

18. Videl sem ga obdarjenega z močjo, ob kateri se, ko nanjo pomislim, še danes ves tresem.

19. Ta noč je bila grozljiva. Kot vsi veste, so elementi strašno divjali, tako da smo zbežali na višine, kjer smo med divjanjem viharja v velikem strahu ležali na tresočih zemeljskih tleh. Vendar, niti tako velik strah ni mogel pregnati iz mojega srca, kar sem videl in slišal in kar sem včeraj odkril pri Henohu.

20. Vsi vemo, da so nekateri od nas začutili željo, da bi šli v dolino in kako se nam je mogočni tiger postavil na pot in dokazoval svojo veliko moč tako, da je pobil velikanskega bika ter nas prisilil, da smo se naglo umaknili nazaj.

21. Poslušajte, isti tiger, kar sem jasno prepoznal, se je včeraj podredil Henohu kot jagnje in ga ponižno ubogal na vsak njegov migljaj. Toda ne samo, da je ta velika zver zelo poslušno ubogala Henoha, ampak, - in to je nekaj nezaslišanega – je ta celo lahko spregovorila in izrekla nam vsem jasno razumljive besede polne modrosti.

22. Tega vi niste mogli opaziti, ker ste znatno oddaljeni ležali na zemlji blizu vaših koč, toda jaz sem bil v ospredju in ne bom pozabil kar sem videl in slišal.

23. Lahko si predstavljate, da sem bil zelo navdušen nad Henohom in iskal prvo priložnost, da bi z njim govoril.

24. Toda, ko sem začel z njim govoriti in hotel postati celo njegov privrženec, glej, mi je dal prisposodbo o zaznavanju oddaljenih gorskih verig in mi nazorno razložil razliko med lastnim pogledom in pripovedovanjem, tako da se mi je ob vsej moji modrosti proti njegovi zdelo, kot da sem komaj prišel iz maternice!

25. In zdelo se mi je, da so vsi očetje – celo Adam ni izvzet – njemu podrejeni v besedi, in da jih je sam vodil z vsemi svojimi besedami.

26. Glede na to, vam pravim: Potem, ko je tako zavrnil našo prezgodnjo radovednost, naj tisti, ki ga še vedno želi vprašati drugo, celo bolj neprimerno vprašanje, to poskusi, toda mene ne mešajte v to!

27. Prepričan sem, da bo tudi za vas spopad z njim nadvse smešen in ne bo kaj dosti drugačen kot med miško in levom. Mislim, da ni potreben prerok, da bi nam vnaprej povedal kdo bo zmagovalec.

28. Toda, če ga želite še vedno nagovoriti z strogo resnim vprašanjem, vam želim veliko sreče in sijoče sonce za povrhu! Poleg tega, kar sem vam povedal, hočem dodati le še eno stvar, in sicer, da se s tistimi, ki so kakorkoli povezani z Bogom, ne sme nikoli šaliti. Morali bi raje resneje opazati, kakor, da resno sprašujemo, ker so Božja pota nedoumljiva in Njegovi ukazi skrivnostni.

29. To si dobro vzemite k srcu, preden si boste drznili kaj ukreniti!«

30. Ko so nejevoljni to slišali, so se odpovedali svojemu načrtu in se pokorili Setlahemovemu modremu nasvetu.

31. Toda Henoh je po notranjem navdihu poklical Setlahema nazaj in mu rekel sledeče:

32. »Setlahem, pohvaljen! Glej, sedaj si ravnal resnično modro, ker si pomagal tem šibkim, ki bi bili brez tvoje pomoči zagotovo pahnjeni v globoko brezno, ker v svoji zaslepljenosti ne vidijo kakšna so tla pod njihovimi nogami.

33. Toda od sedaj naprej boš ostal ob meni, dokler ne boš tudi ti videl, česar tvoje umrljive oči še niso videle in česar tvoja umrljiva ušesa še niso slišala!

34. Ali te ni prizadelo, ko je na tako jasen in prijeten dan sledila noč velikega strahu?

35. Če si opazoval potek nevihte in kako je nenadoma ponehala, mi povej, ali se ti ni to zdelo nenavadno?«

36. In Setlahem je odgovoril: »O Henoh, kdo ne bi tega opazil? Toda kakšna je korist od vse te nenavadnosti, ker od vsega tega kar se je zgodilo ne razumem nič. Za uteho sam pri sebi razmišljam:

37. Gospod Jehova bo zagotovo dobro vedel zakaj se je to ali ono zgodilo. Tisti, ki

jim je Jehova bližje kot meni bodo vedeli več; toda jaz sem Njemu hvaležen, da mi je dodelil mir in s tem sem popolnoma zadovoljen.

38. Kaj misliš, dragi Henoh? Ali ni tako prav?«

39. In Henoh je odgovoril: »O Setlahem, tvoja zemlja je dobra! In, če bo seme padlo v tvojo prst, bo rodilo tisočkratni plod.

40. Poslušaj, danes boš videl tujca v naši sredini. Pojdi k temu tujcu in On ti bo povedal z eno besedo več kot jaz v tisoč letih. Da, povem ti, On te bo oživil skozi in skozi.

41. Toda, za zdaj nič več; vidim Ga že prihajati!«

172. Poglavje

O bistvu priprošnje

1. Henoh je utihnil in prav tako Setlahem, oba v pričakovanju prihajajočega Velikega.

2. Ni jima bilo treba dolgo čakati, ker še preden sta se zavedla, je bil On že tam, z Jaredom in Abedamom, ki sta Ga spremljala. Medtem je moral Adam z Evo in Setovimi otroki iti na že znane jutranje višine, kjer so veselo čakali Nanj in vse ostale, ki so nam poznani iz Adamove koč.

3. Komaj je visoki Abedam prispel do Henoha pri oltarju, ga je takoj vprašal: »Dragi Henoh, slišal sem nekakšno godrnjanje v srcih nekaterih iz poldneva! Setlahem je dobro zaprl njihova usta, toda sedaj njihova srca toliko bolj bedno kričijo in so polna zlobe.

4. Kaj misliš, da bi morali narediti z njimi?«

5. In Henoh je odgovoril: »O Abba, to mi govoriš v mojem srcu! Tvoja sveta volja naj bo storjena in to bo za njih najbolje!«

6. Na to je Abedam rekel Henohu: »Glej Henoh, samo za njihovo dobro je bilo nočnemu neurju dovoljeno besneti, z namenom, da bi ponižal njihova prevzetna srca. Toda sedaj si videl s svojimi lastnimi očmi in slišal s svojimi lastnimi ušesi, kako majhen učinek je imel nanje.

7. Ali ne bi bilo bolje, da takšni jezni ljudje sploh ne bi obstajali?!

8. Morda bi moral nekdo pustiti, da jih požre zemlja, tako da njihov dih ne bi več onesnaževal tega posvečenega prostora?!

9. No, kaj misliš, ali bi bilo prav, če bi se zgodilo z njimi po vrednosti njihovih src?«

10. In Henoh je odgovoril Abedamu: »Gospod, Ti, ki si poln ljubezni in usmiljenja, Tvoja volja je vedno sveta in Tvoje usmiljenje neskončno. Ti od nikogar ne potrebuješ rotnja za milost, vendar nam daš priložnost, da izprašamo svoje lastno srce, da bi videli koliko ljubezni za soseda in brata biva v njem in koliko smo uspeli biti Tebi podobni v našem usmiljenju.

11. Glej, kakor sem prepoznal po Tvojem neskončnem usmiljenju, milost in ljubezen do mojih bratov ni nič drugega kot Tvoja milost in ljubezen, majcena iskra Tvojega neskončnega, nadvse svetega ljubezenskega ognja, zato sem tudi jaz tukaj le v moji navidezni milosti in priznam, da ni ničesar mojega, ampak je vse Tvoje, - moja ljubezen je Tvoja ljubezen v meni in moje usmiljenje je Tvoje usmiljenje v meni. Zato, o Abba, neskončna hvaležnost, slava in hvala Tebi za to!

12. O Abba, če v sebi čutim do nekoga usmiljenje, istočasno čutim kako zapoznalo je moje usmiljenje v primerjavi s Teboj.

13. Kje bi bil ubogi, šibki slepec v času, ko bi mu jaz prišel na pomoč z mojim usmiljenjem, če mu Ti ne bi pokazal usmiljenja že mnogo prej?

14. Da, jaz Te lahko prosim za usmiljenje šibkim in slepim. Toda, ko to prosim, o Abba, tega ne delam, da bi Te ganil, ampak samo zato, da bi Ti blagohotno pogledal moje srce, ko Ti prinaša malo daritev za brate iz Tvojega zaklada.

15. In tako pravim tudi tukaj, prav tako kot povsod ob vsakem času: O Abba, Tvoja sveta volja naj se zgodi! In kar Tebi moje srce daruje v ljubezni in usmiljenju za brate - nepomembno darovanje v primerjavi s Tvojo neskončno ljubeznijo in usmiljenjem, - to sprejmi blagohotno, kakor, da bi bilo nekaj pred Teboj, tako da, če Ti pokažeš polno usmiljenje komu, na tak način, da bi bilo celo slepemu očitno, se lahko tudi jaz veselim skupaj s tistim, kateremu si Ti vidno pokazal Svoje usmiljenje.

16. O Abba, sprejmi blagohotno moje priznanje in imej potrpljenje z mojo neumnostjo. Tvoja sveta volja se bo zgodila, sedaj in za vedno! Amen.«

17. In Abedam je najbolj ljubeče pogledal Henoha in mu rekel:

18. »Dragi Henoh, tvoje besede so bile popolne, ker so pokazale kakšno je tvoje srce in koliko modrostne ljubezni biva v njem. Toda, da bi ti pomagalo povsem razumeti kaj vse priprošnja potrebuje, da bi bila kot iz večnega reda, poslušaj to:

19. Če vidiš kakšnega, na kakršenkoli način ubogega brata ali sestro, da je ubog na telesu, ali popolnoma nezmožen tega ali onega čuta, ali da je slab v srcu, šibak v ljubezni, šibak v volji, brez moči za ukrepanje, šibak v spoznanju, šibek v razumu, ali popolnoma reven v svojem duhu in v vsem kar se nanj nanaša, mu pokaži usmiljenje iz ljubezni svojega srca Zame in skozenj za brate ali sestre. Glej, potem je tvoje usmiljenje popolno, ker je potem to že vpijanje Mojega velikega usmiljenja, na enak način, kot kadar piha veter skozi gozd, premikajoč drevesa in vsak majhen list na drevesu, ki ga s tem vzpodbuja, da proizvaja svoj lasten veter, ki se nato zlije v splošen veliki veter, kot da je dejansko z njim povezan.

20. Pogosto boš opazil, da ko piha veter, premika tudi suhe liste, ker pa so suhi, trdi in mrtvi, se ne morejo vetru zoperstaviti in se kmalu odtrgajo z vej ter padejo navzdol na mrtvo zemljo. In celo, če jih veliki veter še nekaj časa nosi naprej, postopoma padejo dol, kjer jih čaka popolno uničenje.

21. Takšna je usoda drevesnih listov; toda ne človeška! Gorje mu, če postane suh na drevesu življenja; resnično, ne bo ušel svojemu uničenju.

22. Ta primerjava je mišljena kot prispodoba tako, da lahko postane sočuten z Mojim velikim usmiljenjem samo tisti, ki je živ in tako njegovo usmiljenje prevzame Moje, kot da bi bilo nekaj. Kot veter sprejema pihljanje listne sapice in jo potem nosi dalje in ji omogoča, da odnaša svoje liste, tako je tudi človekovo usmiljenje do njegovih bližnjih. Zato naj brat naredi drugemu toliko, kolikor lahko iz svoje žive ljubezni, da, žive iz Mene in po Meni in Jaz bom potem gledal na njegovo ravnanje in njegovo priprošnjo, kot če bi bilo nekaj pred Menoj.

23. Glej, če tako kot tu piha veter, vzame tvoj dih s seboj, kot da bi nekaj bil. Toda ali misliš, da bo tvoj dih okrepil veter ali mu dal celo drugo smer?

24. O glej, celo dih vseh živečih ljudi skupaj ne bi bil sposoben tega narediti. Nobeno človeško bitje ne ve od kod pride mogočni veter, niti nihče ne ve kam gre,

rozen, da ti dovoli opaziti običajno smer svojega pihanja. Če dihaš v njegovi smeri, bo veter prestregel tvoj dih in ga nosil naprej, če pa namenoma dihaš proti njemu, bo tvoj dih zavrnil in ga potisnil nazaj v tvoja usta in tako prispeval k dušenju tvojega lastnega življenja.

25. Če jokaš ob potoku in ti solze sočutja spolzijo iz oči, resnično, če pustiš, da solze padejo v potok, se bodo z njim združile in bodo tudi one nošene v morje usmiljenja. Toda, če bo nekdo jokal ob potoku in ga ne bo upošteval ter dovolil, da njegove solze padejo na peščeno brežino ali bodo te solze tudi dosegle morje?

26. Glej, kdor si v priprošnji domišlja, da Me bo premaknil v usmiljenju, je celo bolj neumen kot tisti, ki meni, da kadarkoli prelije solze, mora morje priti in jih vpiti in ne upošteva kaj morje pravzaprav je in kam je vsak najmanjši potok usmerjen.

27. Toda tisti, ki dovoli, da ga premaknem ima pravo usmiljenje in njegove solze bodo nemudoma padle v morje.

28. Kdo pa je potem molil k Meni in Me premaknil, da sem vas ustvaril, ko ni bilo še ničesar razen Mene? Ali sem morda od takrat postal trši in bolj neljubeč, da Me morajo Moja ustvarjena bitja premakniti k nečemu?

29. O poglej, za to zagotovo ni potrebe; toda potrebno je, da Mi Moji otroci pustijo premakniti njihova srca in Me sprejmejo v čisti ljubezni in potem opazujejo smer Mojega velikega usmiljenja ter se Mi nato pridružijo z živim usmiljenim srcem. Glej, to je Moja volja!

30. Ko sem te prej vprašal, kaj narediti s temi kljubovalnimi ljudmi, je bil tvoj odgovor ustrezen, ker si Mi dopustil, da sem te sprejel in premaknil. Zato bi morali imeti tudi v prihodnje vsi pravično sočutje do vsakega ubogega bližnjega, ker je v Moji ljubezni vsak drugemu brat. Toda, če želim oživiti mrtvega, kdo Me bo potem prosil naj tega ne naredim?

31. Glej, Henoh, nisi dobro razumel Mojega vprašanja, ker mora tudi te godrnjavce najprej požreti zemlja resnične ponižnosti preden lahko zaživijo!

32. To je bil razlog, da sem ti dal tak nauk. Toda sedaj naj pridejo godrnjavci bliže! Amen.«

173. Poglavlje

Sedem godrnjavcev iz opoldanske pokrajine zasmehuje Setlahema

1. Ko je Setlahem, kot resničen očividec, slišal te besede visokega Abedama je začel domnevati, da se dogaja nekaj velikega. Njegovo srce je gorelo in občutek mu je rekel: 'Resnično, noben človek ne more tako govoriti kot ta tujec. Nekaj izjemnega mora biti v njem!'

2. Voden in močno pod vplivom te notranje sodbe, je Setlahem z največjo ponižnostjo pristopil k visokemu Abedamu in Ga vprašal:

3. »Vzvišeni tujec, poln vse božanske modrosti in tudi očitno poln božanske moči, prosim Te, ali bi sprejel od mene majhno uslugo, tako da grem in privedem k Tebi tiste, ki godrnjajo o Jehovi pripravi in ne razmišljajo, ali se vsaj ne podučijo o bistvu, kar zadeva Jehovo in sicer, da je večni, sveti Bog zagotovo že od vekomaj predvidel vse kar se je zgodilo, se dogaja sedaj in se bo dogajalo ter v določenem pogledu, ki zadeva svobodnega človeka, to tudi odredil na tak način.

4. Sodeč po tem kar mi je že Henoh o Tebi zvesto povedal in kar sem sedaj sam slišal ob Tvojem pogovoru z Henohom, bo ena Tvoja beseda tem godrnjavcem prispevala k njihovemu poboljšanju več, kakor tisoč mojih.
5. Ta sedmerica je na splošno najbolj trmasta v vsej opoldanski pokrajini.
6. Resnično, nič zlega naj se jim ne zgodi, toda postali naj bi boljši, da, morali bi se poboljšati!
7. Torej, če hočeš, grem takoj.« - In visoki Abedam mu je odgovoril:
8. »Setlahem, povem ti, da če bi razumel Mojo besedo, bi tudi razumel, da Jaz to lahko naredim tudi brez tvoje usluge.
9. Vendar, ker sem zate popoln tujec, lahko tudi greš in narediš kar želiš storiti!
10. Toda v primeru, če ti sedem godrnjavcev ne bi hotelo slediti, se lahko sem vrneš sam, ne da bi kaj opravil. Amen!«
11. In Setlahem je takoj stopil do godrnjavcev, ki so stali kakšnih petdeset korakov stran. Ko je prišel do njih, se je eden izmed njih začel iz njega norčevati in ga vprašal:
12. »No, po teži, za koliko pesti kamnov si postal pametnejši?
13. Ali ti je morda Henoh osvetlil včerajšnjo priliko o oddaljenih gorah, katere nisi razumel? Ali pa ti je mogoče pokazal še enega govorečega tigra?
14. Da, da, s takimi ljudmi kot si ti mora vedno govoriti zver, ki postane pridigar modrosti, saj se naše besede tako ne upoštevajo več.
15. Setlahem, glej, to je res velika škoda, da ta veliki posebnež Henoh ni bil s teboj v nevihtni noči, ko nas je nekaj sto najboljših tigrov in drugih zveri počastilo s svojo prisotnostjo. Predstavlja si, koliko bi se lahko naučil od teh dolgorepih gozdnih modrecev, če bi Henoh vse naučil govoriti!
16. Resnično, ta neumnost je šla že malo predaleč! – Govoreči tiger!
17. Če se bo to nadaljevalo, bodo v enem letu tudi drevesa in trava začela govoriti, če ne celo kamni, potoki in celo morje.
18. In v tretjem letu, - v to le trdno verjemi, ker je to tvoje geslo! – ti bo govorila vsaka deževna kaplja z neba: 'Dobro jutro, modri Setlahem! Kako si spal?' In še več takih sijajnih modrostnih drobtin!
19. Šele potem boš videl in znatno razširil svoja ušesa in odprl svoja usta bolj kot pa tiger svoje čeljusti, ko nežno z enim ugrizom požre bika, tako da se lahko sprehodi po trebuhu in boš vprašal z neizmernim začudenjem na obrazu: Kaj - je - to ?
20. Setlahem, ali še ne vidiš kako neumno je tvoje modrostno sanjarjenje.
21. Glej, od nekdanj so, po pričevanju Adama, ki še vedno živi in zasluži vse naše zaupanje, kot oče nas vseh - pod predpostavko, da je prvi človek na zemlji, saj se zdi zemlja večja kot je bila v začetku mišljena za samo enega človeka, - obstajali skupni stari, verski običaji. Zakaj bi jih bilo treba spremeniti, ker resnično modremu tako ali tako ta starodavna slovesnost ni pomembna, razen za častljivo zgodovinsko tradicijo. Če je ta odpravljena, povej, kakšno drugo vrednost ima ta prav otroška igra za razmišljajočega človeka?
22. Ali bi ti kot moder človek lahko trdil, da ima Bog kakršnokoli zadovoljstvo v našem prižiganju nekaj lesenih palic v Svojo čast in nato v dolgočasnem buljenju v plamen, ki požira zaklano ovco, ko smo morda celo bolj neumni kot zaklana ovca?
23. Resnično, takšno skrajno neumno pojmovanje Božanstva, o katerem priča

nešteto zvezd in sonc, ki zgorevajo v večnem darovanju, ne da verodostojnosti človeški duši.

24. Povej nam Setlahem, če imaš še vedno vsaj majhno iskro zdravega razuma, ali to ni tako, razen, če nisi bil poučen drugače od nekaterih progastih gozdnih modrecev?

25. Govori sedaj, če si pripravljen in sposoben! Ali bi bilo mogoče, da nisi dovolj prebavil oddaljene gore? Ali pa usta ne moreš odpreti dovolj široko?

26. Glej, mi nimamo take vrste ušes, ki jih mora najprej požgečkati tiger z rjoventjem, da se sliši tvoja fina lepa Henohova modrost, ampak je za naša človeška ušesa običajen človeški glas dovolj. Zato lahko veselo odpreš svoja modra usta. Amen.«

27. Kako slabo se je ubogi Setlahem počutil med tem brezplodnim govorom, si je mogoče zlahka predstavljati, še zlasti, če upoštevamo, da je bil ponosen na svoje izkušnje, in da se je želel malo pobahati. Po drugi strani pa je bil tudi navdušen nad besedami obeh, tako tujca kot Henoha, ki je imel pogled usmerjen v zemljo, če se ta morda ne začneja odpirati, da bi požrla velikega obrekovalca.

28. Zato ni bil sposoben izreči celo eno samo besedo, ampak se je zelo ponižan obrnil in odhitel nazaj k Henohu in tujcu.

174. Poglavje

Evangelij za razžaljene

1. Ko je bil Setlahem zopet pri žrtvenem oltarju sredi Abedama, Henoha, Jareda in znanega Abedama, je zajel sapo in hotel z natančno pritožbo dati duška svojim čustvom prizadetim od žalitev.

2. Toda visoki Abedam mu je to preprečil in mu rekel, kakor, da ga prosi:

»Setlahem, kje je pravzaprav sedmerica?

3. Vidim, da si sam. Kako to, da nisi naredil usluge, ki si jo ponudil?

4. In namesto, da bi sem privedel sedmerico, si se vrnil čisto sam z užaljenim srcem polnim grenkih pritožb!

5. Kaj naj sedaj storim s teboj? – Toda, povem ti, če se hočeš maščevati svojim sedmim bratom, napiši njihovo krivdo v pesek! Če ti nekdo želi v srcu zlo, ga blagoslovi, kakor, da je tvoj prvorojeni sin; potem boš resnično nesmrten otrok večne Ljubezni, poln usmiljenja in ljubezni ter vse modrosti iz nje.

6. Glej, kaj ti koristi razmišljajoči duh, če nimaš ljubezni? Povem ti, vedno boš tipal okoli v temi! Čeprav boš morda še tisoč let strmел na te oddaljene planine in o njih premišljeval toliko, da bodo tvoje misli mogoče izbrusile luknjo v kamen, - reci, ali ti bo narava modre oddaljenosti postala s tem kaj bolj jasna?

7. Mislim, da sploh ne! Če pa boš namesto dolgotrajnega, hladnega razmišljanja, dovolil svojemu srcu, da postane žareče, ali ne boš čimprej nekaj ukrenil, izbral nekaj sodrugov, ki imajo podobno hrepenenje in se odpravil na potovanje v neznano daljavo? In ko boš tja prispel, ali jo boš našel prav tako, kakršna se ti je prikazovala v tvojih tisočih lažnih predstavah?

8. Ali ti ne bo vsak še tako nepremišljen pogled razkril več kot pa tukaj tako imenovanih najostrejših misli v tisoč letih?

9. Torej, lahko vidiš, kako veliko prednost ima ljubezen pred vsemi mislimi modrosti!
10. Kdor ima ljubezen, ki je čista ljubezen do Boga, Očeta vseh ljudi in Stvarnika vseh stvari in iz te ljubezen za vse svoje brate in v pravični, pravi meri tudi za sestre, ima vse; da, ima večno življenje in popolnoma razumljivo, sveto modrost in ne temačne, modrostne misli sveta, ki je povsem neuporabna, razen, da postopoma dozoreva in vodi živega človeka proti smrti ter ga na koncu ubije.
11. Vendar, če hoče nekdo z ljubeznijo doseči resnično, življenjsko modrost, mora v svojem srcu umakniti vse obtožbe proti svojim bratom in s tem vse svoje modrostne misli! Če se to ne zgodi, bo vedno tipal v temi, nezmožen razločevati ali pred njim stoji človek ali večni, vsemogočni Bog, kakor sedaj v veliki meri velja v tvojem primeru.
12. Zato se posvetuj o tem v svojem srcu! Odpusti svojim bratom, čeprav so tako slabo ravnali s tabo, potem bom tudi Jaz odpustil tebi tvoje ravnanje in te ozdravil za večno življenje.
13. Če te jezi, da tvoji bratje mislijo in govorijo drugače od tebe, zakaj ne upoštevaš tudi, da so tvoje misli ogorčile sedem drugače mislečih src, medtem ko se jih je sedem spoprijelo samo s teboj?!
14. Udarec sem, udarec tja, kdaj od tega kaj imaš?! Če pa dober je namen, ko je ljubezen v njem; imaš že dobiček za začetek; v tem mogoče dosti ni resnice; vendar sem potem ti bližje; in, če je tako, ni to dobiček?
15. Zato pojdi še enkrat k svojim bratom! Prosi jih za odpuščanje in osvoji njihova srca, potem jih bo lahko pripeljati sem in premagati za resnično, večno življenje!
16. Kljubovalnih ne moreš nikoli premagati z nasprotnim kljubovanjem, celo svojega lastnega otroka ne! V svoji modrosti si sam rekel in ugotovil, da dve sili iste vrste, nikoli ne moreta postati ena, ampak se ena proti drugi borita in si prizadevata ena drugo uničiti. Zato dva kamna ne moreta zasedi mesta enega od njiju.
17. Glej, ali ni to tvoj nauk? In povem ti, da je ta nauk pravilen in popolnoma resničen.
18. Ali še nisi videl kako šibkejši kamen popusti pred močnejšim? Kateri potem sledi drugemu in kateri postane drugemu vodja in končno sam temelj?
19. Zagotovo ne močnejši, ki izriva šibkejšega z njegovega mesta, ampak šibkejši, ki popušča močnejšemu. Glej, tudi to je modrost!
20. Torej, pojdi sedaj k svojim bratom, ustrezno ukrepaj in postal boš njihov vodja in učitelj, zaradi boljše želje tvojega srca! Amen.«

175. Poglavje

Setlahem in sedem godrnjavcev

1. Setlahem je bil že pripravljen na novo vprašanje, vendar mu je Abedam tudi to preprečil in rekel:
2. Setlahem, ti še vedno nisi čist, ker velik dvom zatira tvoje srce in te slepi, tako da ne boš in ne moreš razumeti Mojih besed.
3. Kaj je sploh važno, če je to kar tvoji bratje mislijo pravilno ali napačno? Kajti

tudi ti še vedno nimaš ničesar, s čemer bi lahko jamčil, da je tvoj zaklad modrosti pristen!

4. Toda kaj je zdaj bolje: potolči napačno z napačnim ali v sebi prepoznati ničvrednost svojega lastnega napačnega in nato zavoljo harmonije in ljubezni bratu ne nasprotovati? Potem ti bo brat, ki te ljubi, zavoljo svoje ljubezni, rade volje sledil, ko boš dobil resnično svetlobo!

5. Toda, če boš ti kot brat, s svojim lastnim napačnim trdovratno vztrajal in ga bo to razjezilo, ali ti bo potem še sledil, ko boš dobil resnično svetlobo?

6. Glej, ljubezen je začetek vse modrosti, toda ponižnost je močan vzvod za ljubezen in prav tako za modrost! Ko si ponižen, resnično, nihče te ne bo skušal v nekaj pregovoriti, kajti, kjer bojeviti ne vidi nasprotovanja, njegova napadalnost hitro popusti, - in temu kar imaš v sebi ne bo nihče oporekal! Tako je ponižnost največja zaščita pred vso modrostjo in tudi najboljša šola za učenje modrosti, katere seme je ljubezen.

7. Ošabnost je v vsem povsem ravno nasprotna, kot bi se moral iz svoje izkušnje že zdavnaj naučiti.

8. Zato, pojdi sedaj nazaj in se najprej pobotaj s svojimi brati. Po tem jih pripelji k Meni in bomo videli, kateri del napačnega je najbolj pomemben! Razumi to! Amen.«

(18.12. 1841)

9. Po tem govoru se je svetloba v Setlahemu močno povečala, tako da se ni več drznil postavljati dodatnih vprašanj, ampak se je Abedamu priklonil do tal in potem takoj odšel k sedmim bratom.

10. Nadvse ganjen je prišel do njih. Zelo si je želel z njimi takoj pogovoriti, vendar je bil za to popolnoma nesposoben, kajti potem, ko je spoznal Njega, ki mu je dal tak nauk, je bil tako močno prevzet, da nekaj časa ni mogel spregovoriti niti besede.

11. Ko je tako skoraj nem prestal nekaj časa med sedmerico, jih je začelo skrbeti, saj so ga drugače zavoljo modrosti zelo cenili, ko ni izrekel nič novega, ampak se je skupaj z njimi trdno držal starega izročila, po katerem mu je bilo dovoljeno prerokovati kar je želel in v tem primeru je lahko pričakoval, da bodo najbolj pozorni poslušalci. V trenutku, ko pa jim je hotel predstaviti nekaj novega, ga niso več poslušali in mu celo rekli naj bo tiho.

12. Toda tokrat, ko je bil že dolgo časa tiho, so mu prvič dovolili povedati nekaj novega, če se nikakor ne želi držati starega spoštovanega izročila. Poleg tega je prejšnji govornik priznal, da obžaluje, kar je govoril Setlahemu.

13. In Setlahemovo srce je začutilo olajšanje, njegova pljuča so zadihala bolj svobodno in ponovno se je počutil sposobnega govoriti. In govoril jim je kot sledi:

14. »Dragi bratje, dovolite mi govoriti samo še enkrat! Ničesar vam nočem vsiliti, vsak lahko ostane pri svojem mnenju, vendar vas tokrat prosim, da imate z mano potrpljenje in me poslušate od začetka do konca. Ko boste vse slišali, lahko o tem še vedno sodite kakor želite. In tako poslušajte:

15. Starega se držimo zato, ker je staro, vendar ne upoštevamo, da v bistvu ne obstaja ničesar starega. Seveda, ko gledamo nekaj kar obstaja poleg nas in je postalo staro, lahko zagotovo rečemo, da je ta stvar stara, zato ker se je postarala

skupaj z nami.

16. Toda, celo če stvar presojamo tako, se zelo motimo, ker če bi bili resnično stari, bi morali izgledati tako kot pred petsto leti.

17. Vendar, kako se je naša podoba od takrat spremenila! Kako jo lahko nekdo imenuje staro, če o resnično starem ni niti sledu?

18. Torej, pravzaprav smo se v vsem precej spremenili! Kje so naši lasje? Kje večina naših zob? Kako pogosto se je naša koža obnovila? Da, ali lahko vprašam, kje je naše v celoti brezhibno, krepko telo?

19. Kje so sedaj drevesa, s katerih smo kot otroci jedli plodove? Kje so ovce, koze in krave, ki so nas v našem otroštvu oskrbovale z mlekom?

20. Sedaj jemo sadje s povsem novih dreves in pijemo mleko novih živali in nam je vsem prav, da je Bog uredil to na tak način.

21. Če stojimo ob izviru, kdo od vas lahko trdi, da vsaka kaplja, ki se izliva iz njega ni nova, ali vsaj obnovljena? Kljub temu, da se stalno obnavlja ima zelo dober okus!

22. Ali je kdo od vas že kdaj odkril staro deževno kapljo?

23. In vedno, ko pade nov dež, smo veseli, zavoljo naših polj!

24. Nova koruza nam je ljubša, ko je stara že zastarela in hrepenimo po novih plodovih. Novi in mladi ljudje, naj bo moški ali ženska, vedno je prijetneje videti mlajšega kot starega.

25. Koga ne razveseli bolj novo vzhajajoče sonce, kot staro-dnevno zahajajoče sonce, ki je vedno isto? Komu ni pomlad bolj prijetna od mrzle zime?

26. Vidite, dragi bratje, ker je v vsem kar vidimo novo ali vsaj pomlajeno, nam bolj ugaja in je bolj uporabno od starega, ki je že davno minilo. Ker vsi hrepenimo po novem, poleg tega pa Jehova, Gospod nad vojskami, ali Bog, večni Stvarnik novih stvari, vodi in obnavlja vse kar pred našimi očmi, - kako lahko godrnjate in ne odobravate, da se po volji Jahveja, Gospoda nad vojskami na Sabatno žrtvovanje zgodi majhna sprememba?

27. S tem ne želim pretresati vašega mnenja, želim vas samo pomiriti, saj imate zagotovo lahko tudi vi hvalevredno nasprotno stališče, katerega ne bi nikoli zanimal, ker ste mi že večkrat dokazali, kako oster je vaš duh v marsikaterih sodbah.

28. Vendar, ali lahko dodam samo še eno prošnjo, in sicer, da greste še enkrat z menoj k oltarju in mi pomagajte strogo presoditi in prepoznati tujca, ki vas tam čaka, ker glejte, njegova govorica je tako mogočna in silna, da sem skoraj prepričan, da je on sam Jehova.

29. Vidim, da vas ta moja izjava spravlja v smeh, toda povem vam, ne smejte se prehitro, ampak najprej raziščite zadevo, o kateri se želite smejati in potem ni dvoma, da boste razumeli moj stari rek, da se najslajše smeje tisti, ki se zadnji smeje.

30. Kaj bi si mislili o človeku, ki vam pove vaše najbolj skrite misli in govori o Božjih stvareh, kot iz Sebe?

31. Kako pogosto se je že izkazalo pri vaših otrocih in njihovih potomcih, da samo Bog pozna človekove najgloblje misli, kar je slehernemu človeku popolnoma nemogoče.

32. V tem vam nisem nikoli nasprotoval, ker sem se vedno zavedal, kako resnični so vaši dokazi.

33. Toda, pojdite sedaj z menoj in se sami prepričajte. Če ne boste v Njemu odkrili

tega kar sem jaz, potem se mi lahko pred vsemi ljudmi dodobra nasmejete in vam ne bom zameril!

34. Torej, če ste pripravljeni, pojdimo! Amen.«

35. Vseh sedem je v začudenju gledalo eden drugega in niso vedeli kaj naj si mislijo o tem govoru.

36. Bivši govornik je potem pripomnil: »Zakaj ne? Setlahem nas je že ob različnih prilikah vodil do različnih stvari. Včasih so bile neumne, vendar pogosto tudi precej pametne. Ker smo navajeni pri njem na take stvari, mu lahko naredimo veselje prav tako tudi tokrat!

37. Toda Setlahem, če nam boš zopet pokazal novo neumnost, se lahko veseliš nečemu posebnemu! Oh, kako lepo se te bom potem lotil!«

38. In Setlahem mu je odgovoril: »Brat Kisehel, glej, to ni važno, ampak verjamem, da boš postal celo večji v svojem verovanju kot jaz in vsi ostali!

39. Zato zdaj le pogumno pojdimo k Njemu«!

176. Poglavlje

Kisehelova ostra jezičnost in ponižanje

1. In tako je sedmerica spontano odšla in bila kmalu pred oltarjem. Ob prihodu je zelo pogumen Kisehel takoj stopil do visokega Abedama in si ga natanko ogledal od glave do pete. Na njem ni opazil nič nenavadnega, razen iskreno in prijazno naravo. To ga je opogumilo, da se je zapletel z njemu še vedno neznanim tujcem v preizkuševalno zasliševalen razgovor, ki je potekal takole:

2. »Dragi tujec, vsem nam je ljub brat Setlahem, ker je v njem veliko modrosti. Pogosto je pomagal nam vsem z dobroto svojega srca. Njegova modrost, razen nekaj preveč rahločutnih opažanj, nam je bila v vseh časih za vzgled. Na našo veliko žalost pa je videti, da je tokrat v veliki zablodi, ker te ima zaradi svoje podedovane lahkovernosti, ki se zdi napaka njegove preveč bujne domišljije, za samega Jehovo, ker je opazil, da imaš veliko modrosti, česar ne bom in ne morem zanikati.

3. Glej, če si resnično moder, boš priznal, da gre to že malo predaleč!

4. Če imaš v svoji nesporni modrosti tudi nekaj ljubezni, ponovno govori z Setlahemom o tej neumnosti njegovega srca in razuma.

5. Kajti Jehova in ti se razlikujeta eden od drugega skoraj prav tako, kakor se pika razlikuje od večne neskončnosti?!

6. Zatorej te prosim v imenu vseh mojih bratov: zavoljo bratovske ljubezni, - katere po tvojem videzu sodeč, zagotovo ne manjka v tvojem srcu -, nam naredi to uslugo in postavi glavo in srce našega brata Setlahema zopet na pravo mesto! Amen.«

7. In veliki Abedam je odgovoril Kisehelu, rekoč: »Kisehel, skrbno sem preučil tvoje srce in ugotovil, da je le do polovice napolnjeno z bratsko ljubeznijo, druga polovica pa s samoljubno škodoželjnostjo!

8. Poleg tega je tvoje delno dobro mnenje o tvojem bratu načrtno, za primer, če njegova trditev ne bi bila potrjena, bi se ga ustrezno lotil s svojim ostrim jezikom in se mu dodobra nasmejal.

9. Sedaj, ko si Me pozival k bratovski ljubezni, bi rad slišal od tebe, kje naj pomanjkljivost najprej odpravim; v njegovem srcu ali v glavi.

10. Kar se Mene tiče, se bolj nagibam proti srcu, medtem, ko se ti bolj proti glavi. Torej, Jaz ga bom rešil, ampak ga želim rešiti v celoti, ne samo na pol. Zato Mi povej, kako je to mogoče storiti!«
11. Kisehel ni dolgo premišljeval in je odgovoril Abedamu: »Oh, prijatelj moj, tvoja modrost je resnično velika in presega vse moje predstave o njej, ampak da me ti pri vsej svoji modrosti še vedno sprašuješ, glej, to je zame nekaj novega. Zato, ker modreci tvoje vrste, pred katerimi celo srca naših bratov niso varna, običajno ne sprašujejo ampak samo učijo!
12. In tako boš moral biti v tem primeru zadovoljen, če ti ne odgovorim.
13. Kaj je to sploh važno, ko ga enkrat pripelješ k pameti. Svet ne bo propadel, če jaz ostanem pri svoji rahli, zanj le dobronamerni grožnji.
14. V tem tako ni nič več kot samo manjši hec.
15. Pravzaprav sem ti že predhodno jasno povedal, da nam je vsem brat Setlahem ljub; kako lahko potem postaviš takšno vprašanje, katero ni v čast tvoji modrosti, ki vidi celo v srce? Ali modremu ni treba ostati dosleden?
16. Pomanjkljiva modrost je še vedno daleč od prave, dosledne modrosti.
17. Torej najprej odpravi svojo pomanjkljivost in potem ti bom odgovoril!«
18. (Obrnjen proti Setlahemu:) «Brat Setlahem, glej, tu se zanesljivo ne bo pojavil Jehova! Upam, da si bova v tej zadevi kmalu na jasnem!«
19. In visoki Abedam je resno pogledal Kisehela in mu rekel: »Resnično, če boš tako nadaljeval, bo moral Jehova priti k tebi v šolo, da se bo od tebe učil modrosti brez slabosti.
20. Ampak, da lahko vidiš - in v duhu umreš za dolgo časa - , da Jehovova modrost nima slabosti, poglej proti Jutrovem. Ali jasno vidiš raztresene kupe velikih skal, ki so bile to noč pripravljene zate z uničenjem Adamove jame, da bo pričala o Jehovi modrosti brez pomanjkljivosti?
21. Ali razumeš takšno modrost? Ali lahko ti s svojo dosledno modrostjo obnoviš to jamo natanko takšno, kot je bila prej?
22. Glej, ti to zanikaš in se sprašuješ v svojem srcu, če sem Jaz sposoben to narediti!
23. Toda tudi Jaz ti ne odgovarjam in pravim jami le: 'Nastani!'
24. Poglej tja, jama je že narejena!
25. Ako je tvoja vera prešibka, pojdi tja, če želiš in jo potipaj od zunaj in od znotraj, da se boš prepričal, da je jama v vseh podrobnostih, celo v najmanjšem zrnju peska, v svojem prejšnjem stanju.
26. Sedaj mi odgovarjaš v svojem srcu, verujoč, da to ni potrebno, saj komurkoli je zunanji del predstavljen, bi mu bil mogoč tudi notranji.
27. Ker si sedaj to z dosledno modrostjo potrdil, Mi povej, koliko pomanjkljivosti je sedaj tvoja modrost odkrila v Moji?«
28. In Kisehel je z vsemi ostalimi stal kot okamnel, razen Henoha, ki je poznal Gospodovo moč in Ga kar naprej hvalil in slavil. Sedmerice pa se je polastil velik strah in nihče si ni upal izustiti niti ene same besede.
29. Potem je Abedam vprašal Kisehela še enkrat: »Kisehel, zakaj Mi sedaj ne odgovoriš?
30. Glej, še enkrat sem te vprašal in ti morda razkril novo slabost Moje modrosti. Ampak, ker sem pripravljen postati tvoj učenec, zakaj molčiš in ne grajaš Moje

slabosti?»

31. In Kisehel je padel pred Abedama na obraz in rekel, jokaje: »O Gospod nebes in zemlje, ne kaznuj preveč trdo črva v prahu pred Seboj. Sedaj se zavedam svoje večne krivde pred Tabo. Toda Ti, ki si bil zmožen tako zlahka obnoviti Adamovo porušeno jamo, se boš nekega dne usmilil tudi črva v prahu in se ne boš jezil zaradi moje slepote, ki ni prepoznala Sonca. Vedno naj se Tvoja sveta volja zgodi! Amen.«

32. In Abedam jim je rekel: »Vstanite, pojdite na vaše prejšnje mesto in si prizadevajte, da Me boste prepoznali v svojih srcih, saj je vaše sedanje spoznanje le sodba za smrt. Le tedaj, ko me boste prepoznali v ljubezni svojega srca, vas bo vaše spoznanje o Meni vodilo k življenju!

33. Ko bo vaše srce omenilo Moje ime, potem se vrnite k Meni in Jaz vas bom v polnosti povzdignil iz zemlje, katera vas je, z izjemo Setlahema, sedaj pogoltnila!

34. Sedaj pojdite in naredite, kakor vam je bilo rečeno! – Toda ti, Setlahem, ostani tukaj! Amen.«

177. Poglavlje

Kisehelova spoved

1. Ko je sedmerica to slišala od Abedama, so se Mu zahvalili in se polni kesanja podredili Njegovi volji ter se vrnili na svoj dodeljen prostor.

2. Ko so prišli tja, so se jim čez nekaj trenutkov pridružile njihove žene in otroci, ki pa niso bili več njihovi mladi sinovi, ampak tudi stari možje, stari nekaj sto let in njihove matere.

3. Ker so opazili, da so njihovi po navadi veseli očetje žalostni, so jih vprašali za razlog njihove žalosti.

4. In Kisehel jim je odgovoril z naslednjimi besedami: »Otroci, ne sprašujte zakaj smo prvič upravičeno žalostni, ampak pogledjte proti jutrovem in glejte, kako veličastna je zopet Adamova jama v vsem svojem sijaju. Vendar vsi veste, kako smo danes zjutraj neizmerno obžalovali, ko smo šli na našem potovanju tod mimo in na tem mestu opazili le velik kup kamenja!

5. Kakšni so vaši občutki o tem sedaj? - V sebi razmislite o tem!

6. Povem vam, tam pri oltarju je Nekdo z Henohom. Posvetujte se s seboj, da, posvetujte se z Bogom, Jahvejem nad vojskami in iščite Svetega Očeta v ljubezni svojih src. In tako pripravljeni pojdite spoštljivo do oltarja in tam boste našli, slišite! -, kar ste iskali!

7. In Sedaj nas zopet zapustite ter se ravnajte po mojem nasvetu in boste tako srečni, da, srečni, srečni, nepopisno presrečni!«

8. Ko so to slišali, so se vsi otroci in ženske vrnili na svoje prejšnje mesto in navdani z velikanskim strahospoštovanjem si niso upali pogledati sijoče jame ampak so se vrgli na obraze in hvalili ter slavili veliko dobroto, moč in slavo Boga. In njihova srca so bila prepolna ljubezni do Jehove.

9. Kisehel se je obrnil k svojim bratom in jim rekel: »Bratje, kako se počutite?

10. Glejte, jaz sem ves iz sebe od ljubezni, ki me nepremagljivo privlači k oltarju! Resnično, če ne bi padel tako globoko v svoji nadutosti, noben ogenj me ne bi mogel od tega odvrniti! Skozi do neba plameneči ogenj bi prodril do Njega, oh do

Njega, do Njega!

11. Toda moja krivda, moja velikanska krivda pred Njim, Najsvetejšim, hromi moje noge. Moja duša drgeta, kjer stojim se trese zemlja in jaz ne morem do Njega, do Njega!

12. Tistega, ki Ga sedaj nadvse ljubim in se Ga sedaj tudi nadvse bojim. Ni me strah Njegove brezmejne moči, ki me lahko uniči za vedno, niti Njegove jeze, ki me lahko popolnoma uniči za vedno, niti Njegovega gneva, v katerem me lahko prekolne in ubije za vedno, ampak me je strah, da Ga ne ljubim dovolj.

13. Oh, zakaj ves ne ljubim? Zakaj ne ljubijo moje kosti? Zakaj ne vse moje telo?

14. Da, bratje, ogenj v mojem srcu mora najprej prodreti skozi vse moje kosti in jih prežeti z ljubeznijo, preden se Mu lahko približam; in to velja za vse vas! Pravični je čist, ker ne pozna greha, od katerega se je odvrnil že, ko je bil pri materinih prsih; toda mi smo uživali v grehu, dokler se nam je zdelo, da je to naša čista pravica pred Bogom!

15. In tako smo v grehu otrdeli, da se nismo mogli popolnoma preoblikovati v ljubezen, vendar, to se mora zgoditi in to na novo iz srca!

16. Plamen ljubezni v naših srcih mora postati tako močan, da bo prežal naše grešno telo in iz pepela uničenega telesa se bo dvignilo novo telo, popolnoma prilagodljivo ljubezni in samo s tem telesom se Mu nato lahko približamo!

17. Da, bratje, dokler se to ne zgodi, ni mogoče, da bi se Mu lahko približal, ker od vseh mojih grehov, o katerih sedaj razmišljam, je največji ta, da najbolj svetega in ljubečega Očeta, večnega, neskončnega Boga, ne ljubim dovolj, da bi se Mu približal s tako zelo nepopolno ljubeznijo.

18. O bratje, razumite to, ker ste z mano izkusili, kaj pomeni, približati se Mu nevreden.

19. Zato se ravnajte po teh besedah! – Resnično, večnost ne bo izbrisala tega groznega vtisa z mojega duha, ko sem stal kot grešnik pred Bogom!

20. O bratje, premišlujte o tem! Premišlujte o celotni zemlji; kajti Bog je, ki vas sedaj nosi!

21. Moj šibki jezik jeclja, zemlja se trese, sonce grmi; nikoli popolnoma dojemljiv Bog. To je Bog, sveti Oče, katerega slavite.

22. Kako posvečena si sedaj, o zemlja, ko se te dotikajo noge tvojega vsemogočnega Stvarnika.

23. Kako posvečen si tudi ti, čudoviti sončni sijaj. O sonce, upoštevaj, upoštevaj skupaj z mojo ničevostjo, kdo je On, na katerega siješ danes!

24. O Oče, ti sveti Oče! Prišel si k nam, nevrednim grešnikom in ne k otrokom, kot sami sebe pogosto grešno imenujemo.

25. Kdo lahko razume Tvoje neskončno usmiljenje in razsežnost Tvoje ljubezni?

26. Oh, pomagajte mi Ga slaviti in častiti, Njega, ki je prišel k nam grešnikom, vsi vi moji bratje, vsi vi otroci, ti Zemlja, ti Sonce in ti, moje grešno, otrdelo telo! Pomagajte mi Ga hvaliti, vi, vsa Njegova bitja in vsi vi angeli! Ker samo On je dober, samo On je Svet in samo On je poln najvišje ljubezni, oblasti in moči.

27. Samo Njemu vsa čast in hvala in vsa naša ljubezen, sedaj in za vedno! Amen.«

28. Po teh besedah je utihnil in jokajoč padel na zemljo; in vsi njegovi bratje so storili enako.

29. In Abedam je rekel Henohu: »Glej, do sedaj Me ni še nihče našel tako kot on!

Zares je grešil v svoji zaslepljenosti, toda ko Me je prepoznal, je postal večji kot vsi, ki so tukaj prisotni, ker se ima za najnepomembnejšega in najnevrednejšega. Zato, pojdimo k njemu in njegovim bratom in jih povzdignimo. V resnici, Kisehel je danes prižgal Zame najbolj veličasten žrtveni ogenj, ker se je pustil ves použiti v ognju svoje ljubezni, ko je hotel postati ljubljen v celoti. In Jaz vam pravim: On je to postal!

30. Tako, pojdimo k njemu in ga potolažimo. Kar boste tam videli in slišali, še niste nikoli doživeli. In tako pojdimo! Amen.«

178. Poglavlje

Kisehelova molitev obžalovanja

1. In tako so odšli k sedmerici, kjer so ležali na svojih obrazih. Tam so, pozvani od Abedama, nekaj časa čakali in poslušali Kisehela, ki je ležeč na zemlji molil in imel naslednji monolog:

2. »Oh, jaz nadvse ubog in najnizkotnejši grešnik! Kaj sem storil? Pred Bogom sem se bahal s svojo neskončno veliko neumnostjo, katero sem imel za dosledno modrost in jo v sebi dobesedno občudoval!

3. V Svojem usmiljenju mi je pokazal samo drobceno iskrico Svoje brezmejne modrosti, s katero je nekoč naredil nebesa in zemljo in ju dal meni bednemu črvu, polnemu nehvaležnosti, za tako čudovito bivanje, - in že ležim nemočen v prahu!

4. Kaj bi se z mano zgodilo, če bi mi pokazal več kot le majhno iskrico Svoje brezmejne, večne, nedoumljive modrosti?

5. O, kako bi tam kar tako prešel v nič, kot da nisem nikoli obstajal!

6. Toda Njegova neizmerna dobrota, Njegova brezmejna ljubezen, Njegovo neomejeno usmiljenje, je prizaneslo moji neznanski nesramnosti. Namesto, da bi me takoj kaznoval le z večnim uničenjem, ki sem ga zaslužil stokratno skozi vse moje življenje, v vsakem trenutku mojega nevrednega bivanja, mi je oprostil mojo neznansko krivdo in me poklical sem, da bi Ga lahko v sebi iskal in prepoznal in se nato vrnil k Njemu!

7. Jaz, največji in najnevrednejši grešnik, se vračam k Njemu! O zemlja, rajši se odpri in me celega požri! Kajti, čeprav čutim, da imam Zanj vso ljubezen, ali se lahko v večnostih sploh kdaj izbriše moje bogoskrunstvo, kot da ne bi nikdar grešil pred Njim?

8. O Ti sveti Oče boljših otrok! Ne, ne, - to se ne more in ne sme zgoditi, ker si Ti dober Oče, Ti si svet, nadvse svet. Kako bi lahko pred teboj grešil še enkrat in celo hujše?

9. To je dovolj, za večno dovolj, da sem enkrat grešil pred Teboj, ko sem bil slep in Te nisem mogel prepoznati! Toda, kakšen je sedaj ta greh, če jaz, jaz tukaj Tebe prepoznam, o Sveti Oče, kot prašni črv pred Teboj, kot zavesten grešnik pred Tvojim svetim obličjem?!

10. Oh, kako grozna misel! Jaz, grešnik pred Bogom, ne, ne. O sveti Oče, Ti si tako neznansko dober in ne boš želel tako hudo kaznovati, mene, najbolj ubogega grešnika?!

11. Jaz bi vsekakor zaslužil najostrejšo kazen, ampak ko pomislim, kako neizrekljivo

Ga sedaj ljubim, občutim to ljubezen celo v vsakem mojem lasu, kot da vsebuje tisoč src polnih goreče ljubezni, ki bi potem začasno preprečila mojo zasluženost kazen, ker sem želel le slediti mogočni spodbudi mojega srca! Zato bom tukaj jokal nad mojo veliko neumnostjo! Čeprav od mene ni bilo nikoli, kolikor vem, na zemlji nobene koristi, bodo sedaj moje solze navlažile njeno prst. Mogoče se bodo nekatere od žejnih majhnih travnih korenin z njimi osvežile, ali morda umrle od težkih solz velikega grešnika.

12. Da, da, ve veliko plemenitejše majhne koreninice, moje grešne vroče solze ksanja ne vsebujejo nobenega blagoslova, saj tečejo od morja moje hudobije in bi vas lahko povsem zadušile in ubile. Zato bom pustil moje solze, da se iztečejo v pesek, suh, vroč pesek in ne bom prej vstal, dokler ne bom porabil vseh mojih solz, ali pa mi bo pravičen, sveti Bog in Oče morda poslal znanilca, ki mi bo prinesel sodbo povsem zaslužene kazni!

13. Da, kaznovan z večnim izgnanstvom, bi se počutil bolje, v najbolj oddaljenem kotu zemlje bolj miren, kot tukaj na tem posvečenem kraju, kjer se počutim tako nevrednega!

14. O mirna samota, kje te lahko najdem in tam brez prič moje velike bede, ki bi me gledali in žalovali za menoj, umrem za svoj greh, da, umrem v celoti za vedno?

15. Da, da, šele sedaj sem našel pravo rešitev: Pred Bogom se z ničemer ne morem spokoriti za svoj greh, razen s smrtjo in preneham obstajati. Kajti, če krivec preide v nič, potem preidejo v nič tudi njegovi grehi. In tako se za tistega, ki več ne obstaja, konča tudi vse ostalo!

16. Kaj pa, če morda pred Bogom ne obstaja nikakršno popolno uničenje? Ali lahko Bog kdajkoli kaj pozabi?

17. In kar še vedno obstaja v neuničljivem, večnem Božjem spominu, ali lahko sploh kdaj mine?

18. Ali smo sedaj pred samim Bogom nekaj drugega, kakor svobodna upodobitev iz Božjega večnega spomina?

19. Toda kdo bo imel možnost, da kdajkoli sebe izkorenini iz tega mogočnega Božjega spomina?

20. O Bog, Ti veliki, sveti Oče! Šele sedaj razumem, da vsi ljudje in vsa bitja niso nič pred Teboj. Ti sam si vse v vsem!

21. Vidim tudi, da so vsi ljudje, grešni in pravični, nemočni pred Teboj. Ti sam si vse v vsem!

22. Sveti Oče, če je nekdo pred Teboj pravičen, kakšna je njegova zasluga? Nikakršna, ker je vse samo Tvoja velika milost!

23. Kdor je grešnik pred Teboj, kaj je on? Nesrečno nič, ker je hotel nekaj biti in ni najprej upošteval, da ni nič pred Teboj.

24. Kakšna je potem razlika med grešnim in pravičnim? Sedaj vidim jasno: Grešnik je velik bedak, ker si zamišlja in deluje kakor, da je sam iz sebe nekaj pred Bogom, medtem ko pravični priznava svojo ničevost, in da je to kar je v njemu čisto Božje usmiljenje samega svetega Očeta.

25. To je svetloba pravičnika, grešnikova tema pa je velika utvara.

26. O veliki sveti Oče, sedaj vidim še preočito, da se vekomaj pred Teboj ne morem skriti, ker si vsepovsod ves v vsem. Toda vidim tudi, da je Tvoje usmiljenje brezmejno. O ne jezi se name, ampak v Svojem neskončnem očetovskem sočutju

imej usmiljenje zame, ubogega, slepega grešnika. In kadarkoli ti ugaja, naj mi Tvoja sveta volja dovoli, če je to sploh mogoče, biti le najmanjši med tistimi, katerim si podaril Svojo milost. O sveti Oče, Tvoja sveta volja naj bo storjena! Amen.«

27. Nato je utihnil in glasno jokal v zemljo in njegovi bratje so jokali z njim.

28. Vendar so bili tudi Setlahem in vsi ostali, vključno s Henohom, nadvse ganjeni in začeli jokati z njimi, ker je Kisehelov govor nepričakovano prižgal v njih veliko svetlobo.

29. Abedam jim je dal vedeti, da je bilo tukaj v celoti prižgano več kot deset tisoč žrtvenih oltarjev.

30. Toda Setlahem si je dejal v svojem srcu: 'O vi ubogi bratje! Samo jaz sem kriv za vašo veliko bedo. Če bi le to prej vedel, bi se raje pustil strgati na koščke, kot da sem vam povzročil takšno trpljenje!

31. O Abedam, Ti veličasten, najbolj ljubeči Oče! Imej usmiljenje do njega!'

32. Toda Abedam mu je odgovoril: »Ne bodi zaskrbljen za tvojega brata, ampak glej, da boš postal takšen kot on. Resnično, povem vam: nekdo, ki ne bo postal tak kot on, bo nekega dne v kraljestvu večnega življenja ostal v primerjavi z njim neznaten!

33. Razumi to in ne bodi več zaskrbljen za živega! Amen.«

179. Poglavje

Narava greha in kako ga premagovati

1. Po tem kratkem opominu prisotnim, je veliki Abedam še malo počakal in nato odšel k Kisehelu, ki je še vedno ležal z obrazom na zemlji in mu rekel:

2. »Kisehel, dvigni se k večnemu življenju, ki si ga resnično našel.

3. Jaz, Abedam Večni Jehova, tvoj dobri sveti Oče, Jaz sam sem prišel k tebi, da ti pomagam vstati. Zatorej, vstani brez strahu, ker, glej, Jaz sem za vedno izbrisal tvoj greh, ker si Me iskal z ljubeznijo svojega srca, kot Me ni do sedaj iskal še nobeden od Mojih otrok. Zato vstani, obdarjen z veliko modrostjo, katero si prejel skozi svojo ljubezen in z veliko močjo, ki je prišla k tebi iz tvoje ljubezni, kateri se bodo pokorila vsa živa in neživa bitja, in končno, obdarjen z večnim življenjem; kajti resnično, sploh nikoli ne boš okusil smrti, ker si s svojo ljubeznijo Zame v vsem umoril svoje meso.

4. Tisti, ki umre tako kot si ti umrl v svoji ljubezni Zame in h kateremu Jaz potem pridem in ga resnično obudim, zares, ta ni obujen za ta čas, ampak za življenje v večnosti!

5. Povem ti: Kdor ne bo tako kot ti pridobil večno življenje, bo moral čakati onstran dolgo časa, dokler za mrtve ne bo prišel dan osvoboditve!

6. Zato se dvigni in pomagaj dvigniti tudi svoje brate in vse tvoje otroke, nato pa hodite za Menoj! Amen.«

7. Ko je Kisehel slišal Gospodov glas, je globoko vzdihnil, se postavil na noge in bil kot ohromljen od neizmerne hvaležnosti in veselja, tako da se je ves tresel in ni bil sposoben izreči niti ene same besede.

8. Nato je Abedam pristopil k njemu, se ga ponovno dotaknil in rekel:
9. »Povem ti: Bodi in ostani neomajen in ves strah bo od tebe pregan in s strahom tudi vsak greh in celo možnost ponovnega padca. Kar boš delal sedaj, boš delal v Mojem imenu in v Moji ljubezni in če nekdo deluje in govori v Mojem imenu in v Moji ljubezni, kako je potem lahko greh mogoč?
10. Sedaj ti bom povedal kaj je pravzaprav greh, kako lahko človek greši in kako se lahko odvrne od greha.
11. Greh je, ko nekdo občuti v sebi nek nagon in vidi njegovo korist, potem po njej hlepi in se je v svoji želji polasti, vendar napačno, v svojo korist. Iz takšnega nagona, ki v sebi prikriva sebičnost, se pojavi zlobni duh, ki prežame celotnega človeka in omrači njegov um, tako da ne more več razlikovati resnično od lažnega in slabo od dobrega.
12. Vendar, če nekdo čuti v sebi neko slo, toda v sebi razmišlja: 'O Gospod, vem, da Si se me dotaknil! Ta potreba prihaja od Tebe, O Oče! Tvoja brezmejna dobrot mi je pokazala usmiljenje in me nevrednega želi okrepiti v pravi ponižnosti in v resnični ljubezni do Tebe. O Oče, kar si naredil je mene nevredno, ko si mi dal okusiti spoznanje vabljive sle. Vsa oblast je Tvoja, vsa moč je Tvoja, Ti sam si Gospod nebes in zemlje. Naj storim samo tisto, kar se spodobi pred Teboj, o sveti Oče, in sicer, da Te ljubim kot Tvoj otrok. Toda milostno mi zopet odvzemi to višje nagnjenje za delovanjem, ki Si mi ga dal, kajti to je božanska moč. Če jaz ubogo in še vedno šibko ustvarjeno bitje in otrok ravnam skladno s tem, bi bil bitje, ki bi moralo čutiti v tem trenutku enako kot Ti, ker bi želel delovati s Tvojo močjo, do katere imaš le Ti pravico. Zato odvzemi meni nevrednemu Tvojo sveto moč in mi dovoli ostati v moji otroški ljubezni do Tebe, o sveti Oče!'
13. Glej, če najdem tako ponižnost pri nekem človeku, ali misliš, da mu bom potem odvzel slo po Moji moči?
14. Oh, ne, povem ti, potem bom blagoslovil ta nagib v njem in ga Sam obudil z isto slo v večno življenje. In tako se bo z istimi sredstvi, s katerimi bi nekaznovani človek morda postal hud grešnik, združil z Menoj za večno življenje in potem bo lahko storil tisočkratno isto iz Mene in ne bo nikoli grešil, ker tedaj ne bo več deloval iz sebe ampak iz Mene.
15. Ali misliš, da grešnik naredi karkoli drugega, kar ni Moja volja? Zares, povem ti, da ne! Nihče se ne more dotakniti niti svojih las na glavi brez Moje volje!
16. Sedaj razmišljaš: 'Kako lahko greši tisti, ki deluje skladno s Tvojo voljo?'
17. Prikazal sem ti že kakšna je narava greha in sedaj ti bom dal en primer, da ti bo bolj jasno:
18. Nekoga lahko zgrabi tako mogočna jeza pri nekem dejanju brata, tako močno, da lahko ubije svojega brata, kot ga je Kajn. Vseeno pa se hitro zbere in spozna od kod je prišel ta nagib. Vendar to spoznanje še ni dovolj, toda ponižni bo ob spoznanju tega močnega tujega nagiba kmalu razumel, da sem samo Jaz Gospodar življenja in smrti. V tem spoznanju bo nekdo tako, dotaknjen z Mojo močjo, padel pred Mojo svetostjo, ki mu je prišla tako blizu in Mi vrnil, kar je Mojega z odkritim in neizmerno hvaležnim srcem.
19. Potem Jaz ne bom vzel nazaj te moči, ki ga je prevzela, ampak ga Bom blagoslovil s to močjo in obudil za večno življenje.
20. Nato bo kmalu odšel k bratu in ga spreobrnil, to pomeni, svojega brata pokončal

za ta svet in ga z obilico Moje moči oživil za večno življenje.

21. Kdo bo potem lahko rekel, da je grešil proti svojemu bratu?

22. Kdor pa bo ob spoznanju tujega nagiba v sebi deloval brez dovoljenja, čeprav z Mojo močjo, ali ne bo velik grešnik kot Kajn, ki je napačno uporabil Mojo moč v sebi, ko je prevzet z jezo umoril svojega brata?

23. Zato bo vsak grešnik, ki pravočasno spozna svojo neumnost in se vrne k Meni poln kesanja in ljubezni, tak kot pravični od svojega rojstva, ko pred Mene postavi vse kar je vzel nezakonito in se potem ponižno vrne k Meni. Resnično, povem ti, da mu bodo vsi grehi odpuščeni, četudi jih bo kot peska v morju. Nič mu ne bo odvzeto in postal bo velik glede na količino svojega obžalovanja, ponižnosti in ljubezni.

24. Toda vse več gorja za upornega! – In tako Kisehel, ves tvoj greh je prešel v nič, in ker si prepoznal kaj je Mojega v tebi, si tak, kot da ne bi nikoli grešil.

25. Zato boš sedaj postal močan in Mi sledil skupaj s svojimi brati k tvojim otrokom! Amen.«

180. Poglavje

Pet Zurielovih hčera

1. In tako so odšli k Kisehelovim otrokom, ki so tudi še vedno ležali na zemlji, navdani z izjemnim strahospoštovanjem, a v svojem srcu resnično molili k Meni in Me čezmerno hvalili.

2. Ko je prišel do njih, je visoki Abedam stopil prednje in rekel:

3. »Vstanite, vsi Kisehelovi otroci, vključno z otroki svojih bratov in mater! Kajti Jaz, pred katerim ležite na svojih obrazih, sem Sam prišel k vam prikrit v telesu kot je vaše in to je Moja volja, da se boste dvignili k življenju ljubezni iz Mene.

4. Resnično, tisti, ki bodo vstali, ko jih bom poklical, bodo dobili življenje in nikoli okusili smrti.

5. Toda tisti, ki ne bodo sledili Mojemu klicu, bodo ležali tudi v bodoče. Zato, vstanite sedaj veselo in svobodno! Amen.«

6. In vsi so se kmalu dvignili na noge, jokajoč od neizmerne veselja, ker so vsi takoj prepoznali Tistega, ki jim je ukazal vstati in Ga slavili ter častili iz svojih ljubečih src.

7. Med njimi je bilo tudi pet deklet, ki so bile Kisehelove pravnukinje. Bile so izredno lepe, med tridesetim in štiridesetim letom starosti. Nobena doslej še ni imela moža, čeprav so imele mnogo snubcev, ker jih je njihov preprosti, pobožni oče učil, da morajo iskati in ljubiti samo Mene. Pogosto jim je govoril, da jim bo Jehova ob pravem času dal posebej izbrane može, s katerimi bodo zelo srečne, morda celo sinove glavnega Adamovega rodu.

8. (Kar je pomenilo za zunanje rodove veliko več kot dandanes nasledniki cesarja.)

9. Vodenih s tako dobrim poučevanjem je pet mladenk ljubilo Jehova bolj in bolj, kljub svojim, za tisti čas, še vedno rosnim letom.

10. Zato sem jim pustil od časa do časa zelo močno okusiti Mojo ljubezen in tako so bile na skrivaj naravnost zaljubljene v Mene, njihovega Jehovo in ne bi nikoli odvrnile svojih src od Mene, ampak je njihovo veliko hrepenenje po Meni raslo iz

dneva v dan, pogosto iz ure v uro.

11. Rade so se imele tudi med seboj in bile neločljivo povezane, na tak način, da kar je naredila ena, so tudi vse ostale in kar so ostale naredile, je tudi ena.

12. Na vse so gledale vedno z navdušenjem, ker so v vsem prepoznale dragocen spomin na njihovega edinega Ljubljenega.

13. Še posebej, ko so našle kakšne sveže, nenavadne cvetlice, so mislile, da Sem te nedvomno namenil njim. Od tega so bile popolnoma prevzete, da so vznemirjeno z veliko ljubeznijo in globokim spoštovanjem vzele majhno rožico in potem presrečne z njo odhitele k njihovemu očetu in mu pokazale, kako jih je spet nadvse sveti Ljubljeni obdaroval. To je njihovega očeta zelo osrečilo in vedno se Mi je tudi zahvalil iz dna svojega srca, ker Sem obvaroval njegove drage otroke od mnogih nečistih dejavnosti moškega poželenja. In po tem, ko je izrazil svojo hvaležnost, Mi jih je zopet dal kot žrtev in Me rotil, da tudi v prihodnje z Mojo ljubeznijo dobrohotno in milostno vzgajam srca njegovih hčera, katerega prošnjo Sem seveda glede na okoliščine odobril.

14. In tako je teh pet deklic zraslo v Moji ljubezni in v svoji lepoti so postajale vedno lepše, očarljive in nežne, duhovno in telesno. Da, njihova lepota je bila tako velika, da vse sedanje lepote zemlje, tudi vse združene v eno, ne bi dosegle niti kapljice rose v primerjavi z njimi; kajti zaradi njihove velike ljubezni do Mene, Sem jim pustil, kolikor je to telesno mogoče, postati nebeško lepe, tako da so jih vsi imenovali 'lepi otroci ljubezni' (Allurahelli).

15. Po tem uvodu, si ne bo težko predstavljati, kako se je teh pet mladenk počutilo, ko so v Abedamu ugledale svojega vroče ljubljenega Jehovo.

16. Če jih ne bi zaustavil njihov oče, bi Mu zares izrazile svoje občutke.

17. Ko je Abedam nedvomno zelo jasno videl njihovo ljubezen, je rekel očetu mladenk:

18. »Poslušaj Zuriel, ne omejuj tistih, ki želijo priti k Meni. Ali nisem Jaz sam tisti, do katerega si učil svoje hčerke ljubezni? Zato jih pusti, naj pridejo k Meni in jih ne zadržuj!«

19. In pobožni Zuriel je nato poln največjega spoštovanja, privedel svoje hčerke k Abedamu, pokleknil pred Njim (klečanje je bila njegova najspoštljivejša navada, ko je molil k Meni) in rekel:

20. »O Jehova, Ti najbolj sveti Oče vseh ljudi in Stvarnik vseh stvari, poglej me z usmiljenjem in poslušaj jecljanje mojih ust!

21. Glej, tiste, ki sem Ti jih že od njihovega otroštva vedno dajal kot daritev in katerih srca sem po Tvoji milosti vodil k Tebi, te Tvoje darove najbolj nevrednemu, kot sem jaz, Ti sedaj prinašam nazaj, o Jehova, kot čisto žrtev, kolikor je meni znano, z največjo hvaležnostjo svojega srca, ker Si meni časti nevrednemu zaupal tako čudovito darilo.

22. Naj Ti bo moja žrtev v veliko veselje!

23. O Jehova, bodi milosten in usmiljen do mene, ubogega grešnika pred Teboj. O Jehova, za vedno Tvoja sveta volja! Amen.«

24. In visoki Abedam je odgovoril Zurielu: »Poslušaj Zuriel, darilo je bilo slepo in nemo, ko je bilo položeno z Mojo roko v naročje tvoje žene in nečisto in umazano prišlo na ta svet. V skladu z Mojo voljo si ga ti očistil z naporom svojega srca in Zame vzgojil pet ljubkih majhnih drevesc življenja, ki bodo kmalu rodile najbolj

slastne plodove v Mojem vrtu; bodi prepričan o tem.

25. Najmlajšo bom blagoslovil za vso zemljo in njeni potomci bodo videli velik konec vseh stvari. Po drugih pa bodo blagoslovljena duhovna umetniška dela, saj bodo prišli časi, ko boste potrebovali umetnost in tisti, ki jo bodo modro uporabljali bodo blagoslovljeni; vendar bo sodba za tiste, ki jo bodo sebično uporabljali.

26. Ti Zuriel ne boš nikoli okusil smrti. Glej, sedaj Sem tvoj duh osvobodil mesa, tako da je lahko gospodar v svojem telesnem domu in gre po mili volji ven in noter. Vendar pa ne smeš prej zapustiti hiše, dokler te ne Bom poklical.

27. Povem ti: V kraljestvu ljubezenske svetlobe boš imel z vsemi svojimi ljudmi nekega dne najlepše bivališče, resnično, lepše in večje kot so vsa vidna nebesa. Toda za zdaj ostani z Mano, skupaj s svojimi! Amen.«

28. Potem je Abedam spregovoril petim, ki so Ga tako zelo ljubile in vprašal: »Allurahelli! Kako Sem vam všeč? Ali ste z Mano zadovoljne? Ali ste se Me mogoče predstavljale takega, ko ste v svoji ljubezni do Mene iskale Moja spominska znamenja na polju?«

29. In peterica, ki se Ga je komaj upala pogledati, je odgovorila s sladkimi tresočimi glasovi: »O Ti naša edina ljubezen, Ti vidiš naša srca; me smo preveč nevredne za takšno Tvojo milost!

30. O Jehova, samo Ti si naše upanje, samo Ti si ljubljene v naših srcih.

31. Kako smo si to zaslužile, da si nam tako milostno dovolil, da Te ljubimo? Same smo to že ponižno spoznale kot največji blagoslov.

32. O Jehova, dovoli nam, da se Te dotaknemo, ali vsaj pritisni Svojo roko na naša srca!«

33. In Abedam jim je ukazal, da pridejo bližje k Njemu in Ga primejo, rekoč:

34. »Po Evi ste ve prve, ki jim je bilo dovoljeno, da se Me dotaknete. Ker ste Me sedaj že prijele, vas bom tudi jaz prijel z roko, ki je nekoč ustvarila nebesa in zemljo in poljubil vas bom za večno življenje z usti, ki so nekoč, kot tudi sedaj, ukazala vsem stvarjem, da preidejo v bivanje!

35. Zato boste tudi ostale z Menoj in Mi sledile k Adamu na jutranje višine! Amen.«

181. Poglavlje

Zurielova ponižna skrb

1. In pet mladenk se je stiskalo in oklepalo svojega Ljubljenega tako tesno, da se ne bi mogel premakniti naprej, če ne bi uporabil malo svoje moči in jih povlekel na stran.

2. Zuriel je menil, da bi bilo takšno obnašanje njegovih hčera lahko za Abedama Jehovo neprijetno, zato Ga je na kolenih najbolj spoštljivo vprašal:

3. »Morda Ti postajajo moje hčerke nadležne; ali naj jih s Tvojo odobritvijo pokličem nazaj?! Kajti Ti želiš priti na Adamove svete višine, one pa Ti ovirajo Tvoje svete noge!«

4. Toda Abedam je odgovoril: »Poslušaj Zuriel, ti razmišljaš zemeljsko o Meni! Kdo lahko ovira Moje noge? Katera zemlja lahko zadržuje Moje korake?

5. Če Mi ne bi bilo všeč obnašanje tvojih hčera, ali misliš, da se jih ne bi mogel Sam otresti? Ali si še vedno precej slep na desno oko!

6. Glej, vsako majhno zrnce peska, ki se oprijema tvojih nog, moram za njegov

obstoj, trdno držati z močjo Svoje ljubezni bolj tesno, kot se sedaj mladenke oklepajo Mojih nog. Vendar ga ti lahko prosto prenašaš okoli, čeprav si samo ustvarjeno bitje iz Mene; sploh pa te moram jaz držati neizmerno tesneje, da lahko živiš, razmišljaš, čutiš in se jasno zavedaš samega sebe in Me še vedno ne oviraš pri svojem svobodnem gibanju.

7. Glej, Zemlja se premika svobodno, kakor tudi Luna, Sonce in številne zvezde, ki niso nič drugega, čeprav zate nerazumljivi, raznovrstno zasnovani svetovi, kakor je ta Zemlja in sonca kot je to Sonce, nekateri neprimerno večji, toda tu in tam tudi manjši z drugačno svetlobo.

8. Vse moram nenehno močno držati, v vseh njihovih neskončno raznolikih delih, od atoma do največjega središčnega sonca, ki je tisočkrat večji kot Zemlja, kar je skorajda v razmerju atoma proti Zemlji, - drugače bi nenadoma prenehali obstajati. In vendar se lahko vsi prosto gibljejo!

9. Ali sedaj razumeš svojo slepoto? Kako ti je lahko prišlo na misel, da bi tvoje hčerke lahko ovirale Moje noge?

10. O glej, takšnih nespametnih domnev obstaja v tebi gotovo še precej!

11. Ker se Mi početje mladenk ne zdi neprijetno, ampak nasprotno zelo prijetno, lahko iz tega razbereš, da jih tudi rad prenašam. Ali ne bi smel trpeti tistih, ki Me ljubijo? Komu bi potem lahko dopustil, da se Mi približa?

12. Toda povem ti: Če Me ženska ne bo tako prijala in tesno objela, kot tukaj te drage hčerke, ne bo nikoli videla Mojega obraza!

13. Ali razumeš kaj pomenijo te besede, Zuriel?«

14. In Zuriel je odgovoril: »O Jehova, oprosti mi, ubogemu, slepemu bedaku. To je vse česar sem sposoben reči in bodi potrpežljiv in prizanesljiv do mene. Oh, sedaj bi lahko umrl od sramu; ne tega si ne bom nikoli odpustil!

15. Bolj kot o tem razmišljam, bolj jasno vidim sedaj, kako neznansko neumno je bilo moje vprašanje. O Jehova reši me, drugače me bo uničila moja velika sramota pred Teboj! Tvoja sveta volja! Amen.«

16. In Abedam je iztegnil Svojo roko proti Zurielu in rekel: »Zuriel, povem ti, bodi miren v svojem srcu, ker je bila tvoja napaka zaradi slepe ljubezni Zame. Zaradi tega Sem ti sedaj dal svetlobo, tako da v bodoče ne boš več v ljubezni tako slep kot prej, ampak boš videl z obema očesoma. Toda povem ti tudi, da tisti, ki Me ne bo v svoji slepoti ljubil kot ti in ne bo Zame še posebej zaskrbljen, bo težko sploh kdaj prejel višjo svetlobo iz Moje ljubezni!

17. Toda, ker si popolnoma spregledal, lahko sedaj vidiš v zate neškodljivi meri, kako malo ali sploh nič se mojih nog oklepajo dekleta in ovirajo Moje korake.

18. Samo poglej malo naokoli, kje smo v tem trenutku in boš razumel kako nesmiselna je bila tvoja prejšnja skrb!

19. Kaj meniš o tem kraju? Ali smo še vedno tam kjer Sem prvič prišel k tebi? Ali kdo od vas manjka?«

20. Zuriel je onemel od začudenja, ker je šele sedaj opazil, da so se vsi znašli skoraj pol ure daleč od prejšnjega kraja, že na Adamovih jutranjih višinah in tako s samim Adamom.

21. In Abedam je vprašal Zuriela: »Poslušaj Zuriel, zakaj si tiho? Ali ni prav, da smo že na tem kraju, do katerega bi prišli s kar nekaj truda?«

22. Zuriel, ki se je poskušal ponovno zbrati, je rekel: »O Jehova, ali je prav?! -

Karkoli narediš je vedno prav in dobro opravljeno, vendar pa - ne, to ne morejo biti sanje - ali smo zares tukaj?

23. Da, vendar le, kako se je to zgodilo? Tako nerazumljivo hitro, da nisem čutil nobenega premika; klečal sem in še vedno klečim.

24. O Jehova, kako čudežna je Tvoja moč in kako sveta Tvoja neskončna oblast! Da, kdo Te ne bi nadvse ljubil, ko je onemelo spoznal, da si Ti sam največja ljubezen!

25. Bilo bi zagotovo preveč neumno, če bi Te ponovno vprašal, o Jehova, kako je to mogoče. Ne, ne, - ne sprašujem. Kajti, kaj naj bi bilo Tebi nemogoče?!

26. O Jehova, poglej, sramota je, da sem govoril tako zmedeno, kot stara ženska v sanjah.

27. Imej potrpljenje z mano in mi dovoli, da dojamem in se zberem, ker sem pred Teboj nečist in je to zame preveč naenkrat!

28. Zahvaljujem se Ti, sveti, da, Ti nadvse sveti Oče, za Tvojo brezmejno milost in usmiljenje, katerega sploh nisem vreden!

29. Samo Ti, sveti Oče, nas imaš lahko za Tebe vredne; zato vsa naša skesana srca Tebi za vedno! Amen.«

30. In Abedam mu je odgovoril, rekoč: »Zuriel, to se ti zdi tako osupljivo, da si nenadoma tukaj z vsemi ostalimi, toda povem ti, da je vsak tvoj vdihljaj, vsak srčni utrip v tebi, da, vse v tebi je večji čudež, kakor to, kar se je zgodilo. To Sem naredil samo zato, da bi ti bolj jasno pokazal, kako nepotrebna je bila tvoja skrb za Moje noge.

31. Vendar pa si pravičen in živ, ker imaš zelo iskreno srce; zato boš ostal svoboden prebivalec v svoji »hiši«. Amen.«

32. Sedaj se jim je pridružil tudi Adam in hvalil ter slavil Abedama, da je tako vzvišeno milosten in usmiljen tudi do žensk.

33. In Abedam je odgovoril: Adam, ali ni Eva izšla iz Moje roke? Zakaj bi ženska zaostajala v Moji ljubezni?

34. Povem ti, da Bom nekega dne zgradil nova nebesa in jih začel graditi na ženski in nikoli na moškem.

35. Vendar naj Me nihče ne vpraša nič nadaljnjega o tem, pred tem se bodo dogajale še velike stvari. Amen.«

182. Poglavje

Gospod in Gemela

1. Pet mladenk, ki se je oklepalo visokega Abedama, je bilo tako prevzetih v ljubezni svojih src, da sploh niso opazile kaj se je dogajalo.

2. Ker je bil Abedam zelo zadovoljen s popolno vdajo njihovih čistih src, se jih je zopet dotaknil, jih imenoval z najnežnejšim glasom in jim govoril naslednje besede:

3. »Allurahelli, ve Moje ljubljene hčere in neveste Moje ljubezni, prebudite se iz vaše čiste ljubezni v enako čisto svetlobo Moje milosti in posvetite malo pozornosti na to, kje ste zdaj ter Mi povejte, kako se počutite in kaj menite o tem.«

4. Dekleta so se takoj dvignile na noge in začele plaho pogledovati okoli sebe. Šele čez nekaj časa so se zavedle, da so na Adamovih jutranjih višinah.

5. Tedaj so bile popolnoma presenečene. Vsaka je hotela govoriti z visokim Abedamom in Mu postaviti najrazličnejša vprašanja, vendar nobena ni znala primerno začeti. Abedam, ki je videl njihovo naravno negotovost, jim je prišel na pomoč in rekel najmlajši:

6. »Sprašuješ se, kako ste ti in tvoje štiri sestre prišle sem, ne da bi vedele kako?

7. Toda ne pozabi nočne nevihte, ki je tako nenadno prenehala in se je vse ponovno vrnilo v prejšnje stanje, razen morja, ki se je moralo umakniti, da bi za vas pustilo plodno zemljo, katero boste kmalu potrebovali, ker se bo vaše število pomnožilo in razen vsenaokrog v daljavi še vedno gorečih gora, za širitev votle notranjosti zemlje, ki sprejema upadlo morje in tista bitja, ki me sovražijo in bežijo pred Mano, tako da bodo lahko tam tulila z upadlim morjem in škripala z zobmi, skupaj z najmočnejšimi pošastmi morja imenovanimi 'Leviathan', ki so tudi potonile v besne globine zemlje.

8. Poglej, drugače je vse popolnoma nepoškodovano, takšno kot je bilo že od nekdaj!

9. Okrepljen po Moji volji, je bil celo Set sposoben umiriti nevihto; koliko bolj bi jo bilo mogoče Meni!

10. Kar se je zdajle zgodilo, se ni zgodilo zaradi vas, ampak zaradi vašega pobožnega in Meni predanega očeta, ki je imel neutemeljen strah, da bi vaša ljubezen Zame lahko ovirala Moje noge.

11. Zato Sem iztegnil Svojo roko in vas vse dvignil do tega prostora. Ko je tvoj oče videl, da smo že tukaj, je šele popolnoma razumel, da ne more nič ovirati Mojih poti.

12. Vendar, Moje ljubljene neveste in hčerke, povem vam, da je razlog, da se je to zgodilo tudi v tem, da ste iz tega varnega in potrebnega vedenja, lahko pridobile svetlobo in se popolnoma prebudile iz svojega spanja, s spoznanjem, da sem ustvaril tudi žensko za ljubezen in svetlobo in ne samo za neumno ljubezen in temo,- Ali razumete Moje besede?»

13. In najmlajša mladenka je odgovorila: »O Jehova, kako se Ti lahko zahvalim? Glej, sedaj sem prejela vso potrebno svetlobo in razumem Tvojo sveto besedo; vidim celo vse skozi sebe in se sedaj počutim tako zelo lahko.

14. Ah, kako neizmerno prijetno mi je sedaj. Kako izredno dober si, o Jehova!

15. Toda Ti, moj edini in najbolj ljubljeni Jehova, povej mi: Ali se tudi moje sestre počutijo tako srečne kot jaz? In, ali tudi one sebe vidijo v tako bleščeči svetlobi skoz in skoz, kot se jaz, zahvaljujoč Tvoji milosti?

16. In Abedam je odgovoril: »Samo poglej jih in boš kmalu videla, da se tudi zanje ni slabo izšlo!

17. Kdor je z Menoj, kot si sedaj ti, je preskrbljen z vsem!

18. Glej, Moja draga Gemela, Jaz te ljubim tako, kot če v ogromni neskončnosti ne bi imel nobenega drugega, ki bi ga lahko ljubil, razen tebe. Toda glej, tako to ni, kajti tam je brez števila neskončno število bitij, ki Me ljubijo tako kakor ti in Jaz jih ljubim tako kakor tebe. In vsak, ki prejme od Mene, ima s tem, kar je prejel od Mene, več kot dovolj za vse večne čase!

19. Kot si sedaj ti zadovoljna in srečna v svoji čisti ljubezni do Mene, bodo vsi na svoj način, ki Me ljubijo in preko Mene, vse svoje brate in sestre popolnoma tako kot Mene.

20. Torej, ljuba Gemela, da bi lahko razmišljala o najmanjšem obsegu stvari, ki uživajo Mojo ljubezen, utrgaj majhno cvetlico, ki te čaka pri tvojih nogah.«

21. In ona je utrgala majhno cvetlico ter jo pokazala Abedamu. On se je te dotaknil, nato dihnil v Gemeline oči in ji rekel:

22. »S preprostimi besedami povej vsem okoli naju, kaj vidiš sedaj!

23. No, kaj so vse te stvari, ki jih vidiš na majhnem cvetu? – Ne boj se govoriti o tem, ker Mi pripadaš za večno in ne boš nikoli izgubila Moje velike ljubezni. Torej, kaj vidiš?«

24. In Gemela je spregovorila plaho in ljubeče, kakor sledi: »O Ti veliki, nadvse sveti in nadvse čudoviti Jehova! Kaj je to? O čudež nad čudeži! To ni cvetlica! To so svetovi, neizmerno veliki svetovi!

25. Kdo bi lahko preštel njihovo neskončno število? Eden presega drugega v nepredstavljeni veličastnosti. Kakšen nepopisen sijaj jih obdaja!

26. In – o Jehova, Ti neizrekljivo sveti Oče! Vidim tudi vse vrste živih bitij. Njihovo število je neskončno. Vidim velike vode in površina teh čudežnih svetov je napolnjena s številnimi živečimi bitji. In glej, nešteto jih nenehno izstopa iz teh svetov in nešteto se jih vrača na te bleščeče svetove.

27. O Jehova, Jehova! Ne morem več govoriti. Čudežev je vedno več, večjih in novejših. O Jehova, kako svet in dober moraš biti! O moj Jehova!«

28. Od tu dalje ni mogla več nadaljevati, ker so stalno naraščajoči čudeži dušili njeno govorjenje, tako da se je zrušila kot nezavestna na Abedamove prsi.

29. Ampak On jo je vzel v naročje, jo prebudil in jo vprašal: »Gemela, tega ne bi nikoli pričakovala v tej majhni cvetlici!?

30. In glej, vendar je tako in kar zadeva Mene, vedno še neskončno različno. Nekega dne v Mojem kraljestvu boš lahko mnogo bolje videla in uživala!

31. Glej, za kako veliko stvari moram skrbeti že na eni sami cvetlici; in potem si predstavljaš neskončne materialne in duhovne svetove!

32. In vendar te ljubim tako, kot da ne bi imel nič, ampak samo tebe!

33. Ali Me sedaj že bolje razumeš? Oh, povem ti, svojega Ljubljenega boš razumela in spoznavala vedno bolj in bolj! Amen.«

183. Poglavje

Pogled v globine stvarstva

1. Ko je pet deklet videlo in globoko v svojih srcih razumelo, kako zelo dober in ljubeč je Jehova in da Mu lahko popolnoma zaupajo, so postale bolj pogumne, posebno Gemela.

2. In tako so Ga slednje začele spraševati o vseh vrstah redkih in zelo različnih stvarih. Nekatera najbolj nenavadna vprašanja, so prišla iz Gemelinih ust in srca in se glasila takole:

3. »Moj edini, nadvse najbolj ljubljeni Jehova, ker mi je Tvoja neizrekljiva milost in ljubezen dovolila motriti neskončna čudesa majhne cvetlice; to mojo majhno cvetlico, ki mi bo za vedno ostala eden od najdražjih spominskih znamenj v tem času! Glej, pogosto sem se ponoči z velikim hrepenenjem srca zazrla v drage, prekrasne majhne zvezde na nebu in se spraševala, kaj bi to lahko bilo, ampak

sem o tem lahko samo razmišljala in nisem nikoli dobila nobenega zagotovila o tem.

4. Pogosto sem mislila, da morajo biti od blizu zelo lepe, mnogo lepše kot majhne cvetlice, ker so že iz daljave tako veličastne.

5. Nekoč smo hodile z očetom do zelo oddaljenega kraja, kjer smo običajno gledali vzhajati majhne zvezde v upanju, da jih bomo videli bliže. Toda glej, moj edini ljubljeni, najboljši in sveti Jehova, drage majhne zvezde, na veliki razdalji od nas, so vzšle na popolnoma čudnem mestu, ki se nam je zdelo predaleč, da bi prišli do njega ponoči. Bili smo tudi že preveč utrujeni, da bi nadaljevali dolgo potovanje.

6. Poleg tega nas je oče tudi miril, rekoč, da ne smemo biti razočarani. Te zvezde se verjetno preveč svete zavoljo Tebe, kar je razlog, da so se vedno umikale nesvetim človeškim očem, in da Ti moramo biti hvaležni, da si nam z razdalje dovolil nekaznovano gledati tako svete stvari.

7. In glej, vse smo bile s tem popolnoma pomirjene in nismo mogle storiti nič drugega kot, da smo Tebe hvalile in slavile, z vso ljubeznijo naših src, za tako veliko milost.

8. Toda sedaj, moj najbolj ljubljeni Jehova, ko sem videla to majhno cvetlico, - sedaj - ne upam reči naravnost-! O dobri, najbolj ljubljeni Jehova! Saj ne boš jezen na mene?»

9. Toda Abedam jo je opogumil, rekoč: »O Moja Gemela, le vprašaj brez bojazni in bodi prepričana v svoji in Moji ljubezni, da prvič, nisem nikoli jezen, in drugič, odgovoril bom na vsa tvoja vprašanja in ti ugodil v vsem kar Me bo tvoja čista ljubezen prosila.

10. Vendar lahko že vidim, da ti bom moral zopet pomagati iz zadrege. Rada bi od blizu videla zvezde, ki se ti zdijo kot sijoče majhne cvetlice na nebesnem svodu, iz neke tebi razumljive bližine, ali ni tako?!«

11. Gemela je z radostnim nasmehom veselo prikimala in tako potrdila Abedamovo vprašanje.

12. Nato ji je Abedam rekel: »No, potem Mi daj svojo desno roko, levo pa daj svojemu očetu in sestram, da bodo lahko tudi oni videli, kar boš sedaj ti videla!«

13. Po teh besedah je dihnil vanje in vsi so zrli v globine stvarstva.

14. Toda kmalu je Gemela glasno zakričala in prosila za pomoč - za njo pa kmalu tudi ostali - z naslednjimi besedami:

15. »O Jehova, Jehova, Jehova! Reši nas uboga bitja, ki nismo nič pred Teboj, ker nas požira neskončna razsežnost Tvojega stvarstva, da, mi smo že uničeni! Nihče ne more tega videti in ostati živ. Zato, o Jehova, Ti sveti, veliki Bog in Oče, reši nas!«

16. In Abedam jih je poklical zopet nazaj in videnje je izginilo. Ko so se prebudili, so padli pred Njega in Ga začeli slaviti, kajti prevzel jih je velik strah, od katerega so se tresli po celem telesu.

17. Toda Abedam se jih je dotaknil in jim rekel naj brez bojazni vstanejo. Potem je zelo nežno vprašal Gemelo:

18. »Gemela, zdi se Mi, da ti zvezde niso tako všeč kot majhne cvetlice?

19. Zaradi česa še vedno tako močno drhtiš? Le zberi spet pogum in nam vsem povej o tem. Glej, sedaj si zopet pri Meni, kjer se ti ni treba ničesar bati. Zato nam hitro povej kaj si doživela v teh treh trenutkih!

20. Pridi sem in se malo nasloni na moje prsi, potem se ti bo pogum že povrnil!«
21. Gemela se je z velikim žarom naslonila na Abedama in šele potem, ko je nekaj časa počivala na tako svetih prsih, se je ozavestila in se dvignila ter začela govoriti s še vedno šibkim in tresočim glasom:
22. »O Jehova, Ti vsemogočni, izredno sveti, neskončni Jehova! Čigava usta bi bila vredna govoriti o Tvoji neskončni veličini, visokosti, globini in moči?
23. Videla nisem nič drugega kot nešteto, neskončno velikih, nepopisno svetlečih, plamenečih svetov, ki so se kot bliski strele gibali v neskončnost in prehitevali eden drugega v neskončnih razsežnostih svetlobe in veličastnosti.
24. Ko sem na vse to osredotočila moje preplašene oči, nisem videla nič drugega kot neskončne svetove v ognju in sredi teh neskončno velikih plamenov, ki so bili polni nevzdržno močne sijoče svetlobe sem še videla, na mojo veliko grozo, neizmerno velike, strašne, na videz človeške podobe, ki so hodile z velikansko hitrostjo.
25. Razmišljala sem o njihovi bolečini in občutila, kot da se je odprla neskončna globina in požrla ta svet ognja in verjetno tudi veliko trpljenje človeških podob z njim.
26. Zdelo se je, da ta strašna globina grozi, da bo požrla tudi mene, zato sem takrat zelo glasno klicala Tebe na pomoč. Ti si mi ubogi kmalu pomagal in za to bi se Ti rada zahvalila in Te slavila za vedno.
27. Glej, nisem sposobna več govoriti; o imej potrpljenje z mano, ki Te nadvse ljubim! – O Jehova, to so torej zvezde, ki so me tako pogosto očarale?!
28. Ne bodi jezen name, če odkrito priznam, da imam raje majhne cvetlice, kot zvezde, katere so videti strašansko grozljivo!
29. Če imam Tvoje dovoljenje, bi Te rada vprašala o nečem drugem.«
30. In Abedam ji je odgovoril: »Gemela, ti si že prejela Moje zagotovilo. Vprašaj vse kar želiš in Jaz ti bom odgovoril na vprašanja, toda ne sprašuj več o zvezdah, ker so zate preveč ogromne. Sicer pa lahko vprašaš karkoli!«

184. Poglavje

O naravi časa in večnosti

1. Po tem izredno ljubečem Abedamovem zagotovilu, se je Gemeli ponovno povrnil pogum in postala je popolnoma pomirjena v svojem srcu. Znova je svobodno zadihala in vprašala naslednje iz srca, kar je bilo tudi eno od redkih dobrih vprašanj. In to drugo vprašanje je bilo sledeče:
2. »Najbolj ljubljeni, moj edini najbolj ljubljeni, najbolj sveti in vsemogočni Jehova! Ker si se tako neizrekljivo globoko in milostno spustil navzdol do nas ubogih grešnikov in meni dovolil, da Te sprašujem, ali bi bil voljan pomagati moji neumnosti?
3. Glej, sto in tisočkrat sem slišala besede 'večen' in 'večnost' in jih pogosto sama izgovorila, toda nikoli jih nisem zares razumela.
4. O Jehova, če bi bila taka Tvoja sveta volja, bi rada več izvedela o tem!«
5. In Abedam je vsem razumljivo odgovoril na njeno vprašanje, rekoč:
6. »Poslušaj, moja ljubljena Gemela, kaj je dejansko večnost, kar zadeva Mene,

je ti ne moreš nikoli razumeti in ostati živa. Zato je nemogoče, da bi ti dopustil zreti v večnost z Mojega zornega kota. Ampak ti in vsi ostali ste sposobni razumeti dejstvo, da je večnost za duh to, kar je čas za telo, z edino razliko, da čas porabi vse okoli sebe in naredi vse minljivo, medtem ko večnost ne pusti niti atomu, da premine.

7. Ta čas je sestavljen in nastane iz trajnega gibanja vseh snovnih ustvarjenih stvari, ker če se ne bi premikale, bi se v času vse sesedle na kup,- sonca, zemlje in lune in vsa živa bitja bi končala v metežu neskončne kaotične mase, ki bi se zaradi hudega pritiska kmalu vžgala, se použila in na koncu popolnoma uničila.

8. Zaradi svojega ohranjanja se mora vse od največjega do najmanjšega premikati v natančnih in pravilnih razdaljah in celo različni deli teles morajo biti povezani in imeti vsaj stalno vzpodbudo za premikanje, kar jim omogoča, da se začnejo premikati po odstranitvi nekaterih ovir v stalno gibanje, se pod istimi pravili vzdržujejo, vračajo in obratno ter v medsebojno urejenih srečanjih povzročajo časovne presledke, ki se lahko beležijo. To kar povzroča stalnost v gibanju, namreč, dotrajani od poti se deli v svojem gibanju dotikajo med seboj in s tem bodisi počasneje ali hitreje minevajo, je vse uničujoči čas. Zaradi tega so vse časovne stvari tudi prehodne, ko preminejo in druge zavzamejo njihovo mesto in zato izginjanje in vračanje stvari vpliva na merilo časa.

9. Vendar pa je v primeru večnosti ravno nasprotno. Tam je vsako gibanje le navidezno in v bistvu vse stvari ostajajo v svojem stanju popolnega mirovanja.

10. V času se zdi, da stvar miruje, vendar tudi najtežji kamen ohranja gibanje v vseh svojih neštetih delcih in ni ničesar kar bi bilo negibno.

11. To je ravno nasprotno od večnosti, kjer se zdi, da se vse stalno premika, pa vendar je v celoti v stanju nemotenega mirovanja iz Mene.

12. Da bi ti pomagal bolj jasno razumeti, ti bom dal prepričljiv in zanesljiv primer:

13. Glej, če bi nekdo hotel priti do teh oddaljenih gorečih gora, bi se moral odpraviti kmalu in naporno hoditi, korak za korakom, da bi prišel do njih, morda v dveh ali treh dneh.

14. Toda v večnosti je mogoče nekomu prihraniti pot in ostati na enem in istem mestu in samo s čustvi in mislimi prepotovati neverjetne razdalje ter se v celoti zavedati in videti vse podrobnosti, se niti za las ne premakniti iz istega mesta in tako vedno ostati v stanju prijetnega mirovanja, - to je iz Mojega vidika.

15. To si lahko predstavljaš takole: ko spiš v udobni in mehki postelji in imaš najbolj prijetne sanje, v katerih tečeš sem in tja in skačeš in plešeš za zabavo, bi šla lahko tudi na dolg, hiter, prijeten izlet.

16. Saj razumeš, da v vsem tem gibanju v tvojih sanjah, ni niti najmanjšega tvojega osebnega gibanja.

17. Taka je tudi narava večnosti, vendar v še bolj izpopolnjenem stanju, za tebe še vedno nerazumljiva. Glej, kakor je skozi premikajoči čas uničenje, minevanje in na koncu smrt vseh stvari, tako mirovanje prinaša večni počitek, ohranjanje, trajnost in stalno, večno, najpopolnejše življenje, prav tako kot Moje, vseh bitij, ki so Mi popolnoma podobne v svoji ljubezni in življenjskem duhu!

18. In tako Meni ni treba potovati, da bi šel z ene v drugo neskončnost. Mojim ljubljanim, ki so z Menoj, ni treba iti nikamor osebno, da bi videli vse neskončne čudeže. Ti bodo, tako kot Jaz, uživali v pravem, večnem življenju večnega počitka,

čeprav se tega mirovanja ne bodo zavedali, ampak le večne, blažene dejavnosti, ki se bo trajno ohranila za vse večne čase, v tem dejansko osebno duhovnem počitku.

19. To, Moja ljuba Gemela, je večnost in razlika med njo in uničujočim časom!

20. Glede na trajanje, ta teče vzporedno s trajanjem časa. Zato so lahko večnosti in prav tako tudi časi, razen da se trajanje večnosti ne doživlja tako kot čas, ker se čas, ki je minil, ne more nikoli vrniti nazaj, medtem ko večnost stalno, tebi popolnoma nepredstavljivo preteklost, prikazuje kot najočitnejšo sedanost in prihodnost, ki je že pred tabo. Ali to razumeš?«

21. In Gemela je odgovorila s prijaznim nasmehom: »O Jehova, če si to želiš, želiš do te mere, da bi jaz to razumela po Tvoji milosti; toda ni mi pa še povsem jasno, kako se lahko nekdo v popolnem mirovanju še vedno premika. Glej, to bi še zelo rada razumela, če bo taka Tvoja sveta volja.«

22. In Abedam ji je rekel: »Draga Gemela, tega ne boš tukaj nikoli mogla popolnoma razumeti, dokler te še vedno nosi telo, - toda nekega dne popolnoma!

23. Zato, rajši vprašaj kaj drugega in Jaz ti bom odgovoril, o vsem mogočem, iz Svoje ljubezni zate. Amen.«

185. Poglavje

Narava življenja. Gospodove obljube Gemeli.

1. Gemela je bila popolnoma zadovoljna z Abedamovo razlago njenega zadnjega vprašanja in opogumljena kmalu spet vprašala Abedama:
2. »O Ti najslajši Jehova, tako poln največje milosti, ljubezni in usmiljenja, ker si bil že tako milosten do nas, si Te upam iz najgloblje ljubezni svojega srca do Tebe, zmotiti z naslednjim vprašanjem! Popolnoma se zavedam, da si Ti, Najsvetejši, onečaščen z vsako od mojih nečistih besed, in to je razlog, da sem vedno oklevala pred Teboj odpreti svoja popolnoma nečista usta. Prepoznanje moje popolne nevrednosti in izprijenosti pred Teboj, mi je ohromilo pljuča in za nekaj časa utesnilo grlo, tako da sem komaj izgovorila eno samo besedo. Toda, ko pomislim kako si Ti brezmejno in neizrekljivo dober, najbolj ljubeč in usmiljen, opogumljena izkoriščam Tvoje tako izjemno prijazno dovoljenje.
3. In tako sem spet tako predrzna, da Te prosim: razsvetli našo veliko neumnost in povej meni in vsem ostalim, v primeru, da oni tudi tega še ne vedo, kaj je pravzaprav življenje in kako to, da se ga popolnoma zavedamo, da to vemo in ga občutimo skoz in skoz, da obstajamo in da smo sposobni narediti svobodno kar hočemo.
4. Vendar, jaz sem tako polna vseh vrst neumnosti in najverjetneje sem sedaj s tem vprašanjem, pred Tvojimi svetimi očmi, še bolj povečala veliko količino mojih neumnosti!
5. Da, da, že lahko vidim na Tvojem obrazu, da je moje vprašanje zelo neumno.- Ko bi le lahko hitro vprašala o čem drugem.
6. O Jehova, ali Te je moja neumnost mogoče vznejevoljila? Potem bi se rada skrila v najgloblje brezno na zemlji od čezmernega sramu in tam vse življenje, v najgostejši temi, objokovala svojo neumnost.
7. Toda, moj najbolj ljubljeni Jehova, od Tebe ne zahtevam svetlobe, samo

sprejmi moje vprašanje kot najbolj skromno prošnjo in Tvoja sveta volja se bo zgodila, jaz pa bom v globine srca s hvaležnostjo prejela Tvojo veliko milost in neizrekljivo, najvišjo očetovsko ljubezen.

8. O, odpusti mi, Ti, čigar ime osvetljuje moje srce, v vsej ljubezni Zate; nič več si ne upam izreči!«

9. In Abedam se je vznemiril in govoril njej in vsem ostalim:

10. »Resnično, povem tebi in vsem ostalim: Toliko ponižnosti še nisem do sedaj našel pri kateremkoli od vas.

11. Gemela, ali Me zares in resnično nadvse ljubiš in samo Mene?«

12. In Gemela je začela jokati in ihteč odgovorila: »O Ti goreče ljubljeni, Ti, ki si sam večna ljubezen! Kako me lahko vprašaš, ko si me Ti ustvaril in mi dal srce, da ne morem nič drugega, kot da Te ljubim.

13. Če bi bilo mogoče, bi bila pripravljena trpeti tisoč smrti iz ljubezni do Tebe, če bi bil to edini način, da Ti pokažem kako ljubim samo Tebe! – Toda zakaj to govorim; saj Ti vidiš moje srce!«

14. In Amedam se je sklonil k Gemeli, ki je ležala pri Njegovih nogah, jo dvignil k svoji desni rami, jo goreče pritisnil na Svoje svete prsi in ji nato rekel:

15. »O ti najljubši, najbolj ljubljeni in prečudoviti biser Moje ljubezni in usmiljenja, resnično, tvoje mlado srce vsebuje več ljubezni in življenja kot vsa zemlja. Kar boš sedaj doživela, še ni doživel celo najčistejši in najmodrejši angel!

16. Jaz te bom blagoslovil za vse večne čase. Glej, prelepa Gemela, tako kot te Jaz, Tvoj Stvarnik, Tvoj večni, sveti Oče, sedaj nosim na Svojemu srcu, ki je večni temelj vsega neskončnega življenja in obstoja, bo nekega dne hčerka, natanko taka kot ti in tvoje krvi - poslušaj! - Mene, večnega, neskončnega Boga, večno Življenje, vsemogočnega Stvarnika vseh stvaritev, od atoma do največjega angelskega duha, Mene, edinega Gospoda vse oblasti in moči, nosila pod njenim srcem!

17. Tebi pa bom kmalu dal sina po Mojem Lamehu. Ime mu bo Noe in on bo rešitelj svojega ljudstva.

18. Kako in kdaj se bo to zgodilo, bo tvojemu prihodnjemu sinu povedano ob pravem času, neposredno, tako kot sedaj ti prejemaš to obljubo Moje milosti. Upoštevaj to in boš kmalu dojela in razumela dovolj jasno, kaj je življenje in kako se vsak človek tega zaveda in lahko svobodno v svojem življenju dela karkoli hoče!

19. Ampak za zdaj, tako da ti ne bo treba stopiti ponovno na zemljina tla brez odgovora na tvoje vprašanje, si zapomni tole: kaj je življenje kot tako in v Meni, ne bi mogla razumeti; ker, kot sem Jaz sam prava Ljubezen za vedno in v vsej neskončnosti, niti največji in najbolj razsvetljeni kerub, ne bo nikoli mogel tega razumeti in videti. Toda življenje v tebi dejansko ni nič drugega kot moj dih ali Moja popolna podoba v vsakem človeškem bitju. In, ker sem vedno in nenehno v stanju najčistejšega zavedanja Svojega lastnega najpopolnejšega življenja, ima tako vsako ustvarjeno bitje, za tebe nerazumljivo majhen del tega Mojega življenja, svoje polno življenje, da zadovolji svoje posebne potrebe.

20. Toda vse življenje je take narave, da se stalno množi in raste ter zahvaljujoč Mojemu nenehnemu dotoku, bolj kot življenje narašča, toliko bolj je potem popolno.

21. Toda življenje se zaveda sebe le, ko prejme majhno iskrico ljubezni, poleg tega tudi majhno iskrico svetlobe Božje milosti.

22. Ko se to življenje ne zaveda le samega sebe, ampak se zaveda tudi svojega večnega svetega izvora, da Njemu zahvalo in čast, ljubezen in občudovanje ter prepozna voljo Tistega, ki ga je ustvaril; šele tedaj postane popolnoma svobodno in s tem spoznanjem skozi ljubezen otrok večne Ljubezni. Le skozi tako življenje bo prišlo do najčistejšega zavedanja samega sebe in življenjske ozaveščenosti o Njem, ki te sedaj nosi na Svojih rokah.

23. Ali si razumela vse to, Moja Gemela?»

(05.01.1842)

24. In Gemela, preplavljena z največjim nebeškim veseljem, je odgovorila:

25. »O moj sveti Oče, vrhovna ljubezen, kdo ne bi doumel in razumel Tvojo Besedo, še posebej takrat, ko nekdo uživa Tvojo neizrekljivo milost, ki si jo pokazal meni, ko me zdaj, o najsvetejši Oče, nosiš na rokah!

26. Glej, tako mora tudi Tvoja Gemela zagotovo razumeti, ko jo razsvetli Tvoja očetovska ljubezen. Za to se Ti ne morem zahvaliti z usti, toda moje srce vedno bolj gori Zate!

27. Toda poslušaj, moj edini najbolj ljubljeni Jehova, sedaj se je strašno žalostno vprašanje pojavilo v moji glavi.«

28. In Abedam jo je vprašal hitro in kot presenečen: »Kaj je to, kaj je to?

Kakšne žalostne stvari bi se ti, Moja ljuba, veličastna Gemela, lahko tako iznenada spomnila, ko si še vedno na Mojih rokah?

29. Povej Mi hitro o tem, kdo ve, morda imam kakšno tolažbo za tvoje duhovno nežno srce?»

30. Gemela se je smeje in nekoliko v zadregi igrala z Abedamovimi bogatimi kodri in se ni upala priti z vprašanjem na plan.

31. Čez nekaj časa, ko jo je Abedam ponovno opogumil, je končno razkrila svoje žalostno vprašanje s tresočim glasom:

32. »O Jehova, glej, iz nekaterih Tvojih najsvetejših besed sem sedaj ugotovila, da nas boš kmalu zopet zapustil, ker pa Te moje srce tako neskončno ljubi, kako bom jaz revica uspevala, ko Te ne bom več videla, kot Te sedaj, ko si z menoj, moja večna ljubezen?»

33. In Abedam ji je rekel: »Poslušaj, Moja prelepa, ljubka Gemela, po eni strani tvoja zaskrbljenost ni neutemeljena, ker ne morem za vedno ostati z vami, kar pa tudi ne bi bilo dobro za nikogar, ker če bi za vedno ostal z vami, ne bi nihče nikoli uresničil pravo, neodvisno življenje, saj je zaradi greha svet že od nekdaj v trdem suženjstvu, posledica tega pa je, da je na zemlji veliko omejitev in prisile. Če bi ostal Jaz, kot vrhovna, prvobitna sila in moč, za vedno viden med vami, bi imeli dvojno prisilo in nihče se ne bi mogel svobodno gibati v nobeni smeri.

34. Vendar sem še vedno tujec v vaših očeh, ampak, če nekdo iskreno želi, kot ti sedaj in vedno si, še bolj spoznati svoje srce in mu biti bližje, potem je vsak, ne glede na trdo suženjstvo greha, popolnoma svoboden. Ta lahko zavrne to suženjstvo s prezirom in se obrne k Meni, Me z ljubeznijo svojega srca išče in sam dojame. Potem ga bom Jaz glede na mero njegove ljubezni sprejel in če bo njegova ljubezen hotela, zanj skrbel in ga podpiral, kar vse pomeni, da si bo pridobil večno življenje.

35. Le pomislite, kdo bi imel pogum, da bi karkoli storil, če bi videl Mene in zagotovo vedel, da bom vse njegovo življenje vedno poleg njega!
36. Poglejte ljudi, ki vedo, da sem vidno med njimi. Kaj sedaj počnejo?
37. Niti eden od njih se ne upa dihati svobodno, kaj šele kaj drugega, če je prav ali ne. In potem pogledajte veliko množico okoli nas, ki nimajo pojma o Moji tukaj vidni prisotnosti. Vidite, kako se gibajo svobodno in živahno!
38. Mnogi med njimi si Me zamišljajo nad vsemi zvezdami, drugi si Me predstavljajo v majhnem vetrcu in tisočih drugih različnih mnenjih, ki Me oddaljujejo.
39. Glejte, vsi ti ljudje zaradi Mene ne trpijo prisile in so popolnoma svobodni. Ampak to zdaj ne velja za vse vas. Čeprav ste poleg Mene daleč od suženjstva greha in vas vedno bolj privlači Moja ljubezen ter si ne morete pomagati, da Me ne bi nadvse ljubili, je ne glede na sveto pravico do takšne ljubezni, ta še vedno prisila, ker si v Moji prisotnosti ne morete pomagati, da Me ne bi tako ljubili.
40. Dokler sem vidno med vami, nikogaršnja sedanja ljubezen ne more biti jamstvo k življenju, toda šele takrat, ko ne bom več hodil vidno med vami in tudi kako me je nekdo ljubil že pred mojo vidljivostjo!
41. Glej, Moja prelepa in ljubka Gemela, tvoja sedanja ljubezen do Mene, ne bi imela nobene vrednosti, če Me ne bi tako že od nekdaj ljubila, včasih celo bolj goreče, kot sedaj, ko dejansko ne ljubiš, ampak sem te le nasitil z Mojo ljubeznijo za večno življenje!
42. Toda, ne glede na to, ali bo to minilo neopaženo, ali pa bo dobro upoštevano, lahko svoje žalostno vprašanje v celoti prepustiš v razrešitev vetru, kajti tvoja ljubezen je vedno svobodno naredila, kar je morala storiti, ko je imela veliko bojov s svetom zaradi Mene. Zato si tako lepo oblikovana, kakor ni nobena tvojega spola.
43. Zaradi svojega vztrajnega boja, Me lahko sedaj vidiš in Jaz se te dotikam brez nevarnosti, do te mere, da sem samo tebi lahko pokazal stvari, ki bi ubile mnoge, ki niso želeli, da bi dosegla ljubezensko zmago.
44. In tudi Moja pogosta vidna podoba ti ne bo nikoli škodovala, ker si že zavezana Meni. In kot te sedaj Jaz vidno nosim na rokah, te bom nevidno nosil na rokah Moje ljubezni; in kadarkoli se ti bom pokazal, te bom vedno tako nosil. Zato bodi srečna in vesela v svojem srcu, ker ti od sedaj v vsej večnosti ne bo nikoli treba biti brez Mene!
45. Glej, Moja prelepa, nežna in ljubljena Gemela, ali misliš, da bi bil Jaz lahko brez tebe?
46. Oh glej, sedaj si Mojemu srcu postala prav tako nepogrešljiva kot sem Jaz tvojemu in tako se lahko tolažiš, da te ne bom zapustil, tako kot se ti dozdeva.
47. Zato, Moja prelepa, ljubka Gemela, kakor sem že omenil, kar brez skrbi pusti svoje žalostno vprašanje, naj odide z vetrom! Amen.«

186. Poglavje

Nedolžnost in spodobnost. Povratek in sprejem glasnikov.

1. Potem, ko je slišala Abedamove tako čudovite tolažilne besede, je Gemela postala tako srečna, da je začela dejansko skakati od veselja na Abedamovih rokah in v vzhičenosti celo pozabila na svojo spodobnost, tako da ji je njen oče Zuriel

zaklical, naj se ne razkriva toliko in upošteva, kdo je On, kateri jo nosi.
2. Toda Abedam mu je očital, da jo je nepravčasno grajal in mu rekel:
3. »Če me poznaš, čemu tvoja skrb? V primeru pa, da Me še nisi spoznal, naj te poučijo Mene prepoznati tvoje hčere, kot so Me one že prepoznale!
4. Ali želiš pokazati svojim najbolj nedolžnim otrokom kačo nečistovanja in zamenjati njihovo popolno nedolžnost z zaskrbljujočo posvetno vestjo?
5. O glej, kako velik norec si! Kdo bi se sploh lahko v Mojih rokah obnašal nespodobno in povzročil Moje nezadovoljstvo?
6. Zato bodi v prihodnje razumnejši. In ti, Gemela, naj to ne vpliva na tvoje veselje, ker je v tebi to polnost večnega življenja od Mene in celo najčistejši angel še ni občutil tega kar si ti sedaj. Zato le poskakuj in skači; kajti na Mojih rokah je dobro poskakovati in skakati!«

(07.01.1842)

7. Čez nekaj časa jo je Abedam vseeno objel in pobožal in ji nato rekel:
»Glej, Moja popolnoma čista ljubica, da ne bi vzbudila ljubosumne zavisti, v tistih, ki se nam sedaj približujejo z vseh strani, zaradi glasnikov, ki sem jim jih poslal danes zjutraj in da jim ne bi dala razlog za skrivno negodovanje, ker Me oni še ne poznajo tako kot Me ti in vsi, ki so tukaj prisotni, te bom vidno postavil na zemljo, vendar nevidno poltenim očem, tako da boš ostala v duhu in vsej resnici v Mojih rokah Moje večne ljubezni. Amen.«
8. S temi besedami jo je Abedam še enkrat pritisnil k Svojemu srcu in jo nato nežno postavil na tla poleg Svojih nog. Kmalu zatem so prišli naprej določeni daritveni glasniki in razsvetljeni po Adamovih besedah, padli pred Njega na obličje in molili k Njemu iz dna svojega srca. In nepregledna množica za njimi je sledila njihovemu dobremu zgledu.
9. Kmalu jim je Abedam ukazal vstati in jim rekel: »Delali ste pošteno in vestno in plodovi vaših dejanj vam pripadajo. S tem ste Mi naredili veliko veselje, zato vam sedaj dovolim, da me svobodno vprašate za Mojo nagrado in karkoli si lahko zaželite, vam bo kmalu podeljeno. Torej, naj vaša srca glasno spregovorijo!«
10. Takoj zatem so vsi začeli vpiti: »Gospod, Ti sveti Bog, naš najbolj ljubeči Oče, naš Emanuel Abedam! Kaj bi Te morali še vprašati, ko imamo Tebe, Tebe, večno ljubezen, Tebe, našega svetega Stvarnika in Očeta!
11. Kaj bi si lahko celo najbolj sebična ljubezen predstavljala, da bi bilo več kot Ti?
12. Glej, naša srca, ki Te nadvse ljubijo, že imajo največjo nagrado v Tebi, v tako neizmerni polnosti, da celo če bi Ti na veke dnevno služili nepopisno bolj, kot smo to jutro, še vedno ne bi niti najmanj zaslužili to neznansko sveto nagrado. Zares, naše večno najbolj goreče služenje bi bilo še vedno nič, v primerjavi z neskončno veličino te neizrekljive svete predhodne nagrade, da si se Ti najbolj ljubeč in sveti Oče, Sam odločil priti k nam črvom v zemeljskem prahu in nas vse napolnil s Svojo ljubeznijo in Svojo najbolj sveto svetlobo milosti, katere smo mi vsi bili in smo popolnoma nevredni!
13. Oh, lahko nas zemlja pogoltne v svoja globoka, goreča brezna, če bi poleg Tebe imeli še vedno najneznatnejšo željo, čeprav se Ti, o Emanuel, ne bomo mogli nikoli dovolj zahvaliti, ker si nam dopustil takšno prošnjo.

14. Za kaj bi Te pravzaprav lahko prosili? Ali vemo kaj bi bilo dobro in koristno za nas?

15. Toda zahvaljujoč Tvoji milosti vsi vemo, da potrebujemo samo Tebe. In vsi Te tudi že imamo.

16. Za kaj drugega bi Te lahko prosili? Oh, da, lahko Te prosimo, da nas nikoli ne zapustiš. Če je ta naša prošnja odobrena imamo neskončno več, kot si lahko kdaj koli naša tako ognjevitna željna srca lahko zamislijo v vseh večnih časih. Tako, da je to vse za kar Te prosimo, vendar ne kot nagrada za naše najbolj nepomembne zasluge, ampak samo zaradi Tvojega sočutja in očetovske ljubezni.

17. O Emanuel! Oprosti nam celo to prošnjo, ker smo vsi slepi pred Teboj in ne vemo kaj delamo. Vse kar je Tebi lahko prijetno, je Tvoja sveta volja; in tako tudi sedaj, kot vedno in za vedno, Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«

Dodatek

Glej, vse ti bom naštel po imenu: H1 L V1 T S S A A S S* (3,12)

(27. maja 1847)

Glede teh desetih črk, ki so ostale nerazumljene še od začetka, najprej vedite, da od tega ni odvisen obstoj sonca in lune in da gredo tudi zvezde svojo pot, ne da bi jih motilo nerazumevanje teh desetih črk. Vsakdo od vas pa ve, da je za večno življenje potrebno le eno; kdor pazi in si za to prizadeva, si je za svojega duha izvolil najboljši del, - vse drugo se doda o pravem času kot svobodno dopolnilo. In tako bi lahko tudi vsakdo od vas že zdavnaj odkril to majhno skrivnost, če bi se v svojem srcu glede tega resno in zaupljivo obrnil Name. Namesto tega pa ste že večkrat razglabljali, veliko bolj s svojim razumom kakor s srcem, to pa je tudi vzrok, da te lahke skrivnosti še ne razumete, - in to zaradi tega, ker takšne stvari niso dane za razum, temveč samo za srce in duha!

Da pa vaše v povsem duhovnih stvareh še zelo nerazumno srce ne bo še naprej pošiljalo zoprnega razuma raziskovat v duhovno lovišče skrivnosti kakor slepega lovca, ki mu še nikoli ni prinesel tolste divjačine, temveč zmeraj samo napol strohnelo mrhovino, vam bom vendarle podrobneje razkril simbolične prijatelje, ki jih označuje teh deset črk; in tako poslušajte in razumite!

H1 označuje pekel kot mesen delež duše; številka 1 pomeni ošabnost, oblastiželjnost in napuh pekla v vsakem človeku in tako tudi v vas. Pekel pa je najbližji prijatelj vsakega zemeljskega človeka, ker mu priskrbi vse, kar ugaja njegovi naravi, in to naravo napolni z vsakovrstnimi meseno ugodnimi užitki.

Če hočem kakšnega človeka sprejeti v Svoje kraljestvo in ga vzgajati za večno življenje, moram sprejeti tudi njegovo prijateljstvo, od katerega se človek, dokler živi na zemlji, ne more nikoli povsem ločiti; zato mora biti tudi greh kot delež tega prijatelja, pred Mojimi očmi povsem izbrisan; brez tega si ni mogoče^ zamišljati nadaljnje vzgoje vašega duha. Povedano z drugimi besedami: Če vas hočem ohraniti, moram s Svojimi svetimi očetovskimi rokami objeti tudi vaš domači pekel in vas skupaj z vašim doslej še zelo intimnim prijateljem dvigniti v v Svoje naročje! - Tu imate zdaj prvo črko, katere razkritje sem vam iz modrih razlogov doslej zamolčal

Naslednja črka **L** označuje vse mogoče strasti, ki izvirajo ravno iz H-ja. Da so strasti tudi človekovi prijatelji po njegovi meseni naravi, in jih moram Jaz vse zgrabiti, dvigniti in požlahtniti, če naj človekov duh ozdravi za večno življenje, to je vendar nadvse jasno in samoumevno?!

V1 pomeni pamet, združeno z razumom, kakor ga zunanjemu naravnemu človeku daje svet ali pekel. Da ta par, ki obvladuje svet, uživa poleg pekla največjo naklonjenost vsakega človeka, tega ni treba posebej poudarjati; kajti človek prej opusti vse kot ta svoja najboljša in najintimnejša prijatelja. Četudi človek včasih z drugimi svojimi notranjimi posvetnimi prijatelji ni najbolj zadovoljen, pa tema dvema skoraj nikoli ne ugovarja, ali pa le silno redko v kakšni malenkosti.

Če pa hočem človeka dvigniti k Sebi, ne preostane drugega, kakor da popolnoma pomilostim tudi ta dva njegova najintimnejša prijatelja. Menim, da bi moralo biti to za vas zelo prepričljivo, saj tudi vam ta vaša stara hišna prijatelja še zelo veliko pomenita, čeprav poleg tega tudi veste, kako daleč je na duhovnem področju mogoče priti z njima!

T označuje talent, ki je vzkalil obenem z razumom, in lahko človek z njim doseže najrazličnejše sijajne stopnje, na katerih je predvsem doma **S** (samoljubje), in z njim drugi **S** kot škodoželjnost, - sami hišni prijatelji posvetnega človeka, ki jih moram tudi sprejeti, če hočem rešiti njegovega duha!

Iz teh izvirata **A** in **A**, zvesta privrženost vsemu posvetnemu sijaju in pobuda, da bi se v posvetni koristi in svoji prednosti dvigal vedno više, in se, kolikor mogoče vladajoč, dvignil nad vse v svoji vrsti, za kar mu je utrl pot njegov prijatelj T. Že spet je samoumevno, da pri sprejetju človekovega duha ne moreta izostati oba prijatelja A, A, in morata biti tudi sprejeta za spreobrnjenje in resnično duhovno požlahtnitev; in ko je že vse sprejeto, ne moreta izostati niti oba poslednja **S**-ja kot najrazličnejša mesena čutnost, ki je pri vsakem človeku navzoča kar v legijah, in končno vsakomur dobro znana posvetna, nadvse neumna nravnost, kot moda, komplimenti ipd.

Vidite, to so v glavnem delu naštetih prijatelji in bratje v vas kot tudi v mojem hlapcu, ki pa tu predstavlja vsakogar. Te v sebi glasno oznanjujte, da nadnje iztegnem Svoje roke in operem njihovo hudobijo, izbrišem greh in jih uskladim z resničnimi interesi vašega duha, da morete, če želite, neovirano nadaljevati hojo po natančno pokazani poti svetlobe in življenja. Če pa hočete ne glede na vse to ostati tem svojim starim prijateljem bolj zvesti kakor Meni, ki sem vam brez vašega sodelovanja izkazal to veliko milost in najsvetejšo očetovsko naklonjenost, ste tudi glede tega povsem svobodni. Tudi od tega ni odvisen obstoj sonca in lune, in zvezde ne bodo zgrešile svoje poti! Saj vendar veste, da vas, kar zadeva duha, ne silim v nič! Ker sem za vas že toliko storil, pa menim, da boste tudi vi storili to malo, namreč da se boste odslej s svojo ljubeznijo čedalje močneje navezovali Name in svojih bratov ne boste pustili na cedilu!

Deset prijateljev vašega zemeljskega življenja v mesu bi vam lahko že zdavnaj razložil, če bi bilo to za vas zdravilno; ker pa sem videl, da bi ti vaši stari prijatelji v vas zagnali velik vik in krik, če bi vam jih pred časom razkril bolj kot samo z začetnicami, in to samo v osebi hlapca, sem s to podrobnejšo predstavitvijo doslej zavlačeval. Ker pa jo zdaj imate, morate o njej zelo resno razmisliti in v glavnem delu naloženo naročilo, kolikor le dopuščajo vaše moči, usmeriti prav na teh deset

črk; kajti dokler natančnejšega pomena teh desetih črk niste poznali, sem Jaz za vas storil tisto, kar sem v osebi hlapca zahteval in še zahtevam od hlapca samega in od vsakega od vas. Ker pa vam je ta skrivnost zdaj odkrita, ste vi sami dolžni na sebi izpolniti to naročilo, sicer vas ne morem popolnoma poslati v Svoje kraljestvo; kajti to pomeni položiti roko na plug in se pri tem ne ozirati nazaj. Po drugi poti pa sem vam zmeraj kazal, kaj je v naravnem človeku, in kaj naj stori, da bo naravnega človeka postopno spremenil v duhovnega; in tako ste doslej lahko pogrešali to zdajšnje razkritje, in niste bili zaradi tega v ničemer prikrajšani in ste lahko neovirano hodili po pravi poti; in tako bo tudi odslej, če boste natančno upoštevali to, kar sem vam tako natančno razložil.

Predvsem pa se držite ljubezni; ta vas ne bo zapustila! Vse lahko mine, samo ljubezen je večna! Kjer pa je ta, tam je vse; kajti ljubezen vse ohranja in je povsod temeljni kamen vse biti. Zato ne bodite malodušni, ne žalostni, ne godrnjavi, marveč v vsem srčni, vedri, vesele čudi in ustrežljivih čutov, srca in duha, tako boste hodili po lahki poti in imeli pred seboj zmeraj široko odprta vrata nebeškega kraljestva, in zaradi tega vam bo lahko svoje prej razkrite prijatelje požlahtnjene pripeljati v Moje kraljestvo; to pa si najbolj ljubeče želi Tisti, ki vam tukaj po hlapcu izkazuje to veliko milost. Amen

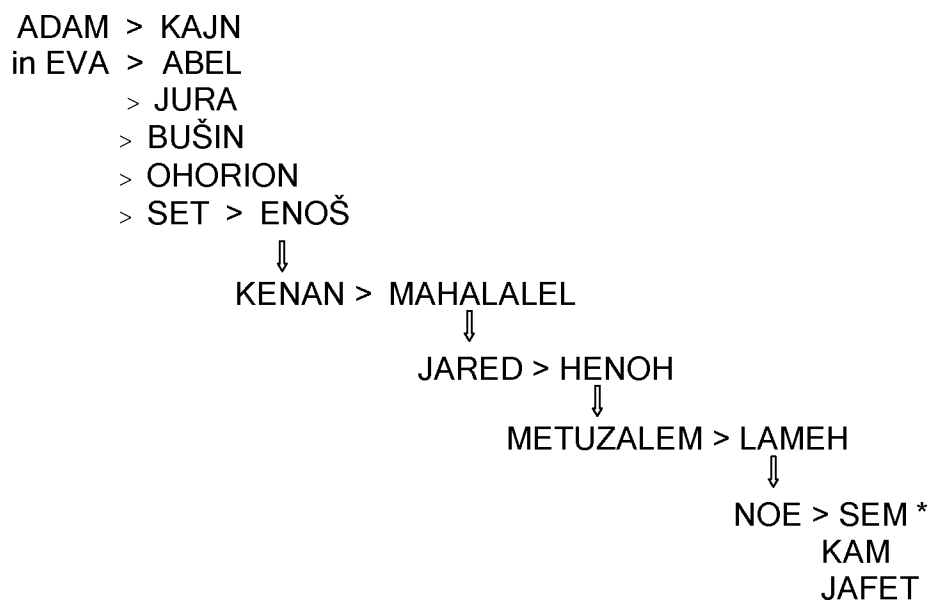
Dopolnilo

To so začetnice nemških besed: **H**=Holle (Pekel); **L**=Leidenschaft; (strast); **V**=Vernunft (pamet) & Verstand (razum); **T**=Talent; **S, S**= Selbstsucht (samoljubje) & Schadefreude (škodoželjnost; **A, A** Anhänglichkeit (privrženost); & Antrieb (pobuda); **S, S**= Sinnlichkeit (čutnost) & Sittlichkeit (nравnost).

Svetopisemska imena v tej knjigi smo slovenili po Slovenskem standardnem prevodu Svetega pisma, Ljubljana 1996. Za primerjavo navajamo seznam imen, kakor jih je zapisal Jakob Lorber, skupaj s poslovenjenimi imeni:

Lorber	Prevod
Adam	Adam
Eva	Eva
Cahin	Kajn
Hanoch	Hanoh
Irad	Irad
Mahujel	Mehujael
Methusael	Metušael
Lamech	Lameh
Ada	Ada
Zilla	Cila
Jabal	Jabal
Jubal	Jubal
Thubalkain	Tubal Kajin
Naehme	Naama
Ahbel	Abel
Seth	Set
Enos	Enoš
Kenan	Kenan
Mahalaleel	Mahalalel
Jared	Jered
Henoch	Henoh
Mathusalah	Metuzalem
Lamech	Lameh
Noah	Noe
Asmaael	Azmael

RODOVNE POVEZAVE:

* Izraelsko ljudstvo - potomci Sema.

Kazalo

1. Poglavlje: Opomin nebeškega Očeta
2. Poglavlje: Gospodove zapovedi ljudem
3. Poglavlje: Gospod kot Oče Svojih otrok
4. Poglavlje: Prava Cerkev
5. Poglavlje: Skrivnost stvarstva
6. Poglavlje: Prispodoba ozvezdij
7. Poglavlje: Pradavnina Zemlje in Lune. Stvarjenje Adama in Eve
8. Poglavlje: Padec v greh
9. Poglavlje: Gospodova sodba
10. Poglavlje: Gospodova sprava
11. Poglavlje: Kajnov in Abelovo rojstvo
12. Poglavlje: Gospodova obljuba
13. Poglavlje: Izgon iz raja
14. Poglavlje: Adamovo spoznanje in kesanje
15. Poglavlje: Kajnov priznanje
16. Poglavlje: Gospodovo naročilo Abelu
17. Poglavlje: Nov bogoslužni in življenjski red
18. Poglavlje: Kajnova in Abelova daritev
19. Poglavlje: Kajn umori Abela
20. Poglavlje: Kajnov prekletstvo in beg
21. Poglavlje: Gospodova pogodba s Kajnom
22. Poglavlje: Hanoh, Kajnov sin, kot zakonodajalec
23. Poglavlje: Ukazi Hanoha kot tirana
24. Poglavlje: Kajnova izselitev k morju
25. Poglavlje: Razvoj Kajnovega roda
26. Poglavlje: Hanohovo brezbožno vladanje
27. Poglavlje: Politika Hanohovih svetovalcev
28. Poglavlje: Posvetovanje desetih knezov
29. Poglavlje: Hanohovi nasledniki
30. Poglavlje: Lameh postane kralj
31. Poglavlje: Izselitev pod Meduhedom
32. Poglavlje: Meduhedova visoka pesem
33. Poglavlje: Odhod Meduheditov
34. Poglavlje: Pristanek Meduheditov na Japonskem
35. Poglavlje: Pridiga živali o pokori
36. Poglavlje: Spomin na Adamovo nepokorščino in Božjo milost
37. Poglavlje: Prazgodovina kitajskega ljudstva
38. Poglavlje: Lamehova družina
39. Poglavlje: Začetek in vzrok propada otrok višine
40. Poglavlje: Adamov govor o njegovem padcu
41. Poglavlje: Henohov poklic za oznanjevalca
42. Poglavlje: Kenanova pesem o desetih stebrih
43. Poglavlje: Henoh razlaga Adamov in Kenanov govor
44. Poglavlje: Adamova razlaga njegove slabosti

45. Poglavlje: Adam blagoslovi svoje otroke
46. Poglavlje: O Gospodovih prihodih
47. Poglavlje: O veličini in globini Božje besede
48. Poglavlje: O Božjem blagoslovu na zemlji
49. Poglavlje: Adamova in Henohova jutranja molitev
50. Poglavlje: Henohovo jutranje premišljevanje
51. Poglavlje: Jeredovo veselje nad sinom Henohom
52. Poglavlje: Henohova jutranja pesem
53. Poglavlje: Adamovo začudenje nad Henohovo modrostjo
54. Poglavlje: Henohov govor o resnični zahvali in čaščenju
55. Poglavlje: Kenanova izpoved
56. Poglavlje: V Adamovi votlini
57. Poglavlje: Adamova samoizpoved
58. Poglavlje: Tujec Azmael
59. Poglavlje: O ponižnosti
60. Poglavlje: Henohova upravičena molčečnost
61. Poglavlje: O Božji besedi v človekovem srcu
62. Poglavlje: Razumevanje očakov za Henohov govor
63. Poglavlje: Azmaelov govor o Božji besedi
64. Poglavlje: Henohov govor o bistvu besede
65. Poglavlje: Adam se ozre na svoje življenje
66. Poglavlje: Azmael in tiger
67. Poglavlje: Obisk očetov pri otrocih poldneva poldneva
68. Poglavlje: Adamov govor svojim otrokom in otrokom poldneva
69. Poglavlje: Setov tolažilni govor
70. Poglavlje: Henohova pridiga o ljubezni
71. Poglavlje: Setlahemovo hrepenenje po resnični modrosti
72. Poglavlje: Setlahemova in Azmaelova modrost
73. Poglavlje: Lačni tiger
74. Poglavlje: Bistvo resnice in ljubezni
75. Poglavlje: Vzrok strahu
76. Poglavlje: Veselje praočetov v Gospodu
77. Poglavlje: Odhod praočetov k otrokom večera
78. Poglavlje: Azmaelov zahvalni govor
79. Poglavlje: Adamova šibkost
80. Poglavlje: Zlato pravilo preroških šol
81. Poglavlje: Patriarhi z otroki večera
82. Poglavlje: Set graja Henoha
83. Poglavlje: Henohov govor o Setovi zmoti
84. Poglavlje: Adamova modra beseda Setu
85. Poglavlje: Azmael govori o zakonu
86. Poglavlje: Misli patriarhov o Asmaelovem govoru
87. Poglavlje: Eva graja Seta
88. Poglavlje: Henoh pojasnjuje Azmaelov govor
89. Poglavlje: Dela modrosti in dela ljubezni
90. Poglavlje: Odrešilna moč ljubezni

91. Poglavlje: Set prepozna tujca Azmaela
92. Poglavlje: Azmaelovo pričevanje
93. Poglavlje: Adamova radovednost
94. Poglavlje: Adamova prošnja Henohu
95. Poglavlje: Adam je grajan
96. Poglavlje: Azmaelov govor o Božji besedi
97. Poglavlje: Adamovo priznanje
98. Poglavlje: Molk ljubezni
99. Poglavlje: Božji in človeški zakoni
100. Poglavlje: Jaredove misli o naravi Azmaela
101. Poglavlje: Henohov razgovor z Jaredom o Azmaelu
102. Poglavlje: Razlike med Bogom in človekom
103. Poglavlje: Azmaelov poziv k nadaljnjemu potovanju
104. Poglavlje: Azmael pokliče Abedama za sopotnika
105. Poglavlje: Jaredova vprašanja o Azmaelovem izvoru
106. Poglavlje: Kenan in Mahalalel
107. Poglavlje: O zvitosti
108. Poglavlje: Setova zadrega
109. Poglavlje: Počitek očetov pod kruhovcem
110. Poglavlje: Azmaelova čudežna moč
111. Poglavlje: Azmael vzame Metuzalema in Lameha s seboj
112. Poglavlje: Lamehov in Metuzalemov razgovor o tujcu
113. Poglavlje: Henoh govori Metuzalemu in Lamehu
114. Poglavlje: Lamehova nestrpnost in Metuzalemov odgovor
115. Poglavlje: Kača na drevesu
116. Poglavlje: Azmael govori o Božji moči v človeku
117. Poglavlje: Adamovo vprašanje Azmaelu
118. Poglavlje: Življenje na Zemlji in njegov namen
119. Poglavlje: Jaredove skrbi kot gostitelja
120. Poglavlje: Očaki razpravljajo o Azmaelu
121. Poglavlje: Lameh in Metuzalem razpravljata o Azmaelu
122. Poglavlje: Azmael pove priliko
123. Poglavlje: Na 'Posušeni roki zemlje'
124. Poglavlje: Adamovo vprašanje glede otrok polnoči
125. Poglavlje: Adam ukaže iskanje otrokov polnoči
126. Poglavlje: Azmael odpošlje Henoha
127. Poglavlje: Trije Adamovi sinovi sledijo Henohovemu klicu
128. Poglavlje: Adamovo veselje z otroki Juro, Bušinom in Ohorionom
129. Poglavlje: Azmaelov govor o Jehovem bistvu
130. Poglavlje: Uspešen Azmaelov očetovski poziv otrokom polnoči
131. Poglavlje: Adamovo veselje in hvaležnost. Jura radovedno sprašuje Azmaela
132. Poglavlje: Običajni obed. Občudovanje in skromnost teščih očetov. Henohova ljubezen do Azmaela. Prava molitev.
133. Poglavlje: Azmaelova obljuba Henohu
134. Poglavlje: Azmaelova prilika o ljubezni
135. Poglavlje: Adamov neumni odgovor

136. Poglavlje: Azmael svari Adama
137. Poglavlje: Adamova sprememba in priznanje
138. Poglavlje: Emanuelov govor o njegovem prihodu k ljudem
139. Poglavlje: Lamehova prekipevajoča ljubezen do Emanuela
140. Poglavlje: Emanuel okara Metuzalema, zaradi njegove hlinjene zahvale
141. Poglavlje: Henoh spodbudi ljubezen očetov do Emanuela
142. Poglavlje: O človekovi svobodi
143. Poglavlje: Žrtvovanje. Lamehov goreči opomin. O krotkosti in potrpežljivosti
144. Poglavlje: Emanuelova beseda slovesa. Prerokba glede Golgote. O slavi duhovne svobode
145. Poglavlje: Adamova navodila za prihajajoči Sabat
146. Poglavlje: Abedam sreča tujca
147. Poglavlje: Abedam se pogovarja s tujcem Abedamom
148. Poglavlje: Prihod tujca Abedama k očetom
149. Poglavlje: Vprašanje tujca Abedama
150. Poglavlje: Evangelij ljubezni
151. Poglavlje: Set išče svetlobo v svetlobi
152. Poglavlje: O preprostosti. Čudež Božje ljubezni
153. Poglavlje: Poglavlje: Prava bratovščina med Henohom in znanim Abedanom
154. Poglavlje: O resnični ljubezni do bližnjega
155. Poglavlje: Lameh sprašuje tujca Abedama za ime
156. Poglavlje: O ljubezni
157. Poglavlje: Nevihta
158. Poglavlje: Bogaboječnost in Božja ljubezen
159. Poglavlje: Adam in Set v stiski in na hudi preizkušnji
160. Poglavlje: Božja pomoč in človekova skrb
161. Poglavlje: Adamov zahvalni govor
162. Poglavlje: Vzvišeni Abedam in njegovi blagoslovljeni otroci. Konec nevihte
163. Poglavlje: Setova čudežna moč pomiri ognjeni vihar. Kajamovo iskanje in predniki; njegova ljubezen do visokega Abedama
164. Poglavlje: Kajamova tolažba
165. Poglavlje: Visoki Abedam in pet iskalcev svetlobe. Ne raziskovanje, ampak ljubezen vodi k življenju
166. Poglavlje: Kakšna bi morala biti prava ljubezen do Boga
167. Poglavlje: Prava molitev. Božanstvo, ki sodi in ljubeči Oče v Gospodu
168. Poglavlje: Pogled na minulo nevihtno noč. Ljubezen premaga strah
169. Poglavlje: Jutranji obrok praočetov na Sabat
170. Poglavlje: Daritveni evangelij
171. Poglavlje: Henoh pripravi daritev
172. poglavje: O bistvu priprošnje
173. Poglavlje: Sedem godrnjavcev iz opoldanske pokrajine zasmehuje Setlahema
174. Poglavlje: Evangelij za razžaljene
175. Poglavlje: Setlahem in sedem godrnjavcev
176. poglavje: Kisehelova ostra jezičnost in ponižanje
177. Poglavlje: Kisehelova spoved
178. Poglavlje: Kisehelova molitev obžalovanja
179. Poglavlje: Narava greha in kako ga premagovati

- 180. Poglavlje: Pet Zurielovih hčera
- 181. Poglavlje: Zurielova ponižna skrb
- 182. Poglavlje: Gospod in Gemela
- 183. Poglavlje: Pogled v globine stvarstva
- 184. Poglavlje: O naravi časa in večnosti
- 185. Poglavlje: Narava življenja. Gospodove obljube Gemeli
- 186. Poglavlje: Nedolžnost in spodobnost. Povratek in sprejem glasnikov